Adolf HİTLER

KAVGAM

Adolf HİTLER
KAVGAM

MEIN KAMPF

anonim
YAYINCILIK

KAVGAM

Adolf Hitler

KAVGAM

Yazar
Adolf Hitler

Çeviren
Turan Tektaş

Kapak
Ahmet Altay

İç Düzen
Barbaros Özcan

Editör
Muhammet Cüneyt Özcan

Tashih
Emre Erdoğan

Baskı ve Cilt
Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Bayrampaşa - İstanbul
İSTANBUL, 2021

Anonim Yayıncılık

Parıltı Yayıncılık Sertifika No: 43894
Ferhatpaşa Mh. 23. Sk. No: 57-59
Ataşehir / İstanbul
Tel: 0216 387 00 59 - Fax: 0216 387 00 39
info@anonimyayincilik.com
www.anonimyayincilik.com
“Anonim Yayıncılık”, Parıltı Yayıncılık’ın tescilli markasıdır.

KAVGAM

Adolf Hitler

BİRİNCİ CİLT

I. BÖLÜM

AİLE OCAĞI

Mutlu bir kader beni iki Alman Devleti'nin sınırındaki Braunau am Inn adlı kasabada dünyaya getirdi. Bu iki Alman Devleti'nin yeniden birleşmesini gerçekleştirmek için her vasıtaya baş vurarak çalışmak, hayatımızın esas vazifesi olarak görünüyor.

Alman Avusturya tekrar büyük Alman vatanına dönmelidir ve bu dönüş asla ekonomik sebeplerden dolayı olmamalıdır. Hayır, hayır! Kesinlikle! Bu birleşme ekonomik bakımdan önemsiz, hatta zararlı bile olsa mutlaka gerçekleşmelidir. Aynı kan aynı imparatorluğa aittir. Öz evlatlarını tek devlet halinde bir araya toplamadıkça, Alman milletinin sömürge politikası gütmeye hakkı olmayacaktır. Devlet toprakları bütün Almanları içine aldığında onları beslemeye gücü yetmezse, milletin duyacağı ihtiyaçtan dolayı, yabancı toprakları ele geçirme hakkı doğacaktır. O zaman sabanın yerini kılıç alacak ve savaşın gözyaşları gelecekteki dünyanın hasatlarını hazırlayacaktır.

Doğduğum şehrin durumu, büyük bir vazifenin sembolü gibi görünüyordu. Çok iyi hatırlanacak başka özellikleri de vardı. Bu garip yuva, yüz yıl kadar önce, çok dokunaklı bir trajediye sahne olmuştur ve bu olay Alman milletinin tarihinden hiçbir zaman silinmeyecek bir sahnedir. Vatanımızın en büyük yıkım ve istilâya uğradığı o yıllarda, Johannes Palm adında Nürembergli bir kitapçı, çok sevdiği Almanya için burada can vermişti. Kendisi bir Fransız düşmanı ve koyu bir milliyetçiydi. Düşmana direnç gösteren arkadaşlarının adını söylememiş, bunun için öldürülmüştü. Leo Schlageter de onun gibi yapmıştı. O da Fransızlara bir hükümet temsilcisi tarafından ihbar edilmişti. Bu acı ve utanç verici ihbarı, Augsburglu bir polis müdürü yapmıştır. Bu hareketiyle Severing devletinin yeni Al-

man memurlarına da örnek oluyordu.

Ailem, 1890'lı yıllarda kan bakımından Bavyeralı, ama siyasî bakımdan Avusturya'ya bağlı olan bu şehirde oturuyordu. Babam görevini iyi bilen ve buna bağlı bir devlet memuru idi. Annem ev işleriyle uğraşır, çocuklarının üzerine şefkatle titrerdi. Bu dönem hatıramda pek de kuvvetli yer etmiş değildir. Çünkü birkaç yıl sonra babam yeni bir görev ile Inn Nehri'nin daha aşağılarında olan Passau'ya, yani asıl Almanya'ya geçti.

Fakat Avusturya gümrüğünde memur olan babamın kaderinde yine yer değiştirmek varmış. Kısa süre sonra da Passau'dan Linz'e gelmiş ve burada emekliye ayrılmıştı. Fakat sevgili yaşlı babam için emeklilik bir dinlenme zamanı olmayacaktı. Fakir bir ziraat işçisinin oğlu olduğundan, iş için genç yaşta evden ayrılmak zorunda kalmış, daha on üç yaşlarında iken heybesini sırtlayıp, doğduğu orman köyünü terk etmeye mecbur olmuştu. Yaşlı köylülerin onu vazgeçirmeye çalışmalarına rağmen, bir zanaat öğrenebilmek için Viyana'nın yolunu tutmuştu. Bütün bunlar, 1850 yılına doğru oluyor. Cebinde sadece üç lira ile meçhul bir yolculuğa çıkmak, önemli ve üzüntü verici bir karar olsa gerek. Dört yıl sonra yine işçi ve hayatından hiç memnun değildir. O yıllarda hüküm süren sefalet onu yapmakta olduğu işi terk edip daha yüksek bir iş tutmaya ve daha önemli bir kişi olmak için çalışmaya itiyordu.

Eskiden köyündeki rahibin hayatına imrenen, onun durumunu en yüksek mertebe olarak kabul eden genç adam, büyük şehirde daha büyük fikirler edinmiş, memurluğu her şeyin üzerinde görür olmuş. Sefalet ve çektiği ıstırap onu yaşından önce olgunlaştırmıştı. Bütün gücü ile, yeni tasarılarını gerçekleştirmeye çalışan bu on yedi yaşındaki delikanlı nihayet gayesine ulaşmış ve memur olmuştu. O bu hedefine ulaştığı zaman yaşı da 23 olmuştu. Sanırım saygın bir kişi olmadan köyüne dönmek istemiyordu.

Artık hedefine ulaşmıştı. Ama köyde onu tanıyacak kimse kalmamış köy de ona yabancı geliyordu. Nihayet elli altı yaşında aktif hayattan çekilmiş bulunuyordu, fakat bir gününü bile boş geçirmeye tahammül edecek bir insan değildi. Yukarı Avusturya'da, küçük Lambach Kasabası civarında bir arazi satın aldı ve bunu işlemeye başladı. Böylece, uzun uğraşlar ve çalışmalardan sonra, yine aile mesleğine dönmüştü.

Benim ilk fikirlerim işte bu devirde gelişmeye başladı. Savaşın içinde yaşayış, tartışmalar, okuldan kaçmalar, gürbüz çocuklarla arkadaşlık ki çoğu zaman bunlar annemi endişeye düşürüyordu ama ben de uyuşuk uyuşuk evde oturmaktan hoşlanmıyordum. Zaman zaman nelere kabiliye-

tim olduğunu sorardım kendime. Herhalde zevklerim beni babamın hayatına benzer bir hayata doğru sürüklemiyordu. Arkadaşlarıma yaptığım ikna edici nutuklar gösteriyordu ki hatiplik kabiliyetim gelişmeye başlamıştı: Küçük bir lider olmuştum, fakat kendi kendimi zor idare ediyordum. İyi bir öğrenci idim ve çalışmak bana kolay geliyordu.

Boş diyebileceğim zamanlarımda Lambach'da kilise müziği dinlemeye gider, dinî günlerdeki muhteşem gösterilerle mest olma fırsatı bulurdum. Babamın, zamanında kendi köyündeki mütevazı rahibi örnek seçmesi gibi, şimdi de ben buradaki aziz pederi kendime örnek almış gibiydim ve onun oradaki durumunu bir ideal olarak görmemden daha tabiî ne olabilirdi?

Sanırım öyle de oldu. Fakat babamın gençliğinde verdiği mücadele ve geçirdiği sıkıntılar, oğlunun kendi hakkında kendi karar verecek derece de biri olmayacağını söylüyordu. Bu yüzden O bugünkü gençliğin fikirlerini anlayamazdı. Onun için endişeleniyor ve fikir ayrılığını yaradılıştan zannediyordu.

Daha sonra bu hatiplik hevesim yerini karakterime daha uygun bir şeylere terk etti. Babamın kütüphanesini karıştırırken farklı askerî kitaplar elime geçti. Bunlardan biri 1870-1871 Fransız-Alman Savaşı'nı anlatan halk için yazılmış bir bölümle, o yılların olaylarını resimlerle gösteren bir gazeteye ait iki cilt de vardı. En çok okuduğum yazılar işte bunlar oldu. Daha sonra kahramanlıklarla dolu büyük savaşlar en çok sevdiğim şeylerin başında gelmeye başladı. Artık savaş ve askerlikle ilgili yazıları hiç kaçırmıyordum.

Bu benim için yepyeni ve pek önemli bir buluş, bir uyanış oldu. Çünkü ilk defa bazı sorular kafamı karıştırmaya başlamıştı. Şüphesiz ki henüz belirsizdi bu sorular: Bu savaşları yapan Almanlarla savaşmayan diğer Almanlar arasında bir fark var mıydı? Varsa ne idi? Babam ve öbür Avusturyalılar bu savaşa niçin katılmamışlardı? Biz Avusturyalılar öbür Almanlardan ayrı mıyız? Aynı yolu takip etmiyor muyuz? Çocuk aklımla bu meseleleri evirip çeviriyor, sakınarak sorduğum sorulara cevaplar vermeye çalışıyor ve sonunda, gizli bir kıskançlık duygusu ile şu karara varıyordum: Bütün Almanlar Bismarck Devleti'ne ait olma mutluluğuna sahip değiller. Buna akıl erdiremiyordum. Araştırma yapma zorunluluğu hissettim.

Benim her halime ve mizacıma bakarak, babam, lisede klasik öğrenim görmeye hiç kabiliyetim olmadığı sonucuna varmıştı. Ona göre bana uygun olan okul Realschule idi. Kolay ve güzel resim yaptığımı görüyor,

bu da fikrini destekliyordu. Avusturya liselerinde bu konunun, ihmal edildiğini söylüyordu. Belki de kendi iş hayatının hatırası pratik bir değeri olmayan 'hümanite'den uzaklaştırmış bulunuyordu onu. Aslında o hükmünü vermişti. Oğlu da kendisi gibi memur olacaktı. Istıraplı gençliği, doğal olarak, onun gözünde biraz geç elde ettiği başarının önemini arttırıyordu. Bu başarısı aralıksız ve yoğun bir çalışmanın ürünü idi. Ama o kendi kendini yetiştirmiş olmaktan gurur duyuyor, benim için de aynı durumu, mümkünse daha parlak bir istikbali hayal ediyordu. Buna çok önem veriyor, oğlunun kariyerini kolaylaştırmak için daha fazla dikkat gösteriyordu.

Zamanında kendisinin bütün hayatını verdiği şeyi benim reddedebileceğimi hiç düşünmüyordu bile. Babamın kararı basitti, kesindi ve ona göre çok doğaldı. Ağır hayat mücadelesi ile pişen ve otoriter bir karaktere sahip olan babam, işi tecrübesiz ve sorumsuz çocuklara bırakamazdı. Oğlunun istikbali söz konusu olunca, hoşgörüsüz, tam bir baba sorumluluğu ile hareket ediyor, en ufak ihmali bile görev anlayışı ile bağdaştıramıyordu.

Buna rağmen onun dediği olmayacaktı.

Hayatımda ilk defa -henüz on bir yaşımda idim- muhalefet ediyordum. Babam tasarladığı plânları gerçekleştirmek için kararlı ve azimli olsa da oğlu olarak ben de beğenmediğim bir fikri reddetmekte en az onun kadar inatçı idim.

"Memur olmak istemiyordum."

Ne nasihatler ne de sert davranışlar direnmeme engel olamadı. Hayır! Memur olmak istemiyordum ve olmayacaktım! Babam kendi hayatından örneklerle boş yere bende memuriyet aşkı uyandırmaya çalışıyordu. Ben ise bir gün bir büroya hapsolacağımı, zamanımı istediğim gibi kullanamayacağımı, bütün hayatımı birtakım defterleri doldurmakla geçireceğimi düşündükçe, bu işten büsbütün nefret ediyordum.

Güçlü bir çocuk olmayan bende, bu tür davranışların istikbalim hakkında hangi fikirleri uyaracağını tahmin zor bir şey değildi. Okuldaki dersler fazla zamanımı almıyordu ve kapalı yerlerden ziyade açık havada vakit geçiriyordum. Bugün siyasî rakiplerim; "Hitler gençliğinde ne işler yapmış" diyerek tüm geçmişimi çocukluk yıllarımda da dahil hayatımı araştırılarken, ben de o mutlu günleri yeniden yaşama fırsatı bulduğum için Allah'a şükrediyordum. O günlerde açık hava ve orman, her anlaşmazlığı, her huzursuzluğu alıp götürüyordu.

Realschule'ye devam etmem vakit ayırdığım uğraşları pek değiştirmedi. Fakat bu seferde başka bir mücadeleye girişmek zorunda kaldım. Babamın beni memur yapma isteği ve benim bu mesleğe karşı oluşum bir

anlaşmazlık doğuruyordu ama tahammül edilebilir bir şeydi bu. Ben şahsî görüşlerimi gizleyebilir ve zıtlaşmayı önleyebilirdim. Memur olmama kararım kesindi ve bu kararı vermiş olmam beni rahatlatıyordu. Fakat babam tasarısını uygulamak için üzerimde denemeye girişince mesele pek nazik bir durum aldı. Bu iş nasıl olmuştu pek hatırlamıyorum, fakat bir gün ressam olmam gerektiğine inandım. Usta bir ressam olmalıydım. Resim kabiliyetim su götürmüyordu. Babamın beni Realschule'ye göndermesinin bir sebebi de bu idi. Fakat bu kabiliyetimi geliştirip bir ressam olmamı da istemiyordu. Onun fikrini bir defa daha reddettiğim bir gün bana ne olmak istediğimi sordu. Kararımı daha önceden vermiş olduğumdan cevabımı da hemen söyledim. Şaşırıp kaldı. "Ressam mı?" Sağduyulu bir cevap verdiğimden şüpheleniyor, yanlış duyduğunu, yanlış anladığını sanıyordu. Fakat bu konudaki geniş açıklamamı dinleyince kararımın ciddî olduğunu anladı ve şiddetle itiraz etti. Kararı son derece basitti ve benim yeteneğime uygun varsayımların hiçbirine önem vermiyordu. "Ressam hayır! Asla!"

Ama oğlunun ondan devraldığı özellikler arasında, fikrinde inatçılık da vardı. Onun için benim cevabım da o derece kesin oldu. İki taraf da bu noktaya gelip tıkanmıştık. Babam bir kere "Asla" demişti ve bundan vazgeçmiyordu. Oğul ise direniyordu. Aslında bu anlaşmazlık tatsız bir şeydi. Gururlu adam üzüntüler içindeydi. Ben de üzülüyordum ve babamı çok seviyordum. Babam resimle uğraşmamı yasakladı. Ben de bir adım daha ileri giderek artık okumak istemediğimi bildirdim. Pek tabiî böyle itirazlar karşısında altta kalan ben oluyordum. Ve mağrur adam başka tartışmaya gerek görmeyerek, otoritesini kabul ettirmek için harekete geçti. Bunun üzerine ben dikkatli bir sessizliğe gömüldüm, fakat kararımı uygulama tehdidini savurmaktan da geri kalmadım. Realschule'den faydalanamadığımı görünce, babamın beni hayal ettiğim saadete kavuşmam için serbest bırakacağını sanıyordum.

Hesabımın doğru çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum. Fakat gerçek olan bir şey varsa o da okuldaki başarısızlığımın gözle görülür hale gelmesiydi. Hoşuma giden ve ileride ressam olarak faydalanabileceğim konulara çalışıyor, beni ilgilendirmeyen, lüzumsuz görülen derslere de hiç çalışmıyordum. O devirde aldığım notlar, benim bu derse verdiğim öneme göre farklılıklar gösteriyordu. "Pekiyi" ve "mükemmel" notların yanında, "orta" ile "zayıf" notlar da alıyordum. Tarih ve coğrafyada çok başarılıydım ve sevdiğim bu iki derste sınıf birincisiydim.

Aradan yıllar geçip bugün o devrin bir muhasebesini yapıyorken şu

iki önemli sonucu çıkarıyorum:

Birincisi; "Nasyonalist" olmuştum. İkincisi de; "Tarihin gerçek mânasını anlamayı ve ona nüfuz etmeyi öğrenmiştim."

Eski Avusturya çok milliyetli bir devlet idi. Böyle bir devlette, tebaadan kimselerin günlük hayatının ne olabileceğini anlamak çok zordu. Kahraman orduların zafer yürüyüşü demek olan Fransız-Alman Savaşı'ndan sonra, Almanlar sınırlarının ötesindeki Almanya'yı her gün biraz daha unutur oldular. Çoğu bunun değerini anlamıyor veya anlamakta aciz kalıyorlardı. Kimse, Avusturya'da Alman dilinin, Alman okullarının zaferi için devamlı surette çalışmak gerektiğini hiçbir zaman aklına getirmiyordu.

Özellikle Alman Avusturyalılar söz konusu iken kolaylıkla, gücünü kaybetmiş bir hanedanla, sağlam millet karıştırılıyor.

Bununla birlikte Avusturya Almanı milyonlarca nüfuslu bir devlet kurabilmiş en büyük ırklardan birisiydi. Almanya bile Avusturya'nın tam bir Alman Devleti olduğunu düşünüyordu. Bu büyük bir hata idi. Fakat bu, doğu eyaletindeki milyonlarca Alman'ın yüceliğini ispat ediyordu. Alman dilinin Avusturya okullarına zafer kazanması ve Avusturyalıların da tam bir Alman olması için sürekli mücadele edilmesi gerektiğini çok az insan düşünüyordu.

Bugün Reich dışında kalan milyonlarca kardeşimiz bu ihtiyacı duyuyor ve ortak bir vatan özlemi içinde bütün ruhu ile oraya yöneliyor ya da hiç olmazsa ana dili kurtarmak hakkını elde etmeye çalışıyordu. Ve şu kelimenin manasını daha iyi ve geniş bir şekilde kavrıyordu: "Irkı için mücadele etmek"

Bu öyle bir zamanda oluyordu ki, Reich müstemlekelerle alakadar oluyor, fakat yakınında bulunan kendi kanı-canı olana önem vermiyordu. Alman dilinin sınırlarının gerilemesine engel olunamadı.

Her zaman, her yer ve her kavgada olduğu gibi, eski Avusturya dilleri arasındaki rekabette üç çeşit insan ortaya çıktı; mücadeleciler, ılımlılar (gevşekler) hainler.

Bu okulda da böyleydi. Önemlidir; diller arasındaki en önemli mücadele gelecek nesillerin yetiştiği, eğitildiği yerde yapılır. Asıl gaye çocukları kazanmaktır ve ilk çağrı orada yapılmalıdır.

"Alman çocuğu! Bir Alman olduğunu asla unutma!"

"Kız çocuğu! Bir gün bir Alman annesi olacağını düşün!"

Gençliğin ruhunu bilenler, bu çağrının muhatabının o olduğunu ve kulak vereceğini anlar. Gencin kendisi devam ettirecektir mücadeleyi. Ya-

bancı şarkıları söylemekten kaçınacaktır. Gençlik Alman şan ve şerefinden uzaklaştırılmaya ne kadar uğraşılırsa o, bu adi mücadeleye daima karşı koyacaktır. Harçlıklarından arttırarak, savaş için para biriktirecektir. Yabancı öğretmenlere karşı daima uyanık bulunacaktır. Kendi milletinin yasaklanan nişanlarını taşıyacak, bunun için ceza alsa hatta dayak bile yese bundan gurur duyacaktır. Gençlik büyüklerin küçük bir yansımasıdır fakat, daha güzel ve iyi bir ilhama sahiptir. Ve daha iyi sevk ve idare edilir.

Eski Avusturya'nın milliyetler arasındaki mücadelesine katılma fırsatım oldu. Güney Hududu ve Okul Birliği yararına yardımlar topluyor, Peygamber çiçekleri ve sarı, siyah, kırmızı renklerle gönlümüz coşuyor ve "heil!" diye haykırıyorduk. Yapılan uyarı ve verilen cezalara rağmen imparator marşı yerine "Deutschland Über Alles"i söylüyorduk. Şu kesinlikle bilinir ki hiçbir zaman "ılımlı" olmadım. Kısa zamanda fanatik bir "Milli Alman" oldum. Fakat bugün aynı adı taşıyan partiden oldukça farklı bir şeydi bu.

Sürekli bir ilerleme ve gelişme sonunda on beş yaşımda iken hanedan vatandaşlığı ile ırk milliyetçiliği arasındaki farkı kavramaya başladım ve ırk milliyetçiliğine taraf oldum. Habsburg monarşisindeki iç durumu araştırma zahmetine katlanamayanlar, bu tercihin sebebini anlamakta zorlanırlar. Böyle bir devletin okullarında ancak evrensel tarih okutulabilirdi. Gerçekte Avusturya'nın özel bir tarihi mi vardı ki? Alman tarihinden ayrı bir Avusturya tarihi asla düşünülemez. Bu devletin kaderi Alman hayatı ve gelişmesine o kadar bağlıdır ki Almanya'nın iki devlete bölünmesi Alman tarihinin bölünmesidir.

Viyana'da eski imparatorluğun azametini gösteren alametler ebedi birliğin teminatı olmanın dışında, fevkalade bir prestijin korunması demektir. Habsburgların yıkıldığı günlerde Alman Avusturyalılarda meydana gelen ortak his, onları ana topraklara katılmaya çağıran bu genel davet, herkesin kalbinde uyuyan derin bir hissi tarih terbiyesi ile harekete getirmeye kâfi geldi. Tarih, asla uyumayan bir kaynaktır, şartlara göre bazen unutulmuş görünse de o kısık sesle yeni bir gelecekten söz eder.

Bugün bile okullarda dünya tarihi öğretimi iyi değildir. Öğretmenler tarih dersinin maksadının yalnızca tarihleri ve hadiseleri öğretmekten ibaret olduğunu düşünmektedirler. Bir öğrenci için bir savaşın başlama ve bitiş tarihlerini bilmek ya da bir mareşalin doğumunu, bir taç giyme törenini bilmek önemli değildir. Tarih okumak, tarihi olayları doğuran ve gerektiren şeyleri öğrenmek ve araştırmaktır.

Gerçek hüner şuradadır; Esas olanı saklamak, teferruatı ise unut-

mak. Tarih dersinin öğretim ve sınavlarında bunu anlamış bir hocanın öğrencisi olmam hayatımı etkiledi ve bütün hayatımın yönünü belirlememde ve genç yaşta ihtilalci olmamda en büyük rolü oynadı. Bu ideal öğretmenin adı Leopold Doetsch' di. Linz'de Reaschule'nin tarih öğretmenliğini yapıyordu. Vakur, kararlı ve yüreği iyilik dolu bir ihtiyardı. Ateşli konuşmalarla bize yaşadığımız günleri unutturuyor, asırların sisleri arasında kalmış bazı tarihi olayları anlatarak bizi coşturuyordu. Bize o günlere götüren sanki canlı bir gerçek gibi olayları yaşatan bu ihtiyarı bugün bile anmadan geçemiyorum. Onu dinlerken ruhumuz aydınlanır, gözlerimiz yaşarır, zamanın nasıl geçtiğini anlamazdık. İşin daha güzel olan yanı, bu olayları güzel anlatmanın yanında geçmişten iyi dersler çıkararak bugüne de uyarlayabilmesi idi. Bunları herkesten daha iyi anlatabiliyor, biz de onu nefes bile almadan dinliyorduk. Milli fanatikliğimizden faydalanarak düzeni sağlar, böylelikle gayesine kolayca ulaşırdı.

Böyle bir öğretmeni seven ve onun eğitimini gören hangi insan milletinin kaderi üzerindeki yıkıcı etkisine bakarak böyle bir hanedana düşman olmaz? Geçmişte ve günümüzde her zaman ihanet içinde olan ve kendi bayağı menfaatlerini Alman menfaatlerinin üstünde gören bir hanedana hangi tebaa sadık olabilir ki? Biz gençler Avusturya Devleti'nin Almanlara hiçbir sevgisi olmadığını ve olamayacağını bilmiyor muyduk? Her gün meydana gelenler, tarihin Habsurglara dair öğrettiklerini doğrulamaya yarıyordu. Yabancı zehir, kuzey ve güneyde Almanların bedenini tahrip ediyor. Viyana bile her geçen gün daha az bir Alman şehri oluyordu. Pek sevgili Avusturya Hanedanı, Çeklerin işine yarıyordu, Avusturya'nın Slavlaşması işini Grandük Franz Ferdinand himaye ediyordu.

Alman halkının sırtına yüklenen tazminat çok fazlaydı. Onlardan istenen para ve kan fedakârlığı duyulmamış bir şeydi ve körler bile bunun gereksiz olduğunu görüyordu. İşin en acı tarafı şu idi ki, Habsbourg'ların bize karşı takip ettiği politika, onların Almanya'nın müttefiki olmasıyla gizlenmiş oluyordu. Almanya, böylelikle köhne monarşide Cermanizmin ağır ağır ortadan kaldırılmasını uygun bulmakta idi. Dışarıya karşı riyakâr bir şekilde Avusturya'nın bir Alman devleti olarak kaldığı, imparatorluk sarayının ise ona karşı isyan, kin ve nefret duygularını devam ettirdiği intibaını vermeye çalışıyordu.

Bütün bunları göremeyen ve anlamayan sadece Reich idarecileri idi. Kör olmuşlar gibi bir cesedin etrafından ayrılamıyor, çürümüş kalıntılar arasında bir dirilişin işaretlerini bulduklarını sanıyorlardı. Genç Reich ile hayali Avusturya Devleti arasındaki bu talihsiz ittifak dünya savaşının

ve bozgunun tohumlarını taşımaktaydı. Bu meseleyi ilerleyen bölümlerde daha derinlemesine ele alacağım. Şimdilik şu kadarını belirteyim ki, ilk gençliğimden itibaren bazı temel fikirler edinmiştim ve bundan sonra da bu fikirleri kuvvetlendirmekten geri kalmadım. Bunlar:

- Cermen ırkının kurtuluşu Avusturya'nın yok olmasına bağlıdır.
- Millî duygu ile bir hanedana bağlılık arasında hiçbir münasebet yoktur.
- Habsbourg Sarayı Alman milletinin felâketini hazırlıyordu. Bunun sonrasında bende bu fikirlerin sonucu olarak şu duygular çok kuvvetli hale geldi: Vatanım olan Alman Avusturya'ya çok büyük ve ateşli bir aşkla bağlılık, fakat Avusturya devletine karşı derin bir kin ve düşmanlık.

Bundan sonra ve okulda edindiğim bu duygu ve algılar sayesinde dünya tarihi, tarihî aksiyon anlayışıma, yani siyasetime, daima yardımcı oldu ve bunu kolaylaştırdı. Ben onu öğreniyor değildim, fakat o bana öğretiyor, beni yetiştiriyordu. Politikada genç yaşta bir ihtilâlci olan ben, sanat alanında da bir ihtilâlci olmakta gecikmedim. O tarihlerde yukarı Avusturya'nın merkezinde bir tiyatro vardı ve hiç fena değildi. Burada sık sık temsiller düzenlenirdi. On iki yaşımda iken orada ilk defa Giyom Tel'i seyrettim, bundan birkaç ay sonra da hayatımın ilk operası Lohengrin'i. Daha ilk anda kendimi kaptırmıştım. Üstad Bayreuth için duyduğum heyecan ve bağlılık sonsuz idi. O günden sonra onun eserleri beni yeniden çekmeye başladı. Küçük bir eyalet şehrinde bu mütevazı temsilleri seyretmem benim için bir şans olmuştur ve daha sonra çok daha üstün operaları dinleme imkânını vermiştir.

Fakat bütün bunlar beni -özellikle o nankör yaşın hüzünlü döneminden sonra- babamın benim için düşündüğü meslekten iyice soğuttu, nefret ettirdi. Her geçen gün, biraz daha memur olarak mutluluğa ulaşamayacağımı anlamıştım.

Resim çizme yeteneğim Realschule'de de doğrulanmıştı, bu da verdiğim karardan vazgeçmemi gerektirmiyordu. Asla bir memur olmak istemiyordum, ressam olacaktım. Yaşım ilerledikçe mimarlığa karşı daha yakın bir ilgi duymaya başladım. O zamanlar mimarlığı resim sanatını tamamlayacak doğal bir meslek gibi düşünüyor, böylece sanatçı çerçevemi genişletmekten içten içe sevinç duyuyordum. Bir gün her şeyin değişeceğini, çok farklı bir hal alacağını aklıma bile getirmiyordum. Babamı kaybettiğim zaman on üç yaşımda idim. Sapasağlam göründüğü bir sırada kalp krizi onu acısız bir şekilde bu dünyadan ayırdı ve bizi derin bir acıya boğdu. Onun en büyük arzusu, oğlunu kendisinin hayata atıldı-

ğı günlerde karşılaştığı güçlüklerden kurtarmak ve meslek sahibi olması için ona yardım etmekti. Bunu gerçekleştiremediğini görmüştü fakat istemeden ve bilmeden de olsa bana gelecek hakkında temel bir fikir verebilmişti ve bundan ikimiz de şüphe etmiyorduk.

Başlangıçta ve görünüşte değişen bir şey olmadı. Annem beni babamın arzusuna uygun bir şekilde yetiştirmeye kendini mecbur hissediyor, yani memur olmamı istiyordu. Ben ise memur olmamak konusunda her zamankinden daha azimli ve kesin kararlı idim. Ortaokul ders ve programları idealimden uzaklaştıkça beni daha az ilgilendiriyordu. Ansızın birkaç hafta süren bir hastalığa tutuldum ve bu olay bütün aile anlaşmazlıklarını kesip attı. Ciğerlerimden ciddî şekilde rahatsızdım. Doktor anneme ileride beni kapalı bir ortam, örneğin bir büroya hapsetmemesi gerektiğini söyledi ve Realschule'deki öğrenimime en az bir sene ara vermemi tavsiye etti. Böylece gizli arzularıma, vazgeçmediğim dâvamı yürütme imkânına bir anda kavuşmuş oluyordum.

Annem, hastalığım yüzünden Realschule'den ayrılıp akademiye girmeme izin verdi. Bir rüya gibi gelen bu günler beni çok mutlu etti. Fakat gerçekten de bir rüya imiş bu günler. İki yıl sonra annemin ölümü o güzel hayallerimi yıkıverdi. Annem, uzun ve acı veren bir hastalığa yakalanmıştı. Hastalığa yakalanışının daha başında kurtulma ümidinin az olduğunu anlamıştık. Bu darbe beni çok etkiledi. Babama büyük saygı besliyordum, fakat annemi sevmiştim. Acı gerçekler hızlı şekilde karar vermemi gerektirdi. Ailenin zayıf ekonomisi annemin ağır hastalığı sırasında neredeyse tamamen kurumuştu. Öksüzler Yurdu'nun yaptığı yardım geçinmem için yeterli değildi, herhangi bir şekilde hayatımı kazanmak zorunda idim.

Bir valize çamaşırlarımı doldurarak Viyana'nın yolunu tuttum. Kendime tam bir güvenim vardı. Elli yıl önce babam kendi hayatını kazanmak için atıldığı mücadeleden nasıl galip çıkmışsa ben de onun gibi yapacak, hatırı sayılır bir "adam" olacaktım, ama memur olmayacaktım.

II. BÖLÜM

VİYANA'DA TAHSİL VE ACI DOLU YILLAR

Annem öldüğü zaman kafamda geleceğim hakkında bazı fikirler vardı. Hastalığının son devresinde Viyana'ya gitmiş, Güzel Sanatlar Akademisi giriş imtihanlarına girmiştim. Koltuğumda bir tomar desen vardı. Yola çıktığımda akademiye kesinlikle kabul edileceğimden emindim. Çünkü Realschule'nin en iyi desinatörü idim, kabiliyetim çok gelişmişti. Bu halimden oldukça memnun ve çok ümitli idim. Bununla beraber bir endişem vardı: Resimden ziyade desene, özellikle mimarî desene kabiliyetim var gibi geliyordu. Mimariye olan ilgim ve bundan aldığım zevk sürekli artıyordu. Henüz on altı yaşımda iken on beş gün kadar kaldığım Viyana'da bu değişim ve gelişme daha belirli bir hal aldı. Hofmuseum Resim Galerisi'ne gitmiştim, fakat resimleri değil de sadece binayı seyrettim. Her gün sabah saatlerinden güneş batıncaya kadar görülecek güzel şeyleri seyrediyordum, beni daha çok binalar ilgilendiriyordu. Opera ve parlamento binalarını seyretmekten bıkmıyordum. Bütün cadde Binbir Gece Masalları'ndan bir mucize gibi görünüyordu bana.

İşte bu şehirde şimdi ikinci defa bulunuyor, giriş sınavını kesinlikle kazanacağım ümit ve gururu ile fakat sabırsızlıktan da kıvranarak sonucu bekliyordum. Kazanacağımdan o kadar emindim ki, tersi olduğunu öğrenince yıldırımla vurulmuşa döndüm. Fakat bu bir gerçekti. Gidip rektörle görüşüp akademinin resim şubesine kabul edilmeyiş sebebini sorduğum zaman, verdiğim resimlerin resme kabiliyetim olmadığını su götürmez bir şekilde gösterdiğine beni ikna etti, ama mimarlık sahasında başarılı olabileceğimi söyledi. Akademinin resim bölümüne girmem söz konusu olamazdı ama mimarlık bölümüne girmem belki mümkündü. Fakat bunun için mimarlığa hazırlayan veya ona eşit bir okulda okumuş olmam gerekiyordu. Ben ise ne böyle bir okula gitmiştim ne de uzaktan yazışma yoluyla olsun böyle bir eğitim görmüştüm.

Schiller Meydanı'ndaki Hansen Sarayı'ndan çıkarken yıkılmış bir vaziyetteydim ve ilk defa kendimden şüphe ettim. Çünkü yeteneğim hakkında duyduğum sözler beni can evimden vurmuştu. Bu, uzun bir süreden beri çeşidini ve sebeplerini bilemediğim bir uyuşmazlığı da bir anda mey-

dana çıkarmış oluyordu. Bunun üzerine birkaç gün sonra kendimi mimar olarak görmeye başladım.

Gerçekte hayat güçlüklerle doluydu. Realschule'de şimdiye kadar ihmal ettiğim ve umursamadığım şeyler şimdi benden acı bir şekilde intikam alıyordu. Akademinin mimarlık bölümünde derslere başlamadan önce inşaat tekniği derslerini almam gerekiyordu, bu derslere girebilmem için de ortaokulu bitirmiş olmalıydım. Bunların hiçbirini yapmış değildim. Öyle görünüyordu ki, düşündüklerimin gerçekleşmesi imkânsızdı.

Annemin ölümünden sonra Viyana'ya üçüncü defa geldiğim zaman sükûnete kavuşmuş, kararlı halimi bulmuştum. Bu sefer yıllarca kalacaktım. Gururum geri dönmüştü ve gayeme ulaşmak için azimliydim. Mimar olmak istiyordum ve bu yolda karşılaşacağım güçlükler teslim olunacak değil, yenilecek güçlüklerdi. Ben bu güçlükleri yenmek istiyor, köyün mütevazı bir ayakkabı tamircisi iken çalışarak memur olan babamın başarısını göz önünde bulunduruyordum. Babama göre ben daha iyi bir yerden başlıyordum, mücadelem daha kolay idi. Zamanında bana kaderin sert yüzü olarak görünen şeyi bugün bir takdir-i ilahi olarak görüyorum. Zaruret tanrıçası beni kollarına almış ve çoğu zaman mahvetmekle tehdit ediyordu. Engellerle birlikte iradem de kuvvetlendi ve sonunda başarılı oldum.

Beni sertleştiren, pişiren o devreye şükran borçluyum ve sertleşme gücüne sahip olduğum için memnunum. O devir beni kolay hayatın hiçliğinden alarak, narin bir yuvanın nazlı çocuğu olmaktan kurtarıp yeni kaygılar vermişti. Beni sefalet ve zaruret dünyasına atmış, ileride kavgasını yapacağım gerçekleri öğretmişti. Bütün bunlar için o ıstırap yıllarına şükran borçluyum. İşte bu devrede gözlerim açıldı ve o zamana kadar sadece ismini bildiğim ve Alman milletinin geleceğini korkunç şekilde tehdit edeceğini hiç düşünmediğim iki tehlike gördüm: Marksizm ve Yahudilik.

Birçokları için neşe ve eğlence şehri, mesut fanilerin bayram yeri olan Viyana, benim için hayatımın en hüzünlü devresinin canlı bir hatırasından başka bir şey değildi.

Bugün bile onun adı bana sıkıntılarla geçen beş yıllık acı hatıralardan başka bir şey hatırlatmaz. Bu beş yıl içinde önce amele olarak hayatımı kazanmaya çalıştım. O kadar az kazanıyordum ki, karnımı bile doyuramıyordum. O günlerde açlık beni hiç terk etmeyen bir muhafız, her şeyimi paylaşan bir dost olmuştu. Bunda satın aldığım her kitabın da payı vardı. Bir gün operaya gitmek ertesi gün aç kalmama mal oluyordu. Bu, merhametsiz dostumla aramızda sürüp giden bir mücadele idi. Fakat o

günlerde her zamankinden daha çok şey öğrenmiştim. Mimarlığımın ve pek nadir olan opera ziyaretlerim dışında, aç kalma pahasına temin ettiğim ve açlığımın meyvesi olarak günden güne artan kitaplarımdan başka bir eğlencem yoktu. İşimden arta kalan bütün zamanlarımı yalnız okumaya ve araştırmaya veriyordum. Bu suretle birkaç yıl içinde edindiğim bilgiler bugün bile işime yaramaktadır.

Şunu da ilâve edeyim ki, o zamanki aksiyonumun sarsılmaz sağlam temeli olan genel teoriler ve görüşler işte o günlerde oluştu. O günden sonra bu görüş ve teorilere pek az şey ilâve ettim. Temelde hiçbir şeyi değiştirmedim bunlara bağlı kaldım. Bugün kesinlikle inandığım bir şey var ki, insanda yaratıcı düşüncelerin esası genel olarak gençlik çağlarında beliriyor. Uzun bir hayat tecrübesinin verisi ve derin bilgileri olan bir ihtiyarın bilgeliği ile, yaydığı fikirleri bu fikirlerin çokluğu yüzünden gerçekleştirmeye imkân bulamayan ve yorulmak bilmeyen gençliğin dehasını birbirinden ayırıyorum elbet. Gençlik, olgun yaşın değerlendireceği malzeme ve plânlan hazırlar. Olgun yaş bunu, yılların vereceği sözde ölçülülük ile boğmadığı oranda değerlendirebilir.

Benim o güne kadarki ev hayatım yaşıtlarımın hayatının aynı idi: Yarın için endişe etmiyordum, bir sosyal problemim yoktu. Benim gençlik çevrem küçük burjuvalardan, yani gerçek beden işçileri ile pek az ilişkisi olan bir dünyadan meydana geliyordu. İlk bakışta inanılmayacak gibi görünse de, ekonomik bakımdan pek iyi olmayan bu sınıfla amele sınıfı arasındaki uçurum, zannedildiğinden çok daha derin idi. İki sınıf birbirine hemen hemen düşman gibiydiler. Bunun da sebebi, yakın bir tarihte işçi sınıfının seviyesini aşan bir eğitim görebilmiş insanların, biraz nefret ettikleri eski duruma düşmekten veya o sınıftan görünmekten korkmaları idi. Buna bir de bu aşağı sınıflar arasındaki kaba ilişkilerin iğrenç hatırasını ve kültürden yoksun oluşlarını ilâve edin. Bu sosyal seviyeyi bir kere aşmış olan mütevazı insanlar için bile, bir an için geride kalanların arasına düşmek, katlanılamaz bir şey oluyor, tahammül edilmez bir mecburiyet olarak görülüyor.

Şunu da anlıyoruz ki, sosyal seviyesi yüksek olan insanlar, en alçak gönüllü vatandaşlarının arasına, sonradan görmelere nazaran daha anlayışlı bir görüşle inerler. "Sonradan görme" diye, bulunduğu durumdan daha yüksek bir duruma tamamen kendi imkânları ile çıkan kimselere diyorum. Geçirdikleri sert mücadele, onların acıma hislerini köreltiyor, onlara geride kalmışların ıstırabını unutturuyor.

Bu konuda kaderim bana yardım etti. Zamanında babamın yaşa-

dığı maddî güvensizlik ve sefalet dünyasına yeniden dönmek zorunluluğu bana, küçük burjuva olarak nitelediğim pek zayıf bir eğitimin verdiği ve yalnız ayak ucunu gösteren gözlüğümü attırdı. O zaman insanları tanımayı, içi boş insanlarla dış görünüşü kaba olanları ve bunların tabiatlarını birbirinden ayırmayı öğrendim.

Yüzyılın başlarında Viyana sosyal adaletsizliklerle dolu bir şehirdi. Zenginlik ve sefalet yan yana idi. Merkezde ve kenar mahallelerde çeşitli ırklardan ve çok sayıda tebaasının bütün büyülerine kapılmış, elli iki milyonluk bir imparatorluğun nabız atışları duyuluyordu. Muhteşem bir saray; devletin geri kalan bütün zenginliğini ve iş bilir olanları bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Buna bir de Habsbourg monarşisinin sistemli bir şekilde merkezileştirme çabasını ilâve edin. Bu merkezileştirme, birbirlerine hiç benzemeyen kavimleri sağlam bir şekilde birleştirmek, birbirine bağlamak isteğinden doğuyordu, fakat bu gayretin sonunda yüksek mevkilerde ve seviyelerde olanlar, fevkalâde bir şekilde bir araya geliyor, daha yüksek seviyede olanlar imparatorluğun başkentinde ve imparatorun malikânesinde toplanıyorlardı.

Viyana eski Tuna monarşisinin yalnız siyasî ve aydınlar merkezi değil, ekonomik bakımdan da memleketin merkezi idi. Memurlar, sanatkârlar, aydınlar ve hatta ordudaki yüksek rütbeli subaylar, orduya işçiden daha fazla muhalif idiler. Aristokrasi ve tüccar zenginliği yanında fakirliğin en sefil hali de yer almaktaydı. Ringstrasse saraylarının önünde binlerce işsiz dolaşıyor ve bu eski via triumpalis Avusturyası'nın altında, karanlıklar içinde ve çamur deryasında evsiz insanlar sürünüyordu.

Alman şehirlerinin hiçbirinde sosyal mesele Viyana'da olduğundan daha iyi incelenemez ve görülemezdi. Fakat böyle bir meseleyi düşünen yoktu. Bu mesele yukarıdan halledilemez, buna yukarıdan el konamazdı. Böyle bir sefaletin içine bizzat düşmeyen onu bilemez, anlayamazdı. Sefaletin içine düşmeyenler arasında bu mesele sadece yüzeyde kalır veya sahte bir duygulanma olarak ele alınırdı. Meseleyi temelden kavramayan bu davranışların ikisi de zararlıydı. Zenginlerin çoğunun ve sonradan görmelerin bu sosyal sefalet karşısında aldırışsız olmalarından yahut sırf gösteriş için ve çok defa gayesiz, beceriksiz bir şekilde sefillerden bahsetmeleri, fakat her zaman iyiliksever görünen bazı aydınların durmadan "halka inmek" ten söz etmeleri kadar boş ve zararlı bir şey bilmiyorum. Bu insanlar, kavrayıştan mahrum ruhları ile meseleyi genel görüşüyle anlamaya çalıştıkları için yanılıyorlar, daha sonra ileri sürdükleri fikirlerin hiçbir işe yaramadığını veya iğrenme ve kırılma duyularak

reddedildiğini görünce, şaşırıp kalıyorlar, bunu da halkın nankörlüğünün bir delili olarak göstermek istiyorlardı.

Bu tür anlayış taşıyanlar için sosyal bir hareketin bütün bunlarla ilgisi olmadığı, asla bir şükran ve minnet karşılığı olamayacağı, bunun bir lütuf dağıtmak değil, hak ve adaleti yerine getirmek olduğu, bu çeşit küçük kafalar için pek hoşa giden bir gerçek değildir:

Ben bu sosyal meseleyi onlar gibi düşünecek duruma düşmedim. Sefalet beni o lânetlenen ordusuna katmıştı ve onu daha yakından incelemeye davet etmekten ziyade beni deneyin konusu yapmıştı. Bir kobay, ameliyata karşı koyma gösterdiyse suçlu olan o değildir. Bugün o devir hakkındaki görüşlerimi toparlamaya çalışıyor, fakat bunda pek başarılı olamıyorum. Zihnimde kalan en gerçekçileri, daha doğrusu yakın temasta bulunanlardır. O zaman onlardan çıkardığım görüşler görülecektir.

İş bulmakta hiçbir zaman zorluk çekmedim. Çünkü, ekmeğimi çıkarmak için usta bir işçi olarak değil de amele veya çırak olarak iş arıyordum. Böylelikle ayaklarındaki Avrupa tozunu silkip, yeni bir dünyada, vazgeçilmeyen bir niyetle hayatlarını yeniden kazanmak ve yeni bir vatan elde etmek isteyenlerden farklı değildim.

Bunlar, görev ve düzey gibi bağlayıcı adetlerden, ortam ve gelenekten koparak, teklif edilen her ücreti alıyor, namuslu çalışmakla hiçbir işin insanın itibarını düşürmeyeceğini kafalarına yerleştirerek her türlü işte çalışıyorlardı. Ben de kendime bir yol bulmak için bu yeni dünyanın içine atılmaya karar vermiştim. Çok sonra anladım ki, bir işte devamlı çalışmak o işi bulmaktan daha zordu. Günlük ekmeğimi bulmaktan emin olmamak bana bu yeni hayatın en karanlık taraflarından biri olarak göründü.

Usta işçilerin ameleler gibi sıklıkla sokağa atılmadıklarını biliyordum? Fakat onların da hiçbir güvenliği yoktu. İşsizlikten dolayı aç kalma tehlikesiyle daha az karşı karşıya olmaları tamam ama lokavt veya grev onları her zaman korkutan şeylerdi. Ücretlerden emin olunmaması, sosyal ekonominin en ağır yaralarından biridir.

Genç çiftçi, daha kolay dedikleri bir işin cazibesine kapılır ve şehre gider. Bu iş belki gerçekten daha kolaydır. Çalışma süresi de daha azdır. Fakat o özellikle büyük şehirlerde görülen göz kamaştırıcı ışıklara kapılmıştır. Az fakat emin bir kazanca alıştığı için eski işini yeni bir iş bulmadan terk etmez. Tarım işçisi o kadar azdır ki, onun köyde uzun zaman işsiz kalması mümkün değildir. Köyden kalkıp çalışmak için şehre gelen gencin, köyde çalışamayacak kadar zayıf bünyeli olduğunu zannetmek hatadır. Tecrübeler göstermiştir ki, en çok göç edenler, bünyeleri sağlam,

gürbüz insanlardır. Göç edenler derken Amerika'ya göç edenleri kastetmiyorum. Doğduğu köyü terk edip meçhul büyük şehre gitmeye karar veren ırgat da bir göçmendir. O da belli olmayan bir gelecekte talihini denemeye hazırdır. Genellikle şehre biraz para biriktirerek gelir. İşi rast gitmez de ilk günlerde derhal iş bulamazsa ümitsizliğe düşmez. Fakat bulduğu işi kısa bir süre sonra kaybederse durumu ciddileşir. Yeni bir iş bulmak, hele mevsim kış ise çok zor, hatta imkânsızdır.

Fakat yine de ilk haftalarda bu güçlüğü göğüsleyebilir, bağlı olduğu sendikanın işsizlik yardımından faydalanarak iyi kötü birkaç hafta idare eder. İşsizlik uzun sürdüğü için sendika yardım edemez duruma düşünce ve son meteliğini de harcayınca, büyük sefalet başlamış olur. Şimdi aç aç sokaklarda sürünmektedir. Nesi varsa satar veya rehin bırakır. Böylece ruhen ve bedenen tam bir çöküntüye uğrar. Bu durumla en çok kışın karşılaşır, yatacak yeri olmaz, sınırsız bir sıkıntı içinde bulunur. Nihayet yeni bir iş bulur, fakat çok geçmeden aynı durumlar, aynı hikâye yeniden başlar. İkinci işsizliğinde aynı sıkıntılarla, üçüncüsünde daha da beteri ile karşılaşır ve sonra daima güvensizlik içinde geçen bu hayata tahammül etmeyi, aldırış etmemeyi öğrenir. Süreklilik alışkanlık meydana getirir. Böylece eskiden çalışkan olan adam gevşeyip kendini salıvermekte ve sonunda haysiyetsiz, şerefsiz kazançlar peşinde koşmaktan başka bir şey yapmayan insanların elinde basit bir âlet haline gelir. İşsiz kalmasının sebebi olarak haksız kendisi gösterildiğinden, bir anda ekonomik haklarını elde etmek veya devletin, toplumun ve medeniyetin değerlerini mahvetmek için mücadeleye girişmek onun için aynı şeyler oluyordu. Bu durumda memnuniyetle ve hiçbir şeyi düşünmeden greve katılıyordu.

Bu hareketlerin binlerce örneğini gördüm ve bunu gördükçe birkaç milyonluk şehirlere karşı duyduğum nefret arttı. Bu şehirler insanları oburcasına kendine çekiyor, sonra onları ezip yiyordu. İnsanlar şehre geldiklerinde hâlâ kendi milletlerine aittirler fakat orada uzunca kalırlarsa millet için kaybedilmiş oluyorlar.

Büyük şehir kaldırımlarında ben de süründüm, kaderin bütün darbelerine maruz kaldım ve bunun etkilerini anladım. Bir başka konu daha vardı: İş ile işsizliğin sürekli birbirini kovalaması, yaşamak için şart olan kazanç ve masrafları da düzensiz hale sokuyor, zamanla işçilerde tasarruf ve günlük hayatlarını düzene sokma duygusunu yok ediyor, vücut yavaş yavaş kazançlı günlerdeki bolluğa ve kötü günlerdeki açlığa kendini alıştırıyordu. Açlık, kazanmanın daha kolay olduğu günlerde, daha iyi bir düzen için her türlü projeyi ortadan kaldırıyordu. İşkence altına aldı-

ğı kimselere gözden silinmeyen seraplar, kolay ve keyifli bir hayatın hayallerini gösteriyor ve insanı, eline fırsat geçer geçmez, ne pahasına olursa olsun, tatmin edilmek tutkusuna kaptırıyordu. İşçi, iş bulur bulmaz, her türlü tedbiri almayı unutuyor, sağduyusunu yitiriyor, günü gününe ne kazanıyorsa onun hepsini harcayarak, hesapsız bir hayat yaşıyor. Başlangıçta bir haftalık kazancıyla beş gün idare ediyor, sonra bu kazanç ona yalnız üç gün yetiyor, daha sonra da sadece bir gün. En sonunda bir eğlence gecesinde uçup gidiyor.

İşçinin evinde ailesi çoluk çocuğu da vardır. Bilhassa koca iyi olduğu zaman, yani onları kendi tarzında sevdiği zaman, bu çeşit hayata onlar da alışıyorlar. Haftanın kazancı evde har vurulup harman savrulur ve ancak iki üç gün yeter. Para bitinceye kadar yerler, içerler sonra yine hep beraber açlık ıstırabı çekmeye başlarlar. O zaman evin kadını veresiye alışveriş eder, bakkala borç yapar ve haftanın son kötü günlerini atlatmaya çalışır. Öğlenleri bütün aile pek fakir bir sofranın başına toplanır, az da olsa yiyecek bir şeyleri bulunduğu için memnundurlar. Sonra ücretlerin verileceği günü beklemeye başlarlar. Alacakları paradan söz eder, aç karnına birtakım plânlar yapar, gelecek mesut günlerden söz edilir. Küçük yaştaki çocuklar da tanışır ve alışır bu sefalete. Fakat erkek hafta başından itibaren kendi bildiği gibi harcamalar yaparsa iş kötüye gider, karısı çocuklar için onunla tartışır, kavga eder ve adam karısından uzaklaştıkça alkole yaklaşır. Her Cumartesi sarhoştur. Kendisi ve çocukları için mücadele eden kadın, çok defa onu fabrikadan meyhaneye giden yolda onun arkasından giderek bir miktar para koparmakta başarılı olur. Adam, Pazar veya Pazartesi akşamı sarhoş, fakat cepleri boş halde eve döndüğü zaman, acıklı sahneler ortaya çıkar.

Belki yüz defa şahit olmuşumdur böyle hâdiselere. Başlangıçta isyan ettim, düşman kesildim fakat daha sonra olayın trajik yanını ve bunu doğuran derin sebepleri anladım. Kötü bir muhitin bu talihsiz kurbanlarına acıdım. Yerleşim derdi daha da büyüktü, Viyana'daki amelelerin lojmanlarındaki sefalet korkunçtu. O sefil inleri, kalabalık nüfuslu, sıkışık, karışık ve pislik içindeki o lojmanları düşünürken bugün bile ürperiyorum.

Bu sefalet çocuklarından, kölelik zincirini atan bir kalabalık dalgası ortaya çıkar ve kaderin önüne geçilmezse, bu durumdan hiç endişe etmeyen insanlığın öbür yanına saldırıya geçerse neler olacak? Beni böyle bir okulda terbiye ettiği için Allah'a şükrediyorum. Bu sefer hoşuma gitmeyen şeylere ilgisiz kalamazdım ve hızla daha derin bilgiler edindim.

O zaman çevremdeki insanlardan tamamen ümitsizliğe düşmemek için onların bu davranışlarını dikkate almadım, sadece onların bu hale düşmelerinin sebeplerini tespit ettim ve aklımda tutmaya çalıştım. Bu şekilde bu sahnelere cesaretimi kaybetmeden dayanabiliyordum ve benim için bu sefalet ve ümitsizlik, düzensizlik ve ahlâksızlık tablolarını meydana getirenler insanlar değil, hüzün veren kanunların hüzünlü sonuçlarıydı. Bununla beraber, ben de çok güç şartlar altında hayatımı kazandığım için, bu düşüşün kesin sonucu olan acıklı bir hassasiyete kendimi kaptırmamaya dikkat ediyordum. Hayır, meseleyi bu şekilde düşünmemek lâzımdı. Bu durumun düzelmesi ancak iki şekilde mümkündü:

1- Derin bir sosyal sorumluluk duygusuna dayanarak, gelişmemizi daha iyi temeller üzerine oturtmak,

2- Düzelmesi mümkün olmayan çocukları sert ve kesin bir kararla mahvetmek.

Tabiat bir varlığın devamlılığından ziyade onun gelişmesine kıymet verir. Bu, hayatta da böyledir. İçinde bulunduğumuz halin kötü yanlarını sunî olarak düzeltmeye çalışmak yersizdir. Zaten böyle bir ıslah mümkün de değildir. Yapılacak iş, insanı hayatının başından ele alarak, istikbalini sağlayacak daha sağlam temellere oturtmaktır.

Viyana'daki ilk mücadele yıllarımdan itibaren şuna kanaat getirmiştim: Sosyal hareketin amacı asla uyutucu bir refahı sürdürmek olmamalı, bundan önce, bireyi zarurî olarak soysuzlaşmasına yol açan, ekonomik ve kültürel hayatımızın başlıca noksanlarını hazırlayan yoksulluklardan korunmaktır.

Devlet için uğursuz ve pek zararlı olan bir sosyal durumu, her çareye hatta en sert usullere baş vurarak düzeltme güçlüğü, onun sebepleri üzerinde kararsız kalmaktan ileri gelmez. Kurtulmak için gerekli tedbirleri almayanların kararsızlıkları, bütün bir halkın trajik şekilde çökmesi ve ahlâksızlığa düşmesinden kendilerini sorumlu bulmaları hissinden doğar. Bu his onlarda harekete geçme ve iş yapma azmini felce uğratır. Ilımlı ve yetersiz reformlar düşünmekten başka bir şey yapamazlar, oysa amaç korumak için en zarurî tedbirleri almaktır.

Bu devir, ancak sürgünleri kesip atmaktan, zararlı otları söküp çıkarmaktan pişmanlık duymayacak, bunu bir iç huzuru ile yapacak olan, kendi içine kapanıp kalmayan o hale gelmekten vicdanî sorumluluk duymayanlar sayesinde başarılı olur. Fakat her türlü adaletten ve kanunlardan habersiz Avusturya devletinin kötülüğün artışını durduracak mücadeleyi yapmakta yetersiz olduğu göze çarpıyordu. O zamanlar beni en çok kor-

kutan şey neydi, pek bilmiyorum: Benzerlerimin ekonomik sefaleti mi, ahlak bakımından çok basit oluşları mı, alışkanlıkları mı, kültür seviyelerinin çok düşük oluşu mu? Zavallı bir hayat, serserinin biri, Alman olmakla olmamak arasında bir fark görmediğini, nerede karnı doyarsa orada mesut olacağını söylediği zamanlar, burjuvamız kaç defa isyan etti?

Millî gururun tükenişinden dolayı aralarında her zaman bir kapışma vardır. Fakat bunlardan kaç tanesi, bu duygulara neden kendilerinin daha çok sahip olduklarını düşündüler? Onların çok doğal olan bu gururunun, vatanlarını ruh ve sanatın bütün sahalarında öylesine yücelten nice bağlarla bağlandıkları farklı bir millete mensup olmaktan ileri geldiğini kaç tanesi anladı? Alman olmaktan gurur duyabilme sebebinin, Almanya'nın büyüklüğünü, yüceliğini bilmelerinden dolayı olduğunu kaç tanesi görebiliyor? Burjuvamız böyle bir gururla halkımızın alay ettiğini hiç düşünüyor mu?

Bana, bu durumun her ülkede aynı olduğunu ve işçilerin yine de o memleketlerde kendi vatanları için çalıştığını söyleyerek itiraz edenler olabilir. Bunun böyle olması bizim ihmalkâr davranışımızı mazur göstermez. Kaldı ki, gerçek böyle değildir. Meselâ bizim; "Fransız halkının şoven terbiyesi" dediğimiz şey, Fransa'nın, kültürün her sahasında yahut onların deyimi ile medeniyetin her sahasında, büyüklüğünü göstermenin aşırı bir heyecanıdır. Bir Fransız genci gerçekleri objektif olarak öğrensin diye yetiştirilmez: Ona verilen terbiye, sübjektif bir görüşle, ülkesinin siyaset ve medeniyet bakımından yüceliğini gösterecek önemli her şeyi öğretir. Böyle bir terbiye genel olarak çok önemli bilgilerle sınırlanmalıdır. Ve bu bilgiler sürekli olarak tekrar edilerek kafalara işlenmelidir. Bizde bunun tersi yapılıyor, olumsuz bir karakterin ihmaline, unutturma günahına, az da olsa olayların yıkıcılığı ekleniyor ki, bunları okula giden herkes öğrenebilir. Politikamızı zehirleyen fareler, mütevazı kalplerde ve kafalarda, henüz sefalete düşülmemiş bile olsa, artıkları kemiriyorlar.

Şu nokta iyice bir düşünülsün; iki odalı bir bodrumda, yedi nüfuslu bir işçi ailesi oturuyor. Beş çocuktan biri üç yaşındadır. Çocuğun şuur sahibi olmaya başladığı yaştır bu. Hafızası sağlam olanlar bu devrin hatıralarını ihtiyarlıklarında bile unutmazlar. Evin darlığı ve sıkışıklığı insanı her an için rahatsız eder. Bundan dolayı kavgalar olur. Bu insanlar beraber oturmuyorlar, birbirlerinin üzerine yığılı olarak yaşıyorlar. Büyük bir evde kendiliğinden halledilen uyumsuzluklar burada sonu gelmez kavgalara yol açar. Çocuklar arasındaki kavgaları bir yana bırakalım. Çünkü kısa bir zaman sonra her şeyi unuturlar. Fakat anne ve baba arasındaki günlük

anlaşmazlıklar çok defa kaba bir şekilde ortaya dökülür, düşünülemeyecek bir seviyeye çıkar. Bu kötü örnekler çocuklara tesir eder. Sarhoşluğun, kötü davranışların nereye kadar gidebileceğini anlayabilmek için bu ortamı görmek, tanımak lâzımdır. Altı yaşındaki zavallı bir çocuk, büyükleri bile ürpertecek bir takım ayrıntıyı öğrenmiş olur. Kafası zehirlenmiş, bedenen bakımsız ve cılız kalmış olan bu küçük vatandaş okula gittiği zaman orada yalnız okuma-yazma öğrenir. Evde ödev yapması söz konusu değildir, çünkü orada ders ve öğretmenlerden önemsiz bir şeymiş gibi bahsedilir. Zaten böyle bir evde okuldan tutun da devletin en büyük kurumuna kadar hiçbir şeye saygı beslenmez. Dine, ahlâka, millete, topluma, her şeye çamur atılır. Çocuk on dört yaşında okulu bitirdiği zaman, ruhuna nelerin hükmettiği pek bilinmez: Ya pozitif bilgilerde inanılmaz derecede bir budalalık gösterir, ya da insanın saçlarını dikecek şekilde ahlâksız ve küstah olur.

Hayatın bütün adiliklerini bilen veya hisseden fakat hiçbir şeyi kutsal olarak tanımayan bu gencin hayata atıldığı zaman tutumu ne olacaktır?

On üç yaşındaki çocuk on beşine basınca her türlü otoritenin karşısında ve aleyhinde olur. Çünkü o anlayışını geliştirecek, zekâsını arttıracak her şeyin dışında, çamur ve pislik içinde büyümüştür.

Ve işte ergenlik çağındaki terbiyesi de şu olacaktır:

Gençliğinde babasından ne görmüşse onu yapmaya kalkacaktır. Eve istediği saatte dönecek, babası gibi zavallı anneciğini dövecek, Allah'a, bütün kâinata küfredecek ve sonunda ıslahhanelerden birine düşecektir.

Orada ona son bir cilâ daha vurulacaktır.

Ve bizim iyi kalpli burjuvamız da bu genç vatandaşta "millî duyguların" neden bu kadar zayıf olduğuna şaşacaklardır!

Burjuva dünyası her gün tiyatroda, sinemada, kötü kitaplarda ve bayağı gazetelerde halkın nasıl zehirlendiğini görmekte, sonra da kitlenin düşük ahlâklı, millî duygulardan yoksun olmasına şaşırmaktadır! Sahneler, şüpheli basın ve ötekiler, millî yüceliğimiz hakkındaki bilgileri küçültmek, bayağılaştırmak için elbirliği etmiş gibidirler. Daha önceki terbiyeyi de bir yana bırakalım. Çok iyi öğrendiğim, anladığım, doğruluğundan şüphe etmediğim prensip şudur: Bir toplumu millet haline getirmek, bireyin terbiyesi için zarurî platformu, sağlam bir sosyal ortam yaratmaya bağlıdır-. Ancak ailede ve okulda memleketinin kültür, iktisat ve bilhassa siyasî bakımdan büyüklüğünü öğrenmiş olanlar, o millete mensup olma-

nın gururunu duyabilirler ve duyacaklardır. İnsan ancak sevdiği şey için mücadele eder, sevmek için takdir ve hürmet etmek gerekir, hürmet etmek için de hiç olmazsa, onu tanıması, bilmesi lâzımdır.

Sosyal mesele için bende bir ilgi uyanmıştı. Onu çok ciddî olarak incelemeye başlamıştım. Önümde o güne kadar bilmediğim meçhul olan bir dünya açıldı.

1909 ve 1910 yıllarında durumum değişmişti, artık hayatımı amelelik ederek kazanmıyordum. Sulu boya işleri de yapan küçük bir desinatör olmuştum. Bu meslek pek bir şey getirmiyordu, ancak geçinecek kadar kazanabiliyordum fakat seçmek istediğim meslek bakımından yaptığım iş ilginçti. Artık akşamları şantiyeden döndüğüm zaman yorgunluktan okuyamayacak kadar bitkin bir vaziyette değildim. Yaptığım işin tasarladığım meslekle bir ilgisi vardı, dilediğim gibi kullanabileceğim zamana da kavuşmuştum.

Resim işlerini geçinmek, kitap okumayı zevk için yapıyordum. Böylece sosyal mesele hakkında hayat dersinin bana öğrettiklerini, öğrenmem şart olan teorik bilgilerle tamamlamaya imkân buluyordum. Bu konuda elime geçen her kitabı okuyor ve üzerinde çok düşünüyordum. Çevremdekilerin beni o zamanlar orijinal bulduklarına inanıyorum. Büyük bir ihtirasla mimarlığa da ilgi göstermekte, kendimi vermekteydim. Ona, güzel sanatların kraliçesi olan musiki kadar değer veriyor, saygı duyuyordum. Mimarlıkla meşgul olmak benim için bir iş değil, bir zevk, mutluluktu. Akşamları geç saatlere kadar hiçbir yorgunluk duymadan okuyor veya resim yapabiliyordum. Uzun yıllar sabrettiğim takdirde, gelecek için kurduğum hayallerin gerçekleşeceği kanaati gittikçe kuvvetleniyordu. Mimar olarak isim yapmakta kararlıydım.

Bunun yanı sıra çok ilgi duyduğum politika pek fazla bir mâna ifade etmiyor gibiydi. Onu, düşünen bütün insanların tatmin olmak için gösterdikleri basit bir ilgi olarak görüyordum. Bu konuda aydınlanmamış olanlar tenkit veya herhangi bir görev alma haklarını kaybediyorlardı. Politika sahasında da çok kitap okuyor ve inceleme yapıyordum. Benim "okumak"tan anladığım mâna, sözde "aydın"larımızın anladığı mâna ile bir değildi. Bir kitabı bitirip başkasına başlayan, bir yazıdan sonra hemen ötekine geçen insanlar bilirim, fakat onlara "okumuş" diyemem. Bir yığın bilgi ve fikre sahip olurlar fakat zekâları bunları ne ayırabilir ne de birbirinden farklı yerlere koyabilir. Bir kitapta unutulmaması gereken değerli şeyi faydasız pasajlardan ayırıp kafalarına yerleştirme sanatları yoktur. Bu faydasız şeyleri mümkünse okumamak, değilse onları faydasız bir

safra gibi taşımamak gerekir. Amaç okumak değil, okudukları arasından insanın kendi hedefine ve kabiliyetine göre yararlı olacak şeyleri çıkarmak ve almaktır. Böylece herkes mesleği için şart olan malzeme ve aletlere kavuşur. Bu âlet ve malzeme ona hayatını kazanmakta veya yükselmesinde yardımcı olur. Okumanın ikinci amacı, üzerinde yaşadığımız dünya hakkında genel bir görüş elde etmektir. Fakat her iki halde de okunan şeylerin hafızaya birtakım bölümler ve kitaplar olarak değil, tam yerine oturtulmuş küçük mozaik taşları gibi yerleşmesi, okuyanın zihninde dünya hakkında genel bir görüş oluşturması gerekir. Aksi halde bu bilgiler ona sahip olan kimseye, bütün ahmaklığına rağmen, faydalı olacak yerde, değersiz, dağınık bir karışım olur. Okuyan, kendini ciddî olarak yetişmiş, hayattan bir şeyler anlayan, bilgisi olan bir kimse zanneder. Oysa nasıl okuyacağını bilmeden okumak, onu gerçeklerden daha da uzaklaştırır. Böyleleri ya bir sanatoryuma düşerler, ya da politikacı olurlar.

Bu haldeki bir beyin, karışık bilgi yığınları içinden, zamanı gelince ona yarayacak olanı seçip ayıramaz. Çünkü bu aydın tafrası hayatın ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş değildir, sadece okunan kitaplar alındıkları gibi üst üste konmuştur. Zaruretler onu eskiden okuduğu kitaplardan doğru olarak faydalanma fikrini verirse bu sefer de kitabın adını ve aradığı bilginin hangi sayfada olduğunu bilmesi gerekir. Yoksa, zavallı ve ahmak adam, uygun olan fikri hiçbir zaman bilemez. Fakat bunun hangi sayfada olduğu söylenmezse, yüz kere de okumuş olsa, kritik zamanlarda daima sıkıntı içinde kalırlar ve çırpına çırpına benzer şartları ararlar. Bunun sonunda da doğru zannedip tamamen yanlış bir tavsiye, yanlış bir reçete ele geçirirler.

Hükûmetin en tepesindekilerin bu kadar ilim sahibi olmalarına rağmen bu kadar hataya düşmeleri başka türlü nasıl izah edilir? Öyle değillerse, onlarda can sıkıcı patolojik bir hal yoktur da, çok basit bir şekilde alçaktırlar. Okumasını bilen insanlar bir kitapta, broşürde veya gazetede gerek kendi ihtiyaçları için, gerekse genele yararlı bir malzeme olarak saklanması gereken şeyi derhal seçip kapmasını bilirler. Böylece elde ettikleri bilgi, şu veya bu şekilde oluşan görüşlere katılır, bu görüşleri bazen düzeltir, bazen tamamlar, doğruluğunu kuvvetlendirir, mânasını kesinleştirir. Hayat birdenbire bir mesele veya güçlük çıkardığı zaman, okumasını bilen insanın hafızasında, yılların biriktirdiği bilgilere dayanan bir fikir doğar, yeni meseleyi buna göre kontrol eder ve böylece çözer veya aydınlatır. Okuma ancak bu şekilde olduğu ve anlaşıldığı zaman anlamlı ve faydalıdır. Bir hatip, savunduğu bir meselede gerekli malzemeyi bu şekilde te-

min edemezse, bir rakip karşısında, bin defa haklı ve doğruyu söylüyor bile olsa, savunmasını yapamaz, fikrini anlatamaz. Her tartışmada hafızası onu utandıracak bir şekilde yalnız bırakır. Ne iddiasını kuvvetlendirecek delilller bulabilir ne de susturucu cevaplar verebilir. Bir hatip değil de sadece kendini tatmin etmek isteyen bir insan ise, durumu yine aynıdır. Fakat kader hem çok okumuş hem de güçsüz böyle bir insanı devlet başkanı yapmışsa, durum çok daha endişe vericidir.

Genç yaşlarımdan itibaren iyi okumaya gayret ettim ve çok şükür hafızamı ve zekâmı iyi kullandım. Bu bakımdan Viyana'da geçen zamanım faydalı ve verimli oldu. Günlük müşahedelerim beni hiç durmadan incelemeye sevk etti. Bazen gerçeği teori ile, bazen de teoriyi gerçekle doğrulamak imkânını bulduğum için ne zihnimi kupkuru teorilerle doldurmaktan, ne de yüzeyde kalmış gerçeklere saplanıp kalmaktan korkuyordum.

Her gün kazandığım tecrübe beni iki temel konuda -veya sosyal meselelerde- kesinliliğe götürdü ve bunlar üzerinde derin teorik araştırmalar yapmak için tahrik etti. O zamanlar Marksizm için kafamı yormasaydım onun temeli ve teorileri hakkındaki bilgilerimi kim bilir ne zaman derinleştirebilirdim? Gençliğimde sosyal demokrasi hakkında bildiğim şeyler çok azdı ve tamamen yanlıştı. Onun gizli reyle genel seçim için mücadele etmesi hoşuma gidiyordu, çünkü mantığım bunun nefret ettiğim Habsbourg rejimini zayıflatacağını söylüyordu. Bu Tuna devletinin Almanlığı feda etmeden yaşayamayacağına inanıyordum. Fakat Alman unsurunu uzun vade ile Slavlaştırma pahasına da olsa, hayatını devam ettirmek için hiçbir teminatı olamayacaktı. Çünkü bir devleti Slavlaştırmanın meydana getireceği birlik kuvvetini küçümsememek gerekir. Bu devletin yıkılmasına yardım edecek her hareketi alkışlıyordum. On milyon insanda Almanlığı ölüme mahkûm eden böyle bir devletin yaşaması kabul edilemezdi. Lisan karışıklığı parlamentoyu kemirmeye ve onu eritmeye ne kadar hızlı devam ederse, bu imparatorluğun yıkımı da o kadar çabuk olacaktı. Bu aynı zamanda benim Avusturya'daki Alman milletimin de kurtuluşu olacaktı. Bundan sonra da onun anavatana bağlanmasına kimse karşı koyamazdı.

Bütün bu nedenlerden dolayı Sosyal-Demokrasi'nin faaliyeti bana asla antipatik gelmiyordu. Henüz çok genç olduğum için, onun işçinin hayat şartlarını düzelteceğine inanıyordum. Bunun için de onu çekiştirmekten ziyade destekliyordum. Beni onlardan uzaklaştıran en büyük şey, onların Avusturya'da Almanlığın muhafazası için her türlü mücadele-

yi reddetmeleri ve Slav "Yoldaşlar"la pek içli-dışlı olup onlara dalkavukluk etmeleriydi. Slavlar onların sevgi gösterilerini memnunlukla karşılıyorlardı. Onların pratik bir takım farklılık ve imtiyazları vardı, bundan dolayı gururlu ve kibirli idiler, ama peşlerinden ayrılmayan bu dilencilere hak ettikleri sadakayı verme zorunluluğunu duyuyor ve veriyorlardı. On yedi yaşımdayken Marksizm hakkında fazla bir şey bilmiyor, Sosyal-Demokrasi ile sosyalizmi birbirine karıştırıyor, ikisine de aynı mânayı veriyordum. Burada da kaderin sillesi gözümü açacak, milletlerin iki yüzlülüğünü gösterecekti.

Sosyal-Demokrat Partisi'ni bazı gösterilerinde bir seyirci olarak tanımıştım. Doktrini hakkında en ufak bir bilgim yoktu, taraftarlarının zihniyetini de bilmiyordum. Onların formasyonlarını, kavrayış tarz ve güçlerini anlayabilmek başka hallerde seneler süren bir zaman ister. Fakat doğrudan doğruya temasa geçmek ve aralarına karışmak suretiyle gerçeği birkaç ayda anlamak mümkündür. Ve benim için de bir sosyal fazilet ve istikbal aşkı maskesi altında ne korkunç bir vebanın gizlendiğini, insanlığın hiç vakit kaybetmeden bunları dünyadan atması gerektiğini, aksi halde dünyanın insanlıktan vazgeçeceğini anlamak için birkaç ay yeterli geldi. Sosyal-Demokratlarla ilk münasebetim şantiyede oldu. Başlangıçtan itibaren durum memnuniyet verici değildi. Kıyafetim henüz düzgün, lisanım sade ve hareketlerim ihtiyatlı idi. İstikbal endişesi beni o kadar meşgul ediyordu ki, çevremdekilerle meşgul olmama zaman kalmıyordu. Açlıktan ölmemek, geç de olsa gerekli bilgileri almak ve eğitimimi tamamlamak için iş arıyordum. Üçüncü veya dördüncü gün bir olay beni durum değerlendirmeye zorlamasa idi, belki komşularımla hiçbir zaman ilgilenmeyecektim: Benim, sendikaya kaydolmamı emrettiler.

O zamanlar sendika teşkilâtı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Faydalı veya faydasız oluşu hakkında da bir fikrim yoktu. Açık bir şekilde kaydolmaya dâvet ettikleri zaman, bu mesele hakkında bir bilgim olmadığını özellikle de ne olursa olsun hiçbir şeye boyun eğmek istemediğimi söyleyerek teklifi reddettim. Şüphesiz beni o anda atmayışlarına sebep birinci mazeretim idi. Birkaç gün sonra fikrimi değiştireceğimi, boyun eğeceğimi sanıyorlar fakat tamamıyla yanılıyorlardı. On beş gün sonra, önce kaydolmam mümkün olsa bile artık bunun imkânı kalmamıştı. Çünkü bu arada çevremi daha iyi tanıma fırsatını bulmuştum, temsilcilerini hiç beğenmediğim böyle bir teşkilâta artık beni hiçbir kuvvet zorla sokamazdı. İlk günler kendi kabuğuma çekildim. Öğle saatleri işçilerin bir kısmı civardaki aşçıların yanına dağılır, diğer kısmı da şantiyede kala-

rak o sefil yemeklerini yerlerdi. Bunlar daha çok evli işçilerdi, karıları onlara eski kaplarla fakir çorbası getirirdi. Hafta sonuna doğru öğle paydosu saatlerinde işçilerin sayısı artıyordu. Bunun sebebini daha sonraları anladım: Siyasetten bahsediyorlardı.

Bense bir kenara çekilir, bir parça ekmekle sütümü içerken etrafımdakileri inceler veya üzücü halimi düşünürdüm. Konuşmaların hepsi kulağıma geliyordu. Öyle görünüyordu ki, tavrımın ne olduğunu anlamak için istemediğim halde avans veriyorlardı. Fakat duyduğum konuşmalar insanı isyan ettirecek şeylerdi. Her şeyi red ve inkâr ediyorlardı: Millet "kapitalist" sınıfın uydurmasından başka bir şey değildi. -bu kapitalist sözünü pek çok duyacaktım- Vatan, burjuvazinin işçiyi istismar aracı, kanunlar işçiyi ezmek için bir âlet idi. Okul, esirler ve gardiyanlar yetiştirmek için kurulmuş bir kurum; din, halkı daha kolay sömürmek için zayıflatıcı araç; ahlâk ise ancak koyunlarda görülen ahmakça bir sabır prensibi. Çamura batırılmayan tek temiz şey ve değer yoktu.

Önceleri karışmıyor, hep susuyordum, fakat bu uzun sürmedi. Konuşmalara katılıp cevap vermeye başladım, ama gördüm ki, tartışması yapılan konularda kesin bilgiler edinmedikçe tartışmanın hiçbir faydası olmayacaktı. Muhataplarımın sözde bilgi kaynaklarına baş vurdum. Kitap üstüne kitap broşür üstüne broşür okudum.

Şimdi şantiyedeki tartışmalar daha hareketli ve daha sert oluyordu. Onların savunduğu fikirler hakkında onlardan daha çok şey öğrenerek mücadele ediyordum. Bu durum onları akıl ve mantıktan çıkarıp kaba kuvvet ve teröre baş vurmalarına kadar devam etti. Karşı fikirde olan tartışmacılardan bazıları beni iskeleden aşağı yuvarlamakla tehdit ederek, şantiyeyi terk etmemi istediler.

Tek başıma onlara karşı gelemeyeceğim için ilk fırsatta oradan nefretle ve daha ziyade tecrübe sahibi olarak ayrıldım. Nefret ediyordum ama meselenin içine öyle girmiştim ki, artık sırt çeviremezdim. İlk nefretim geçince inadım galip geldi, şantiyeye tekrar dönmeye karar verdim. Zaten birkaç hafta sonra biriktirdiğim üç-beş kuruş bitmiş, tekrar sefaletin kucağına düşmüştüm. Bir tercih yapacak durumda değildim. Ve birinci defa olduğu şekilde oyun bitmek üzere tekrar başladı.

Kendi kendime soruyordum; Bu adamlar büyük bir kavme mensup olmaya lâyık mıdırlar? Can sıkıcı bir soruydu bu. Çünkü cevap "evet" ise, böyle bir kavim, yapılması gereken mücadelede en iyilerin çektiği azap ve fedakârlığı haklı gösterebilir mi? Cevap "hayır" ise, kavmimiz insan bakımından pek fakir demektir. Endişeli, sıkıntılı ve düşünceli günlerde, kav-

mimiz için yitirilmiş bulunanların gittikçe büyüyen bir tehdit ordusu haline geldiğini görüyordum. Birkaç gün sonra, bir gösteri yapan Viyanalı işçilerin sonu gelmez dörderlik sıralar halinde geçişini bambaşka duygularla seyrettim. Gösteri yerinde kendimi tutarak tam iki saat onların geçişlerine baktım. Sonunda kalbim hüzünle dolu olarak meydandan ayrıldım, eve gittim. Yolda, bir tütün satıcısının barakasında, Arbeiterzeitung gazetesi gözüme ilişti. Viyana sosyal-demokrasisinin başlıca organı idi bu. Onu sık sık gazete okumaya gittiğim basit bir kahvehanede de görüyordum, fakat o güne kadar bu sefil gazeteyi iki dakika bile okumaya tahammül edememiştim. İşçilerin gösterisini seyrettikten sonra, içimden gelen sese uyarak bu gazeteyi okumak istedim ve aldım. Yalan dokusundan başka bir şey olmayan bu gazete, birçok yazıları ile beni çileden çıkardı ama yine de bütün bir akşam onu sabırla ve baştan sona kadar okudum. Bundan sonra Sosyal-Demokratların samimî düşüncelerinin ne olduğunu, teorisyenlerin kitaplarından ziyade günlük basından takip edebilirdim. Kitaplarla gazeteler arasında çok büyük fark vardı. Kitaplar, derin bilgelik havasında, hürriyet, şeref, güzellik sözlerini yansıtıyordu. Ve bütün bunları peygamber kelâmı gibi, gür bir sesle söylüyorlardı. Öte yandan insanlığın yeni kurtuluş doktrini olarak gösterilen fikrin savunucusu bir basın vardı: Saldırgan, hiçbir alçaklığa boyun eğmeyen, her türlü iftirayı ele alan bir basın.

Kitaplar bir takım kıt anlayışlılar, ortalama derecedeki aydınların ahmakları ve yüksek sınıflar içindi. Basın ise yığınlara hitap ediyordu. Sosyal-Demokrasi doktrinini, onun basınını ve edebiyatını takip etmek, bu konulardaki bilgimi arttırmak suretiyle kendi kavmimi yine bulmuştum. Önceleri aşılmaz bir uçurum gibi gördüğüm şey daha derin bir muhabbete vesile oldu.

Bu büyük zehirleme faaliyetini görüp de halkı mahkûm eden ancak bir budala olabilir. Devam eden yıllarda, Sosyal-Demokrasinin neden başarı sağladığını çok iyi öğrendim. İşçi sınıfının yalnız kızıl kitapları, yalnız kızıl gazeteleri okumasının, yalnız kızılların toplantılarına katılmasının mânasını çok iyi anladım. Merhametsiz bir açıklıkla, hoş görmezlik doktrininin tartışma götürmez sonuçlarını görüyordum. Kitlenin ruhu ancak kuvvetli olan şeylerden anlar. Kadın açık olan görüşlere karşı nasıl daha az hassas, bir bütün oluşturan tavırlara karşı nasıl tarifsiz bir tutkunluk gösterirse, kuvvetliye dayanıp zayıfa nasıl hükmederse, kitle de onun gibi baskı uygulayanı yalvarana tercih eder ve başka doktrinlerin hiçbirine yer vermeyen bir doktrinle kendini daha emniyette hisseder, bu doktri-

ni serbestliğe, anlayışa tercih eder. Hoşgörü ona bir terk edilmişlik duygusu verir. Bunu istemez. Onu küstah bir entelektüel terörizminin avucuna alıyorlarmış veya insan hürriyetini tanıyorlarmış, bunu ve doktrinin hatasını hiç düşünmez. Belli bir kuvvetin, sertliğin, istenen dış gösterilerinden başka bir şey görmez ve her zaman bunların hükmü altına girer. Sosyal-Demokrasinin karşısına daha iyi bir doktrin çıkarsa, kanlı mücadelelerde bile, bu doktrin ancak öteki kadar sert ve kaba hareket ettiği takdirde galip gelebilir.

İki yıldan daha az bir zaman içinde sosyal-demokrasinin hem doktrinini hem de kullandığı âleti iyice öğrendim. Bu hareketin bilhassa burjuvazi üzerine rezil bir dehşet saldığını anladım. Burjuvazi ne mânevî ne de fizikî bakımdan bu ölçüde bir saldırıya karşı koyacak güçte değildir. Sosyal-Demokrasinin taktiği, bir işaretle en kuvvetli rakiplerinin iftira ve yalanlarını sağanak şeklinde yağdırmaktadır. Buna onların sinirlerini harap edinceye kadar devam eder ve onlar da bu iğrenç saldırıdan usanıp, sükûnet bulmak ümidiyle boyun eğerler. Aslında bu çılgınca bir ümitlenmedir, asla gerçekleşmez. Rakipler, öfkeli azgın köpekten korkup iyice felce uğrayıncaya kadar saldırı devam eder. Sosyal-Demokrasi kuvvetin değerini tecrübe ile çok iyi bilmekte ve onun için de kendisinde değerli bir şey gördüklerine saldırmaktadır. Fakat muhalif partilerin zayıf şahsiyetlerini az çok gizli bir şekilde ve entelektüel değer seviyesine göre överler. İradeden mahrum bir dâhiden ziyade orta zekâlı fakat sert ve sağlam tabiatlı kimselerden korkarlar.

Zekâsı ve iradesi olmayanları da göklere çıkarırlar! Huzur ve sükûneti yalnız kendilerinin getirebileceği inancını yaymaya çalışır fakat önlerine çıkacaklardan emin olmadıkları için tedbir alır, sürekli hedef değiştirirler. Halkın dikkati ilgisiz kalmak istemediği konulara çevrilince veya aşırılan şey skandal çıkarmayacak kadar değersiz görülünce, gizlice veya açık açık yeni hedefi benimser. İnsanların zaafından faydalanma temeline dayanan bu taktik, muhalif parti aynı silâhları kullanmadıkça, hemen hemen bir matematik sonucu gibi başarıya götürür. Bu durumda zayıflar için mesele "olmak" veya "ölmek" tir. Kitlenin birey üzerinde uyandırdığı korkunun önemini çok iyi anladım. Burada da aynı psikoloji hakimdir.

Şantiyedeki, fabrikalardaki, toplantı yerlerindeki ve mitinglerdeki dehşet ve korku, aynı derecedeki dehşet ve korkularla yolu tıkanmadığı takdirde, tam bir başarıya ulaşır. Şüphesiz o zaman parti sesini arttıracak, yön değiştirerek evvelce küçümsediği devlet otoritesine sığınacaktır. Zaten amacına genelde kargaşalığın son noktaya geldiği zamanlarda ula-

şır. Çünkü yüksek kademedeki memurlar arasında korkulan bu düşmanın, ileride başarıya ulaştıkları zaman kendilerine yardımcı olabileceğini düşünerek, dünyayı tehdit eden bu veba mikroplarına karşı koyanların direncini kıracak birkaç inek kafalı insan bulunabilir.

Böyle bir başarının, taraftarı veya rakibi olan kitleler üzerindeki etkisi ne olacaktır? Bunu yalnız halkın ruhunu kitaplardan değil, halkın içinden tanıyanlar bilebilir. Taraftarlar arasında bu başarı haklı dâvalarının bir zaferi olarak değerlendirilirken, mağlup olan rakipler da yapacakları bütün direnmelerin başarısından şüpheye düşer, bütün ümitlerini kaybederler. Terör metotlarını öğrendikçe, buna maruz kalan kalabalıklara karşı anlayışım arttı. Beni kendi halkımın arasında yaşatan, sürükleyenlerle kurbanları birbirinden ayırmayı öğreten o zamanki ıstıraplarıma şükrediyorum. Çünkü doğru yoldan saptırılan bu insanlar kurbandan başka bir şey değildirler. Bugün birkaç çizgi ile "aşağı tabaka" denilen bu sınıf ruhunun bir tablosunu çizmeye kalksam, onun derininde hâlâ bir ışık parladığını belirtmem gerekir, aksi halde bu tablo gerçeği ifade etmez. Fedakârlık duygularına, vefalı dostluğa, sakin ve temkinli bir tevazua çok az rastladım. Bu faziletler yeni nesillerde, bilhassa büyük şehirlerin etkisiyle gittikçe azalıyor. Buna rağmen hayatın basitliklerine kapılmayan, sağlam karakterli bir hayli genç var. Bu yürekli ve mert insanlar milletimizin düşmanlarını desteklemiş bulunuyorlarsa, bu, doktrinin ne kadar aşağılık olduğunu anlamadıklarından, anlayamadıklarındandır. Onlarla hiç kimsenin ilgilenmemiş olmasındandır ve nihayet sosyal antrenmanların onların ilk direnme iradelerinden daha güçlü olmasındandır. Onları sosyal-demokrasi kampına iten, kucağına düştükleri sefalettir.

Burjuvazi, işçilerin en insanî, en doğal isteklerine bile, en beceriksiz ve son derece gayri insanî olarak, pek çok kere karşı geldi. Buradan bir çıkar da sağlayamadı, zaten bunu ümit edemezdi. Fakat bu şekilde namuslu isçi, sendika teşkilatından siyasete itilmiş oldu.

Başlangıçta milyonlarca işçi kesin olarak kalplerinin derininde Sosyal-Demokrasiye düşman idi. Fakat karşı koyuşları akıl almaz şartlar altında defalarca kırıldı, sonuçsuz kaldı. Burjuva partileri sosyal isteklerin hepsine karşı cephe aldılar. İstekleri reddediyor, işçinin durumunu ıslah etmek için hiçbir teşebbüste bulunmuyorlardı. Makinelere emniyet tertibatı konulması isteğini reddettiler. Çocukların ve hiç olmazsa hamilelik zamanında kadınların çalışmalarını düzenleyen yeni talimatname isteklerini reddettiler. Bu reddedişler kitleyi Sosyal-Demokrasinin kucağına düşürdü. Sosyal-Demokrasi de pek zavallı bir siyasî düşünce ile bu istekle-

re sahip çıktı. Burjuva partileri o zamanki hatalarını hiçbir zaman tamir edemeyeceklerdir. Çünkü her türlü sosyal reforma cephe almakla kin ve nefret tohumlarını ektiler. Ve görünüşte işçilerin menfaatini yalnız milletin amansız düşmanı olan Sosyal-Demokratların savunabileceği iddialarına hak verdirmiş oldular.

Sendikaların kurulmasına sebep olan ahlâkî temeller de böylece atılmış oluyordu. Fakat bu teşkilât o andan itibaren Sosyal-Demokrat Partisi'nin taraftar topladığı başlıca kaynak olacaktı. Viyana'daki yıllarım sırasında sendika meselesine karşı az çok bir tavır almıştım. Sendikayı Sosyal-Demokratlardan ayrılmaz bir parça gibi görünce kararımı çabuk verdim ve bu kararım hatalı idi. Tabi ki fikrimi değiştirmekte gecikmedim. Bu meselelerde, içinde bulunduğum şartlar gözlerimi açacaktı. İlk fikirlerimden tamamen döndüm. İşçi kesiminin sosyal haklarını savunan ve onlara daha iyi hayat şartları hazırlamak için mücadele eden sendikalarla, sınıfların siyasî mücadelesine âlet olan sendikaları birbirinden ayırmasını öğrendiğim zaman yirmi yaşında idim. Sosyal-Demokrasi, sendika hareketlerinin büyük önemini anlamıştı. Kendi davasına onu da katarak başarısını teminat altına almıştı. Fakat burjuvazi bunu anlamadığı için sendikalardaki siyasî mevkiini kaybetti. Uygunsuz ve saygısız karşı koymalarla onu durdurabileceğini, bu hareketin mantıkî gelişmesini önleyebileceğini, onu gözden düşürebileceğini zannetti. Sendikal faaliyetin vatan fikrini yıktığını iddia etmek doğru değil, saçma idi. Hatta bu hareket vatan fikrini kuvvetlendiriyordu. Sendikal faaliyetin gayesi milleti ayakta tutan sütunlardan biri olan bir sınıfın sosyal seviyesini yükseltmek ise, bu, vatan ve devlet aleyhine bir hareket değil, aksine, kelimenin tam mânası ile millî bir harekettir. Ortak bir millî terbiye için sosyal şartlar yaratma işine katılmak, vatanı hak ettirir. Sendika, halkın fizikî ve ahlâkî sefaletini hazırlayan sebepleri ortadan kaldırmak, sosyal yaraları tedavi edip, onu sağlığına kavuşturmak için çalışır. Demek ki, sendikal faaliyetin bir ihtiyaç olduğundan şüphe etmek gereksiz ve yersiz bir endişedir. Oysa sendika hareketi, milletin direklerinden biri olan işçi kesiminin refahını yükseltmeye çalışırsa, Devlet aleyhine hareket emiş olmaz. Bilakis bu gerçekleşirse kelimenin tam manası ile "milli" olur. Gerekli olan sosyal şartları ortaya koyarak tedavi yollarına uğraşır.

Yani, sendika hareketleri gerekli midir diye sormak fazla bir şeydir. Sosyal meseleleri anlamaktan, hak ve adalet duygusundan mahrum işverenler oldukça, halkımızın tamamlayıcı bölümü olan işçilerin, tek kişinin haksızlığına ve doymazlığına karşı genelin menfaatlerini savunma hak-

kı ve görevi olacaktır. Çünkü halkta vefa ve güven duygusunu korumak, milletin sağlığını, menfaatini korumak için çalışmak demektir. Şerefsiz işverenler kendilerini millete, topluma yabancı hissederlerse, bu sınıfın fizikî ve ahlâkî bakımdan sağlığını tehdit ederlerse, onların bu doymazlığı veya vurdumduymazlığı memleketin geleceği üzerine çok kötü etki eder.

Böyle bir gidişin sebeplerini ortadan kaldırmak, şüphesiz milletin takdirini kazandırır. Burada herkesin maruz kaldığına inandığı bir takım gerçek veya hayalî adaletsizliklerden dilediği sonuçları çıkarmakta serbest olduğu söylenmemelidir. Hayır; Bu, dikkati farklı yöne çevirmek için bir savaş hilesinden başka bir şey olmaz. Sosyal hayata sokulan her şeyi yıkmak millet yararına mıdır, değil midir? Yararına ise başarı sağlayacak silâhları seçmeli ve mücadelede onları kullanmalıyız. Oysa yalnız başına kalan bir işçi, büyük bir işverene karşı koyacak güçte değildir. Mesele sadece hakkın zaferi de değildir.

Eğer hak tanınsa idi, kararsızlığa düşmenin ne sebebi olurdu ne de kendisi; hak duygusu bu kararsızlığa bir son verir, daha da iyisi karışıklık hiç doğmazdı. Şu hâlde, en kuvvetlisi olmaktan başka çare yoktur. İnsanlar kötü davranışlar görür, sosyal kanunlar tanınmaz ve buna karşı bir direniş olursa, kanunlar ve hakimler bu adaletsizliğe bir son veremedikçe, ihtilâfı yalnız kuvvet halledecektir. Fakat birçok işçi bir araya gelip, üzerinde hemfikir olunan bir kimseyi işverene karşı başarı şansını korumak için kendine temsilci yapmalıdır. Böylece sendika teşkilâtı normal hayata bütün pratik sonuçları ile sosyal mânada bir katkıda bulunmuş olur. Bundan sonra da değişmeyen bir takım şikâyet ve hoşnutsuzluk sebeplerini, uyuşmazlıkları ortadan kaldırabilir.

Bunu yapamazsa sorumluluğun büyük kısmı, sosyal reform kanunlarının hazırlanmasını engelleyenlere, bu yolları tıkamasını bilenlere veya bunları siyasî nüfuzları ile tesirsiz hale getirenlere aittir. Siyasi burjuvazi sendika teşkilatlarının önemini anlamadıkça veya anlamak istemedikçe ve karşı koyanlara sert tepki gösterdikçe, Sosyal-Demokrasi de mücadelesi yapılan hareketi benimsemekte ileri gitti. Ayakları üstüne sağlam basarak kendine güçlü bir platform yarattı ve karışıklık zamanında bundan epeyce yardım gördü. Fakat hareketin esas amacı yavaş yavaş ortadan kalktı ve onun yerini başka hedefler aldı. Çünkü Sosyal-Demokrasi kendine mal ettiği ortak hareketin başlangıçtaki programına hiç uymadı. Hatta buna hiç önem vermedi.

Birkaç on sene içinde sosyal hakları savunmak için meydana getirilen bütün kuvvetler, Sosyal-Demokrasinin uzman ellerine düşün-

ce, millî ekonominin kalıntılarını da tüketmeye başlamıştır. Artık işçinin menfaatini düşünülemez oldu. Çünkü ekonomik alanda şiddet vasıtalarının kullanılması vergilerin artmasına yol açar, zor vasıtaları siyasî alanda da kullanılır. Bunun için bir tarafın cehalet içinde olması, öbür tarafın bir sürü haline gelip hakkını talep etmekten vazgeçmesi gerekli idi.

Ortadaki durum da işte tam böyle idi. Geçen asrın sonlarına doğrudur ki sendikal hareket başlangıçtaki gayelerinden sapmaya başladı. Yıldan yıla sosyal-demokratik politikanın lânetlenen çemberine girdi ve sonunda sınıflar arası mücadele bir baskı aracı olmaktan başka bir işe yaramaz hale geldi. sürekli tekrarlanan darbelerle çok güç kurulan ekonomik yapıyı tahrip ettikten sonra, artık ekonomik tesislerden mahrum bırakılan devleti de aynı akıbete düşürmek kolaydı. Parti artık işçinin gerçek ihtiyaçları ile gittikçe daha az ilgileniyordu. Bu sırada politikacı, kendi politikasının tatbiki için, kitlenin sefaletten kurtulmaması gerektiğini anladı: Arzuları tatmin edilen bu yığın körü körüne kendini feda etmekten kaçınabilir. Sadık bir kuvvet olmaktan vazgeçebilirdi.

Fırtınalara gebe imiş gibi hissettikleri bu durum, gelecekteki bu ihtimal sınıf mücadelesini idare edenlere öyle bir korku verdi ki, gerçekten olumlu olabilecek sosyal reform tasarılarını el altından reddedip, hatta bunlara karşı bir tavır aldılar. Bu anlaşılmaz tutumlarını açıklama zahmetine de katlanmıyorlardı. İstekler arttıkça bunların karşılanma şansı azalıyordu. Fakat hiç olmazsa işçi sınıfına, en kutsal haklara karşılık gülünç derecede az şey verdiklerini ve bu şekilde kurnaz bir oyunla onların mücadele gücünü zayıflatmaya, hatta tamamen felce uğratmaya çalıştıklarını söyleyebilirlerdi. Ciddî kavrayış kabiliyeti olmayan bir kitle üzerinde bu çeşit oyunlarla başarıya ulaşmak pek şaşırtıcı değildir.

Burjuva sınıfı sosyal demokratların taktiğini kötü niyeti belli olduğu için öfke ile karşılıyor fakat bundan bir sonuç çıkarıp izleyeceği yolu tayin edemiyordu. İşçi sınıfının büyük sefaletten kurtulması ihtimalinin Sosyal-Demokrasiye verdiği korku, burjuvaziyi bu yönde en enerjik tutumlara sevk etmeli, bu suretle sınıf mücadelesinde karşı koyanların silahlarını ellerinden almaya uğraşmalıydılar. Düşman mevzilerine hücum edeceklerine, oldukları yerde sıkışıp kaldılar. Bundan sonra bazı araçlara baş vurdular ama, o kadar geç kalmışlardı ki, bunların hiçbiri etkili olmadı ve kolayca dışarı atıldılar. Hiçbir şey değişmedi, değişen tek şey artan memnuniyetsizlikti.

"Serbest Sendika" herkesin hayatını olduğu gibi, siyasetin önünü de kapatan, tehdit eden bir bela olarak görünüyordu. Serbest sendika,

millî ekonominin bağımsızlığına ve güvenliğine karşı, devletin sağlamlığına karşı ve birey hürriyetine karşı en müthiş tehdit âletlerinden biri olmuştu.

Demokrasi kavramını alaylı, küfürlü bir şekilde söyleyen, hürriyeti hor gören "Serbest Sendika" idi ve kardeşlik kavramını şu unutulmaz cümle ile rezil ediyordu; "Sen bir yoldaş değilsen kafan kırılacaktır."İnsanlığın dostu ile tanışmam bu zamandır. Ondan sonraki yıllarda bilgim ve kavrayışım arttı fakat düşündüklerimde değişiklik yapma lüzumu görmedim. Sosyal-Demokrasinin dış yüzünü anlamaya ne kadar yaklaşırsam bu doktrinin derinliğini keşfetme arzum da o derece artıyordu.

Partinin resmî edebiyatı bu bakımdan bana fayda vermezdi. Ekonomik meseleleri ele aldığı zaman ileri sürdüğü fikirler ve ortaya koyduğu deliller yanlıştı. Siyasî hedeflerinden söz ettiği zaman da samimiyetten uzaktı. Bundan başka, modern bir biçimde görünen hilekâr ve ayrılıkçı zekâsı ve delilleri ortaya koyuş tarzı bende tiksinme ve nefret uyandırıyordu. Anlaşılmaz ve kapalı terimlerle bezediği cümleler derin fikirleri kapsıyor iddiasında idi ama hiçbir fikir kapsamıyordu. Bu ebedî ahmaklık gübreleri arasında samimî bir fikir kırıntısı bulabilmek, kavrayışın kaybolduğu bu labirent içinde kendi evindeymiş gibi rahat edebilmek için, insanın, büyük şehirlerimizde gördüğümüz bohemlerden biri olması lâzımdı. Bu yazarlar halkımızın bir kısmının atasözü haline gelmiş tevazuu üzerine yatırımlar yapıyor, bunlar da en az anlattıkları bir cümlede çok değerli gerçeklerin bulunduğunu sanıyorlar. Bu sınıfın teorik olarak yanlışlığını ve saçmalıklarını, ortaya çıkan gerçeklerle karşılaştırarak, onun gizli maksadı hakkında yavaş yavaş açık bir fikir sahibi oldum: O zaman beni bir endişe ve sıkıntı sardı. Bencillik ve kinin doğurduğu bir doktrin karşısında idim. Bu doktrin zaferini kazanmak için her şeyi hesaplamıştı fakat bu zafer insanlığa öldürücü bir darbe indirecekti. Bu arada, bu yıkıcı doktrinle, o zamana kadar benim için bilinmeyen bir kavmin özel karakteri arasındaki ilişkiyi de keşfettim. Sosyal-Demokrasinin gerçekleştirmeye çalıştığı gizli maksatların ne olduğunu anlamak, ancak Yahudilerin ne olduğunu bilmekle anlaşılır.Bu kavmi tanımak, bu partinin niyet ve amaçlarını gizleyen örtüyü, yanlış fikirlerin üzerinden kaldırmak demekti. Onun sosyal meseleler hakkındaki gösterişli ve anlaşılmaz sözleri arasından, Marksizm'in çirkin ve kaba yüzü görülür. Yahudi kelimesinin bende ilk defa ne zaman özel bir fikir uyandırdığını bugün hatırlamam güç veya zordur. Babam hayatta iken evimizde bu kelimeyi duyduğumu hatırlamıyorum. Sanıyorum ki babam, bu ismi imâlı bir şekilde telâffuz edenleri

geri kalmış olarak görürdü. O hayatında az-çok belirli bir kozmopolitliğe kaymıştı ve millî inançlarından hiç taviz vermemesine rağmen onun bu görüşü bana da tesir etmişti. Okulda da evden edindiğim fikirleri değiştirecek bir ortamla karşılaşmadım. Realschule'de genç bir Yahudi çocuğuyla tanışmıştım. Ona karşı hepimiz dikkatli davranıyorduk. Bunun sebebi de çeşitli olayların ona karşı güvenimizi sarsmış olması idi. Bu durumdan ne arkadaşlarım ne de ben bir sonuç çıkarabilmiştik. Ancak, on dört on beş yaşıma geldiğim zaman ve siyasetten bahsedilirken sık sık duymaya başlamıştım bu "Yahudi" kelimesini. Bu konuşmalar bende hafif bir antipati uyandırıyordu. Din konusundaki açıklamalara ve münakaşalara şahit olduğum zamanlarda da bu his bazen hoş olmayan duygulara kapılıyordum. O zamanlar meseleyi başka bir açıdan görüyordum. Linz'de az sayıda Yahudi vardı. Yüzyıllar sonunda dış görünüşleri bakımından Avrupalılaşmışlardı; diğer insanlara benziyorlardı. Hatta onları Alman zannediyordum. Bu zannımdaki saçmalığı fark etmemiştim, çünkü onlarla bizim aramızdaki fark, sadece onların başka dine bağlı oluşlarından ibaret gibi geliyordu bana. Onların dinî inançlarından dolayı sürgün edildiğine inandığım için, aleyhlerine olan konuşmalara antipati duyuyor, hatta bazen bu his nefret derecesine varıyordu. O zamanlar Yahudilere sistemli bir şekilde muhalefet edenlerin bulunabileceğini hiç aklıma getirmiyordum. Viyana'ya geldiğimde Yahudiler hakkındaki düşüncem buydu. Mimarlık sahasındaki uzmanlığımın bolluğu ve heyecanlarıma kapılmış, kaderimin yüklediği yükün altında ezilmiş bulunduğum için ilk zamanlarda bu büyük şehrin nüfusunu oluşturan çeşitli tabakaların bulunduğunu anlamadım. İki milyon nüfuslu Viyana'da iki yüz bin Yahudi bulunmasına rağmen onları fark etmedim. Gözlerim ve beynim, ilk zamanlarda bunca yeni fikrin ve değerlerin kurucularına karşı tahammül edecek güçte değildi. Ancak yavaş yavaş sakinliğe kavuştuktan sonradır ki, bu hummalı görüntüler aydınlanmaya başladı. O zaman etrafımı kuşatan yeni âleme daha bir dikkatle bakmayı düşündüm ve birçok mesele arasında bir de Yahudi meselesiyle karşılaştım. Yahudi'yi tanıma tarzımın özellikle bana hoş geldiği iddiasında değilim. Onu hâlâ sadece ayrı dinden bir insan olarak görüyordum ve insanlığa karşı anlayış duygusu ile, Yahudi düşmanlığının din ayrılığından ileri geldiği hakkındaki kanaatim değişmiyordu ve bu düşmanlığı onaylamıyordum. Yahudi aleyhtarı Viyana basınının kullandığı lisan bana, büyük ve medenî bir kavmin geleneklerine karşı hakaret gibi görünüyordu. Ortaçağdaki bazı olayların hatırlanışı beni rahatsız ediyor, aynı olayların tekrarlanmasını istemiyordum. Yukarıda

sözünü ettiğim gazeteler birinci sınıf yayın organları olarak karşılanmıyordu. Niçin? O zaman bunun gerçek sebebini ben de bilmiyordum. Onun için onları bir arzu ve hiddetin karşılığı, yanlış ve yerleşmiş bir prensibin sonucu olarak görüyordum. Büyük basın denilen gazetelerin bu saldırılara cevap vermemeleri veya en ufak şekilde bahsini etmeden sessizce onu karşılıksız bırakmaları ve öldürmeleri beni daha çok cezbetti. Dünya basını denilen gazeteleri (Neue Freie Presse, Viener Tagblatt v.s.)'devamlı olarak okudum, bunların okurlarına geniş bilgiler verdiklerini ve bütün meseleleri nasıl tarafsız bir şekilde ispatladıklarını hayretle gördüm. Nazik bir tonla anlatışını takdir ediyordum, fakat lüzumsuz tabirlerle dolu uslûbu her zaman beni tatmin etmiyor hatta bani kötü etkiliyordu. Bu kusur da bu büyük kozmopolit şehri harekete getiren sarsıcı hayatın bir etkisi olabilirdi. O zamanlar Viyana'yı bu türlü bir şehir kabul ettiğim için, kendi kendime yaptığım açıklamanın bir mazeret oluşturabileceğini düşünüyordum. Fakat beni sık sık rahatsız eden şey bu basının hükûmete ahlâksızca kur yapması idi. Hofburg'ta en küçük bir olay olmasın, okuyucuya mutlaka ya büyük bir heyecanla ya büyük elemle duyularak ya da hayretler içinde kalınarak verilmesin. Bu bir şike idi ve özellikle her devrin "En bilge hükümdarı" söz konusu olduğu zaman uygulanıyordu, bu sözler insana dişisini cezbetmek için kızışma devrindeki bir kuşun dans edişini hatırlatıyordu. Bütün bunlar bir gösteriş gibi geldi bana.Bu gözlemim liberal demokrasi hakkındaki kanaatlerime gölge düşürdü. Sarayın ilgisini ve cömertliğini sağlamak için bu derece alçalmak milletin şeref ve haysiyetini hiçe saymaktan başka bir şey değildi. Viyana'nın büyük basını ile münasebetlerimi karartan ilk bulut bu idi. Önceden de yaptığım gibi Viyana'da iken de büyük bir merakla Almanya'daki sosyal ve siyasî hayatı takip ediyor, Reich'in yükselişini Avusturya devletinin gittikçe zayıflayıp çöküşü ile karşılaştırırken gurur ve hayranlık duyuyordum. Fakat Reich'in takip ettiği dış politikadan ne derece memnun oluyorsam, iç politikadaki tutumundan dolayı da o derece üzülüyordum. O zamanlar İkinci Guillaume'ye karşı girişilen mücadele haksız görünüyordu bana. Çünkü ben onu yalnız Almanya imparatoru olarak değil, Alman donanmasının yaratıcısı olarak da görüyordum. Reichtag'ın imparatoru siyasî nutuk söylemekten men etmesi beni isyan ettiriyordu, bana göre bu meclisin böyle bir yetkisi olamazdı. Bu erkek kazlar parlamentoda çıkardıkları gürültü ve yaptıkları saçmalıklar ve manasızlıklar bakımından zekâ yönünden en zayıf olanlar da dahil olmak üzere, imparator hanedanının yüzyıllar boyu yaptığı saçmalıktan daha fazlaydı. Her yarı delinin söz alıp kendini dinletmeye

kalkıştığı, hatta mecliste gemi azıya alıp kanun yapıcısı sıfatı ile, imparatorluk tacını giyenin sefil bir meclisten azar işitebildiğini görmek bana nefret veriyordu. Beni iyice çileden çıkaran bir husus da saray arabalarının önemsiz bir beygirini bile selamlayan hayvan cevap olarak kuyruk sallarsa hayran olup kendinden geçen Viyana basınının, Almanya imparatoru hakkındaki endişelerini, dikkat edenlerin gözünden kaçmayacak şekilde kurnaz bir ifade ile belirtmesi idi. Bu basının sözlerine bakılırsa, Almanya imparatorluğunun işlerine karışmak istemiyorlardı. -Allah korusun!- fakat yaraya dostça parmak basarak iki imparatorluk arasındaki ittifaktan dolayı uyarma görevini yaptığını aynı zamanda her gazetenin iddia ettiği "doğruyu söyleme" mecburiyetini yerine getirdiğini söyleyerek, keyifli keyifli yaraya batırıyorlardı. Bunları okudukça kan beynime çıkıyordu. Yavaş yavaş bu "büyük basın"dan şüphelenmeye başladım. Yahudi aleyhtarı gazetelerden biri olan Deutsches Volksblatt'ın bu gibi durumlarda daha kibar ve terbiyeli davrandığını söylemeliyim. Bunun dışında beni en çok sinirlendiren tutumları da bu büyük basının Fransa'ya karşı derin saygı ve hürmet beslemesiydi. "Büyük, medeni millet" olarak niteledikleri Fransa'yı göklere çıkaran tatsız övgüleri okuyunca insan Alman olduğundan utanırdı. Yapılan sefil Fransız hayranlığı, bu "dünya gazeteleri"ni kaç defa elimden attırdı. O zaman derhal Volksblatt'ı elime alıyordum. Bu gazete çok daha küçüktü fakat böyle konuları çok daha iyi ve uygun bir şekilde anlatıyordu. Onun Yahudi aleyhtarlığı hoşuma gitmiyordu, ama bazen öyle deliller buluyordum ki beni düşündürüyorlardı. Herhalde Viyana'nın kaderini tayin edecek olan partiyi ve bu partinin lideri olan Dr. Karl Lueger'i işte bu vesile ile tanıdım. Bunlar benim gözümde "gerici" idiler. Fakat bu adamı ve eserini tanıdıktan sonra adalet duygusu bu hükmü değiştirdi. Bir esasa dayanan takdir duygularımın yerini belirli bir hayranlık aldı. Eskiden olduğu gibi bugün de Dr. Lueger'i Almanya tarihinin büyük bir yöneticisi olarak kabul ediyorum. Hristiyan Sosyal hareketi karşısındaki peşin hükümlerim tamamen silindi ve fikrimi değiştirdim. Fakat, Yahudi aleyhtarlığı hakkındaki hükmüm zamanla değişti. Bana en çok sıkıntı veren de bu değişme oldu. Kendi kendimle zor bir mücadele ettim. Akıl ve his mücadelesi aylar sürdükten sonra zafer yavaş yavaş akıldan yana çıktı. İki yıl sonra hislerim de aklıma uydu ve onun sadık bir muhafızı ve yardımcısı oldu. Düşünce gücüm ve aldığım terbiye ile soğuk kavrayış arasında bu amansız mücadele devam ederken Viyana sokaklarından aldığım derslerin kıymet biçilemeyecek kadar büyük faydası oldu. Zaman geldi, bu büyük şehrin sokaklarında, ilk günlerde olduğu gibi sadece bina-

ları görerek değil, insanları da görerek dolaşmaya başladım.

Bir gün bu eski şehirden geçtiğim sırada, birdenbire tuhaf bir adamla karşılaştım; Siyah saçları örgülü idi ve uzun bir kaftan giymişti. Bu da bir Yahudi miydi? İlk düşüncem bu oldu. Linz'deki Yahudilerin görünüşleri böyle değildi. Sezdirmeden ve dikkatle adamı inceledim. Fakat bu yabancı çehreyi ve bütün hatlarını inceledikçe, kendi kendime ilk düşüncem değişiyordu: Bu da bir Alman mıydı? Bu gibi durumlarda her zaman şüphemi gidermek için kitaplara başvururum. Hayatımda ilk defa Yahudi aleyhtarı birkaç broşür satın aldım. Maalesef bu broşürlerin hepsi okurların Yahudi meselesi hakkında en azından prensip olarak bir şeyler bilindiği düşünülerek hazırlanmıştı. Kullandıkları lisan beni yeniden şüpheye düşürdü, çünkü iddialarını ispatlamak için ileri sürdükleri deliller çoğunlukla yüzeysel ve bilimsel gerçeklere dayanmıyordu.

Ve ben tekrar eski fikirlerime döndüm. Bu, haftalar ve aylarca böylece devam etti. Problem çok büyük, suçlamalar ölçüsüz geliyordu, onun için bir haksızlık yapmaktan duyduğum endişe ile tereddüt etmeye başladım. Bir noktadan çok emindim: Bunlar, ayrı bir dine bağlı Almanlar değildi. Başka bir ırk, başka bir kavim idiler. Bu meseleyle ilgilenmeye, dikkatimi Yahudi meselesi üzerine çevirmeye başladığım günden beri Viyana'yı başka türlü görüyordum. Nereye gitsem Yahudileri görüyor, gördükçe de gözlerim onları başka insanlardan ayırmaya alışıyordu. Şehrin merkezinde ve Tuna Kanalı'nın kuzeyindeki mahallelerinde dış görünüşleri Almanlara hiç benzemeyen bir halk yaşıyordu.Bu noktada küçük bir şüphem de olsa, bir kısım Yahudilerin tutumları bu şüpheyi tamamen ortadan kaldırırdı. Aralarında meydana gelen ve Viyana'da geniş yankı uyandıran bir hareket Yahudi ırkının etnik karakterini, çok keskin hatlarla ortaya çıkarıyordu. Burada derken "Siyonizm" den söz etmek istiyorum.

Yahudilerin azınlığı bu hareketi destekliyor, çoğunluğu ise bunları kötü buluyordu. Fakat bu olaya çok daha yakından bakılınca bu görünüş hemen siliniyordu, çünkü bu durum, davanın gereklerini yerine getirmek için uydurulmuş kötü sebepler-yalanlar dememek için bu kelimeyi kullanıyorum-den ibaret bir hale geliyordu. Bu gerçeği gizlemek için kendileri tarafından icad edilmiş bir perde idi. Liberal denilen Yahudiler Siyonist Yahudilerin kendi ırklarından olmadığını fakat Musevi dinini kabul etmiş olduklarını, tatbikatta buna da uymadıklarını ve bunun tehlikeli olduğunu inkâr etmiyorlardı. Fakat bu aralarındaki birliği asla bozmuyor, hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Liberal Yahudilerle Siyonist Yahudiler arasındaki bu danışıklı dövüş kısa süre sonra beni onlardan nefret ettirdi. Çünkü bu mü-

cadele hiçbir şeye cevap vermiyor, bir yalandan ibaret bulunuyor ve bu hilekârlık bu kavmin sürekli övündüğü ahlâk, temizlik ve asaletle hiç bağdaşmıyordu. Zaten maddî olsun, mânevî olsun, bu ırkta temizliğin mânası aynı idi. Sudan pek hoşlanmayan insanlardı bunlar. Onun için insan onlara baktığı zaman çok defa gözlerini kapamak zorunda kalırdı. Sonraları o uzun kaftanları giyenlerin kokusunu duydukça içimin bulandığı oldu. Elbiseleri de pek kirli, dış görünüşleri hiç kibar değildi. Bu detaylar hiç de cazip değildi. Fakat bu "seçilmiş" ırkın mânevî pisliği ve adiliği keşfedilince insan tiksiniyordu. Biraz sonra beni en çok düşündüren şey, bazı sahalardaki Yahudi faaliyetinin özelliği oldu. Sonraları bunun sırrını çözmeye başladım. Çünkü, bilhassa sosyal hayatta, herhangi bir pislik, bir rezillik olsun da buna en az bir Yahudi katılmamış olsun, bu mümkün değildi. Bu çeşit bir cerahate neşteri vurur vurmaz, çürümekte olan bir bedendeki kurt gibi, aydınlıktan gözleri kamaşan küçük bir Yahudi çıkardı karşınıza.

Yahudilerin faaliyetlerini basında, sanatta, edebiyatta ve tiyatroda gördüğüm zaman, Yahudilik (Siyonizm) dolu olaylar gözümün önünde birikmeye başladı. Artık tatlı sözler ve yeminler pek bir işe yaramıyor, bunların etkisi olmuyordu. Tiyatro ilanlarına bakmak, sinema ve tiyatro için yazılan ve afişlerin reklâm ettiği bu korkunç imalâtın yazarlarını incelemek, insanın kendisini Yahudilerin amansız bir düşmanı olarak hissetmesi için yeterliydi.

Bu oralardaki halkı kirleten eski zamanların kara vebasından daha korkunç bir ahlâk vebası idi. Ve ne kadar çok imal edilmiş ve ne kadar çok yayılmıştı bu zehir! Pek tabiî bu sanat eseri üreticilerinin seviyesi ahlâk ve kültür bakımından ne kadar aşağı ise, imalât gücü de o derece fazla oluyor ve imalât kuvvetli bir insanın bir fışkırma makinesi gibi onun pisliğini insanlığın yüzüne fırlatıyordu. Bunların sayısı çok fazladır. Tabiatın bir Goethe'ye karşılık onun çağdaşlarına bu karalamacılardan on bin tanesini musallat ettiğini düşünün, bunlar birer mikrop olarak ruhları zehirlemeye devam ederler.

Yahudi'nin tabiat tarafından yalnız bu yüz kızartıcı rolü oynamak için yaratılmış gibi göründüğünü düşünmek müthiş bir şeydi. Fakat bu noktada aldanmaya, hayale kapılmaya imkân yoktu. Bu muydu "seçilmiş kavim" dedikleri? Sanat hayatının ortaya çıkardığı bütün hayasız, pis eserlerin sahiplerini dikkatle araştırdım. Bu araştırmamın sonu Yahudiler aleyhine idi. Onlara karşı evvelce beslediğim iyi niyet iyice sarsılıyordu. His istediği kadar isyan etsin, akıl gerçek sonuçları çıkarıyordu. Gerçek şu ki, Edebiyat alanında bütün pisliklerin, sanattaki düşüşlerin,

tiyatrodaki saçmalıkların onda dokuzu, memleket nüfusunun ancak yüzde birini eden bir kavim tarafından ortaya sürülüyordu. Buna itiraz edilemezdi, çünkü gerçek olan bu idi. Aynı açıdan o büyük "dünya basını"nı da incelemeye başladım. Sondayı ne kadar derinlere indirirsem önceleri duyduğum hayranlık azalıyor, kayboluyordu. Üslûp her zaman daha tahammül edilmez bir haldeydi. Düz ve yüzeysel fikirleri atmam gerekti. Yazılardaki sözümona tarafsızlık şimdi bana gerçek olmaktan ziyade yalan görünüyordu: Bu yazarların hepsi Yahudi idi. Önceden hiç dikkatimi çekmeyen binlerce ayrıntı şimdi beni ilgilendiriyor ve bana not edilmeğe değer görünüyordu. Eskiden de beni düşündüren bazı yazıların derinliğini ve esasını daha iyi kavramaya başlamıştım.

Şimdi bu basının liberal fikirlerini başka bir açıdan, başka bir kılıkta görüyordum. Rakiplerinin saldırısına cevap verdiği zamanki ifade tarzı veya ölü gibi sessiz kalışı, kurnaz olduğu kadar kötü bir hileden başka bir şey değildi. Bu basının övüp göklere çıkardığı tiyatro eserleri yalnız Yahudi yazarların eserleriydi. Alman yazarlarını hiçbir zaman övmezlerdi. İkinci Guillaume'yi belli belirsiz o kadar çok iğneliyorlardı ki, bunu bir sistem çerçevesinde yaptıkları anlaşılıyordu. Fransız kültürü ve medeniyeti ise göklere çıkarılıyordu. Adi eserler edebiyatı dejenere ediyordu ve bu gazetelerin kullandığı lisan kulağıma yabancı geliyordu. Makalelerde telkin edilen şeylerin Almanlar aleyhine olduğu o kadar belli idi ki, bunu istemeden yapmış olmaları düşünülemezdi. Böyle hareket etmeleri kimin menfaatine idi? Bu bir tesadüf eseri miydi? Yavaş yavaş tereddüt içinde kaldım

Fakat diğer oluşumları inceleyince tereddüdüm çabuk geçti ve fikrî gelişmem hızlandı. Bu sözle Yahudilerin büyük bir kısmının gelenek ve ahlâk anlayışını ve bunu açıkça tatbik edişlerini anlatmak istiyorum. Bu hususta sokak bana bazen pek üzücü olan dersler verdi. Yahudilerin fuhuş ve özellikle beyaz kadın ticaretinde oynadıkları rol, Batı Avrupa'nın hiçbir şehrinde Viyana'daki kadar rahat incelenemez. Belki Fransa'nın güney limanları bir istisna olabilir. Akşamları Leopoldstad'ın cadde ve ara sokaklarında dolaşırken isteseniz de istemeseniz de Alman halkının çoğunluğu tarafından bilinmeyen, ancak harp dolayısıyla doğu cephesinde savaşan askerlerin gördüğü veya görmek zorunda bırakıldığı sahnelere şahit olurdunuz. Büyük şehrin ayak takımını eğlence ve sefahate sürükleyen bu rezilce işi yapanların ve bunda tecrübe sahibi olanların Yahudiler olduğunu ilk defa tespit ettiğimde, sırtımda hafif bir ürperti duydum. Sonra müthiş öfkelenmeye başladım.

Yahudi meselesini aydınlatmaktan artık hiç korkmuyordum. Evet, bunu kendime vazife edinecektim! Fakat, medenî hayatın bütün görünüşlerinde çeşitli pratik sanatlarda fark etmeyi öğrendiğim Yahudi'ye, birdenbire hiç umut etmediğim bir yerde daha rastladım. Yahudi'nin Sosyal-Demokrasinin başı olduğunu öğrendiğim zaman, gözümden iyice düştüler ve bu, giriştiğim uzun iç mücadelemin sonu oldu. İş arkadaşlarımla günlük münasebetlerim sırasında, onların aynı meselede, bazen birkaç günde ve çok defa birkaç saatte nasıl kolaylıkla fikir değiştirdiklerini daha önceden de görmüştüm. Baş başa konuştuğum zaman makul fikirleri olan insanların, kitleye karışır karışmaz bu fikirleri nasıl yitirdiğini anlamak bana güç geliyordu. Bu beni çok defa ümitsizliğe düşürdü. Saatlerce konuştuktan ve bu sefer onları tam ikna ettiğimden saçma peşin hükümlerini çürüttüğümden emin olarak sevinç duyarken, ertesi gün büyük bir üzüntü ile her şeyi baştan anlatmak gerektiğini görüyordum. Bütün çabalarım boşa gidiyordu. Onların saçma fikirleri gelip gitmeler içinde bulunan bir rakkas gibi yine hareket noktasına geri dönüyordu. Birçok şeyi anlıyordum; Durumlarından memnun olmadıkları, kaderin darbesine sık sık maruz kaldıkları, korkunç durumlarının zalim sorumlusu olarak gördükleri patronlarından nefret ettikleri, kendi durumlarıyla hiç ilgilenmediklerini düşündükleri otoritelere küfürler savurdukları, gıda maddelerinin pahalılığını ileri sürerek yapılan zamlar için yürüyüş yaptıkları zamanları, onları hep anlıyordum. Fakat anlayamadığım şey, kendi soydaşlarına karşı sonsuz bir kin beslemeleri, onu yücelten hasletleri küçültmeleri, tarihini lekelemeleri ve büyük adamlarına leke sürüp çamur içinde sürüklemeleriydi.

Soydaşlarına, yuvalarına, memleketlerine karşı bu düşmanlık, anlaşılmaz olduğu kadar da saçma bir şeydi. Tabiata aykırı duruma tekrar dönmüş bulunurdu. Yoldan çıkan bu insanları geçici olarak yola getirmek mümkündü ama sadece birkaç gün veya birkaç hafta için. Bu kısa zaman geçtikten sonra ikna ettiğinizi sandığınız kimse ile karşılaşınca, onun eski haline döndüğünü görüyordunuz. Sosyal-Demokrat basının Yahudiler tarafından idare edildiğini yavaş yavaş fark ettim. Fakat bu olaya hiçbir özel mâna veremiyordum. Çünkü diğer gazeteleri de idare edenler çoğunlukla onlar idi. Belki bir tek şey dikkati çekebilirdi: Bu Yahudi basının bir tek sayfasında, bir tek yazısında, benim bildiğim "milli" kelimesine uygun tek bir şey yoktu. Bunun üzerine kendi kendimizi zorlayarak Marksist basını okumaya başladım. Fakat bu gazetelerin iğrençliği o kadar fazla gelmeye başladı ki, bu rezalet koleksiyonunu imal edenleri daha iyi tanımak

istedim. Müdürlerinden başlamak üzere, istisnasız hepsi Yahudi idi. Sosyal-Demokratlara ait bulabileceğim bütün broşürleri ele aldım, imza sahiplerinin kimler olduğunu araştırdım. Hepsi Yahudi idi. Hemen hemen bütün şeflerin isimlerini kaydettim. Bunların da büyük bir çoğunluğu o "seçilmiş kavim" dedikleri ırktandı. Mecliste milletvekili olarak, sendikalarda sekreter olarak, parti teşkilâtında veya sokak gösterilerinde lider olarak hep onlar vardı. Her zaman güven sarsıcı aynı tablo çıkıyordu karşıma. Susterlitz'lerin, David'lerin, Adler'lerin, Ellenbogen'lerin isimlerini hiç bir zaman unutmayacağım. Artık benim için açıkça ortadaydı ki, en şiddetli mücadele aylarımdan beri, benim rakiplerim olan partinin önemsiz adamları ve partinin kendisi, tamamen yabancı şeflerin ve yabancı bir kavmin elinde bulunuyordu. Bir Yahudi bir Alman değildi. Bunu çok iyi öğrenmiş zihnen de rahat etmiştim. Milletimizin şeytanını nihayet biliyordum. Viyana'da geçen bir yıl bana şu kanaati vermişti, daha doğru bilgi ve daha açık izahat karşısında, peşin hükümlerinden sıyrılıp hakikati teslim etmeyecek işçi yoktu. Yavaş yavaş onların kendi doktrinlerini ele aldım ve bunu kanaatlerim için giriştiğim kavgada silâh olarak kullandım. Hemen her zaman zafer benden yana oluyordu. Zaman ve sabırla en büyük fedakârlıklar pahasına büyük kitleyi kurtarmak gerekiyordu. Fakat hiçbir zaman bir Yahudi'ye görüşlerini değiştirtemedim. O zamanlar kendimi, onlara kendi doktrinlerinin saçmalığını anlatacak kadar güçlü görmüyordum, kendi küçük muhitimde, kısık sesle, kulağa batan kelimelerle konuşarak, Marksist çılgınlığın tehlikesine inandırabileceğimi sanıyordum onları. Fakat aksi sonuçlar alıyordum. Gördüm ki, Sosyal-Demokrat'ların teorileri ve bunların tatbikatının neticesi olan musibetler onların azimlerini kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Onlarla tartıştıkça diyalektiklerini de daha iyi öğreniyordum. Önce muarızlarının aptalca sözler söylemesine ve küfretmesine güveniyorlardı, fakat böyle bir şey göremedikleri zaman kendileri aptalmış gibi görünmeye çalışıyorlardı. Bunun da tesiri olmazsa, cevap veremeyecek durumda bırakılmışlarsa, derhal saha değiştiriyorlardı. Ortaya ispata gerek olmayan birtakım şeyleri koyar, bunlar kabul edilir edilmez de hiç ilgisi olmayan meseleler için bundan sonuç çıkarırlar. Yine mağlup olurlarsa bu sefer elinizden kaçıp giderler ve onlardan tam bir cevap alamazsınız. Bu havarilerden birini tutmak isteseniz elinize sıvı ve yapışkan bir şey değmiş gibi olur, parmaklarınız arasından akıp gider ve az sonra eski şeklini alır. Hakemlerin karşısında bunlardan birine kesin bir darbe indirseniz ve fikrinizi kabul etmek zorunda kalsa, siz de bir adım ilerlediğinizi zanneder-

siniz ama ertesi gün yine şaşırıp kalırsınız. Çünkü Yahudi bir gün önceki olayı unutmuştur, hiçbir şey hatırlamamaktadır. Eskiden olduğu gibi yine saçmalamaya başlar. Açıklamaya çalışırsınız, şaşırmış gibi yapar, hiçbir şeyi hatırlamaz ya da bir gün önce iddialarını ispatladığını söyler. Onların bu durumun çok defa şaşırıp kalıyordum. En fazla nelerini düzelteceğinizi bilemiyordunuz; Boş sözlerini mi, yoksa yalan söylemede ki sanatlarını mı? Sonunda onlardan nefret ettim. Bütün bunların iyi bir yanı da vardı: Sosyal-Demokrasi'nin başındakilerini ve propagandacılarını daha iyi tanıdıkça, kendi milletim gözümde büyüyordu. Bu kurnaz şeytanlara aldanan zavallıların ne suçu var, onları kim lânetleyebilir? Bu ırkın hain diyalektiğine karşı gelmek için ben ne sıkıntılar çektim! Söyledikleri ile gerçeği sürekli olarak değiştiren, biraz sonra övünmek için bir dakika önce söylediğini inkâr eden bu adamlara karşı tartışmalarda zafer kazanmak çok boş ve gereksizdi. Yahudi'yi daha iyi tanıdıkça işçileri mazur görüyordum. Benim gözümde suçu daha fazla olan onlar değildi. En büyük suçlular; halka acımanın, adil kanunlarla onun hakkını teminat altına almanın, aldatıcı ve yanıltıcı olanı cezalandırmanın zahmete edilmeye gerek olmayan işler olduğunu söyleyenlerdi.

Edindiğim tecrübeler beni Marksist doktrinin kaynaklarını incelemeye yöneltti. Artık onun faaliyetini bütün detayları ile biliyordum. Dikkatli bakışlarım her gün ilerleyen izini fark ediyordu. Nasıl bir sonuca varacağını anlamak için de biraz hayal gücüne sahip olmak yeterli idi. Kurucularının, bu doktrinin son şeklini aldığı zaman nasıl bir sonuç getireceğini bilip bilmedikleri veya onların da bir hatanın kurbanı olup olmadıklarını anlamakta idi bütün mesele.

Bana göre olabilecek bir iki şık vardı. Şıklardan birine göre, sonu ölüm getirebilecek bu harekete düşünebilen her insanın karşı çıkması, daha kötü olmasını önlemeye çalışması gerekirdi. İkinci şıksa, bütün halka aşılanan bu hastalıktan sorumlu yazarlar birer şeytan idiler; çünkü, amacı medeniyetin yıkılması ve dünyanın çöl haline gelip ıssız kalması olan bir hareketin planı bir insan kafasından değil, ancak bir canavarın kafasından çıkabilir. Bu durumda da yapılacak tek şey mücadele idi: İnsan zekâsının, ruhunun, iradesinin ulaşabileceği bütün silâhları kullanarak, karşı tarafın silâhları ne olursa olsun, mücadele etmek. Bu şekilde, muhaliflerin lehine bozulan denge düzelebilir.

Hareketin prensiplerini anlamak için doktrinin kurucuları üzerinde araştırma yapmaya başladım. Beklemediğim kadar kısa bir sürede sonuca ulaşmam, Yahudi hakkındaki önceki bilgilerim sayesinde oldu. Oy-

sa bu bilgilerim de pek derin değildi. Sosyal-Demokrasinin kurucuları ve havarilerin teorilerindeki yalan ve gerçekleri karşılaştırabilme fırsatını yine Yahudi meselesi hakkındaki bilgim verdi. Bir Yahudi için konuşmanın anlamı, düşüncesini gizlemek, açık şekilde göstermemektir. Onun gerçek niyetini anlamak metinlerde değil, titizlikle gizlediği satır aralarında bulmakla mümkündür. Bu sıralarda bende hiç son bulmayan bir ihtilâl duygu ve heyecanı uyandı. Önceleri güçsüz bir kozmopolit hayat yaşayan ben, şimdi fanatik bir Yahudi aleyhtarı olmuştum. Bir kez daha içimi kemiren -ama bu sonuncusu idi- bir tereddüt geçirdim. Yahudi ırkının tarihin uzun devrelerindeki etkisini incelerken, kendi kendime endişe duyarak sormuştum: Biz zavallı insanların bilemediği bazı sebeplerden dolayı, ilâhi takdir bu kavmin kesin zaferini mi istiyordu?Sürekli olarak kendilerine bir vatan arayarak yaşamış bu ırka dünya bir ödül olarak mı vaadedilmişti?

Kendi sonumuzun garantisi için mücadele etme hakkı gerçeğe mi dayanıyordu? Yoksa sadece bizim zihnimizde olan bir şey miydi? Marksist doktrini inceleyip, Yahudi kavminin faaliyetini bütün detayı ile göz önünde bulundururken, bana bu soruların cevabını talih vermiş oldu. Marksizm'in Yahudi doktrini, doğanın uyduğu aristokratik prensibi reddeder, ebedî özel haklar yerine kuvveti, sayı üstünlüğünü ve ağırlığını koyar. İnsanın bireysel değerini, etnik cevherin önemini, ırkı reddeder, böylece insanlığı geleceği ve medeniyeti için verilmiş şartlardan mahrum bırakır.

Temel olarak evrensel hayatı aldığı için, insanca kabul edilen bütün toplumları ve düzeni yıkıma sürükler. Böyle bir kanun evreni ancak kavrayışımızın duracağı bir kaosa götüreceğinden, bu, dünya üzerinde yaşayanların da sonu olacaktır. Eğer Yahudi, Marksist fikir sayesinde bu dünya milletlerine karşı bir zafer kazanırsa, başına takacağı zafer tacı, insanlığın ölüm tacı olacaktır. O zaman üzerinde yaşadığımız dünya, milyonlarca yıl önce olduğu gibi insansız ve boşlukta ıssız bir şekilde kalacaktır. Yasalarına aykırı hareket edildiği zaman, doğa, hiç acımadan intikamını alır. Bunun içindir ki ben, bizi yaratan Allah'ın emirlerine uygun hareket ettiğime inanıyorum. Çünkü, Yahudi'ye karşı savunmakla, Allah'ın eserini korumak için mücadele etmiş sayıyorum kendimi.

III. BÖLÜM

VİYANA'DA BULUNDUĞUM GÜNLERDE GENEL SİYASİ GÖRÜŞLER

Bugün şu görüşü taşıyorum, özel bir kabiliyet sahibi olmayan insanlar otuz yaşından önce siyasete atılmamalıdır. Bu yaşa kadar ancak bir platformda fikirlerin oluşması söz konusu olabilir, bu da çeşitli siyasî meselelerin incelenmesi ve tavır sahibi olunması için bir başlangıç noktasıdır. İnsan ancak genel ve temel fikirleri aldıktan, güncel meseleler için oturmuş fikirleri edindikten sonra karakter bakımından olgunlaşır ve ancak bundan sonra siyasî hayata atılabilir veya atılmak zorundadır. Böyle olmadığı durumda, bir gün gerçek meseleler hakkındaki görüşünü değiştirmek, ya da uzun zamandan beri zekâsının ve kanaatlerinin aykırı bulmasına rağmen, tuttuğu yanlış inançlara saplanıp kalacaktır.

Görüşlerini değiştirmek, ona taraftarlarının güvenini kaybettirecektir, tereddüt göstermesi ise sıkıntılı sonuçlar doğuracaktır. Peşinden giden insanlar için böyle bir durum şaşkınlık yaratır ve çok defa bunlar eski rakiplerinin yüzüne bakamazlar.

İkinci durum -bugün çok görülüyor-, lider durumunda olan dâvasına inanmaz ya da az inanırsa, bunu savunması da o kadar yavan, içi boş, heyecansız ve donuk olur, daima basit araçları seçer:

Çünkü insan ancak inandığı şey için hayatını feda edebilir. Taraftarları arasında gözden düşer, hayasız hareketlerde bulunur ve sonunda lider özelliklerinin hepsini feda edip bir politikacı olur: Bu çeşit insanların tek ve gerçek inancı inançsızlıktır, fikirlerinin bulunmayışıdır. Bunlar küstah, haddini bilmez olur ve yalan uydurmayı sanat haline getirirler. Böyle bir insanın parlamentoya girmesi şerefli insanlar için bir felâkettir.

İşin başından itibaren girişeceği sert mücadele, kendisi için ve ailesi için bu "sağmal ineği" elde tutmaya çalışmaktan ibaret olacaktır. Daha sonra aile yükü omuzlarına binince bu sefer bakan olmak için daha sert mücadeleye girecektir.

Kim politikaya yönelirse ona düşman kesilip, sivrilen her insanı bir tehlike olarak görecektir. Yeni her hareketi kendisi için sonun muh-

temel başlangıcı zannedip korkacaktır.

Parlamentoda olabilecek bu çeşit tahtakurularını ciddî bir şekilde yeniden ele almayı ileride düşünüyorum. Otuz yaşındaki bir insanın pek çok öğrenilecek şeyi vardır, fakat bunlar o yaşa kadar edinilen genel bilgileri tamamlayan, boşluğu dolduran şeylerdir. Yeni bilgiler, alınmış temel bilgileri dağıtmayacak aksine zenginleştirecektir.

Taraftarları ondan yanlış bilgi almak üzüntüsünü duymayacaklar, liderin fikrî gelişmesini görmek onlar için huzur veren bir garanti olacak, onun yeni edindiği bilgiler sadece doktrinlerinin güçlenmesine yarayacaktır. Bu da taraftarların gözünde, savundukları siyasî teorilerin doğruluğunu ispatlayan bir delil sayılacaktır.

Yanlış olduğu ortaya çıkan genel teorileri terk etmek zorunda kalan bir lider, ancak bunun bütün sonuçlarını göğüslemeye hazır olduğu zaman ağır başlı hareket edebilir. Böyle bir durumda, lider, halk arasında siyasî bir harekete girişmemelidir.

Madem ki, esas noktalarda bir defa yanılmıştır, ikinci defa yanılması da pekâlâ mümkündür. Artık vatandaşlarının güvenini kazanmak ve onlara yeni görüşlerini kabul ettirmek için iddialarını sürdürmeye hiçbir şekilde hakkı yoktur.

Bugün bu usule uyanlar pek azdır, bu da basitliğin ve adiliğin ne kadar yaygın olduğunu gösterir. Bu adiliği yapanlar politika yaptıklarını sanırlar. Bütün bu bayağı insanlar arasında bir tek seçkin adam çıkar mı hiç? Önceleri herhangi bir konuda kendimi ortaya atmaktan çekiniyordum, oysa ortalama bir insan kadar kendimin de siyasetle meşgul olduğuma inanıyorum.

Beni harekete getiren veya cezbeden şeyi çok küçük bir çevreye anlatmaktaydım. Böyle küçük topluluklara hitap etmenin bir hayli faydası vardı: Konuşmayı öğrenmenin dışında insanların çoğu zaman son derece kaba ve eksik olan fikir ve kanaatlerini değiştirebilmeyi, onları etkilemeyi öğreniyordum.

Böylece hiç vakit kaybetmeden her fırsatta kültürümü arttırmaya devam ettim. Bunun için bütün Almanya'da Viyana'dan daha uygun bir yer olamazdı.

İhtiyar Tuna monarşisinde siyasî uğraşlar Almanya'ya göre daha ilgiliydi ve Prusya'nın bazı kısımları, Hamburg ve Kuzey Denizi kıyıları hariç, o devir Almanya'sında daha geniş bir çevreyi ilgilendiriyordu. Burada Avusturya derken büyük Habsbourg İmparatorluğu'nun toprağını kastediyorum. Burada yerleşik Almanlar bu devletin tarihî oluşumuna fırsat

vermekle kalmıyor, siyasî bakımdan son derece yapay olan bu oluşumun onu yüzyıllarca ayakta tutan mânevî hayatla karşılaştırılmasına da yalnız o imkân veriyor. Zaman geçtikçe bu devletin varlığı ve geleceği, imparatorluğun bu çekirdek tarafından desteklenmesinin devamına bağlı kalıyordu.

Eski hanedan devletler, imparatorluğun, sanat ve siyaset hayatının damarlarına taze kan veren kalbi ise, Viyana da beyni, onu idare edendi. Viyana'nın görünüşü, tahtında oturan bir kraliçe gibiydi, çeşitli milletleri bir araya toplaması için ona bir otorite vermek yeterli idi.

O kendi güzelliğinin ihtişamı ile bu milletlere çeşitli zamanlarda aldıkları yaraları unutturuyordu. Avusturya İmparatorluğu'nun içi muhtelif milliyetten olanların birbiriyle yaptıkları mücadele ile sarsılıyordu. Yabancılar, bilhassa Almanya, Viyana'nın sevimli yüzünden başka bir şey görmüyorlardı.

O devirde Viyana son ve daha parlak bir hamle ve gayret içinde göründüğünden onu güzel görmek kolaylaşıyordu. Güçlü bir idarecinin gerçekten akıllıca idaresi altında eski imparatorluğun imparator sarayları bir kere daha yeni bir hayata uyanıyordu.

Milletin arasından çıkan son büyük Alman Doğu eyaletini ele geçirmişti. Onu resmen devlet adamları arasında saymıyorlardı. Fakat, imparatorluğun başkenti Viyana'da genel vali olan Dr. Lueger, sırası ile ekonomide, sanatta, politikada, bütün sahalarda duyulmamış neticeler elde etti. Ünlü diplomatların hiçbirinin yapamadığını başardı ve devletin en büyük insanı olduğunu bu hareketleri ile gösterdi.

Avusturya'daki millet anlayışı görünüşte çökmüştü ama bu, eski doğu eyaletindeki Alman insanının kabiliyetsizliğinin ispatı değildir. On milyon insanın elli milyonluk imparatorluğa sürekli hâkim olması mümkün değildir. Bunun için özel şartların en uygun zamanda yerine getirilmesi gerekir.

Avusturyalı Alman'ın geniş bir anlayışı vardır. O, büyük bir imparatorluk kadrosunda yaşamaya alışmış, bu durumun yüklediği vazife anlayışını hiçbir zaman kaybetmemiştir. Yalnız Avusturya tacının dar sınırlarının ötesinde imparatorluğu gören yalnız odur. Talih onu büyük Alman vatanından ayırınca, o, vaktiyle atalarının sonsuz savaşlar vererek doğudan kopardığı bu yeri Alman olarak tutmak için sonsuz bir gayret göstermiştir.

Fakat Avusturyalı bütün Almanların bunun için gayret ettiğini söyleyemeyiz. Çünkü en iyileri gönülden bağlı oldukları anavatana gitmekten kendilerini alamadılar ve Almanların bir kısmı doğdukları topraklar-

da kaldı.

Avusturyalı Alman'ın ufku nispeten daha geniştir. Ekonomik ilişkileri durmadan değişen imparatorluğun tamamını kapsıyordu. Gerçekten önemli olan bütün hareket ve işler onun elindeydi. İdareci, teknisyen ve memurların büyük kısmı ondan çıkıyordu. Dış ticaret de onun elindeydi ve Yahudiler bu sahayı henüz ellerine geçirememişlerdi. Siyasî bakımdan devleti ayakta tutan yalnız Avusturya Almanı idi. Askerlik zamanında kendi eyaletinin dar sınırlarının çok ötesine gidiyordu.

Askere alınanlar bir Alman alayına giriyorlardı ama bu alay, Viyana'da, Galiçya'da olduğu gibi Hersek'te de olabilirdi. Subaylar arasında, yüksek rütbeli memurlarda çoğunluk yine Almanlarda idi. Sanat ve ilim de Almanların elindeydi. Yalnız modern sanata ilgiden doğan fakat basit bazı ufak-tefek eşyanın yapımı Almanların elinde değildi ki, bunu da zenci toplumları bile yapabilirdi.

Gerçek sanatı meydana getiren ve yayan yalnız Almanlardı. Viyana müzikte, mimaride, heykelcilikte ve resimde tükenmez bir kaynak idi, herkese yetiyordu ve monarşiyi bu bakımdan kısırlaştırmakla tehdit etmiyordu.

Bundan başka, Alman unsuru, küçük bir Macar topluluğunu hariç tutarsak, dış politikanın da temelini oluşturuyordu. Bununla beraber bu imparatorluğu kurtarmak için girişilen bütün hareketler boşuna idi, çünkü bunun için gerekli temel şartlar yoktu. Avusturya Devleti'ndeki farklı milletlerin dağılmalarına engel olabilmek sadece bir şarta bağlıdır: Devlet içerden merkezleştirilmiş bir şekilde organize edilecek ya da varlığını koruyamayacak, dağılacaktır.

Muhtelif devrelerde net görüşe sahip yüksek çevrelerde bu fikir ele alınmıştı fakat daha sonra unutulmuş veya gerçekleştirilmesi çok güç görülerek terkedilmişti. İmparatorluğu federasyona daha yakın bir hale sokacak her anayasa tasarısı, devlet içinde bir çekirdeğin hâkim duruma geçip işi ele almaması yüzünden başarısızlığa uğramıştır.

Buna bir de Avusturya Devleti'nin içindeki özel durumlarını, bu durumların Bismarck tarafından kurulan Alman Reich'inin farklılıklarını ilâve etmek gerekir. Almanya'da mesele siyasî gelenekleri yıkmaktan ibaretti, çünkü kültür bakımından ortak bir temel vardı.

Her şeyden önce yabancı bazı küçük parçalar uzak tutulursa, Reich bir tek milletin, bir tek kavmin temsilcilerini içine alıyordu. Avusturya'da ise durum tam bunun aksi idi.

Burada imparatorluk içinde -Macaristan hariç- her ülkede, kendi siyasî büyüklüklerinin hatırası tamamen kaybolmuş, ya da zaman içinde silinerek belirsiz, bir hale gelmişti. Buna karşılık milliyet prensipleri öne alındığı zaman, muhtelif ülkelerde etnik eğilim kuvvet kazanıyordu.

Başarı sağlamaları da çok kolaydı, çünkü monarşinin sınırlarına bitişik millî devletler kurulmaktaydı ve bu devletlerin halkı Avusturya halkları ile aynı veya onlara yakın akraba ırktan idiler. Bu bakımdan Alman Avusturyalılardan daha büyük bir cazibeye sahiptiler. Viyana bile sonunda bu mücadeleye daha uzun zaman dayanamadı.

Budapeşte'nin gelişmesi burasını ayrı bir şehir haline getirince Viyana ilk defa bir rakiple karşılaşmış oldu ve bu rakibin vazifesi çifte monarşinin birliğini korumak değil, bunlardan birinin şahsiyetini kuvvetlendirmek idi. Kısa süre sonra Prag, daha sonra da Laibach vb. şehirler aynı yolu takip edebilirlerdi. Bu eski eyalet şehirleri ayrı ülkelerin millî başkentleri seviyesine yükseldikçe, buralar gittikçe artan sayıda kendi özel kanunlarını isteyen entelektüel hayatın merkezi haline geliyorlardı.

Etnik korunma siyaseti ve bu hissin gelişmesi, derinleşmesi, ruhunu bulması işte böyle olmuştur. Bir gün gelecek farklı milletlerin baskı ve itici kuvvetleri ortak menfaat için birleşme kuvvetinden daha büyük olacaktı. O zaman Avusturya bitmiş olacaktı!

II. Joseph'in ölümünden itibaren bu eğilim daha belirli bir şekilde kendini göstermeye başladı. Gelişmenin hızını arttıran faktörler kısmen monarşinin kendisinden, kısmen de imparatorluğun dışındaki durumundan doğuyordu. Eğer mücadele ciddî olarak kabul edilecek ve bu devletin ayakta kalması için çaba sarf edilecekse, başarıya ulaştıracak tek yol, sağlam, ısrarlı bir merkezleştirmeye gitmek idi. O zaman her şeyden önce yapılacak iş, devlet için tek bir resmî dil kabul etmek, millî birlikleri tahrik etmek ve idarenin eline teknik araçları vermektir. Teknik araçlar olmadan birleşik bir devletin devamı mümkün değildir. Ortak bir millî duygu ancak uzun zamanda okul-eğitim ve propagandaları ile yaratılır. Bu amaca on veya yirmi yılda ulaşılamaz. Bunun için asırları göze almak lâzımdır. Sömürgeleştirme meselelerinde de belirli bir zaman için direnç, harcanan enerji daha önemlidir.

İdarede tam bir birlik üzerinde ısrar etmeye gerek yoktur. Bütün bunların niçin olmadığını daha doğrusu niçin yapılmadığını tespit etmek benim için çok faydalı bir ders oldu. Bu ihmalin mesulü aynı zamanda imparatorluğun yıkımının da tek suçlusudur.

İhtiyar Avusturya'nın varlığı, her devlette olduğundan daha faz-

la, hükûmetin gücüne bağlıdır. Böyle bir devlet asıl manası ile idare edilmezse etnik durum ona devam sağlayan bir güç verir. İşte bu Avusturya'da yoktu. Etnik devlet bazen, halkın doğal tembelliği ve bunun meydana getirdiği dayanıklılık sayesinde, kötü idareye ciddî şekilde rahatsız olmadan tahammül edebilir, devletler de bu sayede şaşılacak şekilde uzun süreler dayanabilir. İşte bundan dolayıdır ki, görünüşte bütün gücünü yitirmiş, ölü sanılan nice milletler, birdenbire uyanır, şaşırtıcı ve karşı gelinmez bir canlılık gösterirler. Bunlara dışardan bakanlar ölü sanırlar.

Fakat farklı milletlerden oluşmuş bir imparatorluk için durum aynı değildir. Çünkü onu ayakta tutan kan birliği olan bir toplum değil, sadece kol birliği yapan toplumlardır. Böyle bir devlette her türlü zaaf, bazı hayvanların kış uykusuna yatması gibi bir ağırlık getirmez, aksine, her ırkın önceden sahip olduğu fakat hâkim bir irade yüzünden ortaya çıkamayan ayrılık duygularını uyandırır.

Bu tehlike ancak asırlar süren ortak bir eğitim, ortak gelenekler ve ortak menfaatler ile önlenebilir. Böyle devletler ne kadar genç ise, var olmalarının şartı da idarenin, rejimin büyüklüğüne o kadar çok bağlıdır. Nice fatihler, büyük hükümdarlar görülmüştür ki, bu büyük kurucular ölür ölmez eserleri de mahvolup gitmiştir. Asırlar sonra bile bu tehlikenin atlatıldığı söylenemez. Çok defa bir uyuma hali vardır, rejim zayıf düşünce birdenbire uyanırlar.

Habsburg hanedanının trajik hatası bunu anlayamamış olmasıdır. Hanedandan yalnız biri memleketin geleceği için bir ışık tutabilmişti. Sonra bu ışık da söndü gitti. Alman milletinin Romalı imparatoru II. Joseph ecdadının hatasını telâfi edecek tedbirler almadığı takdirde, sarayının bir Babil kasırgasında yok olup gideceğini üzüntü ile anlamıştı. Bu insan dostu, üstün bir gayretle, atalarının yüzyıllar süren tembelliğini on yıl içinde telâfi etmeye çalıştı. Kırk yıllık bir çalışma süresine sahip olsaydı, başlanan eseri iki nesil onun gibi devam ettirebilseydi, mucizenin gerçekleşmesi pek muhtemeldi. Ancak on yıl süren hükümdarlığından sonra ruhen ve bedenen yorgun düşerek ölünce, eseri de onunla beraber mezara gömüldü. O zamandan beri, hiç uyandırılmadan, Capucinsler mahzeninde ebedî uykusunu uyuyor.

Ondan sonra gelenlerse ne anlayış ne de irade bakımından onun ayarında değildiler. Yeni bir zamanın İlk ihtilâl belirtileri bütün Avrupa'da görülmeye başladığı zaman, Avusturya da yavaş yavaş kızışmaya başlamıştı. Fakat yangın patlak verince, genel politika, sınıf ve sosyal meselelerden ziyade, etnik kaynaklı baskılar ve hareketler yüzünden arttı.

1848 İhtilali her tarafta bir sınıf mücadelesi halini aldı. Avusturya'da ise, bu, yeni bir ırk mücadelesinin başlangıcı idi. Bu ihtilalci ayaklanmanın esasını unutan veya anlamayan Alman, yine de işe karıştı ve böylece kendi kaderini mühürlemiş oldu. Batı demokrasisi zihniyetinin uyanışına yardım ediyordu, oysa bu, kısa bir zaman sonra, kendi eliyle varlığının temellerini yıkmıştı. Devletin resmî ortak bir dili olmadığı ve bu kuruluş sağlama oturtulmadığı için, parlamentodaki temsilcilik monarşi içinde Alman üstünlüğüne ilk darbe vurulmuş oluyordu. Fakat bu andan itibaren devletin kendisi de kaybolmuştu. Bunu takip eden olayların hepsi, bir imparatorluğun çöküş tarihinden başka bir şey değildi.

Bu çözülme ve dağılışı takip etmek eğitici bir ders olduğu kadar heyecan verici idi de. Tarih hükmünü binlerce ve binlerce ayrıntılı olaylarla veriyor. Avusturyalıların büyük kısmı, çöküş belirtileri arasında, körü körüne yollarına devam ediyorlardı: Yalnız bu durum bile mabudların Avusturya'yı yok etmeye karar verdiklerine ispat için yeterlidir.

Bu kitabın konusu olmayan ayrıntılar arasında boğulmak istemiyorum. Ben sadece milletlerin ve devletlerin yıkımına sebep olan her zamanki olayları biraz daha derin incelemek istiyorum, çünkü bunların hâlâ aktüel değeri vardır ve benim siyasî görüşlerimi yerine oturtmaya yardım etmektedir. Avusturya monarşisinin tepetaklak yuvarlanmasının başında dar görüşlü küçük burjuvanın bile görebildiği, esasında hâkim kuvvet olması gereken parlamento yahut Avusturya'da söylendiği gibi Reichsrat geliyordu.

Bu kurum görünüşte klasik demokrasinin yurdu olan İngiltere'den örnek alınarak kurulmuştu. İngiltere'den olduğu gibi alınmış ve mümkün olduğu kadar az değiştirilerek Viyana'ya nakledilmişti. İki kamaralı İngiliz sistemi, milletvekilleri ve senyörler meclisi olarak canlandırılmıştı. Fark sadece parlamento binalarının yapısıydı. Vaktiyle Barry, Taise Nehri'nin dalgaları arasından parlamento sarayını yükselttiği zaman Britanya İmparatorluğu tarihinden faydalandı. 1200 hücre, konsol ve sütunun süslerini oradan aldı. Onun hayalleri ve tabloları Lordlar Kamarası'nı ve Avam Kamarası'nı milletin şan ve şöhretinin mabedi haline getirdi.

Viyana için karşılaşılan ilk güçlük burada meydana çıktı. Danimarkalı Hansen, milletin temsil edileceği sarayı bitirdikten sonra dekorasyon için eski tarihlere başvurdu. "Batı demokrasisi"nin bu muhteşem sarayını Romalı ve Yunan filozofları ve devlet adamları ile süsledi. İki binanın damına yerleştirilen zafer arabaları, alaylı bir sembol gibi, dört yöne uzanıyor, böylece içerideki faaliyeti en güzel şekilde dışarıya yansıtıyordu.

Halk bunu bir hakaret ve tahrik olarak görebilir ve buna karşı çıkabilirdi. Alman halkına ancak Birinci Dünya Savaşı'nın bomba gürültüleri altında, oyma bir yazı ile, Wallot'ın binasını Alman milletine ithaf etme cesareti gösterildi.

Ben daha yirmi yaşımda bile değilken, il defa Millet Meclisi'nin bir oturumunu takip etmek için Franzensring Sarayı'na gittiğim zaman, iğrenme hissine kapıldım.Zaten parlamentodan nefret ediyordum fakat bu nefret kuruma karşı bir nefret değildi. Aksine, liberal eğilimim başka bir hükûmet şeklini düşündürmüyordu bana. Herhangi bir diktatörlük, Habsburg sarayına karşı olan tutumumla kıyaslanınca, bana, hürriyete ve bütün makul şeylere karşı bir ihanet, bir cürüm gibi görünüyordu. Bunda İngiliz parlamentosuna duyduğum gerçek hayranlığın da payı vardı: Hiç farkına varmadan gençliğimde okuduğum sayısız gazetelerin etkisi altında kalmıştım. Avam Kamarası'nın, İngiltere'de vazifelerini yaparken gösterilen ciddiyet, basınımız tarafından övülerek anlatılıyordu. Bu beni çok etkilemişti. Bir milletin kendi kendini idare etmesinden daha iyi, daha yüksek bir idare şekli olabilir miydi? Avusturya parlamentosuna olan kızgınlığım bundan ileri geliyordu. Onun hatalarını, yanlış hareketlerini, şerefli modeline lâyık olamamak şeklinde görüyordum. Fakat delillerimi kuvvetlendiren yeni bir şeyler daha katıldı.

Avusturya Devleti içindeki Alman unsurunun kaderi, Reichsrat'ın kararlarına bağlıydı. Gizli ve genel seçimlerin yapılmasına kadar, az da olsa parlamentoda bir Alman çoğunluğu vardı. Zaten bu durum insanı düşündürüyordu. Çünkü Sosyal-Demokrasinin şüpheli tutumu onu millî bakımdan, Almanların menfaati söz konusu olduğu zaman daima aleyhte kararlara itiyordu. Çünkü Sosyal-Demokrasi, Almanlar dışında kalan unsurlar arasındaki taraftarlarını kaybetmekten korkuyordu. Daha o zaman Sosyal-Demokrasiyi bir Alman partisi olarak kabul etmek mümkün değildi. Genel seçim usulü Almanların sayı bakımından üstünlüğünü ortadan kaldırıyordu. Almanlığı imha faaliyeti için yol şimdi daha da açıktı.

Ondan sonra, muhafazakâr içgüdüm, Alman olan her şeyin, temsil edilmesi şöyle dursun ihanete uğrayan bir meclisle bağdaşmıyordu. Fakat birçokları gibi bu kusurlar da seçim sisteminden ziyade Avusturya Devleti'nin kendinde idi. Bu ihtiyar devlet ayakta durdukça, Alman çoğunluğun eline parlamentoda birinci derecede yetki sahibi olma fırsatı geçmeyecekti. Saygıdeğer olduğu kadar da itibarını yitirmiş bu yere, işte ilk defa bu düşünce ve duygularla giriyordum. Zaten benim onlara karşı duyduğum

saygı, sadece muhteşem yapının asaleti içindi: bu Alman topraklarındaki bir Yunan harikası idi. Fakat gözlerimin önünde meydana gelen acıklı sahneler karşısında çok geçmeden isyan hissine kapıldım.

Mecliste birkaç yüz kadar temsilci, önemli bir ekonomik meseleyi halletmek için hazır bulunuyordu. Orada geçirdiğim zaman, beni haftalarca düşündürdü.

Nutukların entelektüel seviyesi çok düşüktü. Bu efendilerin bazıları Almanca değil, ana dilleri olan Slavca, hatta mahalli lehçeleri ile konuşuyorlardı. O güne kadar gazetelerden öğrendiğim şeyleri şimdi gözlerimle görüyor, kulaklarımla duyuyordum. Her kafadan bir ses çıkıyor, kaynaşmalar, hareketleri, her konuda soru, her kafadan bir ses. Bütün bunların yanında konuşanları susturmaya çalışan zavallı, ter içinde bir ihtiyar, çıngırak çalıyor, bazen sükûnete, bazen meclisin asaleti ve haysiyetine uygun davranışlara çağırarak, oturumu idare etmeye çalışıyordu. Gülmekten kendimi alamadım. Birkaç hafta sonra tekrar geldim. Manzara değişmiş, tanınmaz hale gelmişti. Salon tamamen boştu. Salonda uyuyorlardı. Birkaç temsilci, koltuklarına oturmuş, esneyerek sağa sola bakıyorlardı. İçlerinden bir tanesi nutuk çekiyordu. Başkan yardımcılarından biri de ordaydı ve salonu çok sıkıcı bulduğu her halinden belliydi.

Düşünmeye başladım. Boş vakit buldukça Reichsrat'a geliyor ve her seferinde sessizce ve dikkatle manzarayı seyrediyordum. Anlaşılabilir olduğu zaman nutuk dinliyor, bu acıklı devletin, bu milletin seçilmişlerini, az çok zeki yüzleri inceliyordum. Böylece bu kurum hakkında yavaş yavaş şahsî fikir sahibi oldum. Bir yıl sonraki düşüncem bu kurum hakkında daha önceki fikirlerimi ya tamamen bırakmama ya da değiştirmeme sebep oldu. Artık onun Avusturya'da düştüğü gülünç duruma karşı bir isyan duygusu yoktu içimde. Şimdi parlamentonun kendisine karşıydım. O zamana kadar bozukluğun, Avusturya parlamentosunda Almanların çoğunlukta olmayışından ileri geldiğini sanıyordum. Şimdi ise bunu kurumun kendi şekil ve doğasında aramam gerektiğini düşünüyordum. Bunun sonucu olarak kafamda bir sürü soru oluştu. İnsanlardan meydana gelen bu çoğunluğun kararı, bütün sistemin temelini oluşturuyordu. Milletlerin seçilmişleri olarak bu insanların bir vazifeleri vardı. Bu demokratik prensibi yakınından, içinden tanımaya başlamıştım. Böylece hem bu kurumu hem de onu meydana getirenleri öğrendim.

Birkaç sene içinde modern zamanların benim için en asil tipi olan "parlamenter"i bütün yönleriyle iyice tanıdım. Bu tip için verdiğim karar o zamandan beri hiç değişmedi. Bir kere daha gerçeklerin öğret-

tiği ders beni bir sosyal teoriye gömülüp kaybolmaktan korumuş oldu. Çoğu insan için bu sosyal teori ilk bakışta çekici değildir, fakat insanlığın çöküşüne yol açan belirtilerden biri de budur.

Bugün Batı Avrupa'da demokrasi Marksizm'in bir habercisidir ve Marksizm demokrasi olmadan düşünülemez. Demokrasi, bir dünya vebası olan Marksizm için bir çoğalma sahasıdır ve hastalık bu sahada yayılabilir. Bütün ifadesini de bir düşük cenin halinde bulunan parlamenter sistemde bulur. Böyle bir parlamentarizmde yoğrulduğu çamura can katacak kıvılcımlar vermekten acizdir.

Bu meseleyi bana Viyana'da bulunduğum sırada inceleme fırsatı veren talihime şükrediyorum. Aynı tarihlerde Almanya'da olsaydım, meseleyi çok çabuk kestirip atardım. Parlamento denilen bu meselenin gülünçlüğünü önce Berlin'de görseydim, şüphesiz aksi yönde aşırılığa kaçar, görünüşte pek esaslı olan sebeplerle Reich'in kurtuluşunu devletin kuvvetlenmesinde görenlerin yanında yer alırdım. Oysa zamanını tanımayan bu adamlar kurtuluşu tehlikeye sokuyorlardı.

Avusturya'da, bir hatadan diğer bir hataya düşme korkusu yoktu. Parlamentonun bir kıymeti yoksa, Habsburg'ların da ondan iyi olmadığı kesindi. Belki daha da aşağı idiler. Parlamentarizm reddedildiği zaman her şey bitmiş olmuyor, O halde ne yapılmalıydı? Reichsrat'ı kaldırmak idareyi Habsburg'lara eline bırakmak demekti ki, Bu fikir, özellikle benim için, asla kabul edilecek bir fikir değildi. Bu özel durumu halletmekteki zorluk dolayısıyla, tamamen bu meseleye verdim kendimi. Böyle olmasaydı o gençlik ile bunu yapmazdım. Her şeyden önce beni düşündüren şey, kimseye hiçbir mesuliyet verilemeyeceğinin çok açık ortada olmasıydı.

Parlamento bir karar alıyor, bunun sonucu ne olursa olsun kimse sorumluluğu üzerine almıyor, kimseden hesap sorulmuyordu. Çünkü böyle bir bozgun veya faciadan sonra suçlu olan hükûmet mi değişir, çoğunluk mu değişir veya parlamento mu feshedilir? Bu bir mesuliyet kabul etmek midir? Fertlerden oluşmuş kararsız bir çoğunluk sorumlu tutulabilir mi?

Sorumluluk belli bir şahsa verilmez o da onu benimsemezse, bunda bir mâna var mıdır? Kaynağı ve icrası bir sürü insanın iradesine bağlı olunca icraattan hükûmet başkanını sorumlu tutmak mümkün müdür?

Bir yöneticinin vazifesi, bir plânın kavranmasını sağlamaktan ziyade, bunun değerini boş kafalı bir koyun sürüsüne anlatmaya çalışmak, sonra da onlara bunun kabul edilmesi ve onaylanması için dilenmektir.

Bir devlet adamında ölçü, ikna kabiliyeti ile büyük prensipleri kav-

ramak ve büyük kararlar almak için gerekli olan diplomatik inceliğe aynı zamanda sahip olmak mıdır? Bir yöneticinin organizmayı az çok temiz bulunurken istila eden bir "tümör" olan parlamentonun çoğunluğunu yanına alamaması onun kabiliyetsizliğini mi gösterir? Bir sürü insanın bir fikir etrafında, büyüklüğünü ispat etmeden onu bir kere olsun anlayabildiği nerede görülmüştür?

Dünyada, bütün dahiyane hareketler, kitlenin tembelliğine karşı dâhinin bir saldırıya geçmesi uyarması değil midir? Bir politikacı tasarılarını gerçekleştirmek için yalvardığı kalabalıktan onay görmezse ne yapmalıdır?

Para mı vermelidir? Bu insanların budalalığı karşısında, hayatî öneme sahip gördüğü işlerin yapılmasından kaçacak mıdır? Karakter sahibi bir insan, böyle bir durumda kalınca, uyuşmazlığı nasıl halledecektir? Topluluğa karşı vazife ile şerefli kalmak mecburiyeti arasındaki zıtlığı nasıl halledebilir? Burada topluma karşı görev ve namus anlayışını ayıran sınır nedir?

Gerçek bir liderin onu yalnız o dakikanın gereklerini yerine getirmeye çalışan adi politikacılar seviyesine düşürecek metotlardan çekinmesi gerekmez midir? Zamane politikacısı asla kendisinin olmayan fakat hâkim olunamayan bir insan sürüsünün politikasına uymayacak ve sonra sorumluluğu o sürüye bırakmaya kendini mecbur hissetmeyecek midir?

Bizim parlamenter çoğunluk sistemimiz özellikle liderin fikrini yıkan bir sonuç vermeyecek midir? İnsanın ilerlemesinin bir adamın beyninden değil de az da olsa, çoğunluğun beyninden çıktığına hâlâ inanılıyor mu? Medeniyetin bu ön şartından gelecekte kurtulmak mümkündür iddiasına mı kalkılıyor?

Bugün bu imkâna her zamankinden daha fazla ihtiyaç olduğu görülmüyor mu? Çoğunluğun otoritesi prensibi, bu imkânı bir kişinin elinden aldığı, onun yerine sayı ve kitleyi koyduğu zaman, aristokratik prensibe aykırı düşülmüş olur. Aristokratik prensip ise asalet kavramına dayanır, bu da ilk on bin kişinin hiç birine yer vermez.

Bu modern parlamento hakimiyetinin nasıl bir yıkım getirdiğini, Yahudi basını takip eden okuyucular bağımsız bir şekilde düşünmeyi ve hükme varmayı öğrenmemiş ise pek güç hayal edebilir. Bu kurum önce, inanılmaz derecede basit bir takım küçük olaylar yığını arasında siyasî hayatın tamamını boğmak fırsatını veren bir yerdir. Çok defa görüldüğü gibi, gerçek bir lider siyasî faaliyetten çekildikçe, faydalı, verimli çalışmalar yapmak için çoğunluğun onayını alma pazarlığı azalacak, bu ise miskin

ruhların siyasî faaliyetine uygun düşecek ve sonunda onları esir edecektir.

Zamanımızda, mesela bir deri tüccarı bilgi ve akıl bakımından ne kadar küçükse, yaptığı işin ne derece can yakıcı, kendisinin ne derece iktidarsız olduğunu anlayacak, kendisinden ne büyük bir deha ne de büyük kudret istemeyen fakat bir Perikles'in kurnazlığı ile hiçbir benzerliği olmayan köylü kurnazlığıyla bu gidişe uyacak, böyle bir idare sistemini benimseyecek, beğenecektir. Böyle bir budalanın bir sorumluluk korkusu, jest ve hareketlerinin sonucundan en küçük bir endişesi yoktur. Çünkü çok iyi bilmektedir ki, "politik" çabalarının sonu ne olursa olsun, onun yıldızı düşecektir, düşmesi kaçınılmazdır: Bir gün yerini kendisi gibi yüksek birine bırakacaktır! Bu çeşit çöküşün bir belirtisi de budur: Devletin yüksek seviyedeki adamları, bunların her birinin yuvarlanıp gitmesi ile ve o ölçüde artabilir, parlamenter çoğunluğun basitliği, kalitesizliği ölçüsünde daha da küçülür. Az çok akıl sahibi insanların, bir yandan güçsüz ve utançsız gevezelerin mütevazı çömezi olmayı, bir yandan da temsilciler çoğunluğunu, yani aptallığı reddetmelerinin ve üstün bir insandan da nefret etmelerinin sebebi çok iyi anlaşılır. Vasat temsilcilerden oluşan meclis, kendi seviyesinde bir lider tarafından yönetildiğini görmekten daima büyük teselli duyar. Böylece herkes ara sıra kendi zekâsının parlaklığını gösterme imkânını bulduğu için memnun olur ve özellikle şöyle der: Madem ki şu adam şef olabiliyor, neden bir gün şu adam da olmasın demek zevkini duyar.

Fakat, demokrasinin bu güzel buluşunun özünde, zamanımızda rezil bir şekilde ortaya çıkan bir oluşum görülmekte ve bu da çok yoğun bir şekilde gelişmektedir. Bu da bizim sözde idarecilerimizin büyük kısmında görülen alçaklık ve korkaklıktır. Bunlar için bazı önemli kararlar almak gerektiği zaman, çoğunluğun şemsiyesi altına sığınabilmek ne büyük talih! Bu siyaset hırsızları, alacakları her karardan önce, çoğunluktan endişe ile dilendikleri onayı bir defa alınca, gereken suç ortaklarını elde etmiş, her türlü sorumluluktan kendilerini sıyırmış olurlar: Dürüst bir adam, yürekli bir adam, bu çeşit siyaset metotlarına karşı kin ve nefretten başka bir şey duyamaz. Bu metotlar bütün bayağı karakterde olanları kendine çeker. Yaptığı işlerin sorumluluğunu bizzat yüklenmekten kaçınan, aksine daima himaye ve dokunulmazlık sağlamaya çalışan bir kimse sefil ve alçak bir insandır. Bir milletin idarecileri böyle sefillerden, alçaklardan meydana gelince, az sonra vahim sonuçlar meydana çıkar. Artık kimsede kesin kararla hareket etme cesareti yoktur. Bir çözüm yolu aramaktansa bunun için gayret göstermektense, rezilliğe ve basit küfürlere maruz kalmayı ter-

cih ederler. Hiç zaaf göstermeden bir karar almak gerektiği zaman kimse kendini ortaya atıp ön ayak olmaz.

Unutulmaması gereken bir konu vardır: Çoğunluk hiçbir zaman bir adamın yerini tutamaz. Çoğunluk yalnız aptalları değil hain ve alçakları da temsil eder. Boş olan yüz beyin akıllı bir adamın beyninin yerini asla alamaz, yüz ödlek bir araya gelse kahramanca bir iş beklenemez.

Bununla beraber hükûmet başkanı ağır sorumlulukları ne kadar az yüklenirse, acınacak derecede seviyesi düşük olanlar da dahil, kendilerini milletin hizmetinde ebedîleşmeye lâyık enerji sarf etmeye hak sahibi gören pek çok insan bulunur. Bunları hiçbir şey safa geçip sıra beklemekten alıkoyamaz. Kuyruğa girer, kendilerinden önde bulunanları canları sıkılarak sayar, hatta gayelerine ulaşmak için kaç saat kaldıklarını bile hesaplarlar. Gözlerine kestirdikleri yerin boşalmasını şiddetle arzu eder, saflarını aralayan her skandalı hoş karşılarlar. Bu arada içlerinden biri göz koydukları yere yapışıp kalırsa, bunu birliğin kutsal dayanışmasında bir kopma, bir uyuşmazlık olarak görürler. O zaman hepsi kızar ve ancak, nihayet düşürülen küstahın, sıcacık yerini topluluğa bırakması halinde yatışırlar. Yerini terekeden adam, onu tekrar ele geçirecek kadar yakında değildir. Çünkü bu mahzun kişilerden biri yerini terk etmeye zorlanır zorlanmaz, onun yapacağı iş, hakaretlere, küfürlere rağmen yeniden bekleyenler safına sokulmaktan ibarettir.

Bütün bunların sonucu, devletin en önemli mevkilerinin süratle el değiştirmesidir: Bu sonuçlar daima kötü ve felakettir. Çünkü bu parlamenter anlayışta kurban olanlar yalnız aptallar ve kabiliyetsizler değildir. Bir gün kader liderliğe gerçekten lâyık bir adam ortaya çıkarırsa, bu tehlike onun da başına gelecektir. Hatta böyle biri daha çok sıkıntıya düşer. Lider kendini belli ederse onun etrafında, bilhassa bu kuvvetli kafa nüfuz etmek istediği yüksek cemiyetin içinden çıkmamışsa, karşısında sağlam bir baraj kurulur. Çünkü bu efendiler orada yalnız kendileri bulunmak isterler. Sıfırlar arasında bir kıymet ifade eden bir beyne ortak bir kin güderler. Birçok şeyleri sezemeyen idrakleri bu konuda çok açık görüşlü olur.

Bunun sonucunda, yönetici sınıflar daima artan zekâ fakirliği hastalığı içinde bulunurlar. Herkes bundan milletin ve devletin ne kadar zarar göreceğini, ıstırap çekeceğini anlar. Bu ıstırap, bu çeşit liderlere sahip olamamaktan da gelir. Parlamenter rejim, eski Avusturya için gerçek bir mikrop üretme kültürü idi.

Bakanlar, imparator ve kral tarafından tayin ediliyordu ama aslında bunlar meclisin iradesini onun arzusuna uygun şekilde yerine getirmek-

ten başka bir şey yapmıyordu. Bakanlık koltuğu için yapılan bütün pazarlıklar Batı demokrasinin özünü oluşturuyordu. Bakanlık süresi çok kısa sürüyor ve sonunda bir yarış halini alıyordu. Her seferinde, seçilen siyaset adamının değeri daha düşük oluyor, sonunda parlamentonun küçük bitlerine sıra geliyordu ki, bunların siyasî kapasiteleri çoğunluğu tutma sanatı ile, yani ellerinden gelen tek iş olan pratik işlerin, küçük siyasî meselelerin hale yola koyulması, yürütülmesi ile ölçülüyordu. Bütün bunların en iyi gözlenebileceği ve öğrenileceği yer Viyana idi. Bu halk temsilcilerinin bilgi ve kabiliyetlerinin halletmek zorunda kaldıkları meselelerin güçlüğü en iyi şekilde yine burada karşılaştırılabilirdi. Bunun için de milletvekillerimizin entelektüel ufuklarının genişliğini yakından ve çok iyi değerlendirmek gerekiyordu. Bir kere bu yapıldıktan sonra, bu yıldızların keşfedildiği sosyal hayatımızın semasına ilgisiz kalmak olmazdı.

Bu güzel efendilerin beceri ve kabiliyetlerini vatan hizmetinde kullanış şekillerini incelemek de (Bu onların siyasî faaliyetlerinin tekniği idi) zahmete değerdi. İnsanları, olayları objektif bir şekilde iyice ve yakından incelemek suretiyle iç yapısına nüfuz ettikçe parlamenter hayat sahnesi daha acıklı görünüyordu. Şüphesiz kuruma karşı sözde bu objektiflik gösteriliyordu, çünkü taraflar bunu ima etmeden iki cümle söylemiyorlardı. Bir meseleyi incelemek veya ona karşı bir tavır almak için tek doğru hareket noktası bu idi. Onun için bu efendileri ve acı hayatlarını araştıralım. Hayret edilecek sonuçlara varacağız.

Objektif olarak gözden geçirildiği zaman parlamenter prensip kadar yanlış bir prensip olmadığı görülür.

Halk temsilcisi efendilerin seçim usulünü, bilhassa koltukları, yeni makamları nasıl elde ettiklerini inceleyelim. Açıktır ki, bunlardan her birinin başarısı bütün bir milletin pek az bir kısmının arzu ve ihtiyaçlarını karşılar: Kitlenin siyasî zekâsının genel siyasî kavramları anlayacak kadar gelişmediğini bunu yapabilecek insanları da kendisinin çıkaramayacağını teslim etmek gerekir.

Bizim her zaman "genel kanaat" dediğimiz şey fertlerin bilgilerine ve pek azının şahsî tecrübesine dayanır. Toplumun büyük kısmı "enformasyon" dediğimiz şeyden meydana gelmiştir. Ve bu çok defa kayda değer bir ısrarla ve propaganda ile yapılır. Herkesin dinî inancı nasıl terbiye sonucu meydana gelmişse ve insanın kalbinde yer etmişse, kitlenin siyasî kanaati de ruh ve zekânın çok defa inanılmaz şekilde derin ve ısrarlı bir tarzda hazırlanmasının sonucudur.

Propaganda kelimesi ile ifade edilen siyasî eğitimdeki en büyük

pay basına düşer. Basın önce eğitim işini üzerine alır ve yetişkinler için bir çeşit okul olur. Fakat bu okul devletin eli altında değil, birtakım kuvvetlerin pençesi altındadır ki, bunların da çoğu şer kuvvetleridir. Gençliğimde, yine Viyana'da, fikir imalatçısı ve eğitim makinesinin sahiplerine yaklaşmak fırsatını bulmuştum. Beni hayrete düşüren ilk konu devlete en zararlı olan bu kuvvetin, önceden tespit edilmiş bir kanaati çok kısa zamanda yaratabilmesi oldu. Bu kanaat, toplumun en kesin, en gerçek fikirlerine tamamen aykırı olsa bile yapabiliyorlardı onu. Basın, birkaç gün içinde gülünç ve küçük bir ayrıntıyı devletin en önemli meselesi haline getiriyor veya en hayatî meseleleri unutturuyor, halkın zihninden, düşüncesinden silebiliyordu. Birkaç hafta içinde hiç yoktan, sihirli bir şekilde bazı isimler ortaya atıyor, onların lehine duyulmamış yayın yapıyor, onlara gerçekten değerli bir adamın hayatında tahmin edemeyeceği kadar büyük şöhret sağlıyordu.

Birkaç hafta önce hiç kimsenin duymadığı isimler her tarafta lanse edilmiş, aynı anda da kamuoyu ve devletin hayatı ile ilgili, çok iyi bilinen eski sorunlar canlı canlı görülmüş oluyordu. Bazen bu isimler söylenirken eski bir rezaletten, bir alçaklıktan ve hıyanetten de fırsatını bulup bahseder, böylece onların bu hatıraya bağlı kalmaları gerektiği fikrini uyandırırlar. Bilhassa Yahudilerin şeref ve haysiyetlere saldırmalarını incelemek gerekir. Bunlar bir anda tertemiz bir insanın üzerine kovalarca çöp döker, en alçak, en utanç verici iftiralarda bulunurlar. İşte bu konular incelendiği zaman, gazetelerin tehlikeli haykırışlarına gereken değer gösterilecektir.

Bu fikir eşkıyalarının gerçekleştirmek için yapamayacakları aşağılık iş yoktur. En gizli aile meselelerine bile karışırlar. Zavallı kurbanlarına son darbeyi indirmek için tutunacakları bir şey bulmak için bir domuz gibi sürekli eşelenirler. Bütün aramalarına rağmen ne genel ne de özel hayatında ele alınacak ufak bir açık bulamadıkları zaman iftiraya başvururlar. Çok iyi bilirler ki, defalarca da tekzip edilseler iftira yayılacak, iz bırakacak, kendileri gibi birkaç suç ortağı gazete daha bunu yankılandıracaktır. İftiraya uğrayan zavallının isyanları çok defa etkisiz kalacaktır. Zaten bu azgınlar çetesi, herkesin anlayacağı, herkesin kabul edeceği herhangi bir sebepten dolayı saldırmazlar. Allah korusun! Bu hapishane kaçkınları sevgili vatandaşlarını hilekâr, düzenbaz usulü ile ele aldığı zaman, bir ahtapot gibi onu iyice sarmak için, güya hak gözeten yumuşak ve tatlı sözlerle harekete geçer. İtirazlar olduğu zaman da "gazetecilik görevi"ni yaptığını söyler yahut buna benzer zayıf, yalan ve mazeretler uydurur. Felâketin yoğun olarak yayıldığı toplantılarda, kongrelerde daha da ileri gider: "Ga-

zetecilik şerefi" gibi şerefin çok özel bir biçiminden bahsederek saçmalar durur ve başkalarının fikri ile hareket eden bu sefil meclis üyeleri de ciddî ciddî başlarını sallayarak onayladıklarını belli ederler bu saçmalıkları.

İşte topluma genel kanaati kazandıran çete! Sonra, Venüs'ün dalga köpükleri arasından doğması gibi, parlamenterler doğacaktır toplumdan.

Parlamenter kuruluşun işlevini ayrıntılarıyla anlatabilmek ve bütün göz boyayan özelliklerini gösterebilmek için ciltler doldurmak gerekir. Fakat toplu bir bakışla yetinecek olursak, bu kurumun faaliyet sonuçlarını gözden geçirmek yeterlidir. Bu incelemede, doğru düşünen kafalar için, kurumun özündeki mânasızlık hemen görünecektir.

Gerçek Alman demokrasisi ile demokratik parlamentarizm karşılaştırıldığı zaman, insanın bir yolda tehlikeli ve çılgınca hareketler yaptığı, kendisini kaybettiği kolaylıkla anlaşılır.

Parlamentarizmin en göze çarpan özelliği şudur: Belli sayıda adam (bir süreden beri kadınlar da) seçilir. Bu sayının beş yüz olduğunu düşünelim. Artık her şeyde kesin karar bu seçilenlere aittir. Demek ki iktidar yalnız onlardır. Gerçi dışarıdan bakılınca işlerin yürütülmesi için bir kabine mevcuttur fakat bu sadece görünüşte böyledir. Gerçekte bu sözde iktidar bütün meclisten onay dilenmeden ve onların olurunu almadan adım bile atamaz. Bunun için de iktidar sorumlu tutulamaz, çünkü son karar daima parlamentonundur. Hükümet sadece çoğunluk iradesinin uygulayıcısıdır. İktidarın siyasî kapasitesi hakkında doğru bir hüküm verebilmek için, onun, çoğunluğun fikrine uymak veya çoğunluğu kendi fikrine çekmek için gösterdiği ustalığına bakmak gerekir. Fakat bu şekilde gerçek bir iktidar olmaktan çıkar, her çoğunluktan onay dilenen bir iktidar olur. Artık onun en önemli işi zaman zaman mevcut çoğunluğun rızasını koparmak veya kendinden yana olacak yeni bir çoğunluk meydana getirmek için uğraşmak olacaktır. Bunu başarırsa bir süre daha iktidar olabilir, başaramazsa çekilip gitmekten başka yapacağı şey yoktur. İktidarın görüşlerinin doğru olmasının bir rolü olmaz.

Böylece pratikte sorumluluk anlayışı kaldırılmıştır. Bu durumun sonuçları da ortadadır. Ayrı ayrı meslek ve ayrı kabiliyetlerde olan bu beş yüz temsilci, tuhaf ve çok defa acınacak halde olan bir topluluk meydana getirir. Çünkü milletin seçkinleri, bununla beraber akıl ve mantık bakımından da seçkin olanlar değildir. Yüzlerce seçmen pusulasından zeki devlet adamlarının doğacağını kimse iddia etmez, sanırım. Dâhilerin genel seçimlerin bir meyvesi olduğu fikri saçmadır. Öncelikle, bir millet gerçek bir devlet adamını ancak hayırlı günlerde ve yüzlerce sayıyla değil bir

tane çıkarır. Sonra, kitle içgüdüsü ile her yüksek dehaya düşmandır. Seçim yolu ile büyük bir adam bulup çıkarmak, deveyi iğne deliğinden geçirmekten daha zordur. Dünya dünya olalı gerçekleşen ne varsa hepsi bireysel uğraş ve hareketlerin sonucudur. Fakat parlamenter düzende, ortalamanın altında olan beş yüz kişi, milletin en önemli meseleleri hakkında kararlar alıyor, sonra, bu meselenin halledilmesi için meclisin rızasını almak zorunda bırakılan hükûmetleri kuruyor. Demek ki, siyaset bu beş yüzler tarafından yapılıyor. Ve böyle olduğu göze çarpan bir şeydir! Halk temsilcilerinin dehasını hesaba katmayalım, sadece halledilecek problemlerin çeşitliliğini, bunların çözüm ve kararları karmakarışık hale getiren ve birbirleriyle olan ilgilerini ele alalım, bu sistemin güçsüzlüğünü hemen anlarız. Karar yetkisi genel toplantılara katılan insanlarındır, bunların da pek az bir kısmı ele alınan mesele hakkında tecrübe ve bil gi sahibidirler. En önemli ekonomik problemler işte böyle bir ortamda ele alınacaktır ve bu toplantılarda daha önce ekonomi politik yapmış olan üyelerin sayısı onda biri bile bulmaz. Bu ise, son kararı, o meseleye dair en ufak fikri olmayan insanlara bırakmak olur.

Her mesele için durum aynıdır. Ele alınan problemler toplum hayatının bütün sahalarını içine alır fakat meclisin oluşumu değişmez. Ağır basacak taraf daima cahil ve güçsüz bir çoğunluktur. Genel hayatın her sahasını içine alan meseleleri tartışmak ve karara bağlamak için devamlı olarak değişen vekillerin bulunması gerekir. Çünkü bir ticari mesele ile bir genel siyaset meselesinin hallini aynı şahısların eline bırakmak mümkün değildir. Bunun için bu adamların hepsi, birkaç yüz yılda bir çıkan dâhiler ayarında olmalıdır. Oysaki bunlar birer as bile değil, dar kafalı, kendi kendilerini öven, fikir dünyasının fahişeleridir. İşte bu ahmaklar, en yüksek zekâların bile uzun uzun düşünerek halledebilecekleri problemleri çok hafiften alır ve karara bağlarlar. Sanki önlerinde bir ırkın kaderi ile ilgili problem değil de, iskambil kağıtları var da oyun oynuyorlarmış gibi bir hafiflikle, millet hakkında, devlet hakkında en önemli karar ve tedbirleri alırlar. Böyle bir parlamentoda her vekilin sorumluluk duygusuna sahip olacağını düşünmek doğru olmaz.

Hayır, kesinlikle. Bazı vekilleri bilmedikleri meselede karar vermeye zorlayan bu başıboşluk, onların karakterlerini iyice zayıflatır. Çünkü içlerinden hiçbiri çıkıp şöyle diyemez; "Beyler, zannederim ki biz bu işi hiç anlamıyoruz, ya da ben anlamıyorum". Fakat bunu diyebilen çıksa da hiçbir şey değişmez. Çünkü öncelikle bu dürüstlüğü de anlamazlar, sonra da bu şerefli eşeğin mesleği berbat etmesini engelleme yolunu nasıl olsa bu-

lacaklardır. İnsanları tanıyanlar çok iyi bilir ki, böyle seçkin bir toplulukta kimse kendisinin en hayvan olduğunu kabule yanaşmaz. Burada mertlik hayvanlığa eşittir.

Böylece, başlangıçta az çok şerefli olan bir vekil, mecburen yalan ve aldatma yoluna girecektir. Bir tek kişinin çekimser kalmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bildikleri için, çekimser kalmaktan da kaçınırlar. Sonunda herkes kendisinin oradakilerin en cahili olmadığını kabul eder, zaten böyle hareket etmesi gerekir ve kendisinin de katılımı ile daha büyük bir hatanın veya kötülüğün önlendiğine inanır.

Her vekilin bütün meselelerde uzman olamayacağını onun faaliyetlerine yön veren partisine uyarak oy verdiğini partinin de komiteleri bulunduğunu, bu komitelerin uzmanlar tarafından aydınlatıldığını söyleyerek itiraz edenler bulunabilir. İlk bakışta bu, haklı bir itiraz gibi görünür. Fakat o zaman da başka bir soru çıkar ortaya: En önemli konularda karar almaya yalnız birkaç kişinin aklı ve bilgisine ihtiyaç varsa ve işi yalnız bunlar biliyorsa, neden beş yüz kişi seçiliyor? İşte, meselenin özü budur.

Bizim bugünkü demokratik parlamenter sistemimiz, meclisi zeki ve ileriyi gören insanlardan meydana getirmeyi düşünmez, daha ziyade seviye bakımından her biri sıfır değerinde olan bir topluluk meydana getirmeye çalışır. Bu topluluğun her ferdi ne kadar dar kafalı ise, topluluk da belli bir yöne o kadar kolay yönlendirilir. Terimin "Parti Politikası" bugünkü kötü anlamı ile işte bu şekilde yapılır. Bu, ipi elinde tutanların herhangi bir sorumluluk almaması, temkinli bir şekilde geride kalmasının tek yoludur. Bu şekilde, memlekete zararlı olacak her karar, herkesin tanıdığı bir alçağın hesabına kaydedilmez, bütün bir partinin omuzlarına yüklenir. Böylece bütün sorumluluk ortadan kalkmış olur. Çünkü sorumluluk, belli bir insanın omuzlarına yüklenebilir, geveze bir parlamenter grubuna değil. Sonuç olarak, parlamenter rejimden ancak her şeyden önce açıklıktan korkan sinsiler hoşlanır. Bu rejimden, sorumluluk duygu ve zevki olan her dürüst insan nefret eder.

Bunun içindir ki, demokrasinin bu şekli, daima art niyet sahibi olan Yahudi ırkının çok işine gelir. Yahudi kadar pis ve hile dolu olan bu müesseseye ancak Yahudi kıymet verebilir.

Gerçek Alman demokrasisi bu anlayışa karşıdır. Çünkü onda serbest seçimle gelen başkan, bütün yaptıklarının, bütün hareketlerinin sorumluluğunu tamamen üzerine almak zorundadır. Böyle bir demokrasi çeşitli problemlerin çoğunluğun oyu ile halledilmesini kabul etmez. Kararı bir kişi verir ve bu durumdan dolayı, canı ile, malı ile hesap verecek şe-

kilde sorumlu olur.

Bu şartlar altında vazife görmek için böyle riskleri göze alabilecek bir adamı bulmanın güç olacağı söylenebilir. Buna verilecek bir tek cevap vardır: Allah'a şükürler olsun ki, Alman demokrasisinin gerçek mânası da işte buradadır. Alman demokrasisi gizli yollardan, soysuz, hain ve ahlâksız bir insanın, vatandaşlarını idare etmesini kabul etmez. Yüklenilecek sorumluluğun korkusu zayıf ve kabiliyetsizleri uzaklaştıracaktır.

Böyle bir adam iktidarı ele geçirmeye çalışsa bile, onun maskesini çabuk indirirler ve yüzüne karşı bağırırlar; Geri dur, alçak herif! Ayaklarını basamaklardan çek, kirletiyorsun! Derler. Çünkü tarihin panteonuna yalnız kahramanlar girer, entrikacılar değil.

Ben bu sonuca, Viyana parlamentosunu iki yıl takip ettikten sonra vardım. Ondan sonra da oraya ayağımı atmadım. Parlamenter rejim, ihtiyar Habsburg hanedanını zayıflatan sebeplerin başında gelir. Bu zayıflama son yıllarda çok daha belli bir vaziyet aldı. Alman unsurunun üstünlüğünü bozmaya neden olan hareketler arttıkça, milliyet mücadelesi de artıyor ve devlet bu mücadeleler arasında boğuluyordu. Reichsrat'ta bu mücadele daima Almanların zararına, dolayısı ile de imparatorluğun zararına olarak gelişiyordu. Çünkü en ahmak olanlar bile, 1900 yılına doğru eyaletlerde gittikçe artan ayrılma yönündeki anlayışı, monarşi birliğinin frenleyemediğini görüyorlardı. Tersine, monarşide birlik dağılıyordu.

Devletin ayakta kalabilmek için başvurduğu araçlar gittikçe basitleşiyor, bu da genel bir nefret uyandırıyordu. Yalnız Macaristan'da değil diğer çeşitli Slav eyaletlerinde de monarşi ile uyuşma pek azdı ve onun zayıf oluşundan hiçbir utanç ve endişe duymuyorlar, aksine, imparatorluğun çöküş belirtilerini görüp seviniyorlardı. Onun tedavi edilmesinden ziyade ölümünden bir şeyler beklemekteydiler.

Parlamentoda çöküşün önüne, ufak bir şantaj karşısında gurur kırıcı imtiyazların verilmesiyle geçiliyordu. Ve bu imtiyazların bedelini ödeyen Alman unsuru oluyordu. Muhtelif milliyetler üzerine, mümkün olduğu kadar zekice buluşlarla oynanarak çöküş geciktiriliyordu ama genel olarak gidiş Almanların aleyhine idi. Bilhassa, veliaht arşidük François Ferdinand'ın, aşağıdan yukarıya, düşünülmüş, koordine edilmiş Çek taraftarı bir politika takip etmesi, nüfuz sahibi olması, tamamen Almanların aleyhine oluyordu. Bu ikili monarşinin müstakbel hükümdarı, açık veya kapalı, her araca başvurarak "Almanlıktan çıkarma" işini çabuklaştırmaya gayret ediyordu. Devlet memurları hileli tayin ve seçimlerle, tamamen Alman olan bölgelerden alınıp karışık bölgelere itiliyordu. Bu

gelişme yavaş yavaş aşağı Avusturya'da bile ilerleme kaydetti ve Çekler Viyana'yı kendilerinin en büyük şehri olarak görmeye başladılar.

Ailesi özellikle Çek dili ile konuşan (Arşidük'ün karısı, eski Çek kontesi, prens ile morganatik bir evlilik akdetmişti. Cermen düşmanlığının hâkim olduğu bir ortamda yetişmişti.) Habsburg'ların yeni temsilcisindeki hâkim fikir, Orta Avrupa'da tedricî şekilde bir Slav devleti kurmaktı. Tamamen Katolik prensiplere dayanacak olan bu devlet Rus Ortodoksluğu'na karşı bir kuvvet olacaktı. Habsburglar, birçok defa olduğu gibi, şimdi tekrar dini politikaya âlet ediyorlardı. Bu suretle gerçekleştirmeye çalıştıkları fikir, Alman açısından zararlı, uğursuz bir fikirdi.

Bu gayretlerin sonucu birçok bakımdan hüzünlü oldu. Ne Habsburg sarayı ne de Katolik Kilisesi, bekledikleri ödülü alamadılar.

Habsburg tahtını, Roma ise büyük bir devlet kaybetti. Çünkü, dinî anlayışlar siyasete âlet edilince, taht, o zamana kadar varlığı hatırlanmayan bir ruh uyanışı getirdi. İhtiyar monarşide her araca başvurarak Almanlığı yok etme teşebbüsü, Avusturya'nın her tarafında Alman Birliği (Pancermanist) hareketin artmasına yol açtı.

1880-1890 yıllarına doğru, Yahudilerin ilham ettiği Manchester liberalizmi de Avusturya'da en yüksek noktasına ulaşmış, hatta bu noktayı geçmişti. Bu anlayışa karşı reaksiyon her zaman olduğu gibi, sosyal değil, millî bir görüş noktasından hareket ederek gelişti. Muhafazakârlık içgüdüsü Almanlarda en aktif bir şekilde müdafaaya geçti. Ekonomik anlayışların etkisi çok daha yavaş başladı ve ancak ikinci derecede bir önem taşıdı. Bu şekilde, genel siyasî kaostan iki parti organizması çıktı. Biri daha çok millî, diğeri sosyal idi, fakat her ikisi de gelecek için çok şey vaadediyordu. 1866 savaşındaki yenilgiden sonra Habsburg hanedanı savaş meydanında rövanşı almak fikrine kapıldı. İmparator Maximilien'in feci sonu, Fransa'ya yaklaşma imkânı veren tek çıkış noktası idi. İmparator Maxmilien'in kötü biten macerasından birinci derecede sorumlu tutuluyordu, Fransızların onu terk etmeleri genel bir nefret uyandırmıştı. Habsburg'lar pusuda bekliyorlardı. 1870-1871 Savaşı eşsiz zafer getiren bir harekât olmasaydı, Viyana sarayı yine de riski göze alacak, Sadowa'nın intikamı için kanlı mücadeleye atılacaktı. Fakat savaş meydanlarından, inanılması zor fakat doğru olan mucizevî haberler gelir gelmez, hükümdar vaktin uygun olmadığını anladı, kötü kadere mümkün olduğu kadar, güler yüz gösterdi.

Fakat bu iki yılın kahramanca mücadelesi çok daha kudretli bir mucize meydana getirdi. Habsburg'ların tutum değiştirmesi içlerinden gelen, isteyerek yapılan bir değişiklik değildi. Bunu onlara zamanın şart-

ları dikte ettiriyordu. Fakat eski Doğu Bölgesi'ndeki Alman halkı Reich'ın zaferi ile âdeta sarhoş olmuş, içten gelen bir duygu ile, harikulâde bir gerçek karşısında ecdadının rüyasının gerçekleşmesini heyecan ve hayranlıkla seyrediyordu.

Yanılmamak lâzım; Gerçekten Alman taraftarı olan Avusturyalı çok iyi anlamıştı ki, çürüyen eski federasyonun hastalığına yakalanmayacak bir imparatorluğun kurulması için, Koniggratz bile trajik fakat kaçınılmaz bir ön şart idi. Yeni imparatorluk bu hastalığa yakalanmamıştı. Ve yine tecrübe ile çok iyi öğrenmiş bulunuyoruz ki, Habsburg hanedanı tarihî misyonunu bitirmişti ve yeni imparatorluk da imparator olarak ancak, "Rhin Tacı"nı ona lâyık bir başa geçirecek olanı seçebilirdi. Şükredilmesi gereken mutlu bir olaydı bu. Çünkü seçilen, Büyük Frederik'in şahsında, buhranlı devirlerde millet için yapıcılığın ve gücün ve büyüklüğün sembolü olmuş bir hanedana mensup idi.

Bu büyük savaştan sonra Habsburg hanedanı yavaş fakat durdurulmaz bir mahvolma yoluna girince, ikili monarşinin tehlikeli Alman unsurları yıkıcı bir karşı koyuşa geçtiler ki, bu, Alman tarihinin son devirlerinde görülmemiş bir şeydi. Slavlaştırma politikasının neticesi işte bu olabilirdi. Milliyetçi ve vatansever insanlar ilk defa birer âsi kesildiler. Millete karşı, bizzat devlete karşı asi değildi bunlar. Düşündüklerine göre onları, milliyetlerini kaybedecek bir sona götüren bir metotla idare edilmelerine karşı idiler.

Modern zamanların Alman tarihinde ilk defa, mahalli ve hanedana dayanan vatanseverlikle, vatan ve millet sevgisi, millî aşk, birbirinden ayrılıyordu. 1890-1900 tarihlerinde, Alman Avusturya'sında meydana gelen Pancermanist hareketin iyi tarafı, devlet otoritesinin halktan saygı ve himaye isteyebilmesi için, millî menfaatlere uygun hareket etmek zorunda olduğunu apaçık bir şekilde belirtmiş olmasıdır.

Devlet için otorite tek başına bir amaç değildir. Böyle olsaydı her otorite dokunulmaz ve kutsal sayılırdı. Bir iktidar milletini her şekilde felâkete sürüklediği zaman, bu milletin her ferdinin isyanı hak değil bir vazife olur. Böyle bir durum ne zaman ortaya çıkar? Sorusuna, teoriye uygun görüşlerle cevap verilemez. Bunu kuvvet halleder, başarı kararını verir.

Her iktidar, kendi hesabına devletin iktidar ve otoritesini muhafaza etmeye çalışır (hatta en kötü iktidar bile olsa) ve buna kendini mecbur hisseder. Böyle bir iktidara karşı millet içgüdüsü ile hürriyetini, bağımsızlığını ve varlığını korumak için, rakibinin kullandığı aynı silâhları kul-

lanmalıdır. İktidar kanunî yolların dışına çıkmadıkça, ona karşı mücadele de kanunî yoldan olmalıdır, fakat iktidar kanun dışı yollara başvurursa aynı şekilde karşılık vermekte tereddüt edilmemelidir. Fakat unutmamak lâzımdır ki, insanların varlıklarının en büyük gayesi devletin değil, ırklarının geleceğinin korunmasıdır. Bir ırk imha edilmek, bir yerden çıkarılmak tehlikesiyle karşı karşıya kalırsa, kanuna uymak meselesi ancak ikinci plânda bir rol oynar. Bu durumda mevcut iktidarın tamamen kanunî yollara başvurmuş olmasının pek önemi yoktur. Zulme uğrayanların içgüdüsü, her araca başvurarak yapacakları mücadele için en büyük mazeret olur. Bu dünyada iç ve dış esaretten kurtulmak için yapılan bütün mücadeleler –ki tarihte bunun harika örneklerine rastlanır, bu prensip dairesinde yürütülmüştür.

İnsanların hukuku devlet hukukundan üstündür. Bir millet, insan hakları için giriştiği mücadelede mağlup olmuşsa, kader onu terazisinde tartmış, bu dünyada var olma saadetine erişemeyecek kadar hafif bulmuştur. Çünkü geleceği için mücadeleye hazır olmayan veya buna gücü yetmeyen bir millet, Allah tarafından ebediyen yok edilmeğe mahkûm edilmiştir.

Bu dünya korkak milletler için değildir. Avusturya örneği apaçık bir şekilde gösteriyor ki, bir istibdat sözde "kanunî"lik kisvesine çok kolay bürünür. Meşru iktidar, Alman olmayan çoğunluklarıyla Alman düşmanlığı esasına ve yine Alman düşmanı olan hanedana dayanıyordu. Devletin bütün kuvveti bu iki faktörde şahsiyet buluyordu. Avusturya Almanlarının kaderini aynı faktörlere dayanarak değiştirmeye kalkmak çok saçma olurdu. Fakat bizim "kanunî yol" hayranlarının kanaatine göre, bunun manası, her türlü direnişten vazgeçmektir, çünkü direniş kanunî yollardan yapılamazdı. Böyle bir durumda da monarşinin Alman kavmi, pek kısa bir zamanda ve kaçınılmaz bir şekilde mahvolmaya sürüklenecekti. Gerçekte Avusturya Almanları bu kötü talihten ancak devletin çökmesiyle kurtulabildiler. Gözlüklü teorisyenler doktrinleri için ölmeye millet için ölmekten çok daha gönüllüdürler. İnsanlar kendileri için kanunlar yapar, sonra, kanunlar için yaşadıklarını zannederler.

Avusturya'da eski pancermanist hareketinin değeri, bütün bu mânasızlıkları, teorisyenlerin ve öteki devlet sevicilerinin şaşkınlığı arasında, kökten süpürmesindedir. Habsburglar türlü araca başvurarak Almanları aldatmaya çalışırken, pancermanist parti, hiçbir şeyden sakınmadan, "kutsal" hanedana saldırmıştı. Bu bozuk ahlaklı devlet üzerinde ilk sondayı yapan ve yüz binlerce insanın gözünü açan o oldu. Yüksek vatan sevgisi

kavramı üzüntü veren hanedanın baskısından kurtarılmıştı.

Başlangıçta taraftarların sayısı oldukça fazlaydı, bir çığ olmak tehlikesi arz ediyordu. Fakat bu başarı uzun sürmedi. Ben Viyana'ya geldiğim zaman, Hristiyan-Sosyal Parti, bu hareketin önüne geçmiş, arayı açmış ve iktidara gelmişti. Pancermanist hareket hemen hemen değersiz bir seviyeye düşmüştü. Pancermanist hareketin başlaması ve çöküşü, Hristiyan Sosyal Parti'nin inanılmaz bir şekilde yükselişi, bunun için en önemli klasik bir araştırma konusu olmuştur. Viyana'ya geldiğim zaman, pancermanist harekete tam olarak gönül bağlamıştım. Parlamentoda "Yaşasın Hohenzollern'ler!" diye bağırmaktan, buna cesaret etmekten sonsuz bir sevinç ve heyecan duyuyordum. Alman İmparatorluğu'nun geçici bir şekilde ayrı düşen bir parçası olarak görünmek, bunu her fırsatta belirtmeye çalışmak, içime sevinç ve güven duygusu veriyordu. Cermanizmin söz konusu olduğu bütün meselelerde dürüst ve tavizsiz bir tutum, milletimizin kurtuluşu için bana tek yol olarak görünüyordu. Fakat başlangıçta bu kadar parlak görünen bu hareketin sonradan niçin solgunlaştığını anlayamıyordum. Hele Hristiyan-Sosyal Parti'nin aynı devre içinde muazzam bir kuvvet haline gelişinin sebebini hiç anlayamıyordum. Bu parti, zafer ve başarılarının zirvesinde bulunuyordu.

İki hareketi birbiriyle karşılaştırdığım zaman, talih, benim acıklı durumumun yardımıyla, bu meselenin halli için bana en iyi dersi öğretmiş oldu. Önce, iki partinin başkanları ve kurucuları olan iki insanı tahlil ederek işe koyuldum: Georg Von Schoenerer ile Dr. Karl Lueger'i. Bu şahsiyetlerin ikisi de parlamento ortamının ve kadrosunun çok üstünde idiler. Geçmişleri temizdi, bataklık haline gelmiş siyaset alanında temiz kalabilmişlerdi. Önce pancermanist Schoenerer'e sempati duyuyordum, sonra yavaş yavaş Hristiyan-Sosyal Parti başkanına sempati duymaya başladım. Onları öncelikle düşünce gücü ve kabiliyetleri bakımından karşılaştırdım. Schoenerer'i daha iyi bir düşünür ve prensip meselelerinde daha derin görüyordum. Avusturya devletinin kaçınılmaz akıbetini herkesten daha iyi ve daha açık görmüştü. Reich'ta, onun Habsburg monarşisine dair uyarıları dikkate alınsaydı, Almanya'yı bütün Avrupa ile karşı karşıya getiren dünya harbi felâketine hiç maruz kalınmazdı. Fakat meselelerin derinliğine nüfuz edebilen Schoenerer, insanlar hakkında çok yanılıyordu. Dr. Lueger'in kuvveti ise burada idi.

Dr. Lueger, insanları çok iyi tanıyan ender kişiliklerden biri idi. Onları olduklarından daha iyi görmekten bilhassa sakınıyordu. Bunun için de hayatın gerçek imkânlarını daha iyi hesaplayabiliyor, Schoene-

rer ise bunu hissedemiyordu. Pancermanist düşündüğü her şey teoride doğru idi, fakat fikirlerini halka indirecek ve mal edecek nüfuz ve kuvvetten mahrumdu. Fikirlerini, anlayışı sınırlı olan kitlenin kavrayışına sunamıyor, bu yolu bilmiyordu. Açık ve ileri görüşlülüğü, tatbikatta gerçekleştirilebilecek bir fikre dayanmıyordu.

İnsanlar hakkında gerçek bilgiden mahrum olması, onu, kitle hareketlerinin kuvvetine dair verdiği hükümde olduğu gibi, asırlık kurumların değeri üzerinde de yanıltıyordu. Şüphesiz sonunda Schoenerer de genel anlayışları ele almak gerektiğini kabul etti fakat bu çeşit ve daha çok dinî kanaatleri ancak büyük kitlelerin savunabileceğini anlamadı. Sözde burjuva denen sınıfların ekonomik menfaatlere son derece bağlı kaldığını, çok kaybetmekten korkarak ihtiyatlı hareket ettiğini, bu yüzden de mücadele gücünün çok sınırlı olduğunu maalesef çok az anladı.

Genel olarak bir fikrin üstün gelme şansı, ancak, büyük kitlelere mal olması ve büyük kitlenin de onu savunmak için gerekli mücadeleyi yapmaya hazır olduğunu göstermesi ile mümkündür. Milletin alt tabakalarının önemini anlamamak, sosyal meselenin hallinde bir fikrin tamamen yetersiz kalması sonucunu doğurur. Dr. Lueger, Schoenerer'in tamamen zıddı göründü. Onun insanlar hakkındaki derin bilgisi, ona çeşitli kuvvetler hakkında doğru hüküm verdirdi. Bu bilgi ile var olan kurumları küçümsemekten çekindi, hatta ona, amacına ulaşmak için bu kurumlardan araç olarak faydalanma imkânını veren de yine bu bilgisidir.

Dr. Lueger günümüzde, yüksek burjuvazinin siyasî mücadele gücünün pek anlamsız olduğunu ve bunun yeni ve büyük bir hareketi başarıya ulaştıramayacağını da anladı. Bunun içindir ki, siyasî faaliyetinin büyük kısmını, hayatları tehdit edilen sınıfları kazanmak için harcadı. Bu da kitlelerin mücadele ruhunu, zekâsını felce uğratmadı, aksine uyardı. Mevcut bütün araçlardan faydalanarak büyük kurumlara taviz verdi, böylece bu eski güç kaynaklarından, başlattığı hareket için en büyük faydayı temine çalıştı. Kurduğu yeni partiye temel olarak öncelikle varlıkları tehdit altında bulunan orta sınıfları seçti ve böylece her fedakârlığı yapabilecek, mücadele için azimli, sağlam bir taraftar topluluğu temin etti. Çok kurnaz hareket ederek Katolik kilisesine taviz verdi, kısa zamanda genç rahipler sınıfını elde etti, o derecede güven verdi ki, eski dinî parti savaş meydanını terketmek zorunda kaldı veya daha akıllı hareket ederek, eski itibarını yeniden kazanmak ümidiyle, yeni parti ile birleşti.

Fakat bu adamın özelliklerini yukarıda saydıklarımızdan ibaret göstermek büyük haksızlık olur. Onun usta taktikçi yönüne bir de refor-

mcu özelliklerini ilâve etmeliyiz. Fakat bu işler onun bilgi ve becerisiyle sınırlıydı.

Bu değerli adamın amacı son derece pratik idi: Viyana'yı ele geçirmek istiyordu. Viyana monarşinin kalbi idi. Bitkin imparatorluğun hasta ve kocamış vücudunda, son hayat çırpınmaları bu şekilde görülüyordu. Kalp sağlığa kavuşursa vücudun geri kalan kısmı da yaşayabilirdi. Bu fikir aslında doğru idi ama ancak çok sınırlı bir zaman içinde gerçekleşirse bir kıymeti olurdu. Bu adamın zayıf tarafı da işte bu idi. Onun Viyana Belediye Başkanı olarak meydana getirdiği eser kelimenin tam anlamıyla ölümsüzdür. Fakat monarşiyi kurtaramadı. Çok geç kalmıştı. Rakibi Schoenerer bu gerçeği daha iyi görmüştü.

Dr. Lueger hareketinin uygulaması yönünde başarılı oldu fakat bundan beklediği sonucu asla elde edemedi. Schoenerer hedefine ulaşamadı ve korktuğu şey maalesef korkunç bir şekilde başına geldi. Her iki lider de son amaçlarına ulaşamadılar. Lueger Avusturya'yı kurtaramadığı gibi, Schoenerer de Alman milletinin bir facia ile karşılaşmasını engelleyemedi. Bu iki partinin başarısızlık sebeplerini incelemek, zamanımızı öğrenmek hakkında çok faydalıdır. Bu, özellikle dostlarım için çok faydalı olacaktır, çünkü birçok bakımdan durum aynıdır. Bunları incelemekle, bir hareketi kötü sona götüren, öbürünü hareketsiz bırakan hatalardan uzak kalmayı öğrenirler. Avusturya'da pancermanist hareketin başarılı olamayışına neden olan üç şey vardır; Öncelikle, yeni ve devrimci olan bir parti için, sosyal meselelerin hallinde yanlış bir yol tutuldu.

Schoenerer ve çevresi özellikle burjuva sınıflarına hitap ediyorlardı. Bundan da ancak kısır bir sonuç elde edilirdi. Alman burjuvazisinin bilhassa yüksek tabakaları, devlet veya milletle ilgili iç işler söz konusu olduğunda sakin davranırlar, kendilerinden tam bir feragat beklenebilir. İyi devirlerde, yani şimdiki durumda, iyi bir iktidarın idaresinde, iyi bir psikoloji bu tabakaları devlete çok faydalı, çok kıymetli hale sokabilir. Fakat iktidar kötü ise onun bu özelliği çok zararlı bir kusur halini alır. Pancermanist hareket, ciddî bir mücadeleyi başarıya ulaştırma şansını arttırmak için bütün gayretiyle burjuvayı değil kitleleri kazanmaya çalışmalıydı. Bunu yapmadı ve karşılaştığı ilk direnişte geri çekilmemek için ihtiyacı olan destekten yoksun kaldı.

Bu prensip hareketin başında gözden kaçırıldığı ve ihmal edildiği için, yeni parti düzeltilmesi mümkün olmayan ilk büyük hatayı işlemiş oldu. Partiye alınan pek çok ölçülü burjuvazi unsurları yavaş yavaş partinin yönünü tayin ettiler ve böylece onu halk kitlelerinin desteğini kazan-

ma şansından mahrum bıraktılar. Bu şartlar, altında böyle bir hareket ancak bir takım aykırı seslerden ve güçsüz eleştirilerden ibaret kalır.

Dinî inanç ve fedakârlık ruhu o andan itibaren iyice azalmıştır. Onların yerine olumlu bir iş birliği, yani içinde bulunduğumuz durumda olduğu gibi, olanı kabul ediş, mücadelede yapay bir sessizlik görülür, bundan da topal bir barış doğar. Halk kitlelerini kendine taraftar etme işini önemsemeyen pancermanist hareketin kaderi de işte bu oldu: "burjuva, kibar ve seçkin, orta halli ise radikal" olup çıktı.

İşte bu hatadan dolayı hızlı düşüşünün ikinci sebebi doğdu. Pancermanist hareket başladığı zaman Avusturya Almanları zaten ümitsiz bir durumda bulunuyorlardı. Parlamento, Alman kavminin yıllar içinde yavaş yavaş yıkımı için bir âlet haline getirilmişti. Son anda yapılacak hiçbir kurtuluş hareketinin bu kurum ortadan kaldırılmadıkça, en küçük bir başarı şansı olamazdı.

Bu pancermanist hareket için bir sorun olarak çıkıyordu ortaya: Parlamentoyu yıkmak için oraya girip, bir formül ile içerden mi çalışılmalı, yoksa mücadeleyi bu kuruma dışarıdan saldırarak mı devam edilmeliydi?

Parlamentoya girildi ve oradan yenik çıkıldı. Şüphesiz ki parlamentoya girmeye mecbur kalınmıştı. Böyle bir kuvvete karşı dışarda kalarak mücadele edebilmek için, yılmayan bir cesarete sahip olmak, sonsuz fedakârlıklar yapmaya hazır olmak gerekiyordu. Boğa boynuzundan yakalandı: darbe üstüne darbe yendi, defalarca yerlere düşüldü, tekrar ayağa kalkınca, ihtimaldir kollar ve ayaklar kırılmış oldu. Zafer ancak zor ve fedakârlık isteyen hareketlerden sonra saldırgana gülümsedi. Gayretlerin, fedakârlıkların büyüklüğü müdafaa edilen davaya yeni şampiyonluklar getirir. Fakat bunun için büyük kitleler arasından halk çocuklarını almak lâzımdır. Yalnız onlar bu mücadelede kanlı kavgalar pahasına da olsa sonuna kadar dayanmak karar ve gayretindedirler. İşte bu halk kitlesi pancermanist harekette yoktu. Onun için de parlamentoya girmekten başka çaresi kalmıyordu.

Bu kararın uzun tartışmalar ve tereddütler sonunda alındığını söylemek yanlış olur. Hayır, başka bir metodu düşünmediler bile. Bu anlamsız katılım, prensip olarak mahkûm edilen bir kuruma, güç ve etki bakımından verilen bir değer, fakat belirsiz bir genel anlayış sonucudur. Burada, bütün milletin huzurunda konuşma imkânları olduğu için halk kitlelerini daha kolay aydınlatabileceklerini sanıyorlardı. Meselenin köküne saldırmanın dıştan gelecek bir saldırıdan daha etkili olacağı da düşünülüyordu.

Parlamento dokunulmazlığının her liderin durumunu kuvvetlendireceği, faaliyetinin daha çok ve etkili olacağı sanılıyordu.

Gerçekte olaylar bambaşka şekilde oldu. Pancermanist vekillerin huzurunda konuştukları yer büyümemiş, küçülmüştü. Çünkü hepsi de, ancak onları görebilen veya nutuklarını gazetelerde okuyabilen insanlara kendilerini dinletebiliyorlardı. Dolaysız ve en büyük dinleyici meydanı meclis salonu değil, büyük halk toplantılarıdır. Konuşmacın sözlerini dinlemek için binlerce kişi ancak böyle toplantılara gelebilir. Meclis salonunda ise sadece birkaç yüz kişi vardır ve bunlar da orada, halk temsilcisi şu ya da bu efendilerin akıllıca sözlerini dinleyip aydınlanmak için değil, gündeliklerini cebe atmak için bulunur. Sonra, her zaman aynı topluluktur bu ve yeni hiçbir şey öğrenemeyecektir. Çünkü bunun için zekâ bir yana, az da olsa bir arzu ve irade gereklidir.

Bu halk temsilcilerinin hiçbiri, sonradan hizmetine girecekleri üstün bir gerçeği kabul etmez. Hayır, hiçbiri buna yanaşmaz, sadece, böyle bir durumda yerini yeni parlamentoda da sağlamlaştırmak isteyenler, gerçeği kabul ederler. Bunun için de eski partinin gelecek seçimlerde düşeceğini, yeni fikir ve temayülden doğacak yeni partinin kazanma şansının daha iyi olacağını hissetmeleri gerekir. Zaten bu yer değiştirmeler de önce onları haklı gösterecek birçok neden gösterilerek izah edilir. Mevcut olan partinin halkın gözünden düşmesinden sonra, ezici bir mağlubiyete uğrayacağı anlaşılınca, büyük bir göç hareketi başlar: Parlamento fareleri partilerinin gemisini terk ederler. Fakat bu yer değişmeler aydınlatılmış bir fikir ve tartışma sonucu daha iyi bir şey yapabilmek için değildir. Bunlar o parlamento tahtakurusunun sonunu tahmin edenlerin işidir.

Böyle bir siyasi ortamda konuşmak, bazı hayvanların önüne inci saçmak demektir. Gerçekten zahmetler boşa gider, çünkü sonuç koca bir "0"dan başka bir şey olamaz. Böyle de oldu; Pancermanist vekiller, nutuk ata ata boğazlarını yırttıkları halde bütün çabaları boşa çıktı. Basına gelince, o, atılan nutukları ya bir ölü sessizliği ile geçiştiriyor, ya anlaşılmayacak şekilde parçalar vererek, çoğunlukla anlamını değiştiriyor veya anlamsız hale getiriyordu. Böylece kamuoyu yeni partinin hareketinden, az ve yanlış bilgi ediniyordu. Şu veya bu konuşmacının söyledikleri önemli değildi. Önemli olan onun nutkunun okunabilen parçaları idi. Nutuktan çıkarılan bu parçalar da, sunuluş şekliyle anlamsız sözlerdi, zaten gazetelerin yapmak istediği şey de nutku anlamsız göstermekti. Aslında onların hitap ettiği tek meydan bu beş yüz parlamenterden başkası değildir. Bu da her şeyi anlatmaya yeterlidir

Fakat işin daha kötüsü şu idi: Pancermanist hareket, yeni bir parti kurma tasarısına değil, ilk günden itibaren yeni bir felsefeye, bu yeni felsefî anlayışa bağlanarak hareket ettiği zaman başarıdan emin olabilirdi. Bu dev mücadeleyi hedefe ulaştırabilecek olan ancak bu yeni kavram olabilirdi. En iyi ve en cesurlarının lider olması da bu şekilde mümkündü.

Bir felsefî kavrayış için yapılan mücadeleyi kahramanlar yönlendirmiyor ve idare etmiyorsa, sonra ölümü göğüslemeye cesaret edecek militanlar da kalmaz. Kendi varlığı için kavga edenlerden, toplum için kavga etme imkânı çok azalır. Bu gerekli olan şartı yerine getirmek için, herkesin bilmesi gerekir ki, yeni hareket ancak gelecek için şan ve şeref getirecek, şimdi için hiçbir şey vermeyecektir. Bir hareket kolay elde edilen mevki ve gelecek vadediyorsa, o kadar çok açgözlü insanların istilâsına uğrar. Gün gelir bu fırsatçı politikacılar çoğunluğu temin edip partinin idaresini ele geçirir ve şerefli militanlar eski hareket ve mücadeleyi tanımaz hale düşerler. Yeni gelmiş olanlar da bunları can sıkıcı ve istenmeyen kimseler olarak reddeder. O zaman böyle bir hareketin kutsallığı bitmiştir.

Pancermanist hareket faaliyetini parlamento kadrosuyla sınırlayınca, lider ve militanlar yerine parlamenterler elde etmiş olur. Böylece diğer partilere benzer, günü kurtaran bir siyasî parti seviyesine düşer, meydan okuduğu düşmanına karşı koyacak gücü bulamaz. Mücadele edeceği yerde, artık o da nutuk atmasını ve uzlaşmasını öğrenmiştir. Daha sonra yeni vekil, tehlikesi daha az olduğu için yeni fikirleri parlamenter etkili sözlerin manevî silâhları ile savunmanın daha güzel bir vazife olduğunu düşünmeye başlar. Gerektiğinde hayatı pahasına, nereye varacağı bilinmez ve her halde bir şey getirmeyecek olan bir maceraya atılmaktansa bu şekil savunmayı uygun görür.

Parti parlamentoya yerleştikten sonra, memleketteki taraftarlar, ümitlendiler, mucizeler beklemeye başladılar. Bu hevesler tabi boşa çıktı. Çünkü vekillerin söyledikleriyle seçmenlerin umdukları, birbirini tutmuyordu. Bunun sebebini anlamak basittir: Basın cephe alıyor ve pancermanist mebusların faaliyetlerini doğru olarak vermiyordu. Bu arada yeni vekiller, parlamentoda ve eyaletlerdeki davetlerde, "ihtilâlci" mücadelenin yumuşamış şeklinden zevk aldıkça, halk kitleleri arasında propagandaya girişerek daha verimli iş yapma istekleri azaldı. Büyük halk kitlelerine doğrudan doğruya hitap etmek ve onları kazanma imkânı veren büyük mitingler yapma fikrinden uzaklaşıldı.

Toplantı yeri birahane iken parlamento salonu olunca, halkın kendisine değil de sözde seçilmişlere bu forumda nutuklar savrulmaya baş-

landı. Pancermanist hareket bir halk hareketi olmaktan çıktı, akademik tartışmalarda az-çok ciddî olan bir kulüp seviyesine düştü.

Basının yaydığı yanlış kanaat vekiller tarafından toplantılarda düzeltilmedi ve "pancermanist" kelimesi halk arasında kötü şöhret kazandı.

Günümüzün züppeleri ve kalemşörleri şunu bilsinler ki, bu dünyada büyük ihtilallerin hiçbiri kaz kalemi bayrağı altında yapılmamıştır. Kaleme yalnız bu ihtilâllerin teorik sebeplerini yazmak düşmüştür.

Siyasî ve dinî sahalarda büyük ve tarihî çağları harekete geçiren kuvvet, ta bilinmeyen zamanlardan beri daima söylenen sözün sihirli gücü ile olmuştur. Bir milletin büyük kitlesi her zaman sözün gücüne teslim olur. Bütün büyük hareketler. Ruh hallerinin ve insan ihtirasının volkanik patlamalar, ya sefaletin korkunç tanrıçası tarafından meydana getirilmiş, ya da kitleler üzerine atılan söz meşalesinden kaynaklanmıştır. Fakat hiçbir zaman edebiyatçıların ve salon kahramanlarının limonata fıskiyeleri bu işleri başaramamışlardır. Yalnız, kızgın bir ihtiras fırtınası milletlerin kaderini değiştirebilir. Fakat bu ihtirası yayacak olan da ancak bu ihtirasa sahip olan kimsedir.

Hırslı olmayan kimse, ağzı kapalı olan adam, iradesini ilan için Allah tarafından seçilmez. Bu durumda yazar, bilgili ve yetkin ise, kalemini alsın teoriler yazsın. Böyleleri lider olmak için doğmamış ve seçilmemiştir. Büyük hedefler peşinde olan bir hareket, kitle ile teması kaybetmemek için azamî gayreti göstermelidir.

Her meseleyi önce bu açıdan incelemeli ve kararlarını bu yönde almalıdır. Bundan sonra da kitleler üzerindeki etkisini azaltacak veya zayıflatacak her şeyden uzak durmalıdır. Bunu demagojik sebeplerle değil, ne kadar yüksek ve kutsal olursa olsun, hiçbir fikrin halk kitlelerinin gücüne dayanmadan gerçekleştirilemeyeceğini bilerek yapacaktır. Hedefe doğru giden yolu katı gerçekler tayin etmelidir. Hoşa gitmeyen yollardan uzak durmayı istemek çoğu zaman hedeften vazgeçmektir.

Pancermanist hareket parlamanter yolu tercih ederek kuvvetinin büyük kısmın halk arasında değil, parlamentoda geliştirmiş oldu. Böylece, günlük ve küçük başarılar için geleceğini feda etti. En kolay mücadeleyi seçtiği için, nihaî zafere lâyık olmaktan çıktı.

Viyana'da bulunduğum günlerden beri bütün bu meseleleri ciddî olarak düşündüm ve fikrimce, Cermanizmin kaderini ele almak için kurulmuş bir hareketin başarıya ulaşamayışının başlıca sebeplerinden biri olarak bu işin takdir edilmemesini gördüm. Cermanist hareketin başarısızlığına neden olan ilk iki hata, birbirine yakın şeylerdi. Büyük ihtilâlle-

rin derininde ne olduğunu bilmeyişleri ise onları büyük halk kitlelerinin önemini ihmal etmeye, buna değer vermemeye yöneltti. Bunun sonunda da sosyal meselelere ilgi azaldı, milletin alt tabakalarının gönüllerini kazanma hareketleri yetersiz kaldı veya hiç olmadı. Sonunda parlamentoya karşı tutumları da bu temayülleri takviye etti.

Eskiden beri, ihtilâlci bir direnişte, kitlenin sahip olduğu o duyulmamış kuvvetin ne olduğunu anlayabilseydiler, sosyal bakımdan olduğu gibi propaganda bakımından da başka türlü çalışırlardı. Hareketin asıl gayreti parlamentoda değil, fabrikada ve sokakta gösterilirdi. Üçüncü hata da, son tahlilde, kitlelerin önemini kavrayamamaktan geliyor. Fikir adamları, istedikleri tarafa yönlendirebilecekleri ve bir kere hareket ettikten sonra makine çarkı gibi hareket sağlayacak ve devamlılığı olacak halk kütlesinin önemini takdir edemediler. Pancermanist hareketin Katolik kilisesine karşı giriştiği şiddetli savaşı, halkın ruh halini bilmemekten başka bir sebeple açıklanmaz. Yeni partinin Roma'ya (Vatikan) şiddetle saldırmasının sebepleri şunlardır: Habsburg sarayı Avusturya'yı bir Slav devleti haline getirmeye karar verdiği zaman, bunu gerçekleştirmek için her türlü araca başvurdu. Bu vicdansız hanedan, zerre kadar endişeye kapılmadan bütün dinî müesseseleri yeni devletin kurulması işiyle görevlendirdi.

Çek ruhani dairelerinden ve papazlarından faydalanmak, Avusturya'yı Slavlaştırmak için başvurulan araçlardan sadece biri idi. Çek papazları genel olarak nüfusu tamamen Alman olan yerlere tayin ediliyorlardı. Bunlar yavaş fakat emin adımlarla Çek halkının menfaatlerini kiliselerin menfaatlerinin üzerine çıkarma işine koyuldular. Almanlıktan çıkarma hareketinin doğurucu hücreleri haline gelmeye başladılar.

Alman ruhban heyetinin böyle usuller karşısında küçük tepkisi maalesef hemen hiç kaldı. Alman ruhban sınıfı Alman safında benzer bir mücadeleye katılma güç ve kabiliyetinden tamamen mahrum idi. Rakiplerinin saldırısına karşı gerekli savunma tedbirlerini bile alamazdı. Cermanizm, bu dinî ve sinsi tecavüz karşısında yavaş, ama hiç durmadan gerilemeye başladı.

Küçük olaylarda durum böyleydi büyük meselelerde de hemen aynı gibiydi. Habsburgların Alman karşıtı faaliyet ve gayretleri, bilhassa yüksek ruhban heyetinden gerekli tepkiyi görmedi, Almanların menfaatini savunma işi de tamamen ihmal edildi. Genel kanaat değişmiyordu: Katolik rahipler Alman haklarının korunmasına şiddetli zarar veriyorlardı. Kilise yalnız kalben Almanlardan yana olmamakla kalmıyor, çok haksız hareket ederek Almanların düşmanları safında yer alıyordu. Schoenerer'e

göre, Katolik kilisesinin başı Almanya'da değildi ve kötülüğe sebep de bu idi. Bunun için milletimizin menfaatlerine karşı bir tavır takınıyordu. O zaman Avusturya'da her zaman ortaya çıkan kültür meseleleri geri plâna atıldı. Pancermanist hareketin Katolik kilisesine karşı tutumu Alman haklarını yetersiz bir şekilde savunmak oldu. Kilise Slavları destekliyordu.

Georg Von Schoenerer yarım iş bırakacak bir insan değildi. Kiliseye karşı, Alman kavminin tek kurtuluş yolunu bunda görerek, mücadeleye girişti. Roma'dan ayrılma kampanyası, çok güç olsa bile, düşman kalesini yıkmak için en iyi araç olarak görülüyordu. Bunda başarılı olsaydı, Almanya'daki dinî bölünme talihsizliğinin de hakkından gelinirdi. Reich'in ve Alman milletinin kuvveti bu zafer sayesinde artardı. Fakat bu mücadelenin ne başlangıcı ne de sonucu doğru değildi. Hiç şüphe yok ki, Cermanizm konusunda Katolik ruhban sınıfının direnişi, Alman olmayan rahiplerin -bilhassa Çeklerin- yaptıkları karşısında çok zayıf kalıyordu. Cahil bir insan bile Alman menfaatlerini aktif bir şekilde savunma fikrinin asla Alman ruhban sınıfından gelmediğini görebilirdi.

Tamamen kör olmayan bir kimse, biz Almanların neden çok sıkıntı çektiğini de çok iyi görebilirdi. Biz herhangi bir eşya karşısında olduğu gibi, milliyet karşısında da tam objektif hareket ediyorduk. Oysa bir Çek rahip kendi kavmine karşı sübjektif tavır takınıyordu. Alman rahibin tutumu ise kiliseye karşı sübjektif, kendi milletine karşı objektif idi. Kendi aleyhimize olan bu olayı çok farklı durumlarda da görebiliriz. Bu, Katolikliğin özel bir mirası değil, kısa zamanda her millî kuruluşu kemiren ve hatta gayeyi yok eden bir hastalıktır.

Mesela memurlarımızın millî diriliş hareketi karşısındaki tutumu ile, aynı durum karşısında kalan başka bir milletin memurlarını karşılaştıralım. Başka bir memlekette subayların "Devlet otoritesi" formülü ardına çekilerek milletin arzu ve ıstırabı ile hiç ilgilenmemesi düşünülebilir mi? Oysa bizde beş yıldan beri yapılan budur ve bu da övgüye değer bir şeymiş gibi anlaşılır. Bu iki hal bugün Yahudi meselesinde, dinin gerçek ihtiyaçlarına ve millî menfaatlere uymayan bir görüş olarak benimsenmiş değil midir? Bir de Yahudi ırkını az da olsa ilgilendiren konularda bir hahamın tutumu ile, karşılaşılan mesele ne olursa olsun, bizim ruhban sınıfımızın büyük ekseriyetinin tutumunu karşılaştıralım. Soyut bir fikrin savunması söz konusu olan her yerde bu sahneyi görebiliriz. "Devlet otoritesi", "demokrasi", "barışçılık", "milletlerarası dayanışma" ve bunun gibi birçok kavram bizde hemen hemen her zaman katı fikirler, doktriner dogmalar halini alır ve milletin

hayatî ihtiyaçları söz konusu olunca hep bu kavramlara uyularak hüküm verilir.

İncelemeye dayanmayan bir kanaatle bütün meseleleri böyle kötü bir şekilde ele almak, objektif olarak doktrine karşı bir fenomeni, sübjektif olarak anlama yatkınlığını öldürüyor. Bu ise amaç ve araçlara rol değiştirtmiş oluyor. Bu durumda kötü ve zararlı bir iktidarı devirmek için yapılacak her ayaklanma hareketine karşı çıkılacaktır. Çünkü bunu "Devlet otoritesi"ne bir saldırı olarak göreceklerdir. Ve devlet otoritesi objektiflik fanatiklerinin gözünde bir araç değil, bir amaçtır ve bunun için de acınacak hayatını devam ettirmesi yeterlidir.

Örneğin, o dönemin bütün politikacıları küçük fikirli, kabiliyetsizler bile olsa ve Büyük Frederik gibi biri, diktatörlük kurma yoluna girişse, bunu nefretle protesto edeceklerdir. Çünkü prensiplerin böyle bir putperest için demokrasi kanunları, milletin kurtuluş ve selâmetinden daha kutsal görünür. Demek ki, biri en basit bir hakimiyet idaresini savunuyor, bunu asla halka zulmeder görmüyor, çünkü o anda o devlet otoritesini temsil etmektedir. Öteki ise, demokrasi kavramı ile uyuşmadığından böyle kurtarıcı bir iktidarı istemeyecektir.

Bunun gibi, bizim barışçı Alman da millete yapılan kanlı zulümler karşısında susacaktır. Hatta bu zulüm en kötü bir askeri devletten gelse ve olayların akışını değiştirecek tek çare direniş olsa bile, o bunu sessizlikle karşılayacaktır. Çünkü direniş, onun "Barış Toplumu" anlayışına aykırı düşmektedir. Enternasyonal sosyalist Alman, herkes tarafından kolayca elde edilir, o bunu sadece kardeşçe sempati ile karşılar, intikam almayı, hatta savunmayı bile aklından geçirmez; çünkü o bir Almandır! Bunu söylemek acıklı olabilir, fakat bir şeyi değiştirmek istiyorsanız öncelikle bunu bilmeniz, iyi tanımanız lâzımdır. Bir kısım Alman ruhbanının millî çıkarları zayıf bir şekilde desteklemelerinin sebebi de bununla açıklanabilir. Bu ne şuurlu bir kötü niyet eseridir, ne de ilahi bir emir sonucudur. Millî menfaatlere aldırışsızlık, millî duyguların kuvvetli olmayışı, gençliğin Cermanizm konusunda terbiye olmayışından, bir fikrin mutlak hakimiyet kurmasından ve ona puta tapar gibi tapılmasındandır.

Demokrasi, enternasyonal sosyalizm, barışçılık v.b. gibi fikirler gençliğe öyle güçlü ve inatçı bir şekilde aşılanıyor ki, başka bir deyimle, bu fikirler onları yayanlar tarafından öyle sübjektif işleniyor ki, gençliğin dünya görüşü tamamen onların etki ve nüfuzu altında kalıyor. Oysa Cermanizm konusunda vatandaş genç yaşından itibaren objektiftir. Maddi manevi, sübjektif olarak fikrine bağlanan Alman pasifist (barışçı), kendi

milleti bir tehdide maruz kalsa bile, bu tehdit ne kadar haksız ve tehlikeli olursa olsun, objektif hakkın hangi tarafta olduğunu arayacaktır. Hiçbir zaman içgüdü ile ve geleceğini koruma duygusu ile, mücadele için kendi toplumunun safında yer almayacaktır.

Şimdi ispat edeceğimiz çeşitli mezhep ayrılıklarında da durum aynıdır. Protestanlık, kendi kaynağı ve geleneklerine uyduğu ölçüde Cermanizm menfaatlerini daha iyi savunur. Fakat bu millî menfaatleri savunma, kendi fikir dünyasında yabancı bir sahayı ve kendi manevî gelişmesini ilgilendirdiği veya herhangi bir sebeple karşı gelindiği anda, aciz kalır.

Protestanlık, milletin ahlâk ve fikri gelişmesinde, Almanlık ruhunun, Alman dilinin, Alman hürriyetinin savunması meselelerinde, daima Alman menfaatlerine göre hareket etmektedir. Çünkü bütün bunlar Protestanlığın dayandığı prensiplerle birleşmektedir. Fakat milletini en öldürücü, en şiddetli düşmanının cenderesinden kurtarmak için yapılan hareketlere karşı da şiddetle cephe almaktadır. Çünkü bu düşman Yahudi hakkındaki görüşü, önceden tespit edilmiş bir takım dogmalara dayanmaktadır. İşte asıl mesele, öncelikle halledilecek mesele, budur. Aksi halde Almanların ahlâkî, manevî ve maddî kalkınmaları için son anda girişilecek bütün hareketler imkânsız ve anlamsız kalacaktır.

Viyana'da bulunduğum sıralarda bu meseleyi hiçbir kesin yargıya saplanmadan inceledim ve yukarıdaki görüşümün doğruluğunu her zaman destekleyen durumları gördüm. Çeşitli milliyetten insanların bulunduğu bu merkezde, kendi milletinin menfaatlerini objektif olarak ortaya koyanların yalnız Almanlar olduğu apaçık görülüyordu.

Fakat bir Yahudi, Yahudi milletinin menfaati söz konusu olunca asla objektif hareket etmiyordu. Yalnız Alman "enternasyonalist" bir sosyalist oluyor ve bu ona kendi milletinin haklarını isteme hakkını vermiyor veya bu hakları enternasyonal yoldaşlarından ancak sızlanarak, yalvararak dileniyor. Fakat bir Çek veya Polonyalı asla böyle hareket etmiyor, enternasyonal olmuyor.

Kısacası, anlamıştım ki sakatlık, doktrinlerin kendisinden ziyade, kendi milliyetimiz hakkında tamamen eksik terbiye almaktan geliyordu ve bu eksik terbiyeden sonra milliyetimize daha az değer veriyorduk. Pancermanist hareketin Katolikliğe karşı açtığı mücadelede öne sürdüğü ilk delil de işte bu şekilde reddedilmiş oluyordu.

Alman milleti genç yaşlardan itibaren kendi ırkının haklarını bilecek ve isteyecek şekilde eğitilmelidir. Alman çocuklarının zihni, kendi şahsiyetimizi koruma meselesinde, asla bizim o lanetli objektifliğimiz

ile zehirlenmemelidir. O zaman radikal bir iktidar bile, İrlanda'da, Polonya'da, Fransa'da olduğu gibi, Almanya'daki Katolikliğin de Alman olduğu görülecektir.

Bunun en açık ispatını, bir ölüm-kalım savaşı yapan milletimizin varlığını savunmak için tarih mahkemesi huzuruna çıkarılması sırasında gördüm. Yukarıdan gelen idarenin sesi duyuldukça, Alman milleti vazifesini tam olarak yerine getirmiştir. Protestan papazı da, Katolik rahibi de, karşı koyuşumuzu omuz omuza vererek desteklediler. Yalnız cephede değil, bilhassa cephe gerisinde yaptılar bu desteği.

O yıllarda, özellikle ilk heyecan yılında, her iki tarafta, tek, birleşik ve mukaddes bir Alman imparatorluğu vardı. Bu imparatorluğun geleceği için herkes kendi inancına göre Allah'a dua ediyordu. Pancermanist hareket şu soruyu sormalıydı:

Avusturya'da Alman unsurunun geleceği, Katolik mezhebi ile uyuşabilir mi, uyuşamaz mı?

Cevap "evet" ise bu siyasî partinin din meselesine asla karışmaması gerekirdi. Cevap "hayır" ise, gerekli olan şey bir siyasî parti değil, dinî bir reform idi. Dinî reformu siyasî teşkilâtı değiştirerek gerçekleştireceğini sanan kimse, dini anlayışların gelişmesi, dogmaları ve bunu kiliseler için tespit edenler hakkında hiçbir şey bilmediğini ortaya koymuş olur.

Aynı zamanda iki efendiye hizmet edilemeyeceğini söyleyebiliriz. Zaten bir dinin kurulması veya yıkılması, bir devletin kurulması veya yıkılmasından çok ayrı ve çok daha büyük bir harekettir. Devlet diyorum, siyasî partiden bahsetmiyorum. Bu hücumların rakiplerden gelenlere karşı yapıldığı iddiası yapılmamalıdır. Şüphe yok ki, dini kendi karanlık siyasetleri için âlet etmekten korkmayan bir takım vicdansızlar her zaman bulunabilir. (Böyle insanların elinden başka bir şey gelmez) Fakat dini veya mezhebi, bunları kendi menfaatleri için istismar eden birkaç kişi yüzünden, asla sorumlu tutamayız.

Bu gibi insanlar kendi adi içgüdülerini tatmin için herhangi başka bir kurumu da kesinlikle istismar ederler. Böylesine değersiz bir parlamentere, siyasî yatırımlarının sonucunu alması için fırsat vermek, onun için en büyük nimettir. Onun kendi rezilliği ve alçaklığı yüzünden din veya mezhep sorumlu tutulacak olsa ve büyük gürültülerle bunlara saldırılsa, bu yalancı herkesi şahitliğe çağırır.

Din ve kilisenin kurtarılma işinde yalnız ona ve onun söz söyleyebilme gücüne teşekkür edilmesini ister. Budala oldukları kadar da zayıf hafızalı olan insanlar o zaman asıl kavgayı çıkaranı bu yaygaracının şah-

sında görmez, yahut bunun kim olduğunu hiç hatırlamaz. Böylece bu basit adam da amaçlarına ulaşmış olur.

Böyle kurnaz bir tilki, bütün bunların dinle hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi bilir. Bunu bildiği için de, kıs kıs gülmektedir, ama namuslu fakat beceriksiz rakibi oyunu kaybeder, insanlığın iyi niyetinden ümitsizliğe düşerek siyasî hayattan tamamen çekilir. İnsanların hatasından dolayı dini ve kiliseyi sorumlu tutmak, bir başka bakımdan daha doğru değildir. Gözler önünde bulunan dinî teşkilatların yüceliğini insanın alışılmış kusurları ile karşılaştıracak olmasak görürüz ki, iyilerle kötüler arasındaki ölçü, dinî çevrelerin lehinedir.

Ruhban sınıfında da kutsal vazifeyi siyasî ihtiraslar için istismar edenlere rastlanır. Bu gibiler maalesef üstün bir gerçeğin emanetçisi olduklarını, yalan ve iftira yayıcılarının aracı olmadıklarını unuturlar. Fakat böyle bir şerefsize karşılık vazifelerine sadık ve lâyık binlerce din adamı bulunur, bunlar da bizim yalan dolu ve kokuşmuş devrimizin bataklığında yükselen adacıklar gibi yükselirler.

Ahlâksız bir kişi rahip elbisesi giyerek ahlâk ve ananelere karşı rezilce bir suç işlediği zaman kiliseyi ne kadar sebep olarak görmeye hakkım varsa, kalabalıktan birinin de, bu devirde örneğini her zaman gördüğümüz gibi milliyetine ihanet etmesi ve çamura batırması karşısında, onu da o kadar mahkûm etmeye hakkım vardır. Yine unutmamak gerekir ki, bu Ephialtes'lerden bir tanesine karşılık, milletinin maruz kaldığı felâketler için yüreği kan ağlayan, en iyi vatandaşları kadar şiddetli bir arzu ile milletinin aydınlığa kavuşması için dua eden, binlerce de din adamı vardır.

Burada söz konusu olanın günlük küçük meseleler değil, fakat prensip ve dogmalar olduğunu söyleyerek karşı çıkanlara da şu gerekli cevabı verebiliriz. Eğer kendini hakikati yaymak için seçilmiş biri olarak görüyorsan hiç durma, yap.

Fakat bunu bir siyasî parti aracılığı ile değil, kötü durumun yerine güzel geleceği koyarak yap. Cesaretin yoksa, ya da güzel gelecek senin için de pek belirli değilse, o zaman, hemen elini çek. Alnını açarak istemeye cesaret edemediğin şeyi, hiçbir şekilde siyasî bir teşkilât aracılığı ile dolambaçlı yollarla elde etmeye kalkma. Siyasî partilerin dinî meselelerle bir işleri yoktur.

Dinî meseleler asla millî hayata karşı değildir ve ırkın ahlâkını kemirmez. Onun için dini, siyasî partilerin mücadelesine karıştırmamak gerekir.

Kilise liderleri dinî kurumları ve hatta doktrinleri ırkın zararına

olacak şekilde istismar ettikleri zaman, asla onların yolundan gidilmemelidir ve onlarla mücadelede aynı silâh kullanılmamalıdır. Bir- siyasî lider için milletinin dinî kurumları ve inançları daima el üstünde tutulmalı, dokunulmamalıdır: Aksi halde politika yapmayı bırakıp, yeteneği varsa bir reformcu olsun!

Başka türlü hareket, özellikle Almanya'da felaketle sonuçlanır. Pancermanist hareketi ve onun Dünyaya karşı açtığı mücadeleyi inceleyerek, o zamanlar ve ertesi senelerde, şu sonuca vardım: Bu hareketin sosyal problemlerdeki tutumu onu geniş halk kitlelerinin desteğinden mahrum bıraktı, oysa mücadele için kitlenin desteği şarttır.

Parlamentoya girişte hamle gücünü kırdı ve kurumun bütün zaaflarına bulaşmış oldu: Katolik kilisesine karşı mücadeleye girişmesi birçok çevrelerde aleyhine oldu ve safındaki en iyi elemanların çoğunu kaybetti. Avusturya "Kültür Savaşı"nın sonucu da hemen hemen sıfır olarak kaldı.

Buna rağmen kilisenin yüz bin üyesini aldı ama, bunun kiliseye pek zararı olmadı. Kilise sürüden ayrılan bu kuzular için göz yaşı dökmedi. Onun kaybettikleri, zaten uzun zamandan beri kendinden olmayan, yürekten bağlı bulunmayanlar idi. Bu yeni reformla eskiden meydana gelen büyük reform arasındaki fark da budur. Eski reformda, Kiliseden samimî inançla ayrılanlar sınıfın en iyileri idi ve çoktular. Şimdi ise ayrılanlar ılımlı olanlardı ve ayrılış sebepleri de siyasî idi. Neticenin gülünç, aynı zamanda acıklı oluşunun sebebi de budur. Alman milletini kurtarabilecek, büyük başarı vadeden bir hareket, böylece bir kere daha, yok olup gitmişti. Çünkü şart olan katı bir rejimle yürütülmemiş, itibarını yitireceği sahalara dalmış, bu sahalarda yolunu şaşırmış ve mahvolmuştu.

Şüphe duyulmayacak bir konu daha var: Pancermanist hareket büyük kitle psikolojisini anlayabilseydi, bu hataya asla düşmezdi. Hareketin liderleri, tamamen psikolojik bakımdan, kitleye birkaç düşman göstermeseydiler, pancermanist hareketin hücumu tek düşmana olacak, mücadele kuvvetleri dağılmayacaktı. Bir siyasî parti için, kararların uygulanmasın bir takım sinir zaafına sahip, atıp tutan, her şeye burnunu sokan fakat hiçbir hedefe ulaşamayan palavracılara bırakmak kadar tehlikeli bir şey yoktur.

Şu veya bu mezhep gerçekten tenkid edilecek durumda olsa bile, bir siyasî parti şu konuyu asla unutmamalıdır. Tarih, bu şartlar altında bir siyasî partinin dinî bir reform yapmakta başarılı olduğunu kaydetmemiştir. Tarih, onun verdiği derslerin uygulama sahasına konulacağı zaman unutulmak üzere öğrenilmez. Geçmişteki şartların bugün-

kü duruma uymadığını düşündürmek için de öğrenilmez. Tarih, ibret almak ve bugünkü duruma uygulanacak bilgiler çıkarmak için öğrenilir. Bunu yapamayanlar kendilerini bir siyasî lider zannetmesinler. Böyleleri, kendilerini çok beğenseler de, gerçekte bir şaklabandırlar. İyi niyet de kabiliyetsizliklerini haklı göstermez.

Her devirde, bütün halk liderlerinin sanatı, halkın dikkatini bir tek düşmana yönlendirmek ve onu dağıtmamak olmuştur. Bir milletin mücadele isteği ve iradesi ne kadar bir hedefte birleşirse, böyle bir hareketin çekici kuvveti o kadar büyük, darbe kuvveti o kadar yoğun olur. Halka, çok çeşitli düşmanların aynı kategoriye mensup olduklarını telkin edebilmek, gerçek ve büyük liderin hüneridir. Düşmanların çok ve çeşitli oldukları fikri ise, zayıf ve tereddütlü kimseler için, şüphe doğurur, dâvalarından emin olamazlar.

Kitle, birçok düşmanla mücadele ettiğini görünce kendi kendine şu soruyu sorar: Herkesin haksız, yalnız bizim hareketimizin haklı olması mümkün müdür? İşte bundan sonra bu kuvvetler felce uğrarlar. Ve işte bunun içindir ki, en çeşitli rakipleri aynı kabın içinde göstermek, kendi taraftarımız olan kitleye mücadelenin bir tek düşmana karşı yapıldığı fikrini vermek gerekir. Bu, haklı oluşumuza olan imanı güçlendirir ve buna saldıranlara karşı heyecanı arttırır.

Pancermanist hareket bu gerçeği anlayamadı ve bu yüzden başarılı olamadı. Hedefi görmüş, isteğinde haklıydı, art niyeti yoktu, fakat seçtiği yol yanlıştı. Onu, bir dağın doruğuna çıkmak isteyen, doruğu gözünden ayırmayan, oraya ulaşmak için kesin karar ve azimle yola çıkan fakat yürüdüğü yola hiç dikkat etmeyen bir adamla karşılaştırabiliriz. Bu adam gözünü çıkmakta olduğu hedefe dikmiştir, çıkış imkânlarını aramamakta, görmemektedir ve bunun için de hedefe varamamaktadır.

Pancermanist hareketin rakibi olan Hristiyan-Sosyal Partisi'nde bunun tam tersini görebiliriz. Bu parti tuttuğu yolu çok iyi seçmişti, fakat onda eksik olan hedefin belirsiz oluşu idi. Pancermanist hareketin hataya düştüğü bütün sahalarda Hristiyan-Sosyal Parti'nin hareketi etkili ve mantıklı oldu. Kitlenin önemini biliyor, sosyal politika karakteri ile bunu daha ilk günden kavradığını belli etmiş oluyordu.

Özellikle küçük veya vasat sanatkarlara yönelerek, sadık, metin ve fedakârlığa hazır taraftarlar elde etti. Dinî kurumlara karşı hiçbir mücadeleye girişmedi ve böylece bu kuvvetli teşkilâtın desteğini kazandı. Neticede bir tek rakibi kaldı. Büyük propagandanın zaruretini anladı ve bunu kitlelere kabul ettirmek sanatında ustalığa erişti.

Fakat, Avusturya'yı kurtarmak rüyasını gerçekleştirememiş olmasının sebebi yalnız hedefinin belirsiz oluşu değildir. O da kötü bir yol seçmişti. Yeni hareketin Yahudi düşmanlığı ırkçılık prensibine değil, dinî esaslara dayanıyordu. Bu hata, ikinci bir hatayı doğurdu.

Hristiyan-Sosyal Parti'sinin kurucuları Avusturya'yı kurtarmak için ırk prensiplerine dayanmamak gerektiğine inanıyorlardı. Çünkü, diyorlardı, bu, kısa zamanda devletin çökmesine yol açar. Parti ileri gelenlerinin kanaatlerine göre, özellikle Viyana'daki durum, unsurların ayrılığı konusunu bir yana bırakmayı ve birlik motiflerini işlemeyi gerektiriyordu.

O zamanlar Viyana çeşitli etnik kamplar arz ediyordu, bilhassa Çekler ayrılmış durumdaydı. Onların Almanlara karşı apaçık cephe alan bir parti kurmalarını ancak ırk konusunda büyük anlayış göstermek önleyebilirdi. Onun için sayıları pek çok olan Çek esnafını kazanmaya çalıştılar ve bunu Manchester liberalizmine karşı mücadele ile elde etmek istediler. Böylece eski Avusturya'da bütün milliyetleri birleştirerek, Yahudilere karşı dinî esasa dayanan mücadele için bir parola bulduklarını zannettiler.

Yahudilere karşı mücadelenin dinî esaslara dayanması onlara pek az endişe verebilirdi, bu açıkça belliydi. En kötü halde, bir parça vaftiz suyu Yahudi'yi de onun ticaretini de her zaman kurtarabilirdi. Böylesine yüzeysel motiflerle bütün problemin ciddî ve bilimsel bir tahliline asla varılamamıştı. Bu da bu çeşit bir Yahudi düşmanlığının mânasını anlayamayanların Hristiyan-Sosyal Parti'den ayrılmalarına yol açtı.

Bu fikrin çekim kuvveti dar kafalılar çevresi ile sınırlı kaldı. Çünkü bunlar basit bir histen sıyrılıp, gerçeği açık-seçik gösteren yoluna gidemediler. Entelektüeller prensip olarak duruma cephe aldılar. Giderek anlaşıldı ki, mesele Yahudilere din değiştirtmek için yeni bir hareketten başka bir şey değildir, ya da bu arzunun ifade edilmesidir. Mücadelenin felsefî bir görüşü, bunu temsil edecek bir lideri yoktu. Birçok kimseler için bu hareket ahlaksız ve haksız görüldü. Bunun bütün insanlık için hayatî bir mesele olduğu, Yahudi olmayan bütün milletlerin kaderinin bu meselenin çözümüne bağlı olduğu fikri verilemedi. İşleri bu şekilde yarım yapmak, Hristiyan-Sosyal Parti'nin Yahudi aleyhtarı tutumundaki değeri hiçe indirdi.

Bu ancak sözde bir Yahudi aleyhtarlığı idi ve gerçeğinden daha tehlikeli oldu. Çünkü düşmanı kulaklarından yakaladıklarını zannederek emniyet içinde uykuya daldılar, gerçekte onları burunlarından tutup götüren Yahudi idi. Yahudi az sonra bu çeşit Yahudi düşmanlığına o kadar alış-

tı ki, bu düşmanlık kalktığı zaman daha huzursuz olurdu.

Devletin milliyet esası üzerine kurulduğu fikrini kafalara işlemek için çok ağır fedakârlıklar yapıldı. Fakat Cermanizmin savunması için yapılan fedakârlıklar çok daha ağırdı.

Viyana'da bile, ayağının altından toprağın kaydığını hissetmek istemeyen "milliyetçi" olduğunu söylemeye cesaret edemezdi. Bu meseleyi yavaşça bir kenara bırakarak Habsburglar devletini kurtarabileceklerini zannediyor veya ümit ediyorlardı. Hareket bu şekilde kuvvetli enerji kaynağını yitirdi. Oysa bir siyasî parti için, zarurî olan tahrik gücünü uzun zaman yalnız bu kaynak temin edebilirdi.

Hristiyan-Sosyal hareketin, herhangi bir siyasî partiden farkı kalmadı. Zamanında bu iki hareketi dikkatli bir şekilde inceledim. Birini kalben destekleyerek, diğerini Avusturya'daki Almanların öfkeli bir sembolü olarak gördüğüm o nadir insana, partinin liderine hayranlık duyarak araştırdım.

Bu ünlü belediye başkanı öldüğünde, Belediye Sarayı'ndan Ringstrasse'ye doğru akan muhteşem cenaze alayında, o yüz binlerin katıldığı hazin merasimde, ben de vardım. Heyecanıma, bu adamın bütün yaptıklarının boşa gitmiş olmasının verdiği duygu da karışıyordu. Çünkü kader bu devleti kaçınılmaz bir sona, yıkıma götürüyordu.

Eğer Dr. Karl Lueger Almanya'da yaşasaydı, milletimizin en önde gelen insanları arasında yer alırdı. Geleceği mümkün olmayan bu devletin vatandaşı olarak yaşaması kendisi için bir talihsizliktir. O öldüğü zaman, Balkanlarda birtakım küçük alevler parlamaya başlamıştı bile. Kader ona, önlemeye çalıştığı bazı olaylar göstermemek inceliğinde bulundu.

Bu hareketten birincisinin aczini, ikincisinin de başarısızlık sebeplerini bulmak için uğraştım. Eski Avusturya'da devleti takviye etmek imkânsızdı. Fakat bundan ayrı iki hareket şu hatalara düşmüştü: Pancermanist hareket bir Alman nesli yetiştirme prensibinde ve bu fikirde haklı idi, fakat ne yazık ki, kitleleri kazanacak kadar sosyal değildi.

Yahudi düşmanlığı anlaşılmaz ırklar problemine dayanıyor, dinî kavramlara dayanmıyordu. Fakat belli bir dine karşı mücadele açmak da bir prensip ve taktik hatası idi. Hristiyan-Sosyal Demokrat hareketin Alman nesli hakkında kesin, belirli bir gayesi yoktu, ama bir parti olarak akıllıca yol seçmişti. Sosyal meselenin önemini anlamış fakat Yahudilere karşı mücadelesinde milliyetçi fikrin gücü hakkında hiçbir çabası olmamıştı.

Hristiyan-Sosyal Parti ırklar probleminin önemini pancermanist

hareket kadar iyi anlayabilseydi, yani aynı zamanda milliyetçi olsa idi, yahut da pancermanist hareket Yahudi meselesindeki ve milliyetçilik fikrindeki doğru hükümlerinin yanı sıra, Hristiyan-Sosyal Parti kadar dine de önem verse ve özellikle sosyalizm karşısındaki tutumu onun gibi olsa idi, başarıya ulaşırlardı. Başarıya ulaşılmamasının başlıca sebebi Avusturya devletinin özünde yatar.

Her iki partide de düşüncelerime tam olarak tercüman olma özelliği göremediğimden, saflarına geçip mücadeleye katılma kararı verememedim. Daha o zamandan bu siyasî hareketlerin başarısızlığa düştükleri, Alman milletini dıştan olmayan, millî olan bir yenileşmeye götürme gücüne sahip olmadıklarını anlamıştım. Habsburg devletine karşı kin ve nefretim o zamanlar gittikçe artmaktaydı.

Dış politika meseleleriyle ilgilendikçe bu hayalet devletin Almanlara ancak felâket getireceğine dair düşüncem kökleşiyordu. Alman milletinin kaderinin Avusturya tarafından değil, Reich tarafından destekleneceğini her gün biraz daha açık olarak görmekteydim. Bunun sebebi yalnız genel politika değil, aynı zamanda kültür idi.

Avusturya devletinin kültür ve sanat sahasında tükenmişliği, çökmüşlüğü, Alman milleti için tam bir mânasızlık gösteriyordu. özellikle mimarlık sahasında durum böyleydi. Bu konuda yeni sanat Avusturya'da bir zafere ulaştırılamazdı. Çünkü Ringstrasse'nin bitirilmesinden beri Almanya'da gelişen plânlarla karşılaştırılınca, Viyana'da bir takım mânasız işlerden başka bir şey bulmak mümkün değildi.

Çifte bir hayat yaşamağa başladım. Akıl ve gerçek, Avusturya'da acı fakat verimli çıraklığımı devam ettirmemi emrediyordu, fakat kalbim oradan ayrılmıştı. Bu devletin içerden boşluğunu ve kurtarılmasının mümkün olmadığını anladıktan sonra yıpratıcı bir üzüntü sardı beni. Aynı zamanda çok iyi biliyordum ki, bu devletin yapacağı her şey Alman halkının aleyhine olacak, onun felâketine yol açacaktı. Bu devlet gerçekten büyük olan ve Alman olan her şeyi tutmak zorundaydı, aksi halde Alman olmayan her faaliyeti teşvik etmiş duruma düşecekti. Monarşinin başkentinde bir ırklar karışımı vardı. Çekler, Macarlar, Polonyalılar, Rutenler, Sırblar ve Hırvatlar'dan meydana gelen bu etnik karışım bana tiksinti veriyordu. Yahudileri de unutmamak gerekir.

Bu dev şehir bana nikah düşmeyen akrabalar arasında meydana gelen bir evlilik gibi görünüyordu. Gençliğimin Almancası Aşağı Bavyera lehçesi idi. Ne bunu unutabiliyor, ne de bozuk Viyana şivesine alışabiliyordum.

Bu şehirde yaşadıkça, bu eski Alman kültür merkezini bozmaya başlayan yabancı milletler karışımına nefretim artıyordu. Bu devletin hayatını uzatma fikri bana çok komik geliyordu. O zamanlar Avusturya, parçalan birleştiren çimentosu bozulmuş ve dağılmış eski bir mozaik gibiydi. Bu şahesere dokunmadığınız sürece sizi hâlâ aldatabilir, sapasağlam duruyormuş gibi görünebilirdi. Fakat dokunur dokunmaz bin parçaya ayrılıyordu. Darbenin indirileceği ana bağlıydı her şey. Benim kalbim Avusturya monarşisi için değil, her zaman Alman imparatorluğu için çarpmıştı. Bu devletin yıkılma zamanı Alman milletinin kurtuluşu için bir başlangıç olarak görünmüştür bana.

Bütün bunlar bende, çocukluğumdan beri oraya gitme arzumu ateşlemiştir. Orada beni gizli hayaller ve gizli bir aşk bekliyordu. İlerde mimar olarak bir isim yapmayı, kaderin sağlayacağı imkân çerçevesinde-az veya çok milletime samimî olarak hizmet etmeyi ümit ediyordum. Sonunda, en önemli arzularını gerçekleştirme saadetine kavuşanların arasında olmak istiyordum: Bu şiddetli arzum, sevgili vatanım Avusturya'nın anavatan Reich Almanyası ile birleşmesi idi.

Bugün bu arzuyu anlamayanların sayısı hâlâ çok fazladır. Ben burada bugüne kadar bu saadeti isteyip de tadamayanlara ve aynı zamanda bu ayrılığa bir şekilde alışmış olanlara sesleniyorum. Anavatandan ayrı düşen, kutsal ana dil hazinesi için mücadele eden, vatanına bağlılıklarından dolayı kovuşturmaya uğrayan ve sevgili anavatanın özlemi ile yanıp tutuşan, ona kavuşacakları günü sabırsızlıkla bekleyenlere.

Bütün bunlara sesleniyor ve onların beni anlayacaklarını biliyorum! Anavatandan ayrı olanların insanı yakıp kavuran özlemini ancak vatandan ayrı olup da bütün damarlarında Alman olmanın gururunu duyan ve anlamını bilenler anlar.

Bu hasret, ona tutulan herkesi kıvrandırmakta, vatan kapısı kendilerine açılıncaya kadar, aynı kan, aynı imparatorluk içinde birleşerek sessizliğe ve huzura kavuşuncaya kadar, bu hasret onları her türlü saadet ve sevinçten mahrum bırakmaktadır. Viyana benim için hayatımın en çetin aynı zamanda çok şey öğreten, ve kazançlı okul oldu.

Ben bu şehre henüz çocukluğumdan kurtulmamışken geldim, onu terk ettiğim zaman ciddî ve kararlı bir insandım. Hayat hakkındaki temel görüşümü orada aldım, özellikle siyasî tahlil metodunu orada öğrendim. Daha sonra bunların eksiğini tamamladım fakat hiç birini terk etmedim. O yıllarda aldığım derslerin gerçek değerini şimdi anlıyorum.

O zamanları ayrıntılı olarak anlattım, çünkü beş yıl içinde büyük

bir halk hareketi halini alan partimizin temel meseleleri hakkındaki ilk dersleri de oradan aldım.

Kısmen şahsî araştırmalarım, kısmen kaderin zorlaması ile, genç yaşta bir fikir sermayesi edinmeseydim, şimdi Yahudilere karşı, sosyal demokrasiye hatta Marksizm'e karşı ve sosyal meselelere karşı tutumum ne olurdu, bilemem.

Vatanın maruz kaldığı felâket, onun çöküşünü hazırlayan iç sebepleri binlerce insanı düşündürmüştür, fakat bunları sağlam ve derin olarak anlayabilenler ancak uzun mücadele yıllarından sonra, kaderlerine söz geçirebilen insanlardır.

IV. BÖLÜM

MÜNİH

1912 yılının ilkbaharında kesin olarak Münih'e gittim.

Şehir bana hiç yabancı gelmedi. Uzun yıllar burada yaşamış gibiydim. Zaten araştırmalarım defalarca beni bu Alman sanatının merkezine götürmüştü. Bir insan Münih'i görmemişse yalnız Almanya'yı görmemiş olmaz, Alman sanatı hakkında da hiçbir şey öğrenmemiş ve görmemiş sayılır.

Savaş öncesindeki o yıllar hayatımın en mutlu yılları oldu. Günlük kazancım henüz azdı ama resim yapmak için yaşamıyordum. Resmi, geçimimi sağlamak için, daha doğrusu öğrenmeye devam edebilmek için yapıyordum. Bununla beraber bir gün gayeme ulaşacağıma tam bir inancım vardı. Bu inanç bana kolay tahammül etmem için yetiyordu, hayatın diğer küçük sıkıntılarına pek önem vermiyordum.

Buna bir de, gelişimin ilk saatinden itibaren bu şehre tutkunluğumu ilâve etmek gerek. Hiç bir şehre bu derece kuvvetli bir hisle bağlanamıyorum. İşte gerçek bir Alman şehri! (Viyana ile bu şehir arasında ne büyük bir fark var! O ırklar Babililini düşünmek bile bana büyük sıkıntı veriyordu.) Burada konuşulan Almanca benim şiveme çok daha yakındı, bana aşağı Bavyera halkını ve gençliğimi hatırlatıyordu. Çok değer verdiğim, çok sevdiğim binlerce şey vardı burada. Fakat beni en çok çeken şey, kuvvet ve ihtişamla ince sanat duygusunun bir arada oluşu, Hofbrahaus'dan Oddon'a, Oktoberfest'den Pinacotheque'e uzanan eşsiz manzara idi. Bugün dünyada hiçbir yere bağlanmadığım kadar bu şehre bağlı olmamın sebebi şüphesiz, gelişmemin çözülmez bir şekilde ona bağlı olması ve öyle olmakta devam etmesidir. Fakat orada gerçekten tatmin olma şansına mazhar oluşumu, Wittelsbach'ların bu eşsiz güzel, şahane şehrinin yalnız soğuk bir muhakemeye sahip olan kişilere değil, hassas bir ruha sahip olanlara da bağlamak gerek.

Münih'te mesleğimle uğraşmaktan başka, siyasî olayları, bilhassa dış siyaset olaylarını incelemek beni çekiyordu. Dış politikaya Alman ittifakları politikası ile girmiş bulunuyordum. Daha o zamandan bu politi-

kayı tamamen hatalı görmekteydim. Fakat Viyana'da iken Reich'ın neyi hayal ettiğini pek anlayamıyordum. İttifakın ne kadar zayıf olduğunu Berlin'dekilerin de bildiğini, fakat sır sayılacak bazı sebeplerden dolayı bunu açıklamadığını, vaktiyle Bismarck'ın kurduğu bu ittifakı yürütmekte fayda umduğunu düşünüyordum. Buna bağlı kalmanın sebebi memleketi endişeye düşürmemek veya yabancılara fırsat ve açık vermemek olabilirdi.

Halkla temaslarım sonunda bu düşüncelerimin yanlış olduğunu öğrenerek irkildim. Her tarafta, hatta aydın çevrelerde bile, Habsburg monarşisinin ne olduğunu belli edecek en ufak bir bilgiye sahip olmadıklarını görerek şaşırdım. Halk, ittifakı ciddî bir kuvvet olarak görüyor, icabında büyük bir askerî kuvveti ileriye sürebileceğine inanıyordu. Monarşiyi her zaman bir Alman devleti olarak görüyor ve buna güvenileceğini düşünüyordu. Burada da kuvvetin sayı ile ölçülebileceğini sanıyorlar, Avusturya'nın nice zamandan beri bir Alman Devleti olmaktan tamamen çıktığını, bu imparatorluğun için için yıkıldığını bilmiyorlardı.

Ben bu durumu "resmî" denilen diplomasiden daha iyi biliyordum. Onların hemen hemen her zaman körü körüne bir yol tuttuklarını görüyordum. Halkın duyguları, yüksek çevrelerden umumî efkâra verilenleri yansıtamazdı. Yüksek çevrelerde, "müttefik"e olan bağlılık paraya olan bağlılık gibiydi. Belki de samimiyet bahsinde eksik olanı sevimlilik gösterisi ile telâfi etmeye çalışıyorlardı. Ve kelimeler daima peşin para yerine geçiyordu.

Viyana'da, bazen devlet adamlarının siyasî nutukları ile Viyana gazetelerinin makaleleri arasındaki fark beni sinirlendirirdi. Hiç olmazsa görünüşte Viyana bir Alman şehri idi. Fakat Viyana'dan, daha doğrusu Alman Avusturya'dan uzaklaşıp, imparatorluğun Slav eyaletlerine gidince muazzam bir fark derhal göze çarpıyordu. Bu üçlü ittifak komedisine orada nasıl bir gözle bakıldığını anlamak için Prag gazetelerine bir göz atmak yeterliydi. Bu "diplomasi şaheseri" ile sadece ve çok acı bir şekilde alay ediliyordu. Barış hüküm sürmesine ve iki imparatorun birbirlerine sevgi mesajları göndermelerine rağmen, iş hayalden gerçeğe geçtiği ve uygulamaya sıra geldiği zaman, ittifakın da yok olacağını söylemekten hiç çekinmiyorlardı.

Birkaç yıl sonra ittifakların gerçekleşme zamanı geldiğinde, İtalya'nın iki müttefikini yüz üstü bırakarak, kaba bir şekilde çekilivermesine ve hatta düşman safına geçmesine nasıl şaşılırdı. İtalya'nın Avusturya safında savaşacağı mucizesine diplomatik körlüğe yakalanmamış bir insan nasıl inanabilir, bir dakika için bile buna nasıl ihtimal verebilirdi. Avus-

turya'nın her tarafında gerçek durum işte böyleydi.

Avusturya'da ittifak fikrini yalnız Habsburglar ve Almanlar destekliyordu. Habsburglar hesapla ve mecburiyetten dolayı, Avusturyalı Almanlar ise iyi niyetle ve siyasî şaşkınlıktan dolayı destekliyorlardı. İyi niyetliydiler, çünkü üçlü ittifakın faydalı olacağına, onu güçlendireceğine inanıyorlardı. Siyasî bir şaşkınlıktan dolayı destekliyorlardı, çünkü böylece kendilerini de beraber uçuruma sürükleyecek olan bu devletin cesedine Reich'ı da bağlamış oluyorlardı. Bu ittifak yüzünden Avusturya Almanları "Almansızlaştırma" politikasına daha tehlikeli ve kaçınılmaz bir şekilde maruz kalacaklardı. Gerçekten de Habsburglar bir yandan bir istilâya karşı ittifak kurmakla güvenliklerini sağlamlaştırdıklarına inanıyorlardı, öte yandan da Cermanizm hareketini bastırmak ve işçi siyasetlerini daha tehlikesiz yürütmek imkânını elde etmiş oluyorlardı. Bunun sebebi yalnız, Reich hükûmetinin çok bilinen "objektifliği" yüzünden ses çıkarmayacağını bilmeleri değildi, her fırsatta ittifakı ileri sürerek, aşırı Slavlaştırma hareketine karşı ses çıkaracak Avusturya Almanlarını da susmaya mecbur edebilecekti.

Reich Almanyası'nın bile Habsburg hükûmetini tanıması ve ona güven beslemesi karşısında Avusturya Almanına yapacak ne kalıyordu? Bütün Almanların gözünde kendi ırkına ihanet etmiş görünmek pahasına karşı koyabilir miydi? Halbuki bu Almanlar, yıllardan beri uğruna en büyük fedakârlığı göze almıştı!

Resmi Alman diplomasisi tarafından ve bütün kamuoyu tarafından Avusturya içindeki milliyetler meselesindeki tutumu yalnız saçma değil, aynı zamanda pek anlamsızdı. 70 milyon nüfuslu bir milletin geleceği ve güvenliği bir ittifaka bağlanıyor, fakat bu ittifakı mümkün kılan yegâne unsurun, müttefik tarafından seneden seneye, sistemli, serbest ve kat'î şekilde imhasına seyirci kalınıyordu. Bir gün elde kalacak olan, Viyana diplomasisi ile imzalanmış bir anlaşma olacaktı fakat müttefik olarak imparatorluktan hiçbir gerçek yardım alınamıyacaktı.

İtalya için zaten başlangıçtan beri durum böyle idi. Almanya'da milletlerin psikolojisi ve tarihi biraz daha açık bir şekilde incelenmiş olsa idi, Quirinal ve Viyana saraylarının hiçbir zaman omuz omuza savaşa girmeyecekleri çok iyi anlaşılırdı. İtalyan hükûmeti fanatik bir şekilde nefret edilen Habsburg devleti ile aynı safta savaşmak üzere bir tek askeri cepheye sürmeye bile teşebbüs etmediği halde, bütün İtalya bir volkan halini almıştı. Avusturya devletine sözde ittifakla bağlı her İtalyan, Avusturya'ya kin ve nefret besliyordu. Habsburg Sarayı'nın yüzyıllardan be-

ri İtalya'nın bağımsızlığına ve hürriyetine karşı takındığı tavır ve işlediği hatalar unutulacak gibi değildi. Ne halk unutabiliyordu bunu ne de hükûmet. Bunun için İtalya'nın Avusturya ile yapabileceği iki şey vardı. İttifak veya savaş.

Birincisini tercih ederek ikincisi için rahat rahat hazırlanabilirdi.

Avusturya ile Rusya arasındaki ilişkiler silâhlı bir çatışmaya doğru ilerledikçe, Alman ittifaklar politikası hem anlamını yitirmiş, hem tehlikeli olmaya başlamıştı.

Bu, doğru ve ileri görüşlü bir diplomasinin bulunmadığını gösteren klasik bir örnektir.

Neden bir ittifaka karar verildi? Buna sebep Reich'ın yalnız başına daha iyi yapamayacağı bir gelecek ve güvenlik sağlama gayesidir. Reich'ın geleceği Alman halkının yaşama hakkını elde etmek idi.

O halde şu şekilde bir soru sorabiliriz. Aşağı yukarı belli olan bir gelecekte Alman milletinin hayatı nasıl bir biçim alabilir, sonra bu gelişmenin olması için zarurî olan esaslar ve emniyet Avrupa devletleri ile olan genel ilişkiler çerçevesinde nasıl sağlanabilir?

Alman dış politikasının geleceğini açık olarak göz önünde bulundururken şu gerçekleri de dikkate almak mecburiyeti vardı.

Almanya'nın nüfusu her yıl 900 bin kişi artıyordu. Bu yeni vatandaşlar ordusunu besleme güçlüğü de seneden seneye artmaktaydı ve açlık tehlikesini önleyecek tedbirler vaktinde alınmazsa bir facia ile karşılaşılacaktı.

Böyle korkunç bir tehlikeyi önlemenin de dört yolu vardı.

1. Fransızların yaptığı gibi doğum artışlarını sun'î olarak kontrol etmek, böylece nüfus çoğalmasını önlemek mümkündü. Kıtlık devirlerinde veya kötü iklim şartlarında, toprağı verimsiz bölgelerde, bazı memleketler ve ırklar için, tabiat da kendiliğinden nüfus artışlarını önler. Fakat tabiatın kendi metodu ile yaptığı kontrol doğurma yeteneğini önlemez, yalnız doğan ferdi çok büyük mahrumiyet ve güçlük karşısında bırakır, cılızları, güçsüzleri tasfiye eder, yaşamalarına engel olur. Her türlü güçlükleri aşıp varlıklarını devam ettirebilenler ise, kuvvetli, dayanıklı, yetenekli olurlar ki, aynı döngü başlayabilsin. Tabiat ferde karşı serttir ve fert hayat mücadelesine karşı koyacak güçte değilse onu derhal hayattan ayırır, ırkı ve cinsi güçlü tutarak en yüksek şekilde icraatını yürütmüş olur.

Sayının azalması ferdi, dolayısı ile ırkı daha kuvvetli yapar. Fakat insan kendi zürriyetini kontrole kalkarsa bunun neticesi çok başka olur. Çünkü insan tabiatla aynı hamurdan yapılmış değildir, o, "beşerî"dir. Bunu

tabiattan, bu her türlü hünerin merhametsiz kraliçesinden, daha iyi hisseder. İnsan doğan bir ferdin gelişmesine ve yaşamasına engel olmaz fakat doğumla çoğalmaya engel olabilir. Yalnız kendisini düşünen ve ırkı asla düşünmeyen bir insan için bu usûl öteki usulden daha insanî, daha doğru imiş gibi görünür, fakat maalesef sonuç kötü olur.

İnsanları doğum yapmakta serbest bırakan tabiat, onları çok çetin mücadele ve tecrübeye tabi tutar, fertlerin arasından yalnız yaşamaya lâyık olanları seçerek onlara ırkı muhafaza ve idame vazifesini verir. Fakat insan doğumu kontrol etmekle bir defa doğmuş olan her varlığı her ne pahasına olursa olsun muhafaza etmek ister. İlâhi iradeye karşı olan insana bu tavır akıllıca ve insanî olarak görülür ve insan bir noktada tabiatın yetersizliğini ve onu mağlup ettiğini zannederek sevinebilir. Oysa sayıyı gerçekten kontrol etse de ferdin değerini iyice düşürmüş oluyor ki, buna Allah razı olmaz. Çünkü doğum melekesi kontrol edilince ve doğumlar azalınca, hayatla mücadelede yalnız kuvvetli ve sıhhatli olanların yaşamasına mukabil, hastalıklı, cılız olanların ne pahasına olursa olsun kurtarılmasına çalışılır. Tabiat iradesini küçültmeye çalışmanın sonunda, gittikçe bozulan, acınacak halde bir nesil ortaya çıkar ve bir gün yeryüzü cılız, sakat, güçsüz insanlardan ibaret kalır. Çünkü insan cinsinin idamesinde ilâhi kanunu değiştirmeye kalkmanın cezasını er veya geç mutlaka görür. Kuvvetli bir ırk zayıf bir ırkı bertaraf edecektir, hayata doğru nihaî akış sözde insanî olan ferdiyetçiliğin gülünç engellerini yıkacak, zayıfların yerine kuvvetlileri bırakacaktır.

Alman milletinin bekasını nüfus artışını engelleyerek temin etmeye çalışan bir kimse, onun geleceğini mahvediyor demektir.

2. İkinci yol, bugün hâlâ çoğu kez teklif edilen ve övgüsü yapılan yol "dahilî kolonizasyon"dur. Bu teklif onu en az anlayanlar tarafından destekleniyor, methediliyor. Ve bu proje en büyük zararlara yol açabilir.

Şüphesiz bir toprağın verimini sınırlı bir şekilde arttırmak mümkündür, fakat bu artış ilânihaye olmaz, bir yerde durur. Bir süre toprağın verimini arttırmak sayesinde, artan Alman nüfusunu açlıktan korumak mümkündür. Fakat ihtiyaçların insan nüfusundan daha hızlı arttığını hesaba katmak lâzım. İnsanların yiyecek ve giyecek ihtiyacı yıldan yıla artmaktadır ve bu ihtiyaçlar birkaç yüz yıl önceki insanların ihtiyaçları ile karşılaştırılamayacak kadar çoktur. O halde üretim artışının nüfus artışını sağlayacağını düşünmek yanlıştır. Bu ancak, artan üretimin artan ihtiyaçlara kullanılmaması halinde mümkündür. Fakat üretimin arttığını ihtiyaçların artmadığını düşünsek bile bir noktaya gelinip durula-

caktır, çünkü bir milletin sahip olduğu topraklar sınırlıdır. Bütün çabalara rağmen bir gün gelecek, daha fazla üretim mümkün olmayacak ve er-geç yine mukadder sonuçla karşılaşılacaktır. Açlık önce mahsulün az olduğu devirlerde görülecek, nüfus arttıkça açlık yılları artacak sonra, ancak iyi bir mahsul anbarları doldurduğu zaman açlık olmayacaktır. Fakat zaman gelecek sefalet önlenemez olacak, millet açlıktan kurtulamayacaktır. İşte o zaman tabiat işe müdahale edecek ve yaşayacakları seçecek, zayıfları hayattan ayıracaktır. Yahut insanlar nüfus artışını sun'î olarak sınırlayacak, ırkın ve cinsin zararına, yukarıda belirttiğimiz hazin sona ulaşılacaktır.

Bu ihtimalin kaçınılmaz olduğunu, şu veya bu şekilde bir gün bütün milletlerin, bütün insanlığın aynı akıbete düşmeye mahkûm olduğunu söyleyenler olabilir. İlk bakışta doğru gibi görünür. Fakat şöyle düşünmek de mümkündür. Bir gün insanlık artan nüfusunun ihtiyaçlarını topraktan alınan ürünün artışıyla karşılayamaz hale gelecek, nüfus artışını sınırlamak zorunda kalacaktır. O zaman işi ya tabiata bırakacak ya da kendisi bir denge bulmaya çalışacaktır. Bu dengeyi şimdiki usulden daha uygun bir usulle, daha geniş imkânlarla yapacağını ümit edelim. Fakat bu sefer bütün milletler aynı sıkıntıya düşmüş olacaktır. Oysa şimdi yalnız gereği kadar toprak elde edemeyen milletler çekiyor bu sıkıntıyı. Günümüzde hâlâ işletilmeyen ve işlenmesini bekleyen muazzam topraklar vardır. Bu toprağın tabiat tarafından bir millete veya ırka, gelecekte kullanacağı yedek toprak olarak tahsis edilmediği de bir gerçektir. Bu topraklar onu ele geçirmek ve işlemek gücüne sahip olan milletlere ait olacaktır.

Bir millet "dahilî kolonizasyon" faaliyetinin içine kapanıp kalır ve diğer milletler dünyanın geniş toprakları üzerinde yayılırsa nüfus artışını sınırlamak zorunda kalacaktır. Fakat geniş topraklara yayılan milletler artmaya devam edecektir. Bir ülkenin toprağı ne kadar azsa, bu durumla o kadar çabuk karşılaşır. Maalesef en iyi milletler, -daha doğrusu insanlığın temeli olan medeniyetçi ırklar- çok defa barışsever körlüğü ile yeni arazi elde etmekten vazgeçerler, "dahilî kolonizasyon"la yetinirler. Oysa daha az değerli veya değersiz ırklar yerleşecek araziyi elde etmesini bilmektedirler. Bu durumun doğuracağı sonuç şudur. En yüksek medeniyeti kuran milletler topraklarının azlığı yüzünden nüfus artışını önlemek zorunda kalırken, daha az medenî fakat daha sert ve kaba tabiatlı milletler sahip oldukları geniş topraklar sayesinde, nüfusu kontrol endişeleri olmadan çoğalmaya devam ederler. Başka bir deyimle bir gün gelecek dünya, kültürü daha az fakat enerjisi daha çok bir insanlığın eline geçecektir. Demek ki, gelecekte iki yol ortaya çı-

kacaktır. Ya dünya modern demokrasimizin anlayışına göre, ya da tabiî kanunlarla idare edilecektir. Bu sefer de nüfus artışını kontrol eden milletler değil, sert iradeli milletler galip gelecektir. İnsanlık hayatının bir gün korkunç mücadelelere sebep olacağından kimse şüphe edemez. Sonunda galip gelecek olan yalnız beka içgüdüsüdür. Budalalığın, alçaklığın ve ukalâlığın karışmasından başka bir şey olmayan sözde insanlık da bu içgüdü karşısında, güneş altındaki kar gibi eriyip gidecektir. İnsanlık devamlı mücadeleler sayesinde büyümüştür. Ebedî barış onu mezara götürür.

Biz Almanlar için "dahilî kolonizasyon" kelimeleri uğursuzdur. Çünkü hayatımızı uyuşukluk içinde kazanabileceğimiz fikrini verir ve bu fikri kuvvetlendirir. Bir defa bu teori kafamıza yerleşirse, dünya üzerinde Almanlara lâyık olan yeri elde etmek için harcanan bütün çabaların sonu gelmiş olacaktır. Orta halli bir Alman, hayatını ve geleceğini bu vasıta ile temin edebileceğine inanırsa bu, bütün aktif savunma denemelerinin, Almanların hayatî ihtiyaçlarını temin için çalışmanın sonu demektir. Böylece gerçekten faydalı bir dış politika ile Alman milletinin istikbali de toprağa gömülmüş olacaktır.

Alman milletinin kafasına bu uğursuz fikri bilhassa yerleştirmek isteyenlerin Yahudi oluşu da bir tesadüf değildir. Yahudi, insanların her çeşit boş hayallerin kurbanları olduğunu çok iyi bilir. Boş hayaller insanlara, hayatın zorlu ve merhametsiz mücadelesine karşı tabiata bir fiske vurabilme imkânı bulduklarını, çalışmayla, tembellikle veya başka bir vasıta ile gezegenimizin hâkimi olduklarını zannettirir.

Bir Alman dahilî kolonizasyonu bilhassa sosyal düzensizliği ve arazi spekülâsyonunu önlemek için olmalıdır. Fakat bu, yeni arazi temin etmeden milletin geleceğini teminat altına almak için asla yeterli değildir. Başka türlü hareket ettiğimiz takdirde kısa bir süre sonra toprağımız da gücümüz de yeterli gelmeyecek, tükenecektir. Nihayet şu konuyu da belirtmek gerekir. Belli ve küçük toprak üzerindeki "dahilî kolonizasyon"dan doğan kontrol, tıpkı doğurma melekesinin kontrolü gibi, milleti askerî ve siyasî bakımdan çok güç bir duruma götürür.

Bir memleketin arazisinin geniş oluşu, dışa karşı başlı başına bir savunma faktörüdür. Sahip olunan toprak ne kadar büyükse, onun tabiî koruma imkânı da o kadar büyüktür. Küçük arazi sahibi memleketlere karşı daima daha süratli, daha kolay ve daha tesirli kararlar alınabilir, fakat toprakları geniş bir ülkeye karşı bunu yapmak çok daha güçtür. Bundan başka, geniş arazi sahibi milletler, var güçle ve kesin sonuç alacak şe-

kilde yapılmayan saldırılara karşı emin bir korunmaya sahiptirler. Çünkü geniş arazilerde başarı uzun ve çetin çatışmalarla elde edilir ve çok önemli sebep olmadıkça saldırgana karşı yeni yeni hücumlar yapılabilir.

Bir devletin arazisinin geniş olması, milletin hürriyet ve bağımsızlığı için başlı başına bir destektir, fakat küçük toprak istilâyı dâvet eder. Reich'in "millî" kadrosunda, artan nüfus ve kâfi gelmeyen toprak arasında bir denge kurmak için bu ilk iki çareye baş vurulmadı. Fakat bu tutumun sebebi yukarıda belirttiğimiz hususlar değildi. Doğumun kontrolüne ahlâkî sebeplerden dolayı karşı geldiler. "Dahilî kolonizasyon" görüşü de sert bir şekilde reddedildi, çünkü bunu büyük mülklere tecavüz ve bilhassa özel mülkiyete karşı genel bir saldırıya geçmenin hazırlığı ve başlangıcı olarak görüyorlardı. Bu "kurtuluş doktrini"ni göklere çıkaracak sunuş tarzı ile, özel mülkiyete tecavüz nazariyesinin tutunma ihtimali vardı.

Genel olarak geniş halk kitleleri arasında bu direniş pek iyi karşılanmıyor, meselenin esası üzerinde durulmuyordu. Böylece, artan nüfusa iş ve ekmek bulabilmenin sadece iki yolu kalıyordu.

3. Ya yeni topraklar ele geçirilir, her yıl buraya artan nüfus yani milyonlarca insan yerleştirilir ve millet muhafazası temin edilmiş olur.

4. Ya da, endüstri ve ticaretimiz için dış pazarlar bulunur ve bu sayede ihtiyaçlarımız temin edilmiş olur.

Başka bir deyimle. Ya bir arazi elde etme politikası, ya da bir sömürgecilik ve ticaret politikası uygulamak kalıyordu. Bu iki yol muhtelif açılardan incelendi, övüldü, tartışıldı ve nihayet sonuncusu kabul edildi. Oysa bu iki yolun en doğrusu birincisi idi.

Artan nüfusumuzu yerleştirmek için arazi ele geçirmenin, bilhassa gelecek düşünüldüğü zaman, sayısız faydaları görülür. Evvelâ, bütün milletin temeli olacak sağlam bir köylü sınıfını muhafaza etmek imkânı elde edilmelidir. Bugünkü dertlerin çoğu şehir ve köy nüfusları arasındaki hatalı bir yoğunluktan doğmaktadır. Küçük ve orta köylülerden meydana gelen sağlam bir tabaka, bugün bizde görülen sosyal sıkıntılara karşı daima en iyi muhafaza vasıtası olagelmiştir. Bir millete kapalı bir ekonomi çerçevesi içinde günlük ekmeğini temin eden tek çare de budur. Endüstri ve ticaret o zaman üstün fakat zararlı durumlarını kaybeder, millî bir ekonominin genel kadrosuna bağlanır, ihtiyaçlar dengeli bir şekilde karşılanır. Bunlar artık milletin geçimi için esas olmaktan çıkar, yardımcı duruma gelirler. Bunların rolü, bütün sahalarda kendi ürünümüz ve kendi ihtiyaçlarımız arasında tam bir münasebet kurmakla sınırlandığı zaman,

yabancılara bağlı olmaksızın muayyen bir ölçüde milletin nafakası temin edilmiş olur. Böylece, bilhassa felâket günlerinde, devletin hürriyeti, milletin bağımsızlığı için kendilerine düşeni yaparlar.

Bununla beraber böyle bir toprak ele geçirme politikası bugün artık meselâ Kamerun gibi bir yerde değil, Avrupa'da tatbik edilebilir. Bir milletin başka bir millete nispetle elli misli toprağa sahip olması Allah'ın iradesine de uygun düşmez. Bu görüşü sükûnetle ve soğukkanlılıkla karşılamak gerek. Böyle bir durum karşısında, siyasî sınırlarla ebedî hak sınırlarından uzaklaşmak uygun değildir. Bu dünyada gerçekten herkese yetecek kadar yer varsa, bize de yaşamamız için zarurî olan toprağı versinler. Bunu elbette isteyerek yapmazlar. Fakat o zaman işe, herkesin yaşamak için mücadele hakkı karışır. Tatlılıkla istediğimiz zaman vermedikleri şeyi yumrukla almak mecburiyeti doğar. Atalarımız bugünkü gibi saçma bir barışçılık düşüncesiyle hareket etmiş olsaydılar, halen elimizde bulunan millî toprakların üçte birine bile sahip olamazdık ve Alman milletinin Avrupa'da geleceği gibi bir endişe de kalmazdı. Reich'ın doğuya açılma politikasını ve doğu eyaletlerini, atalarımızın azim ve kararına, bekaları için yaptıkları mücadeleye borçluyuz. Devletimizin ve milletimizin toprak bütünlüğünü temin eden bu iç kuvvet, bizi bugüne kadar yaşatan tek kuvvettir.

Bu hal çaresinin iyi olduğunu gösteren başka bir sebep daha vardır.

Avrupa devletlerinden çoğu bugün tepeleri üzerinde oturtulmuş piramitlere benzemektedir. Avrupa'daki topraklarının yüzölçümü, muazzam sömürgeleri ve dış ticaretleri yanında gülünç derecede küçüktür. Şöyle diyebiliriz. Zirve Avrupa'da, kurallar Birleşik Amerika hariç bütün dünyadadır.

İngiltere bile bu söylediklerimin aksini ispat eder bir delil değildir. Çünkü Britanya İmparatorluğu söz konusu edilince, bir Anglo-Sakson dünyasının mevcudiyeti unutuluyor. İngiltere, Birleşik Amerika ile kültür ve dil birliğine sahip olduğu için, bir Avrupa devletiyle asla karşılaştırılamaz.

Almanya yeni toprakları Avrupa'dan bulmalı ve elde etmelidir. Toprak konusunda sağlam bir politika takip etmenin tek yolu budur. Sömürgeler Avrupalıların yerleşmesine müsait olmadıkça bu amaca faydalı olmaz. Fakat 19. yüzyılda böyle toprakları barış yoluyla elde etmek mümkün değildi. Böyle bir sömürge politikası çetin bir savaşı göze almadan yapılamazdı, fakat bu savaş da Avrupa dışında sömürge elde etmekten daha zor değildi. Bir defa böyle bir karar alınınca ona sımsıkı sarılmak ve

kendini işe tam vermek gerekir. Herkesin bütün enerji ve iradesine ihtiyaç gösteren bu iş birtakım yarım tedbirlerle ve tereddütlerle gerçekleştirilemez. Reich'ın bütün politikasını da bu gayeye yöneltmek ve bu tek gayeye yardımcı kılmak gerekirdi. Bu görevi bilmek ve yapmaktan başka tavır ve düşüncelere yer vermemek gerekirdi.

Bütün ittifaklara yalnız bu açıdan bakılmalı ve gerçek değerlendirmeyi yapmalıydı. Avrupa'dan toprak mı elde edilmek isteniyordu, bu ancak Rusya'nın zararına olarak gerçekleşebilirdi. O zaman da yeni Reich'ın tekrar eski Töton Şövalyeleri'nin yolunu tutması gerekirdi ki, Alman kılıcı Alman sapanına sürülecek tarla ve millete günlük nafaka temin etsin.

Böyle bir politika için Avrupa'da en münasip müttefik İngiltere olabilirdi. Bir defa arkamızı emniyete aldıktan sonra, yeni Cermen Haçlıları seferine ancak İngiltere ile birlikte girişilebilirdi. Bunu yapmakta biz de atalarımız kadar haklı idik. Barışçılarımızdan hiçbiri doğunun ekmeğini yemeyi reddetmiyor fakat, sapana yol açan kılıçtır!

İngiltere ile anlaşmak için hiçbir fedakârlık çok görülmemeliydi. Sömürgeleri ve deniz gücünü bırakmak, İngiltere endüstrisi ile rekabetten kaçınmak gerekiyordu. Bu neticeye ancak açık bir tavır takınmakla ulaşılabilirdi. Koloniler ve dünya ticaretini bırakmak, Alman savaş donanmasından vazgeçmek, devletin bütün kuvvetini kara ordusu üzerine kurmak. Şüphesiz bunun sonucu geçici bir kontrol olurdu fakat bu şekilde gelecekte büyük ve kuvvetli olurduk.

İngiltere'nin bu anlamda bir anlaşma zemini aradığı devirler olmuştur. Çünkü Almanya'nın artan nüfusu yüzünden herhangi bir çıkış yolu bulmak zorunda olduğunu, Almanya'nın bunu İngiltere ile anlaşarak Avrupa'da ve İngiltere'siz olarak dünyada bulabileceğini çok iyi anlamıştı. Asrın başlarında Londra, Almanya'ya yaklaşma çarelerini aradığı sırada bu temayül başbakana anlatılmalı, iyi niyet gösterilmeliydi. Son yıllarda yaşadığımız korkunç bir ruh hali ilk defa işte o zaman görüldü. İngiltere için kor üzerinden kestane almak hiç hoşumuza gitmiyordu. Bu ittifak iki tarafa da ancak kazanç sağlayan bir iş esası üzerine olabilirdi ve böyle bir ittifak İngiltere ile kolayca kurulabilirdi. İngiliz diplomasisi her avantajın bir zıddı olduğunu çok iyi biliyordu.

İyi düşünülmüş bir dış politika ile Almanya 1904'te Japonya'nın rolünü alabilirdi. Bunun sonuçları da şunlar olurdu. Öncelikle Dünya savaşı olmazdı. 1904'te dökülen kanların 1914 -1918 arasında on misli olarak dökülmesi önlenmiş olurdu. Ve bugün Almanya'nın dünya üzerindeki

durumu çok mükemmel olurdu.

O tarihlerden itibaren Avusturya ile ittifak aptallık idi. Bu mumya-devlet Almanya'ya bir savaş yapmak için bağlanmıyor, ebedî bir barış için ve bu barışı monarşi içindeki Cermanizmi kesin bir şekilde yok etmek üzere kullanmak için bağlanıyordu. Alman millî menfaatlerini aktif bir şekilde savunmaya müsaade etmeyen ve kendi sınırları içinde cermanizasyonu frenlemeye kuvveti ve becerisi yetmeyen bir devletle böyle gerçek bir ittifak mümkün değildi. Eğer Almanya, Alman ırkından on milyon insanın kaderini Habsburg'lar devletinin eline bırakmamak için yeter derecede millî duygu ve karaktere sahip olmasa idi, Habsburg'ların cüretkâr ve pervasız bir plâna el atması beklenemezdi. Eski Reich'ın Avusturya meselesindeki tutumundan, bütün millet için olacak kesin mücadeledeki tutumunun ne olacağını da çıkarabiliriz. Yıldan yıla Cermanizmin ezilmesine müsaade edilmemeliydi, çünkü Avusturya ile ittifakın ancak

Alman unsurun desteği ile bir değeri olabilirdi. Fakat bu yoldan da uzaklaşıldı.

Bu kötü gidişten kurtulmak istediler ve tabîki kurtulamadılar. Dünya barışını idame ettireceklerinin rüyasını görüyorlardı. Oysa, uyandıkları zaman dünya savaşı ile karşılaştılar.

Alman geleceğine bir biçim vermek için bu üçüncü yolu dikkate almayışlarının başlıca sebebi işte bu barış rüyasıdır. Ancak doğudan toprak elde edebileceği biliniyordu, savaşın zarurî olduğu da görülüyordu ve bunlara rağmen ne pahasına olursa olsun isteniyordu. Çünkü o devirlerde ve epeyce zamandan beri Alman dış politikasının sloganı her vasıtaya başvurarak Alman milletini korumak ve bekasını sağlamak değil, dünya barışını korumak idi. Sonuç bildiğiniz gibi oldu. Bu noktayı tekrar, özellikle ele alacağım.

Geriye dördüncü şık kalıyordu. Endüstri ve dünya ticareti, donanma kuvveti ve sömürgecilik. Böyle bir gelişme şüphesiz daha çabuk ve daha kolay olurdu. Fakat bir toprağı kolonileştirmek uzun bir iştir, bazen asırlarca sürer. Bu işin önemi ve meselenin derinliği de buradadır. Mesele, ani bir alev parlaması değildir, derin, uzun süreli, aynı zamanda kalıcı bir güç aktarımıdır. Bir sabun köpüğü gibi olacak birkaç yıllık endüstri hamlesi değildir. Önce bir donanma kurulacak, sonra kararlı bir mücadele ile çiftlik arazisi elde edilip hazırlanacak ve buraya çiftçiler yerleştirilecek. Fakat donanmanın dağılması da kolaydır. Bunu da unutmamak gerekir.

Almanya bu politikayı denediği zaman, bunun da bir gün savaşa yol açacağını gördü. Silâha başvurmak zorunda kalmadan "milletlerin ba-

rış yoluyla fethi" dedikleri bir harekâtla gidip uzaklardan muz toplama işi için, tatlılığın, iyiliğin, barışçı niyetin kâfi geleceğine yalnız çocuklar inanabilir. Biz bu yola başvurmasaydık, bir gün İngiltere bize kesinlikle düşman olur, bizim barışçı faaliyetimize, şiddetli bir bencillik ile ve kaba kuvvetle saldırmaktan çekinmezdi.

Bir gerçektir ki, biz ona aynı şeyi yapmadık. Avrupa'dan toprak elde etme politikası için Rusya'ya karşı İngiltere ile birleşemedik. Sömürge ve dünya politikası gütmek de İngiltere'ye karşı Rusya ile birleşmekle mümkündü. Fakat bu takdirde bu politikanın bütün sonuçlarına katlanmak ve bilhassa mümkün olduğu kadar çabuk Avusturya'yı bırakmak gerekirdi. Ne bakımdan ele alınırsa alınsın, 1900'lere doğru Avusturya ile ittifak kurmak bir çılgınlıktı.

İngiltere'ye karşı Rusya ile, Rusya'ya karşı İngiltere ile birleşmeyi kimse düşünmüyordu. Çünkü her iki durumda savaş kaçınılmaz olacaktı, oysa bu ticaret ve endüstri politikasına savaşı önlemek için giriliyordu. "Ekonomik ve barışçı" fetihlerde, her türlü kuvvet politikasını kaldıran bir faaliyet metodunun olduğu sanılıyordu. Fakat bundan, bilhassa İngiltere'den anlaşılmaz tehditler geldiği zamanlarda, pek emin olamıyorlardı. Bunun içindir ki, bir donanma kurulmasına karar verildi, ama amaç asla İngiltere'ye saldırmak değildi, aksine "dünya barışı"nı korumak ve "barışçı" fetih politikası gütmek idi. Bunun için kurulan donanma yalnız gemi sayısı ve tonaj bakımından değil, silâhlandırılma bakımından da pek mütevazı idi, böylelikle "barışçı" niyet gösteriliyordu.

Dünyada ekonomik ve barışçı bir fetih üzerine söylenmiş sözler, şimdiye kadar hiçbir zaman bir devlet politikasının esasını teşkil etmemiş olan bir anlamsızlık idi. Böyle bir fethi mümkün görenlerin ve destekleyenlerin örnek olarak İngiltere'yi göstermeleri bu anlamsızlığı daha belirli bir şekilde ortaya koyuyor. Doktrin ve tarihten ders alma anlayışımız bu olay ve ilgiyi bize öğretememiştir. Bunun telâfisi henüz mümkündür ve bu olay birçok kimsenin tarihi hiç anlamadan okuduklarını çok iyi göstermektedir. Aksi düşünceyi savunmak için yine İngiltere'yi örnek göstermek mecburiyeti var. Çünkü hiçbir millet ekonomik fethi kılıçla ve bu kadar kesin ve sert bir tutumla hazırlamamış, sonra da onu azimle savunmamıştır. İngiltere'nin siyasî güçle ekonomik fetihleri gerçekleştirmeyi bilmesi, sonra da bütün ekonomik başarılarını siyasî kuvvet haline getirmesi İngiliz politika sanatının özelliği değil midir? Üstelik, ekonomik gelişme için İngiltere'nin kendi kanını akıtmış olmasını bir alçaklık olarak görmek de çok büyük hatadır. İngiltere'nin millî bir or-

duya sahip olmadığını söylemek de hiçbir şeyi ispat etmez. Önemli olan, eldeki mevcut ordu ile savaşa girme kararı ve iradesidir. İngiltere her zaman muhtaç olduğu savaş teçhizatına sahip olmuştur. Her zaman galip gelmesini sağlayacak savaş ordularını bulundurmuştur. Savaşa, paralı askerler yettiği sürece onları göndermiş, kendi milletinin çok kıymetli kanını son damlasına kadar israftan sakınmış fakat zafer için mecbur olduğunu gördüğü zaman bu fedakârlıktan da çekinmemiştir.

Fakat Almanya'da okullarda, basında, hiciv ve mizah gazetelerinde, İngiltere hakkında ve İngiliz İmparatorluğu hakkında yavaş yavaş öyle bir fikir meydana getirilmişti ki, sonunda bizi en kötü hayal kırıklıklarından birine uğratmıştır. Bu yanlış fikir yavaş yavaş bulaşıcı bir hastalık gibi her tarafa yayılmış ve bunun sonucu cezasını korkunç bir şekilde çektiğimiz yanlış tahminlere saplanmışızdır. Bu yanlış kanaat de o kadar derin olmuştur ki, "İngiliz"in kişi olarak inanılmaz derecede alçak, aynı zamanda iş bilir ve ahlâksız bir iş adamı olduğu inancı doğmuştur. Bizim ünlü profesörlerimiz, İngiltere İmparatorluğu gibi geniş bir dünya imparatorluğunun ancak bazı hile ve kurnazlıklarla meydana getirilebileceğini asla düşünemiyorlardı. Gerçeği söyleyen pek az kimsenin uyarmasına kulak asılmadı ve bunları susturdular, Flandre'da bizzat Tommie'lerin bize karşı cephe aldığını gören arkadaşlarımın şaşkın çehrelerini çok iyi hatırlıyorum. Savaşın daha ilk günlerinde bu İskoçyalıların bize haber ve mizah sayfalarında anlatılan iyi insanlara hiç benzemediğini herkes anlamaya başlamıştı.

Bu hayal, onu yayanlara şüphesiz bazı avantajlar temin ediyordu. Bunu ekonomik fetih için bir misal olarak gösterebilirlerdi. İngilizin başarılı olduğu yolda bizim de başarılı olacağımız söylenebilirdi, hatta aşikâr bir şekilde daha doğru ve namuslu oluşumuzun, İngilizler gibi hain olmayışımızın bize daha büyük avantajlar sağlayacağı iddia edilebilirdi. Böylece küçük milletlerin sempatisini, büyüklerin de güvenini daha kolay elde edebileceğimiz ileriye sürülebilirdi. Bizim namusluluğumuz başkaları için nefret edilen bir şeydir. Bunu hiç anlamıyorduk, çünkü buna biz kendimiz, ciddî olarak inanıyorduk. Oysa başkaları bizim bu hareketimizde hesaplı bir riyakârlık görüyordu. İhtilâle kadar bu böyle devam etti ve ihtilâlde, hiç şüphesiz hayretler içinde kalarak, psikolojimiz derinlemesine öğrenildi. Sınırsız aptallık derecesine varan samimiyetimiz görüldü. Yalnız bu "barışçı ekonomik" fetih anlamsızlığı bütün açıklığı ile diğer bir anlamsızlığı, üçlü ittifak anlamsızlığını anlatmaya yeterlidir.

Hangi devletle ittifak kurulabilirdi? Avusturya ile Avrupa'da bi-

le bir fetih savaşına girişilemezdi. Bu ittifakın esastan zayıf noktası burada idi. Bir Bismarck bunu bilerek göze alabilir ve ona göre hareket ederdi ama, ondan sonra gelen beceriksizlerin hiçbiri bunu yapamazdı ve böyle bir devir gelmişti ki, Bismarck'ın kurduğu ittifakın esasları mevcut değildi artık. Çünkü Bismarck, zamanında Avusturya'yı bir Alman devleti olarak görebiliyordu. Fakat genel seçimler ve parlamenter idare bu devleti Almanlıkla ilgisi kalmayan karışık bir duruma düşürmüştü.

Avusturya ile ittifak etnik bakımdan da zararlı ve uğursuz idi. Reich, büyük ve yeni bir Slav devletinin ortaya çıkmasına ses etmiyordu. Bu devlet, er ya da geç, Rusya'ya değil de Almanya'ya cephe alacaktı. Tuna monarşisinde bütün uygun şartlardan uzaklaştırılan pancermanistlerin nüfuzu azaldıkça ittifak yıldan yıla çözülüp zayıflamaya mahkûmdu.

Almanya ile Avusturya ittifakında, daha 1900'lerde Avusturya ile İtalya arasındaki ittifakın safhasına gelinmiş bulunuyordu. Burada da bir tek alternatif vardı. Ya Habsburglar monarşisi ile ittifak ya da Avusturya'da Cermanizme karşı baskıyı protesto etmek. Fakat böyle bir yola girilince çoğu zaman açık bir mücadele başlar.

Üçlü ittifakın değeri psikolojik bakımdan da çok mütevazı idi. Çünkü bir ittifakın dayanıklılığı yalnız mevcut durumun muhafazasına bağlı kalırsa zayıflar. Bir ittifak, tarafların bu ittifak yoluyla belki yayılma gayelerini gerçekleştirebileceklerine inanmaları ve buna çalışmaları ile kuvvet kazanır. Bu durumda da kuvvet manevra için değil, saldırmak için kullanılır. Bu, muhtelif çevreler tarafından anlaşıldı da maalesef profesyoneller tarafından anlaşılmadı.

İttifakın bütün zayıf taraflarını Ludendorff 1912 yılında yazdığı hatıratında belirtti. Ludendorff o zamanlar genel kurmayın bir albayı idi. Devlet adamları onun uyarmasına hiçbir değer vermediler. Akıl ve mantık genel olarak basit fanilerde görülüyordu da işe diplomatlar karışır karışmaz yok oluyordu. 1914 Savaşına Avusturya'nın dolaylı bir şekilde sebep olması ve Habsburg'ların kendilerini bundan sıyıramaması Almanya için bir şans olmuştur. Savaş başka türlü gelseydi Almanya tek başına kalacaktı. Almanya'ya karşı girişilen bir savaşta Habsburglar devletinin Almanya safında yer alması ve bunu istemesi mümkün değildi. Daha sonra İtalya ile meydana gelen ve ayıplanan durum Avusturya ile de meydana gelecekti. Avusturya, savaşın en başında bu ihtilâli önlemek için tarafsız kalacaktı. Avusturya Slavları 1914'te, Almanya'ya yardımını önlemek için monarşiyi devireceklerdi. Fakat Tuna monarşisiyle kurulan bu ittifakın sebep olduğu bütün tehlikeleri ve ağırlığı anlayan o devirde pek az kimse

vardı. İlkönce Avusturya'nın düşmanları çoktu ve bunlar bitik bir durumda olan bu devletin mirasından pay ümit ediyor, monarşinin parçalanmasına engel olarak gördükleri Almanya'ya karşı da düşmanlık besliyorlardı. Viyana'ya ancak Berlin'den geçilerek varılabileceğini anlamışlardı.

İkinci olarak Almanya bu ittifak yüzünden çok daha faydalı olan diğer ittifak imkânından mahrum kalmış, Rusya ile, hatta İtalya ile olan ilişkilerinde gerginlik artmıştı. Roma'da Almanya'ya karşı bir soğukluk ve düşmanlık yoktu fakat Avusturya'ya karşı sokaktaki İtalyanların kalbi bile kin ve nefret doluydu. Bir ziraî ve sanayi politika takibine başlayınca artık Rusya'ya karşı bir savaş sebebi kalmıyordu. Bundan yalnız iki devletin düşmanları menfaat umabilirlerdi. Neticede iki devleti her vasıtaya başvurarak savaşa itenler evvelâ Yahudiler ve Marksistler oldu.

Üçüncü olarak bu ittifak Almanya için devamlı bir tehlike doğuruyordu. Çünkü Bismarck Reich'ına düşman olan bir devlete Reich'ın müttefiki olan Avusturya'nın zenginliklerini vadederek onu harekete geçirmek çok kolaydı. Tuna monarşisine karşı bütün Doğu Avrupa, bilhassa Rusya ve İtalya tahrik edilebilirdi. Almanya-Avusturya ittifakı cazip bir miras sunuyor görünmeseydi, Kral Edward'ın nüfuz ve teşebbüsü ile bir dünya koalisyonu da meydana getirilemezdi. Yalnız bu durumdan dolayı aynı hücum hattına ayrı gayeler peşinde olan devletleri sevk etmek mümkün olamazdı. Bu devletlerin her biri Almanya'ya yapılacak bir genel saldırıdan sonra Avusturya'dan toprak ve tazminat koparacaklarını ümit edebilirlerdi. Bu felâket ittifakına Türkiye'nin de zımnen katılmış olması, tehlikeyi çok büyük ölçüde arttırıyordu.

Beynelmilel Yahudi sermayesinin Almanya'nın yıkımı ile artacak menfaati için böyle bir oltaya ihtiyacı vardı. Almanya henüz bu süper devletin malî ve ekonomik kontrolüne tam olarak girmemişti. Dünya koalisyonu da böylece kuruldu ve bu koalisyona Siegfried'in önünde göğüs göğüse çarpışma cesaretini veren tek şey askerlerinin milyonlarca oluşuydu. Daha Avusturya'da iken Habsburg devletiyle olan ittifaktan hiç hoşlanmamıştım. Daha sonra yaşadığım birçok olay sabitleşen kanaatimi kuvvetlendirdi. Girip çıktığım dar muhitlerde yıkılmaya mahkûm olan bu devletle yapılan anlaşmanın, zamanında tedbir almadığı takdirde Almanya'yı da feci bir yıkıma götüreceği merkezinde olan düşüncemi saklamıyordum. Nihayet dünya harbi fırtınası koptuğu, heyecan en gerçekçi çevreleri dahi sardığı, makbul telâkkilere yer bırakmadığı zaman bile bu derin düşüncem hiç değişmedi. Hatta cephede bulunduğum zaman, bu meseleleri tartışma fırsatı buldu-

ğum anlarda, Alman milletinin menfaati için mümkün olduğu kadar erken ittifakı bozmak gerektiği fikrini savundum. Almanya düşmanlarının sayısını azaltacak idiyse, Habsburg monarşisini terk etmek bir fedakârlık olmayacaktı. Çünkü milyonlarca insan dejenere olmuş bir hanedanı ayakta tutmak için değil, Alman milletinin selâmeti için miğfer giymişti. Harpten önce, hiç olmazsa kamplardan birinde, kabul edilen ittifak politikası üzerinde birçok defa şüpheler belirtilmeye başlanmıştı. Muhafazakâr Alman çevreleri aşırı bir itimada karşı dikkati çekmişler, fakat bütün makul uyarmalar gibi, onların söylediklerini de yel alıp götürmüştü. Dünya fethinin yoluna girildiğine, bunun muazzam sonuçlar getireceğine, fedakârlığın da sıfıra eşit olacağına inanmıştı bir kere. Profanlara, "bilenlerin", Hameln'in fare avcısı gibi saf halkı peşlerine takarak dosdoğru niçin ve nasıl yıkıma götürdüklerini bir kere daha sessizce seyretmek kalıyordu.

Ekonomik fethi pratik politika sistemi olarak kabul etmenin, politik amaç olarak bütün millete dünya barışının korunmasını göstermenin anlamsızlığı, bizim siyasî düşüncemizin genel olarak tutarsız ve hastalıklı oluşundan kaynaklanıyordu. Alman tekniğinin ve endüstrisinin zaferleri, Alman ticaretinin büyüyen başarıları bize, bütün bunların ancak kuvvetli bir devlet sayesinde mümkün olabileceğini unutturuyordu. Hatta birçok çevrelerde bizzat devletin bile varlığını ve fenomenlere borçlu olduğunu söyleyecek kadar ileri gidiliyor, onun ekonomik bir müessese olduğu, teşkilâtı ile halihazırdaki ekonomiye tabi bulunduğu ileri sürülüyor ve bu hal en normal, en sağlam bir şekil olarak belirtiliyor ve övülüyordu.

Halbuki devletin ekonomik bir kavramla veya belli bir ekonomik gelişme ile hiçbir ilgisi yoktur. Devlet, sınırları çizilmiş belli bir arazi üzerinde, amacı ekonomik faaliyetlerde bulunmak olan tarafların bir araya gelmesi demek değildir. Devlet, fizik ve ahlâk bakımından birbirine benzeyen bir insan toplumu teşkilâtıdır, nesillerini daha iyi yetiştirmek ve Allah'ın ırklarına Allah tarafından gösterilen hedefe ulaşmak için kurulmuştur. Bir devletin gayesi ve mânası yalnız budur. Ekonomi, bu görevin yerine getirilmesi için lüzumlu olan birçok vasıtadan sadece bir tanesidir. Ekonomi devletin ne sebebidir ne de amacıdır. Devletin tabiata aykırı olarak yanlış bir temele oturtulması hali istisnadır. Devletin devlet olarak mutlaka sınırları belli bir arazi üzerinde bulunmasına lüzum olmadığının izahı da buradadır. Bu şart ancak soydaşlarının geçimini kendi imkânlarıyla temin etmek isteyen, yani beka mücadelelerini kendi imkânlarıyla yürütmek isteyen milletler için zorunlu olur. Baş-

kalarını kendileri için çalıştırmak maksadıyla insanlığın arasına parazitler gibi sokulma becerisine sahip olan milletler, sınırı çizilmiş en ufak bir araziye sahip olmadan devlet kurabilirler. Meselâ, tufeylilikleri bütün insanlığa ızdırap veren Yahudiler böyledir. Yahudi devletinin hiçbir zaman sınırı çizilmedi. Dünyaya sınırsız olarak yayılmakla beraber aynı ırktan fertlere sahiptir. Bunun içindir ki, bu millet her yerde devlet içinde devlet meydana getirmiştir. Bu devleti "din" etiketi altında her tarafta dolaştırmak en usta hokkabazlık ve hilekârlıktır. Gerçekte Hz. Musa'nın dini Yahudi ırkını koruma doktrininden başka bir şey değildir. Bunun içindir ki, bu din maksadına taallûk eden sosyal, siyasî ve iktisadî bütün ilimleri içine alır.

Cinsi muhafaza içgüdüsü insan toplumlarının ortaya çıkışının ilk sebebidir. Bundan dolayı devlet ekonomik bir teşkilât değil, bir ırk organizmasıdır. Bu büyük fark bilhassa çağımızın sözde devlet adamları tarafından anlaşılmıyor. Bunun için bu sözde devlet adamları, devleti ekonomik vasıtalarla kurabileceklerini sanıyorlar. Gerçekte devlet, beka içgüdüsünün safında yer alan meziyetler idmanının bir sonucudur. Ve bu meziyetler bezirgânca bir bencillik değil, daima şanlı büyük faziletlerdir. Çünkü bir nev'in mevcudiyeti ve bekası ferdi fedaya hazır olmayı gerektirir. Şairin sözlerindeki mâna da budur: *Und setzet ihr nicht das Leben ein, Nie wird euch das Leben gewonnen sein Schiller, Wallenstein ("Wallenstein Kampı" Zırhlı Süvarilerin şarkısı) (Hayatınızı ortaya koymazsanız, Hiçbir zaman hayatınızı kazanamazsınız.)*

Ferdlerin hayatlarının feda edilmesi ırkın bekasını temin için zaruridir. Bir devletin oluşumu ve yaşaması için başlıca şart, karakter ve ırk birliği temeline dayanan bir dayanışma hissinin mevcut bulunmasıdır ve her vasıta ile bunu korumak için kararlı olmaktır. Bu, kendi toprakları olan milletlerde yalanın, riyanın, hainlik ve gaddarlığın teşekkülüne sebep olur. Fakat bu, saydığımız özelliklerin doğuştan olması ve siyasî şekiller ayrılığının âşikâr bir ispatından başka bir şey olmadığı zaman böyledir. Fakat bir devletin kurulması, hiç olmazsa başlangıçta, bu vasıfların bir tezahürü ile olmalıdır. Beka mücadelesinde yenik düşen yani başka devletlere bağlanarak er veya geç yok olmaya mahkûm olan milletler, mücadelede en az fazilet gösterenler veya parazitlerin hainliklerine, hilelerine kurban olan milletlerdir. Bu takdirde bile mesele yalnız zekânın noksanlığı değildir, insan duyguları kisvesi altında gizlenmeye çalışan kararlılık ve azmetmedir. Bir devletin iç kuvvetinin sözde ekonomik gelişme ile pek az uyuşması, devletlerin yapıcı ve muhafazakâr vasıflarının ekonomiye ne derece az bağlı olduğunu çok iyi gösterir. Sayısız misaller gös-

teriyor ki, ekonomik açılma daha çok devletin düşmesinin yakın olduğunu gösterir. İnsan toplumunun teşekkülü evvelâ ekonomik kuvvetlere ve hareketlere bağlı olsaydı, devlet gücünün en yüksek derecesi de ekonominin azamî derecede gelişmesi demek olurdu. Devletlerin kurulmasında ve korunmasında ekonomik gücün esas alınması düşüncesi yanlıştır. Tarihin her adımda açık olarak ve tekrarlayarak bunun aksini ispat etmesi, bu düşüncenin yanlış olduğunu daha iyi gösterir. Bu devletin kurulmasını ve esasını sağlayan vasıtaların maddî değil, yalnız ahlakî ve fazilet vasıfları olduğunu bilhassa Prusya devleti çok güzel ispat etmektedir. Ekonominin gelişmeye başlaması da ancak bu vasıfların himayesi altında olur ve bu devletin yaratıcı kabiliyetinin çökmesine kadar devam eder. Böyle bir sona varan bir gelişmeyi şimdi üzüntü ile seyretmekteyiz. İnsanların maddî menfaatlerini arttırmak ve maddî huzurunu sağlamak daima büyük faziletlerin gölgesinde mümkün olmuştur. Fakat maddî menfaat birinci plâna geçtiği ve ilk yeri almak istediği zaman, maddî menfaatin ve huzurun var olma şartları da yıkılmış olur.

Gerçekte devletleri yaratan ve muhafaza eden güçlerin neler olduğu sorulursa, buna verilecek cevap şu şekilde ifade edilebilir. Ferdin toplum uğruna fedakârlık ruhu ve iradesi. Bu faziletlerin ekonomi ile hiçbir ilgisi olmayışı, insanın ekonomi için kendini hiçbir zaman feda etmeyişinden ileri gelir. İnsan bir iş için ölmez, bir ideal için ölür. Halkın psikolojisini anlamakta İngilizler çok üstündür. Bunu, savaşa girerken ileri sürdükleri sebep çok güzel ispat eder. Biz ekmek için savaşırken İngiltere hürriyet için, hatta kendi hürriyeti için değil, küçük milletlerin hürriyetleri için savaşıyordu. Bizde bu edepsizliğe güldüler veya kızdılar ve böylece Alman diplomasisinin savaştan evvel ne derece fikirsiz ve budala olduğunu gösterdiler. Şuurlu ve kararlı insanları serbestçe ve kolayca ölüme iten bu kuvvet hakkında en küçük bir bilgiye sahip değildiler.

1914'te Alman milleti bir ideal uğruna savaştığına inandığı sürece savaşı yürüttü ve dayandı, fakat onu yalnız günlük ekmeği için savaştırdıkları zaman, mücadeleyi terk etmeyi tercih etti. Fakat zeki devlet adamlarımız bu zihniyet değişikliği karşısında şaşırıp kaldılar. İnsanın ekonomik bir çıkar için mücadele ettiği zaman elinden geldiği kadar ölümden kaçtığını, çünkü ölümün onu zaferin meyvasını tatmaktan alıkoyacağını anlayamadılar. Çocuğunun selâmeti, endişesi en zayıf bir anneyi büyük bir kahraman haline getirir. Tarih boyunca insanlar kendilerini düşman mızraklarının üstüne ancak ırkın, ocağın ve devletin korunması için atmışlardır. Şu noktayı değişmez bir gerçek olarak ileri sürebiliriz.

Bir devlet hiçbir zaman barışçı bir ekonomi ile kurulmamıştır. Devlet, ırkın muhafazası içgüdüsü ile kurulmuştur, bu içgüdü kendini kahramanlık alanında veya kurnazlık ve entrikada gösterebilir. Birinci halde çalışan, kültür meydana getiren arî devletler doğar, ikinci halde ise parazit topluluklar meydana gelir. Devlette ekonomi bu içgüdüyü boğmaya başlar başlamaz, zulmü ve esareti meydana getiren bir sebep olur. Savaştan önce Alman milletinin barışçı yoldan, ticaret ve sömürge politikası ile dünya pazarlarını veya dünyayı ele geçirmesinin mümkün olduğu inancı, bir devleti meydana getiren veya muhafaza eden bütün faziletlerin kaybolmakta olduğunu ve bunun sonuçlarını gösteren klasik belirtilerdir. Fark etme becerisinin, irade gücünün ve aksiyona geçme kararının kaybolduğunu gösteren belirtiler. Dünya savaşı bütün sonuçları ile işte bu tabiî kanunlardan doğmuştur. Alman milletinin tutumu hakkındaki soruları derinleştirmeyenler için, ortaya halli imkânsız bir karışıklık çıkıyordu. Çünkü kuvvet politikası esaslarına dayanarak meydana gelen ve bunun en güzel örneğini veren imparatorluk Alman İmparatorluğu idi. Reich'ın doğurucu hücresi olan Prusya, ticarî işler veya malî operasyonlarla değil, kahramanlıklar sonunda meydana geldi. Reich'ın kendisi de kuvvete yönelen bir politikanın ve askerlerinin cesaretinin bir mukâfatından başka bir şey değildir.

Alman milleti nasıl oldu da siyasî içgüdüsünü yitirdi? Burada ayrı bir fenomenle karşı karşıya değiliz, muhtelif yönlerde ve gerçekten korkulacak kadar çok sayıda çöküş belirtileriyle karşı karşıyayız. Bu belirtiler bazen milletin bünyesini çiçek gibi kaplıyor, bazen da bir abse gibi milletin vücudunu kemiriyor. Sanki durmadan akan bir zehir meçhul bir kuvvet tarafından bu eski kahraman milletin en ince damarlarına itilmekte, sıhhatli muhakemeyi ve en tabiî muhafaza içgüdüsünü felce uğratmaktadır. Alman ittifak politikasıyla ve Reich'ın 1912'den 1914'e kadar olan ekonomik politikasıyla ilgili bu meseleleri defalarca gözden geçirdikten sonra, bu meçhul kuvvetin daha Viyana'da iken başka bir açıdan bakarak tanıdığım kuvvet olduğunu anladım ve tek mümkün izah tarzını onda buldum. Bu kuvvet Marksist doktrin, bu doktrinin hayat anlayışı ve organize ifadesi idi. Hayatımda ikinci defa olarak bu doktrini derin bir şekilde incelemeye başladım. Bu sefer beni bu araştırmaya sevk eden şey günlük hayatımda bana tesir eden çevreler değildi. Siyasî hayatın genel fenomenlerini temaşa ederek giriştim bu araştırmaya. Bu yeni edebiyatın nazariyat âlemine dalmış ve getireceği sonuçları ile siyasî, kültürel ve ekonomik hayattaki gerçek aksiyonunu karşılaştırmıştım.

Ve yine ilk defa bu dünya vebasını önlemek için girişilen teşebbüslere dikkatimi verdim. Bismarkc'ın müstesna kanunlarının esasını, mücadele devrini ve bunun sonuçlarını da inceledim. Yavaş yavaş bu konudaki düşüncelerimi kaya gibi sağlam bir temele oturttum. Öyle ki, o günden beri bu düşüncelerime yeni bir yön verme ihtiyacı duymadım. Bir yandan da Marksizm ile Yahudilik arasındaki münasebetlerin yeni bir tahliline giriştim. Eskiden, bilhassa Viyana'da iken, yıkılmaz bir dev gibi gördüğüm Almanya için, bu tahlilden sonra şüphe etmeye başladım. Kendi kafamda ve ilişki kurduğum dar çevrelerde Alman dış politikasını ve o devirde Almanya'da en önemli mesele olan Marksizm'e karşı bana göre inanılmayacak derecede hafif davranılmasını, önem verilmemesini tenkit etmeye koyuldum. Yankısı Marksistlerin de bildirdiği gibi, son derece korkunç olacak bir tehlikeye karşı körü körüne nasıl gidildiğini anlayamıyordum. Daha o zaman çevremdekilere karşı sesimi yükseltmeye başlamıştım. Şimdi de ağlamaklı bir şekilde durmadan "bize bir şey olmaz!" diyen uyutuculara karşı daha gür sesle hitap ediyorum. Böyle bir zihniyet vebası daha evvel dev bir imparatorluğu yıktı. Bütün toplumların tâbi olduğu kanunlara yalnız Almanya mı tâbi olmayacaktı. Bizim ters talihli ittifaklar politikamızı da bu doktrini eriten hareketin sonuçlarından biri olarak gördüm. Zira en müthiş, en merhametsiz olan taraf, bu zehirin ekonomi ve devlet hakkında sağlıklı bir kavramın bütün esaslarını sinsi ve hemen hemen hiç fark edilmeyecek şekilde zehirliyordu. Buna maruz kalanlar da bütün hareketlerinin ve bütün iradelerinin, kesin olarak reddettikleri bu hayat görüşünün bir ifadesi, tezahürü olduğundan şüphe etmiyorlardı.

Alman milletinin içten çöküşü uzun zamandan beri başlamış bulunuyordu, fakat insanlarımız hayatlarını tahrip edenin ne olduğunu keşfedemiyorlardı. Bazen hastalığa karşı birtakım kürler uygulanıyordu ama hastalığın dış görünüşü ile gerçek sebepleri daima birbirine karıştırılıyordu. Sebep bilinmeyince veya bilmek istenmeyince Marksizm'le yapılan mücadelenin etkisi, bir şarlatanın kür tedavisinden farklı bir şey değildir.

V. BÖLÜM

BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI

Yerimde duramadığım gençlik çağımda, şan ve şeref mabetlerinin yalnız esnaf ve memurlar için dikildiği bir zamanda doğmam kadar beni üzen hiçbir şey yoktur. Tarihî olayların keşmekeşi sessizliğe bürünmüş gibiydi. Gelecek, milletler arasında barışçı bir rekabetin, yani güç kullanarak ya da kendini savunma usullerini bir yana atıp+ hilede, aldatmada üstün gelenindi.

Devletler gittikçe birbirinin ayakları altındaki toprağı kazan, müşterilerini ve siparişleri kapmaya çalışan, birbirlerine çeşitli yollardan zarar veren ve bunları zararsız fakat gürültülü şikâyetlerle sahneye koyan şirketlere veya iş adamlarına benzemeye başladılar. Bu devrim sürüp gitmekle kalmıyor, bütün dünyayı büyük bir pazar yerine çeviriyor ve bu pazarın holünde en hilekar tüccarların, en zararsız memurların büstleri ölümsüzlüğe aday olarak üst üste yığılıyordu. Tüccarı İngilizler, memurları Almanlar temsil ediyordu. Yahudiler ise kendilerini feda etmeye zorunluydular. Mal-mülk sahibi burjuva tavrı takınmakla yetiniyorlardı. Çünkü kendi sözlerine göre hiçbir kârları olmaz, sürekli ödeme yaparlardı. Bunun yanında Yahudiler yabancı dillerin çoğuna burjuvacasına vakıftırlar.

Neden insan yüz yıl önce, örneğin kurtuluş savaşları sırasında, ticaret yapmadığı halde insanın gerçekten bir değeri olduğu zamanda dünyaya gelmez? Bu dünyaya gelmekte çok geç kaldığım için işte böyle acı düşüncelere kapılıyordum.

Sözde sessizlik ve düzen içinde kendini sunan geleceği, tarihin benimle ilgili haksız bir davranışı olarak görüyordum. Gençliğimde bile ciddî ve dikkatli idim; hiç de barışçı olmadım, bana bu tarz eğitim yolunda girişilen her tavır geçersiz kaldı.

Boerler Savaşı bana uzak tarihlerin şimşekleri gibi göründü.Her gün gazeteleri takip ediyor, telgrafları, bildirileri yutuyordum. Bu kahramanlar savaşına uzaktan da olsa da olsa şahit olmaktan memnundum.

Rus-Japon Savaşı sırasında yaşım ilerlemiş ve daha dikkatli bir çağa girmiştim. O zamanlar milliyetçilik duygusu ile Japonları tutuyordum. Rusların yenilgisinde Avusturyalı Slavizmin yenilgisini görüyordum.

O zamandan sonra uzun yıllar gelip geçti. Şimdi anladım ki, önceden bana tembelce bir uyuşukluk gibi görünen şey, fırtına öncesi sessizlikten başka bir şey değildir. Viyana'da iken, Balkanlar üzerinde kasırgayı haber veren kasvetli hava yayılmıştı bile ve daha o zamanlar orada bir parıltı görülüyor, sonra korkulu karanlıklar içinde kayboluyordu. Balkan Savaşı işte o zaman başlamış ve ilk fırtınada hastalıklı Avrupa'yı silip götürmüştü. Ortam insanı ağır bir kâbus gibi sıkıyor, yakan bir tropikal hararet gibi basıyor, meydana gelen olay yakın bir felaketi daha sonra sürekli bir endişeyi, sabırsız bir bekleyiş haline getiriyordu: Allah'tan artık hiçbir şeyin durduramayacağı kadere serbest hareketi vermesi isteniyordu.

Nihayet yeryüzüne ilk şiddetli yıldırım düştü: Fırtına koptu, gök gürültülerine dünya savaşının toplarından çıkan mermi sesleri de karıştı. Münih'e Arşidük Francois Ferdinand'ın katli haberi ulaştığı zaman o sıralar dışarı az çıkıyordum, aldığım haberler belirsizdi beni birdenbire bir endişe kapladı: Atılan mermiler Alman öğrencilerin tabancasından çıkmıyor muydu acaba? tahtın varisi tarafından desteklenen Slavlaştırma hareketine karşı olan ve Alman milletini içerdeki bu düşmandan kurtarmak istemiş olmasınlar?

Bunun sonucu ne olur hemen tahmin edilebilirdi. Yeni bir baskı ve zulüm hareketi başlayacak ve bu sefer bu hareketi dünya kamuoyuna mazur gösterecek sebepler de bulunmuş olacaktı. Fakat daha sonra suikastçıların isimlerini duyup Sırp olduklarını öğrendikten sonra, akıl erdirilemeyen kaderin bu intikamı karşısında dehşete düştüm. Slavların en büyük dostu koruyucusu Slav kurşunları ile yere serilmişti. Arşidük'ün Sırbistan'a karşı davranış ve tutumunu uzun süredir gözlemleyenler, kayanın yükseklerden yuvarlandığını ve artık durdurulmasının mümkün olamayacağını anlamışlardı.

Bugün Avusturya'yı verdiği ültimatomun şekli ve içeriği yüzünden suçlamak haksızlık olur. Aynı şartlar altında hiçbir devlet başka türlü hareket edemezdi. Avusturya'nın güney-doğu sınırında şiddetli ve amansız bir düşmanı vardı ki, monarşi aleyhinde gittikçe artan tahriklerde bulunuyor, meydan okuyordu. Fırsat bulduğu anda imparatorluğu yıkmaktan asla çekinmeyecekti. Bu ihtimalin daha sonra ihtiyar imparatorun ölümü ile kaçınılmaz hale geleceğinden korkmakta Avusturya'nın hakkı vardı. Belki o zaman imparatorluğun karşı koyacak bir gücü de olmayacaktı. Zaten daha önceki yıllarda bütün devlet Francois Joseph'in şahsında sembolize edilir olmuştu ve halk kitleleri onun ölümüyle imparatorluğun da ölmüş olacağını düşünüyordu.

Gerçekten, Slav politikasının en büyük kurnazlığı, Avusturya devletinin geleceğini bu hükümdarın üstün idare sanatına bağlamak idi. Bu, sarayın da hoşuna giden bir dalkavukluktu ve imparatoru gerçek değerinden çok üstün gösteriyordu. Bu tatlı sözlerin altında, etkisini hemen gösterecek zehir bulunduğunu fark edemediler. Monarşi bu hükümdarın üstün idare sanatına ne kadar tabi ise, bir gün kader vergisini almak için onun kapısını çaldığı zaman, durumun o kadar kötü olacağını görmüyorlar ya da görmek istemiyorlardı. Hatta ihtiyar Avusturya'yı yaşlı imparator olmadan düşünebilmek mümkün müydü? Zamanında Marie-Terese'in kurban olduğu facia tekrarlanmaz mıydı?

Hayır! Viyana iktidarını savaşı önlememekle ya da başlatmakla, suçlamak gerçekten haksızlıktır. Artık savaş önlenemezdi, belki birkaç yıl geciktirilebilirdi. Avusturya diplomasisinde olduğu kadar Alman diplomasisinde de bir felaket gelecekse, bu, hesaplaşmayı geciktirmeye çalışmaları, sonra da en uygunsuz bir zamanda savaşa mecbur olmalarıdır. Fakat barışı sağlamak için bir başka harekete daha girişilse, bu, savaşı daha da uygunsuz bir zamana ertelemekten başka bir sonuç vermeyecekti. Bu savaşı istemeyen adam hiç olmazsa bunun doğuracağı sonuçları düşünme cesaretini göstermek zorundaydı. Avusturya'yı feda etmek gerekecekti. Savaş yine olacaktı, fakat bu, bütün milletlerin bize karşı açtığı bir savaş olarak değil, Habsburg monarşisinin parçalanması şeklinde meydana gelecekti. O zaman yapılacak iş ya onun yardımına koşmak ya da eli kolu salarak kaderin yerine gelmesini beklemekti. Ancak bugün savaşın başlangıcını lânetleyip, akıllı fikirler verenler, hareketleri sonucunda savaşı kaçınılmaz hale getirenlerdir. Yirmi-otuz yıldır Alman Sosyal Demokrasi Partisi, Rusya'ya karşı savaş için en hilekâr tahrikleri yapıyordu, bunun yanında merkez dinî anlayışlardan dolayı Avusturya devletini Alman politikasının merkezi ve köşe taşı yapmaya yardım ediyorlardı. Şimdi bu hataların sonuçlarına katlanmak gerekliydi.

Meydana gelen olay kaçınılmaz idi, mutlaka olacaktı. Alman iktidarının hatası, barışı kurtarmak kaygısı ile daima hücuma en elverişli zamanın geçişine aldırmamak, dünya barışı için ittifaka girmek, sonra da bu koalisyonunun kurbanı olmaktır. Dünya koalisyonu barışı kurtarmak için harcanan çabalara karşıydı ve dünya savaşını başlatmakta kararlıydı.

Viyana, o tarihte ültimatomunu daha yumuşak ve uzlaşmacı bir üslûpla vermiş olsaydı, durum hiç değişmeyecekti ve kamuoyu bunu dinlemeyecekti. Zira büyük kitlenin gözünde verilen ültimatom çok yumuşaktı ne bir öfke taşıyordu ne tahrik ne de sertlik. Bu gerçekleri inkâra kalkışan

bir adam beyinsiz ve hafızasız ya da diplomalı bir yalancıdan başka bir şey değildir. 1914 Savaşı Allah şahittir, kitlelerle zorla kabul ettirilen bir savaş değildir. Aksine bütün halk bu savaşı istemiştir.

Genel güvensizliğe bir sınır konmak isteniyordu. İki milyondan fazla Almanın, kanlarının son damlasına kadar vatanı savunmak üzere askere koşmaları, ancak bu şekilde anlaşılabilir. Benim için de bu saatler gençliğimin üzücü izlenimlerinden kurtuluş saatleri olmuştu. Böyle gürültülü bir heyecana katıldığım ve o devirde yaşamak mutluluğuna erdiğim için diz çöküp Allah'a şükrettiğimi söylemekten, hiç utanmıyorum.

Hürriyet mücadelesi başlamıştı ki, dünya bundan daha şiddetli bir mücadele görmemişti. Kader çarkı döner dönmez büyük kitlelerin fikri de belli olmuştu. Bu sefer Sırbistan'ın hatta Avusturya'nın sonunun ne olacağı değil, söz konusu olan Alman milletinin yaşaması veya ölmesi idi.

Neyse uzun yıllar devam eden körlükten sonra halkın gözü açılmıştı ve nihayet kendi geleceğini açıkça görebiliyordu. Bunun içindir ki, o büyük mücadelenin başından itibaren, coşku ve heyecana ihtiyaç da karıştı. Ve bu duygu halkın heyecanını bir saman alevi olmaktan çıkardı. İşi sıkı tutmak gerekli idi. Başlayan mücadelenin ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu. Kışın eve dönünce yeni temellere göre sakin ve huzurlu çalışabileceğini sanıyordu insanlar. İnsan ne istiyorsa onu ümit eder ve inanır. Milletin büyük çoğunluğu uzun zamandan beri devamlı güvensizlikten yorgundu. Avusturya-Sırbistan arasındaki uyuşmazlığın barış yoluyla halledileceğine kimsenin inanmaması, herkesin kesin bir açıklama istemesi akıl erecek bir şeydir. Ben de böyle düşünen milyonlarca insandan biriydim.

Saldırı haberi Münih'te duyulur duyulmaz aklımdan iki düşünce geçti: önce savaşın kaçınılmaz hale geldiği, sonra da Habsburg imparatorluğunun şimdi ittifakı devam ettirmek zorunda kalışı. Çünkü en çok korktuğum şey, bir gün Almanya'nın bu ittifak yüzünden bir savaşa gireceği ve Avusturya'nın doğrudan doğruya olmayacağı bu savaşta iç politika yüzünden bu devlet tarafından yalnız bırakılacağı idi. Avusturya'nın savaşa girme kararını imparatorluğun Slav çoğunluğu sabote edecek, müttefikinin yardımına koşmaktansa imparatorluğun parça parça etmeyi tercih edecekti. Şimdilik bu tehlike uzaklaştırılmıştı. İhtiyar imparatorluk istese de istemese de savaşmak zorundaydı.

Benim bu savaş hakkındaki görüşüm sade ve netti. Fikrimce Avusturya ve Macaristan Sırbistan'a karşı herhangi bir tatmin edici sonuç almak için savaşıyor değildi, Alman milletinin hürriyet için, geleceği için

ölmesi ve yaşaması, Almanya'nın kurtuluşu için Almanya tarafından yapılan bir mücadele idi bu. Bismarck Almanyası şimdi savaşmak zorundaydı. Ecdadının Wissembourg'da, Sedan'da, Paris'te, kahramanca çarpışarak kanını döktüğü savaşlarda fethettiği yerleri, şimdi Alman gençliği yeniden ele geçirmeliydi.

Bu mücadele zaferle sonuçlanırsa milletimiz kuvvetiyle büyük milletler arasında yer alacak ve o zaman Alman imparatorluğu tekrar barışın güçlü koruyucusu olacak ve barış aşkı için evlâtlarını günlük ekmeklerinden mahrum bırakma zorunluluğunu duymayacaktı.

Delikanlılık çağlarımda, millî coşku ve heyecanımın boş bir hülya olmadığını ispat edebilmeyi isterdim. Çoğu zaman haklı olmadan hurra! diye bağırmak bana bir günah işlemekmiş gibi gelirdi. Çünkü, hiçbir şakaya tahammülü olmayan bir yerde bu kelimeyi samimî olmadan söyleme cesaretini kim gösterebilir? Kader tanrıçasının amansız eli, insanları ve milletleri duygularının samimiyetine göre değerlendirdiği yerde bunu söylemek gerekirdi. Milyonlarca insan gibi, felce uğratan bir duygudan kurtulduğu için kalbim gururlu bir mutlulukla kabarıyordu.

"Deutschland Über Alles"i öyle çok söylemiş ve o kadar çok avazım çıktığı kadar Heil! diye haykırmıştım ki, Allah'ın büyük lütfu ile bu hislerimin gerçekliğini ispat etmek için ebedî Hâkimin huzuruna çıkma hakkını kazandığımdan emindim.

Çünkü bence, daha ilk dakikadan itibaren bir savaş başlarsa -ki savaş kaçınılmaz görünüyordu- bütün kitaplarımı terk etmek zorunda kalacaktım. Yerimin, içimdeki sesin beni çağırdığı yer olduğunu da aynı şekilde biliyordum. Siyasî sebeplerden dolayı ilk olarak Avusturya'yı terk etmiştim. Şimdi savaş başlarken, bu duyguları hesaba katma mecburiyetim çok iyi anlaşılmış olması gerekir? Habsburg'lar devleti için kavga etmek istemiyordum. Fakat milletim için ve onun şahsında imparatorluk için her an ölmeye hazırdım.

3 Ağustos'ta, Kral Üçüncü Louis'ye bir dilekçe sunarak, bir Bavyera alayına girmem konusunda lütuf göstermesini istedim. O sırada iktidarın bu bürolarında şüphesiz çok iş vardı. Hemen ertesi gün netice almak beni pek sevindirdi. Elim titreyerek zarfı açtığım, mektubu okuduğum zaman isteğimin kabul edildiğini, bir Bavyera alayına müracaat etmem emrini gördüğümde şükran duygularım ve sevincim sonsuzdu. Birkaç gün sonra tam altı yıl sonra çıkaracağım üniformayı giymiştim.

İşte benim ve her Alman için hayatın en unutulmaz ve en ulvî zamanı bu şekilde başladı. Bu büyük mücadelenin olayları karşısında, bütün

geçmiş tatsız ve önemsiz kaldı. Şu günlerde kendimle iftihar eder hüzünlü bir gurur duyarken, kaderin lütfu ile katıldığım kahramanlar savaşının ilk haftalarının onuncu yıldönümünü düşünüyorum. Sanki dünmüş gibi gözlerimin önünden hayaller hiç silinmiyor, kendimi sevgili arkadaşlarımın arasında önce üniforma ile, sonra ilk defa talime çıkarken ve nihayet cepheye gitme günü gelinceye kadar.

O zaman beni ve birçoklarını üzen tek şey vardı: Cepheye çok geç gitmek endişesi. Bu endişe rahatımı kaçırıyordu. Zafer haberlerini ve bizimkilerin kahramanlık haberlerini aldıkça seviniyordum ama bu sevincime biraz da keder karışıyordu. Çünkü her yeni zafer haberi, cepheye geç gitme ihtimalini arttırıyordu. Sonunda bugün geldi. Görevimizi yapmak üzere Münih'ten ayrıldık. Ren Nehri'ni ilk defa o zaman gördüm. Nehrin sakin dalgalarının yanı sıra Batıya doğru ilerliyorduk. Yüzyılın en büyük düşmanına karşı bütün nehirlerle birlikte bu Alman nehrini de koruyacaktık. Güneşin ilk ışıkları sabahın sis perdesini aralarken gözlerimizin önünde Niederwald Abidesi parıldadı. Askeri trenin sonundan eski Wacht am Rhin yükseliyordu. Göğsüm coşku ve heyecanımı taşıyamayacak kadar darlaşıyordu.

Sonra Flandr'da soğuk ve rutubetli bir gece geldi. Karanlığın içinde sessizce ilerledik. Gün ışıkları bulutları dağıtırken birdenbire başlarımızın üzerinde bir mermi vınlamaya başladı, küçük kurşunlar yeri kamçılıyor, kuru bir ses çıkarıyordu. Fakat gökteki bulut kaybolmadan iki yüz ağızdan birden, bu ilk ölüm haberi üzerine ilk "hurra!" sesi yükseldi. Sonra kurşunların yere çarpışı, topların uğultusu, insanların şarkı söylemeleri ve feryatları başladı. Herkes kendini kaptırmıştı, ateşli gözlerle ve gittikçe artan bir hızla ileriye, daha ileriye koşuyordu. Sonunda çitlerin ve pancar tarlalarının olduğu yerde, birdenbire göğüs göğüse savaş başladı. Fakat uzaklardan gelen bir şarkının sözleri yavaş yavaş bizi de sardı, takımdan takıma geçiyordu. Ve ölüm saflarımızda yıkıma başlayınca şarkı da bizi iyice sardı. O zaman onu bizde sıramız gelince diğerlerine geçirdik:

Deutscland, Deutscland über alles,
Über alles in der Welt!

Dört gün sonra geri döndük. Dönüş yolu çok değişikti. On yedi yaşındaki çocuklar şimdi büyük adamlar gibi görünüyordu. List Alayı'nın gönüllüleri belki kurallara uygun şekilde dövüşmeyi öğrenmemişlerdi, fakat hepsi tecrübeli askerler gibi ölmesini biliyorlardı. Bu bir başlangıçtı.

İşte yıllar böyle birbirini takip etti, fakat savaş romantizmi yeri-

ni dehşete devretti. Coşku ve heyecan yavaş yavaş soğudu, ölüm korkusu coşkun sevinci boğdu. Ve bir gün geldi ki herkes, hayatını koruma içgüdüsü ile vazife sırasında mücadele etmeye başladı. Bu mücadeleyi ben de yaptım. Ölüm etrafta dolaştıkça tarifsiz bir şey insanı isyana itiyor, zaafa düşmüş bedene kendisini aklın sesi gibi gösteriyordu. Gerçekte bu sadece korkudan ibaretti. Fakat bu ses tedbirli olmaya dâvet edip, daha rahat işitilir ve anlaşılır oldukça, karşı koyma hissi de o derece artıyordu. Uzun süren bir iç mücadeleden sonra görev aşkı üstün geldi ve zafer kazanıldı. 1915-1916 kışında benim şahsımda bu mücadele bitmişti. İradem üstün gelmiş, hâkim olmuştu. İlk günlerde hücumlara güle oynaya ve coşkunca katılıyordum fakat şimdi sakin ve azimli idim. Ama duygular devamlıydı. Artık sinirler zayıflamadan ya da akıl şaşmadan, son sınavı ancak kader tayin edebilirdi. Genç bir gönüllü iken, tecrübeli bir asker olmuştum.

Fakat bu değişiklik, bütün orduda olmuştu. Sürekli savaşlarla ordu yaşlandı ve sertleşti. Saldırıya karşı koyamayanları saldırı kırdı, öldürdü. İki üç yıldan beri savaştan savaşa atılmış, sayı ve silâh bakımından üstün düşmanla dövüşmüş, açlık çekmiş, her türlü mahrumiyetle karşılaşmış. Bu ordu hakkında ancak şimdi bir hüküm verilebilirdi. Bu eşsiz ordunun değeri ancak şimdi bilinebilirdi.

Seneler geçebilir. Fakat hiç kimse Dünya Savaşı'ndan bahsederken Alman ordusunun kahramanlığını unutamaz. O zaman geçmişin perdeleri içinden ne sarsılan ne gerileyen sağlam cephenin ölmez manzaraları, gri çelik miğferleri meydana çıkacaklardır.

Ben o zaman askerdim ve politika yapmaya niyetim yoktu. Zaten politika yapmanın zamanı da değildi. Bugün de şu fikirdeyim ki, en basit bir arabacı neferi bile, parlamenterlerin en başta geleninden daha fazla hizmet etmiştir vatana. Söyleyeceği sözü düşmanının yüzüne karşı bağıran yahut gevezeliği bırakıp kendi halinde işine bakan bu insanlardan hiç bir zaman bu kadar nefret etmedim. Fakat bütün politikacılardan nefret ediyordum. Bana kalsa çöpçülerden bir parlamenter taburu meydana getirirdim. Böylece onlar da zevkle bu işe kendilerini verir, dürüst ve haysiyetli insanları kızdırmadan ve onlara bir zarar vermeden, istedikleri kadar gevezelik ederler, keyifli bir şekilde işlerini görebilirlerdi.

Onun için o devirde siyaseti aklıma getirmek istemiyordum ama, bazı olaylar karşısında durumumu değiştirmeden de duramazdım. Çünkü bu olaylar gerçekte bütün millete dokunuyor ve biz askerleri de özellikle ilgilendiriyordu. Beni çok sinirlendiren iki şey vardı ve bunları zararlı görüyordum: Daha ilk zaferlerden itibaren bir kısım basın, birçok kim-

se tarafından derhal anlaşılmayacak şekilde, genel heyecan ve galeyanın içine, yavaş yavaş acı damlalar akıtmaya başladı. Bunu iyi niyet, iyi düşünceler maskesi altında, hatta biraz endişe duyarak yapıyorlardı. Zaferlerin büyük heyecanla kutlanmasına karşılık bir durgunluk, bir çekinme gösteriyorlardı. Heyecanın bu şekilde ortaya çıkmasının büyük bir millete yakışmayacağından, anlamını değiştireceğinden söz ediliyordu. Onlara göre cesaret ve kahramanlık çok normal bir şeydi, onun için sınırsız, anlamsız coşkunluklara lüzum yoktu. Hatta sırf yabancı ülkelere karşı, çılgınca bir coşkunluk yerine, sakin, ağırbaşlı bir tavır takınmak daha hoş olurdu. Buna benzer daha bir sürü lâf ediyorlardı.

Almanlar unutmamalıydı ki, savaş bizim arzumuz değildi. Hatta insanlığın barış içinde yaşaması her an iş birliği yapmaya, anlaşmaya hazır olduğumuzu itiraf etmekten de utanmamalıydık. İşte bu sebeplerden dolayı ordu hareketlerinin saflığına, parlaklığına bir gölge düşürmemek için zafer büyük alkışlarla kutlanmamalıydı, çünkü öbür milletler bu tutumumuzu yanlış anlayabilirlerdi. Gerçek bir kahramanın sessiz ve sakin, tevazu içinde başarısını unutmasından daha çok hoşlarına gidecek bir şey olamazdı. Bu gevezeleri, uzun kulaklarından tutarak darağaçlarına götürüp, bir takım yüksek psikoloji ile bayram sevinci içinde olan millete saldıramaz hale getirmek için ipe çekecek yerde, bu zaferi yakışıksız şekilde kutlama sevincini hafifleten önlemler alınmaya başlandı. Coşku ve heyecan bir kere kırılınca, ihtiyaç olsa bile artık onun bir daha uyandırılamayacağını kimse aklına getirmiyordu. Bu bir sarhoşluktu ve öyle tutulmalıdır. Bu coşku ve heyecan gücü olmadan, milletin çok çetin moral imtihanlarından geçmesini gerektiren bir mücadeleye nasıl devam edilebilir.

Kitlelerin psikolojisini iyi bildiğim için, bu gibi durumlarda, demiri sıcak halde tutacak ateşi "estetik" bakımdan yüksek bir ruh hali ile canlandırmanın mümkün olmadığını da biliyordum. Bence, böyle hallerde, kaynayan ihtirasları arttırmak için mümkün olan her şeyin yapılmaması bir çılgınlıktır. Fakat mutlu bir şekilde meydana gelen bu heyecanı yatıştırmaya çalışmalarının sebebini anlamak benim için zordu.

Beni ikinci derecede sinirlendiren bir konu da Marksizm'e karşı nasıl uygun bir tavır alınacağının düşünülmesiydi. fikrimce bu şekilde hareket etmekle, bu veba mikrobu hakkında en ufak bir bilgi sahibi olmadıklarını ispat etmekten başka bir şey yapmıyorlardı. Partiler arasında birliği kurmakla, Marksizm'in mantık ve akıl çerçevesine dairesine sokulacağı zannının akıllardan geçiriliyor olmasıydı.

Halbuki burada söz konusu olan bir parti değil, insanlığı yıkıma

götürecek bir doktrin idi. Yahudileşmiş üniversitelerde böyle bir ihtiyacı göremiyorlardı. Birçoğu, özellikle yüksek rütbeli memurlarımız, resmî öğretinin haricinde başka bir şey okumayan, yeterli derecede körleştikleri ve okumayı faydasız buluşları yüzünden, bu gerçeği göremiyor, öğrenemiyorlardı. En hararetli kaynaşmalar, en önemli olaylar, bu "beyin"lerin üzerinde hiçbir iz bırakmadan geçip gidebilirdi. İşte bundan dolayıdır ki, devlet kurumları çoğu kez özel kurumları gerilerden ve tökezleyerek takip eder. Şu söz en çok onlara uymaktadır: Köylü, bilmediği şeyi kesinlikle yemez. İstisnalar bu kaideyi doğrularlar. 1914 senesi Ağustos ayında Alman işçilerinin hareketini Marksizm'le bir saymak kadar uygunsuz bir şey olamaz. O zamanlar Alman işçisi bu zehirlenmeden kurtulabilmişti, böyle olmasa, hiçbir şekilde, hiçbir kavgaya girişemezdi. Bununla birlikte Marksizm'in şimdi belki "millî" olduğunu düşünecek kadar aptaldılar. Bu uzun yıllarda, devleti idare eden memurlar arasından hiç kimse, bu doktrinin yapısını incelemek zahmetine katlanmak istememişti. Bu zahmete katlansaydılar, böyle saçma bir doktrin kolay kolay zihinlerde iz bırakamazdı.

Kesin amacı Yahudi olmayan bütün devletleri yıkmak olan ve öyle olmakta devam eden Marksizm, ancak Temmuz 1914'te, ağına düşürdüğü Alman işçilerinin uyandığını ve süratle vatan hizmetine koştuğunu gördü. Birkaç gün içinde halkın alçakça aldatılışının bütün hileleri ve rüzgâr her tarafa savruldu, birdenbire bir yığın Yahudi idareciler terk edildi, altmış yıldan beri kitlelere telkin ettikleri şeylerden hiç bir iz kalmamış gibiydi. Bu, Alman işçi sınıfının çobanları için kötü bir an idi. Fakat liderler kendilerini tehdit eden tehlikeyi fark eder etmez, yalancılık kisvesine bürünerek görünmez oldular, hiç utanmadan millî coşku ve heyecanı taklit etmeye başladılar.

Halkı zehirleyen Yahudilerin hile ve yalanlarla hareket eden bütün toplumlarına karşı tedbir almanın şimdi tam zamanıydı. Onların dâvalarına, yükselecek itiraz ve yalvarma seslerine hiç kulak asmadan, işte o zaman bakmak gerekirdi. 1914 Ağustosu'nda, Yahudilerin milletlerarası dayanışma edebiyatı, Alman işçisinin kafasından birdenbire silindi ve birkaç hafta sonra, harekât halinde olan birliklerin miğferleri üzerine yağdırılan Amerikan şarapnelleri aldı bu fikirlerin yerini. Alman işçisi millî duygulara döndüğü zaman dikkatli bir iktidarın yapacağı iş, millet düşmanlarını hiç acımadan yok etmek idi. En iyileri cephede can verirken, geride hiç olmazsa mikrobu mahvetmek gerekirdi.

Fakat bu iş yapılacak yerde, imparator hazretleri eski katillere elini

uzattı, milletin en korkunç katillerine ihsan gösterip ayrıcalık tanıdı. Onlar da bu durumdan faydalanarak kendilerini toparlayabildiler. Yılan, eski işine şimdi daha tedbirli fakat o derece tehlikeli olarak devam etti. Namuslu insanlar eski ev elbiselerini hayal ederken, yeminlerinden dönen katiller ihtilâl düşünüyorlardı. Ben, gereksiz bulduğum bu ihsan ve ayrıcalık için daima derin bir kırgınlık, hoşnutsuzluk duydum. Bunun sonucunun bu derece hüzünlü ve hayal kırıcı olabileceğini de tahmin edemezdim. Fakat o zaman ne yapmak gerekirdi? Elebaşıları hemen hapsetmek, mahkeme etmek ve milleti onlardan kurtarmak. Bu vebayı defetmek için silahlı kuvvetlerin bütün imkânları da kullanılabilirdi. Partiler dağıtılır, gerekirse süngü kullanılarak parlamentonun aklı başına getirilir, daha da iyisi kapatılırdı. Bugün Cumhuriyetin partileri kapatması gibi, o zaman da haklı olarak aynı şey yapılabilirdi. Çünkü söz konusu olan, bütün bir milletin hayatı, var olması idi.

Aklın bir kavramını, kılıç kuvvetiyle yok etmek mümkün müdür? "Felsefî fikirlerle" kaba kuvvet kullanılarak mücadele edilebilir mi? İşte o zaman bu soru çıkardı meydana. O zamanlar ben bu soruyu kendi kendime defalarca sormuştum.

Tarihteki benzer meseleleri, özellikle din söz konusu olduğu zaman ortaya çıkan örnekleri göz önünde tutarak, şu temel fikre vardım: Felsefî anlayış ve fikirler, belli manevî yönelimlerden doğmuş hareketler ister doğru ister yanlış olsun, bir noktadan sonra maddî kuvvetle ancak bir şartla kırılabilir. Bu şart, bu maddî kuvvetin yeni bir felsefî fikir veya yönelimin hizmetinde olması ve yeni bir meşaleyi tutuşturması ile olabilir.

Manevî bir anlayışa dayanan bir durum olmadan, sadece güç kullanmak, kesinlikle bir fikri yok edemez veya onun yayılmasını önleyemez. Maddî kuvvetle bir fikri yok etmek, ancak bu fikrin son tutucularını da hiç acımadan yok etmekle ve son gelenekleri tamamen yıkmakla mümkündür. Bu ise genellikle devleti belli bir zaman için siyasî bakımdan üstün olan kuvvetlerin sayısı ile olur.

Çünkü böyle bir kan akıtma işinde, halkın en iyi kısmının zarar gördüğünü tecrübeler göstermektedir. Gerçekten manevî bir temele dayanmayan her tedbir, ahlâkî bakımdan doğru görülmez ve halkın en iyi unsurlarını isyana götüren bir kamçı vazifesi görür ve bu isyan bu unsurların manevî durumlarına yapılan zulümden doğar. Birçok kimsede bu durum, sadece bir fikrin kaba kuvvetle yok edilme hareketine karşı bir tepki duygusundan ileri gelir.

İşte bu şekilde, zulüm arttıkça fikir sahibi taraftarların sayısı da ar-

tar. Öyle ki, felsefî bir anlayışın yok edilmesi için girişilen hareket, gerçek değeri olan bütün fertlerin köklü bir yok edilişine yol açar. Bu iyi unsurlardan, milletin güçsüzlüğü yüzünden bir genel iç arıtma sonunda intikam alınmış olur. Buna rağmen mücadelesi yapılan doktrin küçük bir ortama kabul ettirilmişse, böyle bir baskılı mücadele kısır kalmaya mahkûmdur.

Yine bunun içindir ki, bütün gelişmelerde görüldüğü gibi, burada da ilk anlar hızlı bir yok edişe en uygun olan anlardır. Yıllar geçince direnme gücü artar, güçsüz ihtiyarlık yaklaşınca yerini gençlere terk eder.

Manevî bir temele dayanmayan bir doktrin ve bu doktrinin meydana getirdiği etkileri yok etmeye yönelen bu gibi hareketlerin hemen hepsi başarısızlığa uğramıştır ve bu sebepten dolayı da arzulanan sonucun tamamen aksi meydana gelmiştir. Yalnız silâh gücü ile mücadele etmenin birinci şartı sebattır. Yani başarı elde etmek sadece doktrini boğacak metotların devamlı ve aynı şekilde uygulanmasına bağlıdır. Fakat kuvvetin yerini hoşgörü alır almaz, boğulmak istenen doktrin kuvvet kazanmakla kalmayacak, her baskıda yeni avantajlar da elde edilebilecektir. Çünkü, böyle bir baskı dalgasında ıstıraplar nefreti arttıracak, bu, eski doktrine yeni taraftarlar kazandıracak, eskiler daha bir inatla karşı koyma gücünü ve kinlerini arttıracak ve tehlike geçtikten sonra saf değiştirmiş olanları tekrar kendilerine çekeceklerdir.

Başarının ilk şartı, şiddet tedbirlerine aynı şekilde ve devamlı olarak başvurmaktır. Fakat bu inat ancak belli bir manevî inancın sonucu olabilir. Sağlam bir manevî temele dayanmayan bütün şiddet hareketleri daima tereddüt ve güvensizlik doğuracaktır. Çünkü onda ancak aşırı bağlılık belirtisi olan felsefî anlayışlara dayanan istikrar yoktur. Bu şiddet hareketi bir tek ferdin kesin kararı ve sabit enerjisi karşısında bir savuşturma hareketidir, fakat aynı zamanda şahısların, doğaları ve güçlerinin değişmesine bağlıdır. Bütün bunlara ilâve edilecek bir konu da: Her felsefî anlayış ister dinî ister siyasî olsun -ki, bunu ayırmak çok defa zordur- karşı fikirlerin yok edilmesinden ziyade kendi olumlu fikirlerini empoze etmek için mücadele eder. Böylece mücadelesi saldırıdan ziyade bir savunma şeklindedir.

Bu şekilde o felsefî anlayış, hedefinin belli oluşu gibi bir avantaja sahiptir, çünkü bu hedef onun fikirlerinin zaferini ifade eder, aksi durumda düşman doktrinin yıkılması olan amaç elde edildiği zaman hedefi tespit etmek zordur. Bu sebepten dolayı felsefî bir anlayışa dayanan saldırı daha akılcı ve savunma hareketinden daha kuvvetli olur. Çünkü burada da karar savunmada değil, saldırıdadır. Manevî bir güce karşı kaba kuv-

vet kullanarak yapılan mücadelede, kılıç yeni bir manevî doktrinin sahibi, habercisi ve yayıcısı olarak çıkmadıkça, sürekli olarak savunma niteliğinde olacaktır.

Yani özet olarak şunu söyleyebiliriz: Ahlâkî bir sistemi maddî kuvvetle ezmek için girişilen her harekette, saldırı yeni bir manevî durum yararına olmadıkça, başarısızlığa uğramaya mahkûmdur. Ancak iki felsefî kavram arasındaki mücadelede, inatla ve merhametsizce kullanılan kaba kuvvet, bu gücün desteklediği tarafa kesin sonuç sağlayabilir.

Bunun içindir ki, Marksizm'e karşı girişilen mücadele bugüne kadar hep başarısızlıkla sonuçlandı. Bismarck'ın sosyalistler aleyhine alınan tedbirleri de işte bu yüzden semeresiz kaldı ve kalmaya mahkûmdu.

Çünkü kazandırılması için mücadele edilecek yeni bir felsefî kavrayışın platformu yoktu. "Devlet Otoritesi" veya "sükûn" "asayiş" üzerine söylenen lâfların, ölüm kalım mücadelesinde ruhlara gereken itici gücü sağlayabilecek bir temel kabul edilebilmesi için, bakanlıklardaki yüksek memurların önek halindeki ölçülülüğüne sahip olmak gerekirdi.

Fakat bu mücadelede belli bir manevî destek bulunmadığından, Bismarck, sosyalistlere karşı kendi kanunlarını gerçekleştirmek için, onu kurumun iradesine bırakmak zorunda kaldı. Demir iradeli bu başkan, Marksizm'e karşı mücadelenin kaderini burjuva demokrasisine bırakmakla, lahanayı keçiye emanet etmiş oluyordu.

Bütün bunlar, Marksizm'e karşı zafer elde edecek yeni bir felsefî inanışın mecburen karşılaşılan sonuçları idi. İşte bundan dolayıdır ki, Bismarck'çı mücadele ağır bir yenilgiye uğradı.

Peki! Dünya Savaşı süresince veya bu savaşın başlarında şartlar başka türlü müydü? Maalesef hayır! İktidarın, Marksizm'i temsil eden Sosyal-Demokrasi'ye karşı tutumunu değiştirmek zorunda olduğunu düşündükçe, bu felsefî ekolün yerini alacak geçerli ve cazip bir inanış bulunmadığını daha iyi görüyordum. Marksizm'in kırıldığını var sayarsak, kitlelere onun yerine gıda olarak ne verilecekti?

Az çok idarecilerini yitirmiş bulunan çok sayıdaki işçi gruplarını içine alacak hiçbir fikrî hareket yoktu. Enternasyonalci bir radikalin sınıflar arası mücadeleyi terk ettikten sonra hemen bir burjuva partisine, yani yeni bir sınıf teşkilâtına geçeceğini zannetmek manasızlık, hatta aptallık olur.

Çünkü çeşitli teşkilatlar için ne kadar olumsuz olsa da burjuva politikacı için sınıflar arasındaki mesafe çok tabiî görülür. Ve bu görüş bu mesafe siyasî bakımdan kendi aleyhlerine dönünceye kadar doğal görü-

nür.

Bu gerçeğin tersini iddia etmek sadece bir yalancının yüzsüzlüğü değil, aynı zamanda aptallığıdır.

Büyük kitleyi olduğundan daha aptal görmekten sakınmak gerekir.

Siyasî meselelerde, hissin akıl kadar doğru yol gösterdiği nadir bir şey değildir.

Kitlelerin enternasyonalcilik budalalığına tutulmuş olmalarını onların hislerindeki yanılmaya bağlayan fikirler derhal çürütülebilir:

Liderleri hemen her zaman burjuva kampından gelmiş olmasına rağmen barışçı demokrasi de enternasyonalcilikten daha mantıksız ve batıl değildir.

Milyonlarca burjuva her sabah, Yahudileşmiş demokratik basına lüzumsuz nezaket ve saygı gösterdikçe, bu efendiler "yoldaş"ın aptallığı ile hiç alay edemeyeceklerdir, çünkü gerçekte ikisi de aynı pisliği yutmaktadırlar.

Onun için her şeye rağmen olan şeylere de itiraz etmekten sakınmalıdır. Sınıflar meselesinde gelinen durum, inkâr edilemez, çünkü olay, özellikle seçim öncesi bağırarak söylenecek manevî bir problem değildir.

Milletimizin büyük bir kısmı tarafından duyulan gurur, kol işçisine gösterilen övgü ve önem gibi, sadece bir takım serseri ve hayalperestlerin hayal gücünde değildir.

Diğer taraftan, bizim "aydın" dediklerimizin kavrayışlarının zayıf oluşu, özellikle bu çevrelerde, Marksizm gibi bir cüzzamın gelişmesini önlemekten âciz bir devletin, kaybedilen sahayı bir daha ele geçiremeyeceğini anlamamalarıyla ispat edilmiştir.

Kendilerine verdikleri ad ile "burjuva" partileri "proleter" kitlelere gem vurabilecek bir durumda olamayacaklardır. Çünkü burada birbirinden kısmen doğal olarak, kısmen de yapay olarak ayrılmış iki dünya vardır ve bunların birbirlerine karşı tutumları da mücadele etmekten başka bir şey olamaz.

Fakat burada üstün gelen daha genci olacaktır, bu da Marksçılıktır. Gerçekten 1914'te Marksizm'le bir mücadele düşünülebilirdi, fakat bu tavır ve hareketin Marksizm'in yerini alacak bir şeyin bulunmaması yüzünden, devam edebilmesi şüpheliydi.

Burada önemli bir eksiklik vardı.

Savaştan çok önce benim fikrim işte bu idi ve bundan dolayı da mevcut partilerden birine girmeye karar veremiyordum.

Sosyal-Demokrasi ile amansız bir mücadeleye girişmenin im-

kânsızlığı belli idi, çünkü parlamenter partiden başka hiçbir hareket yoktu, bu da mücadelede başarısız olma fikrimi kuvvetlendiriyordu.

Bu konuda samimî arkadaşıma birçok kereler açılmıştım. İşte bana ileride siyasî bir faaliyete atılma fikri işte o zaman geldi. Gerçekte bu nedenle, o zamandan beri, dostlarımdan oluşan küçük çevremde, savaştan sonra mesleğimin yanı sıra hatip olarak da faaliyette bulunma niyetimi birçok defalar açıkladım. Bu, bende iyice yer etmiş bir fikirdi.

VI. BÖLÜM

SAVAŞ PROPAGANDASI

Bütün siyasî olayları dikkatle takip ederken propaganda faaliyetine her zaman çok yakın bir ilgi duyuyordum. Sosyalist Marksist teşkilâtların propagandayı esaslı bir âlet olarak aldıklarını, bunu pek ustaca kullandıklarını görüyordum.

Bu suretle, propagandanın akıllı bir şekilde kullanılmasının gerçek bir sanat olduğunu, bu sanatın burjuva partileri tarafından hemen hemen hiç bilinmediğini çok evvelden öğrenmiş oldum. Bu âleti ustaca kullanabilen yalnız Hristiyan-Sosyal hareketi oldu ve bunu da Lueger'in zamanında başardı. Bu parti pek çok başarısını buna borçludur.

Fakat akıllıca idare edilen bir propagandanın ne harikulâde sonuçlara ulaştıracağına ilk defa savaş sırasında şahit oldum. Bu hususta da maalesef her şeyi rakip partide araştırmak gerekti. Çünkü bizim tarafın bu konudaki faaliyeti pek azdı. Almanların geniş ölçüde bir propaganda faaliyeti yoktu ve bu her askerin gözüne batıyordu. Bu mesele ile işte bunun için daha esaslı bir şekilde meşgul olmaya başladım.

Zaten düşünmek için yeteri kadar zamanım vardı. Tatbikata gelince, bunun örneğini de düşman bize çok iyi göstermişti.

Bizde eksik olan şeyi düşman dahiyane bir şekilde ve duyulmamış bir başarı ile ortaya koyuyordu. Düşmanın savaş propagandası bana çok şey öğretti. Fakat zaman geçiyor, bundan faydalanması gerekenlerin kafasında bu derslerden en ufak bir iz bile kalmıyordu. Bir kısmı başkalarından ders almayacak kadar kendilerini akıllı zannediyor, bir kısmı da gerekli iyi niyet ve iradeden mahrum bulunuyordu.

Bizde bir propaganda faaliyeti var mıydı? Buna maalesef "hayır" cevabı vereceğim. Bu yönde girişilen bütün teşebbüsler o derece yetersiz, yanlış idi ki, hiçbir faydası olmuyor, çok defa zararı bile dokunuyordu.

Dikkatle tetkik edilince Alman propagandasının şekil bakımından yetersiz, psikolojik bakımdan yanlış olduğu görülüyordu. Öyle anlaşılıyor ki, bu meselenin esası kavranmış değildi. Propaganda bir vasıta mıdır, yoksa bir amaç mı?

Propaganda bir vasıtadır ve amaç noktasından mütalâa edilmeli,

ona göre hüküm verilmelidir. Bundan dolayı, hizmet ettiği gayeyi destekleyebilmesi için şekle çok iyi adapte edilmelidir. Genel menfaat açısından, önemli değişik gayeleri olması gerektiği, asıl kıymetinin de değişik şekilde takdir edileceği besbellidir. Fakat savaş sırasında kavgası yapılan amaç insanın hayal edebileceği amacın en büyüğü idi.

Bu amaç milletimizin hürriyet ve bağımsızlığı, güvenliği, gelecekte ekmeğinin temini idi. Şimdi olduğu gibi karşı fikirlere rağmen şerefi idi. Bu şeref vardı, daha doğrusu olması gerekirdi. Çünkü şerefsiz ve haysiyetsiz milletler, genel olarak, er veya geç bağımsızlıklarını ve hürriyetlerini kaybederler. Zaten böyle olması da yüksek adalete uygundur. Çünkü şerefsiz, değersiz, serseri nesiller hiçbir hürriyete lâyık değildirler. Alçak bir köle olmak isteyen şeref sahibi olamaz, çünkü böyle bir kimsenin şerefi en kısa bir zamanda herkesin alay konusu olur.

Milletler bu dünya üzerinde var olmak için mücadele ettikleri ve "olmak" ya da "olmamak" meselesi ortaya atıldığı zaman, bütün insaniyet ve estetik kaygılar sıfıra iner. Çünkü bütün bu inanışlar havada dolaşıp durmazlar, insanın hayal gücünden doğar ve ona bağlı kalırlar. İnsanın dünyadan göçüp gitmesiyle bu düşünceler de yok olur gider. Çünkü tabiat onları bilmez. Fakat bu düşünceler pek az millette veya ırkta bulunur ve onların duygularında yer ettiği oranda var olur. Bu düşüncelerin yaratıcısı ve destekleyicisi olan ırklar yok oldukça, insaniyetçilik ve estetik de o ölçüde yok olacaktır.

İşte bundan dolayıdır ki, bütün bu düşünceler, bu dünyada var olma mücadelesine atılan bir millet için ancak ikinci derecede önem taşırlar. Bununla beraber mücadeleye atılan bir milletin korunma gücünü felce uğrattıkları zaman kavganın şekline etki eder ve ona hâkim olurlar. Her zaman görülebilen tek sonuç işte budur.

İnsanlık meselesine gelince, bunu Moltke izah etmişti. Savaşta insanlık, onu bir an önce yerine oturtmaktır, onun için mücadelede sonucu almak için kullanılan en insanî usuller, en sert ve en kaba olan usullerdir. Fakat estetik ve diğer konularda aynı muhakemeyi yürütürsek, ortaya tek cevap çıkar. Var olmak için mücadele etmek gibi yakıcı bir mesele karşısında bütün estetik düşünceler silinir.

İnsan hayatında esaret boyunduruğundan daha kötü bir şey olamaz. Çöküş halindekiler Alman milletinin bugünkü durumunu, kaderini, bir estetik olarak mı görüyorlardı? Bu konuda, bu çeşit kültür parfümünün modern mucitleri olan Yahudilerle tartışması bile yapılamaz. Onların bütün varlığı Allah imajı ile sembolize edilen estetiğin inkârından başka

bir şey değildir. Fakat, madem ki güzellik ve insanlık görüşleri kavga söz konusu olunca bir yana bırakılıyor, bu yüzden onlar propagandada kullanılmazlar.

Savaş sırasında propaganda, amaca ulaşmak için kullanılan bir araç idi. Bu amaç Alman milletinin hayat için mücadelesidir. Bundan dolayı propaganda ancak bu amaca yararlı olacak prensiplerden hareket etmek suretiyle dikkate alınabilir. En korkunç silâhlar en insanî silâh haline geliyordu, çünkü bunlar daha çabuk kazanılacak bir zaferin şartıydılar ve millete hürriyet gururunu ve şerefini kazandırmaya yardım ediyorlardı.

Bu durum hükûmet çevrelerince açık olarak anlaşılsaydı, bu silâhın şekli ve kullanılması hakkında hiçbir tereddüte düşülmeyecekti. Çünkü bu, kullanmasını bilenin elinde gerçekten korkunç bir silâhtır.

Çok önemli ikinci mesele de şudur. Propaganda kime hitap etmeli? Aydınlara mı, yoksa daha az tahsil görmüş halk kitlelerine mi?

Propaganda daima ve sadece kitlelere hitap etmelidir. Aydınlar için yahut aydın denen kimseler için propaganda değil, ilmî izahat yapılmalıdır. Propagandaya gelince, takdim ediliş şekliyle, içeriğinde ilim, ancak duvar afişlerindeki sanat kadar olabilir. Afiş sanatı ressamın, şekil ve renklerle kalabalığın dikkatini çekme becerisidir. Bir sanat sergisinin afişinde amaç sergideki sanata dikkati çekmektir. Bunda ne kadar başarı sağlanırsa afiş sanatı da o kadar büyük olur. Ayrıca, afiş kitlelere serginin anlamı hakkında bir fikir vermek için yapıştırılır, apayrı bir şey olan sergideki büyük sanatın yerini asla alamaz.

Bunun içindir ki, sanatı incelemek isteyenler duvar afişinden başka bir şeyi incelemek zorundadır. Sergiyi üstün körü gezmekle de hiç tatmin olamaz. Her şeyi dikkatle, ayrı ayrı incelemesi gerekir ve ancak bundan sonra yavaş yavaş bir karar verilebilir.

Propaganda kelimesi ile ifade ettiğimiz şeyde de durum aynıdır. Propagandanın vazifesi kişileri tek tek ve ilmî şekilde bilgi sahibi yapmak değil, kitlelerin dikkatini belli olaylar ve zaruretler üzerine çekmektir. Bunların önemi kitlelere ancak bu yoldan anlatılabilir. Burada sanat sadece, bir gerçeği, bir olayın zaruretini, lüzum ve zaruretin asıl karakterini en iyi şekilde duyurmak ve bunlar hakkında genel bir kanaat uyandırmaktır.

Propagandanın kendisi bir lüzum ve zaruret teşkil etmediği için, o da tıpkı duvar afişinde olduğu gibi, kalabalığın dikkatini çekmelidir, ilmî bilgileri olanlara veya bu bilgiyi edinmek isteyenlere hitap etmemelidir. Her zaman duygulara, biraz da akla hitap etmelidir. Her propaganda

popüler olmalı ve hitap ettiği zümrede en dar kafaların dahi anlayabileceği bir seviyede bulunmalıdır.

Bu şartlar altında propagandanın manevî seviyesi hitap edilen insan kalabalığı ne kadar büyük ise, o kadar düşük olmalıdır. Savaşı sonuna kadar sürdürmek için yapılan propagandada olduğu gibi, amaç bütün milleti kendi harekât sahasına çekmek ise, yüksek derecede aydınlara güvenmek asla tedbirli bir hareket olmaz.

Propagandanın içeriği ilmî bakımdan ne kadar mütevazı ise kalabalığa o kadar inilebilecek, başarı da o derece kesin olacaktır. Bu, propagandanın değerini, birkaç okumuş kafanın veya genç akademisyenlerin onayından çok daha iyi gösteren ve ispat eden bir gerçektir.

Propaganda sanatı, içgüdü ile hareket eden büyük kitlelerin hayal hanesinde psikolojik bakımdan benimsenen bir biçim ve kalbine giden bir yol bulma sanatıdır. Bizde bilgin geçinen bazı kimselerin bunu anlamamış olmaları sadece onların ruhen tembel olduklarını veya bencilliklerini ispat eder. Fakat propagandanın büyük kitle üzerinde inandırıcı tesir ortaya koyması ve onu çekmesi izin zarurî olan şeyi öğrenmek istersek şunu meydana çıkarmış oluruz. Propagandaya ilmî çeşitlilik vermek gereksizdir.

Kitlelerin temsil yeteneği sınırlıdır. Anlayışı kıt, hafızası ise çok zayıftır. Etkili olacak her propaganda çok az noktalar ihtiva etmeli, kavrayış kabiliyetinde sonuncu olanların bile anlayabilmesi ve fikir edinebilmesi için, belli kalıplar içinde mümkün olduğu kadar uzun zaman devam etmelidir. Bu prensip terkedilir de propagandaya bir evrensellik verilmek istenirse, kalabalık kendisine sunulanı ne anlayabilir ne de aklında tutabilir. Böylece başarı ihtimali azalır. İçerik ne kadar geniş ise taktiğin tespitinde psikolojik doğruluk da o kadar zorunludur.

Meselâ, Alman ve Avusturya mizah gazetelerinin yaptığı gibi düşmanı komik göstermek tamamen yanlıştır. Çünkü düşmanla cephede karşılaşan okuyucuya bambaşka bir düşünce verir. Nitekim Alman askeri düşmanın azmini ve karşı koyuşunu görünce, şimdiye kadar kendisine bilgi vermekle yükümlü olanlar tarafından aldatıldığını hissediyor, dövüş isteğini veya sadece mukavemetini takviye edeceğine, tam aksi bir duruma düşüyordu. Kendini ümitsizliğe kaptırıyordu.

Fakat İngilizlerin ve Amerikalıların savaş propagandası psikolojik bakımdan çok yerindeydi. Bir yandan kendi halklarına Almanları barbar olarak, Hunlara benzeterek tanıtmak suretiyle, ilgisiz askeri savaşın dehşetine alıştırıyor, bir yandan da onları bu şekilde hayal kırıklığına uğra-

maktan korumuş oluyordu.

O devirde onlara karşı kullanılan korkunç silâhlar, onların önceden edindikleri bilgileri doğruluyor, hükûmetlerinin iddialarına hak verdiriyor ve düşmanlarına karşı hiddet ve kinlerini arttırıyordu. Zira şimdi yüz yüze gelerek öğrendikleri düşmanın korkunç silâhı ona zaten bildiği Hun kabalığının, barbarlığın ispatı olarak görünüyor, fakat kendi kullandıkları silâhların daha da korkunç olduğunu bir an bile akıllarına getirmiyorlardı.

Böylece İngiliz askeri kendisine yanlış bilgi verilmediğine inanıyordu. Alman askeri ise maalesef aldatıldığını zannediyor ve o derece şüpheye düşüyordu ki, her resmî bilgilendirmeyi bir aldatma ve beyine inen darbe olarak karşılıyordu. Bunun da sebebi herkesin propagandayı yapabileceğine inanmak, bunun, insan ruhunu en iyi bilenlerin işi olduğunu bilmemek idi.

İşte bundan dolayıdır ki, Alman propagandası okumuş zümrelerin hatasını gösteren acı bir örnek ortaya koyar. Bunların çalışmaları istenilen neticenin tam aksini verdi, çünkü psikolojik bakımdan akıllı hareket etmek kabiliyetinden tamamen mahrum idiler. Gözleri kaplı olmadan, hassasiyetle ve dikkatle hareket edenler için, dört buçuk yıl süre ile muazzam dalgalar halinde ileri sürülen düşman propagandasından alınacak pek çok ders vardı.

En yanlış anlaşılan şey, herhangi bir propagandada zarurî şartların en başında gelen durum idi. Ele alınan her meselede tek taraflı olmak gerektiği hususu. Bu konuda savaşın ilk günlerinden itibaren öylesine hatalar işlendi ki, bu anlamsızlığın tamamen aptallıktan ileri geldiğinden insanın şüphe etmeye hakkı vardır.

Bir sabun reklâmı düşünün ki, bunda diğer bütün sabunların da iyi olduğu söylensin. Bunun sonucu ne olur? Bunu görenler, tasdik anlamında başını sallamakla yetinirler.

Bizim reklâm politikamız da aynen böyle idi. Propagandanın amacı, çeşitli partilerin iyi ve kötü taraflarını göstermek değildir, sadece temsil ettiği partinin en iyisi olduğunu belirtmektir. Amaç, objektif olarak doğruyu aramak da değildir, bu belki bazılarının daha çok hoşuna gider ve savunması yapılan şeyin kitleye iyi niyetli bir doktrin olarak sunulması istenebilir. Fakat propagandada amaç yalnız kitlenin hoşuna gideceği ve benimseyeceği şekilde hareket etmektir. Savaş suçluluğu meselesini, faciadan tek başına Almanya'nın sorumlu tutulamayacağını ileri sürerek tartışmak da en büyük hatalardan biri olmuştur. Bu suçluluğu hiç

bıkmadan düşmana yüklemek gerekir. Bu yarım tedbirin neticesi ne oldu?

Bir milletin büyük kitlesi ne diplomatlardan ne profesörlerden ne de doğru muhakeme yapma kabiliyetinde olan insanlardan oluşur. Büyük kitle, şüpheci ve kararsız olduğu kadar kararsız insanlardan oluşmaktadır. Yaptığımız propagandada en ufak bir parıltı halinde rakibe hak veren bir nokta bulunursa, bizim haklı dâvamızdan şüphe edilecek esas da ortaya konmuş olur.

Düşmanın haksızlığı nerede biter, bizim haksızlığımız nerede başlar, kitle bunu ayıracak durumda değildir. Bu durumda kuşkulu ve çekingen olur, hele düşman aynı çılgınlığı yapmaz da sadece karşısındakini kötülerse, bütün haksızlıkları karşısındakine yüklerse, kuşkusu büsbütün artar. Halkımızın, bizim propagandamızdan ziyade düşmanın daha sık ve ısrarlı propagandasına inanması kadar açık başka bir ispat var mıdır? Bu, objektiflik manisine tutulmuş bir millette görülüyor.

Çünkü toplum içinde Alman milletinin ve devletinin mahvolması pahasına bile olsa, herkes düşmana karşı bir haksızlık işlememeye gayret ediyordu.

Halkın büyük çoğunluğu ruh ve tavır bakımından son derece kadına benzer, onun için de akıl ve düşünceden ziyade hisleriyle hareket eder.

Hisleriyle edindiği intiba, komplike değil, çok basit ve sınırlıdır. Birtakım nüanslar yoktur, sadece aşk veya nefret için, hak veya haktan imtina için, doğru veya yalan için, müspet menfi bir nosyonu vardır. Asla yarım fikir, yarım kanaat yoktur onda. İngiliz propagandası bütün bunları dahiyane bir şekilde anlamıştı.

Onların propagandasında işler yolunda gitmediği zaman yerini tamamen şüpheye bırakacak yarım tedbirler yoktu.

Düşmanın kitle psikolojisini çok iyi bildiğini gösteren husus gaddarlık propagandasıdır.

Bu propagandayı şartlarına uydurmasıdır. Böylece cephede düşman ağır darbeler indirse bile dahiyane olduğu kadar kesin bir şekilde maneviyatı sağlam tutabilmesidir. Bu propaganda onun, Alman milletini savaşın tek suçlusu olarak teşhir direğine çivilemesini bildiğini de gösteriyor.

İnat ve ısrarla, edepsizce, tek taraflılıkla söylediği yalan, hisleriyle hareket eden ve daima aşırı olan kitlenin anlayabileceği şeylerdi ve bu yüzden kitle inandı.

Bu propagandanın tesir derecesi, dört yıl sonra düşmanın moral bakımından bozulmadığını, bizim halkımızın ise sarsıldığını göstermesi

ile de ispat edilmiştir.

Bizim propagandamızın böyle bir başarıya ulaşmamış olması normaldir. Belirsiz ve anlaşılmaz oluşu ile etkisiz kalacağı belli idi. İçeriği ile de kitleler üzerinde gereken tesiri yapması ihtimali pek azdı. Bulaşık suyundan farksız bu yavan barışçılıkla, bu propaganda ile, ölüme göndereceklerini sarhoş edebileceklerine inananlar yalnız devlet adamları idi.

Böylece, bu sefil propaganda faydasız, hatta zararlı oldu. Fakat, bir propaganda organizasyonunda, sımsıkı sarılmak gereken esas prensip ihmal edilirse, bütün diğer dahiyane buluşlar onun başarı ile sonuçlanması için yetmez.

Propaganda az şey söylemeli fakat bunu hiç durmadan tekrar etmelidir. Birçok şeyde olduğu gibi burada da sebat ve ısrar başarının ilk ve en önemli şartıdır.

Propaganda işinin idaresini asla estetlere veya bıkkınlık içinde olan insanlara, her şeyi kanıksamışlara vermemelidir.

Estetler, yani işi güzel sanat yönünden ele alanlar, büyük kitleyi etkileyecek yerde, ancak edebî salon müdavimlerini cezbeder ve onları etkileyebilir.

Bıkkınlık getiren veya çabuk bıkan insanlardan da vebadan kaçar gibi kaçmalıdır.

Çünkü duygu ve heyecanı yitik olan bu kimseler daima veremedikleri ve duyamadıkları heyecanı bulmak için yeni şeyler ararlar. Bu insanlar kısa zamanda her şeyden bıkar, nefret eder, değişiklik arar, henüz sağlıklı olan çağdaşlarının ihtiyaç duydukları seviyeye inemez ve onları anlayamazlar.

Propagandayı ilk tenkit edenler daima bunlardır. İçeriğini beğenmez, modası geçmiş olarak kabul eder, pek bayağı bulurlar. Daima yenilik, değişiklik ararlar ve bunun için de kitle üzerindeki siyasî başarıyı önleyen en korkunç düşman haline gelirler.

Çünkü propaganda teşkilâtı ve propagandanın içeriği onların arzularına uygun bir hale gelir gelmez birleştirici gücünü kaybeder ve dağılıp gider.

Propaganda, her şeyi kanıksamış bir takım küçük beylere vakit geçirmek için eğlence olmamalı, kitleyi ele geçirmeye çalışmalıdır.

Fakat kitle ağırdır, bir fikri kavrayabilmesi için zamana ihtiyacı vardır ve en basit bilgileri ancak bin defa tekrarladıktan sonra hafızasına yerleştirebilir.

Propaganda konusunu hiçbir şey, hiçbir surette değiştirmemelidir,

hiç bıkmadan ve durmadan aynı sözler tekrarlanmalıdır.

Parola muhtelif sözlerle açıklanabilir fakat amaç ve formül aynı olmalıdır. Propaganda ancak bu suretle devamlılık ve birleştiricilik kazanır.

Her zaman aynı olan sağlam bir destek bulunmalıdır. Bu büyük harekette ısrardan ve destekten vazgeçilmediği takdirde başarı olgunlaşır. Böyle bir sebat sonunda çok büyük, şaşırtıcı derecede büyük, netice alınır.

İster ticaret ister siyaset sahasında olsun, her reklâm ancak zamanla ve devamlılıkla başarı kazanır. Bu hususta da düşman propagandası model olarak alınabilir.

Düşman propagandasının içeriğinde pek az şey vardı, tamamen kitleye hitap ediyordu ve hiç bıkmadan bunda ısrar ve sebat ediyorlardı. Esas fikirlerin ve tatbik şeklinin uygunluğu bir defa tespit edilmiş, bundan sonra savaş sonuna kadar en ufak bir değişikliği yapmadan bunu devam ettirmişlerdi.

Başlangıçta, ortaya attığı cüretli iddia yüzünden anlamsız gibi görünüyordu, daha sonra hoşa gitmediği söylendi. En sonunda inanıldı.

Dört buçuk yıl sonra Almanya'da bir ihtilâl meydana geldi ve bu ihtilâl parolasını düşman propagandasından almış bulunuyordu.

Fakat İngiltere'de şu gerçek de anlaşıldı.

Bu manevî silâhın başarı imkânı sadece yoğun olarak kullanılmasında idi ve bu başarı yapılmış bütün masrafları karşılıyordu.

İngiltere'de propaganda birinci sınıf bir silâh görülmüş, bizde ise durumu bozulan politikacıların son lokması veya mütevazı kahramanlara yazılarla sunulan küçük bir kaynak olarak görülmüştü. Bunun içindir ki, neticesi her bakımdan sıfır oldu.

VII. BÖLÜM

İHTİLÂL

Bizde düşmanın propagandası 1915 yılında başladı. 1916'dan itibaren yoğunlaşarak 1918 başlarında iyice çoğaldı ve gerçek bir sel halini aldı. Bu ruh ve beyin avcısının tesirlerini daha o zaman adım adım takip etmek mümkün olmuştu. Ordu yavaş yavaş düşmanın istediği şekilde düşünmeye başlamıştı. Almanların her tepkisi tamamen hatalı idi.

Ordu, zeki olduğu kadar irade sahibi olan başkumandanının şahsında, bu sahada da savaşma azmi gösteriyor, fakat bunun için zarurî olan araçtan mahrum bulunuyordu. Ayrıca aydınlar kültürüne ihtiyaç hissettiren bu gibi işleri ordunun ele alması psikolojik bakımdan hata olurdu. Bunun etkili olabilmesi için ordudan değil, memleketin içinden gelmesi lâzımdı. O zaman, dört yıldan beri unutulmaz kahramanlıklar ve fedakârlık gösteren insanlar nezdinde bunun başarısına güvenilebilirdi. Fakat memlekete ne olmuştu? Bu basiretsizlik, bu mahvoluş, bir aptallık mıydı, yoksa cinayet mi?

1918 yazının ortalarında, Marn nehrinin güney yakasını tahliyeden sonra Alman basını öyle sefil bir beceriksizlik yahut caniyane sayılacak derecede bir budalalık gösterdi ki, her gün hiddetle şu soruyu sormaktan kendimi alamıyordum. Ordumuz kahramanlarının bu manevî bozgununa son verecek kimse yok mu?

1914'te duyulmamış bir atılım ve zaferle Fransa'ya girdiğimiz zaman bu ülkede ne oluyordu? İtalya, Isonzo cephesinde mağlûp olduğu zaman ne yapmıştı? Yine Fransa, 1918 ilkbaharında Alman birlikleri Fransız mevzilerini yardığı ve uzun menzilli ağır bataryaların kuvvetli kanadı Paris kapılarını dövmeye başladığı zaman ne yapmıştı?

Alayların savaşa savaşa geri çekilmelerini yüzlerine ne kadar vurdular, millî ızdıraptan doğan hiddeti ne kadar şişirdiler! Kitleleri etkilemek için propaganda ve üstün ilim, askerlerin kalbine coplarcasına yeniden girip kesin zafer inancını vermeye nasıl çalıştılar! Bizim propaganda servisini idare eden güçsüz, iradesiz insanların yerine Allah beni getirseydi savaşın kaderi başka türlü olurdu diye çok düşündüm. O yıllarda ilk defa feleğin bana hainlik ettiğini düşündüm. Öyle bir yerdeydim ki, her-

hangi bir zencinin ani bir jesti ile ve bir kurşun darbesiyle, hiçbir şey yapamadan ölüp gidebilirdim, halbuki başka bir yerde vatanıma daha başka hizmetlerim olurdu. Çünkü daha o zaman bunda başarı sağlayacak kadar kendime güveniyordum. Fakat ben belirsiz bir insandım, sekiz milyon insan arasında basit bir kayıttan ibarettim! Şu hâlde susmam, bana verilen vazifeyi elimden geldiği kadar mükemmel yapmaya çalışmam daha iyi olurdu.

1915 yazında düşmanın ilk broşürleri elimize geçti. İçindekiler hep aynı idi, sunuluş tarzında bazı değişiklikler vardı. Almanya'da kıtlığın gittikçe arttığı, savaşın süresiz olacağı ve galip gelmemiz ihtimalinin gittikçe azaldığı, bunun için memlekette halkın barışı şiddetle arzu ettiği fakat Kayzer'in ve militarizmin buna karşı olduğu, bundan dolayı da bu durumu çok iyi bilen bütün dünyanın Alman halkına karşı değil, yegâne suçlu olan Kayzer'e karşı savaştığı, barışsever insanlığın bu düşmanı devrilmedikçe savaşın bitmeyeceği, liberal ve demokratik milletlerin sürekli dünya barışı "Prusya Militarizmi" yok edildiği gün sağlanacağı, söyleniyordu bu broşürlerde.

Bu muhtevayı daha cazip göstermek için broşürlere çok defa güya memleketten aldıkları ve bu iddiaları doğrulayan mektupların kopyasını da koyuyorlardı. Genel olarak bu iddialarla alay edilirdi. Broşürler okunur, cephe gerisinde kurmay merkezine gönderilir, sonra rüzgâr siperlerden yeni bir broşür getirinceye kadar unutulurdu. Bu kâğıtları bize çoğu zaman uçaklardan atıyorlardı.

Bu çeşit propagandalarla az sonra bütün cepheyi şaşırtan bir tesir yaptılar. Cephede, Bavyeralıların bulunduğu bütün kesimlerde bu propagandalarla Prusyalılara saldırılıyor, savaşın gerçek suçlusunun Prusya olduğu söyleniyor, Bavyeralılara en ufak düşmanlık duymadıklarını, fakat Prusya için kendini ateşe atmaya devam ettiği müddetçe onlara hiçbir yardımları olamayacağını bildiriyorlardı. Bu esrarlı iddialar 1915'te etkisini göstermeye başladı. Birlikler arasında Prusya'ya karşı tahrikler, soğukluklar, gözle görülür bir hal aldı. Fakat ne alt kademelerde ne de üst kademelerde bunu önleyecek bir tedbir alınmadı. Bu, basit bir hatadan, basit bir aldırışsızlıktan daha başka bir şeydi ve bunun cezasını er veya geç yalnız "Prusyalı" değil, bütün Alman milleti acı bir şekilde çekecekti ve pek tabiî Bavyera da bu milletten idi. Düşman propagandası 1916'dan itibaren, ektiklerini biçmeye başladı, önemli başarılar elde etti.

Memleket içinden doğrudan doğruya alınan ağlamaklı, feryatlı mektuplar da tesirini gösterdi. Artık bu gibi mektupları düşmanın bro-

şürlerle cepheye göndermesine lüzum kalmamıştı. Buna karşı da hiçbir tedbir alınmadı. Yalnız hükûmet tarafından bazı aptalca tekdirler, azarlamalar oldu. Cephe ilk zamanlarda olduğu gibi, sonraları da bu zehirle âdeta boğulmuştu. Memlekette aptal kadınlar böyle mektuplar yazıyor, bunun düşmanın pek işine yarayacağını aklına getirmiyor, böylece kendi ıstıraplarını cepheye de sirayet ettirmiş, moral bozmuş oluyorlardı. Alman kadınlarının bu düşüncesiz mektupları yüz binlerce insanın hayatına mal oldu.

1916'da endişe veren çeşitli olaylar meydana geldi. Cephede homurdanmalar, kaba davranışlar başlamıştı. Çeşitli sebeplerden dolayı hoşnutsuzluk doğuyor ve bazen bile bile öfkelendirecek hareketler yapılıyordu. Erkekler cephede açlığa göğüs gererken, her türlü fedakârlığa katlanırken, aileleri de evde türlü sıkıntılar içindeydi, oysa başka bölgelerde fazlalıklar ve israf vardı. Cephede bile işler bu bakımdan muntazam değildi. İşte bunları söyleyerek homurdanıyorlardı.

Buhran da o zaman görülmeye başladı, ama bunlar hep iç meselelerdi. Cephede homurdanan, kızan adam, birkaç dakika sonra, hiçbir şey olmamış gibi, sessizce vazifesini yapıyordu. Hoşnutsuzluk gösteren bölük savunacağı kesime tırmanıyor, Almanya'nın kaderi çamur deryası içindeki ve bu birkaç yüz metrelik yerdeki çukurlara bağlı imiş gibi orasını savunuyordu. Cephe halâ eski kahramanlar ordusunun cephesi idi. Kaderin birdenbire değişmesiyle cephe ile memleket arasındaki farkı öğrenecektim. 1916 Eylül'ü sonunda, bağlı bulunduğum birlik Somme savaşına hareket etti. Bu, bizim için korkunç savaşların ilki idi. Tarif etmek çok zor. Savaş değil, adeta bir cehennemdi. Haftalarca süren ateş kasırgasına Alman cephesi dayandı. Bazen biraz geriledi ama, sonra tekrar ilerledi, fakat hiçbir zaman kırılmadı.

7 Ekim günü yaralandım. Çok şükür cephe gerisine ulaşmaya ve sağlık merkezine giden trene binip Almanya'ya gitmeye muvaffak olmuştum.

Vatanı görmeyeli iki yıl olmuştu. Bu müddet, bu şartlar altında çok uzun bir zaman sayılır. Üniforma giymemiş Almanların çehresini belli belirsiz fark ediyordum.

Seyyar hastanede yattığım bir sırada, yanımda yatan bir arkadaşa hitap eden hemşirenin sesini duyunca âdeta korku ile ürperdim. Çünkü iki yıl sonra ilk defa bir Alman kadının sesini işitiyordum.

Sonra, bizi vatana götüren tren sınıra yaklaştıkça, her birimizi bir endişe kapladı. İki yıl önce acemi bir er olarak geçtiğimiz yerleri birer bi-

rer tekrar gördük. Brüksel, Louvain, Liege birer birer geçit töreni yaptılar. Nihayet yüksek damından ve güzel pancurlarından tanıdığımız ilk Alman evi!

Vatan!

1914 Ekim'inde sınırı aşarken coşkun bir heyecan içindeydik. Şimdi ise sessizlik ve merak içinde. Herkes büyük güçlükle ve hayatı pahasına korumak zorunda olduğu vatanı bir defa daha görebilmiş olmaktan dolayı mesut idi. Ve her birimiz, herkesin gözlerimizin içine bakmasından adeta utanıyorduk. Cepheye hareket ettiğim günlere rastlayan tarihte, iki yıl sonra, Berlin'in yakınında bulunan Beelitz hastanesindeydim. Ne büyük değişiklik! Somme savaşının bataklıklarından bu güzel binanın beyaz yataklarına düşmüştük! İlk günlerde burada normal şekilde yatmaya bile pek cesaret edemiyorduk. Bu yeni hayata yavaş yavaş alışabildik. Fakat maalesef bu âlem, bir başka bakımdan da yeni idi. Cephedeki ordunun ruh hâli buradaki vatandaşta yoktu. Buraya gelince değişiyordu. Burada, cephede bilinmeyen bir gerçeği ilk defa öğreniyordum. Kendi alçaklığı ile övüneni! Cephede duyduğumuz homurdanma vazifenin ihmaline asla sebep olmuyordu. Korkaklığı yüceltmek demek de olmuyordu. Hayır! Alçak ve hain her zaman alçak ve hain olarak görülürdü. Bir alçağa karşı duyulan nefret de, bir kahramana karşı duyulan hayranlık da umumî oluyordu. Fakat hastanede hemen hemen her şey tersineydi. En duygusuz kışkırtıcılar büyük lâflar ediyor, her vasıta ile, iyi askerin prensiplerini, kahramanca davranışını gülünç göstermeye, korkakların karakterini de örnek olarak göstermeye çalışıyorlardı. Bazı sefil kimseler de ahlâk dersi veriyordu.

Bunlardan biri hastaneye yatmak için elini dikenli telle yaraladığını söyleyerek övünüyordu. Ve bu önemsiz yara yüzünden de uzun zamandan beri halâ hastanedeydi. Trenle Almanya'ya bir dalavere sonunda gelmişti. Fakat bu zavallı, kendini yaralamaya cesaret edişini, bu alçaklığını, kahramanca ölen bir erin cesaretinden daha büyük göstermeye de çalışıyordu. Bunu birçokları sessizce dinliyor, bazıları bırakıp gidiyordu. Ama bazıları da hak veriyordu. İğreniyordum bunlardan, kan beynime vuruyordu. Fakat burada kışkırtıcılara rahatça müsamaha edilebiliyordu. Ne yapmak lazımdı. İdare durumu biliyor olmalıydı, ama hiçbir şey yaptığı yoktu. Nihayet güçlükle yürüyebilir hale geldiğim zaman Berlin'e gitmek için izin aldım.

Kıtlık her tarafta kendini gösteriyordu. Muazzam şehir açlıktan kıvranmaktaydı. Hoşnutsuzluk büyümüştü. Çeşitli asker muhitlerinde konuşmalar hastanede konuşmalarla aynı idi. Bu pespayelerin bu muhit-

lere sırf kendi fikirlerini yaymak için gittikleri intibaı uyanıyordu insanda. Münih'te ise durum kötü, çok daha kötü idi. Tedavi olup hastaneyi terk ettikten ve levazım taburuna girdikten sonra, şehri tanımaz hale geldim. Öfke, moral bozukluğu ve küfür, başını alıp gidiyordu! Levazım taburunda da moral iyice çökmüş bulunuyordu. Buna bir de cephede bir saat bile bulunmamış eğitimci subayların cepheden gelen usta ve tecrübeli askerlere acemice davranışlarını ilâve ediniz. Hiçbir şeyi tecrübeli askerlere uygun bir şekilde organize edemiyorlardı. Bu askerlerin de cephede bulunmuş olmaları yüzünden bazı basitlikleri oluyordu. Fakat onların bu hali kumandanlıkça bilinmiyordu. Oysa yine cepheden gelen subaylar bunları çok iyi anlar ve çok iyi anlaşırdı. Bütün bunların dışında umumî zihniyet acıklı haldeydi. Aldatmak ve dolandırmak açıkgözlük, akıllılık sayılıyor, sebat ve sadakat ise zayıflık ve budalalık olarak görülüyordu. Bütün büroları Yahudiler doldurmuştu. Hemen her sekreter bir Yahudi, her Yahudi bir sekreterdi. Cephede pek nadir rastlanan bu "seçilmiş ırk"ın geri hizmetlerdeki kalabalığına bolluğuna şaşıyordum. Cephedeki sayıları ile buradaki sayılarını karşılaştırmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Ekonomik bakımdan durum daha kötü idi. Yahudi toplumu gerçekten "zarurî" bir hale gelmişti. Örümcek, Alman kanını yavaş yavaş emmeye başlamıştı. Savaş şirketleri dolambaçlı yollarla serbest ve millî ekonomiye son darbeyi indirecek vasıtayı bulmuşlardı. Sınırsız bir merkezleştirmenin zaruret olduğu kabul ediliyordu. Bu şekilde, 1916-1917 kışından itibaren istihsalin hemen hemen tamamı gerçekte Yahudi sermayesinin kontrolüne geçmiş bulunuyordu. Ya halkın nefreti kime karşıydı?

O sırada ürpererek gördüm ki, zamanında önüne geçilemezse, tam bir faciaya götürecek musibet çok yakında ortaya çıkacaktı. Yahudi, milletin tümünün derisini yüzerken ve onu ezerken bir yandan da halk Prusyalılara karşı tahrik ediliyordu. Cephede çok iyi bilinen bu propaganda, cephe gerisinde de bir tepki görmüyordu. Prusya'nın çöküşünün Bavyera'ya hiçbir şey kazandırmayacağını, aksine, birinin yıkılmasıyla ötekinin de uçuruma sürükleneceğini hiç kimse anlamıyor gibiydi.

Bu hareketler beni son derece üzüyordu. Bu hareketlerde ben Yahudi'nin şeytanî kurnazlığından ve hilekârlığından başka bir şey görmüyordum. Dikkati kendi üzerinden başka hedeflere çeviriyorlardı. Bavyera ile Prusya birbirleriyle çekişirken, Yahudi onların varını yoğunu gözlerinin önünden aşırıyordu. Bavyera, Prusya'ya karşı tahrik edilirken Yahudi ihtilâl hazırlıyordu ve hem Bavyera'yı hem Prusya'yı aynı zamanda yere vurmakta, yıkmaktaydı.

Alman ırkları arasındaki bu melun uyuşmazlığa katlanamadığım için cepheye dönmek istedim. Zaten Münih'e gelir gelmez tekrar cepheye gönderilmemi istemiştim ve çok şükür dönebildim. 1917 Mart'ında tekrar alayımda bulunuyordum. 1917 yılının sonlarına doğru ordunun morali en düşük seviyeye inmiş bulunuyordu. Rusya'nın çöküşünden bütün ordu yeni bir ümit, yeni bir cesaret bulmaya çalışmıştı. Şimdi her şeye rağmen savaştan Almanya'nın zaferle çıkacağı kanaati vardı, bu kanaat bütün orduya yayıldı. Yeniden şarkılar söylenmeye başlanmıştı ve felâket habercisi kargalar da artık daha az görülüyordu. Herkes vatanın geleceği için iyimserdi.

1917 sonbaharında İtalya'nın bozguna uğraması harikulâde bir intiba uyandırmıştı. Bu zafer, Rus sahnesindeki harekâtın dışında da cepheyi yarmanın mümkün olduğunu ispat ediyordu. Milyonlarca insanın kalbinden iman taşıyor ve 1918 ilkbaharı güvenle, huzurla bekleniyordu. Buna karşılık düşman iyice bozulmuş görünüyordu. O kış, öteki kışlardan daha sakin geçti. Fakat bu, fırtınadan önceki sessizlik idi. Cephe, bu bitmeyen kavgaya bir son vermek için son hazırlıklarına başladı. Ardı arkası gelmeyen insan ve malzeme araçları Batı cephesine doğru kayıyor ve birlikler büyük saldırı için eğitim görüyor, bilgi alıyorlardı. Almanya'da, bütün savaşın en büyük alçaklığı işte o sırada yapıldı.

Almanya galip gelmemeliydi. Alman bayraklarının dalgalanacağı bir sırada, Almanların ilkbahar taarruzunu daha düşünce halindeyken boğmak için ve böylece zaferi imkânsız kılmak için bir çareye başvurdular. Cephane grevi yapıldı. Grev başarılırsa Alman cephesi çökecek, zafer Alman bayraklarını takip etmeyecek ve bu sefer Vorwarts'ın arzusu yerine gelecekti. Cephane yokluğu yüzünden cephe birkaç hafta içinde yarılabilecekti. Bu suretle taarruz frenlenecek, Antant kurtulacak fakat beynelmilel sermaye Almanya'ya hakim olacak ve Marksist oyunu ile milletleri yanıltma gayesi gerçekleşmiş olacaktı.

Beynelmilel sermayenin hakimiyetini kurmak için millî ekonomi yıkılacak ve bu gaye bazılarının aptallığı ve saflığı yüzünden, bazılarının da gizli ihaneti ve alçaklığı yüzünden gerçekleşecekti.

Fakat son başarı için ümit bağladıkları grev onlara bu imkânı vermedi. Cephe mühimmatsız kalmadı. Çünkü grev, silâh ve mühimmat yüzünden askerin mahvolmasına yol açacak kadar uzun sürmedi. Fakat moral bakımından ne korkunç idi. Ne büyük zarardı.

Evvelâ, memleket zafer istemiyorsa ordu çarpışmaya niçin devam ediyordu? Bu muazzam mahrumiyet ve fedakârlıklar niçin, kimin içindi?

Asker zafer için dövüşüyor, fakat memlekette grev oluyordu.

İkinci olarak, bunun düşman üzerindeki etkisi ne idi? 1917-1918 kışında kara bulutlar ittifak cephesinin semalarında görülüyordu. Dört yıl süre ile Alman devine saldırmışlar fakat yenememişlerdi. Fakat bu devin yalnız kolu serbest idi. Kendini savunmak için kalkan tutması, bir yandan da kılıcı çekip kâh doğuya, kâh batıya, kâh güneye saldırması gerekiyordu. Ama işte şimdi bu devin gerisi ve ayakları da serbest idi. Düşmanlarından birini devirebilmek için dereler gibi kan akıtmıştı. Bundan böyle batıda kalkanla kılıç birleşecekti. Madem ki, düşman o ana kadar savunmayı kıramamıştı, şimdi hücum sırası onda idi.

Bundan korkuyor ve zafer kazanacak diye titreşiyorlardı. Londra ve Paris'te konferanslar aralıksız olarak devam etmekteydi. Düşmanın propagandası bile daha güç yapılıyordu şimdi. Çünkü Almanya'nın mağlûp olacağına halkı inandırmak artık çok zordu.

Durum cephede de aynı idi ve müttefik askerlerinde ihtiyatlı bir sessizlik hüküm sürüyordu. Bu beylerin kibir ve küstahlığı birdenbire kaybolmuştu. Endişe veren bir parıltı görüyorlardı uzaktan. Alman askeri için verdikleri hüküm değişmişti. Bu ana kadar Alman askerlerini mağlup olmaya mahkûm bir deli olarak görebilirlerdi. Şimdi ise önlerinde, müttefikleri Rusya'yı devirenler vardı. Sadece doğudan saldırmış olmamız dahiyane bir taktik olarak görülüyordu. Tam üç yıl Almanlar hep Rusya'ya saldırmış ve başlangıçta hiçbir başarı elde edememişlerdi. Bu saldırılarla alay ediliyordu, çünkü sayı bakımından üstün olan Rusya'nın sonunda galip geleceğine inanılıyordu. Buna karşılık Almanya çok kan kaybedecek, zayıf düşecekti ve olaylar da bunu göstermekteydi.

1914 Eylül'ünden beri Tannenberg savaşında alınan Rus esirlerinin arkası gelmeyen diziler halinde Almanya yollarında görülmesinden beri bu esir akını durmuş değildi. Fakat mağlup olan, imha edilen her Rus ordusunun yerini bir yenisi alıyordu. Büyük çarlar imparatorluğu savaşa yeni kurbanlar sürmekteydi. Almanya bu yarışı ne zamana kadar devam ettirebilirdi? Bir gün Almanya son zaferini kazanacak, fakat Rusya en son birliklerini henüz savaşa sokmamış olmayacak mıydı? Ve bu ne zaman olacaktı? Bütün tahminlere göre Rusya'nın zafer kazanması gecikebilirdi ama sonunda bu zaferi mutlaka kazanırdı.

İşte bütün bu ümitler müttefik kuvvetler için bitmişti artık. Ortak menfaat için, kan dökmüş, en ağır fedakârlıkları yapmış olan bir müttefik bütün kuvvetlerini yitirmiş, yenilmez düşmanının önünde topraklarda sürünüyordu. Gelecek ilkbahardan korkuyorlardı şimdi. Madem ki, şim-

diye kadar Almanı yenememişler, Batı cephesine yerleşememişlerdi, şimdi bu kahramanlar ülkesi bütün gücü ile Batıya saldırmaya hazırlanırken, nasıl zafer ümit edebilirlerdi?

Güney Tyrol dağlarının gölgeleri hayallerde, tehdit eden bir şekilde uyanıyordu. Flandre'nin sislerinde, Cadorna savaşında dövülen orduların yüzlerini şimdi bir hüzün kaplamıştı ve zafer inancının yerini kaçınılmaz bozgunun dehşeti almıştı.

Soğuk gecelerde Alman hücum birliklerinin öncüleri yarma hareketine başlayacağı sırada, bu haberi düşman endişe içinde beklerken, Almanya'da kızıl bir alev parladı ve bu alev cephedeki en uzak obüs çukurundan bile görüldü. Alman birliklerine büyük taarruz için son emirler verilirken, bütün Almanya'da genel grev patlak verdi!

Bu olay karşısında dünya önce sessiz kaldı. Fakat bir müddet sonra düşman propagandası rahat bir nefes alarak, saat 12'yi vururken gelen bir desteğe dört elle sarıldı. Bir hamlede müttefik askerlerinin iyice sarsılmış bulunan güvenleri yerine geldi. Beklenmedik bu olay karşısında kesin zaferin yine kendilerinde olacağını söylemeye başladılar. Şimdi bütün savaşların en büyüğü olacak Alman taarruzunu bekleyen alaylara, bu harbin kaderinin Alman taarruzuna değil, buna sebatla mukavemet edeceklere bağlı olduğu kanaatini verebilirlerdi. Almanlar istedikleri kadar zafer kazansınlardı, ama memleketlerine döndükleri zaman ihtilâlle karşılaşacaklardı, sayısız zaferleri coşkunca kutlayan bir ordu olmayacaktı.

İngiliz, Fransız ve Amerikan gazeteleri bu düşünceyi kendi okuyucularının kafasına iyice sokmaya başladılar, çok ustaca bir propaganda ile de cephede moral takviyesi yaptılar.

"Almanya ihtilâl arifesinde! Müttefiklerin zafer kazanması kaçınılmaz bir sondur!" Hasta Tommy'lerin uyuşuk bacaklarını canlandırmak için en iyi ilâç işte bu idi. Şimdi yeniden tüfek, mitralyöz ateşine başlayabilirler, korkunç bir panik içinde deli gibi kaçtıktan sonra ümit dolu bir mukavemet gösterebilirlerdi. Almanya'daki cephane grevinin etkisi işte bu oldu. Müttefik ülkeler halkının zafer inancını takviye etti ve müttefikler cephesindeki ümitsizliği giderdi. Binlerce Alman askeri bu grevi kanlarıyla ödediler. Bu grevin kışkırtıcıları da ihtilâlci Almanya hükûmetinin en yüksek mevkilerine aday idiler. Almanların bu olayların sebep olduğu tepkileri bastırmaları yine de mümkün görünüyordu. Müttefiklerde ise müspet etki uzun sürdü. Artık her şeyini yitiren bir ordunun gururunu korumak için yapacakları mukavemetin yerini zafer için müthiş mücadele arzusu aldı.

Gerçekten şimdi bütün insanî görüşlere göre, Batı cephesi Alman taarruzuna birkaç ay dayanabildiği takdirde, zafer müttefiklerin idi. Müttefiklerin parlamentolarında daha iyi bir geleceğin göründüğü kabul edildi ve Almanya'da tefrika yaratmak amacıyla propagandaya duyulmamış derecede çok büyük ödenek ayrıldı.

Ben ilk iki taarruz ile son taarruza katılarak büyük mutluluk yaşadım.

Bu taarruzlar bütün hayatımın en güzel, unutulmaz hatıralarıdır. Çok güzeldi, çünkü bu sefer, 1914 yılında olduğu gibi, savaş savunma karakterinden çıkıp, saldırma karakterini almıştı. Bir cehennemde üç yıl geçirdikten sonra, nihayet hesap günü geldiği için, siperlerde ve mayın dehlizlerinde, Alman ordusu nihayet rahat bir nefes alıyordu. Muzaffer birlikler bir defa daha neşe ile harekete geçti ve ebedî defnenin son taçları, zaferle hâlelenmiş bayraklara takıldı. Bir defa daha yürüyüş halinde bulunan, uzun, sonu gelmez alayların vatan şarkıları semalara kadar yükselip yankılandı. Ve Allah, nankör kullarına son bir lütufta bulunuyordu.

1918 yazının en şiddetli günlerinde, cepheye kara bir hüzün yayılıyordu. Memlekette anlaşmazlıklar hüküm sürmekteydi. Ordunun muhtelif birliklerinde pek çok şey söylenmekteydi. Artık savaşın bir gayesi olmadığı, zafere ancak budalaların inanabileceği söyleniyordu. Artık direnmekte halkın hiçbir çıkarı olmadığı, yalnız kapitalistlerin ve monarşinin çıkarı olduğu iddia ediliyordu. Geriden gelen bu gürültüler cephede de tartışılmaktaydı.

Bu, cephede önce çok az tepkiye mi sebep olmuştu? Genel seçimlerin ne önemi vardı? Dört buçuk yıl bunun için mi savaşmıştık? Bu menfur bir asayişsizlikti. Mezarlarında yatan kahramanların haklarını bile bile gasp etmek, harbin gayesini değiştirmekti. Genç alaylar Flandre savaşında ölüme koşarken, "Yaşasın gizli ve genel seçimler!" diye bağırmamışlar, "Her şeyden önce Almanya!" diye bağırmışlardı. Bu, küçük bir farktı ama hiç de anlamsız değildi. Fakat seçme ve seçilme hakkı isteyenler kazanacakları şey için asla savaşmış değillerdi. Cephe, parti sefillerini tanımıyordu. Ne kambur ne topal olan şerefli Almanların bulunduğu yerde, parlamenter denilen beylerin çok azı tanınıyordu.

Ebert'in, Scheidmann'ın, Barth'ın, Liebkneckt'in ve yandaşlarının bu yeni savaş gayelerine, cephedeki eski birlikler pek taraftar değildi. Ateş hattına gitmemiş olanların, orduyu hesaba katmadan iktidarı ele geçirmek istemelerinin sebebi hiç anlaşılamıyordu. Başından beri benim şahsî ka-

naatim değişmemişti.

Halkı aldatan bu sefil, bu beş para etmez politikacılardan son derece nefret ediyordum. Uzun zamandan beri, bunlardaki amacın millet yararına çalışmak değil, boş ceplerini doldurmak olduğunu çok iyi görüyordum. Ve şimdi bunun için bütün milleti feda etmeye ve gerekirse Almanya'nın batmasını kabul etmek üzere olduklarını görünce, onları tam ipe çekilecek hale gelmiş olarak düşünüyordum. Onların arzularına uymanın anlamı, birkaç hırsız için bütün işçilerin menfaatini feda etmekti. Oysa bu, ancak Almanya'nın feda edilmesiyle mümkün olabilirdi. Savaşan ordunun büyük bir kısmı da işte böyle düşünüyordu. Fakat memleketten gelen takviye gittikçe daha büyük oluyordu. Öyle ki, bunların gelişi ordunun gücünü arttıracağı yerde zayıflatıyordu. Bilhassa genç sınıfların hiçbir değeri yoktu. Gençlerini Ypres civarındaki savaşa gönderen ülke ile bunları gönderen ülkenin aynı olduğuna inanmak çok zordu.

Ağustos ve Eylül aylarında bozulma belirtilerinin gittikçe arttığı görüldü. Oysa düşman saldırılarının meydana getirdiği intiba, eski müdafaa savaşları ile karşılaştırılamayacak gibiydi. Bu saldırılara bakınca, Somme ve Flandre savaşlarının hatıraları dehşet vericiydi. Eylül sonunda bizim alay eskiden genç gönüllülerle ele geçirdiğimiz mevzileri üçüncü defa işgal etti. Ne hatıradır o! 1914 Ekim ve Kasım'ında ilk savaş tecrübesini orada kazanmıştık. Alayımız bu savaşa bir dansa gider gibi girmişti. Kalplerde vatan aşkı, dudaklarda vatan şarkıları vardı. Kanlarını sevinç duyarak, vatanın hürriyet ve bağımsızlığına iman ederek akıtıyorlardı. 1917 Temmuz'unda bizim için kutsal hale gelen bu toprağa ikinci defa basıyorduk. Çünkü orada, hepsi çocuk yaşta olan en iyi arkadaşlarımız uyumaktaydı. Bunlar çok sevdikleri vatanları uğruna, isteyerek ölüme koşmuşlardı.

Alayla birlikte ilerleyen biz eskiler, ölünceye kadar sadakat ve itaatle savaşmaya yemin ettiğimiz bu yerde, acıklı bir heyecanla duruyorduk. Üç yıl önce alayımızın hücum ederek ele geçirdiği bu araziyi şimdi çetin bir müdafaa savaşı ile korumalıydık. Üç gün süren bir ateşle İngilizler Flandre'ya büyük saldırıya hazırlanıyorlardı. O zaman ölülerin ruhları ayağa kalkmıştı, ölüler dirilmişti sanki. Alayımız balçık araziye yapıştı, siperlere çıktı, çukurlara gömüldü, yerini kimse terk etmedi. Fakat daha öncede olduğu gibi, sayısı azaldı, saflar seyrekleşti ve nihayet 31 Temmuz 1917'de İngilizler taarruza geçti. Ağustos'un ilk günlerinde yerimizden kaldırıldık. Alayda sadece birkaç takım kalmıştı, bunlar bitkin bir vaziyette geriye çekildiler. Çamur içindeydiler, insandan daha çok ha-

yaletlere benziyorlardı. Fakat İngilizler yüzlerce obüs çukurunda sadece ölüm bulmuşlardı. Şimdi, 1918'in sonbaharında, 1914'te taarruza geçtiğimiz bu arazinin üzerinde, üçüncü defa bulunuyorduk. Eskiden mola saatlerini geçirdiğimiz Comines köyü şimdi bir savaş meydanı, savaş sahası olmuştu. Gerçekte savaş sahası aynı idi ama, insanlar değişmişti. Artık birlik arasında siyaset yapılıyordu. Memleketten gelen bu zehir, her yerde olduğu gibi burada da etkisini göstermeye başladı, fakat eskiden evden gelene nazaran, tamamen farklıydı.

13-14 Ekim gecesi İngilizler Ypres güney cephesine gaz bombası yağdırmaya başladılar. Sarı renkli bir gaz kullanıyorlardı, vücudumuza dokununcaya kadar nasıl bir etkisi olduğunu bilmiyorduk. Ben bu etkiyi aynı gecede öğrenmiş oldum. Wervick'in güneyinde bir tepede, 13 Ekim akşamından itibaren, saatlerce gaz bombasına maruz kaldık. Bu, azalıp çoğalan bir kesafette bütün gece devam etti. Gece yarısında bir kısmımız tahliye edildi. Bunların arasından bazıları hayatlarını kaybettiler. Sabaha karşı vücudumu müthiş bir ağrı kaplamıştı ve her çeyrek saatte ağrı şiddetini arttırıyordu. Sendeleye sendeleye geriye geldim. Birkaç saat sonra gözlerim kor gibi yanmaya, etrafımı zifir gibi karanlık kaplamaya başladı. Pasewalk hastanesine bu durumdayken geldim ve maalesef orada ihtilâle şahit oldum.

Bir süreden beri tarifsiz ama iğrenç bir şey hakimdi havaya. Birkaç hafta sonra başlayacağı söyleniyordu, fakat başlayacak şeyin ne olduğunu anlamıyordum. Önce bunu ilkbahardaki gibi bir grev zannettim. Nahoş mırıltılar devamlı olarak ve daha çok bir kaynaşma halinde olduğu söylenen donanmadan geliyordu. Fakat bu bana büyük kitlenin dışında olan bazı gençlerin hayal mahsulü gibi geliyordu. Hastanede de herkes harbin yakında biteceğini ümit ediyordu ama hiç kimse derhal bulunabilecek bir hal çaresi beklemiyordu. Gazeteleri de okuyamıyordum. Kasım ayında genel tansiyon iyice yükseldi.

Ve bir gün facia birdenbire oldu. Otobüslerle gelen bahriyeliler ihtilâli tahrik ettiler. Milletimizin "iyiliği, hürriyeti ve gururu" için olduğu söylenen bu hareketin başında bazı genç Yahudiler vardı. Bunların hiçbiri cepheye gitmiş değildi. Zührevi hastalıklar koğuşunun raporu ile üç şarklı, silâhsız bölgeye geriye sürülmüştü. Şimdi oraya kızıl bayrak çekiyorlardı.

Son zamanlarda kendimi biraz iyi hissettim. Göz çukurlarımdaki şiddetli ağrılar dinmişti. Yavaş yavaş etrafımdaki şeyleri fark etmeye başladım. Daha sonra, meslek edinebilmem, bir iş yapabilmem için görme duyuma yeniden kavuşmayı ümit edebiliyordum. Gerçekte, resim yapabi-

lecek kadar görebileceğimi artık düşünemezdim. Gittikçe iyileşmekte olduğum bir sırada o korkunç olay meydana geldi. Bu vatana ihanet işinin küçük bir hareket olmasını ümit ettim. Birkaç arkadaşımı da bu düşünceme inandırmak istedim. Özellikle hastanedeki Bavyeralı arkadaşlarımın zihniyeti ihtilâlcilerden farklı değildi. Bunun yalnız Münih'te olduğunu da zannedemezdim, çünkü sersemce teşebbüs gelişmekteydi. Asil Wittelsbach sarayına sadakat, bana, birkaç Yahudi'nin iradesinden daha sağlam gibi görünüyordu. Bunun deniz kuvvetleri tarafından girişilen bir darbe teşebbüsü olduğunu, birkaç gün içinde bastırılabileceğini ümit edebilir, buna inanabilirdim. Bu olayların devamında hayatımın en korkunç günleri gelip çattı. Söylentiler yayılıyor, gürültüler artıyor ve doğrulanıyordu. Benim lokal bir hareket zannettiğim şeyin bir genel ayaklanma olduğu söyleniyordu. Bunun üzerine cepheden utanç verici haberler gelmeye başladı. Ordu teslim olmak istiyormuş. Fakat böyle bir şey mümkün müydü? 10 Kasım'da orduya mensup bir rahip bize kısa bir konuşma yapmak için hastaneye geldi. İşte o zaman her şeyi öğrendik. Onu dinlerken çok heyecanlanmıştım. İhtiyar ve mağrur adam bize, artık Hohenzollern'lerin taç giymeye hakları olmadığını, ülkemizin bir cumhuriyet haline geldiğini, bu rejim değişikliği yüzünden Tanrının bizi takdis etmeyi reddetmemesi, gelecekte bizi yalnız bırakmaması için dua etmemizi söylerken titriyordu. Aynı zamanda kraliyet için birkaç söz söylemeden, Prusya'daki bu bütün Alman vatanındaki hizmetlerini anmadan edemedi. Ve konuşurken ağlamaya başlayınca küçük salondaki bütün kalpler en şiddetli şekilde çarpmaya başladı ve zannederim hiç kimse gözyaşlarını tutamadı. Fakat ihtiyar adam tekrar konuşmaya ve şimdi savaşa son vermek zorunda olduğumuzu, vatanımızı çok zor günlerin beklediğini, galibin arzusuna uyacağımızı, galip gelenin âlicenaplığına güvenerek ateşkesi kabul etmek zorunda olduğumuzu anlatmaya başlayınca kendimi tutamadım, oradan ayrıldım.

Daha fazlasını dinlemem imkânsızdı. Birdenbire gözlerim karardı, tutuna tutuna, sendeleye sendeleye yatakhaneye geldim ve kendimi yatağın üzerine attım, kaynayan kafamı yorganın altına, yastığın altına soktum. Annemin cenazesinden beri ağlamamıştım. Çocukluğumda, kader bana acımadan yüklenince gururum da artmıştı. Uzun savaş süresince saflarımızda nice sevgili arkadaşlar ölmüştü, fakat bana ağlamak günah işlemek gibi geliyordu. Çünkü onlar Almanya için ölmüşlerdi! Son korkunç çarpışmada gaz bombasına tutulduğum ve gözlerim çıkar gibi olduğu zaman, bir an kör kalacağımı düşünerek ümitsizliğe kapılmıştım.

İşte o vakit vicdanımın sesi de beni yıldırım gibi çarpmıştı. "Senden yüz misli fena durumda olanların yanında inlemeye utanmıyor musun, sefil zavallı!" Ve sessiz sedasız kaderime boyun eğmiştim. Fakat şimdi vatanın felâketi karşısında şahsi acıların hepsi siliniyordu. Böylece, bütün fedakârlıklar, bütün mahrumiyetler boşa gitmişti. Uzun aylar boyunca boş yere aç kalmış, susuz kalmıştık. Ölüm acılarıyla geçmesine rağmen vazifemizi yaptığımız saatler de boş yere geçmişti. İki milyon insanın can vermiş olması da faydasızdı.

Bir gün siperden çıkıp da bir daha geri dönmeyen yüzbinlerce insan mezarlarından doğrulmayacak mıydı? Mezarlar açılıp içinden kan ve çamurlara bulanmış sessiz kahramanlar çıkarak, intikam hayaletleri gibi, onları, bir insanın milleti için yapabileceği en büyük fedakârlığı yaptıkları için hak ettikleri sonucu almaktan mahrum eden, onlarla alay eden vatana doğru yürümeyecekler miydi?

1914 Ağustos ve Eylül'ünde askerler bunun için mi ölmüştü, aynı yılın sonbaharında gönüllü alayları eski arkadaşlarını bunun için mi takip etmişlerdi? On yedi yaşındaki çocuklar Flandres topraklarında bunun için mi ölmüştü? Sevgili çocuklarını bir daha görmemek üzere, kalbi sızlayarak vatana veren Alman anasının fedakârlığı bunun için miydi? Bütün bunlar bir avuç insanın vatana el koyması için mi olmuştu? Uykusuz gecelerde, sonu gelmez yürüyüşlerde bitkin düşen Alman askeri, kızgın güneşe, karlı fırtınalara bunun için mi tahammül etmişti?

Yangın bombalarının cehenneminde, zehirli gaz hummasında, irkilmeden, vatanı düşmandan korumaktan başka bir şey düşünmeden, bunun için bulunmuştu demek? Gerçekte bu kahramanlar bir anıt hak etmişlerdi: "Ey Almanya'ya giden yolcu, vazifesine bağlı, vatanına sadık olan bizlerin burada yattığını memlekete söyle!" Ya memleket? Fakat yapılan fedakârlığı bundan ibaret mi sayacağız? Geçmişteki Almanya daha az mı kıymetliydi? Kendi tarihimize karşı da bir ödevimiz yok muydu? Şanlı geçmişimize lâyık mıydık? Gelecek nesillere bu hâdiseyi nasıl mazur gösterebilirdik? Sefiller! Ahlâksızlar! Caniler! Bu müthiş olayları daha iyi anlamaya çalıştıkça, bu alçaklık karşısında yüzüm utancımdan kıpkırmızı oluyordu. Bu ihanetle mukayese edince, gözlerimin ağrısının ne önemi kalırdı?

Korkunç günler ve ondan da korkunç geceler birbirini takip etti. Yalnız aptallar yahut yalancılar ve caniler düşmandan merhamet umabilirlerdi. O geceler bende, bu olayı tertipleyenlere karşı müthiş bir kin uyandırdı. Takip eden günlerde, kendi hakkımda da bir karar vermek

mecburiyetini duydum. Kısa bir süre önce beni acı kaygılara düşüren geleceğim için şimdi gülüyordum. Böyle bir toprakta evler inşa etmek gülünç olmaz mıydı? Nihayet çok korktuğum, soğukkanlılıkla asla inanmadığım şey olmuştu!

İmparator 11. Wilhelm uzlaşmak için Marksizm'in şeflerine ilk defa el uzatan Alman hükümdarıdır. Bu hilekârların şerefsizliğinden hiç şüphe etmemişti. Oysa onlar bir elleriyle imparatorun elini tutarken, öbür elleriyle saplayacakları hançeri tutuyorlardı. Yahudi ile anlaşma olamaz. Sadece karar vermek gerekir. Ya hep ya hiç. Bana gelince, politikaya atılmaya karar vermiştim.

VIII. BÖLÜM

SİYASİ FAALİYETİMİN BAŞLANGICI

1918 Kasım başında tekrar Münih'e geldim. "Askeri Şura"nın elinde bulunan bizim alayın deposundaki vazifeme geçtim. Bu teşkilâttan öyle iğrendiriyordum ki, fırsatını bulur bulmaz çekip gitmeyi düşünüyordum. Schmiedt Ernst adında, cepheden tanıdığım sadık bir arkadaşımla birlikte Traunstein'e gittik ve kampımız dağılıncaya kadar orada kaldık.

1919 Mart'ında Münih'e dönmüştük.

Durum dayanılmaz bir halde idi. Millet sürekli ihtilâle teşvik ediliyordu. Eisner'in ölümü değişimi hızlandırmaktan başka bir işe yaramadı ve sonunda Sovyetlerin diktatörlüğüne, daha doğrusu geçici bir zaman için Yahudilerin hakimiyetine girildi. İhtilali hazırlayanların amacı ve besledikleri ideal de zaten bu idi. Bu esnada kafamda sayısız plân kuruyordum. Günler boyunca sabahtan akşama kadar ne yapabileceğimi düşünüyor, fakat bütün bu düşüncelerim basit bir şekilde son buluyordu. Şöhretli bir isim, yapmış olmadığımdan, faydalı bir şey yapabilmek için gerekli şartlara sahip değildim. Diğer yandan, mevcut partilerden birine niçin giremediğimi şimdi anlatacağım.

Bu yeni Sovyet ihtilâli sırasında ilk defa kendimi açığa çıkarıyordum. Hatta kendimi o kadar belli ettim ki, merkezi Sovyet idaresinin dikkatini fena halde üzerime çektim. 27 Nisan 1919' da tutuklanacaktım. Ancak bu amaçla gelen üç kabadayı, tüfeği üzerlerine çevirince gerekli cesareti gösteremediler ve geldikleri gibi çekilip gittiler. Münih'in kurtulmasından birkaç gün sonra, İkinci Piyade Alayı'nda ihtilâlci olaylar hakkında araştırma yapacak komisyona üye seçildim. Siyasî nitelik taşıyan ilk aktif memuriyetim bu olmuştur. Birkaç hafta sonra, ordu mensupları için açılan bir kursa katılma emrini aldım. Bu kursta askerlere, vatanî ve askerî konularda gerekli şeyler öğretilecekti. Bu teşkilâtın benim için önemi, fikirlerimi paylaşan birkaç arkadaşla tanışma ve meydana gelen durumu onlarla derinlemesine tartışma imkânı vermiş olmasındaydı. Hepimiz azçok Almanya'nın yıkılmasının yakın olduğuna, Kasım cinayetinden sorumlu olan partiler tarafından kurtarılamayacağına kesin olarak inanmıştık. Diğer yandan yeni oluşan Burjuva Nasyonal'ın, en iyi iradeye sahip

olsa bile yapılan kötülüğü tamir etmesi mümkün değildi. Yeniden bir şeyleri düzeltmeye çalışsalar bile bunu başaramazlardı. Çünkü, bu konuda yeterli değildiler. Olayların sonucunda o zamanki fikirlerimizde ne kadar isabetli olduğumuz görüldü.

İşte bu şekilde küçük çevremizde yeni bir parti kurma işi söz konusu oldu. O sırada gözümün önündeki prensipler, sonraları "Alman İşçi Partisi" tarafından uygulanan prensiplerin aynısıydı. Başlatılacak hareketin adı, büyük kitlenin katılmasına uygun şekilde olmalıydı. Bu şart yerine getirilmezse bütün uğraşlar faydasız ve boşa gitmiş olacaktı. Onun için "İhtilâlci-Sosyal Parti" adında karar kıldık. Çünkü yeni hareketin sosyal fikirleri zaten ihtilâlci bir karaktere sahipti. Fakat bunun temel sebebi şu idi: O zamana kadar ekonomik mesele üzerindeki dikkat ve incelemem ne kadar derin olursa olsun, sosyal meselelerin sınırları içinde kalmıştı. Daha sonra Almanya'nın müttefiklerine karşı yürüttüğü politikayı inceleyince ufkum genişledi. Bu, ekonomik hayatı yanlış anlamaktan, gelecekte Alman milletinin beslenmesi ile ilgili prensipleri iyi kavrayamamaktan ileri geliyordu. Bu fikirlerin hepsi, sermayenin sadece çalışma ürünü olduğuna, dolayısıyla insan faaliyetini arttırmak ve azaltmak şeklindeki faktörlerle değişebilir durumda olduğu fikrine dayanıyordu. Bununla birlikte, sermayenin millî önemi, onun, devletin, yani milletin büyüklüğüne, hürriyetine ve gücüne bağlı idi. Ve bu bağlılık sermayeyi, devleti ve milleti sadece gelecek kaygısı veya kalkınma arzusu ile güçlendirmeye yönlendirmeliydi. Sermayenin devletin bağımsızlığı ve hürriyeti yararına böyle uygun bir yöne çevrilmesi, onun milletin hürriyetine, güç ve büyüklüğüne katılmasını gerektirirdi. Bu şartlar altında sermayeye karşı devletin görevi ölçülü basit ve açık olmalıydı: Devlet, sermayenin devlet hizmetinde kalmasına ve millete hâkim olduğu zannına kapılmamasına özen göstermekle yetinmelidir. Bu durum, iki sınır arasında kalmalıdır: Bir taraftan yaşanabilecek özel ekonomiyi sağlamak, diğer taraftan işçinin sosyal haklarını güvence altına almak.

Daha önce, üretici sermaye ile, yalnızca spekülâsyon sonucu elde edilen sermaye arasındaki farkı açık ve seçik şekilde görecek bilgiye sahip değildim. Kurs profesörlerinden biri olan daha önce sözünü ettiğim Gottfried Feder'in sayesinde bu farkı iyi anlayacak hale gelmiştim. Hayatımda ilk defa olarak borsanın enternasyonal sermayesi ile ödünç verilen sermaye arasındaki temel farkı anlamış bulunuyordum. Feder'in ilk dersini dinledikten sonra yeni bir parti kurulması için gereken temel şartı buldu-

ğum fikri içime doğdu.

Benim gözümde Feder'in hüneri, keskin bir şekilde sermayenin iki özelliğini ayırabilmesiydi. Sermaye spekülasyona ve halk ekonomisine bağlı idi. Onun ebedî şartını da apaçık ortaya koyuyordu: Faiz. Onun bütün temel meselelerdeki detaylı açıklaması o kadar doğru idi ki, onu, bir delile dayanmadan tenkit etmek isteyenler teorik olarak doğruluğuna daha az itiraz ediyor, fakat uygulanabileceğinden şüphe ediyorlardı.

Hareket programı hazırlayan bir kişinin görevi, bir şeyi gerçekleştirmek için çeşitli imkânları ortaya koymak değil, bu şeyin gerçekleşebilir olduğunu açıkça ortaya koymaktır. Başka bir deyimle, araçlardan ziyade amaç ile meşgul olmaktır. Bu şartlar altında esas şey, bir fikrin prensiplerinin doğruluğudur, onu gerçekleştirme güçlüğü değildir. Program hazırlayan bir kişi, onun amacını tespit etmelidir, siyaset adamı da gerçekleştirme işini takip etmelidir. Demek ki, birincisi düşüncesi ile asıl gerçeğe yönelecek, diğerinin faaliyeti ise daha çok günün gerçeklerine bağlı kalacak. Birinin büyüklüğü fikrinin yalın olarak kesin doğruluğunda, diğerininki ise, mevcut şartları faydalı bir şekilde değerlendirmektedir ve birincisinin gösterdiği hedef ona yön gösteren yıldız vazifesi görecektir.

Bir siyaset adamının plânlarını başarıya ulaştırmasında ve hareketinde, yani uygulamasında onu ölçü sayabiliriz, fakat fikir üreticisinin son projelerini böyle göremeyiz. Çünkü insan düşüncesi gerçekleri kavrayabilir ve billur gibi berrak amaçlar gösterebilir, bunların gerçekleşmesi yine insanın yetersizliği ve eksikliği yüzünden başarısız olabilir.

Bir fikir ne kadar doğru ve yalınsa ve bu yüzden ne kadar yüce ise, bunun tam olarak gerçekleşmesi insanlara bağlı oldukça da o ölçüde zor ve imkânsız olur. Bunun içindir ki, programı üretenin değeri amaçlarının gerçekleşmesi ile değil, ancak bunların doğruluğu ile ve insanlığın gelişmesi için yaptığı etki ile ölçülebilir. Öyle olmasa, din kurucuları dünyadaki insanların büyük çoğunluğu tarafından en büyük olarak sayılmazlardı.

Çünkü onların ahlâkî görüşleri, tam olarak, hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir. Din aşkı bile faaliyetinde yüce kurucusunun niyetlerinin pek azını yansıtır. Fakat onun önemi, insan ahlâkına, kültürüne ve gelişmesine uygun yön göstermesindedir.

Program üreten ile politikacı arasındaki büyük görev farkı, bu iki özelliğin bir tek insanda aynı zamanda hiç bulunmayışını da açıklar. Bu, özellikle, politikacılara uygulanabilir. Bunlar güya mesleklerinde başarılı olmuşlardır; oysa yapıp ettikleri imkân zaafından başka bir şey değildir.

Bismarck'da siyaseti biraz tevazu ile böyle tarif etmiştir. Böyle

bir siyaset adamı büyük fikirlerden ne kadar uzak kalırsa, başarısı da o kadar geçici olur, eserleri genel olarak gelecek için bir kıymet ifade etmez, çünkü onların halihazırdaki başarıları gerçekten büyük ve gelecek nesiller için önemi olan fikri meselelerin sindirilip, boğulmasına dayanır. İstikbal için geçerli ve önemli gayeler peşinde koşmak, bu gayeler uğrunda mücadele edenler için pek az fayda sağlar ve büyük kitle tarafından anlaşılması da pek nadir görülür. Onlara, bira veya süt bonoları, gerçekleşmesi ancak istikbalde mümkün olan ve faydası da ancak istikbaldekilere dokunan büyük istikbal planlarımdan çok daha cazip ve inandırıcı görülür. İşte devamlı, ahmaklık ile akraba olan bir gurur ve böbürlenme nedeniyle siyaset adamlarının çoğu, kitlenin gözünden düşmemek için gerçek güçlük taşıyan bütün gelecek projelerinden uzaklaşır, günlük kazanımları başarı sayarlar. Gelecek için hiçbir başarıları yoktur. Böyle oluşları küçük kavrayışlarını rahatsız etmez. Bununla yetinirler.

Program üretenler için şartlar farklıdır. Onların gözünde önemli olan hemen her zaman gelecektir. Bir hayalperest olarak adlandırılması da söz konusudur. Siyaset adamının sanatı gerçekten imkânlar sanatı olarak anlaşılırsa, program üreten de sadece mümkün olmayanı isteyen kimseler arasında görülür. Program üreten çağdaşları tarafından tanınma, anlayış görme arzusundan vazgeçmek zorundadır, fakat buna rağmen ölümsüz fikirleri varsa gelecekte çok şanlı bir hasat yapabilirler. İnsan hayatı esnasında bir an politikacı ile programcı aynı kişi olabilir. Bu iki özellik birbiriyle ne kadar iç içe ise, onun aksiyonuna karşı çıkacak direnişler de o kadar kuvvetli olur. Çünkü o artık günlük ihtiyaçlar için değil, ancak az ve seçkin kimselerin anlayabileceği amaçlar için çalışmaktadır. Bundan dolayı da onun hayatı aşk ve nefret arasında parçalanmıştır. Çağdaşlarının protestosu, bütün gücüyle hazırlamaya çalıştığı mutlu geleceğin vefakârlığı ile göğüslenir.

Bir insanın eseri gelecek için ne kadar büyükse çağdaşları tarafından o kadar az anlaşılır, mücadele o kadar sert, başarı da o derece zor olur. Yüzyıllar boyunca böyle bir insan çıkar da başarıya ulaşırsa, gelecekteki şöhretinin bazı solgun ışıklarını hayatta iken de görebilir. Bu büyük adamlar tarihin maraton koşucularıdır: Çağdaşları onun başına zafer tacını ancak ölüm halindeyken takarlar. Bu gibi adamlar arasında, çağdaşları tarafından hiç anlaşılmamış olan fikir ve idealler için mücadele edenleri de saymalıdır. Bu mücadele insanları bir gün milletin kalbine yerleşirler. O zaman büyük insanların çağdaşları tarafından uğradığı haksızlık anlaşılmış ve giderilmiş olur. Onların hayatı, faaliyeti, saygı ve hayran-

lık dolu duygularla incelenir, özellikle karanlık günlerde kırık gönüller alınır, ihanete uğramış kişiler hayırla anılır. Bu kategoriye sadece gerçek büyük devlet adamları değil, bütün büyük reformcular dahildir. Meselâ, Büyük Frederik'in yanında Martin Luther'i ve Richard Wagner'i sayabiliriz. Gottfried Feder'in "Sermaye Faizinin Külfetini Red" konusundaki ilk dersini dinlediğim zaman, bunun, Alman milletinin geleceği için büyük önemi olan bir teori olduğunu anladım. Borsa sermayesi ile millî ekonominin keskin bir hatla ayrılması, bağımsız bir ekonominin temelini oluşturan sermayeye dokunmadan ve karşı çıkmadan, Alman ekonomisinin enternasyonelleştirilmesine karşı mücadeleye girişme imkânları veriyordu. Çok iyi görüyordum ki, Almanya'nın kalkınması için yapılacak en çetin mücadele düşman milletlerle yapılacak mücadele idi. Feder'in derslerinden, başlayacak bu mücadele için kuvvetli bir parola elde etmiştim. Son ihtilâldeki hislerin, kanaatlerin doğruluğu bu bakımdan da ortaya çıkıyordu. Bugün, burjuva politikamızın kurnazları artık bizimle alay etmiyorlar. Bilerek yalan söylemedikleri, inkâr etmedikleri zaman, enternasyonal sermayenin savaşı çok tahrik ettiğini ve özellikle savaştan sonra, barışı bir cehennem haline getireceğini artık onlar da kabul ediyor. Enternasyonal finans ve ödünç verici sermayesi için yapılacak mücadele, Alman milletinin bağımsızlığı ve ekonomik hürriyeti için yapılacak mücadelenin en önemli noktası olmuştur.

Pratisyen denilenlerin itirazına da şu cevap verilebilir: "Sermaye Faizinin Külfetini Red"in uygulamasından doğacak bütün endişeler yersizdir, çünkü, şimdiye kadar sunulan ekonomik reçeteler Alman milletinin aleyhine olmuştur, millî muhafaza meselelerine karşı takınılan tavırlar, eski devirde uzmanların fikirlerini bize çok iyi hatırlatmaktadır, örneğin, Bavyeralı Doktorlar Topluluğu'nun demiryollarının kurulması konusundaki iddiaları hafızamızdadır. Bu meşhur topluluk için duyulan endişelerin hiç biri gerçekleşmedi. Bu yeni "beygir kuvveti" ile seyahat eden yolcuların başı dönmedi, seyredenler hasta olmadı, yeni demiryollarının inşası için gizleyici perdeler yapılmasına lüzum görülmedi, fakat sözde uzmanlar tek yön gösteren gözlükleri taşımaya devam ettiler. İkinci olarak şu konuyu belirtmeliyiz: En iyi fikir bile başlı başına bir amaç ise bir tehlike halini alır, oysa gerçekte bu fikir temel amaca ulaşmak için bir araçtır. Benim için ve bütün gerçek nasyonal-sosyalistler için bir tek doktrin vardır: Millet ve vatan. Bizim mücadelemizin amacı, ırkımızın, milletimizin kalıcılığını ve kalkınmasını sağlamaktır. Onun evlâtlarını beslemek, saf kanı korumak, vatanın hürriyet ve bağımsızlığını korumak, Tanrı'nın milletimiz

için takdir ettiği misyonu yerine getirecek şekilde onu olgunlaştırmaktır. Her düşünce, fikir, ahlak ve ilim, bu amaca hizmet etmelidir. Her şey bu açıdan ele alınmalı, uygulanmalı ve yontulmalıdır. Böylece hiçbir teori ölü bir doktrin haline gelmez, çünkü her şey hayata hizmet etmek zorundadır. Gottfried Feder'in görüşleri alışkanlığımın az olduğu bu konularla daha yakından ilgilenmemi ve derin bir şekilde uğraşmamı sağladı. Yahudi Karl Marks'ın bütün fikirlerini ve niyetlerini öğrenmiştim. Onun "Kapital"ini şimdi çok iyi anlıyordum. Sosyal-Demokrasinin millî ekonomiye karşı mücadelesini, tamamen Yahudi olan finans ve borsaya, enternasyonal sermayeye hakimiyet kazandırmak ve saha hazırlamak için yapılan bu mücadeleyi iyice anlamıştım.

Bu derslerin benim üzerimde bir başka bakımdan da çok önemli etkisi oldu. Bir gün, bir tartışmaya karışmak istedim. Tartışanlardan biri Yahudiler aleyhine bir tutumu reddederek onları savunmaya, uzun varsayımlarla lehlerinde konuşmaya başladı. Ona karşı çıkmak zorunda kaldım. Derste bulunanların büyük bir çoğunluğu benim görüşlerimi kabul etti. Bunun sonucu şu oldu: Birkaç gün sonra, o sırada Münih'te garnizon görevini yapan alaylardan birine "eğitimci subay" olarak girdim. O sırada birliğin disiplini oldukça zayıftı. Askerler Konseyi devrinin etkisi hissediliyordu. Kurt Eisner'in domuz ağılı dedikleri yerde askerî disiplin ve itaati yeniden sağlamak ancak yavaş ve tedbirli davranarak mümkündü. Birliğin millî, vatansever bir şekilde hissetmesini ve düşünmesini de öğrenmesi lâzımdı. Yeni hareketim işte bu iki yöndeydi. Büyük bir neşe ve sabırsızlıkla başladım göreve. Şimdi daha çok sayıda dinleyiciye hitap etme fırsatını bulmuştum ve önceleri hissederek bildiğim bir şey, şimdi doğrulanmış oluyordu: Konuşmasını ve karşımdakini etkilemeyi biliyordum. Sesim, küçük bir salonun her tarafından duyulacak kadar gelişmişti. Hiçbir görev beni bu kadar memnun edemezdi, çünkü terhis olmadan önce, gönlümde çok büyük yer etmiş kurum olan orduda, faydalı hizmetler yapabilecektim. Burada başarımdan da söz edebilirim: Eğitim sırasında yüzlerce arkadaşı millet ve vatana yeniden kazandırdım, birliği "millileştiriyor", böylece genel disiplini sağlamlaştırmaya yardımcı olabiliyordum. Yine bu fırsattan faydalanarak fikirlerimi paylaşan çok sayıda arkadaş edindim. Bunlar daha sonra benimle birlikte yeni bir hareketin çekirdeğini oluşturmaya başladılar.

IX. BÖLÜM

ALMAN İŞÇİ PARTİSİ

Bir gün amirlerimden, görünüşte siyasî özelliği olan bir topluluğun yakında "Alman İşçi Partisi" adı altında bir toplantı yapacağını, bu toplantıda Gottfried Feder'in de konuşacağını ve bunun ne olduğunu öğrenmek üzere oraya gitmek için emir aldım.

Buraya gitmem ve toplantının ne üzerine olduğunu öğrenmem ve sonra da bir rapor hazırlamam emrediliyordu.

O zamanlar ordunun siyasî partilere karşı ilgisi normal sayılırdı. İhtilâl, askerlere siyasî faaliyette bulunabilme hakkını vermişti. Tecrübesiz oldukları zaman onlar da bu hakkı, çok geniş bir şekilde kullanmışlardı.

Fakat, Merkez ile Sosyal Demokrasi Partisi, askerlerin sempatisinin ihtilâlci partilerden uzaklaştığını, millî harekete ve kalkınmaya yanaştığını gördükleri zaman, ordunun oy kullanma hakkını aldılar ve siyasî faaliyette bulunmasını da yasakladılar.

Bu harekete kalkışanlar ister Merkez ister Marksist olsun, gayet açık bilinen bir şeydi bu. Çünkü, ihtilâlden sonra söylendiği gibi, vatandaşlık haklarının kullanılmasına engel olunmasaydı, birkaç yıl sonra Kasım Hükûmeti var olmayacak, millî utanç ve şerefsizliği devam ettiremeyecekti. Ordu o sırada milleti kanını emenlerden ve ayrılığa hizmet eden uşaklardan kurtarmak için iyi bir yola girmişti. Fakat "millî" denilen partiler de Kasım canileri gibi heyecanla oy kullanıp, böylece millî uyanış aracının etkisiz hale gelmesine yardım ederek, tamamen farklılığa dayanarak hareket etmenin memleketi ne hale düşüreceğini göstermiş oldular.

Gerçekten fikri yaşlılığa uğramış olan bu burjuvazi, ordunun eski haline geri döneceğine, yani Alman korkusuzluğu ve mertliğinin bir kalesi olarak kalacağına inanıyordu.

Oysa Merkez ve Marksizm'in amacı yalnızca onların tehlikeli ve zehirli gördükleri "millî" dişlerini söküp atmaktı.

Böylece ordu bir zabıta kuvveti olarak kalır, düşman karşısında bir savaş gücü olmaktan çıkardı. Bu gerçek, daha sonraki olaylarda doğrulandı.

Yani bizim "devlet adamlarımız" ordunun gelişmesinin millî olma

dışında mı olacağına inanıyorlardı? Bu imkânsız değildir. Sebebi de savaş sırasında birer asker olacak yerde, bir geveze, bir parlamenter kalmış olmaları, en şerefli bir geçmişi, dünyanın en gözde askerleri olduğunu hatırlatan bu insanların kalbinden neler geçeceği hakkında hiçbir fikir edinmiş olmadıklarındandır.

İşte ben bunun için, henüz hiç bilinmeyen bu siyasî partinin toplantısına gitmeye karar verdim.

Akşam, Münih'te, Sternecker'in eski birahanesi Leiberzimmer'e girdiğim. Zaman, yirmi-yirmi beş kişi gördüm. Büyük kısmı halkın aşağı tabakasına mensuptular

Feder'in konferansları, kurs zamanlarından beri bildiğim bir şeydi. Onun için topluluğu inceleme işini daha iyi yapabilirdim.

İzlenimim ne iyi ne de kötü idi. O sıralarda sayıları çok fazla olan yeni topluluklardan biri de bu idi.

O günler herkesin yeni bir parti kurma ihtiyacını hissettiği günlerdi, çünkü ihtilâlin o güne kadar yaptıklarından kimse memnun değildi ve mevcut partilere kimse güvenmiyordu.

Bu yüzden her tarafta birtakım oluşumlar türemekte, sonra da sessiz sedasız kaybolmaktaydılar. Kurucuların çoğu, bir toplulukla parti veya bir hareket meydana getirebilecek en ufak bir fikre sahip değildiler.

Bunun için, küçük ve gülünç bir dükkân gibi doğal bir ölümle ortadan kalktılar.

Alman İşçi Paitisi'nin toplantısında iki saat kaldıktan sonra bunun dışında bir şey göremedim. Feder konuşmasını bitirdiği zaman memnun oldum. Onu yeteri kadar görmüştüm ve gitmeye hazırlanıyordum. Tam bu sırada serbest tartışmaların başlayacağı duyurulunca kalmaya karar verdim. Bu sefer de her şey doğal akışında gibi görünüyordu. Fakat bu sefer söz bir profesöre verildi.

Bu adam Feder'in prensiplerinin doğruluğunu sakınarak karşılıyordu. Feder'in çok güzel bir cevabından sonra birdenbire sözü değiştirdi, ancak bu genç partiye, ısrarla, programın en önemli meselesi olarak Bavyera ile Prusya'nın ayrılması için mücadele etmesini önerdi.

Adam ısrarla, ancak bu şekilde Alman Avusturya'sının Bavyera'ya katılacağını, barışın en iyi şekilde gerçekleşeceğini ve buna benzer bir sürü saçmalıkları savundu.

O zaman söz istemekten kendimi alamadım ve bu çok bilmiş efendiye bu konudaki fikirlerimi söyledim. Sonunda bu hatip, sözümü bitirmeden, ıslak bir köpek gibi salonu terk etti.

Konuşurken beni hayret ederek dinlemişlerdi. Topluluğa iyi akşamlar dileyerek ayrılacağım sırada bir adam yanıma sokuldu, kendini tanıttı (adını iyi anlayamadım) ve elime bir defter tutuşturdu. Görünüşe göre siyasî bir broşür olacaktı. Okumamı ısrarla rica ediyordu.

Bu çok hoşuma gitti. Çünkü böylece, bu sıkıcı toplantılara katılmadan bu topluluğu daha iyi tanıyabilecektim. Ayrıca işçi olduğunu sandığım bu adam bende iyi bir etki bırakmıştı. İşte bu şekilde toplantıdan ayrıldım.

O sırada ben, İkinci Piyade Alayı'nın kışlasında, hâlâ ihtilâlin çok açık izlerini taşıyan küçük bir odada kalıyordum. Gündüzleri hep dışarıda, çoğunlukla da 41. Avcı Alayı'nda veya ordunun diğer birliklerindeki toplantı ve konferanslarda oluyordum. Ancak geceleri geliyordum odama.

Her sabah saat 5'ten önce kalktığım için, kuru ekmek ve et artıklarını fareler yesin diye döşemeye bırakmayı âdet edinmiştim. Küçük odada cirit atan bu hayvancıkların birbirleriyle kavga ederek bu yiyecekleri kapışmalarını eğlenerek seyrediyordum.

Hayatımda o kadar sıkıntı çekmiştim ki, açlığın ne olduğunu ve bu küçük hayvanların sevinçlerini çok iyi anlıyordum.

Toplantının yapıldığı sabah, yine saat beşte uyanmış, ranzanın üzerinde uyanık bir şekilde yatıyor, koşuşan fareleri seyrediyordum. Tekrar uyuyamadığım için bir gün evvel bana verilen broşürü hatırladım ve onu okumaya başladım. Bu, bir işçinin, Marksist ve sendikalist çirkeften, lâf kalabalığından sıyrılıp nasıl milliyetçi fikirlere döndüğünü anlatan bir broşürdü.

Broşür "Siyasî Uyanışım" adını taşıyordu. Sonuna kadar ilgi duyarak okudum. Çünkü onda, on iki yıl önce kendimde meydana gelen değişikliği buluyordum.

Farkına varmadan kendi gelişimimi yeniden yaşıyor gibiydim. Gündüz bu olayları birkaç defa daha düşündüm ve sonra, birkaç hafta geçince ve İşçi Partisi'ne kabul edildiğimi bildiren bir kartpostal alınca, hayretler içinde kaldım, broşürü bir yana bıraktım.

Bu kartpostal ile beni, açıklama yapmam için, parti komisyonunun bir oturumuna dâvet ediyorlardı. Bu şekilde üye kazanmak istemelerine kızmak mı, yoksa gülmek mi gerektiğini bilemiyordum. M

evcut partilerden birine girmeye hiç niyetim yoktu. Başkanlığını yapacağım yeni bir parti kurmayı düşünüyordum. Onun için böyle bir dâveti pek önemseyemezdim.

Bu baylara yazılı bir cevap vermeye hazırlandığım bir sırada mera-

kım üstün geldi ve çağrıldığım gün gidip kendi prensiplerimle onlarınkini karşılaştırmaya ve kararlaştırılan günde gitmeye karar verdim.

Çarşamba günü geldi. Toplantının yapılacağı otel Hornstrasse'deki "Vieux Rosenbad" idi. Çok mütevazı bir yerdi ve çok büyük toplantılar hariç, kimse uğramazdı buraya.

1919 yılında bu durum anormal sayılmaz, çünkü yemek listeleri büyük otellerde bile pek mütevazı idi ve çok güç müşteri çekebilirdi. Bu otelin adını bile duymamıştım.

İyi düzenlenmemiş bir salondan geçtim, yan odaya açılan kapıdan içeri girince üyelerle karşılaştım. Kırık bir gaz lâmbasının solgun ışığı altında dört genç insan vardı. Aralarında küçük broşürün yazarı da bulunuyordu. Bu adam beni görünce hemen ayağa kalkıp selâmladı, sevinç içinde, "Alman İşçi Partisi'nin yeni üyesi olarak hoş geldin" temennisinde bulundu. Biraz şaşırmıştım. Fikirlerimi söylememi daha sonraya bırakmamı, çünkü Reich reisinin henüz gelmediğini söylediler. Nihayet o da geldi. Bu, Sternecker Birahanesinde Feder'in konferansına başkanlık eden adamdı. Sabırsızlanıyor, ne olup biteceğini merak ediyordum. Bu arada bu beylerin her birinin adını öğrenmiş bulunuyordum.

Reich Teşkilâtının başkanı M. Harrer, Münih Teşkilâtının başkanı Anton Drexler idi. Son oturumun zabıtları okundu. Sonra sıra muhasip raporuna geldi. -Birliğin 7 mark 50 feniği vardı-.

Bundan sonra muhasip tam güven oyu aldı ve bu zapta geçti. Sonra Başkan Kiel'den, Dusseldorf'tan ve Berlin'den gelen birer mektuba yazılan cevapları okudu. Herkes aynı düşüncedeydi.

Daha sonra gelen mektuplara geçildi: Bir mektup Berlin'den, bir tanesi Kiel'den bir tanesi de Dusseldorf'tan. Bunların gelişi memnuniyet uyandırıyordu.

Bu mektupların Alman İşçi Partisi'nin gelişmekte olduğunu gösteren en iyi belirtiler olduğu kabul edildi. Sonra da verilecek yeni cevaplar üzerinde fikir alışverişinde bulundular.

Bu müthiş bir şeydi. Bu, çok kötü bir kulübün, iç yüzüydü. Bu kulübe ben de girmeli miydim?

Nihayet sıra yeni üye kaydına geldi, yani benim durumum görüşülmeye başlandı.

Sorularımı sormaya başladım. Fakat belirsiz birkaç direktiften başka hiçbir şey yoktu. Ne program ne broşür ne yazılı bir şey ne üye kartı. Hatta bir mühür bile yoktu. Yalnız göze çarpan iyi niyet, iyi arzu.

Bu sefer içimden gülmek geliyordu, çünkü bütün bunlar mevcut

partilerin, onların program, niyet ve faaliyetlerinin meydana getirdiği, tam bir şaşkınlık ve ümitsizlikten doğan bir durum değil miydi?

Bu gençleri ilk bakışta çok gülünç bir harekete götüren şey içlerinden gelen sesti. Bu ses onlara şuurlu olmaktan ziyade içgüdü ile, mevcut partilerin Alman milletini kalkındıracak, içerdeki yıkımları onaracak kabiliyette olmadığını söylüyordu.

Partinin makine ile yazılmış direktiflerini hızlı bir şekilde okudum, orada bir iyi niyet ve aynı zamanda çaresizlik gördüm.

Karışık, karanlık taraflar çoktu. Birçok şey, özellikle mücadele ruhu eksikti. Bu adamların hissettiği şeyi çok iyi anlıyordum:

O güne kadar parti kelimesine verilen anlamdan daha fazla şey ifade eden yeni bir hareket arzusu. Akşam kışlaya döndüğüm zaman bu topluluk hakkında bir fikir edinmiş bulunuyordum. Hayatımın en zor meselelerinden biri ile karşı karşıya idim: Kabul mü etmeliydim, ret mi?

Aklım reddetmemi söylüyordu, fakat hislerim beni rahat bırakmıyor, bu kulüp hakkında ne kadar aleyhte görüşte bulunuyorsam, hislerim de beni o kadar aksi yöne, yani yeni partiye çekiyordu. Devam eden günlerde bu konu aklımdan hiç çıkmadı.

Lehte ve aleyhte olan konuları tartıyordum. Bir hayli zamandan beri de siyasete atılmaya karar vermiştim. Fakat bu faaliyetim ancak yeni bir hareketle mümkün olabilirdi, bunu çok iyi anlıyordum, yalnız bugüne kadar bir itici güç bulamamıştım. Ben, bugün bu işe başlayıp ertesi gün onu terk eden ve mümkün olursa başka bir işe başlayan insanlardan değilim. Bundan dolayı bu çeşit bir kuruluş için karar vermekte güçlük çekiyordum.

Çünkü bu kuruluş ya çok büyük bir önem kazanmalı, ya da ortadan kalkmalıydı. Bunun benim için kesin bir karar ve dönüşsüz bir adım olacağını biliyordum. Bu benim için geçici bir eğlence değil, çok ciddî bir işti.

Daha o zamanlar her şeye kalkışan fakat hiçbir iyi sonuca varamayan insanlara karşı bir antipati vardı içimde.

Her tarafta görülen bu sersemlerden nefret ediyordum. Onların hareketini, hareketsiz olanlardan daha kötü görüyordum.

Şimdi kader bana işaret veriyor gibiydi. Mevcut büyük partilerden hiçbirine girmeyecektim. Bu konudaki düşüncelerimi daha ayrıntılı olarak tekrar anlatacağım.

Birkaç üyeli bu küçük ve gülünç kuruluş, henüz bir teşkilât haline gelmemiş olan bu topluluk, bana çok uygun göründü. Çünkü bir kişiye etkili şekilde faaliyet gösterme imkânı veriyordu.

Hareket ne kadar küçük ise, insan ona o derece uygun bir şekil verebilirdi. Yine burada insan dâvayı, amacı, tutulacak yolu tespit edebilirdi, ki bunların mevcut büyük partilerde uygulama ihtimali zayıftı.

Bu konu üzerinde düşündükçe, milletin uyanışını ancak böyle küçük bir hareketle hazırlamanın mümkün olacağını, eski fikirlerle, parlamenter suç ortaklığı halindeki rejimin savunucusu siyasî partilerle bunun asla mümkün olamayacağını da anlıyordum. Çünkü burada ortaya konacak şey bir seçim parolası değil, yeni bir dünya anlayışı idi.

Fakat her durum ve şekilde, bu niyeti gerçekleştirmek son derece zordu. Ve bu görevi yapabilmek için benim katkım neler olabilirdi?

Parasız, fakir bir insan oluşum dayanması en kolay şey olarak görünüyordu bana. Fakat can sıkıcı olan konu, benim de meçhul bir insan, milyonlarca vatandaştan herhangi biri, tesadüfün yaşatacağı veya kimsenin farkında olmadan yok edeceği bir varlık oluşum idi.

Buna, yeteri derecede tahsil görmeyişim de ilâve ediliyordu.

"Entelektüel" denilen kimseler düzgün tahsil yapmayanlara ve gereken ilmi yapmamış insanlara, sonsuz bir gurur ve övünme ile daima tepeden bakarlar.

Hiçbir zaman "insan ne yapabilir?" diye sormazlar, "ne öğrenmiştir?" diye sorarlar. Bu okumuş insanlar, çok diploması olan en aptal bir insanı, bu kıymetli kâğıtlara sahip olmayan en zeki bir gençten daha çok takdir ederler.

Bu durumda, "okumuş"ların beni nasıl karşılayacağını kolayca tahmin edebilirdim. Ve bu konuda ancak, o sırada iyi sandığım bazı insanların basitliklerini gördüğüm ölçüde yanıldım.

Fakat ne olursa olsun bunların arasından istisnalar daima çok parlak bir şekilde çıkıyor. Bana gelince, ben adamların hep okuyan ve öğrenci kalanları ile gerçekten değerli olanlarını ayırmasını öğrendim.

İki gün süren sıkıntılı düşüncelerden sonra, adım atmak gerektiğine kanaat getirdim. Bu benim hayatımın kesin kararı oldu. Bundan sonra geriye adım atamazdım ve atmamalıydım. Alman İşçi Partisi'ne üye kaydımı yaptırdım ve 7 numara ile geçici üye unvanını aldım.

X. BÖLÜM

BOZGUNUN SEBEPLERİ

Herhangi bir cismin düşüş derinliği daima son durumu ile, düşmeden önce bulunduğu durumu arasındaki mesafe ile ölçülür.

Milletlerin ve devletlerin düşüşü için de ölçü budur. Durum -daha doğrusu önceki yüksekliğin- çok büyük bir önemi vardır. Düşen şey vasatın üzerinde kalmışsa, düşüş derinliğini çok iyi görmek mümkün değildir. Bunun içindir ki, imparatorluğun çöküşü, duygu ve düşünce sahibi olan herkes için çok acı ve müthiş görünür: gerçekten öyle yüksekten düşmüştü ki, ezilmesini zihinde canlandırmak imkansızdı.

Zamanında imparatorluğun temeli bütün milleti yücelten tılsımlı bir olay idi. Zaferden zafere eşsiz bir yarıştan sonra, sonunda evlâtların ve torunların ölümsüz kahramanlıklarının bir ödülü olarak ortaya bir imparatorluk çıkmıştı. Almanlar şuurlu veya şuursuz, bu imparatorluğun parlamenter grupların dalavereleri ile kurulmadığına ve sırf kuruluşundaki güzellik yüzünden diğer devletlerin üstünde olduğunu hissediyorlardı.

Gerçekten, Almanlar, hükümdarı ile, halkı ile, gelecek için bir imparatorluk kurmaya, kral tacını bir sembol olarak yüceltmeye, çok ciddî bir karar ve azimle, cephede ve Paris cephesinde, şimşekler gibi çakıp, yıldırımlar gibi gürleyerek başarılı olmuşlardı. Bu iş parlamentoda gevezelik yapılarak olmamıştı Hem de bu birtakım katiller elinde olmadı. Bismarck Devleti cinayetler sonunda kurulmuş değildir. Onu asker kaçakları ve kapkaççılar değil, cephedeki alaylar kurmuştur.

Böyle bir kaynak ve böyle bir ateş vaftizi, eski devletlere nadiren nasip olan parlak ve şanlı bir tarihle sarıyordu imparatorluğu.

Sonra ne parlak bir yükseliş başladı!

Dışarıdaki hürriyet, içerideki günlük ekmeği sağlıyordu. Millet sayı ile de, dünya nimetleriyle de zenginleşmişti. Devletin ve onunla birlikte milletin şerefi, o devrin Alman milleti arasındaki farkı parlak bir şekilde göze çarpan bir ordu tarafından korunuyordu.

Fakat imparatorluğun ve Alman milletinin düşüşü o kadar yüksekten oldu ki, herkesin başı döndü ve herkes âdeta duygu ve düşüncesini kaybetti. Geçmişin yüceliğini hâlâ hatırlıyorsak, bu, çok güç olmakta-

dır. Şimdiki sefalet karşısında geçmişin kudret ve güzelliği bir rüya gibi görülüyor. İşte bu korkunç yıkımın sebep ve belirtilerini araştırmayı bize unutturan şeyin, bu göz kamaşması olduğu da böylece anlaşılır. Fakat bu belirtiler şu veya bu şekilde yine de görünmesi gerekliydi.

Şüphesiz bu anlayış ancak, Almanya'yı para kazanılıp harcanan ve ömür geçirilen bir yer olarak görenlere aittir. Devleti bugün çökmüş görenler yine bunlardır. Ötekiler bunu, uzun zamandan beri bekledikleri durumun sonunda gerçekleşmesi olarak görüyor, tatmin oluyorlar. Bununla birlikte, yıkılma bundan ders çıkarabilecek adamların azlığına rağmen önceden biliniyordu. Fakat bugün bunu anlamaya ve ders almaya her zamankinden daha fazla ihtiyaç vardır. Bir hastalığın sebebi biliniyorsa tedavisi de mümkündür. Siyasî hastalıkları tedavi edebilmek için de hastalık sebebini bilmek gerek. Şüphesiz, bir hastalığın göze batan dış görüntüsünü geçici bir zaman için tedavi etmek, onun asıl iç sebebini ve özünü keşfetmekten daha zordur. Birçok insan da dış görünüşü temelden ayıramaz ve dış etkiyle sebepleri birbirine karıştırır. Hatta böyle bir sebebin varlığını inkâr etmeyi tercih ederler. İşte bunun içindir ki, bugünkü Almanya'nın çöküş halini birçok insan ilk bakışta yalnız ekonomik sıkıntılar ve bu sıkıntıların sonucu olarak görüyor. Zaten bu sıkıntıya hemen hepsi dayanmak zorundadır ve bu facianın anlamını, büyüklüğünü herkesin anlayabilmiş olmasının sebeplerinden biridir. Büyük kitle bu yıkıma siyasî, kültürel, örf ve ahlâk açısından pek bakmıyor. Bu konuda birçok kimse duygu ve düşünceden yoksun bulunuyor.

Büyük kitlenin öyle düşünmekte haklı olduğunu varsayalım. Ancak aydın denilen kimseler de Alman bozgununa asıl sebep olarak ekonomik yıkımı gösteriyor, kurtuluşu ekonominin düzenlenmesinde buluyor. Buna göre ise, şimdiye kadar tedavi bulamayışımızın sebeplerinden biri de işte budur. Eğer ekonomik görüşün ikinci, üçüncü plânda geldiği, asıl meselenin siyaset, ahlâk ve "kan" unsurlarında olduğu anlaşılırsa var olan kötü durumun gerçek sebebi ortaya çıkmış ve bu şekilde tedavi çaresi bulunmuş olacaktır. Alman yıkımının sebeplerini araştırmak en önemli meseledir. Bu araştırmanın temeli siyasî bir harekete dayanır ve bu hareketin amacı da bozgunu yok etmek, galip gelmektir.

Fakat geçmişteki araştırmalarda bile, daha az gözüken sebeplerle bunların görülen sebeplerini birbirine karıştırmaktan sakınmalıdır. Bu kötü durumun açıklanmasında kolayca akla gelen ve bu yüzden yaygın bulunan kanaat şudur; Savaşta uğradığımız yenilginin sonuçlarına taham-

mül etmeliyiz, içinde bulunduğumuz acıklı duruma düşmemize sebep savaşı kaybetmiş olmamızdır. Bu budalalığa inanan insanlar belki çoktur. Fakat yalancılık ve iki yüzlülükten başka bir şey yapmayanlar da var: Bunlar, iktidar sofrasından pay alanlardır.

İhtilâlin baş aktörleri halkı acı bir dille bu savaşın çıkmasına seyirci kalmakla suçlamadılar mı? Milletlerin bu olağanüstü mücadelesinden sonra zafer kazanılırsa bundan Alman halkının, Alman işçisinin değil, yalnız büyük kapitalistlerin yararlanacağını söyleyip durmadılar mı? Bu dünya barışı havarileri bu savaşta hedefin yalnız militarizmi yıkmak olduğunu, Alman milletinin en güzel şekilde dirileceğini söylemediler mi?

Bu muhitler, kazanan devletlerin iyiliğini takdirle karşılayıp, kanlı mücadelelerin bütün suçunu Almanya'nın üzerine atmadılar mı? Fakat bunu, askeri bozgunun bile millet için fevkalâde sonuçları getirmeyeceğini söylemeden yapabilirler miydi? Bütün ihtilâl bu formül adına yapılmadı mı? Alman milleti içerde ve dışarda özgürlüğe ancak zaferle yürüyebilir! Aldatılmış zavallı arkadaşlar da biraz böyle değil miydi? Facianın sebebini askerî bozguna bağlamakta Yahudilerin de tedbirsiz davranışları görüldü. Bu arada, bütün hainlerin merkez organı olan Berlin'in Vorwarts'ı, bu sefer Almanlann, zafer bayrakları ile dönmeye hakları olmadığını yazıyordu. Şimdi bizim yıkılmamızın sebebi bu görülecek öyle mi? Bu mantıksızlık, hiçbir kötü niyeti olmayan fakat düşüncesiz bir yığın insana da aşılanmasaydı bu yalancılarla mücadele etmeye değmezdi, ben bunun için söz ve vakit sarfetmek istemezdim. Aynca bunun tartışmasını yapmak bizim dâvamız için mücadele edenlere de belgeler sunmak olacaktır. Bazı hallerde, söylenen sözler değiştirilince, bu tartışmalar faydalıdır. Almanya'nın çöküşüne son savaştaki yenilgimizin sebep olduğunu iddia edenlere söylenecek şey işte budur.

Her halde savaşı kaybetmek vatanımızın geleceği için çok büyük bir acıdır, fakat bu kayıp bir sebep değildir, başka sebeplerin bir sonucudur. Bu ölüm kalım savaşında yenilmiş olmanın fena sonuçlar getireceğini kötü yürekli olmayan herkes kabul eder. Maalesef bu gerçeği anlamayan insanlar da görüldü, iyi durumda iken savaştılar da, sonra bu gerçeği inkâr ettiler ve bunu bilerek yaptılar. Bu adamlar gizli arzuları gerçekleşince, yardımcı oldukları facianın büyüklüğünü birdenbire anladılar ama geç kaldılar.

Yıkılışımızın sebebi askerî bozgun değil, onlardır. Çünkü askerî yenilgi, şimdi onların iddia ettiği gibi kötü bir idare ve kumandanın eseri değil, onlann bu şekilde hareket etmelerinin sonucudur. Düşman ordu-

su da korkaklardan oluşmuş değildi, onlar da ölmesini biliyorlardı. Daha ilk günden beri sayıca Alman ordusundan fazla idiler, teknik malzeme için dünyanın bütün fabrika ve tersanelerine sahip idiler. Böyle olmasına rağmen tam dört yanda çok teşkilâtlı ve kahramanca dövüşen cihana karşı zafer kazanmış olmamız Alman sevk ve kumandasının üstünlüğünü gösterir. Alman ordusunun sevk ve idaresi, teşkilâtı, o güne kadar dünyada görülmemiş mükemmellikte idi. Bazı açıklar verilmişse, bunlar da insan olarak önlenmesi mümkün olmayan şeylerdir. Bu ordunun yenilgisi, içinde bulunduğumuz güç duruma sebep değildir, fakat bu yenilgi başka cinayetlerin bir sonucudur ve bu sonuç, daha açık görülen başka bir sonucun başlangıcıdır.

Bundan çıkan sonuçlar da şunlardır: Askerî bir yenilgi bir milletin veya devletin tamamen çöküşüne yol açar mı? Ne zamandan beri bir savaş böyle bir sonuç getirdi? Bir savaş kaybedilince milletler de mi ölüyor? Bu konuda verilecek cevap kısa olabilir. Askerî yenilgiden sonra bir millet ancak, bu yenilgiyle oluşan kokuşmuş hali, alçaklığı, karaktersizliği, kısaca gururunu yitirmişliği yüzünden yok olabilir. Eğer böyle değilse, askerî yenilgi daha yüksek seviyeye çıkmak için ancak bir kırbaç vazifesi görür. O bir milletin mezar taşı değildir. Tarih bu iddiayı sayısız gerçeklerle doğrulamaktadır. Maalesef Almanya'nın askerî yenilgisi hak edilmemiş bir facia değildi, ebedî adaletin hükmettiği bir ceza idi bu. Biz bu yenilgiyi hak etmiştik. Bu yenilgi bir yığın iç olayların arasında, kokuşmuşluğun bir dışa vurması idi. Bu iç olaylar görünmekte idi ama, deve kuşu gibi kafalarını kuma sokan birçok insanlar tarafından görülmedi.

Alman halkının bu yenilgiyi kabul ediş tarzını karakterize eden bir takım yan fenomenleri inceleyiniz. Bazı çevrelerde Alman vatanının felâketi, en utanmaz bir şekilde sevinçle karşılanmadı mı? Bu şekilde hareket eden hangi millet bu cezayı hak etmez? Hatta daha ileri giderek cephedeki çöküşü hızlandırdıklarını, bu çöküşün düşman tarafından değil, kendileri tarafından gerçekleştirildiğini söylemediler mi? Hayır! Böyle utanç verici bir durumun sorumlusu Almanlardır. Ne olursa olsun, bu felâketin haksız olduğu söylenebilir mi? Bir milletin savaş suçunu üzerine alması, ne zaman görülmüştür? Alman halkının yenilgiyi kabul ediş tarzına bakarak, yıkımımızın asıl sebebini sadece askeri yenilgimizde, birkaç cephenin kaybedilmesinde, ya da bir saldırının başarısızlığında aramamalıyız. Çünkü bir cephe, bir cephe olarak kaybedilse ve bu da vatanı felâkete sürükleseydi, Alman halkı mağlubiyete bambaşka bir şekilde dayanabilirdi.

O zaman bu yıkımın sonucu olan felâkete diş sıkarak katlanırdı.

Acı duymaktan ileri gelen şikâyetler duyardık. Şanssızlık ve kaderin iradesi ile üstün gelen düşmana karşı Alman milletinin kalbi şiddet ve hiddetle dolardı. O zaman millet, Roma Senatosu gibi, yenik birliklerin önüne çıkar, katlandıkları fedakârlık için vatan adına teşekkür eder, onları bağrına basarak Reich'ten ümitlerini kesmemeye dâvet ederdi. Teslim bile sessizlikle imzalanır, fakat gönüller gelecekteki kurtuluş ve kalkınma için çarpardı.

Yenilgiyi yalnızca kadere borçlu olsaydık bu şekilde kabul edilirdi. O zaman ne gülünür, ne dans edilirdi. Hainlikle iftihar edilmez, yenilgi kutlanmaz, cepheden dönen askerlere hakaret edilmez, bayrak ve kokartları çamurda sürüklenmezdi. Ve özellikle İngiliz albayı Repington'a nefretle şu iğrenç sözler söyletilmezdi. "Her üç Almandan biri haindir" Hayır, bu veba, boğan dalgalar gibi yükselmez, beş yıldan beri, diğer memleketlerin bizim için besledikleri son iyi kanaatleri ve takdirleri de sürüp götürmezdi. Almanya'nın çöküş sebebini harbin kaybedilmesine bağlayanların yalanı en iyi şekilde işte burada anlaşılır.

Hayır. Askerî bakımdan bu yıkım, hastalık sonucu meydana gelen olayların, daha barış zamanında Alman milletini bozmuş olan tahriklerin sonucundan başka bir şey değildir. Ahlâk ve geleneklerin, devamlılık içgüdüsü ve buna bağlı duyulann azalmasının herkesçe görülen feci sonucu işte budur. Bu hastalıktan nice zamandan beri milletin ve imparatorluğun temelleri oynamaya başlamıştı.

Fakat en büyük yalanları söylemekte usta olan Yahudiler, Marksist mücadele teşkilâtları ile bu çöküşün başlıca sorumlusudurlar. Çünkü, insanüstü bir irade ve hareketle milleti bu utanç verici çöküntüden kurtarmaya çalışan insanı yalan ve iftiralar çamuruna attılar. Ludendorff'u dünya savaşını kaybetmekle suçlayıp lekeleyerek, hainlere karşı çıkan tek tehlikeli insanın elinden manevî hak silâhlarını da aldılar. Bu konuda, en büyük yalanların ancak bir kısmına inanıldığı prensibinden hareket ettiler: Gerçekten büyük halk kitlesi, isteyerek ve şuurlu olarak fenalığa atılmaz, fakat kalbinin en ince, en derin köşelerinin kandınlmasına kolayca imkân bırakır. Bunun içindir ki, duygularının basit ve gelişmemiş oluşu yüzünden, küçük yalandan ziyade büyük yalanın kurbanı olur. Zaten kendisi de genellikle sadece küçük yalanlar söyler ve büyük yalanlardan çok utanır.

Böyle bir yanlışı anlayamaz ve başkalannın bu derece edepsizce yalan söyleyeceğini, yanlış bilgi vereceğini düşünemez. Onu aydınlatsanız bile şüphe edecektir, uzun zaman tereddüde düşecek ve sonunda herhangi

bir açıklamayı da doğru kabul edecektir. En büyük, en edepsiz yalanlar bile her zaman bir iz bırakır, yalancılığın en büyük artistleri ve aldatma şebekeleri bunu çok iyi bilir, alçakça uygularlar. En güzel yalan söylemesini bilenler, her devirde ve her zaman Yahudiler olmuştur. Zaten varlıkları da, büyük bir yalana dayanmıyor mu: Bir dini topluluk olduklarını söylerler, oysa bir ırk topluluğudur bunlar. Ve ne ırk! İnsanlığın en büyük zekâlarından biri, onları derin bir gerçeği yansıtan şu cümle ile kınamıştır ki, ebediyen doğruluğunu koruyacaktır: "Yahudiler yalanın büyük üstadlarıdır" Schopenhauer'. Bu gerçeği bilmeyenler veya buna inanmayanlar, gerçeğin zafer kazanması için hiçbir şekilde yardımcı olamazlar.

Alman milletinin uzun zamandan beri sinsice içini kemiren hastalığın, birdenbire korkunç bir facia halinde ortaya çıkmasını, büyük mutlulukla karşılamak bile mümkündür. Eğer böyle olmasaydı, millet belki daha yavaş ağır fakat kesin bir şekilde mahvolacaktı. Hastalık yerleşecekti. Bu yıkım had saflhaya gelince oldukça çok sayıdaki insanın açık ve seçik olarak görebildiği bir hal aldı. İnsanın vebayı veremden daha çabuk ve kolay kontrol altına alması ve ona hakim olması bir raslantı değildir. Veba, korkunç bir şekilde ve ölüm saçarak gelir, verem ise yavaş yavaş kemirir. Biri müthiş bir korku yaratır, öteki tedricen artan bir aldırışsızlığa sevkeder. Bunun sonucu şudur. Bütün enerjisi ile ve hiçbir engelden çekinmeden vebaya karşı yürüyen insan, vereme karşı set kurmakta çok yavaş hareket etmiştir. Bu şekilde insan vebaya hakim olmuştur, fakat verem de insana hükmetmektedir.

Millet organizmasındaki hastalıklar da aynen böyledir. Hastalık daha başlangıçta facia getirmiyorsa, insan ona yavaş yavaş alışır... ve uzunca bir zaman geçtikten sonra da bu hastalıktan ölüp gider. Ne kadar acı da olsa, bu bozulmayı kaderin hastalığa yakalananın üzerinde göstermesine yine de şükretmelidir. Çünkü böyle bir facia bir defa olur. Ve ancak bu şartlar altında üstün bir çaba ve kesin bir kararla bir tedavi yolu bulmaya çalışılır. Fakat böyle bir durumda bile bilinmesi gereken ilk şey sözkonusu hastalığı meydana getiren asıl sebeplerdir.

Burada da üzerinde asıl durulacak nokta tahrik edici sebeplerle meydana gelen hastalığın birbirine karıştırılmamasıdır. Kötü elemanlar millî organizmada ne kadar çok kalmışsa ve onunla kuvvet bulmuşsa -ki bunun olması normaldir- sebeple sonucu birbirinden ayırmak o kadar güç olur. Belirli bir zaman sonra gerçekten zararlı oları zehirler kolayca milleti meydana getiren unsurlardan biri olarak anlaşılabilir, ya da millet yabancı tahrikçiyi araştırmayı lüzumsuz görerek, ona gerekli bir sıkıntı gibi

tahammül eder. savaştan önceki uzun barış yıllannda şimdi bilinen hastalıklar işte böyle göründü. lstisna sayılacak pek az kişiyi hesaba katmazsak, bu hastalığın asıl sebeplerini kimse araştırmadı, bunu dert edinmedi diyebiliriz. Bu istisnalar da, önce ekonomik hayattaki hâdiseler üzerine çıktı ve sonra bunların herbiri anladı ki, diğer sahalarda da aynı arızalar sürüp gitmektedir. Ciddî düşüncelere yol açacak kokuşma belirtileri az değildi.

Ekonomik açıdan söylenecek şeyler de bunlardır. savaştan önce Alman nüfusunun yüksek artışı, ekmek temini meselesini bütün uğraşların, bütün ekonomik ve politik hareketlerin önüne aldı ve bu mesele her gün had safhaya yaklaşıyordu. Maalesef tek iyi çözüm yolu üzerinde durulmadı. Daha az külfetli yollardan hedefe ulaşılacağını zannettiler. Yeni arazi elde etme işinden vazgeçmek, ekonomik bakımdan bir dünya fethini hayal etmek, ölçüsüz olduğu kadar zararlı bir endüstrileşmeye götürürdü memleketi.

Bu anlayışın ilk ve en önemli sonucu, köylülerin durumunun daha da kötüye gitmesi oldu. Bu gerileme ölçüsünde, büyük şehirlerde proleterya günden güne arttı ve sonunda denge tamamen bozuldu. İşte o andan itibaren de zenginle fakir arasında keskin bir ayrılık başladı. Sefaletle bolluk o kadar yanyana idi ki, bu çok acıklı bir sonuç meydana getirirdi ve getirmeliydi. İnsanları işsizlik ve hoşnutsuzluk sarmaya başladı ve bu ancak acı hatıralar, kırgınlıklar yarattı. Bu da sınıflar arasında siyasî bağların kopması sonucunu doğurdu. Ekonomik gelişmeye rağmen hoşnutsuzluk daha büyük ve daha derin oldu ve o dereceye ulaştı ki, herkes bunun, insanların ne olacağını, ne yapacaklarını ve ne yapabileceklerini belli etmeden böyle sürüp gidemeyeceğini anladı. Bunlar, derin bir hoşnutsuzluğun bu şekilde ifade edilmek istenen tipik belirtileri idi.

Bu ilk olaylardan daha kötü olaylar da meydana geldi. Ekonomi, hakim duruma ve devleti ayarlayan mevkie yükseldi. Para, herkesin taptığı bir ilâh oldu. Gün geçtikçe semavî Tanrılar, eskimiş, modaları geçmiş gibi bir yana bırakılmıştı ve onların yerini haksız zenginlikler ilâhı Mannon putu aldı. O zaman gerçekten yıkıcı bir piçleşme başladı ve bu felâket, milletin kahramanlığa varacak ölçüde bir zihniyete ihtiyacı olduğu bir devirde, tehdit eden ve çok tehlikeli bir hal alan zamanda geldi. Almanya günlük ekmeğini ekonomik anlamda ve barışçı bir yoldan temine çalışırken, günün birinde kılıç kuşanmaya hazır olmalıydı.

Paranın hakimiyeti maalesef ona en şiddetli şekilde karşı çıkması gereken otorite tarafından da kuvvetlendirildi: İmparator hazretleri asil sınıfı malî kaynak altına toplamakla kötü bir harekette bulunmuştu. Bu-

nun tehlikesini Bismarck bile anlamamıştı. Şüphesiz bunu da hesaba katmak gerek. Böylece yüksek faziletlerin yerini de para aldı. Bir kere bu yola girilince kan asaletinin yerini zenginlik asaletinin alacağı belliydi. Mali operasyonlar savaşlardan daha kolay başarılı olur.

Bu şartlar altında gerçek bir kahraman veya bir devlet adamı için bankacı Yahudilerle ilişki kurmak daha cazip idi. Gerçekten lâyık olan insan, kendine ucuz nişanlar temin etmekte hiçbir menfaat görmüyor, paranın önünde teşekkürle eğilmekten başka bir şey yapamıyordu. Fakat bu inkılâp kan bakımından çok hüzün verici idi: Asiller ırkçı özeeliklerini kaybetmeye, çoğunluğu asil olmayan isimlere itibar etmeye başladı. Önemli bir ekonomik bozulma olayı şahsî mülkiyet haklarının yavaş yavaş dağılmasına ve elden çıkan bu haklar bir takım hisse senetleri ile şirketlerin malı olmaya başladı. Mülk satışları ve fiyatları ile günlük kazanç arasındaki ölçüsüzlük, karşılaştırılamaz bir seviyeye ulaştı. Borsa üstün gelmeye, yavaş fakat emin adımlarla giderek millet hayatını himayesine ve kontrolüne almaya başladı.

Alman sermayesinin enternasyonal hale getirilmesi hisse senetlerinin kullanılmasındaki değişiklik ve sapma ile zaten başlamış bulunuyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse Alman endüstrisinin bir kısmı, bu akıbetten korunmaya çalışıyordu ama istilâcı kapitalizmin kombine hücumları sonunda mağlubiyetten kurtulamadı. Çünkü istilâcı kapitalizm bu mücadeleyi, en sadık ortağı olan Marksist hareketin özel desteği ile yapıyordu.

Ağır Sanayi'ye karşı devam eden savaş, Marksizm'in Alman endüstrisini enternasyonalleştirme hareketinin başlangıcı oldu. Alman ekonomisi ancak Marksizm'in zaferi ile ihtilâl sırasında tamamen yıkılabilirdi.

Ben şu satırları yazarken Alman devleti demiryollarına yapılan genel saldırı sonunda başarılı olmuş, bu şebeke uluslararası sermayenin eline geçmiş bulunuyordu. Bu bakımdan uluslararası Sosyal-Demokrasi, en önemli hedeflerinden birine ulaşmış durumdadır. Alman milletinin ekonomik bakımdan bu derece nasıl küçüldüğü şu açıklamayla çok açık olarak anlaşılacaktır: savaştan sonra endüstriyi, özellikle Alman ticaretinin başında bulunanlardan biri, Almanya'nın yeniden kalkınmasını yalnız ekonomik kuvvetlerin gerçekleştirebileceği fikrini yaymaya başladı. Bu sırada Fransa böyle bir hatayı önlemek için büyük özen gösteriyor, insanlık temellerine dayandırarak eğitim kurumlarının programını yeniden yerleştirmeye çalışıyordu. Dışarıya satılan bu mantıksızlığa göre mil-

let ve devlet devamlılıklarını bir idealin ölümsüzlüğüne değil, ekonomik kozlara borçlu idiler.

Vaktiyle Stinnes'in ortaya attığı bu fikir inanılmaz bir şaşkınlığa sebep oldu. Buna rağmen bu fikir şaşırtıcı bir hızla, kaderin ihtilâlden beri Almanya üzerine Devlet adamları sıfatı ile saldığı bütün gevezelerin, bütün şarlatanların sloganı haline geldi. Kader ihtilalden onra bu adamları devlet adamı diye başımıza musallat etmişti. Savaş öncesinin Almanya'sında meydana gelen en büyük olay, herkeste ve her şeyde görülen enerji noksanlığı idi. Bu da, herkesin her şeye karşı duyduğu güvensizliğin bir sonucudur, bu ve başka sebeplerden de bir gevşeklik, korkaklık doğmuştur. Bu hastalık eğitimle daha ciddî ve korkunç hale getirildi. Savaş öncesi Almanya'sında eğitim sayısız zaaflarla lekelenmiş bulunuyordu. Sadece "yalın" bir bilgi ile sınırlanıyor, "kuvvet" ve "yapabilme" nosyonuna. pek az yer veriyordu. Öğrenilen şey ferdin karakterinin oluşumuna, sorumluluk duygularının gelişmesine çok az yardımcı oluyor, irade ve karar verme gücüne sahip olunması için hiçbir şey vermiyordu. Bu metodun verileri şu oldu ki, biz Almanlar kendimizi bir araştırıcı olarak görmeye başladık, savaştan önce böyle takdir ediliyorduk. AImanı seviyorlardı, çünkü ondan çok faydalanmak mümkündü, fakat ona saygıları azdı ve bunun sebebi de karakterinin zayıf oluşu idi. Alman öbür milletlerden daha çok milliyetini ve vatanını yitirdiğine göre, bu hüküm şaşırtıcı olmaz. Şu güzel atasözü her şeyi anlatmış olmuyor mu: Elde şapka bütün memleket dolaşabilir.

Hükümdarın karşısına çıkmak için kabul edilen usuller uygulanınca bu uysal hareket uğursuz bir hal alıyordu: Asla karşı gelmemek, majestelerinin lûtuflarını daima kabul ve onaylamak gerekirdi. Oysa, insan gururunun en serbest meydana çıkışı, en faydalısı işte burada idi. Zaten monarşi de bu dalkavuklar yüzünden ölüp gitti, çünkü dalkavukluktan başka bir şey yapılmıyordu. Devirlerin en asil taçları yanında her zaman ve yalnız en sefil, en yapışkan dalkavuklar, bu bozulmuşlar kendilerini rahat hissediyorlardı. Bunlar taçlı başlar önünde yapılacak tek şeyin bu olduğunun anlayışını taşıyorlardı.

Bu yaratıklar; itaat altına alınan kişiler olmaktan ziyade kendiliğinden köle olan, bir yandan kendilerini besleyen efendilerine tam bir bağlılık gösterirken, öte yandan, her devirde olduğu gibi, insanlığın geri kalan kısmına karşı en büyük küstahlığı ve edepsizliği gösteriyorlardı.

Asil olsun olmasın, bu kemirici kurtların yaptıkları, son derece büyük hayasızlıktı. Gerçekte monarşinin ve bilhassa monarşik fikrin me-

zar kazıcıları bunlardı. Başka türlü de olamazdı: Bir dâva için harekete geçmeye hazır bir insan asla sinsi, karaktersiz bir dalkavuk olamaz. Bir kurumu korumak ve yüceltmek için çalışacak bir insan ona bütün kalbi ile bağlanır, bazı kusurlar bulsa bile ondan hiç ayrılmaz. Her halde açıktan açığa ve avaz avaz, yalan dolu ağızlarıyla, monarşinin demokratik dostları diye bağıranlar bunlar olmayacaktır. Bunların yapacağı şey majestelerini ciddî olarak durumdan haberdar etmek ve onu ikna etmeye çalışmaktır. Bir felâkete sürüklediği zaman bile majestelerini ciddî olarak durumdan haberdar etmek ve onu ikna etmeye çalışmaktır. Serbestçe kullanma hakkı olduğunu bunlar kabul etmeyecektir: Aksine bu durumda, nasıl bir tehlike ile karşılaşırsa karşılaşsın, monarşiye hükümdara karşı da korumak zorundadır.

Eğer bu organizasyonun değeri tamamen o andaki hükümdarın kişiliğine bağlı olsaydı, bu kurum hayal edilebilecek en kötü kurumdan biri olurdu. Çünkü hükümdarların, seçkin bir akıl ve bilgeliğe, hatta bulunması gereken karaktere aynı zamanda sahip olmaları pek nadirdir. Bir hükümdarın bütün bu özelliklere sahip olduğunu yalnız profesyonel dalkavuklar söyler. Fakat bir devletin en kıymetli insanları olan doğrular, böyle bir saçmalığı şiddetle reddederler. Onlar için tarih tarihtir, gerçek gerçektir ve bu, hükümdarlar söz konusu olunca da böyledir. Hayır! Büyük bir hükümdarın aynı zamanda büyük bir insan olması, milletlere çok az nasip olan bir mutluluktur. Demek ki, monarşik fikrin önemi ve değeri, bizzat hükümdarın kişiliği üzerine değildir. Tacın, dahi bir kahraman olan Büyük Frederik veya bir bilgin olan I. Wilhelm gibi krallar tarafından giyilmesi ancak Tanrı'nın bir iradesi ve lûtfudur. Böyle bir olay yüzyılda ancak bir kere, çok ender olarak da birden fazla görülebilir. Fakat burada da fikir insana hakimdir ve bu organizasyonun mânası yine de kurumun kendisindedir.

Bu bakımdan kral, bir hizmetçi seviyesindedir. O da makinenin bir çarkından başka bir şey değildir ve ona düşen işleri yapmakla görevlidir. O da monarşist büyük zorunluluklar karşısında boyun eğmek, hükümdarı, yani kendini, tahta karşı suç işleyecek duruma düşürmemek zorundadır. Monarşist olarak bu suçu o önleyecektir. Eğer kurumun derin mânası fikirde değil de taç giymiş şahısta olsa idi, akıl hastası bir hükümdarı tahttan indirme hakkı da olmazdı. Bu gerçeği bugünden ortaya koymak gerekir. Çünkü günümüzde kaybolmuş görünen bazı fenomenlerin gittikçe su yüzüne çıktığını görüyoruz, bunlann varlığı monarşinin çöküşünün başlıca sebeplerinden biri olmuştur. Bir nevi safça bir küstahlık-

la, daha az önce çok kritik bir zamanda ve utanç verici bir şekilde yüz üstü bırakıp gittikleri kraldan söz etmeye, yalan dolu tiradlarını söylemek için koroya katılmayan herkesi kötü Almanlar olarak tanıtmaya başladılar. Gerçekte, 1918'de her kızıl bayrağı görüşlerinde krallarını yüzüstü bırakıp ıslanmış tavuk gibi bir tarafa kaçışanlar, alelacele mızraklarını bırakıp, dolaşıyorlarmış gibi baston alanlar, hangi tarafı tuttuklarını belli etmeyen barışçı burjuvalar gibi kravat takanlar ve hiçbir iz bırakmadan sıvışanlar, yine bunlardı. Bu kral taraftan şampiyonlar, tahtın hizmetçisi ve müşavirleri, birdenbire çekilip gittiler ve başkalarının sayesinde ihtilâl fırtınası sakinleştikten sonra, şimdi yeniden ortaya çıkıp homurdanıyor ve "Yaşasın kral!" diye bağırıyorlar. Şimdi hepsi ortalıkta, arzu dolu gözlerini açıyor ve Mısır'n soğanlarına hasret çekiyorlar. Kral lehine gayretlerini ve bu harekete geçme arzusunu ancak ilk kızıl bantlı yeniden görünene, eski monarşi serabının yeniden yok oluncaya kadar sürdürebilir, sonra kediden kaçan fareler gibi dağılırlar. Bu olaylardan bizzat hükümdarlar sorumlu olmasaydı, bugünkü koruyucularına rağmen onlara samimiyetle acrdık: Fakat anlamış olmalıdırlar ki, bu çeşit şövalyelerle bütün tahtlar kaybedilir fakat bir tek taht alınamaz.

Bu sadakat bugün eğitimimizin hatalarından biridir. Bu hataya düşmenin cezası çok korkunç oldu. Bu sadakattan sonra aynı acıklı olaylar bütün saraylarda meydana geldi ve monarşinin temellerini gittikçe artan bir hızla kaydırmaya, yıkmaya başladı. Bina sallanıp yıkılınca, bu eserin işçileri de çoktan yok olup gitmişti. Pek tabiî, âdi herifler, dalkavuklar, efendileri için kendilerini ölüme atmadılar.İşte bu hükümdarlar bunu bilemedi, hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Bu da mahvolmalarına sebep oldu.

Bu saçma eğitim sisteminin bir sonucu da, hayatî meseleleri ele almakta verdiği sorumluluk korkusu ve güçsüzlüğüdür. Bizim için bu salgının çıkış yeri, daha çok, parlamanter kurum olmuştur. Bu kurumdaki sorumluluk eksikliği kültür köpükleriyle gelişip büyüdü. Maalesef hastalık bütün hareketerin içine işledi ve devletin faaliyetine çok büyük engel oldu, zarar verdi. Her yerde herkes sorumluluktan kaçmaya ve yetersiz, yarım tedbirlerle işi yürütmeye başladı. Bir kişi sorumluluğu üzerine alacak olsa, bu sorumluluk asgariye indiriliyordu.

Genelin hayatına zararlı olan birçok olay karşısında bütün iktidarların tutumunu göz önüne getirirseniz, genel alçaklığı, bu iktidarsızlığın ne derece korkunç olduğunu daha iyi anlarsınız. Önümüzde bulunan örneklerden ancak birkaçını ele alacağım. Gazeteci çevrelerde,basını devlet

içinde büyük bir kuvvet olarak göstermek âdet olmuştur. Gerçekten basının kuvveti çok büyüktür ve bu gerçeğin dikkate alınması lâzımdır. Yetişkinlerin terbiyesini gazete devam ettirir.

Gazete okuyucusunu kabaca üç kısma ayırmak mümkündür:

1. Okuduğu herşeye inananlar.
2. Hiçbir şeye inanmayanlar
3. Okuduklarını eleştirip inceleyerek bir hükme varanlar.

Sayı bakımından en fazla olan grup birincisidir. Halkın büyük kitlesini içine alır fakat entelektüel açıdan en basit olanları temsil eder.

Bu birinci gruba dahil olanlar öyle belli mesleklere dahil değildirler. Onları ancak büyük sınırlarla zekâ derecelerine göre ayırabiliriz. Bunlar, gerek doğuştan, gerek eğitimle kendi kendilerine düşünme yeteneğini almamış kimselerdir. Kabiliyetsizlik ve anlayışsızlıkları yûzünden, ellerine verilen yazılı her şeye inanırlar. Bu grupta kendi kendilerine düşünebilen tembeller de vardır, fakat bunlar, tembellikleri yüzünden başkaları tarafından daha önce düşünülmüş her şeyi memnuniyetle kabul ederler. Düşünen insanın gayret sarfettiğine göre samimi olduğuna ve o şeyin de doğru olduğuna inanırlar.

Büyük kitleyi temsil eden bütün bu insanlar üzerinde, basının ekisi çok büyük olur. Bunlar sunulan şeyi kendi kendilerine inceleyecek durumda ve yaratılışta değildirler, öyle ki, günün meselelerine kayıtsız kalışları da hemen sadece dış etkilerin bir sonucudur. Ciddî ve gerçeklere bağlı yazarlar tarafından aydınlatılırlarsa bunun faydası olabilir, bu takdirde bir avantajdır, fakat onlara hitap edenler, onları eğitmeye kalkanlar bir takım reziller ve yalancılar ise, bu bir dezavantaj olur.

İkinci grup sayı bakımından daha azdır. Kısmen, önceleri birinci gruba mensup iken, hayal kırıklıklarından sonra fikir değiştirmiş, artık yazılı metinlerle kendilerine hitap edildiği zaman hiç inanmaz hale gelen kimselerden oluşur. Bütün gazetelerden nefret ederler. Hiç gazete okumaz veya okudukları şeyin sistematik bir şekilde aleyhinde konuşurlar. Çünkü bu onlar için yalan ve yanlış dokusundan başka bir şey değildir. Bu insanları idare etmek çok zordur, bunlar bir gerçek karşısında bile daima şüphe duyarlar. Bundan dolayı da bu kimseler her olumlu iş için kaybedilmiş durumdadırlar.

Üçüncü grup çok daha az sayıdadır. Gerçekten zeki kimselerdir. Yaratılıştan yetenekli veya gördükleri eğitim sonucu düşünmeyi öğrenmişlerdir, her konuda akıl yürütür, her okuduklannı inceler, üzerinde derin derin düşünürler. Bir gazeteye, yazarı ile kendi aralarında zihnî bir iş-

birliği kurmadan bakmazlar. O zaman yazann işi zorlaşır. Gazeteciler bu okurlara karşı sevgilerinde biraz temkinli davranırlar.

Üçüncü gruba mensup bu kimseler için bir gazete metnindeki budalalıklar çok tehlikeli değildir, yahut önemsiz şeylerdir. Onlar gazeteciyi ara sıra doğruyu yazan bir şakacı olarak görmeye alışmışlardır. Maalesef bu yetenekli kimselerin önemi sayılarında değil, zekâlarındadır. Bilginin hiçbir değeri olmadığı, çoğunluğun her şey demek olduğu bir devirde, bu bir felâkettir.

Bu adamların, ahlâksız, cahil ve kötü niyetli eğitimcilerin eline düşmesini önlemek bir devlet görevi, birinci derecede önem taşıyan bir sosyal görevdir. Bunun için devlet bu insanların yetişmesine nezaret etmeli, basit makalelerin yayınlanmasını önlemelidir. Yine bunun için basını çok yakından kontrol etmelidir. Çünkü basının bu insanlar üzerindeki etkisi çok daha kuvvetliidir, bunun yanında basın geçici bir çalışma değildir, devamlı ve ısrarlı çalışır. Onun büyük önemi öğrettiği şeyi ısrarlı olarak tekrarlamasındadır. Başka konularda olduğu gibi, devlet, burada da bütün araçların aynı amaca yöneldiğini unutmamalıdır. Basın hürriyeti denen saçma sözden dolayı hataya düşmemeli ve onu görev yapmaktan, milleti de ihtiyacı olan bu gıdadan mahrum bırakır bir hataya düşmemelidir. Devlet, hiçbir şeyin durduramayacağı bir azim ve kararla bu eğitim aracını ele almalı, hem devletin, hem milletin hizmetine sunmalıdır. Savaştan önceki Alman basınının verdiği gıda ne idi? Hayal edilebilen tiksinilen ve tehlikeli zehir değil miydi bu? Dünya milletlerinin Almanya'yı yavaş fakat kesin şekilde boğazlamayı görev edindiği bir devirde, milletimizin kalbine barışçılığı sokmadı mı? Basın, barış zamanında, devlet haklarına karşı halkın aklına şüphe doldurmadı mı? Ve bunu, devletin savunması için gereken araçları seçmekte onu engellemek için yapmadı mı? "Batı Demokrasisi" çılgınlığını halkımıza ballandıra ballandıra anlatan Alman basını değil miydi? Bunu, heyecanlı sözlerle, halkımızın geleceğini milletler topluluğuna emanet etmeye varacak kadar ileri götürmedi mi?

Milletimizi ahlâk dışı bir şekilde terbiye etme işine yardımcı olmadı mı? Halkımızı sonunda modern hale sokmak için örf ve âdetlerimizi gericilik ve dar kafalılık olarak adlandırmadı mı? Devamlı hücumlarıyla devlet otoritesinin temellerini mayınlamadı mı ve bu binayı bir hamlede yıkılacak hale getirmedi mi? Devlete ait olan her şeyin devlete verilmesi fikrine karşı her çareye başvurarak mücadele etmedi mi? Sonu gelmez tenkitleriyle orduyu küçük düşürmedi mi, askerlik hizmetini sabote etmedi mi? Kendi başarısını garantiye almak için

asker ödeneklerinin verilmemesini istemedi mi?

Liberal denilen basın, Alman milleti ve Alman imparatorluğu için yalnızca mezar kazıcılık yapmıştır. Bu konuda sayfaları yalan dolu Marksist gazetelere söyleyecek bir şey yoktur. Onlar için yalan, kedi için fare avı ne ise, öyle hayatî bir ihtiyaçtır. Onun görevi, bu milleti, uluslararası sermayenin ve bu sermayenin sahibi Yahudilerin boyunduruğuna sokmaya hazır bir duruma getirmek için belkemiğini kırmak değil midir?

Fakat, milletin toptan zehirlenme hareketine karşı devlet ne yaptı? Hiç, kesinlikle hiçbir şey yapmadı: Birkaç gülünç kararname, çok şiddetli hareket eden rezillere birkaç ceza, hepsi bu kadar. Bu şekilde basının değerini, eğitim görevini ve öteki mantıksızlıklarını kabul ettiğini göstermekle beraber, bu vebadan bir lûtuf elde edeceğini de zannediyordu. Fakat Yahudiler bunu gülümseme ve hile ile karşıladılar ve sinsi bir teşekkürle borçlarını ödediler.

Oysa devletin bu miskin hale düşmesinin sebebini, bu tehlikeyi bilmemesinden ziyade ve özellikle sesini çıkarmaktan korkmasında, bundan ileri gelen zaafta, bütün kararlarda ve tedbirlerde aramak lâzımdır. Kesin ve köklü çarelere başvurmaya kimse cesaret edemiyordu: Her işi yarım tedbirlerle geçiştirmeye çalışıyor, yılanın başını ezeceği yerde onu tahrik ediyordu. Bunun sonucu da şu oldu:

Birçok eski şeyler değişmekle kalmadı, mücadele edilmesi gereken kurumların gücü yıldan yıla arttı.

O zamanki Alman hükûmetlerinin milleti ağır ağır zehirleyen Yahudi basınına karşı giriştiği savunma savaşı kumandasız, kararsız ve amaçsızdı. Bu kavganın önemini anlamakta da, mücadele araç gerecini seçmekte ve sağlam bir plân uygulamakta da eksiklik gösteriliyordu. Her taraftan bir takım dogmatik fikirler ileri sürülüyordu.

Bazen çok zehir saçan herhangi bir gazeteciyi tutukluyor, birkaç hafta veya birkaç ay hapiste yatırıyor fakat yılanın yuvasını olduğu gibi bırakıyorlardı.

Bu olay, kesin olarak, bir yandan Yahudi'nin son derece kurnaz taktiğinin, öte yandan da saflığın ve budalalığın eseridir. Yahudi, bütün basınına saldırılmasına imkân bırakmayacak kadar kurnaz idi. Bir bölümü diğer bölümünü savunuyordu.

Marksist gazeteler insanların kutsal saydığı her şeye saldırırken, en şiddetli şekilde devlete ve hükûmete hücum ederken, halkın çeşitli bölümlerini birbirine düşürmeye çalışırken, Yahudi gazeteleri, burjuva demokratlar dış görünüşleri ile o meşhur objektiflik kisvesi-

ne bürünmesini biliyor, aşırı cümleler sarfetmemek için uğraşıyorlardı. Onlar boş kafaların ancak görünüşe bakarak hüküm verdiklerini, işin temeline inemediklerini, bir şeyin değerini içeriği ile değil, yalnız dış görünüşü ile ölçtüklerini çok iyi biliyorlardı. İnsanlann zaafı onlara itibar kazandırıyordu. Hiç şüphesiz Frankfurt Gazetesi ciddi, itibarlı iyi bir gazete idi. Çünkü bu gazete hiç kaba konuşmuyor, kaba kuvvete karşı çıkıyor ve silâhla değil, akıl ve fikirle mücadeleye çağırıyordu. Bu türlü kavga, akıl ve fikirden en yoksun olanların tercih ettiği bir kavga idi.

Bu bizim, insanları doğal içgüdülerinden ayıran yarım terbiye görmüş olmamızın, bir şeyi derinliğine anlamamıza yetmeyen eksik bilginin bir sonucu idi. Bir şeyin temelini anlayacak seviyeye gelmek için iyi niyet ve arzu yetmiyordu, hiçbir şeye yaramıyordu: hüküm verebilmek için doğuştan bu yeteneğe sahip olmak gerekirdi. En büyük ilim, tabiî ve derin sebepleri anlayabilme ilmidir. Ne demek istediğimi açıklayacağım:

İnsan hiçbir zaman doğanın hakimi ve efendisi olacağına inanmak gibi bir hataya düşmemelidir. Bu hataya yarım tahsil görmüş olanlar kolayca düşerler. İnsan, doğa kanunlarının esas olduğunu, varlığının ne derece ebedî mücadeleye bağlı bulunduğunu, yükselmesi için uğraşmasının gerekliliğini anlamak zorundadır.

O zaman insan, gezegenler ve güneşin yörüngelerini takip ettiği, ayların gezegenler etrafında döndüğü, her yerde ve tek başına kuvvetlnin hakim olduğu, zayıfı kolayca hükmü altına aldığı veya yok ettiği bir evrende özel kanunlarına tabi olmayacağını anlayacaktır.İnsan bunları anlayabilir ancak,bu kanunların üstüne çıkamaz.

Yahudi, özellikle bizim hafif fikirliler dediğimiz tiplere, çıkardıkları gazetelerle hitap eder. Frankfurter-Zeitung ve Berliner Tageblat bu yarım akıllılar için çıkmaktadır. Seslerinin tonunu bu yarım aydınların kulağına göre ayarlar ve hareketini onun üzerine çevirir. Dıştan çok çiğ görünecek bütün şekillerden kaçarak, başka kadehlerinden alınmış zehiri okuyucunun kalbine akıtırlar. Ahenkli seslerle ve nutuklarla okuyucuları, hareketlerinin itici kuvvetinin yalnız saf ilim ve moral olduğu inancı ile uyuturlar. Oysa bu, kurnazca olduğu gibi, dahiyane bir şekilde basını kovalamak, silâhını çalmak yönünde bir harekettir.

Buna rağmen bazıları zorla ciddiyet ve ağırbaşlılığın yayınına çalıştıkları halde aptallar buna çok kolay inanırlar. Diğer bir kısım da bunun basın hürriyetini zedelemeyen hafif bir aşırılık olarak görüyordu. Basın hürriyeti halka yalan söylemek ve onu zehirlemek için kullanılan ve cezasız kalan rezil bir usulün edebî bir sözle ifadesidir. Bu haydutluğa karşı

çıkmakta tereddüt ettiler, çünkü bu iyi basının da derhal kendilerine karşı cephe alacağından korktular: Korkmakta haklı idiler. Çünkü bu rezil gazetelerden birine hücum edilir edilmez, bütün öbür gazeteler onu destekliyordu. Kendi savaş usullerini hiç bırakmazlar. Allah korusun onlardan! Sadece basın hürriyeti prensibini ve fikirlerin serbestçe ifadesini savunduklarını söylerler. Bu bağrışmalar karşısında en güçlü adamlar zayıflıyordu, çünkü bu sesler güya iyi gazetelerden geliyordu.

Bu şartlar içinde bu zehir, hiçbir karşı koyuş görmeden, milletimizin kanına karıştırıldı, devlet de bu hastalığa karşı koyamadı. İmparatorluğu tehdit eden karışıklık, bu karışıklığı önlemek için başvurulan gülünç usullerde de kendini gösteriyordu. Bütün silâhları kullanarak kendini savunmaya kararlı olmayan bir kurum, teslim olur. Her zaaf, içten bozulmanın gözle görülen bir belirtisi idi: Dıştan çöküş de er veya geç bu iç çöküşü takip edecekti. Çok iyi idare edildiği takdirde bugünkü neslin bu tehlikeye kolayca hakim olabileceğine inanıyorum. Bu nesil, sinirleri kuvvetlendiren olaylar yaşamıştır. Bu nesil, Yahudi'nin yuvasına el koyduğu, basın skandalına bir son verdiği, bu vasıtayı devletin eğitim hizmetine bir yardımcı hale soktuğu, iktidarı yabancılara ve millet düşmanlarına bırakmadığı zaman, Yahudiler bu gazetelerde büyük feryatlar koparacaklardır.

Fakat ben şöyle sanıyorum bu, biz gençleri babalarımızdan daha az rahatsız edecektir. Otuz santimetrelik bir obüs, her zaman bin Yahudi yılanının çıkaracağı ıslıktan daha kuvvetli ıslık çalmıştır. Öyle ise bırakalım çallsınlar ıslıklarını. Aşağıdaki şu örnek, Almanya hükûmetinin savaş öncesinde, millet için önemli ve hayatî meseleler karşısında ne kadar yetersiz kaldığını gösteriyor: Milletin siyaset, örf ve ahlâk bakımından zehirlenmesine paralel olarak, bunun kadar korkunç bir zehirlenme olayı yıllardan beri devam etmekteydi. Büyük şehirlerde frengi gittikçe yayılıyor, verem ise hemen bütün memleketi kasıp kavuruyordu. Her ikisi de milleti korkunç sona sürükleyecek olan bu hastalıklara karşı kesin ve etkili önlemler alınamadı.

Özellikle frengiye karşı millet de devlet de, tam teslimiyet diye niteleyebileceğimiz bir tavır içinde idi. Ciddî bir mücadele ile tehlike uzaklaştırılabilirdi ama bu yapılmadı. Etki derecesi şüpheli bir ilâcın keşfi ve bunun kullanılması, bu hastalığı yok edemezdi. Burada da yapılacak şey, meydana çıkan olayı örtmek değil, onu meydana getiren sebepleri ortadan kaldırmak için mücadele etmek idi. Bunun gerçek sebebi fuhuş idi. Fuhuş korkunç derecede yayılmamış olsaydı bile, millete çok büyük zarar verecekti, çünkü ahlâk düşüklüğü, bir milleti yavaş yavaş ve tamamen tah-

rip etmek için yeterlidir.

Bizim manevî hayatımızın bu şekilde Yahudileştirilmesi ve çiftleşmenin bir para işi haline getirilmesi, er veya geç bütün soyumuz için zararlı olacaktır. Doğal bir histen doğmuş gürbüz çocuklar yerine, pratik sahaya meyilli bir davranışın zavallı, acınacak halde olan ürünü görülecektir. Bundan başka, bu pratik davranış bizim evlilik durumunun önşartı vr temeli olmakta ileri varacaktı. Aşk şiddetle hüküm sürüyorsa bu başka yöndedir. Doğaldır ki bu konuda da tabiat ile alay etmek mümkündür, fakat o intikamını mutlaka alır ve kendini sonradan gösterir. İnsan bunu çoğunlukla iş işten geçince anlar.

Evlenmelerde normal ön şartlara uymamanın ne derece yıkıcı olduğunu anlamak için bizim asillerin durumuna bakmak yeterlidir. Onlarda kısmen malî sebeplere, kısmen de sosyete hayatının zorlamalarına dayanan çoğalmanın sonuçlarını görüyoruz. Biri zayıflamaya, diğeri kan zehirlenmesine götürür, çünkü bütün mağaza Yahudileri Altes'lerinin zürriyetini devam ettirmeye lâyık olduklarını söyleyerek övünürler. Bu duruma gelince de Altes'in her şeyine sahip olurlar. Her iki durumda da tam bir yozlaşma ortaya çıkar. Bugün bizim burjuvamız aynı yolu takip etmeye çalışıyor ve aynı hedefe varacaktır.

Hoş olmayan gerçeklerin önünden, görmezlikten gelerek geçip gidiyorlar, böylece onların var olmasını önleyeceklerini sanıyorlar. Hayır, inkâr edilemez ki, büyük şehirlerimizde halk arasında fuhuş günden güne yayılıyor, bundan dolayı da gittikçe artan frengiye yakalanıyorlar. Gerçek ortadadır. Bu salgının en belirgin sonuçlarını bir yandan tımarhanelerde, bir yandan da... heyhat! Çocuklarımızda görebiliriz. Özellikle çocuklar, cinsî hayatımızdaki zehirlenmenin devamlı ilerlemesinin çok acı ve hüzünlü bir şekilde göstermektedir. Çocukların hastalığında, ana babanın alçaklığı meydana çıkar.

Buna bir çare bulmanın birçok yolu vardırr: Bazı kimseler hiçbir şey görmüyor, daha doğrusu görmek istemiyorlar. En basit ve en ekonomik tutum bu olduğu için böyle yapıyorlar. Bazıları da gülünç olduğu kadar sahte bir fazilet kisvesine bürünüyor, bütün meselelerden büyük bir günah olarak bahseder, bu günahı işleyip yakayı eleverenlere karşı nefretle bakarlar. Sonra da sofuca bir korku ile, bu utanç verici durum karşısında gözlerini kaparlar, -kendi ölümlerinden sonra olmasını istiyerek- Sodom ve Gomore'ye olduğu gibi gökten zift ve kükürt yağdırması ve bu baştan çıkmış insanlığa yeni bir ahlâk düzeni getirmesi için için dua ederler. Bir başka kısım da bu salgının milleti nasıl korkunç bir sona sürüklediğini gö-

rüyor, fakat tehlikeye karşı ellerinden hiçbir şey gelmediği için omuz silkiyor olayları kendi akışına bırakıyorlardı.

Doğrusu bütün bunlar rahat ve basittir fakat unutmamak gerekir ki, millet bu rahat bir gidişin kurbanı olacaktır. Kaçamaklı yol ne başkalarında, ne de bizde soyumuzun bozulmasını önleyemez. Söylenebilecek tek şey başkalarının da aynı hastalıktan sıkıntıda olduğudur ve birçok kimseler için bu kendi ıstıraplarını dindirmeye yetmektedir. O zaman da bu hastalığa tek başına ve önce kim hakim olacak, bundan mahvolup gidecek milletler hangileri olacak meselesi konu olur. Bu da ırkın değeri hakkında bir ölçüdür. İmtihanda yenilen ırk mahvolacak, yerini daha sağlam ve daha azimli, yahut daha dayanıklı ırklara bırakacaktır. Madem ki, bu mesele ön plânda gençliği ilgilendiriyor, bundan şu korkunç gerçek çıkmaktadır: Babalarının günahının cezasını onuncu kuşağa kadar nesiller çekiyor. Bu kan ve ırka karşı suikastlerin sonucunu düşündüren bir gerçektir. Kan ve ırka karşı işlenen günah, insanoğlunun ilk günahı gibi, bugünkü insanlığın sonunu işaret etmektedir.

Bu mesele karşısında savaş öncesi Almanya'nın tutumu ne kadar esef vericidir! Bu vebanın büyük şehirlerde yayılmasına sınır çekmek için ne yapıldı? Cinsî hayatımızın bir para işi haline getirilmesine ve bu salgına karşı ne gibi önlemler alındı? Halkımızın frengiye yakalanmasına engel olma konusunda ne yapıldı ve bundan ne sonuç elde edildi?

Önce yapılması gereken şeyleri ortaya çıkarırsak cevabını da rahat buluruz. Öncelikle, bu mesele kesinlikle hafife alınmamalı, ele alınacak çözüm yolunun nesillerin saadeti veya felâketi ile, yahut milletimizin geleceği ile ilgili olduğu anlaşılmalıydı. Fakat böyle bir anlayış köklü müdahale ve tedbirlerin alınmasını zorunlu kılardı. Her şeyden önce yapılacak iş bütün milletin dikkatini bu korkunç tehlike üzerine yönlendirmek, mücadelenin önemini herkese iyice kabul ettirmek idi. dayanılması zor mecburiyetlerle şüphesiz her zaman etkili sonuçlar alınamaz, fakat, dikkati dağıtacak günün bütün diğer meseleleri bir yana bırakılıp büyük tehlikeye karşı alınan önlemler çok iyi açıklanmalıdır. Çok güç ve görünüşte gerçekleşmesi imkânsız görünen işlerde yapılacak şey, bütün milletin dikkatini aynı mesele üzerinde toplamak, bunun bir ölüm-kalım meselesi olduğunu belirtmektir.

Bir millet ancak bu şekilde büyük uğraşları göğüsler ve büyük hareketleri gerçekleştirmek mümkün olur.

Bu prensip yüksek amaçlara ulaşma mevkisinde olduğu zaman kendi halindeki insanlara da yönelmiş olur. Böyle bir kimse de bu göre-

vi ancak safha safha yapmak zorunda olacaktır. O da, belirli bir şekilde sınırlanan bu işin gerçekleşmesi için çalışmak zorunda kalacaktır ve bunu görev görülünceye, ondan sonraki kısmın yapılmasına sıra gelinceye kadar devam ettirecektir. Kim yürünecek ve fethedilecek yolu, bu yolun ayrı kısımlara ayırma işini ihmal eder ve parçaları metodlu şekilde toplamazsa, o adam hiçbir zaman sonuca asla ulaşamayacak, yarı yolda kalacak, belki de yoldan bile çıkmış olacaktır.

Hedefe ulaşmak için girişilen bu iş bir sanattır, işin üstesinden gelmek, yolun engellerini adım adım aşmak için, büyük güçlerin devamlı olarak işe koşulması gerekir. İnsan hayatının çok zor bir bölümüne hücuma geçmek için gerekli ilk şart şudur: idare, halk kitlesine, ulaşılacak ilk hedefi, tek hedef, insanların dikkatini çekmeye değer kesin hedef olarak gösterebilmeli, buna ulaşmakla, daha sonraki bütün başarıların peşi sıra geleceğini anlatabilmelidir. Yoksa halkın büyük çoğunlugu, bıkkınlık getirmeden, yaptığı işten ümitsizliğe düşmeden bütün yolu katetmeyi göze alamaz. Belirli bir ölçüde hedefe gözünü dikecektir fakat önündeki yola ancak küçük mesafeler halinde bakabilecektir.

Tıpkı bir yolcunun yolun sonunu bilmesi fakat bu uzun yolun sonuna ulaşmak için onu bölümlere ayırması, sonra kararlı adımlarla bu kesimlerin herbirini aşması gibidir bu. Yolcu, yolculuğundan beklenen amacı kendisi tayin ediyor gibidir. Yoluna hiç yılmadan bu şekilde devam edebilir ancak.

İşte bu şekilde, frengi ile mücadele, bütün propaganda araçlarına başvurularak, bunun herhangi bir görev değil, vatan görevi olduğu anlatılmalıydı. Bu maksatla, insanların kafasına frenginin en büyük felâket olduğunu sokabilmek ve bütün millete bu kanaati verebilmek için mümkün olan her çareye başvurulmalıydı. Bu meselenin hallinin ölüm kalım dercesinde olduğu iyice anlatılmalıydı.

Bir milletin dikkati ancak uzun bir zaman, gerekirse yıllarca hazırlanarak çekilirdi ve bundan sonra ağır önlemlere başvurulabilirdi, büyük fedakârlıklar istenir ve halk kitlesi dâvayı birdenbire terketmezdi.

Gerçekten bu hastalığın hakkından gelebilmek için, çok fazla emek harcamak ve fedakârlıklar yapmak gerekir. Frengi ile mücadele, fuhuşa karşı, peşin hükümlerle, eski alışkanlıklarla, o güne kadar geçerli sayılan teorilere, yaygın kanaatlere ve bazı çevrelerin sahte dindarlığına karşı mücadele etmeyi gerektirir. Bu olayları bir hukuk temelinde -ister yalnızca ahlaki hukuk olsun- mücadele etmenin ilk şartı, gelecek nesillerin erken evlenmelerini sağlamak için çaba harcamaktır.

Nasıl yorumlanırsa yorumlansın. Geç evlenmeler insanlığın yüz karası olan, organizasyonun desteklenmesinin tek sebebidir. Oysa insanlar kendilerinin Tanrı'nın suretinde yaratıldıklarını söylemekten hoşlanırlar. Fuhuş insanlığa hakarettir. Fakat onu ahlâk konferanslarıyla, hukuki bir iyi niyet ile ortadan kaldırmak mümkün değildir. Onu tehdit etmek, kesin olarak ortadan kaldırmak, önce onu meydana getiren bazı ön şartları ortadan kaldırmakla mümkündür.

Bu şartların birincisi erken evlenmeyi mümkün hale getirmektir. Evlilik, insan doğasının, özellikle erkeğin, ihtiyacına cevap verir, çünkü bu konuda kadın sadece pasif bir rol oynar. İnsanların ne derece sapıttıkları, aralarından nicelerinin düşünce gücünü yitirmiş olduklarını, en iyi denilen sosyeteye mensup annelerin arzu ve itiraflarından anlamak kolaydır. Bu anneler, çocukları için gün görmüş bir adam bulunursa minnettar kalacaklarını söylerler. Bu çeşit görüp geçirmiş adamlar genellikle az değildir ve zavallı kız böylece boynuzu kesilmiş bir Siegfried bulmuş olmakla sevinecektir. Çocuklar da bu akla uygun evliliğin görünen sonuçları olacaktır.

Soyda bir hastalık olacağı için sıkı bir doğum sınırlaması meydana geldiği ve doğa tarafından her türlü seçme hareketine mani olduğu –çünkü bütün yaratıkların en sefillerini bile korumak gerekir-. Düşünülecek olursa, böyle bir teşkilâtının niçin devam ettiği ve onun hangi amaca ulaşabileceği konusu ortaya çıkar.

Fuhuş için de aynı şey sözkonusu olmaz mı? Bu konuda gelecek nesillerin hiçbir rolü olmuyor mu? Yahut çocuklarımızın, torunlarımızın, onların son haklarını kullanmalarına, son doğal görevlerini yapmalarına caniyane bir şekilde engel olduğumuz için yapacakları duanın omuzlarımıza yükleneceği bilinmiyor mu?

Gelişmiş milletler işte böyle dejenere olurlar ve yavaş yavaş yok olurlar. Evliliğin amacı evlenmiş olmak değildir. Evlilikteki esas amaç, cinsin ve ırkın kalıcılığını ve çoğalmasını sağlamaktır. Evliliğin tek amacı ve tek görevi budur.

Bu konu bilindikten sonra, erken evliliğin doğru olup olmadığını, vazifesini yerine getirip getirmeyişi ile ölçülebilir. Erken evlilik iyidir, çünkü genç aileye sağlam ve dayanıklı bir nesil yetiştirmesi imkânını verir.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bazı ön şartları yerine getirmeden, sosyal tedbirler almadan yapılmamalı, düşünülmemelidir.

Bu küçük mesele, sosyal açıdan kesin tedbirler alınmazsa halledilemez. Bu meselenin önemi açık olarak şurada görülür. "Sosyal denilen

Cumhuriyetin mesken dâvasını halledemeyişi, evlenmeleri engelliyor ve bu suretle fuhuşa teşvik etmiş, fırsat vermiş oluyor. Erken evliliğe engel teşkil eden hususlardan biri de ailelerin iaşesine ve kazançların dağılım şekline gerekenden daha az önem verilmesidir. Fuhuşa karşı mücadelede evlenme yaşının bugünkünden daha aşağıya indirilmesi ile netice, ancak sosyal şartlarda büyük değişiklikler meydana getirmek suretiyle alınabilir. Bu meselenin halledilmesi için asıl yapılacak iş budur.

Wind olarak, şimdi hiç endişe duyulmayan birçok hataların eğitim ve terbiye ile düzeltilmesidir.

Eğitimde, fikrî öğrenim ile fizikî gelişme arasında bir uzlaşma meydana getirmelidir. Bugün "lise" dediğimiz okul, eski modelinden tamamen ayrılmıştır.

Bizim terbiyemizde sağlam fikrin sağlam vücutta kalabileceği tamamen unutulmuştur.

Bazı istisnaları saymazsak, büyük halk kitlesine baktığımız zaman bu formülün önemini daha iyi anlarız.

Savaş öncesi Almanyasında bu gerçek hiç dikkate alınmadı. Her günahı kınamakla yetindiler ve yalnız fikrî terbiye ile milletin yüceliğini teminat altına alabileceklerini zannettiler.

Bunun ceremesini sanıldığından daha önce çekeceklerdi.

Bolşeviklerin, yalnız açlık yüzünden veya uzun süren gıdasızlık yüzünden dejenere olmuş toplumlarda uygun faaliyet sahası bulması bir tesadüf değildir.

Meselâ Orta Almanya'da, Saxe'da ve Ruhr Havzası'nda. Bütün bu bölgelerde bu Yahudi hastalığına akıl erbabı denilen kimseler de karşı çıkmıyor.

Bunun sebebi, onların da terbiye görmüş oldukları için fikrî olmaktan daha çok maddî sıkıntı içinde bulunmalarıdır.

Üst tabakalarda fikrî formasyonun yok oluşu, fikrin değil yumruğun hakim olduğu devirde, aydınların tutunmasını ve ilerlemesini imkânsız hale getiriyor.

Kişideki korkaklık ve gevşeklik umumiyetle ve evvelâ vücut dermansızlığından ileri gelir.

Fakat fikrî öğrenimde aşırılık, buna mukabil fizikî terbiyeyi terketmek genç çocuklarda cinsî tezahürlerin doğmasına sebep olur.

Spor ve jimnastiğin çelik gibi sertleştirdiği bir genç, sadece fikrî gıda alan ve evden dışarı çıkmayan bir gence kıyasla, zevk ihtiyaçlarını daha az duyar.

Makul bir eğitim şekli şu hususu dikkate almalıdır. Sağlam bir gencin kadından bekleyeceği memnuniyet, bozuk ahlâklı zayıf bir gencin bekleyeceği memnuniyetten farklı olacaktır. Her terbiye, genci bütün boş zamanlarını bedenini kuvvetlendirmeye, faydalı olacak şekilde takviye etmeye sevketmelidir. Onun, gençlik yıllarını haylazlıkla, sinemaları doldurup sokakları boş yere arşınlayarak geçirmeye hakkı yoktur. Hayatın bir gün onu çok gevşek bir şekilde bulmaması için körpe vücudunu sağlamlaştırmalıdır.

Gençleri terbiye edenlerin vazifesi bu işi hazırlamak, sevk ve idare etmektir. Onların vazifesi bir takım bilgiler üflemekten ibaret değildir. Terbiyeciler herkesin yalnız kendi vücudu ile meşgul olması gerektiği şeklindeki eski fikirleri silip atmalıdırlar. Hiç kimsenin zürriyetin ve dolayısı ile ırkın zararına olacak günahları işlemeye hakkı yoktur.

Beden terbiyesine paralel olarak ruhun zehirlenmesine karşı da mücadele edilmelidir. Dış hayatımız, cinsî tahriklerin ve tezahürlerin çiçek açtığı bir serde geçer gibidir. Sinemalarımızın, çeşitli kurum ve tiyatrolarımızın "menü"süne bakınız. Buralarda, bilhassa gençliğe lâzım olan gıdalar yoktur. Sergilerde ve ilân sütunlarında halkın dikkatini çekecek en âdi usullere başvurulmuştur. Düşünme duyusunu yitirmemiş bir kimsenin, bunların en ağır zararlara yol açtığını anlamaması imkânsızdır. Bu sıcak ve sansüel atmosfer, bir genci henüz her şeyi anlamaması gereken bir çağda, bir takım tahrik ve tezahürlere sevkeder. Bu çeşit terbiyenin bugünkü gençlik üzerindeki etkisini üzüntüyle görebiliriz. Vaktinden önce olgunlaşmış ve yine vaktinden önce ihtiyarlamış durumdadır.Öndört-onbeş yaşlarındaki çocuklarımızın manevî hayatlarında korkunç şeyler olduğu mahkemelerden halkın kulağına geliyor ve bir görüş verebiliyor. Buna şaşmamak gerek, çünkü daha bu yaşlarda frengi kurbanı oluyorlar. Bedenen zayıf, ruhen tefessüh etmiş bazı gençlerin, büyük şehir fahişelerinden biri ile evlenmesi bir sefalet değil midir?

Fuhuşu ortadan kaldırmak isteyenler, her şeyden önce onu meydana getiren ahlâk bozukluğunu, manevî sebepleri ortadan kaldırmalıdırlar. Bu kimseler önce büyük şehir medeniyetinin manevî hastalık bulaştıran pisliğini ortadan kaldırmalı ve bunu kime karşı olursa olsun, ne kadar gürültü ve patırtı çıkarırlarsa çıkarsınlar, hiç düşünmeden yapmalıdırlar. Gençliği her gün içine düştüğü bataklıktan çekip çıkarmazsak, orada boğulup gidecektir.

Bunu görmeyenler ve vazifelerini yapmayanlar, gelecek nesli iyice saracak olan fuhuş suçuna ortak olurlar. Medeniyetimizi pislikten ayık-

lama, saflaştırma işi bütün sahalara yayılmalıdır. Tiyatro, sanat, edebiyat, sinema, basın, afiş, sergi gibi hemen her şey kirlenmekten kurtarılmalı, temizlenmeli, medeniyetin ve devletin prensibi olan manevî bir fikrin hizmetine verilmelidir.

Dışarıdaki hayat, modern egzotizmin parfümünden, fazilet taslayan riyâkârlıktan kurtarılmalıdır. Bütün bu işler için "AMAÇ" ve "ARAÇ" milletimizin moral ve fizikî sağlığını korumak endişesiyle tesbit edilmelidir. Irkın kalıcılığını korumak endişesi karşısında ferdin hürriyeti kalkar. Ancak bu tedbirler alındığı zaman salgını önlemek ve başarı sağlamak şansı mevcuttur. Fakat bunlar asla bir takım yarım tedbirler olmamalıdır. En ağır ve en kesin kararlar alınmalıdır. Şifa bulmaz hastaların henüz sıhhatte olan hemcinslerine hastalık aşılamalarına imkân bırakmak için zaaftır. Böyle bir zaaf, bir kişiye kötülük yapmamak için yüz kişinin ölmesine razı olmak demektir. Frengili bir kimsenin frengili bir zürriyete sebep olmaması frengilileri çoğaltmaması için ona imkân vermemek, metodlu bir şekilde yapılırsa, en insanî bir hareket olur.

Şu hareket, milyonlarca zavallıyı hak etmedikleri ıztıraptan kurtarır ve tedrici şekilde tedaviye götürür. Bu istikamette yürümek için verilen karar, zührevî hastalıklara karşı bir set kurulmasını gerektirecektir. Çünkü gerekirse şifa bulmaz hastalar tecrit edileceklerdir. Hastalığa maruz kalanlar için bu barbarca bir tedbirdir fakat çağdaş insanlar için ve gelecek için çok hayırlı, çok büyük bir iyiliktir. Bir asırdaki geçici ızdıraplar, müteakip asırlardaki ızdırap ve sıkıntıları yok edebilir ve etmelidir.

Frengiye ve ona aracı olan fuhuşa karşı mücadele, insanlığın en büyük vazifelerinden biridir. Büyük vazifedir, çünkü bu, münferit bir mesele değil, bu bulaşıcı hastalığın doğurduğu bir sürü kötülüğü, hastalığı bertaraf etme işidir. Vücuttaki bu âfet aslında, ırkî, sosyal ve manevî içgüdülerin bozulmasından meydana gelen bir hastalığın sonucudur. İster ihmal, ister tembellik yüzünden bu mücadele yapılmazsa, beş yüz sene sonra milletlerin ne hale geleceğini görmek mümkündür. Yaradanı istihza etmeden, Tanrının onu kendine benzer yarattığını söyleyebilecek pek az insan bulunur.

Eski Almanya bu salgına karşı nasıl bir mücadele denedi? Sakin kafa ile düşünülünce bu sorunun cevabı gerçekten sıkıcı oluyor. Muhakkak ki, daha sonra getireceği sonuçları çok iyi anlamamış olsalar bile, hükûmet çevreleri bu hastalığın korkunç tahribatını görmüşlerdi. Fakat bu salgınla mücadele işinde tam bir başarısızlığa düştüler, çünkü köklü reformlar yerine yarım ve etkisiz tedbirlere başvurdular.

Bu hastalık için şurada burada bir takım dogmatik fikirler ileri sürüyor fakat sebeplere dokunmuyor, olduğu gibi bırakıyorlardı. Her fahişe tıbbî bir muayeneden geçiriliyor, hastalığı olanlar bir hastahaneye sevkediliyor, burada suni bir şekilde tedavi gördükten sonra tekrar salıveriliyordu. Gerçi, sağlam veya tam tedavi edilmiş olmayanların cinsî münasebetini yasaklayan müeyyide kurulmuştu. Bu, fena bir tedbir değildi, fakat tatbikatta hiçbir müsbet sonuç alınamadı. Evvelâ kadın -eğer hastalık onda ise- mahkeme karşısına çıkıp, hastalığı bana şu adam bulaştırdı demeyi reddedecektir. Bu kanunun hastalıklı bir kadın için faydası çok azdır. Bu usulden en çok acı çekecek olan odur, çünkü o bu durumda, muhitinin gözünden düşecek, nefret edilecektir. Erkekte bu mahzur daha azdır. Farzedelim ki, bu hastalığı ona bulaştıran kocasıdır. O zaman şikayet edebilecek midir? Bu durumda ne yapmalıdır? Erkeğe gelince o, bu hastalığa genellikle sarhoş iken gidip yakalanır. Bu durumda düşüp kalktığı kadının sıhhat derecesini anlayamaz.

Zaten hastalıklı fahişeler de bunu iyi bilirler ve bu durumda olan erkekler onlar için idealdir. Sonunda adam şaşırır, ama geç kalmıştır, bütün gayretiyle hatırlamaya çalışsa bile, ona bu kötülüğü yapanı hatırlayamaz. Berlin gibi, Münih gibi bir şehirde bunu hatırlayamaması da normaldir. Bunlara bir de büyük şehir cazibesine kapılıp taşradan gelen tecrübesiz ziyaretçileri ekleyiniz.

Nihayet, hasta olup olmadığını kim bilebilir? Tedaviden sonra hastalığın nüksetmesi ve başlangıçta şüphe edilmediği için çok büyük felâketlere sebep olması az görülen şey midir? İşte bu suretle, korunmak için konan kanunî müeyyidelerin tatbikatta hemen hemen hiçbir faydası olmadı. Fahişelerin tıbbi muayeneden geçirilmeleri de aynı şekilde faydasız kaldı. Zaten tedavi de kesin olmuyordu. Alınan tek sonuç şu oldu. Bütün tedbirlere rağmen hastalığın gittikçe daha fazla yayılması. Bu da onu önlemek için başvurulan usullerin başarısızlığını göstermeye yeter. Bu hususta yapılan her şey yetersiz olduğu kadar da komikti.

Milletin ahlâken fahişeleşmesi önlenemedi ve gerçekte bunu önlemek için hiçbir şey yapılmadı. Bu meseleyi hafife alanlar yi niyetle istatistiklere baksınlar, son yüz yıl içinde bu âfetin ne kadar yayıldığını görsünler ve bunun sonunu düşünsünler. Gözlerinin önüne gelecek felâket karşısında ürpermemeleri için gerizekalı olmaları gerekir.

Eski Almanya'nın bu derece korkunç bir hâdise karşısında takındığı tavır, onun bu zaaf ve yetersizliği, milletin tefessüh etmekte olduğunu gösteren belirtiler olarak kabul edilebilir. Kendi sağlığımızı korumak

için yapılan bir mücadelede gücümüz yetmiyorsa, her şeyin bir mücadele olduğu bu dünyada yaşama hakkını kaybederiz.

Eski imparatorluğun bozulmasını gösteren en belirli hâdiselerden biri de kültür seviyesinin yavaş yavaş düşmesiydi. Kültür derken, bugün medeniyet kelimesi ile ifade edilen şeyi kastetmiyorum.

Medeniyet, aksine, ruh ve hayatın en büyük düşmanı gibi görünmektedir. Daha geçen asrın sonlarından itibaren sanatımıza, o güne kadar tamamen yabancı, meçhul sayılan bir eleman sızmaya başlamıştı. Şüphesiz geçmiş devirlerde de birçok zevksizlikler olmuştu fakat bu daha çok, ileride tarihin bir değer biçtiği sanatın yol değiştirmesi yüzünden olmuştu.

Hiçbir sanat niteliği taşımayan, ruhsuzluk, akılsızlık derecesine varan entellektüel bozulmadan ileri gelmiş değildi. Kültürel bakımdan bu tezahürlerle birlikte, daha sonra çok belirli bir hal alan siyasî çöküntü de başlamıştı. Sanatta bolşevizm, bolşevizmin mümkün olan ve yaşayan tek kültürel biçimidir ve entellektüel alanda onun tek tezahürü budur.

Bu görüşü tuhaf karşılayanlar sanatı bolşevikleştiren devletlerin sanatına baksınlar, resmen kabul edilen sanatı, devlet sanatını, deli saçmalarını, ya da asrın sonlarında bizim kübizm ve dadaizm mefhumları ile tanıdığımız şeyleri ürpererek seyredeceklerdir. Çok kısa süren Bavyera Sovyet Cumhuriyeti'nde bile bu hadise görülmüştür.

Bütün resmî afişler, gazetelerdeki propaganda resimleri v.s. yalnız siyasî bozukluğun damgasını taşımakla kalmıyor, kültür düşüklüğünü de gösteriyordu. 1911'den beri fütürist ve kübistlerin çalışmalarıyla başlayan kültürel çöküntü, altmış yıl önce, şimdi bizim acısını çektiğimiz siyasî çöküntüyü çok az sezdiriyordu.

Altmış yıl önce "dadaist"lerin yaptıklarını sergilemek imkânsız görülürdü, böyle bir serginin organ izatörlerini tımarhaneye atarlardı, oysa bunlar bugün artistik cemiyetlerde başkanlık yapıyorlar. Bu salgın doğmayacaktı, çünkü umumî efkâr müsamaha etmez, devlet de müdahale etmeden seyirci kalamazdı, zira bir milletin entellektüel çılgınlığa itilmesini önlemek bir hükûmet işi idi.

Fakat böyle bir gelişme bir gün son bulmak zorundaydı. Bu biçim sanatın umumun anlayışına uygun düştüğü gün, insanlığın en şiddetli sarsıntılarından biri meydana gelmiş olacaktı.

Böylece insan beyninin tersine gelişmesi de başlamış olacaktı. Fakat bunun nasıl sonuçlanacağını düşünmek insanı ürpertiyor. İşte bu nok-

tadan kültürümüzün son yirmi yılını gözden geçirirsek ne derece geriye doğru yol aldığımızı da dehşetle görürüz.

Her tarafta kültürümüzü er-geç mahvedecek olan habis urlara, bu urların tohumlarına rastlıyoruz.

Burada da tefessüh etmekte olan bir âlemin dağılma olaylarını farkedebiliriz. Bu hastalığı kontrol altına alamayan milletleri büyük bir felâket bekliyor.

Bu marazi fenomenler Almanya'da, hemen hemen bütün sokaklarda görülebilirdi. Her şey son noktayı da aşmış, süratle uçuruma gidiyordu. Tiyatronun seviyesi belirli bir şekilde düşüyordu ve saray tiyatroları bu sanat fahişeliğine karşı çıkmasaydılar daha o zaman bir kültür unsuru olarak kaybolup gidecekti.

En meşhurları da dahil olmak üzere bu tiyatrolar üzerinde biraz düşünürsek sahne temsillerinin kötülüğü yüzünden milletin tiyatroya gitmemesinin daha iyi olacağı kabul edilir. Gençliği, güya "sanat merkezi" denilen bu yerlerin çoğuna gönderememek, iç bozulmanın elem verici bir işareti idi. Zaten bazı tiyatroların gençlerin gidebileceği yer olmadığı, utanç duyulmadan açıktan açığa söyleniyordu. Bunu da müzelere yakışan şu umumî kanaatle belirtiyorlardı. "Gençlerin girmesi yasaktır"

Gençliğin formasyonunda baş rolü oynaması gereken bu yerlerde böyle tedbirler almak mecburiyeti olduğunu düşünün, gençliğe zararlı olan bu yerlerin yetişkinleri de eğlendirmekten uzak olduğunu göz önüne getirin, devirlerin en büyük tiyatro yazarları böyle tedbirler karşısında ne düşünür ve bu tedbirleri gerektiren duruma ne derlerdi? Schiller ve Goethe hiddet ve şiddetle nasıl dönerlerdi. Gerçekten bugünkü Alman şiirinin yanında Schiller, Goethe ve Shakespeare nedir? Eski bir çağın eskimiş, modası geçmiş hâdiseleri! Çünkü bugünkü devrin özelliği şudur. Bu devir bir takım hayasızlıklar, pislikler getirmekle kalmamış, geçmişteki bütün değerleri, büyük olarak ne varsa hepsini çamura batırmıştır. Zaten bu gibi hâdiseler böyle devirlerde her zaman görülür. Bir devrin sanat ürünleri ne kadar sığ ve sefil ise, geçmişteki üstün, yüce ve vakur eserlere o kadar çok kin beslenir. Böyle devirlerde tercih edilen şey kendi yalanlarını ve kötü eserlerini sürmek ve mukayese imkânı bırakmamak için, insanlığın hatıralarını tamamen silmektir. Bunun içindir ki, her yeni kuruluş, her inkılâp, ne kadar bayağı ve sefil bir durumda ise, mazinin son izlerini silmek için o kadar gayret sarfeder. Oysa gerçekten büyük olan bir inkılâp, hiç korkusuz, geçmiş nesillerin güzel eserlerine daima değer verir ve onlara bağlanır, hatta

çok defa onları değerlendirme işine koyulur. Çünkü böyle gerçekten büyük bir inkılâbın, mazinin verileri yanında solgun kalmaktan korkusu yoktur. Aksine, insan kültürünün müşterek hazinesine daha kıymetli bir katkıda bulunur, ekseriya eski eserlerin hatıralarını destekler, lâyık oldukları saygıyı gösterir, bu şekilde yeni ürünlerin daha iyi anlaşılmasını sağlar. Dünyaya kıymetli bir eser veremeyen fakat kendine üstünlük vehmeden kimseler, bütün gerçek değerlerden nefret eder, hatta tahrip ve yok etmeye çalışır. Ve bu, yalnız genel kültür sahasında değil, siyasî hâdiselerde de böyledir. Bir ihtilâl hareketi ne kadar az değer taşırsa, eski şekillere o kadar çok kin besler. Burada, kendi eserini meydana çıkarmak ve tutturmak için duyulan endişenin, geçmişin gerçekten güzel ve üstün eserlerine nasıl körükörüne kin beslemeye sevkettiği görülür. Meselâ Büyük Frederik'in, Frederik Ebert'in hatırası yok olmadıkça, yenilerin takdirinde ihtiyatlı davranılacaktır. Korkusuz kahramanın eski Brem oburlarına karşı durumu, güneşin Ay'a karşı durumu gibidir. Ancak güneş ışıkları çekilince Ay parlayabilir. Yeni Ay'ların sabit yıldızlara kin beslemesinin sebebi işte budur. Kader, siyasî alanda iktidarı geçici bir zaman için böyle değersizlere bıraktığı zaman, bunlar geçmişi lekelemek, çamura batırmakla kalmaz, suni çarelere başvurarak, kendilerinin tenkid edilmesini de önlemeye çalışırlar. Buna örnek olarak yeni Alman Cumhuriyetinin korunması için çıkarılan kanunu gösterebiliriz. Yeni bir fikir, yeni bir eğitim, yeni bir dünya anlayışında olduğu gibi, yeni bir siyasî veya iktisadî harekette de bütün maziyi inkâr etmeye, onu kötü veya değersiz göstermeye çalışırlar. Böyle bir kinin sebebi çok defa yeniyi temsil edenin değersizliği veya kötü niyetidir. İnsanlığa gerçekten yararlı bir yenileşmenin vazifesi her zaman son sağlam temelden itibaren inşa etmek olmalıdır ve olacaktır. Böyle gerçek bir hareket olarak görmeyecektir. Çünkü bütün insanlık kültürü ve insanın kendisi, uzun ve tek bir inkılâbın sonucundan başka bir şey değildir. Bu uzun inkılâba, bu yapıya, her nesil kendi taşını koymuştur. Demek ki, ihtilâlin anlamı ve amacı bu yapıyı yıkmak değil, kötü olanı, kötü adapte edileni çıkarıp, yapıyı bu kötülüklerden ayıklayıp, daha sağlam bir şekilde inşaya devam etmektir. Ancak bu yapıldığı zaman ilerlemesinden bahsedebiliriz ve ancak o zaman buna hakkımız olur. Aksi halde dünya kaostan kurtulamaz. Çünkü her nesil maziyi inkâr etmeye, işe koyulmadan geçmişin eserlerini yıkmaya hakkı olduğunu iddia eder.

Savaş öncesi genel kültürümüzdeki en acı şey, yalnız yaratıcı sanat gücünün tamamen yok oluşu değil, bununla birlikte, kültür bakı-

mından şimdikinden daha iyi ve daha büyük bir hatıranın lekelenmesi ve bilinmesidir. Sanatın hemen hemen bütün alanlarında, bilhassa tiyatro ve edebiyatta, asrın başlarında daha az ve daha değersiz eserler verilmeye başlandı. En iyi eserleri kötülemek moda halini aldı. Eskiler, kötü ve modası geçmiş şeyler olarak gösterildi. Sanki bu devrin itibarsız yetersizliği bir üstünlük gösteriyormuş gibi. İçinde bulunduğumuz durumdan geçmişi çıkarma çabaları, istikbal havarilerinin niyetini açık ve seçik olarak belli ediyor. İyice anlaşılıyor ki, onların niyeti yeni bir kültür anlayışı getirmek değil medeniyeti yıkmaktır, mümkün olduğu kadar derin bir şekilde o güne kadar sağlam kalan artistik duyulan çılgınlığa götürmektir ve zihinlerde bolşevizm politikasını hazırlamaktır. Perikles asrını Parthenon materyalize etmişse, bugünkü bolşevik devir de bunu bazı kübistlerin yapmacık tavırlarıyla yapıyor. Kültüre yapılan bu tecavüze cephe almaları gereken, milletin eğitim işi kendilerine tevdi edilmiş olan bir kısım halkımızın görünen gevşekliğine ve korkaklığına da dikkati çekmek lâzım. Bolşevik yaygaralarından, onların kendilerini seçkin yaratıcılar olarak tanımayanlara saldırmalarından, gerici ve geriletici olarak mahkûm etmelerinden korkarak, ciddî bir şekilde direnmekten vazgeçtiler. Oysa bu mücadeleye atılmaları kaçınılmaz zannediliyordu. Bu yarı delilerin ve mantıksız düzenbazların suçlamalarından gerçekten korkuluyordu. Bu dolandırıcıların, entellektüel bakımdan dejenere olmuş bu insanların imal ettikleri şeyi anlamamak ayıp sayılacakmış gibi davranılıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse bu kültür çıraklarının deli saçmalıklarını bir eser gibi göstermek için kullandıkları çok basit bir usulleri vardı. Şaşkın kimselere, anlaşılmaz ve besbelli mantıksız eserleri, kendi deyimlerince, kendileri tarafından “yaşanmış bir hâdise” olarak gösteriyor, böylece, birçok kimsenin ağzından, herhangi bir aksi sözü almış, bertaraf etmiş oluyorlardı. Bunun gerçek bir tecrübe olduğundan şüphe edilemezdi, şüphe edilecek husus, sağlam kişilere, akıl hastalığına yakalanmış insanların, yahut canilerin hayal ve kuruntularının sergilenmesi için zemin ve ortam bulmasıydı. Bir Maurice Von Schwind’in, ya da Böcklin’in eserleri de içten yaşanmış eserlerdi fakat bunlar ilâhî lûtfa nail olmuş sanatkârlardı, bir takım soytarılar değildi. Bu konuda entellektüel çevre dediğimiz çevrelerin, halkımızın sağlam duyularını zehirleme işine karşı çıkmış gibi durmaları, bu hayasız çılgınlıklardan kurtulması için halkı kendi hallerine bırakmaları da dikkate değer.

Sanattan anlamıyormuş gibi görünmemek için, sanata meydan

okuyan bu saçmalıkları satın alıyorlardı. Öyle ki sonunda iyi ve kötüyü ayırma emniyeti de kalmadı. Düşünmeye değer bir durumu daha anlatalım. Onsekizinci yüzyılda şehirlerimiz yavaş yavaş medeniyet merkezi niteliğini kaybetmeye başladılar, basit birer göç merkezi seviyesine düştüler. Büyük şehirlerimizdeki modern proleteryanın yaşadığı yere duyduğu kısmi bağlılık, bu yerin herkese sadece bir durma yeri olmasından ileri geliyordu. Bunun sebebi, kısmen sosyal zaruretlerden doğan ikamet değiştirmelerdi ve bu durum insana bulunduğu şehre sıkı sıkı bağlanmaya zaman bırakmıyordu. Genel kültür bakımından karakter yokluğu ve bugünkü şehirlerimizin kuraklığı işte bunun sonucudur. Kurtuluş savaşları sırasında Alman şehirleri yalnız az nüfuslu değil, kapladığı yer bakımından da mütevazı idi. Gerçekten büyük olan çok az şehir de merkezlerden ibaretti ve bunların çok belli kültürel değerleri, kendilerine has bir sanat damgalan vardı. Bugünün aynı büyüklükteki şehirlerine kıyasla, nüfusu elli binden fazla olan o şehirler ilim ve sanat hazinesi bakımından zengin idiler. Münih 60.000 nüfuslu iken Alman sanat merkezlerinden biri haline geliyordu. Bugün bütün endüstri şehirleri bu nüfusu bulmuş ve çoğu aşmış durumdadır. Fakat hiç birinin gerçek, özel bir değeri yoktur.

Bu şehirler insanların süründüğü bir yığın kışla ve gecekondudur, başka bir şey değil. Bu derece karaktersiz bu şehirlere bağlanmak anlaşılmaz bir iştir. Başka şehirden daha fazlası olmayan, bir özelliği bulunmayan, en ufak bir sanat görüntüsünden kaçınılan böyle bir şehire kimse bağlanmak istemez. Fakat hepsi bu kadar değil.Büyük şehirlerin nüfusu arttıkça gerçek sanat eserlerinden daha yoksun kalıyor. Her zaman daha kaba bir görünüş alıyor, küçük, fakir endüstriyel lokalleri daha çok olmasına rağmen, aynı görünüşü arzediyorlar. Bu modern devrin büyük şehirlerimize kültür katkısı çok yetersizdir. Bütün şehirlerimiz geçmişin şanı ve hazineleri ile yaşıyor. Bugün Münih şehrinden 1.Louis zamanında yapılan şeyleri çıkarınız, o devirden bu yana ne kadar az sanat eseri meydana geldiğini dehşetle göreceksiniz. Berlin için de diğer büyük şehirlerin çoğu için de aynı şey söylenebilir. Asıl mesele şudur.Bugün büyük şehirlerimizde, bütün bir devrin sembolü olarak, şehrin genel görünüşünde ayrı bir özellik taşıyan hiçbir âbide yoktur. Oysa orta çağ şehirlerinin her birinde, onun şanını gösteren bir abide bulunurdu. Karakteristik abide özel mülkler arasında değil, umumun müşterek abideleri arasında bulunurdu. Bu abideler geçici bir zamana değil, ebediyete vakfedilmişlerdi. Çünkü bu abideler özel şahısların zenginliğini değil, toplumun yüceliğini ve önemi-

ni yansıtıyordu. Böylece, bizim için bugün bile anlaşılması ekseriya güç olan bir şekilde, herkesi şehre bağlayacak abideler dikilirdi. Bir şehirlinin gözünde evler vatandaşların orta derecede olan yapılarıydı. Fakat ortak yapılar çok muazzamdı ve herkese ait idi. Bu ortak yapıların yanında, evler sadece bir aksesuar idi. Eski devlet yapıları ile vatandaş evleri arasındaki azamet farkını mukayese edecek olursak, umuma ait eserlere daima birinci derecede önem verildiğini görürüz.

Bugün bizim hayranlıkla seyrettiğimiz, eski dünyanın harabeleri, enkaz yığınları arasındaki sütunlar, özel şahısların mülkleri değil, mâbedler veya devlete ait binalardır. Bu büyük yapıların sahibi toplum idi. Gerileme devrindeki Roma'da bile birinci sırayı alan yapılar vatandaşların villâları veya sarayları değildi. Birinci derecede önem verilen eserler toplumun müşterek malı olan eserler, kaplıcalar, stadlar, sirkler, su sarnıçları, bazilikalar idi. Sanat anlayışı tamamen ayrı olsa da, Orta çağda Cermenlerde de aynı prensip hakimdi. Antik devrin akropol ve panteonundaki mâna, şimdi gotik kubbelerin biçimlerinde görülüyordu. Bu devler, ortaçağ şehrinin kiremit ve ahşap evler kalabalığı arasında, onlara hakim bir şekilde yükselen abidevî yapılardır. Bugün onların etrafında daha yüksek apartman kışlalar inşa edilmiştir ama, onlar özelliklerini muhafaza ediyorlar. Her mahalleye bir karakter veriyor ve mahallenin çehresi oluyorlar. Katedraller, belediye sarayları, anbarlar, gözetleme kuleleri, aslında antikitenin anlayışı üzerine kurulmuş yapılar ve izlerdir. Bugün devlet yapıları ile özel şahıslara ait yapılar arasındaki fark ne kadar acıklı bir seviyeye indi. Roma'nın akıbetine bir gün Berlin de uğrayacak olursa, günümüzün medeniyetinin en büyük eserleri ve özelliği olarak karşılanacak ve takdir edilecek yapılar, birkaç Yahudiye ait mağazalar ve bazı şirketlere ait oteller olacaktır. Reich'ın binaları ile tüccar ve sermayedarların binaları arasındaki büyük farka bakınız!

Devlet yapılarına ayrılan ödenek çok defa yetersiz derecede azdır. Bugün ebediyete kalması için değil, günlük ihtiyaçları karşılamak için bina yapılıyor. Hiçbir yüksek fikir bu rekabete karşı koyamıyor. Berlin Şatosunun inşa edildiği zamanki önemi, günümüzde yapılan yeni kütüphanenin öneminden daha farklı bir önem taşıyordu. Bir savaş gemisi için 60 milyon harcanırken, Reich'ın en büyük, en güzel ve tarihe kalması gereken abidesine bunun ancak yarısı ayrılıyordu. İç tesisatın yapımına karar verileceği zaman, taş kullanılmasına ve duvarlarına alçı ile sıvanmasına mecliste kim itiraz etti? Oysa bu sefer parlamenterler gerçekten iyi çalışmışlardı. Taş duvarlar arasındaki alçı kafalar yerlerinde değildi. Ha-

sılı, bugün şehirlerimizde halk toplumunun hakim olduğunu gösteren özellikler yoktur. Bu şehirlerde toplumun kendisini sembolize eden bir şey görmemesi de bu durumda, şaşılacak bir şey değildir. Büyük şehirlerde yaşayan insanların, şehirlerine karşı tam bir kayıtsızlık içinde olmaları üzüntü vericidir. Medeniyetimizin çöküşünün ve toptan yıkılışımızın bir belirtisi de işte budur. Devrimiz, miskinlik, gayesizlik, içinde boğuluyor, daha doğrusu paraya köle oluyor. Onun için, böylesine bir köleliğin, kahramanlığın mânâsını bu şekilde yitirmesine şaşmamalı. Hal, yakın geçmişin ektiklerini biçmesinden başka bir şey yapmıyor.

Bütün bozulma hâdiseleri belli bir anlayış noksanlığının ve bundan doğan genel kararsızlık ve güvensizliğin sonucudur. Devrin her büyük meselesine karşı takınılan tavırda, yürütülen muhakemede kararsızlık var. Bundan dolayı da eğitim ve öğretimden başlamak üzere, her şey bayağı ve temelsiz. Herkes sorumluluktan kaçıyor ve bunun için de besbelli olan hatalara bile korkakça müsamaha ediliyor. İnsaniyetçilik hayal etmek moda halinde. Bir takım sapmalarla ve hatalı fertleri korumakla milyonlarca insanın geleceği feda ediliyor.

Savaş öncesindeki dinî duruma bir göz atılacak olursa umumî karışıklığın ne kadar yaygın olduğu anlaşılır. Milletin büyük bir kısmı, kâinat hakkındaki inanç ve telâkkilerini yitirmişti. Muhtelif kiliselere mensup olanlar aldırışsız insanlardan daha az bir rol oynuyorlardı. Oysa Asya ve Afrika'daki iki imtiyazlı dini kurum, yeni mürid ve taraftar kazanma görevini yapıyordu, fakat bu faaliyetin başarısı, Müslümanlığın yayılması ve ilerlemesi karşısında çok küçük kaldı. Habeşistan'da milyonlarca müntesip kaybedildi, memleket içinde bile dinî hayata yabancı kaldılar veya kendi yollarını takip ettiler. Bütün dinlerin dogmatik esaslarına karşı şiddetli bir mücadeleye girişildi, oysa bu dünyada dinin yerine başka şeyin konulması kabul edilemez. Halk çoğunluğu filozoflardan teşekkül etmiş değildir. Kitle için iman, dünyada ahlâkî anlayış için tek esastır. Bugüne kadar geçerli olan dinlerin yerini alacak çeşitli vasıtalar memnuniyet verici bir sonuç getirmemiştir, onun için dinin yerine başka şey konulamaz. Fakat din! inanç ve öğrenim tesirli bir şekilde bütün tabakalara yayılırsa, bu imanın söz götürmez içeriği her etkili harekete temel oluşturacaktır. Devlet için anayasalar ne ise, dinler için de akideler odur. Bu akideler olmadan yüksek mevkiye çıkmış birkaç yüz bin kişi akıllı uslu yaşayabilecek, ama milyonlarca insan yaşayamıyacaktır. Son derece kaypak ve tamamen belirsiz, sallantılı bir ruhani fikir, ancak dogmalarla açık şekilde belirtilebilir ve onsuz

iman halini alamayacağı bir şekle sokulabilir. Aksi halde fikir hiç bir zaman metafizik bir anlayış olarak bir kelime ile felsefî bir kavram olarak gelişemez.

Bu şartlar altında dogmalara karşı mücadele, devletin meşru temellerine karşı yapılan mücadeleye çok benzer. Devletin meşruluğuna karşı girişilen mücadele nasıl tam bir anarşi ile sonuçlanırsa, dine karşı mücadele de öyle değeri olmayan dini mihilizm (yokluk) ile sonuçlanır. Politikacı için bir dinin değerinin takdiri, arzedebileceği bazı yetersizliklere göre olmaktan ziyade, açıkça daha hayırlı olduğu görülen iyi telâfileri ile olmalıdır. Fakat böyle bir telâfi, böyle bir karşılık bulunmadıkça mevcudu yıkmak, çılgınlık ve cinayet olacaktır. Şüphesiz, cismanî olan aksesuarla din! fikri ağırlaştıran, böylece "doğru" denilen ilimle onu faydasız bir uyuşmazlığa düşürenler yüzünden dini durum sorumlu tutulmamalı. Burada, kabul etmek lâzımdır ki, kısa bir mücadeleden sonra, zafer hemen hemen daima ilimden yana olacak, din, tamamen sathi olan bir bilgi seviyesinin üzerine çıkamayanların gözünde ağır kayıplara uğramış görünecektir. Fakat işin en kötüsü, dini inançların siyasî maksatlarla kötüye kullanılmasından doğacak zararlardır. Dini, kendi siyasî çıkarlarına ve işlerine hizmet edecek en uygun bir vasıta bilen sefil elebaşılara yeteri kadar ciddî şekilde karşı çıkılamıyor. Bu utanmaz, bu edepsiz yalancılar, herkes kendilerini işitsin diye, kalabalığa kendi iman ve itikadlarını haykırarak, havlayarak söylerler. Bunu bu uğurda ölmek için değil, bu sayede yaşamak için yaparlar. Basit bir siyasî menfaat için dinlerini satabilirler. Parlamentoda on koltuk elde edebilmek için bütün dinlerin amansız düşmanı olan marksistlerle bile işbirliği yapabilirler. Bir bakan koltuğu kapmak için işi, en ufak bir fazilet izi taşımayan şeytanla evlenmeye kadar götürebilirler.

Savaştan önceki Almanya'da, dinî hayat hoşa gitmeyecek birvaziyette idiyse, buna sebep, hıristiyanlığın "hıristiyan" adını taşıyan bir parti tarafından kötüye kullanılması, hayasız bir şekilde katolik imanı ile bir siyasî partiyi aynı şey olarak gösterme çabası idi. Katolik imanı yerine siyasî partiyi koyma işi çok kötü oldu. Parlamentoda bir sürü değersiz kimseye mevki temin etti ama, kiliseye de çok zararı dokundu. Bu durumun sonuçları bütün ağırlığı ile, bütün milletin omuzlarına yüklendi. Çünkü dini hayatta meydana getirdiği gevşeklik, her şeyin sarsıntı geçirmeye yüz tuttuğu, örf, gelenek ve ahlâkın yıkılma tehlikesiyle tehdit edildiği bir dönemde oldu. Çünkü ciddi hiç bir hâdise ortaya çıkmamış olsaydı, sosyal organizmadaki bu bozukluk büyük tehlike arzetmeden

durabilirdi. Fakat milletin iç sağlamlığı meselesine kesin bir önem kazandıran yeni ve büyük olaylar karşısında bu bozukluklar vahim ve meşum bir hal aldı.

Dikkatli gözler, siyasî alandaki bazı hastalıkların da, en kısa zamanda durumu değiştirecek tedbirler alınmadığı takdirde, imparatorluğun yakın bir gelecekte yıkılacağını haber veren belirtileri görebiliyorlardı. Alman iç ve dış politikasındaki gayesizliği gözü kör olmayan herkes görebilirdi. Ekonomide uzlaşma politikası "Politika bir imkân sanatıdır" diyen Bismarck'ın görüşüne cevap veriyor gibiydi. Fakat Bismarck'la ondan sonra gelen Şansölyeler arasında şu küçük fark vardı. Bismarck bu formülü politikasının özü olarak tatbik ediyordu, oysa ötekilerin ağzında bu formül bambaşka bir anlam alıyordu. Bu cümle ile Bismarck, belli bir siyasî amaca ulaşmak için bütün imkânların kullanılması, hiç olmazsa bütün imkânlara başvurulması gerektiğini anlatmak istiyordu. Halefleri ise aynı cümleyi, siyasî fikirlerden, hatta siyasî amaçlardan ayrılmak şeklinde anlıyorlardı.

O zamanlar gerçekten siyasî amaçlar yoktu. Esas alınması gereken kesin bir dünya görüşü ve politikasının iç inkılâplarını meydana getiren kanunlar üzerinde açık bir görüş mevcut değildi. Birçok kimse bu durumu karanlık buluyor, imparatoru, politikasında âmir fikir ve plân bulunmamakla itham ve mahkûm ediyordu. Demek ki, bu politikanın ne kadar zayıf ve boş olduğunu kabul ediyorlardı. Fakat bunlar politikada sadece ikinci derecede bir rol oynamakta idiler. Hükûmet üyeleri, resmî şahıslar bir Houston-Steward Chamberlain'ın hükümlerinden endişe duymuyor, bunlara bugün olduğu gibi ilgisiz kalıyorlardı. Bu insanlar kendi kendilerine düşünemeyecek kadar aptal fakat ihtiyaçları olan şeyi başkalarından öğrenmeyecek kadar tahsilli idiler. Bu bir gerçektir. Oxenstiern işte onları kastederek şöyle diyordu: "Dünya ilmin ancak bir parçası ile idare ediliyor" Bu parçada her bakanlar kabinesi ancak bir atom kadardır, o derece küçüktür. Fakat Almanya cumhuriyet olduğundan beri bu bile doğru değildir ve bunun içindir ki, şu veya bu fikir, cumhuriyetin himaye kanunları ile savunulmaktadır. Oxenstiern'in bizim bugünkü cumhuriyetimizde değil de o devirde yaşamış olması bir mutluluktur.

Savaştan önce çoğunluk, en ufak bir direnme noktası olarak, imparator kuvvetinin temsil edileceği bir kurumu kabul ediyorlardı. Bu kurum Reichstag, yani Parlamento idi. sorumluluk korkusu ile âdiliğin birleştiği bir yerdi burası. Almanya'da parlamentariz-

min ihtilâlden beri hatalı olduğunu söyleyen boş sözleri bugün sık sık duyuyoruz. Böylece, ihtilâlden önceki parlamentonun başka olduğu düşünceside kolayca verilmiş oluyor. Gerçekte bu organizma ancak tahribatla yürüyebilir, o devirde de böyleydi ama gözlüklü insanların çoğu hiçbir şeyi görmüyor veya görmek istemiyorlardı. Şüphesiz Almanya'nın çöküşünün sebebi bu organizma değildir, barış zamanında, Alman milletinin ve Alman İmparatorluğunun mezar kazıcılarına karşı gösterilen mukavemet sayesinde olmuştur. Bu kurumun doğrudan doğruya veya dolaylı olarak tahribata sebep olan pek çok kötülüğünden sadece bir tanesini, her şeyden sorumsuz olduğunu en iyi gösteren ve onun özü olan bir tanesini ele alacağım. İmparatorluğun iç ve dış politikada Reichstag baskınına isnat edilen korkunç zaaf ve yetersizliği, onun çöküş sebeplerinin başlıcalarından birini oluşturur. Ne şekilde olursa olsun, hangi konuda ve yönde olursa olsun, parlamentonun etkisi azdı. İmparatorluğun dış ittifaklar politikası da yetersizdi. Barışı muhafaza etmek isterken, hükûmeti kaçınılmaz bir şekilde savaşa yöneltmiş oluyordu. Polonya'ya karşı güdülen politikada yetersizlik vardı. Asla ciddî şekilde ele alınmadan mesele tahrik ediliyordu. Bunun sonucu ne Cermanizme bir zafer ne de Polonya ile bir uzlaşmayı getirdi. Fakat Rusya düşman haline getirildi. Alsace-Lorraine meselesinde de âcze düşülmüştü. Kuvvetli bir yumrukla Fransız yılanı ezilmeli, Reich'ın diğer eyaletlerine olduğu gibi Alsace-Lorraine'e de eşit haklar tanınmalıydı. Bunların hiç biri yapılmadı. Zaten mümkün de değildi, çünkü en büyük partilerde en büyük vatan hainleri mevcuttu. Meselâ Merkez'de, Wetterle gibi bir hain vardı. Fakat, bu genel eksiklik, imparatorluğun muhafazası için şart olan gücü de mahvetmeseydi bütün bunlara tahammül edilebilirdi. Ordu mahvedilmişti. Alman Reichstag'ının bu bakımdan işlediği hata, onu AIman milletine karşı bütün entrikaların ağırlığını ebediyen omuzlarında taşımak için mahkûm etmeye yeterlidir. En zavallı, en acıklı sebepler yüzünden, bu parlamenter eskisi partiler, milletin elinden silâhını aldılar. Bu silâh, milletin sürekliliğini, bağımsızlık ve hürriyetini koruyacak tek silâh idi. Bugün Flandres ovalarındaki mezarlar açılacak olsa, kan içindeki ölüler ayağa kalkıp itham ederlerdi. Yüzbinlerce Alman genci, parlamento üyesi olan vicdansız, cani kimseler yüzünden, yarım eğitim veya kötü eğitimle, ölümün kucağına itilmişti. Vatan bunları, bunlar gibi daha binlerce ölüyü ve sakatı, birkaç yüz dalaverecinin siyasî manevraları yüzünden, doktriner teorilerini haince uygulamaları yüzünden, kaybetti.

Yahudici, marksist ve demokrat basını ile "Alman militarizmi" yalanını bağırırken, böylece ve bütün vasıtalarla Almanya'yı kuvvetten düşürüp ezerken, marksist ve demokratik partiler de Alman kuvvetlerinin eğitilmemesi, yetiştirilmemesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Savaş zamanında bütün milletin silâha sarılacağını düşünenler de bu cinayeti farkedeceklerdi. Savaş zamanında "halk temsilcileri" denilen bu geveze üyeler düşmanın önüne kötü yahut yarım talim görmüş milyonlarca Almanı süreceklerdi. Parlamenter destekçilerin en kaba şekilde bir şuura sahip olmayışlarını hiç dikkate almayalım. Fakat bunun talimli askerde olmayışı daha ilk harekât sırasında bozguna yardım etti. Bu, daha sonra dünya savaşında korkunç bir şekilde doğrulanmış oldu. Alman milletinin bağımsızlık ve hürriyet için yaptığı savaşta uğradığı mağlubiyet, yani tedbirlerin ve barış zamanında halk kuvvetlerine vatan savunmasının iyi öğretilmemesinin bir sonucudur. Kara ordusunda pek az askerin tâlim görmesine karşılık deniz kuvvetleri daha iyi yetişmiş değildi. Deniz kuvvetleri de millet sürekliliğinin bu silâhı da, azaltıldı. Aynı tarihlerde inşasına başlanan İngiliz gemilerine nazaran daima daha küçük gemilerin yapılması da akıllıca bir iş değildi. Bir donanma daha başlangıçta sayı bakımından düşman donanmasının seviyesinde bulunmuyorsa, bunu telâfi etmek için savaş gemilerinin savaş gücünü ve becerisini arttırmaya çalışmalıdır. Bu üstünlük, savaş gücü üstünlüğü olmalıdır, efsaneye dayanan bir kalite üstünlüğü değil. Modern teknik o kadar ilerlemiş bulunmakta ve gelişmiş ülkeler bu bakımdan birbirlerine o kadar benzerlik arzetmektedir ki, bir geminin savaş gücünün aynı tonajdaki başka devlete ait bir geminin savaş gücünden üstün olması mümkün değildir. Küçük gemilerin büyük gemilerden daha süratli oldukları da düşünülmemelidir.

Gerçekte en küçük tonajdaki Alman gemileri ancak silâh ve hız bakımından fedakârlıkla elde edilebilir. Barış sırasında uzmanların bu konuda bir formül bulmak için yürüttükleri mantıkta bir hata vardı. Alman toplarının İngiliz toplarından belirli bir üstünlüğü olduğunu söylerken, 28 santimlik Alman toplarının atış gücü bakımından 30,5 santimlik İngiliz toplarından asla aşağı olmadığı belirtiliyordu. Oysa bizimde 30,5 santimlik top yapmamız işte bunun için gerekiyordu. Çünkü maksat düşmanla aynı savaş gücüne sahip olmak değil, ondan üstün olmaktır. Aksi halde 42 santimlik tahrip toplarına ihtiyacımız olmaması gerekirdi, çünkü 21 santimlik toplarımız o zaman Fransa'nın sahip olduğu bütün toplardan üstün idi ve kaleler 30,5 santimlik toplarla da yıkılabilirdi. Yalnız

kara ordusu kumandanlığı doğruyu görüyor, deniz kuvvetleri kumandanlığı görmüyordu. Top ve hız üstünlüğünden vazgeçilmesi, tamamen hatalı olan "risk" nazariyesine dayandırılıyordu. Deniz kumandanlığı gemilerin inşa tarzlarına göre "saldırıcı" olmaktan vazgeçiyor, bu suretle savunma üstünlüğünden de vazgeçmiş oluyordu. Böylece, ancak hücumla sağlanacak kesin başarıdan da vazgeçilmiş oluyordu. Teçhizatı ve hızı daha az olan bir gemi, daha hızlıi ve daha kuvvetli bir düşman gemisi tarafından bombalanır, batırılır ve düşman gemisi bunu kendine uygun bir mesafeden ateş ederek yapar. Birçok kruvazörümüz, konunun böyle olduğunu çok acı bir şekilde öğrendi. Savaş, deniz kumandanlığımızın barış sırasındaki görüşünün ne kadar yanlış olduğunu göstermiştir. Eski gemilerin toplarını değiştirmeye ve yenilerini yapmaya bizi mecbur bırakmıştır. Skager-Rack deniz savaşında Âlman gemileri İngiliz gemileriyle aynı tonaja, aynı vitese ve aynı teçhizata sahip olsa idi, İngiliz donanması, daha etkili ve isabetli olan 38'lik Alman bombalarının yarattığı fırtına içinde denize gömülecekti.

Zamanında Japonya başka bir deniz politikası uygulamıştı. Onlar her gemiye, düşman gemisinden daha fazla savaş gücü vermeyi prensip edindiler. Bu şekilde donanma, hücum imkân ve kabiliyetine sahip oluyordu. Kara ordusu bu derece hatalı bir fikre saplanmadığı ve uymadığı için, donanma parlamentoda daha iyi temsil ediliyor ve maalesef parlamentonun tutumundan dolayı da acı çekmiş oluyordu. Donanma dar görüşlerle organize edilmiş ve sonra bu prensibe göre işe başlamıştı. Kara ordusunun daha sonra ölümsüz bir zafer kazanmış olması, Alman generallerinin çatışması, bütün subaylarının ve erlerinin eşsiz kabiliyet ve kahramanlıkları sayesindedir. Deniz kumandanlığı da aynı dehayı gösterse idi, kurbanlar boş yere verilmiş olmazdı. Barış zamanında parlamenter idare donanmaya işte bu şekilde zararlı oldu. Gemi inşasında parlamenter görüş hakim rol oynadı, oysa tamamen askerî olan bu duruma karışmaması gerekirdi. Parlamenter kuruluşun özelliği olan iktidarsızlık, mantıksızlık ve zaaf, donanma kumandanlığının üzerine yıkıldı ve onu soldurdu. Yukarıda da söylediğimiz gibi, kara ordusu, son derece yanlış bu fikirlere kendisini tamamen kaptırmadı. Bilhassa, o sırada Genel Kurmay Başkanlığında albay olan Ludendorff, Reichstag'ın milletin hayatî meselesine karşı aldığı yarım tedbirlere, gösterilen zaafa, anlayışsızlığa karşı ümitsiz bir mücadeleye girişti. Bu subayın açtığı mücadele başarısızlığa uğramış ise, bunun suçunun yarısı parlamentonun, yarısı da Şansölye Bethmann-Holweg'indir. Bethmann-Holweg'in tutumu acıklıydı. Fakat bugün so-

rumluluğu yine de millî menfaatler için mücadele etmiş, karşı çıkmış olana yükleyenler var. Bunlar, yalan söylerken bir eksik, bir fazla düşünmezler. Bütün fedakârlıkların bu sorumsuzların suçu olduğunu, ölülerin, sakatların boş yere feda edildiğini ve bu yüzden muazzam hakaret gördüğümüzü, utanç duyduğumuzu düşünen, içine daldığımız sefaleti gören ve bütün bunların, iyi mevki avcısı birkaç kişiye bakanlık sandalyesinin yolunu açmak için olduğunu bilen bir kimse, bu yaratıkların ancak şu kelimelerle nitelenmeleri gerektiğini de anlayacaktır. Külhanbeyleri, namussuzlar, caniler! aksi halde, kullandığımız dilde kelimelerin anlam ve amacı anlaşılmaz olur.

Eski Almanya'nın bütün bu hataları, çok açık olarak, ancak iç politikada tavizcilikle görüldü. Bu durumlarda, büyük halk kitleleri arasında hoşa gitmeyen gerçekler için, var gücüyle haykıranlar oldu, fakat başka yerlerde utanç veren olaylar karşısında susuluyor veya bu olaylar kısmen ve gayet rahatlıkla inkâr ediliyordu. Bir meselenin açıkça ve samimî olarak incelenmesi belki bir ıslahata sebep olabilirdi. Fakat hükûmetteki idareci kimseler propagandanın esasını ve değerini de bilmiyorlardı. Israrlı ve ustaca bir propaganda ile, millete cenneti cehennem, cehennemi de cennet olarak kim gösterebilecekti? Bunu yalnız Yahudi becerebilirdi ve o bunun için çalışırdı. Alman, daha doğrusu onun hükûmeti, propagandaya ait en ufak bir bilgiye sahip değildi. Fakat bu bilgisizliğin zararı savaş sırasında çok büyük oldu. Savaştan önce Alman hayatını lekeleyen ve bizim işaret ettiğimiz eşsiz ve sayısız fenalıkların karşısında, birçok da avantaj vardı. Tarafsız bir gözle incelenirse, diğer ülkeler ve milletlerin çoğunun bizim bu illetimizi paylaştığı, bizdeki gerçek avantajlara sahip olmadıkları için bizden daha güç durumda bulundukları görülecektir. Bu üstünlüğün sebeplerinden biri, Alman milletinin diğer bütün Avrupa milletleri arasında, kendi ekonomik sisteminin millî karakterini muhafaza etmek için her zaman gayret sarfetmesidir. Kötü ve esef verici belirtilere rağmen, Alman milleti uluslararası sermayenin kontrolüne diğer milletlerden daha az giriyordu. Bu, tehlikeli bir imtiyazdı ve daha sonra dünya savaşının en önemli sebeplerinden biri olacaktı. Şüphesiz monarşi her şeyden önce büyük kitlenin yabancısı idi ve bu kralların etrafını saranların her zaman parlak zekâlar olmayışının bir neticesi idi. Maalesef krallar dürüst insanlardan daha çok dalkavuklardan hoşlanıyor ve onlardan bilgi alıyorlar. Dünyanın birçok bakımdan değiştiği ve birçok değişikliğin eskidiği bir devirde böyle hareket edilmesi zararlı oluyordu. Bu değişiklik, sarayın sayısız gelenekleri ve hükümleri karşısında durmuyor, devam

ediyordu. İşte bu durumdan ötürü, son asrın dönemecinde, prenses, üniformalı olarak ve at üstünde cephede göründüğü zaman, orta halli bir insan artık ona hayranlık duymuyordu. Böyle bir görünüş, böyle bir geçişle, halkın gözünde, olay hakkında doğru bir fikir edinmek mümkün değildi. Aksi halde bir takım terslikler olmaz, tatbikatta aksi sonuç verecek kararlar alınmazdı. Bu yüksek sosyetenin, çok samimi olmayan insaniyetçiliği de müsbet olmaktan ziyade menfi karşılanıyordu. Meselâ prenses falanın, neticesi önceden belli olan bir hareketle, halkın yediği yemeği tatması eskiden belki çok iyi karşılanırdı, fakat bu asrın başlarında böyle bir hareket halk üzerinde tamamen menfi bir tesir yapıyordu. Çünkü Alteslerinin o gün tattığı halk yemeği, her günkünden farklı bir yemektir, daha iyidir. Bunu da Altes bilmekte ve yalnız bu husus bile Altesin teftişine herkesi ilgisiz bırakmaktadır. Çünkü böyle bir şeyin mizansen olduğunu vatandaş da bilmektedir. İşte böylece en iyi niyetler, samimî olmadığı için komik oluyordu. Kralın çok sade yemekler yediği, çok erken kalkıp geç saatlere kadar çalıştığı, gıda alamadığı için tehlikeli durumda olduğu efsanesi artık kimseyi inandırmıyor, aksine öfkeli konuşmalara sebep oluyordu. Kralın ne yiyip içtiğini öğrenmeye kimsenin ihtiyacı yoktu. Yeterli derecede yiyeceği vardı, gerektiği kadar uyumasına da kimse engel olmuyordu. Eğer ırkı için, ülkesi için, şerefiyle hareket eder ve hükümdarlık vazifesini lâyıkı ile yaparsa herkes memnun olurdu.

Fakat bütün bunlar boş şeylerdi. Kötü olan şudur ki, her şeyin yukarıdan idare edildiği düşüncesi önemli derecede yayılıyor, bu yüzden de kimse hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. hükûmet iyi oldukça, yada iyi niyetlerle hareket ettikçe, işler yürüyebilirdi. Fakat eski iyi hükûmetin yerini lâyık olmayan bir hükûmet aldığı zaman bu bir felâket olurdu. Uysallık, idaresizlik, çocukça saflıklar, en büyük kötülüklere yol açabilirdi. Fakat bu zaaflara, karşı gelinmez güçler dikiliyordu. Bu güçler arasında evvelâ devletin, monarşik yapıdan gelen idaredeki istikrar ve sağlamlığını sayabiliriz. Sonra da, haris politikacılar, spekülâsyon haraçları dışında, bütün devlet hizmetlerinin durmasını söyleyebiliriz. Ayrıca kurumun haysiyet ve şerefi, bundan doğan otoriteyi de eklemek gerekir. Memurların, özellikle ordunun, partinin siyasî mecburiyetlerinin üzerinde olan üstünlükleri. Buna bir de devlet idaresinin monarkın şahsında temsil edildiği hususunu ekleyelim. Monark bir sorumluluk sembolü idi, bu sorumluluk makamını tesadüfen kurulan parlamenter çoğunluktan daha iyi temsil ediyordu. Alman idaresinin efsanevî saflığı evvelâ, işte bu durum sayesindeydi. Ve nihayet Alman halkı için mo-

narşinin kültürel değeri çok yüksek bir seviyedeydi, bu sayede diğer dezavantajları da telâfi edebilirdi.

Alman hükümdarlarının malikâneleri her zaman bir sanat abidesi gibiydi. Fakat çok materyalist olan günümüzde bu özelliğin kaybolma tehlikesi vardır. Alman hükümdarlarının bilhassa onsekizinci yüzyılda sanat ve ilim için yaptıkları sembolik idi. Buna rağmen günümüzde onların yaptıklarıyla karşılaştırılabilecek hiçbir şey yapılamadı. Sosyal bünyemizin yavaş yavaş bozulmaya başladığı o devirde, kuvvet faktörü olarak yine "ordu"yu gösterebiliriz.

Ordu, Alman milleti için en güçlü, en büyük bir okuldu. Bütün düşmanların, milletin devam ve hürriyetinin koruyucusu olan bu kuruma kin beslemeleri bu sebeptendi. Hiçbir Abide onun yaptıklarını karşılayamaz. Fakat bu gerçeğe rağmen her türlü iftiraya, nefrete maruz kalan odur. Aşağı insanların korktuğu şey de ordu idi.

Versailles'da, uluslararası eşkıyalar hiddetlerini evvelâ eski Alman ordusuna yönelttiler. Çünkü bu ordu, para devletine karşı milletimizin ve onun hürriyetinin sığındığı bir güçtü. Bu kuvvet olmasaydı, Versailles anlaşması bütün ruhu ile milletimiz aleyhine çok evvel imzalanmış, yürürlüğe konmuş olurdu. Alman milletinin ordusuna neleri borçlu olduğunu bir tek kelime ile ifade edebiliriz.

Her şeyini. Sorumluluk duygusunun çok az bulunduğu bir dönemdi, ordu sorumluluğu tam olarak duyuyor, taşıyordu. Oysa sorumluluktan doğan baskı, bilhassa sorumsuzluk modeli parlamentodan, her gün artan bir ağırlıkla gelmekteydi.

Korkaklığın herkese bulaşan salgın bir hastalık haline geldiği, mülkî menfaatler için fedakârlık ruhunun bir aptallık olarak görülmeye başladığı, yalnız kendi çıkarı için çalışan ve yolunu bulan insanın "zeki" sayıldığı bir devirde, ordu şahsî cesaret yaratıyordu.

Bu, her Almana millet kurtuluşunun aldatıcı cümlelerde, Zenciler, Almanlar, Çinliler, Fransızlar, İngilizler v.s. ırklar arasında uluslararası kardeşliği telkin eden tahriklerde değil, milletin kendi kuvvet ve ruhundan beklenmesi gerektiğini öğretiyordu. Günlük hayatta kararsızlık ve şüphe insanların hareketlerini belli etmeye başlarken, ordu karar veriyordu. Kurnazların hakim olduğu bir devirde, bir düzenin düzensizlikten daima iyi olduğu prensibine değer kazandırmak bir usta işiydi. Bu prensipte, ordu ve ordu eğitimini mütemadiyen yenileştirmek için özen göstermediği takdirde uzun zamandan beri izi bile kalmayacak olan bu temelde, henüz bozulmamış bir öz, bir

sağlamlık vardı. Hiçbir hareket için kuvvetlerini toplayamayan, yalnız yeni bir gasp Dikta'sına karşı mecburi olarak imza toplayabilen bugünkü Reich hükûmetinin korkunç kararsızlığını görmek, durumu anlamak için yeterlidir. "Dikta" korkusu ile bütün sorumluluğu bir yana atıyor, meclis stenografı gibi çarçabuk, önüne sunulan her şeye imzayı basıyor. Bu durumda onun için karar vermek kolaydır.

Çünkü bu karar ona dikte ediliyor. Ordu, vatanı yüceltme ve kendini ona vakfetme idealizmini meydana getirirken, günlük hayatta hırs ve materyalizm yayılmakta idi. Ordu, milletin sınıflara bölünmesi çabalarına karşı birliği koruyordu. Bu hususta zayıf noktası şuydu, askere alınanların sadece bir yıl orada kalması. Bu bir hataydı. Çünkü bu sebeple mutlak eşitlik prensibi ihlâl ediliyordu.

Zira en iyi eğitilmiş insan az sonra kadroyu terketmek zorunda bırakılıyordu. Bunun aksini yapmak tercih edilmeliydi.Okumuş sınıflarımızın genel olarak bilgisizliği ve halkla aralarındaki mesafenin gittikçe artması karşısında, ordu çok iyi hareket edebilirdi, fakat bunun için kendi saflarında "zeki" olarak nitelenenlerin ayrımını önlemeliydi. Böyle hareket etmemesi hataydı, fakat dünyada hataya düşmeyen kurum var mıdır? Ordunun iyi tarafı sakat taraflarından daha fazlaydı, bu sakatlıklar insanların muayyen noksanlıklarına nazaran çok daha azdı. Her şeyin çoğunluğun elinde olduğu, Yahudi prensibi ile çoğunluğa körü körüne tapıldığı bir devirde, ordunun en takdire değer tarafı, insanda iman prensibini koruyabilmiş olmasıdır.

Bu şekilde ordu, devrimizin en muhtaç olduğu şeyi yapıyor, insanları yetiştiriyordu. Her yıl ordu saflarından 350.000 genç çıkıyor, iki yıllık eğitimle uyuşukluktan, rehavet bataklığından kurtuluyor, çelik gibi bir vücuda sahip oluyordu. Bu süre içinde itaat etmesini öğrenen genç o zaman, ama yalnız o zaman, kumanda etmesini de öğrenebiliyordu. Onun yürüyüşünden bile eğitim görmüş bir asker olduğu anlaşılıyordu. Ordu Alman milletinin en büyük okuluydu. Kıskançlıkla, hırsla ondan nefret etmeleri de bu yüzdendi. Çünkü orduya tecavüz edenler imparatorluğun güçsüzlüğünden, vatandaşların savunmamasından yararlanıyor, daha da güçsüz ve savunmasız kalması için çalışıyorlardı. Çoğu Almanın körlükten veya kötü niyetleri yüzünden görmek istemedikleri şeyi, dış dünya çok iyi görüyordu. Alman ordusu, milletinin hürriyetini koruma hizmetinde ve millet çocuklarının beslenmesini sağlama işinde en güçlü silâhtı. Devletin bünyesine ve orduya üçüncü bir unsur daha katılıyordu. Eski imparatorluğun eşsiz me-

murlar ordusu.

Almanya dünyanın en iyi organize ve idare edilen ülkesiydi. Alman memurunun, rutin bürokratik tutumu kolayca ayıplanabilir. Oysa diğer ülkelerin durumu bu bakımdan daha iyi değildir, belki daha da kötüdür. Fakat başka ülkelerde olmayan şey, Alman memur ordusunda bulunan harikulâde sağlamlık, onu oluşturan, şerefli ve bozulmayan zihniyetleridir. Karaktersiz bir modernizm, prensip yokluğu, cahil ve güçsüz olacağına, sadakat ve meşruluk içinde kalarak biraz rutin olması daha iyidir.

Bugün, savaş öncesi Almanyasının belki biraz bürokratik olduğunu, ticarî bakımdan beceriksiz olduğunu iddia edenlere şu cevap verilebilir. Hangi memleket, Alman demiryolları kadar iyi idare edilen ve ticarî bakımdan o derece mükemmel organize edilen bir şebeke kurabilmiştir? Bu örnek organizma sadece ihtilâl ile yıkılacak hale getiriliyor.

Bu cumhuriyetin kurucularının zihniyetine göre bu kurumun Alman milletinin elinden alınması, yani uluslararası sermayenin hizmetine verilebilmesi için çalışılıyor. Alman ordusunun ve onun idarî cihazının özelliğini teşkil eden şey, muhtelif hükûmetlere karşı bağımsız oluşudur. Siyasî zihniyet Alman memurunun durumunu etkilemiyordu. Fakat ihtilâlden beri bu durum tamamen değişmişti. Meziyet ve kabiliyetin yerini filan siyasî partinin görüşü, orijinal ve bağımsız bir karakter memurunun işini kolaylaştırmıyor, aksine bozuyordu.

Devlet yapısında, ordu ve memurlar, eski imparatorluğun güç ve kudretini çok güzel bir şekilde temsil ediyorlardı. Bunlar, bugünkü devlette hiç bulunmayan bir vasıftan ileri geliyordu.

Devlet otoritesinden. Çünkü otorite, Parlamento veya Landtg'daki gevezeliklere dayanmaz. Devletin çıkardığı koruma kanunlarından da, devlet otoritesine karşı gelenlerin mahkemeye sevkedilmelerinden de gelmez bu otorite. Bir toplumu sevk ve idare edenlere karşı duyulan genel güvenden gelir.

Fakat bu güven, ivazsız ve şerefli hükûmetlere karşı samimî ve sarsılmaz bir inancın sonucudur. Kanun, his uyuşmasından, herkesin saygı duyduğu manevî prensipler uyuşmasından gelir. Çünkü hükûmet sistemleri şiddet ve baskıya dayanmaz, lâyık oldukları inanca, halkın menfaatlerini korumadaki samimiyete ve bunların gelişmesi için yapılan yardıma dayanır.

Savaş öncesi dönemde bazı hastalıklar milletin iç kuvvetini yıkmaya, sarsmaya ne kadar muvaffak oldu? Unutmamak gerekir ki, bu hastalıklardan diğer birçok devlet Almanya'nın çektiğinden daha fazla acı çekti, fakat tehlike anında gayreti bırakmadılar ve yıkılmadılar. Savaş öncesindeki bu zaaf karşısında, Almanya'nın da bu zaafları telâfi edecek güçleri bulunduğu düşünülünce, yıkılmanın son bir sebebini daha anlatmak gerekir. Bu sebep başka bir alanda görülüyor.

Eski imparatorluğun çöküşüne son sebep, milletlerin tarihî gelişmelerinde ırk probleminin önemini bilmemektir. Çünkü milletlerin hayatında bütün olaylar tesadüf sonucu değildir. Cins ve ırkın kontrolü ve çoğalması için gösterilen çabaların doğal sonucudur. İnsanlar bu faaliyetlerinin gerçek anlamını bilmeseler bile, bu böyledir.

XI. BÖLÜM

MİLLET VE IRK

Bazı gerçekler o kadar meydanda ve o kadar bellidir ki, sırf bunedenden dolayı, cahil halk onları göremez, hatta görse de tanıyamaz. Çoğu kez önünden geçer de görmez, göz kamaştıran gerçekler karşısında kör olduğu gibi, birisi gelir de önceden bilmesi gereken bir şeyi haber verirse son derece hayrete düşer. Etrafımızda halledilmesi gereken yüzbinlerce problem vardır ki Kristof Kolomb'un yumurtası kadar basit şekilde çözülürler. Fakat Kristof Kolomb ayarındaki insanlara ender rastlanır.

Örneğin, insanlar istisnasız doğanın bahçesinde gezinirler, her şeyi bilmek ve öğrenmek hayaline kapılırlar, fakat hareketlerinin en belirli prensiplerinden birinin karşısında hemen hemen istisnasız şekilde kör kalırlar. Bu prensip: Yeryüzüne dağılmış bütün varlıkların, çeşitli cinslerin, bu cinsleri ayıran organik karakterlerin varlığıdır. En yüzeysel araştırma, bir gözlem, doğadan yaşama iradesi alan sayısız şekillerin, nasıl değişmez temele ve el sürülmez bir kanuna tabi olduklarını göstermeye yeter. Bu kanunu onlara, üreme ve çoğalma ile sıkı şekilde sınırlı olan oluşum empoze eder. Her hayvan ancak kendi grubundan olan bir hayvanla çiftleşir: leylek leylek ile, ispinoz ispinozla, fare fareyle, kurt kurtla, vb...

Yalnız bir takım sıradışı durumlar bu prensibi ihlal edebilir. Örneğin, esaret veya varlıkların kendi cinsleriyle çiftleşmesini önleyen herhangi bir zorunluluk. Fakat o zaman doğa bu aykırılıkla mücadele etmek için bütün araçlarını harekete geçirir. Doğa'nın protestosu şudur: Ya piçleşmiş cinslerin üreme imkanlarını yok eder, ya da onların soylarının devamını sıkı şekilde sınırlar. Genellikle onları hastalıklara veya düşman saldırılarına karşı koyabilme gücünden mahrum bırakır.

Bu çok doğal bir şeydir. Birbirine denk olmayan iki varlığın çiftleşmesinden, bu iki değerin ortalamasına sahip bir melez doğar. Yani bu çiftleşmeden meydana gelen canlı, aşağı ırka mensup ebeveyninden daima üstün, fakat üstün ırka mensup olan veya ebeveyninden daima aşağı olur. Bunun sonunda, daha sonra üstün ırkla yapacağı bir mücadeleyi kaybeder ve yok olup gider. Böyle bir çiftleşme, varlıkların seviyesini yüceltmeye çalışan doğanın isteğine de aykırıdır. Doğanın isteğine farklı de-

ğerde olanların birleşmesiyle değil, üstün değerde olanların kesin zaferiyle ulaşılır. Kuvvetli olanın görevi hükmetmektir, zayıfla kaynaşmak değildir. Böyle yaparsa kendi büyüklüğünü feda etmiş olur. Yalnız zayıf olan yaratık bu kanunu acımasız bulur. Çünkü o zayıf ve hayatı sınırlıdır. Bu kanun onun vücudunu kaldırmasaydı organizmasının gelişimi akla sığmayan bir şey olurdu.

Doğada Irkın saflığını koruma ve yaşatma yönündeki anlayışın sonucu, belli başlı ırklar arasında yalnız dış görünüşleriyle bir fark doğmuş olmuyor, aynı zamanda bu ırkların herbirinin özel karakterleri arasındaki benzeyişlerde de fark meydana getiriyor. Tilki her zaman bir tilkidir, kaz her zaman bir kaz, kaplan her zaman bir kaplan... Aynı ırka mensup fertler arasında kaydedilen farklar, sadece onların sahip oldukları enerji, kuvvet, zekâ, canlılık ve dayanıklılık gösterme yeteneklerinin toplamındaki eşitsizlikten ileri gelir. Fakat hiçbir zaman kazlara karşı doğal şekilde bir sevgi ile hareket edecek tilki, ya da farelere karşı yakın bir dostluk hissedecek kedi bulunmaz.

Bundan dolayı, ırklar arası mücadelenin sebepleri, birbirlerine karşı duydukları derin antipatiden ziyade açlık ve aşktır. Her iki halde doğa ilgisiz, hissiz hatta memnun bir şahit durumundadır. Günlük yiyecek için yapılan mücadelede zayıf ve hastalıklı olanlar, cesur olmayanlar yenilgiye uğrar, erkeğin dişisi için giriştiği mücadelede de yalnız gürbüz ve kuvvetli olan kazanır, onun soyu için imkân doğmuş olur. Kavga cinsin dayanma gücünü arttırır, sağlıklı gelişmesine yarayacak araçtır. Dolayısı ile de ilerlemesinin şartıdır.

Eğer bu olay başka türlü olsaydı son gelişme durur, gerileme başlardı. Çünkü az iyiler çok iyilerden sayı bakımından fazla olacak, her ferdin yaşama ve üreme imkânı aynı olunca da, daha az iyi olanlar süratle çoğalacak, iyiler gerilerde kalacaktır. Şu halde iyilerin lehine bir müdahale gerekiyor. Doğa bunu, zayıfların yaşama şartlarını güçleştirerek, dolayısıyla çoğalmalarını sınırlayarak yapıyor, ancak yaşayan seçkinlerin çoğalmasına müsaade ediyor, böylece kuvvet ve sağlığı bir kriter kabul ederek yeni ve sağlam bir seçim yapıyor.

Doğa, zayıf bir yaratığın kuvvetli ile çiftleşmesini istemediği gibi, üstün bir ırkın aşağı bir ırkla karışmasını da istemiyor. Aksi halde, binlerce asırdan beri insanlığın gelişmesi için yaptığı her şey bir anda hiçe indirilmiş, boşa gitmiş olur. Tarihte bu kanunu doğrulayan sayısız örnekler görürüz. Tarih, dehşet veren bir açıklıkla şunu ortaya koymuştur: ari ırk kanını aşağı ırkın kanı ile karıştırınca, bu karışımın sonucu medeni toplu-

mun çöküşü olarak kendini göstermiştir. Kuzey Amerika nüfusunun büyük çoğunluğunu Cermen unsuru oluşturur, daha aşağı olan renkli ırklarla çok az karışmış olan bu toplum, Orta ve Güney Amerika'dan ayrı bir medeniyet, ayrı bir insanlık arzeder. Orta ve Güney Amerika'da toplum çoğunlukla Lâtin ırkındandır ve yerlilerle de çok karışmışlardır. Yalnız bu örnek bile ırkların karışmasının nasıl bir sonuç doğurduğunu göstermeye yeter. Karışmadan saf olarak kalan Cermen ırkı, Amerika kıtasının hakimi olmuştur. Karışmadan kaldığı sürece üstünlüğünü devam ettirecektirde.

Irkların karışması özet olarak her zaman şu sonuçları doğurur:

1- Üstün ırkın üstünlük seviyesi düşer.

2- Fizikî ve entelektüel gerileme olur, vücutta zayıflık ağır fakat kaçınılmaz bir şekilde ilerler.

Böyle şeylere sebep olmak, bizi yaratan Allah'ın iradesine karşı gelmekten, günah işlemekten başka bir şey değildir. Ancak günah cezasız kalmaz. Doğanın yanılmaz hükmüne karşı gelen insan, onu insan olarak yaşatan prensiplerle de aykırılığa düşmüş olur. doğanın iradesine, arzusuna karşı gelmekle kendi felâketini hazırlamış olur.

Burada, modern barışseverin, komik olduğu kadar ahmakça ve tamamen Yahudice bir çıkışını, bir itirazını görüyoruz: "İnsan tabiatı kesin bir şekilde yenmelidir!" diyor. Milyonlarca insan bu Yahudi saçması üzerinde hiç düşünmeden onu tekrarlıyor ve doğaya karşı bir çeşit zafer kazandığı fikrine kapılıyor. Fakat delil olarak boş bir fikir ileri sürüyor. Bu o kadar saçma bir fikir ki, bundan bir dünya anlayışı çıkarmak mümkün değildir. Sadece doğanın esrarını örten gösterişli tülü biraz aralamak, daha doğrusu aralama imkânı bulmak için işe koyulmuştur.

Hiçbir şey de icat etmiş değildir, sadece bildiklerini keşfetmiştir. doğaya hükmetmiyor, yalnız bazı doğa kanunlarını öğrendiği için, bu sır ve kanunları öğrenmemiş olan canlı varlıklara hakim olabiliyor. Bütün bunlara bakarak, insanlığın geleceği ve devam şartları bu fikre bağlanamaz. Çünkü fikrin kendisi dahi insana bağlıdır. İnsanlar olmazsa dünyada insanî fikirler de olmaz. Fikrin olması için insanların var olması gereklidir.

Bundan başka, bazı fikirler ancak bazı insanlarla var olmuştur. Bu, köklerini ilmî ve somut bir gerçekten değil de -bugün çok güzel ve çok açık bir tarif yapmak için kullanılan bir deyimle- "derin tecrübe"yi yansıtan bir his dünyasından alan kuramlar için daha doğrudur. Soğuk, mantıkla hiçbir ilgisi olmayan bütün bu fikirler, hissin ortaya çıkşlarını, ahlâki kavramları ifade ederler. İnsan varlığına bağlıdırlar. Bunları doğuran yaratıcı akıl ve hayal gücüdür. Fakat bu fikirlerin devamı için ırkların ve in-

sanların devamı şarttır. Örneğin, dünyada barışçı fikrin zaferini samimiyetle isteyen birisi, bütün dünyanın Almanlar tarafından fethedilmesi için var gücüyle işe koyulmalıdır, çünkü aksi halde, en son Almanla en son barışçı da yok olabilir ve çünkü "barışçılık" saçmasına, doğaya ve akla aykırı olan bu fikre, bu tuzağa, diğer milletler Almanlar kadar kendini kaptırmış değildirler. O halde barışın hüküm sürmesini sağlamak için, ister istemez savaş yapmak zorunda kalacaklar. Wilson'un, Amerika'dan gelen bu kurtarıcının, gerçek plânı da bu idi, ya da bizim Alman hayalperestler böyle sanıyorlardı. Böylece plânın hedefine ulaşıldı!

Gerçekte insanî banş fikri mükemmel bir şey olabilir, fakat bunun için üstün insanın büyük bir bölümü işgal etmesi ve bu dünyaya tek başına hakim olması lâzımdır. Bu fikrin zararı, uygulanmasının zorluğu ölçüsündedir, bu zorluk da onun gerçekleşmesini sonunda imkânsız hale getirecektir. Demek ki, önce savaş geliyor, savaştan sonra da belki barış. Aksi halde insanlık gelişmesinin son noktasını aşar, sonunda manevî bir fikrin hakimiyeti değil, barbarlık ve sonra da bir kaos olur. Bu söylediklerim bazı okuyucuları güldürebilir, fakat gezegenimiz, üzerinde insanlar olmadan da milyonlarca yıl gökyüzünde dönmüştür. İnsanlar bunamış birkaç ideologu dinleyerek değil de, ancak doğa kanunlarını iyice araştırıp öğrenmek suretiyle daha üstün bir seviyeye çıkabileceklerini unuturlarsa, dünya yine bir gün insansız dönmeye başlayabilir.

Bugün yeryüzünde, ilim ve sanat, teknik ve icat olarak beğendiğimiz ne varsa, hepsi, sayısı az, belki de başlangıçta bir tek ırktan olan yaratıcı milletlerin eseri, onların faaliyetlerinin sonucudur. Bütün medeniyetin devamlılığı onlara bağlıdır. Onlar yok olursa, onlarla beraber bu dünyayı güzelleştiren şeyler de yok olacaktır. Toprak, insanlar üzerine nasıl etki ederse etsin, bu etkinin sonuçları, ona maruz kalan çeşitli ırklara göre değişik olacaktır. Toprağın verimsiz oluşu, bir ırkı daha çok çalışmaya, büyük işler yapmaya yönlendiren bir iğne olur, bir başka ırka ise sefalet getirir. Milletlere gelecek dış etkiler, onlara yeteneklerine göre etki eder. Bazılarını açlığa sürükler, bazılarını ise azimli bir çalışmaya.

Geçmişteki bütün büyük medeniyetlerin çöküşü, o medeniyeti ilk defa yaratan ırkın kan zehirlenmesi sonucunda ölmesinden ileri gelmiştir.Böyle çöküşlerin sebebi asıl medeniyetin, şu veya bu şeye değil, insanlara bağlı olduğu prensibinin unutulmasındandır. Belli bir medeniyeti koruyabilmek için o medeniyeti yaratan insanı korumak lâzımdır. Fakat bu koruma işi zaruret kanunlarına ve daha iyinin, daha kuvvetlinin zafer hakkına bağlıdır.

Yaşamak isteyen dövüşmelidir! Her şeyin bir mücadele olduğu bu dünyada mücadeleyi reddeden yaşamaya lâyık değildir. Bu biraz güç görülebilir, ama böyledir! Fakat doğayı yenebileceğini sanan, böyle sanmakla ona hakaret eden adamın kaderi daha da güçtür. Irk kanunlarını unutan ve onlardan nefret eden adam, elde edeceğinden emin olduğunu zannettiği mutluluktan tamamen mahrum kalır. Üstün ırkın zafer yürüyüşüne engel çıkarmakla, bütün insanlığın ilerlemesine engel çıkarmış olmaktadır. Bu şekilde, insanî hassasiyetin yükü altında ezilir, yaratıklar arasında yükselemez, hayvan seviyesine düşer.

İnsan medeniyetinin ilk sahibi olan ve sonra insanlık dediğimiz şeyi gerçekten kuran ilk ırkın veya ırkların hangisi olduğunu tartışmak boş bir iş olur. Soruyu, bugünkü durum dikkate alınarak sorarsak, cevap basit ve açık olur. Bugün önümüzde insanî medeniyet, sanat ürünleri, ilim ve teknik olarak ne görüyorsak, bunlar hemen sadece yaratıcı arî ırka ait faaliyetin meyvesidir. Bu durumdan onların üstün bir insanlığın kurucusu ve "insan" diye tanıdığımız şeyin ilk tipi oldukları sonucunu çıkarabiliriz. Arî, insanlığın Promethee'sidir. Dehanın kutsal kıvılcımı daima onun ışıklı alnında parladı. Sessiz bir esrar perdesiyle kaplı geceleri aydınlatan, bu suretle insanlara yeryüzünde yaşayan canlılara hakim olma yolunu gösteren meşaleyi bilgi ile tutuşturan daima odur. O olmasaydı yeryüzünü derin bir karanlık kaplayacaktı. Birkaç asır içinde insan medeniyeti boğulacak ve dünya bir çöl halini alacaktı.

İnsanlığı, medeniyeti yaratan, onu emanetçi gibi koruyan ve yok eden, diye üçe ayırsaydık, bu ayrımda yaratıcı olarak yalnız âri ırkı gösterebilirdik. Âri ırk insanî bütün keşiflerin temellerini atmış, büyük eseri meydana getirmiştir. Yalnız bu eser ve keşiflerin görünüşü, renkleri, çeşitli milletlerin karakter özelliğine göre değişmiştir. O, insan gelişmesinin yapısına büyük taşlar ve plân temin etmiş, yalnız icra keyfiyeti her ırkın kendi ruhuna uygun bir şekilde yürütülmüştür. Örneğin, birkaç on yıl geçtikten sonra bütün Asya'nın doğusu, bizdeki Grek ruhu ve Alman tekniği ile kurulu medeniyeti kendi medeniyetleri olarak adlandırılabileceklerdir. Oysa bu medeniyetin yalnız dış görünüşü Asya ilhamının çizgilerini taşıyacaktır. Birçoklarının sandığı gibi Japonlar kendi medeniyetlerine Avrupa'nın yalnız tekniğini ilâve etmiyorlar, aksine, Japon medeniyetinin özelliğini teşkil eden hatlarda, Avrupa'nın ilim ve tekniği iyice birleşmiş bulunmaktadır. Hayatın esas temeli orijinal Japon medeniyeti değildir, fakat bu hayata Japonya kendi özel rengini vermiştir. Bu dış görünüş Avrupalıların gözüne temel farklar

olarak görülüyor. Oysa temelde, Amerika ve Avrupalıların, yani ârî ırkların kudretli ilmi, teknik ve ilmî çalışmaları vardır. Doğu, işte bu çalışmaların sonuçlarına dayanarak insanlığın genel ilerlemesine ayak uydurabilir. Günlük ekmek mücadelesi bu çalışmanın temelini meydana getirdi, gerekli olan silâh ve âletlerin yapılmasını sağladı. Japon karakterine adapte edilen yalnız dış görünüşlerdir.

Bugünden itibaren Amerika ve Avrupa çökse de ari ırkların Japonya üzerindeki etkileri kalkacak olsa, Japonların ilim ve teknikte kaydettikleri ilerleme bir süre devam edebilir, fakat daha sonra kaynak kurumuş olacağı için Japonlara has karakter eski haline dönecek, yetmiş yıl önce Arî irk dalgalarının çekip çıkardığı bugünkü medeniyeti duracak, eski uykusuna dalacaktır.

Ari ırk bugünkü Japonya'nın gelişmesine nasıl etki ettiyse, çok eski zamanlarda da, bir yabancı ruh ve etki altında Japon medeniyeti uyandırılmış olabilir. Bu ihtimali kuvvetlendiren en iyi delil, bu eski medeniyetin sonradan tamamen durmuş, taş haline gelmiş olmasıdır. Bu durum bir millette ancak yaratıcı orijinal dokunun kaybolmasiyle, yahut medeniyetin ilk gelişmesi için lüzumlu malzemeyi temin eden, hamle veren dış etkinin yok olması ile meydana gelebilir. Bir milletin yabancı ırklardan medeniyetin temel unsurlarını alması, onu kendine uydurması, değerlendirip medeniyet kurması fakat yabancı ırk etkisi ortadan kalkınca ağırlaşıp durması ispat edilebilirse, böyle bir ırka medeniyetin emanetçisi diyebiliriz, ama, medeniyetin yaratıcısı diyemeyiz.

Bu konuyu değişik milletlerde inceleyecek olursak, hemen her yerde, medeniyetin ilk kurucuları olmadıklarını, bunun emanetçisi olduklarını görürüz. Onların gelişmesi hakkında şöyle bir düşünce yürütebiliriz: ari ırktan olan toplumlar -ki sayıları komik derecede azdır-yabancı toplumları hakimiyetleri altına alıyor, bu yeni ülkenin sunduğu hayat şartlarının cazibesiyle (iklim, toprağın verimliliği v.b.) ya da burada var olan aşağı ırka mensup işçi bolluğundan faydalanarak işe koyuluyor, onlarda uyuyan teşkilâtlandırıcı ve entelektüel melekeleri uyandırıyorlar. Birkaç bin yıl içinde, hatta birkaç yüzyıl içinde bir medeniyet kurmuş oluyorlar ki, bu medeniyet yukarıda bahsettiğimiz yeni ülkenin özelliklerine, hakimiyeti altına aldıkları insanların ruhlarına uygundur, ona adapte edilmiştir. Fakat bu yeni ülkenin fatihleri zamanla prensibe sadık kalmıyor, kan saflığını koruyamıyorlar. Yerlilerle birleşip kaynaşıyor ve böylece kendi varlıklarına son vermiş oluyorlar. Çünkü Cennette işlenen günah, o zamandan beri günahkârın sürülmesi ile cezalandırılır.

Bin yıl, yahut daha fazla bir zaman sonra, hakim ırkın görülebilir son izlerine, hakimiyeti altına aldığı ırkta onun kanından gelmiş olan ve genellikle daha açık renkli toplumda ve onun zamanında kurduğu sonra donup kalan medeniyet içinde rastlanıyor. Çünkü hakim ırkın hakimiyet altına alınan ırk içinde kanının kaybolup gitmesi gibi, insan medeniyetini ileri götüren ve bu yolu aydınlatan meşaleyi tutuşturan yakıcı madde de kaybolmuştur. Eski fatihlerin karışık soyundan olan insanların renklerinde hafif bir fark kalmıştır ve bu o hatırayı devam ettirir, aynı şekilde kültürel hayatı boğan geceler de eskiden ışık getirenlerin yaptıklarıyla, onların yaptıklarından kalan hafif bir parıltı ile artık karanlıklar daha az koyudur. Bu parıltılar, geriye dönmüş barbarlığın arasında da görülür ve yüzeyden gözlem yapanlara o milletin aksini görüyorlarmış izlenimini verir, oysa onlar geçmişi gösteren aynaya bakmaktadırlar.

Böyle bir toplum tarihi akış içinde, bir ikinci defa hatta daha fazla, vaktiyle kendisine medeniyet getiren ırkla temasa geçebilir ve bu yeni karşılaşmada daha önceki temasın hafızalarda bir hatırası kalmamış olabilir. Fakat bu ırkın kanında medeniyetçi ırkın bıraktığı özellikler, kendiliğinden yeni kültürel açılmaya yönelebilir ve zamanında zorunlu olarak yaptıgı şeyi şimdi isteyerek yapabilir. O zaman yeni bir medeniyet çağı başlar ve bu medeniyet, öncülerinin yabancı kana karışıp bozulmasına kadar devam edebilir.

Bugünkü araştırmalar bizim şimdi tarih ilmimizde olduğu gibi dış olayların sayıları arasında boğulmaktadır. Bu boğulmadan kurtulmak, dünya medeniyetinin tarihini araştırmak ve araştırmayı bu yöne sevketmek geleceğin görevi olacaktır.

Medeniyetin emanetçisi olan milletler tarafından meydana getirilen inkılâbın bu taslağı, yeryüzünde medeniyetin gerçekten yapıcısı olan arî ırkların, hareketlerini, kayboluşlarını ve gelişmesini çizen bir tablodur.

Günlük hayatta, dahi dediğimiz kimselerin aydınlığa çıkması için uygun bir fırsat yakalamaya, hatta genellikle bir iç itişe nasıl ihtiyacı varsa, dehaya sahip ırk için de durum aynıdır. Hergünkü hayatın tekdüzeliğinde, birinci derecede değerli olan insanlar bile pek dikkat çekmezler ve ancak kendi çevrelerinin üzerine çıkabilirler. Fakat başkalarını şaşırtan, yoldan çıkaran bir durumla karşılaşır karşılaşmaz, herkesten farksız görünen bu adamdaki deha verileri uyarır, onu sivil hayatın miskinliği içinde görmeye alışmış olanları hayrete düşürür. Bunun içindir ki, bir peygamberin kendi memleketinde, başka memleketlerde olduğu kadar otorite sağlamış olması çok nadirdir. Görünüşte çok durgun olan ba-

zı gençlerde, başkalarının cesaretini yitirdiği ciddî bir anda müthiş bir kahramanlık görülür, bunlar çok soğukkanlı hareket ederek hesap etmesini, vahşi bir enerji ile ölüme meydan okumayı bilirler. Eğer böyle ciddî bir saat gelip atmasa, bu tüysüz gencin bir kahraman özelliği taşıdığını, kahraman olduğunu kimse bilmezdi. Dahinin ortaya çıkabilmesi için her zaman bir şok olması gerekir. Kaderin sillesi başkalarını yere sererken, bazılarını da çeliğe su verilmiş hale getirir, herkesin şaşkın bakışları arasında kabuğu kırmış, meyveyi soymuş olur. O zaman kalabalık, o ana kadar kendisine benzediğini sandığı bir insanın birdenbire başka bir insan olduğuna inanmak istemez. Bu olay her değerli insanın meydana çıkışında gerçekleşir.

Örneğin, bir mucit ancak icadını yaptıktan sonra meşhur olur, fakat onun dehasının yalnız o zaman parladığını sanmak hatadır. Deha kıvılcımı yaratıcı akıl ile birlikte bu adamın alnında doğuştan mevcuttur. Gerçek deha yaratılıştadır, asla eğitim ve terbiyenin ürünü değildir. Bu birey için doğru ise, ırk için de doğrudur. Yaratıcı bir faaliyet gösteren toplumlar, yüzeysel gözlem yapanlar farketmese de yaratma yeteneğine doğuştan sahiptirler. Dahi bir toplumun şöhreti de onun başardığı işlerin sonunda ortaya çıkar. Çünkü dünyanın geri kalan kısmı dahiyi kendi haliyle tanıyamaz, onu yalnız icadlarıyla, keşifleriyle, yapılarıyla, resimleriyle tanıyabilir. Fakat burada da herkesin dahiyi tanıması ve kabul etmesi için çok zamana ihtiyaç vardır. Değerli bir insanda veya dahide, mevcud kabiliyetler nasıl ancak özel şartlarla uygulama sahasına konulabiliyorsa, milletlerin hayatında yaratıcı aklın ve güçlerin harekete geçmesi için de belli şartların meydana gelmesi, onları dâvet etmesi gerekir.

Bu olaya gösterebileceğimiz en iyi örnek, arî ırk medeniyetinin emanetçisi olan milletlerin bu emaneti geliştirmesidir. Bunlar, uygun şartlarla karşı karşıya kalınca, gittikçe artan bir tempo ile alışkanlıklarını çalıştırır, onlan kalıplara döker, gözle görülen şekiller vermeye başlarlar. Bu şartlar altında meydana getirdikleri medeniyetler toprağa, iklime ve hakimiyetleri altına aldıkları insanlara göre değişir. En kesin ve etkili unsur sonuncusudur. Medeniyet doğuşunun tabi olduğu teknik şartlar ne kadar az gelişmiş ise, beden işçiliğine de o kadar çok ihtiyaç vardır. Teşkilâtlandırılan, faydalanılan beden işçileri makinenin yerini alırlar. ari ırklar aşağı ırkların insanlarını kullanma imkânlarını bulmasalardı, onlan medeniyete götürecek yolda ilk adımı hiç atamayacaklardı. Evcilleştirdikleri bazı hayvanların yardımı olmadan da, bu hayvanların yerini alan bir tekniğin hakimi olamayacaklardı, "Arap yapmaya mecbur ol-

duğu, seyi yapmıştır, Arap artık gidebilir" atasözü maalesef derin bir mâna ifade ediyor. Binlerce yıl at insana hizmet etti, onun işlerini gördü, böylece ilerlemenin temellerini attı, bu ilerleme sonunda otomobil icad edilince at faydasız bir hale geldi. Çok yakın bir gelecekte at hiçbir iş yapamayacaktır, ama geçmişteki yardımı olmasaydı insan bugün bulunduğu noktaya çok zor ulaşabilirdi.

İşte bu şekilde, aşağı ırktan insanların varlığı ve bunların kullanılması, üstün medeniyetlerin kurulması için çok önemli bir unsuru, bir şartı yerine getirmiştir. Aşağı ırktan olan bu insanlar, gelişme için zorunlu olan malzeme kıtlığını karşıladılar. Şu kesindir ki, ilk medeniyet evcilleştirilmiş hayvandan ziyade aşağı ırktan olan insanların kullanılması sayesinde kurulmuştur. Ancak yenik ırkların köle haline getirilmesinden sonra aynı durum hayvanların da başına geldi, bazılarının sandığı gibi bunun aksi olmadı. Çünkü sabana önce yenik ırk koşuldu, sonra at onun yerini aldı. Bu olayı insanlığın sessizliği olarak ifade etmek ancak deli bir barışçının işi olabilir. Bu gelişmenin, bu havarilerin şarlatanca sözlerini söylemek için faydalandığı bugünkü medeniyet seviyesine çıkabilmesi için şart olduğunu anlamıyorlar.

İnsanlığın gelişmeleri sonsuz bir merdiven üzerinde bir yükseliştir. Alttaki basamaklar aşılmadan yukarıya çıkılamaz. Ari ırk da gerçeğin ona gösterdiği yoldan yürümek, bu yolu katetmek zorunda kalmıştır, modern eşitçinin hayalinde canlandırdığı yolu değil. Hakikat yolu zahmetlidir, çetindir, fakat barışçının insanlığı görmek istediği hedefe bu yol götürür. Ama onun hayal ettiği yol bu hedefe götürmez, tersine uzaklaştırır. İlk medeniyetlerin aşağı ırklara rastladığı ve onları hakimiyetleri altına aldığı yerde doğmuş olması bir rastlantı değildir. Bu aşağı ırklar, doğmakta olan bir medeniyetin hizmetinde ilk teknik âlet vazifesini gördüler.

Bundan sonra, arî ırkın izlemek zorunda olduğu yol net bir şekilde çizilmiş oluyordu. Fatih olarak aşağı ırkın insanlarını hakimiyeti altına aldı, amaç ve arzularına uygun olarak onun pratik faaliyetlerini düzenledi, emri altına soktu. Fakat zahmetli oluşu yanında faydalı bir faaliyet empoze ederek kendi tebasının hayatını korumakla kalmadı, onlara da eski "hürriyet" devirlerinde sahip olduklarından daha iyi bir son hazırladı. Ari ırk hakim özelliğini sağlam bir şekilde koruduğu sürece, yalnız hakim olarak kalmadı, geliştirmeye devam ettiği medeniyetin koruyucusu da oldu. Çünkü bu medeniyet tamamen ari ırkın yeteneklerine ve bu özelliklerin korunmasına dayanıyordu. Teba yükselmeye başladıkça, hakim sınıfa da lisan bakımından yaklaşmaya

başladı, efendi ile uşak arasındaki perde de bu şekilde kayboldu. Ari ırk kan saflığını ve dolayısıyla kendi yarattığı cennette yaşama hakkını yitirdi. Irkların karışımında itibarı düştü, yavaş yavaş medeniyetçi ustalığını kaybetti. Sonunda yalnız fikrî bakımdan değil, fizikî bakımdan da yerlilere, tebası altına aldığı insanlara benzer oldu, atalarının yerliler üzerindeki üstünlüğü de bunların bu hale düşmesiyle kalktı. Bir müddet medeniyetin birikintisi ile yaşadılar, sonra çöküş başladı ve bu medeniyet unutulmuşluk dünyasına gömülüp gitti.

Medeniyetler ve imparatorluklar bu şekilde yıkılarak yeni şekillere yol açarlar.

Eski medeniyetlerin yıkılmasına tek sebep, kanların karışması ve bu yüzden ırk seviyesinin düşmesidir. Çünkü milletlerin yıkımına sebep savaşta uğranılan yenilgiler değil, birsaf kanın özelliğini oluşturan karşı koyabilme gücünün kaybolmasıdır. Bu dünyada saf ırk olmayan her şey rüzgârın savurup götürdüğü bir saman çöpünden ibarettir.

Fakat her tarihî olay, iyi manasıyla olduğu gibi kötü manası ile de, ırkın devamı içgüdüsünün meydana çıkışıdır. Ari ırkların üstünlük ve önemindeki derin sebepler sorulacak olursa, bu önemin, bu içgüdünün şiddet ve gücünden ziyade, ortaya çıkışındaki tarz ve özellikten geldiğini söyleyebiliriz.

Yaşama arzu ve iradesi sübjektif açıdan, bütün insanlarda eşit derecede kuvvetlidir, fakat yalnız pratikte, gerçekleşme tarzında farklıdır. En gelişmemiş bir hayat çeşidinde, devamlılık içgüdüsü bireyin kendi benliği için duyduğu endişeden öteye gitmiyor. Bu hastalıklı durumu belirtmek için kullandıgımız "egoizm" terimi o kadar mutlaktır ki, süreyi bile içine alır, her şeyi o an için ister, gelecek saatlere hiçbir şey bırakmak istemez. Yalnız kendisi için yaşayan hayvanın durumu budur. Böyle bir hayvan yiyeceğini yalnız acıktığı zaman arar ve yalnız kendi hayatı için dövüşür. Devamlılık içgüdüsü bu şekilde ortaya çıktığı sürece bir toplumun oluşumu için temel bulunmaz. Az gelişmiş aile şekli bile olmaz. Dişi ve erkeğin çiftleşme ihtiyacını aşan bir birlik kurmaları da, devamlılık içgüdüsünün genişlemesini gerektirir. Çünkü bireyin kendi benliği için duyduğu endişe ve onu korumak için yaptığı kavgalar şimdi çiftin ikinci unsuru için de duyulacak ve kavga olacaktır. Erkek bazen dişisi için de yiyecek arar. Zamanlarının çoğunda her ikisi de yavruları için yiyecek ararlar. Biri diğerini korumayı görev edinir. İşte burada, gelişmemiş de olsa, fedakârlık ruhunun ilk ortaya çıkışı görülür. İşte bu ruh ailenin dar sınırlarını aştığı ölçü-

de geniş toplumlar meydana gelir ve sonunda gerçek devletler doğar.

Bu alışkanlık, aşağı ırktan olan insanlarda daha az gelişmiştir. Öyle ki, fedakârlık genellikle aile sınırları içinde kalır. İnsanlar şahsî çıkarlarını ikinci plâna atmaya ne kadar taraftar iseler, geniş topluluk kurma kabiliyetleri de o kadar büyük olur. İnsanı, kendi çalışmasını ortaya koymaya sevkeden, hatta gerektiğinde hemcinsleri için hayatını bile feda ettiren bu fedakârlık ruhu, ari ırklarda daha çok gelişmiştir. Ari ırkının üstünlüğü fikrî alışkanlıklarının zenginliğinde değil, bütün yeteneğini toplumun yararına kullanması yönündedir. Devamlılık içgüdüsü onda en asil şekli almıştır: Kendi öz benliğini toplumun hayatına bağlıyor ve gerektiği zaman kendini feda ediyor. Yalnız fikrî yetenekleri olsaydı yalnızca yıkıcı olarak hareket eder, organizatör olamazlardı. Çünkü her organizasyonun temel şartı, bireyin kendi fikrinden ve kendi çıkarlarından toplumun yararı yönünde fedakârlıktır. Toplum yararına bu şekilde fedakârlıkla kendi payına düşeni de dolaylı yoldan almış olur. Örneğin doğrudan doğruya kendisi için çalışmaz, herkesin iyiliği için, toplum çerçevesinde hareket eder, onun için çalışır. Onun en begendiği söz olan “iş” bu ruh halini çok güzel aydınlatır. Bu sözden yalnızca kendi hayatını korumaya yarayacak bir mâna değil, insan toplumunun çıkarlarına birleşik bir mânayı anlar. Aksi halde insanî faaliyetinde bencil olur, başkalarını hiç düşünmeden kendi devamlılık içgüdüsü ile hareket eder ve “iş” kelimesine de hırsızlık, haydutluk, gasp mânasını verirdi.

Toplum yararına ferdî menfaati ikinci plâna atan bu ruhî durum, insanî ve gerçek her medeniyetin ilk şartıdır. Kurucuları ender olarak ödüllendirilen fakat kendilerinden sonra geleceklere iyilik dolu bir kaynak olan büyük insanlık eserleri, ancak bu şart sayesinde meydana gelir. Birçok insanın şerefini korumak ve toplum devamlılılğının temellerini sağlamak için, sefil bir hayata nasıl tahammül ettiklerini, nasıl kendilerini fakirliğe mahkûm ettiklerini yalnız bu durum açıklayabilir. Kendisi rahata ve mutluluğa erişemeden çalışan her işçi, köylü, memur, bu şekilde çalışmasının derin mânasını anlamasa bile, bu asil fikrin birer temsilcisidirler. Çalışmanın, insan hayatının ve insan ilerlemesinin temel usulü olarak adlandırılması ne kadar doğru ise, insanın ve onun medeniyetinin korunması için yine temel usül kabul edilmesi o kadar doğrudur. Kendi hayatını korumak için feda etmek, fedakârlık ruhunun taçlandırılmasıdır. Ancak bununla insanlann eliyle yapılan şeyin insan eliyle yıkılmasına veya doğa tarafından yok edilmesine engel olunabilir.

Almanca’da bu ruh tarafından ilham edilen hareketleri anlatan gü-

zel bir söz vardır; görevini yerine getirmek, yani yalnızca kendi ihtiyaçlarını temin etmekle kalmayıp, topluma da hizmet etmek. Bu çeşit bir faaliyetin kaynağı olan ruh haline "egoizm"den ayırmak için "idealizm" adını veriyoruz. Bundan anladığımız mâna, bireyin toplum için, hemcinsleri için, sahip olduğu fedakârlık yeteneğidir.

İdealizmin, hissiyatın ihmal edilebilir bir belirti olmadığını en önceden kabul etmek gerekir. İdealizm, insan medeniyeti dediğimiz şeyin ilk şartıdır ve hep öyle olacaktır. Hatta "insan" kavramını yaratan da odur. Ari ırk dünyadaki yerini işte bu ruhî eğilime, dünya, insanlara sahip olmayı yine de buna borçludur. İdealizm olmadan ruhun bütün melekeleri, en göz kamaştırıcı olanları bile, yalnızca, derin bir değeri olmayan bir dış görünüş olarak kalır, asla yaratıcı bir kuvvet olamazdı. Fakat idealizm, bireyin menfaatlerini ve hayatını toplumun menfaat ve hayatına bağlamaktan başka bir şey olmadığı, bunun da organize şekillerin doğuş şartı olduğu için, doğanın istediği amaçlara da cevap vermiş oluyor. İnsana enerji ve kuvvetin imtiyazlarını yalnız o kabul ettirir ve onu, evrene şekil ve görünüşünü veren son derecede küçük unsurlardan biri haline getirir.

En saf idealizm, farkına varmadan bütün ortaya çıkış ile aynıdır. Bu tarifin ne kadar doğru olduğunu, gerçek idealizmi sapık bir hayalle karıştırmamak gerektiğini anlamak için, zihnî bozukluğu olmayan sağlıklı bir gence, serbestçe hüküm verebilme imkânı veriniz. Barışçı bir idealistin sözlerini reddederek, anlamayı istemeyecek olan bu gencin, kendi milletinin ideali için gencecik hayatını feda etmeye hazır olduğunu görürsünüz.

Burada, içgüdü, bireyin feda edilmesine sebep de olsa, cinsin devamlılığı zorunluluğuna uyar. Aslında, değişim kanunlarına karşı gelmekten başka bir şey yapmayan basit egoistlerin, geveze barışçıların, türlü kılığa büründükleri hayalleri birey reddeder. Çünkü gelişim bireyin toplum yararına fedakârlık etme ruhuna bağlıdır, doğayı daha iyi tanıdıklarını iddia eden âdilerin, korkakların ortaya attığı bir takım kararlara bağlı değildir.

Medeniyetin ön şartı olan ve toplumun meydana gelmesini sağlayan idealizmin kaybolma tehlikesiyle karşılaştığı devirlerde, toplumların zayıfladığını görüyoruz. Bir topluma egoizm hakim olunca düzen bağları gevşer ve insanlar da bu yüzden cennetten cehenneme doğru koşarlar. Gelecek yalnız kendi çıkarları için çalışan insanları unutur, kendi mutluluğunu feda eden kahramanları ise över.

Yahudi, ari ırkın tam tersidir. Belki dünyada devam etme içgüdüsü

Yahudi ırkında olduğu kadar hiçbir ırkta gelişmemiştir. Bunun en iyi delili bu ırkın günümüze kadar yaşamış olmasıdır. Hangi millet son iki bin yıl içinde, karakter olarak, yaratılış olarak, Yahudi kadar az değişmiştir? Ve hangi millet Yahudiler kadar büyük ihtilâllere karışmıştır? Fakat buna rağmen Yahudiler, insanlığın maruz kaldığı büyük facialardan durumlarını koruyarak, hiçbir zarar görmeden çıkmışlardır. Sonsuz bir inatla yaşama iradesine sahip, cinslerini devam ettirmek için son derece inatçı bir millettir o!

Binlerce yıl içinde Yahudi'nin fikrî alışkanlıkları gelişmiştir. Bugün Yahudi'ye "kurnaz" denilmektedir, fakat o bir mânada her zaman kurnaz olmuştur. Zekâsı, bu iç gelişimin sonucu değildir, sadece yabancıların verdiği hayat dersinden faydalanmıştır. İnsan ruhu da birbirini takip eden merhaleleri aşmadan tam bir olgunluğa erişemez. Yükselmek için atacagı her adımda, geçmişin sağladığı bir temele, yani genel medeniyetin gösterdiği bir temele dayanması gerekir. Her düşünce, şahsî tecrübenin ancak çok küçük bir kısmından gelir, çoğunlukla bu düşünce geçmiş tecrübe birikimlerinin bir sonucudur. Medeniyetin genel seviyesi, dikkat bile etmeden, bilgi bolluğu ile bireyi hazırlar, onu donatır ve böylece daha ileri adımlar atmasını sağlamış olur. örneğin bugünün genci, son yüzyıllar boyunca edinilmiş öyle bir teknik bilgi ve imkânlar yığını içinde yetişir ki, yüz yıl önce en parlak zekâların anlayamadığı şey onun için çok açıktır, doğaldır, bu yönde yaptığımız ilerlemeleri anlayabilmesi için çok büyük önem taşıyan şeylere dikkat bile etmez. Geçen yüzyılın ilk yirmi yılında yaşayan bir dahi, birdenbire dirilip mezarından çıkarak bugünleri görse, bugünkü duruma alışabilmek için basit zekâlı onbeş yaşındaki bir çocuktan daha çok zorluk çeker. Çağımız insanlarından herhangi birinin bugünkü medeniyet ortamı içinde büyürken farkında olmayarak geçirdiği hazırlık safhasını onun da geçirebilmesi için sonsuz gayret sarfetmesi gerekecektir.

Yahudi kendine has bir medeniyete hiçbir zaman sahip olmadığı için, onun fikrî çalışmalarının temelleri daima başkaları tarafından sağlanmıştır. Onun fikir yapısı daima etrafını çeviren medenî âlemin içinde, bu okulda gelişmiştir. Bunun tersi hiçbir zaman görülmemiştir.

Yahudi'nin devamlılık içgüdüsü diğer milletlere bakarak daha güçlü görünmesine, fikrî alışkanlıklarının diğer ırkların ruhî yeteneklerinin karşısında eğilmiyor izlenimi vermesine rağmen, medenî bir millet olmak için temel şarta sahip değildir; Yahudi'de idealizm yoktur. Fedakârlık, bireyin basit devamlılık içgüdüsünden öteye git-

mez. Onda çok güçlü görülen millî dayanışma duygusu, bu dünyada pek çok yaratıkta görülen, çok fazla gelişmemiş bir sürü içgüdüsünden başka bir şey değildir. Sürü içgüdüsünde, sürü mensuplarını birbirine yardım etmeye ortak bir tehlike mecbur bırakır. Bu tehlike onlara karşılıklı yardımın faydalı olacağını, buna ihtiyaç olduğunu duyurur. Bir kurt sürüsü, av için girişecekleri bir saldırıda birleşir, onu meydana getiren kurtların herbirinin karnı doyunca dağılır. Bir saldırgana karşı atların birlikte savunmaya geçmesi, tehlike geçer geçmez de dağılmaları aynı şeydir.

Yahudi'de bir sürü gibi hareket eder. Onda fedakârlık anlayışı görünüştedir, ancak her bireyin varlığı için bunun bir zorunluluk haline gelmesiyle ortaya çıkar. Fakat hepsini tehdit eden tehlike atlatılınca, ortak düşmanı yenip, av emniyete alınınca, görünüşteki birlik dağılır ve onun yerini doğal durum alır. Yahudiler ancak ortak bir tehlike veya ortak bir av karşısında birleşirler. Bu iki sebep ortadan kalkınca, egoizm en kaba şekliyle geri döner, önceden birleşmiş olan bu toplum, tarla fareleri gibi, kendi aralarında kanlı bir şekilde kavgaya başlar.

Bu dünyada Yahudiler yalnız olsalardı, kir ve pislik içinde boğulur, ya da büyük kavgalarla birbirlerini yok etmeye çalışırlardı. Ancak, korkaklık ve alçaklıkları ile -ki fedakârlık ruhunun olmayışı burada da kendini göserir- bu kavganın göstermelik bir kavga olmaması şartiyle.

O zaman, Yahudilerin kavga için, daha doğrusu yağma için birleştikleri, fedakârlık ruhuna, idealizme sahip oldukları sonucunu çıkarmanın yanlış olduğu bilinmelidir. Burada da Yahudi yalnızca egoizme inanmakta ve ona hizmet etmektedir.

Bu yüzdendir ki, bir ırkın çoğalması ve devamlılığın canlı organizması demek olan Yahudi devletinin, toprak bakımından, sınırı yoktur. Çünkü bir devlet toprağının sınırlandırılması, onu meydana getiren ırkın idealist zihniyetiyle ve özellikle çalışma kelimesinin ifade ettiği bir kavramla olur. Bu kavram yoksa, sınırları olan bir devlet kurmak veya onu yaşatmak için yapılacak bütün hareketler sonuçsuz kalır. Bu yüzden sınırları olmayan devletin üzerine medeniyetin oturtulacağı temeli yok demektir.

Görünüşte bütün fikrî alışkanlıklara sahip olmasına rağmen Yahudi milletinin gerçek bir medeniyeti, özellikle kendine ait bir medeniyeti yoktur. Bugün Yahudi'nin görünüşte sahip olduğu medeniyet, onun ellerinde büyük kısmı berbat edilmiş, başka milletlere ait bir medeniyettir. Medeniyet karşısında Yahudi'nin durumunun ne olduğunu anlamak için şu gerçek gözden uzak tutulmamalıdır: Hiçbir devirde bir

Yahudi sanatı olmamıştır, bugün de yoktur. Özellikle güzel sanatların iki kraliçesi olan mimarî ve müzik Yahudilere hiçbir şey borçlu değildir. Yahudi'nin sanat alanında meydana getirdiği şey fikrî bir hırsızlık veya kalıba dökmekten ibarettir. Yahudi, yetenekli ve yaratıcı ırkları ayırma alışkanlığına ve dolayısiyle medeniyet kurma imtiyazına sahip değildir.

Yahudi'nin yabancı medeniyetleri nasıl bir kopya gibi modelin esas şeklini de bozarak aldığını en iyi gösteren şey, fazla uğraşı gösterme gereği duyulmayan sanatı, yani dram sanatını işlemeleridir. Bu işte de Yahudi bir soytarıdan, taklitçi bir maymundan başka bir şey değildir. Çünkü burada da onda eksik olan şey, gerçek büyüklüğe doğru götürecek atılımdır. Bu sanatta da dahi bir yaratıcı değil, yüzeysel bir taklitçidir, türlü hile ve yapaylıklar, yaratıcı yeteneğinin olmadığını gizliyemiyor. Fakat bu konuda Yahudi basın, en basit bir soytarıyı göklere çıkararak onun yardımına koşar. Yeter ki, bu sanat hırsızı bir Yahudi olsun. Böylece dünya yeni bir sanatkâr gördüğüne inanır, gerçekte ise göklere çıkarılan bu adam sefil bir soytarıdır.

Kesinlikle. Yahudi bir medeniyet yaratmak için en küçük bir yeteneğe sahip değildir, çünkü onda insanın gelişimi için şart olan idealizm yoktur, hiçbir zaman da olmamıştır. Onun zekâsı hiçbir zaman yapmaya yaramaz, her zaman yıkmaya yarar. Çok ender durumlarda Yahudi bir kırbaç olabilir, fakat o zaman da, "her zaman kötüyü isteyen ama iyiye sebep olan kuvvet" şeklinde bir tip olacaktır. İnsanlığın bütün gelişmesi Yahudi ile değil, Yahudi'ye rağmen olur.

Yahudi hiçbir zaman bir krallık kurmadığı ve dolayısı ile kendine has bir medeniyete sahip olmadığı için, onu göçebe kavimler arasında saymak isteyenler olmuştur. Fakat bu yanlış ve tehlikelidir. Göçebelerin, üzerinde yaşadıkları sınırlı bir toprakları vardır. Ancak bunlar belli bir yerde oturup çiftçilik yapmaz, sürülerinden elde ettikleri ürünle geçinirler ve bu sürüyü otlatmak için kendi topraklarında dolaşırlar. Bunun sebebi de topraklarının bir yerde devamlı oturmalarına imkân vermeyecek kadar verimsiz oluşudur. Fakat asıl sebep, bir devrin veya bir milletin teknik medeniyeti ile bölgenin doğal fakirliği arasındaki dengesizliktir. Ari ırklar bazen böyle verimsiz bölgelere gelmişlerdir, fakat bin yıldan fazla bir zaman içinde, teknikleri sayesinde sabit tesisler kurmaya, yaşamak için gerekli olan her şeyi aldıkları geniş topraklarda hakimiyetlerini kabul ettirmekte başarılı olmuşlardır. Teknikleri olmasaydı ya bu araziyi terkeder, ya da durmadan yer değiştiren göçebe hayatı yaşarlardı. Binlerce yılda edindikleri formasyon, yerleşik

oturmaya olan alışkanlıkları, böyle bir hayatı onlara tahammül edilmez göstermiştir. Amerika kıtasının kapıları çiftçilere açıldığı zaman, burada, ari ırkından olan birçok insan avcılıkla güçlükler içinde geçiniyordu. Çoluk çocukları ve sürüleri ile oradan oraya göç ediyor, göçebelere benzer bir hayat yaşıyorlardı. Fakat sayıları artıp, daha geniş imkânlarla toprağı işlemeye başlayınca ve yerlilere karşı durabilecek hale gelince, bu ülkede yerleşik bir hayat yaşamaya başladılar.

Ari irk ihtimalki önce göçebe hayatı yaşadı, ancak çağlar sonra yerleşti. Yerleşti, çünkü o bir Yahudi değildi. Yahudi göçebe değildir, çünkü göçebede bir "çalışma" anlayışı vardır, bu anlayış, fikrî şartlar yerine getirildiği takdirde bir iç gelişmenin doğması mümkündür. Göçebede zayıf olmakla beraber, bir idealizm esası da vardır, bu idealizm doğası ari ırka yabancı görünür ama antipatik görünmez. Böyle bir anlayış Yahudiler için bilinmez. Bundan dolayı Yahudiler hiçbir zaman göçebe olmamış, fakat her zaman başkalarının sırtından geçinen parazit olmuşlardır. Bazen yaşadıkları bir bölgeyi terkederler ama isteyerek değil, gösterdikleri misafirperverliği istismar eden Yahudilerden bıkan milletler, onları topraklarından kovarlar da onun için. Yahudilerin daima uzaklara yayılma âdetleri parazitlere has bir karakterin izidir, ırkları için daima yeni bir besleyici ararlar. Fakat bunun göçebelikle bir ilgisi yoktur, çünkü Yahudi bulunduğu araziyi terketmeyi hiç düşünmez, yayıldığı yerde kalır ve öyle çöreklenir ki, oradan ancak şiddete başvurularak çıkarılabilir. Yahudi, devamlılığını yalnızca göç etmekle temin edebileceğini anladığı ve buna mecbur olduğu için yeni bölgelere gider. O parazit bir tiptir, öyle yaşamaya devam etmektedir, tıpkı pis bir tenya gibi, daha besleyici gördüğü yerlere yayılır. Onun bulunduğu yere etkisi, parazit bitkilerin etkisiyle birdir: Onun bittiği yerde, onu kabul etmiş olan millet, az veya çok bir zaman geçtikten sonra sönüp gider.

Yahudi başka milletlerin ülkelerinde, her zaman bu şekilde yaşamıştır. "Dinî topluluk" maskesi altında kendi devletini kuruyor, şartlar onun gerçek yüzünü belli etmedikçe o maskenin altında yaşıyordu. Fakat görüntüsünü değiştirecek kadar kendini güçlü hissedince, maskesini çıkarıyor ve önceden birçoğunun görmediği, görmek ve inanmak istemediği gerçek yüzü çıkıyordu ortaya.

Yahudi'nin bir parazit olarak başka milletlerin ve devletlerin sırtından beslenmeleri özel bir karakter arzeder ki, bu, Schopenhauer'e önceden de belirttiğimiz bir hüküm ilham etmiştir; "Yahudi, yalanın büyük

ustasıdır". Soğuk kuzey bölgelerinde yaşayan insanlar nasıl hep kalın elbise giymek zorunda iseler, Yahudi'nin hayatı da onu daima yalan söylemeye mecbur eder.

Onun başka milletler arasındaki hayatı, bu millet kendisinin bir kavim değil, "dinî bir topluluk" olduğuna inandığı sürece devam eder. Bu onun büyük yalanlarının birincisidir.

Diğer milletlerin paraziti olarak yaşayabilmek için, cinsinin temel özelliğini inkâr etmek zorundadır. Bir Yahudi'nin zekâsı ne kadar büyükse, hilesi de o kadar başarılı olur. Bu kurnazlığı o kadar ileri götürebilirler ki, onları misafir eden milletin büyük bir kısmı ciddî olarak onların Fransız, İngiliz, Alman ya da İtalyan olduğuna, ama ayrı bir mezhebe bağlı bulunduklarına inanır. Bu hayasız aldatıcılığın asıl kurbanları, tarih felsefesinin kırıntılarından nasiplerini almış geçinen idareci sınıflardır. İnsanın kendi kendine düşünmesi bu çevrelerde kutsal gelişime karşı işlenmiş bir günah gibi kabul edilir. O kadar ki, Bavyera eyaletinde bir bakanlığın, Yahudilerin dini topluluk değil, kavim olduğuna inanmasına şaşarsınız. Oysa, Yahudilerin sahip olduğu basın dünyasına bir göz atmak, gerçeği en basit zekâlara bile kabul ettirecektir. Gerçekten, "Yahudi Sesi" isimli gazete henüz resmî bir yaprak değildir, bunun için de devlet adamlarının gözünde hiçbir önemi yoktur.

Yahudiler her zaman ırklarının özelliğini taşıyan bir millet oluşturmuşlardır. Hiçbir zaman özel bir dinin sadık inananları olmamışlardır. Fakat ilerleyebilmek için rahatsız edici dikkatleri üzerlerinden çekecek bir çare bulmaları gerekmiştir. Şüpheleri uyandırmamak için en iyi, en pratik çare de başkalarından aldığı dinî topluluk anlayışını öne sürmek değil miydi? Burada da onların yaptığı kopyacılık, daha doğrusu bir hırsızlıktır. Yahudi doğası gereği dinî bir teşkilata sahip olamaz, çünkü onda idealizmin hiçbir şekli yoktur, dolayısı ile de hayat ötesi iman ona tamamen yabancıdır. Ari ırkların anlayışına göre, insanın öldükten sonra dirilmesi inancına yer vermeyen bir din düşünülemez. Talmud, hayatı öbür dünyaya hazırlayan bir kitap değildir, yalnız bu dünyada pratik ve tahammül edilir bir hayat yaşamayı öğretir.

Yahudi dininin doktrini öncelikle Yahudi kanının saflığını koruma dersidir, sonra da Yahudilerin kendi aralarında ve özellikle bunların diğer insanlarla, yani Yahudi olmayan insanlarla ilişkilerini düzenleyen bir kanundur. Fakat Yahudi olmayan insanlarla kurulan ilişkilerde ahlak meseleleri ele alınmaz, çok basit bir şekilde ekonomik meseleler ele alınır.

Yahudi dinî öğretiminde ahlâk değeri, gibi konularda her zaman olduğu gibi bugün de ciddi araştırmalar yapılmaktadır. (Bu araştrmaları Yahudiler yapmıyor, çünkü bu meselede Yahudilerin yazdıkları her şey elbette kendi amaçlarına uygundur). Ari ırkların fikirlerine göre hükme varan bu araştırmalar, bu çeşit bir din hakkında şüpheye düşüyorlar. Fakat bunun en iyi tarifi, bu dinî eğitimin mahsulü ile sağlanmıştır. Yahudi'nin kendisi ile. Yahudi yalnız dünyası için yaşar ve onun ruhu gerçek Hıristyanlığa olduğu kadar iki bin yıl önce, yeni doktrinin büyük kurucusunun karakterine de yabancıdır. Yeni doktrinin kurucusu, Hz. İsa, Yahudi milleti hakkında beslediği kanaati asla gizlememiştir, hatta insanlığın bu düşmanlarını Allah'ın mabedinden kovmak için kamçı bile kullanmıştır. Çünkü Yahudi her zaman olduğu gibi, o zaman da dini bir iş, bir menfaat aracı yapıyordu. Hz. İsa da bunun için çarmıha gerildi. Oysa bugün Hristiyan partilerinin seçimlerdeYahudilerden oy dilenmek gibi bir şerefsizliğe düştükleri, sonra da Allahsız Yahudi partileriyle kendi milliyetinden olanlara karşı entrika çevirdikleri görülüyor.

Yahudilerin bir ırk değil de dini topluluk olduğunu söyleyen büyük yalanın üzerine, daha sonra diğer yalanlar da mantıkî olarak ekleniyor. örneğin, Yahudi dili üzerine söylenen yalan, Yahudi dili için bir araçtır, fakat düşüncesini ifade etmek için değil, onu gizlemek için. Fransızca konuşur, Yahudice düşünür, Almanca satırlar düzerek yalnız kendi ırkının karakterini ifade eder.

Yahudi, diğer milletlere tam olarak hakim olmadıkça, ister istemez o milletlerin dilini konuşur. Fakat bu milletler ona esir olur olmaz, evrensel bir dil öğrenmek zorunda kalacaklardır. Örneğin Esperanto: (Uluslararası anlaşmalarda kolaylık sağlayacağı iddiasıyla Dr. Zammenhof tarafından uydurulan dil) Bu şekilde Yahudi daha kolay hakimiyet sağlayabilecektir.

Yahudilerin görünüşte resmen ve şiddetle reddettikleri "Sion Protokolleri", bu kavmin bütün hayatının bir yalana dayandığını göstermektedir. Gazette de Francfort "bunlar yanlıştır" diye inleye inleye bunların sahte olduğunu anlatıyor ve bütün dünyayı inandırmaya çalışıyor. Oysa bunlar en doğru delillerdir. Birçok Yahudi'nin şuursuz olarak yaptığı şeyleri onlar sebepleriyle açıklıyorlar. Önemli olan budur. Bu açığa vurma işini hangi Yahudi beyninin idrak ettiği mühim değildir. Kesin olan şey, bu açığa vurma, insanı ürperten bir gerçeklikle gün ışığına çıkarılmış, Yahudi milletinin karakter ve hareketlerini, bütün köklerini, asıl amaçlarını anlatmış olmasıdır. Bu açığa vurma hak-

kında bir hükme varabilmenin en iyi yolu, onu olaylarla karşılaştırmaktır. Son yüz yılın tarihî olaylarını bu kitabın ışığı altında gözden geçirecek olursak, Yahudi basının niçin böyle bir yaygara kopardığını hemen anlarız. Çünkü bu kitap bir milletin her gün okuduğu bir kitap haline gelirse, Yahudi tehlikesinin önü alınmış sayılabilir.

Yahudi'yi tanıyabilmenin en iyi yolu, onun yüzyıllar boyu diğer milletler arasında takip ettiği yolu incelemekle olur. Bir örnek bu konuyu aydınlatmaya yetecektir. Onun ortaya çıkışı her zaman aynı olduğu ve sırtlarından geçindikleri milletler de aynı milletler olduğu için, bu incelemeyi ayrı bölümler halinde yapmak gerekecektir. Kolaylık olsun diye bu bölümleri harflerle işaret edeceğim.

Yahudiler Almanya'ya ilk defa, bu memleketin Romalılar tarafından istilâ edildiği zamanada ve daima olduğu gibi tüccar sıfatı ile girmişlerdi. Büyük göçlerin sebep olduğu kargaşalık sırasında ortalıktan kaybolur gibi oldular ama sadece göze görünmüyorlardı, yoksa kaybolmuş değildiler. İlk Cermen devletlerin teşkilâtlandığı devir, Orta ve Kuzey Avrupa'nın yeni ve kesin olarak Yahudileşmesinin başlangıcı sayılabilir. İşte o zaman, Yahudilerin, ari ırklarla her karşılaşmasında meydana gelen benzer olaylar da başlamış oldu.

A- İlk yerleşik kurumlar doğar doğmaz, Yahudi birden bire ortaya çıkar. Tüccar sıfatı ile gelir, başlangıçta milliyetini gizlemeye pek gerek duymaz. O hala Yahudi'dir, çünkü hem onun hem de misafiri bulunduğu milletin ırkını belirleyen dış görünüşteki hatlar pek bellidir, memleketin dilini de çok az bilmektedir, karşısındaki milletin millî özellikleri o kadar göze çarpmaktadır ki, kendisini yabancı bir tüccardan başka bir şey olarak tanıtmaya cesaret edemez. Çok yumuşak ve uysal gözüktüğü ve arasına karıştığı millet tecrübesiz olduğu için, Yahudilik özelliğini korumak ona hiçbir zarar vermez, hatta avantaj sağlar. Çünkü, yerliler yabancıya daha iltifatlı davranabilirler.

B- Yahudi yavaş yavaş ekonomik hayata sokulur, fakat bir üretici olarak değil, aracı olarak. Binlerce yıllık tecrübe ile gelişmiş bulunan ticarî sahadaki hüneri, ona, henüz gözü açılmamış, son derece namuslu olan ari ırka karşı büyük bir üstünlük sağlar, öyle ki kısa bir süre sonra ticaretin tamamen Yahudi'nin tekeline geçme tehlikesi doğar. Yahudi, her zaman olduğu gibi, çok yüksek faizle borç para vermeye başlar. Memlekete faizle borç verme usulünü o sokar. Bu yeniliğin nasıl bir tehlike arzettiği başlangıçta farkedilmez. Hatta, o an için sağladığı avantaj yüzünden bu usul memnuniyetle kabul edilir.

C- Yahudi bundan sonra tamamen yerleşik bir unsur olmuştur, yani şehir ve kasabalarda kendi mahallesi vardır ve gittikçe devlet içinde devlet olmaktadır. Ticareti ve para işlerini kendine ait bir imtiyaz saymakta ve bunları insafsız bir şekilde istismar etmektedir.

D- Para işleri ve ticaret tamamen onun tekeline geçmiştir. Fakat fazla faiz istemesi ve tefeciliğine de karşı konmaya başlanmıştır. Onun doğal utanmazlığı gittikçe artar ve nefret uyandırır, servet kıskançlığa sebep olur. Ticaretini yaptığı şeyler arasına arsa ve araziyi de alınca ve bunları ciro edilen para ile alınıp satılan bir ticarî konu haline getirince, işi gelebileceği son noktaya vardırmıştır. Toprağı asla kendisi işlemediği için, bunu kar getiren bir mal olarak algıladığı için, köylü aynı toprak üzerinde kalabilir, fakat yeni efendisine en ağır vergi, en çok pay vermek şartiyle. Yahudi'nin tahrik ettiği antipati açık bir nefret halini alır. Yahudi'nin hüküm sürmesi ve açgözlülüğüne sömürülen halk tahammül edemez hale gelir ve ona karşı zor kullanmaya başlar. Artık Yahudi'yi daha yakından inceler ve onun iğrenç özelliklerini görürler. Böylece ev sahibi ile misafir arasında uçurum açılmış olur.

Büyük sefalet devirlerinde istismar edilenlerin öfkeleri sonunda patlar. Sömürülmüş, mahvedilmiş halk, Tanrı'nın bu belâsına karşı savunmak için adaleti kendisi uygulamaya başlar. Artık, birkaç yüzyıl geçtikten sonra Yahudi'yi tanımış, veba gibi korkunç bir tehlike olduğunu anlamıştır.

E- O zaman Yahudi gerçek karakterini belli etmeye başlar. iktidarları dalkavuklukla elde eder, parasını çalıştırır, böylece bir takım ayrıcalıklar koparır ve bunlarla kurbanlarının kanını emmeye devam eder. Bazen bu "ebedî sömürücü"ye karşı halkın öfkesi parlarsa da, Yahudi birkaç yıl sonra kaldığı yerden tekrar işe başlar ve eski usulde yaşamaya devam eder. Onu başka insanları istismar etme alışkanlığından vazgeçirebilecek bir zulüm yoktur, hiçbir zulüm bunu yapamaz. Her zulümden sonra, kısa bir süre içinde, eski haline döner ve hep öyle kalır. Ev sahibi olan millet, daha beter bir duruma düşmekten kurtulmak ve toprağını tefeci Yahudi'ye kaptırmamak için, onun toprak edinmesini yasaklayan kanun çıkarmak zorunda kalır.

F- İktidarın gücü ne kadar artarsa, Yahudi de ona o kadar yanaşır, "Ayrıcalık Belgeleri" ve "imtiyazlar" dilenir. Her zaman para sıkıntısı çeken iktidarlar da bu imtiyaz ve ayrıcalık belgelerini onlara satar. Bu belgeler ona ne kadar pahalıya mal olursa olsun, verdiği parayı, faizin faizi ve onun da faizi ile kat kat çıkarır. Zavallı millet vücuduna yapışan bu sülü-

ğü koparıp atamaz. Sonunda iktidarlarda da paraya muhtaç kalınr ve elleriyle bu sülüğün boğazını sıkar, emdiği kanı kusturulrlar.

Bu sahne çok sık tekrarlanır ve burada "Alman Prensleri" denilen kimselerin oynadığı rol, Yahudi'nin rolü kadar üzüntü vericidir. Bu büyük prensler, halka, Allah tarafından gönderilmiş birer ceza idi. Benzerlerini bugün de bazı bakanlıklarda olarak görüyoruz.

Alman milleti Yahudi tehlikesinden yakasını kurtaramamışsa, bu kabahat tamamen Alman hükümdarlarına aittir ve daha sonra da durum maalesef değişmemiştir. Yahudilerden maaş veya haraç almaya başladılar ve bunu kendi milletlerine karşı işledikleri günah ile bin kere hak ettiler. Bu hükümdarlar şeytanla işbirliği yaptıkları için bulunacakları yer cehennem oldu.

G- Prensler kendilerini Yahudilerin ağına kaptırmakla, yıkımlarını da hazırlamış oldular. Halkın içinde edindikleri yer kaderin sonucu olarak, bozuldu, millet menfaatlerinin koruyucusu olmaktan çıkıp istismarcı duruma düştüler. Yahudi saltanatın yıkılmakta olduğunu çok iyi biliyor, bu yıkılışı mümkün olduğu kadar geciktirmeye çalışıyordu. Onları ayartıp gerçek görevlerinden uzaklaştıran, en âdi dalkavukluklarla eğlence düşkünlüğüne iten ve böylece ebedî para sıkıntısına düşüren, bu şekilde kendine muhtaç bırakan, Yahudi idi. Yahudi kurnazlığı ile, tebayı sıkıştırarak, hatta boğazına sarılarak, her zaman yeni kaynaklar bulmasını biliyordu. Her sarayın bir "Saray Yahudisi" vardı. Hükümdarlara yeni yeni servetler temin eden fakat halka işkence eden, onu ümitsizliğe düşüren canavarlara bu isim verilir. İnsan ırkının süsleri olan, soy asaleti bulunan ve öyle yetiştirilen bu insanlara, yani prenslere, nasıl hayret etmezsiniz? Onların bu kurumu gülünç düşürmeye yardım etmekle kalmayıp, pislik bulaştırdıklarını gördükten sonra düştükleri duruma şaşılır mı?

Yahudi, hükümdarın bu durumundan faydalanıp daha yükseklere çıkabilir. Memleket çocuklarının bütün hak ve menfaatlerinden aynı derecede yararlanmak için kendini vaftiz ettirir. Bu işi genellikle Kilise'nin sevinç çığlıkları arasında yapar. Kilise yeni bir evlat kazanmış olmanın gururunu, Yahudi ise bu büyük dolandırıcılıkta bu derece başarı kazanmış olmasının gururunu duyar.

H- Bu andan itibaren Yahudilikte bir değişme olur. O zamana kadar yalnız Yahudidirler, başka türlü görünmek istemezler, zaten iki ırkı birbirinden ayıran çok belirli özellikler yüzünden başka türlü hareket edemezler. Büyük Frederik devrinde Yahudi'yi ayrı bir millet olarak düşünmemek kimsenin aklına gelmiyordu, Goethe ise, gelecekte Hıristyanlarla

Yahudilerin evlenmesinin kanunla yasaklanmayacağı fikrine isyan ediyordu. Oysa Goethe gerçekten mükemmel bir insandı, ne bir gerici idi, ne de bir köle. Onu böyle konuşturan şey damarlarındaki kanın ve aklın sesiydi. lşte böylece, sarayların utanç verici ilişkilerine rağmen halk Yahudi'nin kendi vücuduna sızmakta olan bir yabancı unsur olduğunu görüyordu.

Tabi ki bu da değişecekti. Bin yıldan fazla bir zaman sonra Yahudi, arasına karıştığı ve onu misafir eden milletin dilini iyice öğrenmiştir. Artık Yahudiliğinde çok ısrar etmemesi ve "Almanlık özelliğini" ön plâna alması gerektiğini düşünür. ilk bakışta bu iddia çok komik ve saçma olsa da bir "Cermen" olarak yani şimdiki halde bir "Alman" olarak görünmek ister. İşte bu anda en rezil, en alçak bir sahtekârlığı yapmış olur. O AImanlık özelliğinin yalnız bir tanesine, onun diline sahip olmuştur ve bu dili çok güzel konuşmaktadır. Fakat diğer özelliklerin hiç biri yoktur. Oysa ırkı meydana getiren şey dil değil kandır ve Yahudi bunu herkesten iyi bilmektedir, onun için de diline pek önem vermez fakat kanının karışmamasına, saf kalmasına çok dikkat eder. Bir insan kolayca dil değiştirebilir, yani başka bir dili konuşabilir, yalnız bu yeni dille yine eski fikirlerini ifade edecektir. Onun doğası değişmeyecektir. Bunu yine en iyi Yahudi ispat eder: Bin dil konuşur fakat her zaman bir Yahudi olarak kalır. İsterse iki bin yıl önce buğday ticareti yaptığı Ostie'deki gibi lâtince konuşsun, isterse günümüzün en spekülâtörcüsü olarak Almanca konuşsun, etnik karakteri hiç değişmez. O yine aynı Yahudidir. Bu gerçeğin bir bakanlık müsteşarı veya emniyetin yüksek rütbeli bir memuru tarafından anlaşılmamasının sebebi de meydanda. Zira, halen devleti idare eden bunca ünlü kişiler arasında, içgüdüden ve düşünme kabiliyetinden mahrum olmayan bir kişi bulmak pek zordur.

Yahudi'nin birdenbire Alman olmaya karar vermesinin sebebi de bellidir. O artık hükümdarların güçten düşmekte olduğunu görür ve ayaklarını atacağı başka bir platform arar. Üstelik, bütün siyasî ekonomi üzerine kurduğu hakimiyet malî bakımdan o kadar ilerlemiştir ki, bütün sivil haklara sahip olmadan bu büyük yaptırımını devam ettiremez, nüfusunu daha fazla arttıramaz. Fakat o her ikisini birden istemektedir. Çünkü ne kadar yükselirse, ona vaadedilmiş fetih amacını o kadar arzu eder ve bu amacı şimdi geçmişin karanlıklarından aydınlığa çıkarmaya çalışır. Şiddetli bir arzu ve heyecanla dünya hakimiyeti hedefine eli değecek kadar yaklaştığını görür. Bundan dolayı da vatandaşlık haklarını ele geçirmek için bütün gücünü ortaya koyar. Getto'nun dışına çıkmasının sebebi işte budur.

L- İşte bu şekilde saray Yahudisinden yavaş yavaş bir halk Yahudisi çıkar.

Yine Yahudi her zaman olduğu gibi bu yeni dünyasında da kuvvetlilerin etrafında dolaşır ve onların arasına girmek için çalışır, fakat aynı zamanda ırkının diğer temsilcileri havariliklerine devam ederler. Asırlar boyu Yahudi'nin ne büyük günahlar işlediği, kitlenin gözünde suçlu duruma düştüğü ve bu kitleyi merhametsizce sömürüp baskı altında tuttuğu, bu yüzden halkın onlardan nasıl nefret ettiği ve onu milletlere Allah'ın bir belâ olarak gönderdiğine inandığı hatırlanırsa, Yahudilerin bu yeni saf değiştirme işlerinde ne kadar zahmete katlandıkları da anlaşılır. Evet, boğazladıkları kurbanlara şimdi bir "İnsan dostu" olarak görünmek, onlar için oldukça zahmetli bir iştir.

Yahudi, öncelikle halka yaptığı büyük haksızlıkları unutturmaya çalışır. İnsanlığın iyiliği için çalışan bir velinimet gibi görünür. Bu iyiliğinin çok önemli sebepleri olduğu için, Kitab-ı Mukaddes'in "Sağ elin verdiğini sol el bilmemelidir" emrine uymaz. Kitlenin ıstırabına karşı ne kadar hassas olduğunu, bu ıstırabı dindirmek için kendisinin bütün fedakârlıkları yaptığını duyurur. Doğuştan sahip olduğu mütevazı görünüşle bütün dünyaya meziyetlerini ilân eder ve bunu o kadar ısrarlı ve başarılı yapar ki, dünya da onun gerçekten öyle olduğuna inanmaya başlar. İnanmayanlar ona karşı pek haksızlık etmiş sayılır. Az sonra gerçekleri o kadar ters yüz eder ki, haksızlık eden değil de her zaman haksızlığa uğrayan olarak gösterir kendini. Çok aptal kişiler de buna inanır ve bu zavallı "bahtsız"a acımaktan kendilerini alamazlar!

Şunu da kaydedelim ki, seve seve fedakârlığa katlansa da Yahudi bu yüzden daha fakir bir duruma düşmez. Karşılığını alacağını bilir. Onun yaptığı fedakârlık, iyilik ve şefkat duygusundan gelmez. Bu fedakârlık, daha çok verim almak için tarlaya atılan bir gübredir. Bu şekilde bütün dünyaya Yahudi'nin bir iyiliksever, bir insaniyetçi olduğunu kısa zamanda duyurmuş olur. Ne hayret verici bir değişmedir bu!

Başkaları için az çok doğal olan bu şeyler, büyük bir hayret hatta takdir uyandırır, çünkü böyle bir hareket Yahudiler için doğal değildir. Onun için ona yaptığı her iyiliğe karşı, başka insanlara asla verilmeyecek büyük karşılıklar verilir. Dahası da var; Yahudi birdenbire liberal olmuştur, insanın gerçekleştireceği gelişme için duyduğu hayranlığı, heyecanı belirtmeye başlar, yavaş yavaş, sözde, yeni zamanların şampiyonu olur.

Fakat insan için gerçekten yararlı olacak bir siyasî ekonominin temellerini de daha derinden yıkmakta devam eder. Şirketlerin hisse se-

netleriyle, türlü yollardan millî üretim çevresine girer, işi bir madrabazlık haline getirir, her şey alınıp satılır. Böylece insanları, endüstri üzerine şahsî mülkiyet kurmalarını sağlayacak temellerden mahrum eder. İşte o zaman da işçi ile işveren arasında, onları birbirine yabancı eden bir anlaşmazlık doğar, bunun sonunda toplum sınıflara ayrılmış olur.

Yahudi'nin ekonomik açıdan borsaya yaptığı etki, korkunç derecede büyür. Milletin bütün çalışma güçlerine sahip olur, yahut bu güçleri kontrolü altına alır. Devlet içindeki durumunu kuvvetlendirmek için, onu rahatsız eden "ırk" ve "vatandaşlık" engellerini yıkmaya çalışır. Bunun için, kendine özgü bir inatla, dini hoşgörü lehinde mücadeleye girişir. Amacına ulaşmak için farmasonluğu mükemmel bir âlet olarak kullanmasını bilir, çünkü farmasonluğu tamamen ele geçirmiştir. İdareci sınıflar, burjuvazinin siyasî ve ekonomik yüksek şahısları mason şebekesinin ağına alınmışlardır. Bunlar Yahudi'nin elinde bir oyuncak, bir av olduklarını anlamadan onun istediği yöne giderler.

Ancak gerçek halk, daha doğrusu uyanmaya başlayan sınıf, kendi gücü ile hak ve hürriyetlerini elde etmeye başlamıştır, bu sınıf büyük kitlesi ile Yahudi'nin ağından kurtulur. Fakat bu sınıfa hakim olmak her şeyden önemlidir. Yahudi, bu işi de başarabilmek için bir antrenöre ihtiyaç duyar. Bu antrenörü burjuvazinin en geniş tabakalarında bulacağına inanır, ama işçileri, fabrikacıları farmasonluğun ince ağlarına takılmazlar. Onları elde etmek için daha kaba fakat daha etkili bir usul lâzımdır. Onun için farmasonluğa, Yahudi'nin hizmetinde ikinci bir silâh olarak basını ekler. Yahudi, basını ele geçirmek için bütün gayretini, bütün hünerini ortaya koyar. Basın aracılığı ile de bütün sosyal hayatı pençesine geçirmiş olur. Basını idare eder ve yönlendirir. "Kamuoyu" dediğimiz ve bugün geçmişe bakarak daha iyi tanıdığımız kuvveti yaratan ve idare eden basındır.

Yahudi aynı zamanda şahsen bilgiye susamış görünür, bütün gelişmelerin övgüsünü yapar, özellikle diğerlerini mahveden gelişmeleri göklere çıkarır. Çünkü o gelişmelere, değişmelere yalnız kendi ırkına yararlı olup olmadığı açısından bakar, ona göre hüküm verir, kendi milletine yararlı değilse her parıltının amansız bir düşmanıdır, her gerçek medeniyetten nefret eder. Başkalarının okullarından aldığı ilmi yalnız kendi ırkının yararına kullanır.

Fakat milliyetinin korunmasına şimdi eskisinden çok daha fazla dikkat eder. "bilgi", "gelişme", "özgürlük", "insanlık" âşığı görünür ama kendi ırkının özelliklerini ve ayrılığını korumak için özellikle dikkat eder. Yahudi kadınlarının nüfuz sahibi Hristiyanlarla evlenmesi müm-

kündür, ama Yahudi erkeklerin yabancılarla evlenmesine izin verilmez. Çünkü Yahudi kendi erkeklerinin soyunu saf tutmak ister, başkalarının kanını zehirler, başkalarının kendi kanına karışmasını istemez. Yahudi erkek bir Hristiyan kadınla evlenmez, fakat Hristiyan erkek Yahudi kadınla evlenir. Bu karışmadan meydana gelen soyda kazançlı çıkan Yahudi unsurudur. Asil sınıfın bir kısmı bu şekilde tamamen dejenere olmuştur. Yahudi bunu çok iyi bilir, ırkının rakipleri olan bu aydın ve idareci sınıfı sistemli bir şekilde bu şekilde "silâhsızlandırma"ya devam eder. Çevirdiği dolapları gizlemek ve kurbanlannı uyutmak için, renk ve ırk gözetmeksizin sürekli bir şeklilde insanların eşitsizliğinden bahseder. Budalalar onun söylediklerine inanmaya başlar.

Fakat varlığındaki pis kokuyu atamadığı ve bu pislik onun pis kokuyu kolayca ele geçirmesine engel olduğu için, basını, gerçekleri mümkün olduğu kadar az söyleyen fakat onun amaçlarına çok uygun hareket eden bir araç olarak kullanır. özellikle mizahî gazetelerde Yahudiler zararsız, bütün diğer milletler gibi görünüş ayrılıkları olan, fakat belki tuhaf olsa bile âdetleriyle bile gülümseme uyandıran, namuslu, iyiliksever insanlar olarak gösterilir. Genellikle kendilerini tehlikeli olmaktan ziyade önemsiz olarak tanıtmaya çalışırlar.

Değişiklik gösterdiği bu devrede onun son amacı demokrasiyi, ya da onun demokrasiye ait fikrini, yani parlamentarizm hegemonyasını zafere ulaştırmaktır. Onun ihtiyaçlarına en iyi cevap verecek düzen budur. Çünkü bu düzen şahısları ortadan kaldırır, onların yerine budalalar çoğunluğunu, kabiliyetsizleri ve özellikle âdi ve korkakları koyar.

Bunun sonucu monarşinin çökmesi olacaktır ve bu gidiş süratle o akıbete götürür.

J- Ekonomideki büyük gelişme halkı meydana getiren sosyal tabakalarda bir değişiklik doğurur. Küçük meslekler yavaş yavaş kaybolduğu için işçinin bağımsızlığı da gittikçe güçleşir ve işçi hızlı bir proleter olur. İşte o zaman fabrika işçisi çıkar ortaya. Ta hayatının sonlarına doğru, sonunda bağımsız bir duruma gelebilmesi ve bunun çok ender olabilmesi, bu işçinin özelliğini oluşturur. Kelimenin tam manasıyla bu işçi varlıksız bir kimsedir, malı mülkü yoktur. İhtiyarlık devresine ulaşmış ve hâlâ yaşıyorsa, bu hayat ona bir cehennem olur.

Sosyal gelişme daha önce de buna benzer bir durum meydana getirmişti, buna bir çözüm yolu bulması gerekmiş ve bunu bulmuştu. Çiftçi ve zanaatkâr sınıfına bir de memur sınıfı katılmıştı. Kelimenin gerçek manasıyla bu memurlar da varlıksız idiler. Devlet, ihtiyarlık devreleri için

hiçbir şey biriktiremeyen bu memurlara yardım şeklini bulmuştu. Pansiyonlar kurmuş, emeklilik maaşı çıkarmıştı. Yavaş yavaş sayıları gittikçe artan özel iş yerleri de bu örneğe uydu. Bugün düzgün çalışanlar ve idarî işlerdeki memurlar emeklilik maaşı alırlar. Fakat bunun için iş yerinin belli bir seviyeye ulaşması gerekiyor. İşte devlet memuruna verilen bu teminat bu mesleğin şuurunu arttırdı, gelişmesine sebep oldu. Savaştan önce Alman memur sınıfının başlıca özelliği işte bu görev şuuru idi. Böylelikle, bütün bir sınıf mal varlıkları olmadığı halde, sosyal sefaletten akıllı bir usulle kurtarıldı, millî toplumun önemli bir azası oldu.

Bu mesele, devlet ve millet içinde, daha geniş ölçüde yeniden ele alınması gereken bir dâva olmuştur. Sayıları milyonları aşan yeni insan kitleleri köyden kalkıp şehre geliyor, yeni kurulan endüstri alanlarında fabrika işçisi sıfat ile hayatlarını kazanmaya çalışıyorlardı. Bu yeni sınıfın çalışma ve hayat şartları çok sefil ve kötü idi. Eski çiftçi ve zanaat usullerinin, yeni endüstri şekillerine az çok otomatik bir şekilde uygulanması mümkün değildi. Eski usuldeki çalışma, fabrika işçisinden istenen gayret ve emekle karşılaştırılamazdı. Eski usul çalışmalarda, yani bağımsız yürüttüğü küçük mesleklerde zaman ancak ikinci derecede bir rol oynuyordu, oysa şimdi zamanın önemi birinci derecedeydi. Eski iş süresinin büyük endüstride de aynı şekilde alınması çok kötü oldu. Çünkü eskiden işin randıman pek önemsenmiyordu, zira şimdiki gibi yoğun çalışma usulü uygulanmıyordu. Eskiden günde on dört-on beş saat çalışmaya tahammül etmek mümkündü, fakat her dakikanın en yüksek derecede değerlendirildiği yeni devirde, günde bu kadar uzun çalışmaya dayanılamazdı. Eski çalışma süresinin yeni endüstride aynen alınması saçmalığı iki bakımdan kötü oldu: İşçilerin sağlığını bozdu ve yüksek hukuka karşı olan inançları sarsıldı. Bu düzensizliğe bir yandan ücretlerin çok düşük derecede az oluşu, öte yandan işverenin çok göze batan şekilde zenginleşmesi ve çok iyi durumda olmaları eklendi.

Köyde sosyal bir mesele söz konusu olamazdı, çünkü efendi ve hizmetkâr aynı işi yapıyor ve özellikle aynı kaptan aynı yemeği yiyorlardı. Fakat şimdi bu durum da değişmişti.

İşverenle işçi arasındaki ayrılık bugün bütün sahalarda görülmektedir. Halkımızın bu bakımdan Yahudileşmesine kadar ilerlemiş! Bunu beden işçisine gösterilen ilgisizlikten hatta nefretten anlamak mümkündür. Bu, Alman anlayışı değildir. Sadece, sosyal hayatımızın, gerçekte Yahudileştirmek demek olan Fransızlaştırılmasından ileri gelen bir anlayışla, el ve beden işlerine duyduğumuz saygının yerini şimdi bir çeşit nefret

almış bulunuyor.

İşte böylece, çok az önem verilen yeni bir sınıf meydana geldi. Milletin bu yeni sınıfı sosyal birliğin bir azası haline getirmek için muhtaç olduğu enerjiyi bulup bulamayacağı meselesi bir gün kesinlikle ortaya atılacaktır, bu sınıfla öteki sınıflar arasındaki farkın bir uçurum halini alıp almayacağı meselesini ele alacaktır.

Kesin olan bir şey var; Yeni sınıf, arasında en kötü unsurları bulundurmuyordu, tersine, en enerjik unsurlara sahipti. Medeniyet denilen şeyin sonucu, aşırı dışlama yıkıcı etkisini çok gösterememişti. Yeni sınıf henüz barışçı alçaklığın zehirine bulaşmamıştı. Sağlam kalmıştı ve gerektiğinde haşin olabiliyordu. Burjuvazi bu çok önemli mesele ile hiç ilgilenmezken, olayları kendi akışına bırakırken, Yahudi, geleceğe uzanan sonsuz perspektifleri, ortaya çıkacak meseleleri görüyordu. Onun için de bir yandan, insan ırkını istismar için kapitalistlerin istismar metodlarını sonuna kadar uyguluyor, organize ediyor, bir yandan da kurbanlarına sokuluyor, onların anlayış ve hareketine katılıyor, kendilerine karşı açtıkları mücadelede onlara lider oluyor. "Kendisine karşı" sözü mecazidir. Çünkü yalanın büyük üstadı her zaman kendisini saf, faziletli göstermeyi, kendi kabahatlerini başkalarının üzerine atmayı bilir. Kitlelerin başına geçtiği için, kitle bunun ne rezil bir dalavere olduğunu anlamaz. Ama gerçek böyledir.

Yeni sınıf genel ekonomik başkalaşımdan çıkar çıkmaz, ilerlemesini sağlayacak yeni bir antrenör bulacağını çok iyi bilir. Öncelikle, feodal dünyaya karşı burjuvaziyi bir koçbaşı olarak kullandı. Şimdi de burjuvaziye karşı işçi sınıfını kullanıyor. Eskiden burjuvazinin gölgesine sığınarak entrikalarla sivil hakları elde ettiği gibi, şimdi de işçilerin varlıklarını korumak için başlattığı kavganın ona dünya hakimiyetinin yolunu açacağını Ümit ediyor. Bu andan itibaren işçinin görevi Yahudi milletinin geleceği için mücadele etmek olmuştur. Farkında olmadan mücadele ettiğini sandığı kudretin emrine, Yahudi'nin hizmetine girmiştir. Görünüşte sermayeye hücum eder ve böylece mücadeleyi daha uygun yürütür. Aynı zamanda uluslararası sermaye aleyhinde atıp tutar, ama gerçekte düşündüğü şey millî ekonomidir. Millî ekonomiyi yıkmalıdır ki, uluslararası borsa onun cesedini çiğnesin, zafer kazanmış olsun.

Şimdi bakınız Yahudi bu işi nasıl yapar:

İşçiye yanaşır, onun kaderine acıyormuş gibi görünür, onun sefaletine, fakirliğine karşı isyan ediyormuş gibi, riya dolu tavırlar takınır. Böylece işçinin güvenini kazanır. İşçinin hayat şartlarını değiştirmek ve bu-

nun için onda şiddetli bir arzu uyandırmak maksadiyle, hayal ve gerçek bütün yolları araştırır. Ari ırkın kalbinde her zaman var olan sosyal adalet ihtiyacını, zenginlere karşı bir nefret duygusu haline getirmeye kadar tahrik eder ve sosyal düzensizliklere karşı girişilen mücadeleye felsefî bir görüş, felsefî bir anlayış verir. Böylece Marksist doktrinin temellerini atar.

Marksizm'i haklı sosyal isteklere sıkı sıkıya bağlı imiş gibi göstererek yayılmasına çalışır, öte yandan, bu istekleri doğuracakları sonuçlar bakımından, adaletsiz ve uygulanışı mümkün olmayışı bakımından reddeden varlık sahiplerinin de muhalefetini sağlar. Çünkü sosyal fikirler maskesi altında gerçekten şeytanî maksat ve niyetler gizlidir. Hatta bunlar açıkça ve rezilce bir şekilde ortaya atılır. Bu doktrin akıl ile budalalığın içinden çıkılmaz bir karışımıdır, fakat öyle ayarlanmıştır ki, ancak çılgınlık yönü gerçekleşebilir, akla uygun olan yönü asla gerçekleşmez. Bu doktrin şahıslara ve dolayısiyle millete ve ırka her türlü hayat hakkını reddetmekle, bu faktörlerin bağlı olduğu ve insan medeniyetinin tümünü oluşturan ilk temeli yıkar. Eğer ona bir felsefe demek mümkünse, Marksist felsefenin temeli budur işte. Ve bu felsefe bir canavarın cani dimağından çıkmıştır. Şahsiyetin ve ırkın tahrip edilmesi, aşağı bir ırkın, yani Yahudi ırkının hakimiyetini önleyen en büyük engeli ortadan kaldırmış olur.

Bu doktrine mânasını veren işte bu siyasî ve ekonomik garip teorilerdir. Ona canlılık veren ruh, gerçekten zeki olan insanlann ona hizmet etmesine, bağlanmasına engel olur. Fakat fikrî alışkanlıklarını çalıştırmakta becerikli ve tecrübeli olmayanlar ve ekonomik ilmini iyi öğrenemeyenler, Marksizm bayrağının altına geçer. Bu hareketin yürütülmesi için gereken zekâ (çünkü bu hareketin bile tutunabilmesi için zekâya ihtiyacı vardır) Yahudi zekâsıdır. Yahudi bunu, "feda ettiği" bir hemcinsinin beyninden çıkarır.

Beden işçisinin Yahudiler tarafından idare edilen hareketi işte böyle doğuyor. Görünüşte bu hareketin gayesi işçilerin hayat şartlarını düzeltmektir. Gerçekte ise onu bir köle haline getirmeye, böylece Yahudi olmayan bütün milletleri mahvetmeye çalışır.

Millî devamlılık içgüdüsünü barışçılık doktrinleriyle felce uğratmak için aydın denilen çevrelerde farmasonluğun başlattığı kampanyayı, yine Yahudi'nin elinde olan büyük basın, kitle arasında, özellikle burjuvazi arasında devam ettirir. Ortalığı kanştırıcı, bozgun yaratıcı bu iki silâhın yanına, çok daha korkunç olan bir üçüncüsü katılır. Bu, şiddet hareketinin teşkilâtlanmasıdır. Marksizm, bir hücum

kıtası olarak, ilk iki silâhın zedeleyip iyice güçsüz hale getirdiği şeyi, bir saldırı ile yıkmak zorundadır.

Bu manevra çok güzel kombine edilmiştir. Öyle ki; kendilerini devlet otoritesinin organları olarak tanıtmaktan zevk duyan kurumların mücadeleyi terketmelerine şaşmamak gerekir. Yüksek memurlarımız arasında, hem de hiyerarşide en önde gelenler arasında, Yahudi, (pek az istisnası ile) her zaman yıkım işinde kendisine yardım edecek kimseleri bulmuştur. Kuvvetlinin önünde sürünen bir uşaklık, zayıfın karşısında kibirli bir büyüklük, işte bu heyetin özelliği! Ve bir de isyan ettirici aptallıkları ki ancak ürküntü veren gülünç bir bağlılık, kendini beğenmişlik bu özelliklerini de aşıyor.

Fakat bizim otoritelerle ilişki kuran Yahudi'ye faydalı olacak özellikler de bunlardır ve otoritelerimiz bu özellikleri ile Yahudi'ye çok sempatik görünür.

Şimdi; başlamış olan mücadeleyi ana hatlarıyle şu şekilde tarif edebiliriz:

Dünyayı yalnız ekonomik alanda değil, siyasî olarak da boyunduruğuna sokmak isteyen ve bu hedeflere ulaşmak için mücadele eden Yahudi, evrensel doktrinini yani Marksizm'i iki bölüme ayırır. Görünüşte birbiriyle ilgisiz olan bu bölümler, gerçekte ayrılmaz şekilde bir bütün oluştururlar. Bu iki bölüm şunlardır: Siyasî hareket ve sendikal hareket.

Sendikal hareket taraftar toplamaya yönelmiştir. Sendika, devamlılık için yapılan çetin mücadelede işçilere yardım eder ve onları himayesine alır. Bu işte dar görüşlü ve açgözlü birçok patron da onları bu mücadeleye mecbur bırakır. Sendika işçilere daha iyi hayat şartları vaadeder. Eğer işçi kendi haklarının müdafaasını sorumsuz ve duygusuz insanların eline bırakmak istemezse, devletin kendisiyle ilgilenmediği böyle bir devirde, bu müdafaayı bizzat yapmak ister. Kendi maddî çıkarından başka bir şey düşünmeyen burjuvazi bu hayat mücadelesine en büyük engellerle karşı çıkarsa, çok fazla olan iş saatlerini azaltmamakta inat ederse, çocukların çalıştırılmasına son vermezse, kadın işçileri himaye etmezse, iş yerlerinde sağlık şartlarını düzeltmezse, aksine bütün bu hareketleri sabote ederse, işte o zaman kurnaz Yahudi, zarar görenlerin dâvasını ele alır. Yavaş yavaş işçi hareketinin lideri olur ve bu işi büyük bir neşe ile yürütür. Çünkü niyeti, ciddî olarak sosyal adaletsizlikleri gidermek değil, ekonomik mücadele için vurucu bir kuvvet meydana getirmektir. Bu kuvvet ona körü körüne bağlanacak ve millî ekonominin bağımsızlığını ortadan kaldıracaktır. Çünkü, sağlam bir

sosyal politika, hedef olarak bir yandan milletin sağlığını, öte yandan bağımsız bir millî ekonominin müdafaasını ele almak zorundadır, fakat Yahudinin asıl gayesi sosyal politikayı bu hedeften ayırmak, yoldan çıkarmaktır. O, millî ekonominin bağımsızlığını korumak istemez, onu devirmek, yok etmek ister. Bundan dolayıdır ki işi, hareketin lideri olarak, hedefi aşan, uygulanması mümkün olmayan fakat millî ekonomiyi yıkıma götürecek olan istekleri ileri sürer. O karşısında sağlıklı ve kuvvetli bir nesil değil, soysuzlaşmış, boyunduruğa girmeye hazır bir nesil görmek ister. En saçma talepleri işte bu maksatla ortaya atar. Bunların asla tatmin edici olmadığını ve hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, fakat kitlenin kalbinde kin ve öfke uyandıracağını çok iyi bilir. Onun kitleden istediği şey de zaten budur. Kitlenin sosyal durumunu düzeltmek gibi bir amacı yoktur.

Büyük bir harekete girişerek büyük kitleleri aydınlatmadıkça, Yahudi işçi hareketinin söz götürmez başı olarak kalacaktır. Çünkü bugün olduğu gibi, kitlelere yön verilmez ve devlet ilgisiz kalırsa, kitleler, kendilerine ekonomik bakımdan en hayasız vaadleri yapanın peşinden gideceklerdir. Bu vaadleri de en iyi şekilde Yahudi yapar, çünkü onun faaliyetinde ahlâkî olma endişesi yoktur, en küçük ahlâk kırıntıs da yoktur. Ahlâksızlıkta en önde hızla giden odur.

Bu yüzdendir ki, Yahudi kitleyi kendi yanına kolayca çeker, daha sonra da bütün rakiplerine karşı çıkarır. Kendinde var olan kabalık ve haydutluk içgüdüsüne uygun olarak, işçi hareketine de en kaba şiddet karakterini verir. Sağduyu sahibi olup da oltayı ısırmayanların karşı koyuşları terörle kırılır. Böyle bir faaliyetin sonuçları korkunçtur. Sonunda Yahudi millî ekonominin temellerini, milletin refahını sağlayabilecek olan işçi sınıfı aracılığıyla bozar. Buna paralel olarak siyasî teşkilât da gelişir.

Siyasî teşkilât işçi hareketiyle uygun adımdır. İşçi hareketi kitleyi siyasî teşkilât için hazırlar, hatta onu zorla, şiddetle teşkilâta sokar. İşçi hareketi öyle bir yardım kaynağıdır ki, onunla siyasî teşkilât büyük cihazını ayakta tutar. Fertlerin siyasî faaliyetini kontrol eden ve bütün büyük siyasî gösterileri bastıran işçi hareketidir. Artık ekonomik zafer için mücadeleyi bırakır, başlıca mücadele aracı olan grevi, genel grev haline getirerek siyasî fikrin emrine verir.

Sendikal ve politik teşkilât, içeriği en düşük kültürü olan okuyucular seviyesinde bir basın meydana getirerek bir isyan fikrini yayar ki, bununla milletin en alt tabakalarını en cüretkâr hareketlere hazırlamak amacını güder. Bu basının görevi, insanları basit içgüdü bataklığından çekip

çıkarmak ve seviyelerini yükseltmek değil, aksine, onların en basit iştahlarını kabartmaktır. Fikrî tembellikleri bencillikle bir olan kitleye hitap edilirse, böyle bir yatırım çok şey getirir.

Millî bağımsızlığın, yüksek bir kültürün, milletin ekonomik serbestisinin dayanağı olan ne varsa, bu basın işte onlara bin türlü iftira ile saldırır, onları kötüler. Yine bu basın, Yahudi'nin devleti idare etme niyetine karşı çıkan veya kabiliyet ve dehası Yahudi için tehlikeli görülen herkese cephe alır. Çünkü Yahudi'nin nefret ettiği bir insan olmak için onunla mücadele etmek şart değildir. Onun bir gün bu mücadeleyi yapacağından veya Yahudi'ye düşman bir milletin kudret ve yüceliğini üstün fikrî kabiliyetinizle geliştirmeye çalışacağınızdan şüphelenmesi, sizden nefret etmesi için yeterlidir. Bu konuda güçlü bir içgüdüsü vardır, her insanın doğal halini dikkatle inceler, onu iyice koklar ve kendi zihniyetine aykırı bir zihniyet taşıdığını farkederse onu düşman bilir. Yahudi, saldırıya uğrayan değil, fakat kendisi saldırgan olduğu için, yalnız saldıranları değil, onun saldırısına karşı koyanları da düşman sayar. Cesur ve dürüst insanların karşı koyuşunu kırmak için kullandığı usul, meşru bir mücadele değil, yalan ve iftira kampanyasıdır. Bu konuda hiç bir şeyden çekinmez ve âdiliği o dereceye götürür ki, milletimizin hayalinde, bütün kötülüklerin sembolü olan şeytanın Yahudi kimliğinde görülmesine şaşmamalıdır.

Kitlenin cahilliği, yüksek mevkide olanların içgüdü noksanlığı ve darkafalılığı yüzünden, millet, Yahudiler tarafından idare edilen bu yalan ve aldatma kampanyasına kolayca kurban ediliyor. Doğuştan tembel olan yüksek sınıflar Yahudi'nin yalan ve iftiralarla saldırdığı kimseye cephe alırken, kitle de aptallığından veya basitliğinden dolayı, bu kimse için söylenen bütün kötü şeylere inanır. Resmî makamlar ya sessiz kalırlar, ya da genellikle Yahudi basınının kampanyasını durdururlar, fakat haksız yere hücuma uğrayan hakkında araştırma yaparlar. Eşek kafalı memurlara göre bu tedbir sessizlik ve düzen sağlayacak, devlet otoritesini ayakta tutacaktır.

Artık yavaş yavaş Yahudi'nin yönettiği Marksist silâhın korkusu, düşünen kişilerin beynine ve ruhuna bir kâbus gibi etki etmeye, görünmeye başlar.

Bu korkunç düşmanın karşısında titrerler ve sonunda onun kurbanı olurlar.

K- Şimdi devlet içinde Yahudi hakimiyeti o kadar güçlüdür ki, artık, Yahudi hüviyetini apaçık göstermekle kalmaz, kendi ırk ve siyasî anlayışlarını kesin sonuçları ile anlatır ve inkârdan vazgeçer. Yahudi ırkından

bir kısmı kendilerinin ayrı ve yabancı bir millet olduklarını açıkça söylerken, böylece yeni bir yalan daha uydurmuş olurlar. Çünkü Siyonizm, dünyayı, amacının bir Yahudi Filistin Devleti kurmak olduğuna inandırmak için çalışır. Böylece Yahudiler bir takım budalaları çok kötü bir şekilde bir defa daha aldatırlar. Oysa onların asıl amacı yerleşip oturmak için Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak değildir. Onların amacı sadece Filistin'i, şarlatanca ve uluslarası hareketlerinin teşkilât merkezi haline getirmektir. Böylece kurulacak teşkilât bağımsızlık hakkına sahip olacak, öteki devletlerin müdahalesinden kurtulacaktır. Yine bu teşkilât, maskeleri düşürülmüş Yahudilerin sığınağı ve gelecekreki soytarılar için bir yüksek okul olacaktır. Bu amaçlarına gittikçe yaklaşmakta olduklarına ve emniyet içinde bulunduklarına inandıkları için de Yahudilerin bir kısmı kendilerini Alman, Fransız veya İngiliz olarak gösterirken, öteki kısmı da resmen Yahudi olduklarını ilân ediyorlar. Diğer milletlere bağlı olanlara karşı nasıl bir gamsızlık içinde oluşları, zafer gününün çok yakın olduğuna inandıklarını belli ediyor.

Siyah saçlı Yahudi genci, şeytanî bir neşe ile ve saatlerce, tehlikeden habersiz genç kızı gözetler, onu kendi kanı ile kirletir ve böylece onu bağlı bulunduğu ırktan çekip çıkarır. Hakimiyeti altına almak istediği ırkın dayandığı temelleri yıkmak için her aracı kullanır. Genç kızların ve kadınların sistemli bir şekilde ahlâklarını bozduğu gibi. Kendi kanı ile diğer ırkların kanını ayıran setleri büyük ölçüde yıkmaktan korkmaz. Aynı gizli düşünce ve belli amaç için zencileri Rhin bölgesine getirmiş olanlar ve buna devam edenler Yahudilerdir. Nefret ettikleri bu beyaz ırkı, melezleştirmek, yıkmak, onu bulunduğu yüksek medeniyet seviyesinden indirmek, onu yükselten siyasî teşkilâttan çıkarmak ve ona hakim olmak isterler. Çünkü saf ve kanının değerini bilen bir ırk, kesinlikle Yahudi hakimiyetine girmez. Yahudi bu dünyada ancak melezlerin hakimi olabilir. İşte bundan dolayıdır ki, bireylerin kanını devamlı surette zehirleyerek sistemli bir şekilde ırkların seviyesini düşürmek ister. Fakat siyasî bakımdan, demokrasi fikri yerine proleterya diktatörlüğünü aşılamaya başlar.

Marksistlerin teşkilâtlı kitlesinde, demokrasiden vazgeçmek, hakim olmak, milletleri yumrukla idare etmek için gereken silâhı bulmuştur. İkili bir ihtilâli başlatmak için çok sistemli çalışır; Ekonomik ve siyasî ihtilâli.

Yahudi, içerden gelen hücuma karşı enerjik bir karşı koyuş gösteren milletlerin etrafını, harekete geçirdiği uluslar arası etkilerle sarar. Onları savaşa iter ve zorunlu gördüğü zaman, savaş meydanının ortasın-

da isyan bayrağı çektirir. Devletleri ekonomik bakımdan sarsarak sosyal hareketleri verimsiz hale getirir, bunları devletin elinden alır, kendi malî kontrolüne sokar. Siyasî bakımdan, devleti payidar edecek imkânlardan mahrum bırakır, millî müdafaayı ve bütün karşı koyuş temellerini aşındırır, halkın iktidara olan güvenini sarsar, tarihe yüz karalığı hazırlar, geçmişi kötüler ve büyük olan ne varsa onları unutturup yok etmeye çalışır. Medeniyet konusuna gelince de, sanata, edebiyata, doğal duygulara el atarak onları bozar, güzellik ve asaleti, iyiliği ve ağırbaşlılığı tersine çevirir, insanları kendi basit doğasının seviyesine çeker.

Bir millete devamlılığı için son dayanakları yıkmak maksadiyle, din ve ahlâk, örf ve âdetler, gülünç duruma sokulmuş, modası geçmiş, köhnemiş şeyler olarak gösterilmiştir.

L- Şimdi büyük ve son ihtilâl başlamaktadır. Yahudi siyasî iktidarı ele geçirdiği an, onu hâlâ saklayan son maskesini de atar. Halk dostu ve demokrat Yahudi şimdi kan dökücü, otoriter bir Yahudi olmuştur. Birkaç yıl içinde zekâ temsilcilerini yok etmeye, milleti manevî rehberlerinden mahrum bırakmaya, ebediyen köle olmalarını sağlayacak bir ortama sokmaya çalışır.

Bu esirliğin korkunç bir örneğini Rusya'da görüyoruz. Burada Yahudi, vahşi bir fanatizmle, büyük bir milleti Yahudi yazarlar çetesinin ve borsa haydutlarının hakimiyetine almak için, otuz milyon insanı işkencelerle veya açlıktan kıvranarak ölmeye mahkûm etmiştir.

Ancak, bu işler Yahudiler tarafından zulüm gören milletlerin hürriyetlerinin ortadan kalkması ile bitmeyecektir, milleti kahreden, hürriyeti yok eden parazitler de yok olacaklardır. Kurbanlarının ölümü er-geç, onun kanını emen canavarın da ölümüne sebep olur. Almanya'nın çöküş sebeplerini gözden geçirecek olursak, ilk ve kesin sebebin, ırk meselesinin ve özellikle Yahudi tehlikesinin bilinmemesi olduğunu görürüz.

Ağustos 1918'de savaş meydanında uğranılan yenilgilere dayanmak ve bunları telâfi etmek son derece kolaydı. Bunlar bizim milletimizin kazandığı zaferlerle karşılaştırılınca hiç denecek kadar önemsiz şeylerdir. Biz on yıllardan beri sistemli bir şekilde, milletin devamlılığını temin eden siyasî ahlâk ve içgüdülerin, kuvvetlerin bozulmasıyla, bizi buna hazırlayan kuvvete yenildik.

Eski Reich, ırkımızın temel meselelerini ihmal etmekle, bir milletin dünyada tek yaşama hakkını hor görmüş oluyordu. Melezleşmeye veya melezleştirilmesine fırsat veren milletler, Allah'ın iradesine karşı günah işlerken ve bu şekilde kendilerinden daha kuvvetli biri tarafın-

dan çöküşlerini hazırlamış olurlar. Bu günahı işleyen milletler çöküşü hak etmiştir. Onlara yapılan şey adaletsizlik olmaz. Aksine, hakkın, yerine getirilmesi olur. Bir millet, doğanın verdiği ve köklerini kanından alan kendi özelliklerine, kendi karakterine değer vermezse, yeryüzünde medeniyetine son verilmesinden şikâyet etmeye hakkı yoktur. Bu dünyada her şeyin daha iyisi olabilir. Her yenilgi gelecekteki bir zaferi doğuracak ana sebep olabilir. Kaybedilen her savaş, gelecekte bir kurtuluşun sebebi olabilir. Her ıstırap insanda enerji doğurabilir ve her zulüm ahlâk rönesansını meydana getirecek kuvvetleri doğurabilir. Fakat bütün bunların olması için kanın saf olması lâzımdır.

Kan saflığının kaybolması iç mutluluğu yok eder, insanı âdileştirir, bedenî ve ruhî olarak silinmez etkiler bırakır. Bu tek meseleyi hayatın diğer bütün meseleleriyle karşılaştıracak olursak, onun ne kadar büyük bir önem taşıdığını görürüz. Öteki meselelerin hepsi zamanla sınırlıdır, fakat devamlılık veya kanın saflığı meselesi insanlar yaşadıkça var olacaktır.

Savaştan önce her önemli gerileme, sonuç itibariyle ırk meselesine dayanmaktadır. İster hak meseleleri, ister ekonomik hayatın münasebetsizlikleri veya siyasî bozukluklar olsun, ya da okuldaki eğitimin yetersizliği, basının yetişkinler üzerindeki kötü etkisi olsun, kötülük her zaman ve her yerde, konu olan milletin mensup olduğu ırka önem verilmemesinden doğacak tehlikenin farkedilmemesinden ileri gelmiştir. Bunun içindir ki, bütün reform hareketleri, bütün sosyal yardım eserleri, bütün siyasî önlemler, bütün ekonomik ilerleme ve fikir adamlarının kavrama gücündeki artış hiçbir önemli etki meydana getirmedi. Millet ve onun dünyada var olmasına sebep olan organ, yani devlet, içerden çok sağlıklı değildi, hatta gözle görülür şekilde solgunlaşıyordu. Reich'ın sağlıklı görünüşü onun zaafını gizlemekte başarılı değildi. Onu güçlendirmek için yapılan her hareket başarısızlığa uğruyordu, çünkü en önemli mesele bir kenara bırakılıyordu.

Alman milletinin başucunda, bilgiç bilgiç tartışan muhtelif siyasiler ve liderlerinin bu derece kötü niyetli olduklarını sanmak hata olur. Onların faaliyeti kısır kalmaya mahkûmdur, çünkü en uygun durumda bile hastalığın ortaya çıkış şeklini belirtiyorlardı ama, bu hastalığı meydana getiren mikrobu bulup çıkaramıyorlardı. Eski Reich'ın siyasî gelişme çizgisini düzgün bir şekilde inceleyecek olursak, görünüşteki başarılara ve ekonomik zenginliğin ortaya çıkışına rağmen, genel durumun yıldan yıla kötüleştiğini görmemek mümkün değildi.

Reichstag seçimlerinde Marksist oyların artışı iç çöküntünün de-

vam ettiğini gösteriyordu ki, bu da dış çöküntünün yaklaştığına işaretti. Burjuva partilerin kazandığı zaferler kıymetsizdi.

Çünkü bunlar seçim başarılarına rağmen Marksistlerin sayıca artmalarını önleyemedikleri gibi, kendileri de bozulmaya başlamıştı. Burjuva dünyası farkında olmadan içerden Marksistlerin bozucu ptomainlerine bulaşmışlardı, karşı koymalar rakibin prensiplerine karşı sonuna kadar mücadele etme şeklinde olmuyordu da daha çok hırslı liderlerin rekabeti halini alıyordu. Bu uzun yıllar içinde fikrini ve amacını hiç değiştirmeden mücadele eden yalnız bir kişi o da Yahudi'dir. Milletimizin iradesi ve devamlılık içgüdüsü zayıfladıkça Yahudi'nin Davut Yıldızı gittikçe yükseliyordu.

Ağustos 1914'te savaş meydanına hücuma kararlı ve azimli bir millet koşmadı. Bu, ancak Marksist barışseverlerin milletimizi tehdit eden şok ilerlemelerine karşı devamlılık içgüdüsü ile son bir çırpınıştı. Kaderimizin tayin edildiği o günlerde bile, içerdeki düşmanın kim ve ne olduğu farkedilmediği için dışarıya karşı konma hareketlerinin hepsi boşuna idi. Allah galip gelenin kılıcına pirim vermedi. O'da her suçun ceza görmesini isteyen ebedî kanuna itaat etti.

Bu dikkatli düşünce yeni hareketin yönlenmesine ve yüksek prensiplerine ilham verecekti. Eminiz ki, Alman milletinin çöküşünü önleyecek ve devleti granit bir temel üzerine oturtabilecek düşünceler ancak bunlardır. Öyle bir devlet ki, milletimize, yabancı bir mekanizma halinde kalarak ekonomik ihtiyaç ve menfaatlerin hizmetine girmeyecek, milletin içinden çıkan bir organizma, Alman milletinin Cermen devleti olacaktır.

XII. BÖLÜM

NASYONAL SOSYALİST ALMAN İŞÇİ PARTİSİNİN İLK GELİŞME DÖNEMİ

Bu birinci cildin sonunda hareketimizin ilk gelişme safhasını anlatıyorsam ve bu harekete bağlı bir dizi hâdiseyi kısaca eleştiriyorsam, bu, doktrinimizin ruhu üzerinde ilmî bir tartışma yapmak için değildir. Bizim programımız büyük bir cildi dolduracak kadar geniştir. Onun için onu bu eserin ikinci cildinde esaslı bir şekilde ele alacağım ve bizim temsil ettiğimiz devlet hakkında bir fikir vermeye, onu tasvir etmeye çalışacağım. "BİZ", idealimizi paylaşan yüzbinlerce kişiyiz, fakat gözler önünde dalgalanan şeyi tarif etmek için gereken kelimeleri herbirimiz ayrı ayrı bilmiyoruz.

Bütün büyük reformların genellikle, önce bir şampiyonu vardır, sonra milyonlarca taraftarı olur. Çünkü bu reformlar binlerce sabırsız insanın büyük arzusuna cevap vermektedirler. Nihayet bu binlerce kişiden biri, müşterek arzu ve iradeyi dile getirir, eski ümitleri uyandırmak, onları yeni kalıplar içinde zafere ulaştırmak için bayraktar olur.

Milyonlarca insanın gönlünde, halihazırdaki hayat şartlarının değişmesini isteyen büyük bir arzu yatmaktadır. Bu onların acı ve derin bir hoşnutsuzluk içinde olduklarını gösterir. Bu hoşnutsuzluk bin türlü tezahür edebilir. Bazılarında cesaretsizlik ve ümitsizlik, bazılarında nefret, öfke ve hiddet şeklinde, bazılarında ise tam bir kayıtsızlık şeklinde belirir. Fakat bazıları da bu duruma müdahale etmek için şiddetli bir arzu duyar. Bu hoşnutsuzlardan bazıları seçimleri boykot eder, oyunu kullanmaz, bazıları da ki bunlar çoktur, taassupla aşırı sol lehine oy kullanırlar.

Bizim hareketimizin ilk hedefi işte bu hoşnutsuzlardır. Karnı tok, halinden memnun insanları değil, sıkıntı ve ısttraptan kıvranan bedbaht ve hoşnutsuz insanları toplayıp teşkilâtlandırması tabiîdir. Bu hareket her şeyden önce, sosyal bünyenin yüzeyinde dolaşmamalı, halk kitlesinin köklerine inmeli ve kök salmalıdır.

1918'de siyasî durum şöyleydi. İki kısma ayrılmış bir millet. Birinci ve çok daha küçük olan kısım, aydın tabakayı içine alıyor, elle çalışılan meslekleri hariç tutuyordu. Bu kısmın millîliği suni idi, yani, devlet men-

faatleri dediğimiz menfaatleri pek zayıf ve belirsiz bir şekilde temsil ediyor, daha çok hanedan menfaatlerini düşünüyor ve buna bağlanıyorlardı. Bu birinci kısım idealini gerçekleştirmek, hedeflerine ulaşmak için manevî silâhları kullanıyordu ama bunun da etkisi tam değildi, suni idi ve hasmın şiddeti ve kuvveti karşısında çok zayıf kalıyordu. Daha yakın zamana kadar idareci sınıfı oluşturan bu kısım, bir tek şiddetli darbe ile yere serildi. Korkudan titreyerek merhametsiz galibin empoze etmek istediği gibi, zillete düştü, tahkir edildi. Bu sınıfın karşısında, el ve beden işçilerinden oluşan büyük kitle yer alıyordu. Bu ikinci kısım, az-çok aşırı markscı hareketler halinde birleşmiştir ve bütün fikrî manevraları kaba kuvvetle kırmaya kararlıdırlar. Bu sınıf millî olmak arzusunda değildir. Millî menfaatler aleyhine bilerek hareket edilir, yabancı hakimiyet ve baskılarını destekliyor, sayı bakımından milletin büyük kısmını meydana getirmekte, bilhassa onlar olmadan bir milletin millî kalkınmamıza teşebbüs etmesinin de bu teşebbüsün gerçekleşmesinin de mümkün olmadığı unsurları içermektedir.

1918'den itibaren anlaşılması gereken konu şuydu. Alman milletinin her yeni gelişmesi, yabancıların Almanya üzerindeki baskısını arttırıyordu. Bu baskılar, bizim burjuva "devlet adamları"mızın her zaman tekrarladıkları maddî silâhların yetersizli-ğinden değil, irade kuvvetinin noksanlığından ileri geliyordu. Almanlar ihtiyaçlarından fazla silâha sahiptiler. Hürriyetlerini koruyamamışlarsa bu, yaşama iradesi ve devam içgüdüsünün verdiği enerjinin bulunmayışındandır. En iyi silâh, eğer o silâhı kullanmaya kararlı, azimli bir ruh mevcut değilse, cansız ve değersiz bir maddeden ibaret kalır. Almanya'nın müdafaasız kalışına sebep silâhının olmayışı değildir. Onda eksik olan şey, bu silâhları milleti müdafaa için muhafaza etmek iradesiydi. Eğer bugün solcu politikacılarımız imtiyazlar vermekten ve ihanetlerden ibaret olan şuursuz politikalarının başarısızlığını silâh olmayışına atfetmeğe kalkarlarsa, onlara verilecek tek cevap şudur. "yalan söylüyorsunuz! Millî menfaatleri hiçe sayan caniyane politikanızla, silâhlarınızı teslim ettiniz, şimdi de silâh yokluğunu acıklı sefaletimizin asıl sebebi olarak göstermeye çalışıyorsunuz. Her sözünüz gibi bu da yanlış ve yalandır! Sağcı politikacılara da aynı şeyi söyleyeceğim. Çünkü, 1918'de Yahudi sefilleri onların acıklı korkaklığı sayesinde iktidara gelebilmişler ve milletin silâhlarını çalmışlardır. Bunlar da diğerleri gibi, tedbirli, daha doğrusu alçakça politikalarının asıl sebebi olarak silâhsızlanmayı gösteremezler. Milletin müdafaasız bir duruma düşmesine onların alçaklığı sebep olmuştur. Alman nüfuz ve kudre-

tinin ihyası, yeniden tesisi meselesi için kendi kendimize "silâhlarımızı nasıl imâl edeceğiz?" sorusunu sormakla olmaz. "Bir millete silâh taşıma kabiliyeti veren ruhu nasıl yaratacağız" sorusunu sormak gerekir. Millet böyle bir ruha sahip olunca, iradesiyle, herbiri bir silâha götüren bin yol bulur. Bir korkağa on tabanca verebilirsiniz, ama bu korkak hücum anında tek kurşun atmaz! Bu korkağın elindeki tabancalar, bir yiğidin elindeki sopadan daha değersizdir. Milletimizin siyasî kuvvetini yeniden tesis etmek meselesi, millî devamlılık içgüdümüzün sağlığa kavuşturulması meselesidir. Hazırlayıcı bütün dış politika ve devletin yeniden güçlendirilmesi, silâha sahip olmaktan ziyade, milletin bilinen veya farkedilen mukavemet kabiliyetine bağlı bir iştir. Bir millette birlik kuvveti de cansız silâhlar yığınağından çok, millî devam iradesinin hararetli ve gözle görülür olmasına, ölüme meydan okuyan cesaretle belli olur. Bir birlik silâhla kurulmaz, onu kuvvetli eden şey insanlardır. İşte bundan dolayıdır ki, İngiliz milleti uzun zaman dünyanın en değerli müttefiklerinden biri olarak kabul edildi, çünkü hükûmetinin vahşi inadına ve milletin büyük kitlesinin zaferi elde edinceye kadar dövüşme azminde oluşuna güvenilebilirdi. Ve biliniyordu ki, İngilizler ne zaman harcamaktan, ne de fedakârlıktan çekinirler ve netice almak için bütün imkânlarını kullanırlar. İşte bundan dolayıdır ki, halen mevcut askerî silâhını öbür devletlerin seviyesine çıkarmasına lüzum yoktur. Alman milletinin siyasî bakımdan yeniden kuvvetlenmesi bizim yaşama irademizin tekrar kuvvetlendirilmesi demek olduğuna göre, bu iradeyi sağlam zemine oturtmak için, zaten millî olan unsurlara başvurmanın yeterli olmadığı açıkça anlaşılır. Yapılacak şey, şimdi gördüğümüz gibi millîliğe karşı olan kitleyi millîleştirmektir. O halde, Alman devletini kendi hükümranlığı içinde yeniden kuvvetlendirmeyi gaye edinen genç bir hareket, büyük kitleleri kazanmak için amansız bir mücadele vermek zorundadır. Fakat bizim "millî" denilen burjuvazimiz genel olarak o derece acınacak halde ve milliyetçilik anlayışı o derece az gelişmiş bulunmaktadır ki, onlardan sağlam bir iç ve dış politika için gereken mukavemeti bekleyemeyiz. Alman burjuvazisi çok iyi bilinen miyopluğu yüzünden Bismarck devrinde olduğu gibi, yakın gelecekte pasif bir manevraya girişse bile, hiçbir zaman aktif manevra yapamayacağı için ondan korkulmaz. Çünkü korkaklığı bilindiği gibi büyük mesele haline gelmiştir.

Kendini enternasyonalizme kaptırmış vatandaş kitlesi için durum başkadır. Onları kaba ve biraz iptidaî hareketleri şiddete sevkeder. Üstelik onları idare eden Yahudiler de çok kaba ve merhametsizdir. Vaktiy-

le Alman ordusunun belkemiğini kırdıkları gibi, şimdi de Almanya'nın kalkınması için girişilecek her teşebbüsü baltalar ve kırarlar. Ve bilhassa sayıca çok oluşları sayesinde, bu parlamenter devletin herhangi bir şekilde millî bir dış politika takip etmesini önlemekle kalmazlar, Alman milletinin gerçek kuvvetini, onun ittifakının arzedeceği önemi tanınmaz, bilinmez hale getirirler. Çünkü bizim zayıf noktamızı oluşturan onbeş milyon marksist, demokrat, barışçı ve merkezci, yabancıların gözünden de kaçmıyor ve ittifak yapıp yapmamaya karar verdiği zaman bu kalabalık yığını da dikkate alıyor. Çünkü halkının aktif kısmı kararlaştırılan her türlü dış politikaya hiç olmazsa pasif olarak karşı koyan bir devletle ittifak yapılmaz. Şunu da kaydedelim ki, bu millî hiyanet partilerinin idarecileri, sırf kendi çıkarlarını, kendilerinin başta kalmalarını düşündükleri için, devletin güçlenmesine karşı koymakta fayda görürler ve bunun için karşı koyacaklardır. Devletimizin duyulmamış şekilde çöküşüne sebep olanlarla hesaplaşmadan, Alman milletinin eski güçlü durumuna geleceğine inanamıyoruz, tarihin verdiği dersler inanmamıza müsaade etmiyor. Çünkü tarih mahkemesi huzurunda Kasım 1918 olayına âlelade bir ihanet gibi değil, vatan ihaneti olarak bakılacaktır. Bu şartlar altında Almanya'nın dış bağımsızlığı birinci derecede milletimizde irade ve azim ruhunun yeniden yerleşmesine bağlıdır.

Büyük kitle hürriyet fikrinin hizmetine girmeye hazır olmadıkça, milletin sırf teknik bakımdan dışarıdaki bağımsızlığa kavuşması ve kurtuluşu fikri anlamsızdır. Meseleyi tamamen askerî bakımdan ele alırsak, her subay için apaçık görülmektedir ki, öğrenci taburlarıyla savaş yapılmaz, bir milletin beyinlerine ve yumruklarına da ihtiyaç vardır. Şu hususu da belirtmek gerekir. Millî savunma yükü aydın denilen sınıfa yükletilirse, millet yeri doldurulamayacak bir nimetten mahrum edilmiş olur. Gönüllü birliklerini dolduran ve 1914'te Flandres'de ölen genç aydınların eksikliği, sonradan çok acı bir şekilde hissedildi. Onlar milletin seçkinleri idi, onların bıraktığı boşluk, savaş sırasında doldurulamaz, bu kayıp telâfi edilemezdi. Savaş nasıl işçi kitlesinin büyüttüğü hücum taburları olmadan yürütülemezse, sosyal bünyemizde sağlam bir irade ve tam bir beraberlik olmadan kitlenin teknik bakımdan hazırlığını sağlamak da mümkün değildir. Oysa, sürünmek zorunda bırakılan, Versailles anlaşmasını imzalayanların gözlerini dört açarak bakmaları, kontrolleri altında silâhsızlandırılan milletimiz içerideki düşman güruhu yok etmedikçe, doğuştan bayağı olan karakteri

ile her şeye ve herkese ihanet eden Yahudilikle başa çıkılmadıkça, teknik hazırlık için hiçbir tedbir alamaz. Fakat şimdi mesele iyice belli olmuştur. Siyasî kanaatlerinin sevki ile millî kalkınmaya karşı gelen milyonlarca insan kendileriyle mücadele edilerek gönüllerinden ve beyinlerinden düşmanlıklarının sebebi olan enternasyonal marksçı anlayışı söküp çıkarmadıkça, bize yenilmez gibi görünürler. Devlet ve millet olarak bağımsızlığımızı kazanmak imkânı, dış politikamızın hazırlanması, kuvvetlerimizin yahut savaş hazırlığımızın tamamlanması, hangi bakımdan tetkik edilirse edilsin, asıl şartın her zaman ve her halde, önce milletimizin büyük kitlesini millî bağımsızlık fikrine çekmek olduğu görü- lecektir. Dış hürriyetimizi tekrar kazanmazsak, içerdeki her reform, en başarılı olanı bile, diğer milletlere bir çeşit sömürge olma becerimizi arttırmak gibi görünecektir. Ekonomik kalkınmadan sağlayacağımız kâr, bizim beynelmilel kontrolcü efendilerimize gidecektir ve sosyal açıdan her gelişme, çalışmamızın verimini onların lehine arttırmış olacaktır. Bu da Alman milletini parçalayacaktır, çünkü kültürel terakki siyasî bağımsızlığa ve milletin mümkün ise, bu kitleyi kazanmak hareketimizin en büyük ve en önemli vakarına sıkı sıkıya bağlıdır. Almanya'nın istikbali ancak büyük kitlenin millî fikre çekilmesiyle vazifesidir. Ve hareketimizin faaliyeti yalnız günün ihtiyaçlarına cevap vermemeli, bilhassa memleketin geleceği göz önünde tutularak ve gelecekte alınacak sonuçlar dikkate alınarak yürütülmelidir. Biz, 1919'dan beri yeni hareketin her şeyden önce kitleleri millîleştirmek zorunda olduğunu anlamış bulunuyorduk. Buna göre, taktik uygulamasında bir sürü mecburiyet doğuyordu.

1.- Kitleyi millî kalkınma hareketine çekmek için hiç bir fedakârlık çok görülmemelidir. İşçilere ekonomik alanda her zaman verilen tavizler ne olursa olsun, bu tavizler büyük halk tabakalarını, parçası oldukları sosyal bünyeye girmelerine yardım ederse, bundan bütün milletin elde edeceği kazançla mukayese edilemez. Yalnız, maalesef bizim işçi çevrelerinde sayıları çok olan kör ve dar kafalılar, halk ve millet arasında sağlam bir dayanışma kurulmadan hiçbir ekonomik hamlenin gerçekleştirilemeyeceği ve fayda vermeyeceği gerçeğini anlayamazlar. Savaş sırasında sendikalar işçilerin menfaatini hararetle savunsaydı, bu durumda bile grev yaparak kâr oburu olan, iş ve işçiye zulmeden işverenden işçi haklarını koparsaydı, Millî Savunma için Alman fikrini inatla savunsaydı, aynı azimle vatana lâzım olan her şeyi istese ve verseydi, savaş kaybedilmeyecekti. Bütün bu tavizler kazanılacak zafer yanında çok önemsiz kalırdı.

2.- Kitlelerin millî eğitimi ancak sosyal kalkınma aracılığıyla dolaylı olarak gerçekleştirilebilir. Milletin kültür nimetlerinden herkesin hissesini almasına imkân veren ekonomik temel şartlar da ancak sosyal kalkınma ile elde edilebilir.

3.- Kitlenin millîleştirilmesi hiç bir surette yarım tedbirlerle ya da ağırbaşlılıkla, sakin bir havarilikle sağlanamaz, ancak bütün gayreti göstererek, sonuna kadar taassupla dayanarak hedefe ulaşılabilir. Bir toplumu millîleştirmek, bizim bugünkü burjuvazimizin verdiği anlam ile hafife alınarak olamaz. Son derece önemli çözüm yollarına milletçe ve büyük bir atılganlıkla girişmek gerekir. Zehir ancak panzehirle mağlup edilir, mevziî ve sathî usullerin kendilerini selâmete, cennete ulaştıracağına ancak soğuk burjuvaziler inanır. Bir milletin büyük kitlesi ne profesörlerden oluşmuştur, ne de diplomatlardan. Büyük kitle değişik fikirleri zor anlar. Buna karşılık duygu alanında kolayca avuç içine alınabilirler. Onun olumlu ve olumsuz tepkilerindeki kuvvetin sırrı da işte buradadır. Kitle ancak bir istikamete, yada aksi istikamete açık olarak yönelmiş kuvvet tezahürü lehine hareket eder, asla ikisi arasında kalan yarım tedbire itibar etmez. Kalabalığın duygularına dayandırılacak, ona etki edecek şeyin de son derece istikrarlı olması lâzımdır. İmanı sarsmak, ilmi sarsmaktan daha zordur, aşk sayıya nazaran daha az değişir, nefret antipatiden daha süreklidir. Dünyada en şiddetli ihtilâlleri doğuran kuvvet, daima, ilmî bir fikirden ziyade, kitleyi harekete geçiren bir taassup ve çılgınlığa gerçek bir isteri olmuştur. Kitleyi kazanmak isteyen kimse onun gönül kapısını açan anahtarın ne olduğunu bilmelidir. Bu durumda objektiflik zaaftır, irade ise kuvvettir.

4.- Halkın sevgisini kazanmak ancak onun amacına ulaşması için mücadele etmekle, buna engel olmak isteyen bütün düşmanları mahvetmekle mümkündür. Düşmanın amansız saldırısını millet her zaman kendisinin haklı olduğunu gösteren bir delil saymıştır. Onun için, bu düşmanı yok etmekten vazgeçmek, halkın bu hakkından şüphe etmektir, hatta bu hakkı inkâr etmektir. Kitle, tabiatın bir parçasından başka bir şey değildir. Onun duyguları, onun istediğinin aksini isteyen ve bunu açıkça söylemekten çekinmeyen insanlarla birlikte ahenk içinde yaşamasına müsaade etmez. O sadece kuvvetlinin zaferini, zayıfın yok edilmesini, hiç olmazsa şartsız olarak itaat altına alınmasını kabul eder. Bizim kitlemizin millîleştirilmesi, ancak, milletin kalbini kazanacak mücadeleye girişmekten başka, onun beynelmilel zehirleyicilerini de yok etmekle mümkündür.

5.- Zamanımızın bütün büyük meseleleri, içinde bulunulan anın

meseleleridir ve belirli sebeplerin neticesinden başka bir şey ifade etmez. Bununla beraber bu sebepler arasında bir tanesi çok büyük bir önem taşımaktadır. Sosyal organizmada ırkın korunması meselesi. İnsanın zaaf veya kuvveti yalnız onun kanındadır. Irk temelinin önemini bilmeyen ve takdir etmeyen milletler, fino köpekleriyle tazıları bir tutan kimselere benzer, finonun uysallığı ile tazıdaki süratin terbiyeden değil, ırktan geldiğini bilmezler. Irklarının saflığını korumaktan vazgeçen milletler, ruhlarının birliğindeki bütün tezahürlerden de vazgeçmiş olurlar. Varlıklarının dağılması, kanlarının karışıp bozulmasının kaçınılmaz ve tabiî bir sonucudur. Manevî ve yaratıcı kuvvetlerinin dağılıp gitmesi de yine ırkça temellerindeki değişmelerin etkisinden başka bir şey değildir. Alman milletini fıtrî olmayan bozukluk tezahürlerinden kurtarmak isteyen kimse, onu önce bu duruma düşürenlerden, bu yola sevkedenlerden kurtarmalıdır. Irk meselesi ve dolayısı ile Yahudi meselesi halledilmedikçe Alman milleti tekrar yükselemeyecektir. Irk meselesi yalnız dünya tarihinin degil, insan kültürünün de anahtarıdır.

6.- Bugün enternasyonalizm kampında bulunan milletimizin büyük kitlesinin millî bir topluluk içine alınması herkesin meşru menfaatlerini, kendi hayat şartları içinde müdafaa etme fikrinden vazgeçmesini asla gerektirmez. Değişik şartlar veya meselelere has olan bütün bu menfaatler sınıflar arasında asla bir ayrılık meydana getirmemelidir. Bunlar bizim ekonomik hayatımızın normal vasıflarından doğan tabiî hâdiselerden başka bir şey değildir. Çünkü halk beraberliği sosyal bedene ve bu sosyal bedeni ilgilendiren bütün meselelerde birliğe dayanır. Sınıf haline gelmiş bir hayat şartının halk topluluğuna yahut devlete sokulması yüksek sınıfların alçalmasıyla meydana gelmez, aşağı sınıfların yükselmesiyle meydana gelir. Bugünkü burjuvazi devletin içine asiller tarafından alınan tedbirlerle sokulmadı, onu devletin içine kendi faaliyeti ve kendi sevk ve idaresi soktu. Alman işçici de Alman topluluğuna, ağlamaklı kardeşlik çağrıları ve sahneleri ile değil, sosyal ve kültürel durumunu şuurlu bir şekilde, diğer sınıfların seviyesine yükselttiği için girdi. Böyle bir amacı hedef seçen bir hareket, taraftarlarını önce işçiler kampında aramalıdır. Aydın sınıfa ancak bu sınıf ulaşılacak amaca kendini verdiği ölçüde hitap etmelidir. Sınıfların değişme ve birbirlerine yaklaşma meselesi on yılda, yirmi yılda gerçekleştirilecek bir iş değildir. Tecrübe gösteriyor ki, bunun gerçekleşmesi birçok nesillerin sıkıntıya katlanmasıyla mümkündür. Bugün işçi ile millî topluluğun birbirine yaklaşmasına en büyük engel, işçilerin ortak menfaatlerinin temsilcileri tarafından

girişilen hareket değil, onu vatan ve millete düşman eden bir zihniyetle enternasyonalizm istikametine sevketmek için çalışan elebaşılardır. Siyasî bakımdan millî ve samimî olarak halkçı bir istikamete sevkedilen aynı sendikal cemiyetler milyonlarca işçiyi millî topluluğun yüksek değerli birer üyesi haline getireceklerdir. Ve bu, tamamen ekonomik sahalarda görülebilecek münferit mücadelelere bir etki yapmadan olacaktır. Alman işçisini şerefli bir şekilde milletine iade edecek ve onu enternasyonalist ütopyadan kurtaracak olan bir hareket, her şeyden önce işveren çevrelerinde hüküm süren bazı anlayışlara şiddetle, var gücüyle saldırmalıdır. Meselâ bir defa halk topluluğuna giren işçinin ekonomik bakımdan işverene karşı bütün savunma imkânlarını kaybedeceği düşüncesi, işçilerin en hayatî ve haklı ekonomik menfaatlerini savunmak için teşebbüse geçmesinin toplum menfaatlerine tecavüz kabul edilmesi gibi. Böyle bir teori ile mücadele etmek, bilinen bir yalana karşı mücadele etmektir. Halk topluluğu vazifelerini yalnız bazı kısımlara değil, genele empoze eder. Bir işçi amme yararına ve millî ekonomik durumun desteklenmesine önem vermeden, kendi kuvvetine dayanarak, aşırı isteklerde bulunursa, şüphesiz taşıdığı isme lâyık halk birliği ruhuna karşı günah işlemiş olur. Fakat bir işveren de gayri insanî istismar ve gasp usulleriyle, milletin çalışma gücünü kötü kullanırsa, tefeciler gibi işçinin alın terinden milyonlar kazanırsa, cemiyete günah işlemiş işçiden daha az zarar vermiş olmaz. Bu sebeple kendine "millî" deme hakkını da, bir halk birliğinden bahsetme yetkisini de kaybeder. Çünkü o, hoşnutsuzluk dağıtan ve memlekete zararlı olacak mücadelelere yol açan bir sefilden başka bir şey olmaz. Bizim hareketimizin su alacağı ilk kaynak, işçi kitlemiz olacaktır. Hedef, bu kitleyi enternasyonal ütopyadan (beynelmilelci hayalden), sosyal sıkıntıdan çekip çıkarmak, kültür fukaralığından kurtarıp onu halk topluluğunun azimli, değerli, millî duygular ve millî iradeye sahip bir unsuru haline getirmektir. Millî ve aydın çevrelerde milletine ve onun geleceğine yürekten bağlı, mükâfatı bu kitlenin sevgisi olan mücadelenin önemini kavrayan insanlar olursa, bunlar hareketimizin saflarına memnuniyetle buyur edileceklerdir. Bunlar hareketimizin manevî çatısını oluşturacaklardır. Bunu söyledikten sonra hemen kaydedelim ki, biz burjuvanın seçim sürüsünü kendimize çekmek için uğraşmayacağız. Çünkü bu takdirde, zihniyeti daha ziyade, yaygın sosyal tabakaları bizden uzaklaştırmak için etki edecek olan bu kitleyi yüklenmiş oluruz. Şüphesiz, aşağıdan yukarıdan gelenlerle en yaygın kitleleri bir hareket içinde toplamayı istemek nazarî olarak çok güzeldir. Fakat

şu konuyu hesaba katmak gerekir. Belki burjuva sınıfı üzerinde yeni fikirleri kabul etmelerini sağlayacak psikolojik etkiler yaratmak mümkündür, hatta olaylara açıklık, fikirlere sağlamlık getirmeleri de mümkündür, fakat başlangıcı ve gelişmesi yüzyıllarca geriye dayanan ondaki özel vasıfları, daha doğrusu kusurları kısa zamanda yok etmeyi düşünemeyiz. Nihayet, bizim amacımız zaten milliyetçi olan bir kampın düşünce ve ruhunu değiştirmek değildir. Bizim amacımız milliyetçi olmayanları kendimize çekmek, milliyetçi yaparak kazanmaktır. Hareketimizin taktiğini tayin eden fikir işte bu olmalıdır.

7.- Tek taraflı ve tek taraflı olduğu için çok açık bulunan bu tutumumuz, hareketin propagandasında da görünmelidir ve propagandamız bu fikri geliştirmelidir. Çünkü, hareketimiz propagandasının etkili olabilmesi için yalnız bir yönde faaliyet göstermesi gerekir, aksi halde, mevcut iki kampın fikrî formasyonundaki fark yüzünden, bu propaganda iki kamptan biri tarafından anlaşılmaz, yahut öteki kamp tarafından zaten bilinen gerçekleri söylediği, dolayısıyla faydasız görüldüğü için reddedilir. Hatta ifade tarzı ve ses tonu bile birbirinden tamamen farklı olan bu iki sosyal tabakaya eşit şekilde etki etmez. Eğer propaganda ifade tarzında bir çeşit saflıktan, basitlikten vazgeçerse, kitleye, onun hislerine, etki edemez. Buna mukabil, sözlerine ve jestlerine kitle duygularının kabalığını, sertliğini verirse, bu sefer de "aydın" denilen çevrelere etkisi olmaz. Kendilerini hatip kabul eden yüz kişi arasında, bugün çöpçü, amele, çilingirlere, yarın da profesör ve üniversite öğrencilerine aynı konuda söyleyecekleri nutukla, bu ayrı dinleyici gruplarına aynı etkiyi yapabilecek on hatip bulunmaz. Konuşma şekilleriyle her iki grubu aynı şekilde etkileyecek, her iki gruptan aynı alkış tufanının kopmasını sağlayabilecek, ancak yüz hatipten on hatip çıkabilir. Şunu akıldan çıkarmamalıdır ki, yüksek bir teoriden doğan en güzel düşünce, ekseriya ve ancak, küçük hatta çok küçük fikirler halinde yayılabilir.

Mesele, dahi bir yaratıcının söyleyeceği fikir değildir, bu fikrin onu yayacak olanın ağzında alacağı şekil ve bu şekilde elde edeceği başarıdır. Sosyal-Demokrasinin ve marksist hareketin yayılma gücü, bilhassa birliğe ve hitap ettiği halkın aynı biçimde birlik tarzına dayanıyor. Ortaya atılan fikirler ne kadar sınırlı ise o derece kolay kabul ediliyor ve arzedilen fikirler kendi kabiliyetlerine uygun olduğu için tatbik sahasına konulabiliyordu. İşte bundan dolayı yeni hareket, basit, açık-seçik bir yol takip etmelidir.

Propaganda esas bakımından olduğu gibi şekil bakımından da kit-

lenin seviyesinde olmalıdır. Ve değeri de ancak elde edilen sonuçlarla ölçülebilir. Halk topluluklarında en iyi konuşan hatip, hazır bulunanların zekilerini kazanan değil, çoğunluğu, çoğunluğun tasvibini kazanan hatiptir. Halk topluluğunda kitleyi büyüleyen bir nutkun fikir seviyesini eleştir, kusurlu bulursa, kendi beceriksizliğini ve değersizliğini ortaya koymuş, yeni hareketi hiç anlamamış olur. Bizim hareketimize, yalnız misyon ve amacımızı iyi anlayan, propagandamızı onda uyandıracağı düşünceyle değil, sadece sağlayacağı başarı ile değerlendirecek olan aydınlar lâzımdır. Aslında propaganda, zaten millî olan bir zihniyeti desteklemek için değil, Alman kanından olup da bizim milliyetçiliğimize düşman olanları kazanmak için olacaktır. Savaş sırasındaki propagandadan bahsettiğim zaman açıkça belirttiğim metodlar, bana göre, fikirleri açıklamadaki, aydınlığa çıkarmaktaki özellikleriyle çok uygundur. Bu metodların mükemmel olduklarını, sağlanan başarı ispat etmiştir.

8.- Bir siyasî reform hareketinin başarı yolu asla idareci kuvvetleri aydınlatmak veya onlara tesir etmek değildir. Gerekli olan şey siyasî iktidarı elde etmektir. Dünyayı yerinden oynatacak bir fikrin, kendi anlayışını getirmek için bütün araç.ara sahip olmaya hakkı vardır ve bu araçları elde etmek onun vazifesidir. Böyle bir teşebbüste adaleti veya adaletsizliği, hakkı veya haksızlığı tesbit edecek olan şey başarıdır. Başarı kelimesi ile, 1918'de olduğu gibi iktidarın ele geçirilmesini değil, bütün millete faydalı olacak bir hareketin başarılmasını ifade etmek istiyorum. Bugün bazı makam sahipleri gibi, bir hükûmet darbesini, bu darbeyi yapanlar iktidarı ele geçirdiği için başarılı olarak gösteremeyiz. Buna başarılı diyebilmemiz için, milletin, ihtilâlci hareketin tesbit ettiği hedeflerin ele geçirilmesi sayesinde eski rejime nazaran daha mutlu, daha ümitli olması gerekir. Fakat 1918 sonbaharında birtakım haydutların yaptığı hükûmet darbesine "başarılı bir Alman ihtilâli" hükmünü veremeyiz. Reform tasanlarını gerçekleştirmek için siyasî iktidarı ele geçirmek ilk şart ise, böyle tasarıları olan bir hareket daha meydana çıkışının ilk gününden itibaren, bir kitle hareketinin ne demek olduğunu çok iyi bilmesi, bunun çay tiryakilerinin kurduğu edebiyat kulüpleriyle veya lobut oyuncularının kuracağı burjuva bir cemiyetle hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi anlaması gerekir.

9.- Yeni hareket özü ve teşkilâtı ile parlamento aleyhtarıdır, kendi iç teşkilâtında olduğu gibi, hükûmet başkanını başkalarının iradesini yerine getiren basit bir memur sınıfına düşüren parlamento çoğunluğun hakimiyetini de reddeder. Bizim hareketimiz prensip olarak, büyük küçük bütün meselelerde başkana tam bir yetki ve tam bir sorumluluk verir. Ha-

reketimiz için bu prensibin pratik sonuçları şunlardır: Bir grubun başkanı, kendisinden bir derece üstün bir grubun başkanı tarafından tayin edilir. Bu başkan kendi grubunun faaliyetinden sorumludur. Bütün komisyonlar onun emri altındadır, o hiçbir komisyona bağlı değildir.

Hiçbir komisyonda oy kullanma hakkı yoktur. Sadece inceleme komisyonları vardır ve iş dağıtımını yapan sorumlu başkandır. Bu prensipten Bezirk, Kreis veya Gau'lar (ilçe, çevre, bölge) teşkilâtı doğar. Her tarafta başkan, bir derece üstün başkan tarafından tayin edilir ve bu başkana bütün yetki ve sorumluluk sınırsız ölçüde verilir. Yalnız parti genel başkanı, partinin tüzüğüne göre, bütün üyelerin katılacağı genel kongrede seçimle tesbit edilir. Bu şekilde seçilen genel başkan bütün yetkilere sahiptir. Bütün komisyonlar onun emri altındadır, fakat o hiç birine bağlı değildir. Bütün sorumluluğu kendi omuzlarına yüklenmiştir. Eğer genel başkan hareketin prensiplerini ihlâl ederse veya hizmetlerinde kusurlu ise, parti üyeleri bu konuyu bir toplantıda görüşür, yeni bir seçimle onu genel başkanlıktan düşürür. Onun yerine seçilen genel başkan aynı şekilde tam bir yetki ve sorumluluk alır. Bu prensibin yalnız kendi saflarında değil, bütün devlet kadrosunda âmir ve mutlak hüküm olarak kabul edilmesi hareketimizin en ciddî, en önemli görevlerinden biridir. Başkan olmayı isteyen kimse, sınırsız bir yetkiyle birlikte, tam bir sorumluluğun ağırlığını taşıyacaktır. Hareketlerinin sonuçlarına katlanamayacak, buna cesaret edemeyecek bir kimse, başkan olarak bir işe yaramaz. Bu görevi ancak bir kahraman üstlenebilir.

Medeniyet çoğunluğun ürünü değildir, tamamen dehaya ve şahıs faaliyetine dayanırlar. Milletimize kudret ve yüceliğini iade etmek için her şeyden önce şefin şahsiyetini yükseltmek ve onu bütün haklarına sahip kılmak gerekir. Hareketimiz antiparlamenter bir harekettir. Bir parlamenter müessese ile meşgul oluyorsa bu, insanlığın gerilemesine sebep olan en açık belirtileri gördüğümüz bir çarkı söküp çıkarmak için ona saldırmamız şeklinde bir meşguliyettir.

10.- Hareketimiz, siyasî çalışma çerçevesinin dışında kalan veya esaslı bir önem arzetmeyen meselelerle uğraşmaz. Hareketimizin amacı dini bir reform yapmak değil, milletimizi siyasî bakımdan yeniden teşkilâtlandırmaktır. Her iki dinî mezhebi, milletimizin devamı için eşit değerde dayanaklar olarak görür. Bundan dolayı da dinin esas rolünü, ahlâk desteği olduğunu unutup onu bir âlet haline getirmeye çalışan partilerle mücadele ediyoruz. Hareketin vazifesi ne belirli bir devlet kurmak, ne de başka biçimde bir devlete karşı mücadele etmektir, hareketin asıl görevi,

temel prensipleri yerleştirmektir ki, bu prensipler olmadan ne cumhuriyet, ne de monarşi idaresi devam edebilir. Amaç monarşiyi kurmak veya cumhuriyeti takviye etmek de değildir, fakat bir Cermen Devleti kurmaktır. Eseri taçlandırmak için bu devlete verilecek dış görünüş, esaslı bir önem arzetmez. Bu, daha sonra, uygun bir zamanda halledilir. Büyük meseleleri ve mevcudiyetine bağlı büyük gayretleri nihayet anlamış olan bir millette, hükûmet şekli meselesi bir takım iç mücadelelere sebep olmamalıdır. Hareketin iç teşkilâtı meselesi değil, güdülen amaca uygun şekilde adapte edilmesi meselesidir. En iyi teşkilât, bir hareketin reisi ve onun taraftarları arasına, aracı bir sistem getiren teşkilât değildir. Şefle taraftarlar arasına, mümkün olduğu kadar aracı sokmayan teşkilâttır. Çünkü teşkilâtlandırmak demek, çok sayıda insana belli bir fikri kabul ettirmek demektir ve bu fikir daima bir tek kişinin kafasından çıkar. Bundan sonra da bu fikrin gerçekleşmesi için çalışmak gerekir. Demek ki teşkilât, her şeyde ve her şey için katlanılması gereken bir ihtiyaçtır. Teşkilât bir amaç değil, amaca ulaşmak için bir araçtır. Mademki dünya, düşünen beyinlerden çok makine gibi hareket eden yaratıklar meydana getiriyor, bir teşkilât kurmak fikirlere vücut vermekten daha kolaydır. Gerçekleşme yolunda olan, özellikle bir reform niteliği arzeden bir fikrin ana süreçleri şöyledir. Dahiyane bir fikir her zaman bir adamın beyninden çıkar ve bu adam da bu fikri, bu inancı, insanlığa yayma fikri oluşur. Bu fikir inananları kendine çeker ve yavaş yavaş bir miktar taraftar kazanır. Bir insanın fikirlerini kendi benzerlerine şahsen ve doğrudan doğruya duyurması ideal bir usuldür ve en tabiî olanıdır. Fakat taraftarların sayısı arttıkça, fikri yayan için bu usulü uygulamak, sayısız taraftarlarına şahsen ve doğrudan doğruya hitap etmek, onları idare ve sevketmek zorlaşır. Bir topluluğun gittikçe yayılması sonunda, bir noktadan diğer bir noktaya gitmek için, nasıl bir takım kurallara uymak mecburiyeti doğarsa, burada da can sıkıcı bir takım çarklar kurmak gerekir. Bu da ideal devlet şeklidir. Devlet, teşkilâtlanma hastalığının zaruretini görecektir. Küçük, yardımcı gruplar oluşturmak düşünülmelidir. Meselâ siyasî harekette, daha büyük teşkilâtların çekirdek hücrelerini oluşturulacak mahallî gruplar meydana getirilmelidir. Bu gruplara bölünme işi doktrin yaratıcısının otoritesi ve onun kurduğu okulun itiraz götürmez şekilde oturtulmasından, kabulünden önce olursa, eğitim birliğini bozmak, fikri saptırmak tehlikesi doğar. Hareketin başının bulunduğu siyasî ve coğrafî bir merkezin elde oluşuna, bu takdirde büyük önem verilmez. Mekke'nin siyah örtüleri veya Roma'nın sihirli cazibesi; merkez oluşturdukları hareketlere, iç birlikten ve bu birliği temsil eden insana bo-

yun eğmekten ve itaattan doğan bir kuvvet veriyorlar.

İşte bundan dolayı, organizmanın küçük hücreleri kurulurken, fikrin çıktığı yerin ve o fikir sahibinin prestijini yüksek tutmak işi ihmal edilmemelidir.Fikrin çıktığı, hareketin sevk ve idare edildiği yer, üç noktadan, sınırsız bir şekilde üstün tutulmalıdır. Hücrelerin sayısız derecede çoğalması, teşkilâtta zarurî olarak yeni grupların meydana gelmesi oranında, bu üstünlük arttırılarak devam ettirilmelidir. Çünkü taraftar sayısının artması, onlarla doğrudan doğruya temas kurma imkânsızlığı, yeni gruplar oluşturma ihtiyacını, bu grupların sayısız şekilde artması da onların daha yüksek gruplar halinde birleşmesi mecburiyetini doğurur. Bu gruplara da, siyasî bakımdan, meselâ bölge veya ilçe topluluğu denebilir.

Hiyerarşide en alt mahallî grupları hareket merkezinin otoritesi altında tutmak nisbeten daha kolaydır. Fakat bundan sonra kurulacak büyük organizasyonlara bu otoriteyi kabul ettirmek daha güçtür. Bununla beraber, harekette birliğin korunması ve fikrin gerçekleşmesi için bu otorite esastır. Eğer daha büyük aracı organlar kendi aralarında gruplaşırlarsa, merkez organlardan gelecek emirlere, her yerde mutlak itaati sağlamak daha da zor olur. İşte bundan dolayıdır ki, merkez organın manevî otoritesi ve onun harekete geçirdiği fikir teminat altına alınmadan, bir organizasyonun bütün çarkları harekete geçirilmemelidir. Siyasî sistemlerde bu teminat, iktidar ele geçirilmeden tam olamaz. Bundan çıkan sonuçlara göre hareketin iç idaresi için verilecek direktifler şunlardır:

A.- Bütün çalışmalar önce bir tek şehirde toplanmalı, teksif edilmelidir. Burası Münih şehri olmalıdır. Bu noktaya çok güvenilir bir taraftar grubu toplamalıdır.Fikrin daha sonra yayılması için burada bir okul kurmalıdır. Aynı yerde, en önemli ve en göze çarpan başarıları gerçekleştirerek, gelecek için zarurî olan otoriteyi kazanmalıdır. Hareketi ve onun şeflerini tanıtmak için, orada çalışan marksist ekolün yenümez olduğu kanaatini, gözle görülür şekilde iyice sarsmakla kalmayıp, buna karşı bir hareketin de mümkün olduğunu ispat etmelidir.

B.- Münih'te kumanda organizmasının otoritesi tam ve kesin olarak temin edilmeden başka yerde mahallî gruplar kurulmamalıdır.

C.- Bundan sonra il, bölge veya eyalet cemiyetleri kurulmalıdır. Fakat bu iş ihtiyaç halinde ve merkeze tam bağlılık teminat altına alınarak yapılmalıdır. Ayrıca yardımcı organizmaların kurulması, başlanna şef olarak gönderilecek liyakatli, kabitiyetli kimselerin sayısına bağlı olmalıdır. Bu durum iki şekilde çözülebilir. 1) Zeki ve yetenekli kimseleri daha sonra şef olmaları için eğitmek, onları celbetmek ve yetiştirmek üzere malî

imkânlar ayırır. Bu suretle personeli işe koşar, onu hedefe ulaşmak için yetiştirir, amaca bağlar, bilhassa uygulanacak taktikleri öğretir. Bu şekilde daha kolay ve daha süratli olur, fakat büyük nakdî imkânlar gerektirir. Çünkü şefler ücret almazlarsa, hareket için çalışmaya fırsat ve imkân bulamazlar. 2) Hareket mali kaynaklara sahip değilse, şef olarak paralı görevliler kullanmaz. O zaman şeref için çalışacak olanlara çağrı yapılır. Bu yol daha uzun ve daha zordur. Hareket taraftarları arasında, bazı bölgelerde hareketi teşkilâtlandırıp idare edecek kabiliyetli kimseler bulamazsa, orasını boş bırakmak zorunda kalacaktır. Bazan geniş bir bölgede istenilen vasıfta insan bulunmayabilir. Buna rağmen diğer yerlerde aynı zamanda eşit değerde birkaç kişi birden çıkabilir. Şefsizlik yüzünden çıkacak güçlükler büyük olur ve ancak birkaç sene sonra mesele halledilebilir. Bir organizasyon kurmanın ilk şartı daima, onun başına getirilecek uygun adamı bulmaktır. Subayı olmayan bir birlik nasıl değersiz ise, liyakatli bir şeften mahrum olacak bir siyasî teşkilât da öyle hareketsiz kalır. Mahallî bir grubun başına geçirilecek tam liyakatli şahıs bulunmazsa, orada teşkilât kurmamalıdır. Bu teşkilâtı kurup onu başarısızlığa düşürmekten daha iyidir. Bir şef olmak için irade kâfi değildir, kabiliyete de ihtiyaç vardır. Fakat enerji ve irade kuvveti, sadece dehadan daha önce gelir. En iyi şef, kabiliyeti, karar verme ruhunu ve işin yürütülmesinde azim ve ısrarı bir araya toplayan kimsedir. Bir hareketin geleceği, taraftarların bu hareketi en doğru ve diğer bütün hareketlerden üstün görmesi, buna taassupla inanması şartına bağlıdır. Bir hareketin kuvvetinin, benzer bir hareketle birleşince artacağını düşünmek çok büyük hata olur. Belki dış görünüş bir büyüme ve gelişme olduğunu gösterir ve satıhta kalan bir gözlemci bunu bir kuvvet artması gibi görebilir, fakat gerçekte hareket onu içerden zayıflatacak tohumları toplamış olur ve zayıflamanın hissedilmesi uzun sürmez. Çünkü, iki hareket birbirine ne kadar benzer görünse de bu, tam bir benzerlik değildir. Benzerlik tam olsaydı iki hareket değil, bir hareket olurdu. Bu iki hareketteki belli başlı farklar, kurucularının birbirlerine göre farklı değerde olmalarından ileri gelir. Ayrılık arzeden noktalar olduğu gibi kalır. Her türlü gelişmelerin normal kanunu, iki farklı organizmanın birleşmesi değil, kuvvetlerin zaferi, galibin kuvvetini istismar etmesidir, bu da ancak mücadele ile olur. Birbirine benzer iki siyasî partinin birleşmesi geçici olarak bazı avantajlar sağlayabilir, fakat bu suretle elde edilen bir başarı zamanla bir zaaf sebebi haline gelir ve bu zaaf daha sonra mutlaka ortaya çıkar.

Bir hareket, kendi iç kuvvetini sınırsız şekilde geliştirirse ve bütün

rakiplerine karşı kesin bir zafer kazanıp devamlı şekilde çoğalırsa, ancak o zaman büyük bir hareket olur. Şüphesiz kuvvetinin ve onunla beraber yaşama hakkının artması, ancak dövüş fikrini genişleme şartı olarak kabul etmesiyle mümkündür. Bir hareketin en kuvvetli duruma, tam bir zafer kazandığı zaman ulaştığını söyleyebiliriz. Bu halde bir hareket, uygulayacağı taktikle geçici başarıları değil, uzun süreli bir artış ve mücadele ile, diğer hareketlere hiç müsamaha göstermeden, kesin başarı sağlamalıdır. Büyümelerini sözde benzer organizmaların birleşmesine, yani anlaşmasına borçlu olan hareketler, serde yetişen ağaçlara benzerler. Boy atarlar ama, gövdelerinde asırlara göğüs gerecek, şiddetli fırtınalara dayanacak kuvvet bulunmaz. Bir fikri temsil eden bütün büyük teşkilâtların gücü, taassupla yetişmiş olmalarından, müsamahasızlıktan, haklı olduklarına ve kendilerinden olmayanlara karşı kesin zafer sağlayacaklarına inanmalarından ileri gelir. Bir fikir zaten doğru ise, bu kanaatle beslenen taraftarlar, bu fikir için mücadeleyi göze alırlar ve mağlup olmazlar. Onlara yapılacak bütün hücum sadece kuvvetlerini arttırır. Hristiyanlığın bu kadar çǫk büyümesi, ona az çok benzeyen eski fikirlere, felsefeye taviz vererek olmamıştır, kendi inancını taassupla ilân ve müdafaa etmesinden olmuştur. Siyasî hareketlerin diğer siyasî hareketlerle birleşerek kazanacakları geçici ilerleme, kendi kendini yetiştirerek bağımsız bir şekilde mücadele ile kaydedilecek ilerlemeler tarafından kolayca aşılır.

Bir hareket, mensuplarını yetiştirirken onlara mücadelenin ikinci derecede önemli bir unsur olduğunu değil, asıl amaç olduğunu kabul ettirmelidir. Bu suretle rakiplerinin düşmanlığından korkmayacaktır, aksine, bu düşmanlığı kendilerinin haklı olduğunu gösteren bir delil kabul edeceklerdir. Milletin ve bizim dünya anlayışımızın düşmanlarından, onların kininden çekinmeyeceklerdir, hatta bu düşmanlığı arzu bile edeceklerdir. Bu kin ve nefret tezahürleri arasında yalan ve iftira da vardır. Yahudi gazetelerin hücumuna uğramayan, onlar tarafından kötülenmeyen bir kimse, ne iyi bir Almandır, ne de gerçek bir nasyonal-sosyalist. Onun zihniyeti, kanaatinin doğruluğu, iradesinin kuvveti, milletimizin can düşmanının kendisine gösterdiği düşmanlıkla ölçülür. Hareketimizden bütün mensuplarına ve genel olarak bütün millete, tekrar tekrar işaret edelim ki, Yahudi gazeteleri birer yalan dokusundan başka bir şey değildirler. Bir Yahudi doğru söylediği zaman bile bu, çok büyük bir yalanı, dalavereyi gizlemek içindir. Bu takdirde dahi bile bile yalan söylüyor demektir. Yahudi yalanın büyük ustasıdır. Onun mücadele silâhı yalan ve aldatmadır.

Yahudiden gelen her iftira, bizim savaşçılarımız için şerefli ya-

ra izidir. Yahudilerin en çok kötülediği insanlar, bizden olanlardır. Onların en çok kin ve nefret duyduğu kimseler, bizim en iyi dostlarımızdır. Sabahleyin Yahudi gazetesini okuyan bir kimse kendisine iftira edilmediğini görürse, önceki günü boş geçirdiğini anlamalıdır. Gününü faydalı bir şekilde geçirseydi Yahudi bunu bilecek, kötüleyecek, iftira edecek, tahkir edecek, çamur atacaktı. Milletimizin, bütün insanlığın, arî ırk medeniyetinin bu can düşmanına karşı olan kimseler, Yahudi ırkının iftiralarına, düşmanlığına uğramak hakkına sahiptirler. Bu prensipler taraftarlarımızın kanına ve iliklerine iyice işledikten sonra hareketimiz yenilmez bir kuvvet olacaktır. Hareketimiz her vasıtaya başvuracak şahsiyete saygıyı geliştirmelidir. İnsanî olan her şeyin şahsî değere bağlı olduğu her fikrin, her hareketin bir tek insanın yaratma gücünün meyvası olduğu asla unutulmamalıdır. Yine unutulmamalıdır ki, büyük olanı takdir etmek, sadece büyüklüğe karşı bir vefa, bir karşılık ifade etmez, aynı zamanda aynı vefayı duyanları birleştiren, bağlayan bir iyi davranış olur. Bir şahsiyetin yerine bir başkasını koyamayız. Bu hüküm bilhassa onun mekanik bir kuvvet yerine yaratıcı ve kültürel bir unsuru temsil ettiği zaman doğruluğunu gösterir. Meşhur bir üstadın yeri doldurulamaz. Başka hiç kimse onun ölümünden sonra onun eserini tamamlayamaz. Bir büyük şair,düşünür, devlet adamı, general için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Çünkü eser, sanat arazisinde filizlenmiştir, bir makine ile yapılmamıştır. O, ilâhî bir lûtfun tabiî verisidir.

Yeryüzünde en büyük ihtilâller, en büyük fetihler, en büyük kültürel eserler, devlet başkanı sıfatıyla elde edilen ölümsüz sonuçlar. Bunların hepsi ebediyete bir tek isme bağlı olarak intikal eder ve o isimle sembolize edilir. Büyük bir ruha saygı göstermemek, kendini muazzam bir kuvvetten mahrum bırakmak olur. Bu muazzam kuvvet, kadın veya erkek gerçekten büyük olanların ismidir. Yahudiler bu gerçeği çok iyi bilirler. Onların insanlığa, medeniyete karşı giriştikleri yıkıcılık gayretiyle büyüttükleri insanlara karşı sevginin meyvasını topluyorlar. Fakat onlar gerçek büyük insanı, buna lâyık değilmiş gibi gösteriyor, onlara hayran olanları "şahıslara tapmak"la lekeliyorlar. Bir millet Yahudilerle bu fikri paylaşacak kadar alçalırsa, sahip olduğu en büyük kuvvetleri terkediyor demektir. Çünkü bir dahiye, onun fikirlerine ve eserlerine saygı duymak, bir kuvvettir. Bu saygı, kitleye olan saygı gibi değildir. Kalpler kırılır, gönüller ümitsizliğe düşerse, vaktiyle insanların tereddüt ve ümitsizliğini, zillet ve sefaletini, fikrî kölelik ve bedenî zulmünü yok edebilmiş büyük insanlar, geçmişin karanlığından meydana çıkarlar. Ümitsiz

fanilere bakışlarını çevirir ve onlara ebedî ellerini uzatırlar. Hareketimizi lanse etmeye başladığımız zaman ismimizin hiç kimse tarafından bilinmemesinden, yada açık bir anlam ifade etmemesinden çok sıkıntı çektik. Halkın bize karşı bu tereddütü başarımızı tehlikeye sokuyordu. Düşünün bir kere, altı-yedi kişi, kim oldukları bilinmeyen zavallılar, şimdiye kadar büyük kitleleri içine alan büyük partilerin başaramadığı bir işi yapmak için bir araya geliyorlar. Yeni bir Alman devleti kurarak ona daha yaygın bir hakimiyet ve kuvvet kazandıracaklar. Bizimle alay etselerdi veya bize saldırsalardı buna memnun olurduk, fakat hiç farkedilmiyorduk ve bu çok daha üzücüydü. Ben bu birkaç kişinin gizli hayatına karıştığım zaman ne bir siyasî parti, ne de bir hareket söz konusuydu. Bu küçük topluluk ile ilk bağlantımı ve düşüncelerimi daha evvel anlattım. Daha sonraki haftalarda, bu sözde partinin nasıl ortaya çıkacağını fırsat buldukça etüd etmeye başlamıştım, Bunun kısa zamanda ortaya çıkması mümkün görünmüyordu. Aman Allahım! Ne kadar can sıkıcı ve ümit kırıcı bir tablo idi o! Ortada hiç, ama hiçbir şey yoktu daha. Partinin yalnız adı vardı ve bütün üyelerin toplamından meydana gelen komisyon ise bizim mücadele etmek istediğimiz şeyi, parlamentoyu meydana getiriyordu. Minyatür bir parlamentoyu! Orada da oy sistemi vardı ve büyük parlamentolarda çok önemli meseleler üzerinde aylarca nefes tüketilirken, bizim küçük parlamentoda da bir mektuba verilecek cevap için sonu gelmez konuşmalar oluyordu! Tabiî halkın bütün bunlardan hiç haberi yoktu. Münih'te yaşayan insanlar, birkaç taraftar ve bunların seyrek ilişkileri olan pek az kimse hariç, partiyi ismen dahi bilmiyorlardı.

Her Çarşamba Münih'in bir kahvehanesinde komisyon toplantısı dediğimiz toplantıları yapıyor, haftada bir gün de akşam konuşması için bir araya geliyorduk. Komisyon bütün partiden oluştuğu için, her toplantıda aynı insanlar bulunuyordu. Artık topluluğun küçük çemberini yarmak, yeni taraftarlar kazanmak ve her şeyden önce de ne pahasına olursa olsun hareketin ismini duyurmak gerekiyordu. Bakın bu işe nasıl giriştik. Her ay, daha sonra her onbeş günde bir, toplanmaya karar verdik. Dâvetler daktiloyla veya elle yazılıyordu ve dağıtım işini de kendimiz yapıyorduk. Herkes kendi tanıdıklarını toplantıya dâvet ediyor, çekmeye çalışıyordu. Sonu çok acıklı oldu, başarı gösteremedik. O akşam için seksen dâvetiye dağıttığımı hatırlıyorum. Büyük bir kalabalık bekliyorduk. Meclis başkanı bir saat tehirle oturumu açtığı zaman yine her zamanki gibi yedi kişiydik!

Bu sefer dâvetiyeleri, Münih'te büro malzemesi satan bir mağazada makine ile çoğalttık. Bu bize bir dahaki toplantıya birkaç fazla dinle-

yici getirme başarısını sağladı. Sonra dinleyicilerin sayısı 11'e, 13'e, 17'ye, 24'e, nihayet 34'e yükseldi. Aramızda yaptığımız çok mütevazi yardımlarla tasarladığımız bir toplantıyı Münchenenı Beobachter gazetesinde ilân edebildik. Bu gazete o zamanlar tarafsızdı. Bu sefer başarı gerçekten şaşırtıcı oldu. Toplantıyı Münih'te, "Hofbraühaus Keller"de yaptık. (Bunu Münih'in toplantı salonu Höfbraühaus ile karıştırmamak gerekir.) En fazla 130 kişi alan bir salondu. Fakat bana çok büyük görünüyordu ve hepimiz bunun dolmayacağından korkuyorduk. Saat 7'de 11 kişi toplanmıştı ve toplantı başladı. Münih'li bir profesör raporu okudu, ben de ikinci konuşmacı olarak kalabalık huzurunda ilk defa söz alıyordum.

Parti başkanı Bay Harrer'e göre benim söz almam çok büyük bir cesaret idi. Çünkü gerçekten samimî olan bu insana göre benim başka yeteneklerim olabilirdi ama söz söyleme yeteneğim yoktu. Daha sonra da bu fikrini değiştirmedi. Fakat yanılıyordu. Bu toplantıda konuşmam için bana yirmi dakika ayrılmıştı, ben otuz dakika konuştum. Ve, bilmeden hissettiğim bir konu şimdi gerçekleşmiş, doğrulanmış oluyordu. Konuşmasını biliyordum. Otuz dakika içinde bütün salon elektriklenmişti. Bu şekilde ortaya çıkan şevk ve heyecan, benim yaptığım çağrı ile 300 mark toplanmasını sağladı. Bu da bizim en büyük sıkıntılarımızdan birini halletti. Çünkü malî imkânlarımız o kadar kıttı ki, parti bildirisini broşür halinde yayınlayamıyor, kâğıtlara bile basamıyorduk. Şimdi küçük bir sermayemiz olmuştu. Bununla, hiç olmazsa en büyük ihtiyacımızı temin için enerjik bir şekilde mücadeleye devam edebilirdik.

Bu ilk toplantıdaki başarı, bir başka bakımdan da çok verimli oldu. Ben komisyona genç ve taze kuvvetler katmaya başlamıştım. Uzun süren askerlik yıllarımda bir hayli iyi arkadaş edinmiştim. Benim çağrım üzerine bunlar yavaş yavaş hareketimize katıldı. Bunlar disipline alışmış, genç ve uygulayıcı insanlardı, askerlikte hiçbir şeyin imkânsız olmadığını, istenilen hedefe varmanın her zaman mümkün olduğunu öğrenmişlerdi. Birkaç haftalık işbirliğinden sonra, bu yeni kan katkısının önemini anladım.

O sırada parti başkanı olan Bay Harrer bir gazeteciydi ve bu yüzden geniş bilgiye sahipti. Fakat bir parti başkanı olarak büyük bir eksiği vardı. Kalabalığa hitap etmesini bilmiyordu. Buna kendisi de çok üzülüyordu. Fakat onda asıl eksik olan şey büyük hamle idi ve bunun sebebi de belki, hitabet kabiliyetinin olmayışı idi. O zaman Münih lokal grubunun başkanı olan Bay Drexler basit bir işçi idi. Onun da hitabet kabiliyeti yoktu. Zaten ne barış zamanında, ne de savaş sırasında askerlik yapmıştı. Zayıftı ve kendine güveni de yoktu, çün-

kü kendine güveni olmayan hassas insanları pişiren okula gitmemişti. Her ikisi de aynı yapıdaydı. Hareketin başarısına fanatizm derecesinde inançları olmadığı gibi, bu yeni fikre karşı çıkacak engelleri kırmak için, eğilmez iradeye ve yenilmez enerjiye de sahip değildiler. Böyle bir vazife ancak beden ve ruhları askerlik meziyetleriyle yoğrulmuş kimselere uygun düşerdi ve şu özelliklere sahip olunması gerekirdi. Tazılar gibi çevik, meşin gibi dayanıklı, Krupp çeliği gibi sert. Ben ise hâlâ askerdim. Tam on yıl dışarıda ve içeride çalışmıştım. "Olmuyor", "Böyle gitmez", "Bu tehlike göze alınmaz", "Bu çok tehlikeli" dememeyi bana da öğretmişlerdi. Şüphesiz bu iş tehlikeliydi. 1920'de, Almanya'nın birçok bölgelerinde toplantı yapmak, büyük kitleye hitap etme cesaretini göstermek ve halkı açık olarak dâvet etmek imkânsız bir şeydi. Böyle bir toplantıya katılanlar dağıtılıyor, dövülüyor, sürülüyor, başı yüzü kan içinde bırakılıyordu.

Bu sebepten böyle bir cesareti çok az kimse gösteriyordu. En büyük burjuva toplantılarında hazır bulunanlar, bir düzine kömünist görür görmez, peşlerine tazı düşmüş tavşanlar gibi kaçışır, dağılırlardı. Kızıllar, geveze burjuvaların masum bazı toplantılarına, kulüplerine dikkat etmiyor, bunlara pek önem vermiyorlardı ama, tehlikeli gördükleri her hareketi, her vasıtaya baş vurarak yok etmek için kararlı idiler. Ve her devirde en çok etki eden şey de terör ve şiddet hareketi olmuştur. Marksçı sahtekârların en nefret edecekleri hareket, enternasyonal marksist iş adamlarının ve Yahudi partilerin hizmetinde olan marksçı kitleyi kazanmak amacını açıkça ortaya koyan bir hareketti.

"Alman İşçi Partisi" ismi, onları şimdiden tahrik ediyordu. Hâlâ zafer sarhoşluğu içinde olan marksist liderlerin ilk fırsatta büyük bir kapışmaya girişecekleri ortadaydı. O zamanlar, hareketimizin küçük muhitinde, böyle bir kavgadan korkuluyordu. Halka, mağlup olarak tanınmak tehlikesinden mümkün olduğu kadar sakınmak gerektiği düşünülüyordu. İlk büyük toplantımız darmadağın edilebilir ve hareketimiz tamamen durdurulabilir korkusu vardı. Ben çok nazik bir durumdaydım. Çünkü benim doktrinim kavgadan kaçmak değil, kavgaya gitmekti ve bu maksatla şiddet hareketine karşı tek korunma çaresi olan vurucu ekipler hazırlamaktı. Çünkü terör, sözle, akılla değil, ancak mukabil terör hareketiyle kırılabilirdi. İlk büyük toplantımızdaki başarı da benim bu duygularımı doğruluyordu. Bundan cesaret alarak ikinci bir büyük toplantı yapmaya karar verdik. Bu ikinci toplantı Ekim 1919'da Eberlbraükellel-'de oldu ve dört konuşmacı söz aldı. Ben bir sa-

at konuştum ve ilk konuşmamdan daha büyük bir başarı sağladım. Dinleyicilerin sayısı bu sefer 130'a yükselmişti. Karışıklık çıkarmak isteyen bir teşebbüs arkadaşlarım tarafından anında bastırıldı. Karışıklık çıkarmak isteyenler başı gözü şişerek kaçıp gittiler. Onbeş gün sonra aynı salonda yeni bir toplantı yaptık ve bu sefer 170 kişi katıldı. Salon iyice dolmuştu, ben tekrar söz aldım ve başarım bir öncekinden daha büyük oldu. Artık başka bir salon arıyordum. Şehrin öbür yakasında, Dachan caddesinde bir salon bulduk. Bu yeni salonda yapılan ilk toplantıya öncekinden daha az kişi geldi. Ancak 140 kişi vardı. Bu durum komisyonun ümidini kırıyordu. Kötümserler dinleyici sayısının azalmasını gösterilerimizin çok sık tekrarlanmasına verdiler. Bunu tartıştık. Ben, 700.000 nüfuslu bir şehirde, onbeş günde bir değil, haftada on toplantı yapılabileceği tezini savundum. Başarısızlıktan ümitsizliğe düşülmemesini, iyi yolda olduğumuzu, sebat ve istikrarla er-geç muhakkak zafer kazanacağımızı söyledim. Üstelik, 1919-1920 kış devresinde bir tek başarısızlığımız olmuştu, yapılan kavga doğmakta olan hareketimiz için güveni arttırıyordu. Bu, şiddet hareketinin sağladığı zaferin etkisiyle, bu güvenin bir fanatizm halini alması, bir iman olması, çığ gibi büyümesi gerekiyordu. Bundan sonra aynı salonda yapılan toplantı beni haklı çıkardı. Katılanların sayısı 200'den fazlaydı. Bu sefer başarı mali bakımdan da parlak oldu. Hemen yeni bir toplantı hazırlığına giriştim. Onbeş gün sonra yapılan bu toplantıya 270 kişi katıldı. Bir onbeş gün sonra, taraftarlarımız ve yeni hareketin dostlarını yedinci defa topluyorduk. Lokal dinleyicileri zor aldı. Çünkü 400 kişiden fazla gelmişti. Genç hareketimizin iç teşkilâtını işte bu sırada kurduk. Bu konuda küçük topluluğumuz pek hararetli tartışmalar yaptı.

Bir yandan -hâlâ devam ettiği gibi- küçük hareketimize bir parti denmesi eleştiriliyordu. Ben bu fikirde olanları her zaman dar görüşlü ve yeteneksiz görmüşümdür. Bunlar esası şekilden ayıramıyor, bir harekete ancak şatafatlı isimlerle değer kazandırmaya çalışıyorlardı. Atalarımızın dil hazinesi de bu bakımdan bizim felâketimize yardımcı oluyordu. Fikirlerini henüz kabul ettirememiş bir hareketin başka bir isim alsa bile bir parti olduğunu anlatmak, o zamanlar çok zordu. Herhangi bir insan, çağdaşlarına faydalı olacağına inandığı cesur bir fikri uygulamak isterse, her şeyden önce, harekete geçmek ve amacını gerçekleştirmek için kendisini destekleyecek taraftarlar bulması gerekir. Amaç iktidardaki partiyi yıkmak ve kuvvet dağılımına son vermekten ibaret olsaydı, bu görüşe katılan ve aynı maksadı güden herkesin, amaç gerçekleşmedikçe aynı par-

tiden olması gerekirdi. Her genç hareketin sahip olduğu parti karakterini etiket değiştirmekle değiştirebileceğini sananlar, peruklu teorisyenlerin bir takım kelime oyunlarıyla dâvayı karıştırmalarından başka bir şey değildir. Oysa pratikte başarılar, onların bildiklerinin tam tersiyle elde edilir.

Yapılacak şey onların söylediklerinin tersidir. Millete zararlı olacak bir şey varsa o da, şimdiki zamanlarla çerçevelenmeyen ve kesin bir şey ifade etmeyen fakat hareketin taşıdığı isimle önemini belli eden şeyi, eski Cermen deyimleriyle devirmek işidir. Bu gerçek bir skandaldır ama günümüzde pek çok örneği var. Olumlu eserleri daima sıfıra eşit olan, buna karşılık kibir ve azametleri her türlü ölçüyü aşan seyyar "Alman Halkçı Sosyalistler"e karşı halkı daima uyarmıştım. Genç hareket her zaman olduğu gibi şimdi de aynı fikir için otuz kırk yıl mücadele ettiğini söyleyen kimseleri içine almamalıdır. Eğer bir insan fikir dediği şey için kendini kırk yıl harcamışsa, bu fikre en ufak başarı kazandırmamış, ama düşmamın zafer kazanmasını da önlememişse, bu onun beceriksizliğinin ispatıdır. İşin en tehlikeli tarafı, bu gibi kimselerin harekete basit bir üye olarak katılmak istemeyişidir. Bunlar, şefler arasında yer almak isterler, eski faaliyetleriyle buna lâyık olduklarını iddia ederler. Genç hareketleri böyle insanlara teslim etmek bir felâket olur! Böyleleri iş adamı gibidirler. Büyük bir ticarethaneyi kırk yıl sonra yüzüstü bırakan bir kimse, yeni bir iş yapamaz. Büyük bir fikirden gelen, fakat bu fikri yakan Mathusalem de genç bir hareketi idare edecek kabiliyette değildir. Zaten bütün bu insanlar genç hareketin bir parçasını oluşturmak, ona hizmet etmek ve yeni anlayış içinde çalışmak için gelmezler. Genellikle şahsî fikirlerinin tatbiki ile insanlığı bir kere daha felâkete düşürmek için çalışırlar ve bunu genç hareketin kendilerine sunduğu imkânlar sayesinde yaparlar. Fakat bu fikirlerin ne olduğunu anlatmak da oldukça zordur.

Bu kişilerin özelliği, eski Cermen kahramanlarını, tarih öncesi karanlıkları, Ger'lerin taş baltalarını ve kalkanlarını hayal etmelerindedir. Aslında bunlar son derece korkaktırlar. Eski Alman silâhlarından itina ile kopya edilmiş tahta kılıçlar kuşanan, sakallı kafalarını ayı postuna saran ve boğa boynuzu takan bu insanlar, sadece sözle, lâfla hücum ederler, fakat komünist coplarının ucunu görür görmez son süratle kaçıp kaybolurlar. Gelecek nesiller elbette onların kahramanca hareketlerinden ilham alıp efsane yazacak değiller.

Onların kitleye karşı davranışları pek kabadır. Yahudi, bu ırkçı komedyenleri korumakta hatta onları müstakbel Alman devletinin şampiyonları olarak tercih etmekte haklıdır. Şunu da ekleyelim; bu adamlar öl-

çüsüz bir kibir ve azim içinde görünürler, beceriksizliklerinin ispat edilmiş olmasına rağmen, her şeyi en iyi anladıklarını iddia ederler. Şerefli mücadele eden, mazinin şanlı olaylarını alkışlamanın yeterli olmadığını kendi hareketlerinin de istikbale şanlı hatıralar bırakması gerektiğini düşünerek harekete katılanlar için, bu gibi insanlar bir engel teşkil ediyor. Bütün bu insanlar arasında, beceriksizlik ve aptallıkla hareket edenlerle, belli sebepler ve fikirlere dayanarak hareket edenleri birbirinden ayırmak zordur.

Eski Alman usulünde din reformu yapmaya çalışan sözde reformcularda, milletimizin kalkınmasını arzu eden bir kuvvet, bu kuvetle hareket eden bir niyet görmemişimdir. Onların bütün faaliyeti, milleti ortak düşman olan Yahudiye karşı ortak mücadeleden alıkoymak olmuştur. Milleti bu mücadeleye sevkedeceklerine, uğursuz mezhep savaşlarına sürüklemişlerdir. İşte bundan dolayı harekete, kumandayı mutlak surette elinde tutan merkezi bir kuvvet vermek faydalı olacaktı. Ancak bu suretle bazı unsurların muzır faaliyetini engellemek mümkün oİabilirdi. İşte bundan dolayıdır ki, bizim ırkçı Asserus'larımız, hareketimizin birlik içinde olmasına ve sağlam bir disiplinle sevkedilmesine son derece düşmandırlar. Belli bir programı olan genç hareketin "ırkçı" deyimini kullanması sebepsiz değildi. Aslında bu kelime, ifade ettiği karanlık anlam ile bir hareketin programına fayda sağlayamazdı ve böyle bir partiye onun hafifliğini belli eden bir kriter oluştururdu. Pratikte bu deyimi tarif etmek ne kadar zor ise, o kadar çok yorumlara yol açacaktı. Bu yorumlar ne kadar farklı olursa, ona bağlanma imkânı da o kadar artacaktı.

Bu kadar kötü tarif edilen, siyasî sahada çeşitli istikametlere bu kadar yönelebilen bir kavramın programa alınması mücadele için şart olan sıkı dayanışmayı ortadan kaldıracaktı. Çünkü her fert neye inandığını ve iradesinin istikametini bilmezse dayanışma olmaz. Bugün birçok insan üzerinde "ırkçı" kelimesi yazılı şapkalar giyiyor, pek çok kimse de bu kavram hakkında yanlış bilgiye sahip. Bunlar utanılacak şeylerdir. Bavyera'nın tanınmış bir profesörü, meşhur bir militanı aynı zamanda ileri bir aydını Berlin aleyhine kampanyalar açmış "ırkçı" mefhumunu "monarşi" mefhumuna yaklaştırmış, benzetmişti. Fakat bu bilgin kafa geçmişteki Alman monarşilerimizin modern "ırkçı" kavramı ile hangi noktadan benzer olduğunu izah etmeyi unutmuştu. Korkarım bu bey bunu izah edemez. Çünkü, monarşik kurumların çoğu az ırkçıdır. Öyle olmasaydı monarşiler yok olmazdı, ya da onların yok olmaları evrensel ırkçı kuramının yanlış olduğunu ispat ederdi. Herkes ırkçılığa kendine göre bir anlam veriyor. Oysa bu kadar çok ve değişik

anlamı olan bir deyim, militan ve siyasî bir hareket için çıkış noktası olamazdı. Yirminci yüzyılın habercileri olan Jean-Baptise'lerin cehaleti üzerinde durmayacağım. Bunlar ırkçılığı da, halkın ruhunu da bilmiyorlar. Bunların cehaleti şundan da belli oluyor ki, solcular onlarla alaylı bir şekilde mücadele ediyor, onları konuşturuyor, sonra da sözleriyle alay ediyorlar.

Düşmanlarının kendisinden nefret etmelerini temin edemeyen bir kimseyi ben iyi bir dost olarak görmüyorum. Bu sebepledir ki, bu adamların dostluğunu yalnız değersiz olarak değil, aynı zamanda zararlı olarak görüyorum. Önce "parti" ismini tercih etmemizin asıl sebebi de budur. Yalnız bu kelimenin bile "ırkçı" hayalperestler sürüsünü korkutup yaklaştıracağını Ümit etmekte haklı idik. Yine aynı sebepten dolayıdır ki, ikinci olarak, Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi'nde karar kıldık. İlk ismimiz eski devrin hayalperestlerini, "ırkçı" fikirleri formül haline getiren ve boş lâf eden bu insanları bizden uzaklaştırdı. İkinci ismimiz de bizi kılıçlı şövalyeler topluluğundan, aydın kimliğini titreyen vücutları önünde kalkan gibi kullanan bu insanlardan kurtardı. Tabiî bunlar bize şiddetle saldırmaktan geri kalmadılar. Fakat bu gibi insanlardan bekleneceği gibi saldırıları sadece kalemle oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, onlar bizim prensibimizden hoşlanmıyorlardı. Prensibimiz şuydu. Şiddetle saldıranlara,şiddetle karşılık vermektir.

Bizi yalnız kaba kuvvete tapmakla değil, mâneviyattan mahrum olmakla da itham ediyorlardı. Bir halk topluluğunda, bir Demosten'in küfürler savuran, yumruklar sıkan elli budala tarafından susturulmasını bu şarlatanlar bilmezlikten geliyor, bu gerçeğe hiç dokunmuyorlardı. Doğuştan korkak olan bu adamlar böyle bir tehlikeyi göze alamazlardı. Çünkü onlar, karışık gürültüler arasında değil, kabine sessizliği içinde çalışıyorlar. Bugün bile genç hareketimizi "Sessiz çalışanlar" dediğimiz bu kimselerin tuzağından korumak için fazla bir şey yapabilmiş değilim. Bunlar hem korkaktırlar, hem güçsüzdürler ve hem de kötülük ederler. Bir şey bilen, yardım etme imkânını gözleriyle gören her insan, bu durumda sessiz seyirci olarak kalmamalı, kötüyü yok etmek için açıkça mücadeleye atılmalıdır. Bunu yapmazsa vazifesini bilmiyor demektir. Acınacak derecede zayıf olduğunu gösterir. Korkaklığa, tembelliğe ve güçsüzlüğe teslim olur. "Sessiz çalışanlar"ın çoğu bir şey biliyorlarmış gibi hareket ederler. Ne bildiklerini ise sadece Allah bilir!

Güçsüz oldukları için, bütün dünyayı paspas kuleleriyle korkutacaklarını zannederler. Tembel oldukları için sözde sessiz çalışmaları ile,

muazzam bir iş üzerinde hiç durmadan çalışıyor gibi görünmek isterler. Tek kelimeyle bunlar sihirbazdırlar. Başkalarının siyasî gayretlerini boşa çıkaran siyasî liderlerdir. Bu gece kelebeği "ırkçı"larından biri, sessiz çalışan işçinin değerini överse, bire bin koyarak bahse girebilirsiniz ki, o hiçbir şey meydana getirmemekte, başkalarının çalışarak meydana getirdiklerini, onların emek mahsulünü çalmaktadır. Buna bir de ışıktan kaçan bu tembellerin kibir ve azmini, başkalarının eserine el atmalarını, bilgiç edasıyla bunları eleştirmelerini ekleyin. Göreceksiniz ki, bu adamlar milletimizin amansız düşmanının suç ortağıdırlar. Bir kahvehanede masanın üzerine çıkıp, etrafını düşmanları sardığı halde, kendi görüşünü açıkça savunan herhangi bir tahrikçi bu yalancı, sinsi hainlerin bin tanesinden daha iyidir. Böyle açık konuşan bir adam şunu veya bunu samimiyetle kendine çekecek, harekete katacaktır. Onun hareketinin değeri başarısı ile ölçülür. Oysa bu şarlatanlar, bu korkaklar, sessiz çalışmalarıyla övünür, sonra nefret edilen bir isimsizlik kisvesine bürünürler. Bunların milletimizin kalkınması için hiç bir faydası yoktur. Bir takım eşek arılarıdır bunlar. 1920 yılının başında ilk büyük toplantıyı yapmaya teşebbüs ettim. Bu teşebbüsüm tartışmalara yol açtı. Parti idarecilerinin bazıları bunu zamansız buluyor, neticesini şüpheli görüyorlardı. Kızıl basın bizimle meşgul olmaya başlamıştı, biz de onların kinini tahrik edebildiğimiz için memnunduk. Artık başka toplantılara, karşılık vermek için katılmaya da başlamıştık. Tabiî herbirimizi derhal susturuyorlardı. Fakat başarı da buradaydı. Böylece bizi tanıyor, üzerimize saldırıyor, hiddetleniyorlardı. Onun için, ilk yapacağımız büyük toplantıya, kızıl kampa mensup ziyaretçilerin de geleceğini ümit edebilirdik. Ben de imha edilmek tehlikesinin bulunduğunu kabul ediyordum. Fakat bu kavga bugün olmasa birkaç ay sonra muhakkak olacaktı. Hareketimizin devamını ilk günden itibaren sağlamak, yerimizi tam bir inançla, amansız bir mücadele ile savunmamıza bağlıydı. Ben kızıl partinin zihniyetini bildiğim için, çetin bir karşı koyuşun, dikkatleri üzerimize çevirmekle kalmayacağını, bize taraftar da kazandıracağını anlıyordum ve esas olan da bu idi. Şu halde böyle bir tepkiye karşı azimli olmamız gerekiyordu. Partinin genel başkanı olan bay Harrer benim teklif ettiğim tarihe itiraz etti ve bunun taraftar bulmayacağını söyledi. Fakat aksi çıkınca, şerefli bir insan olarak başkanlıktan çekildi, onun yerine Atoine Drexter başkan oldu. Ben propaganda organizasyonunu üzerime aldım ve bütün gücümle işe koyuldum. Henüz tanınmayan hareketimizin ilk büyük halk

toplantısının tarihi, 24 Şubat 1920 olarak kararlaştırıldı. Organizasyonu ben yaptım. Çok kısa sürdü. Zaten şimşek hızı ile karar alınıyor ve aynı hızla uygulanıyordu. Tartışması günler süren bu toplantı için 24 saat içinde hazır olmak gerekiyordu. Toplantının ilânı afişlerle ve daha önce propaganda konusunda ana hatlarıyla anlattığım şekilde yazılmış broşürlerle olacaktı ve şu esaslardan hareket edilecekti. Büyük kitle üzerine etki, özel birkaç noktada ısrar, ezberlenecek gibi kısa ve öz metinler olacak ve faydalı formüller ileri sürülecekti. Fikri yaymak için inat ve azamî ısrar, sonucu beklemek için de sabır gösterilecekti. Renk olarak kırmızıyı seçtik. Düşmanlarımızı en çok tahrik edecek ve bizden nefret ettirecek, bu suretle bizi onlara tanıtacak ve akıllarında kalmamızı sağlayacak renk bu idi. Bavyera'da marksistlerle Merkez Partisi'nin işbirliği yaptıkları anlaşıldı. Çünkü iktidarda bulunan bu parti, yani Bavyera Halk Partisi, ilanlarımızın işçi kitlesi üzerinde etkisini azaltmak ve sonra büsbütün felce uğratmak için gayret gösterdi. Polis propagandamızla başka türlü başa çıkamayacağını anlayınca afişlerimize el attı. Gölgede sessiz bekleyen kızıl ortaklarına yaranmak için ve sözde millî Alman partisi olan Halk Partisi'nin tahriki ile, afişlerimizi yasakladı. Oysa bu afişler enternasyonalizm içinde kaybolup giden yüzbinlerce Alman işçisini Alman milletine iade etmişti. Bu afişler gelecek nesillere irademizin gerçek anlamını ve niyetlerimizin meşruluğunu gösterecektir. Kendilerine millî diyen fakat onları rahatsız eden millî bir hareketi boğmaya kalkan otoritenin kim olduğunu, milletimizin büyük kısmının nasıl geri alındığını da gösterecektir. Yine bu afişler Bavyera'da millî bir hükûmet olmadığını göstermeye de yarayacak ve nihayet üzerlerindeki metinlerle 1919-1923 millî Bavyerasının, millî bir hükûmeti olmadığını, aksine milletin gittikçe millî ruha döndüğünü, hükûmetin de onu takip etmek zorunda kaldığını ispat edecektir. Bu sağlıklı gelişmeyi durdurmak, imkânsız hale getirmek için yöneticiler de ellerinden geleni yaptılar. Fakat iki kişiyi ayırmak gerekir. O zaman polis müdürü Ernst Pökner ile onun sadık müşaviri Oberamtmann Frick, o devirde, "memur" olmaktan önce Alman olduklarını gösteren insanlardı ve yüksek memurlar arasında bu cesareti gösteren yalnız bunlardı. Sorumlu otoriteler arasında Ernst Pökner şöhrete hiç önem vermiyor, fakat mensup olduğu Alman milletine karşı tam bir sorumluluk duygusu taşıyordu. Her şeyden çok sevdiği Alman milletinin dirilip kuvvetlenmesi için canını vermeye hazırdı. Ernst Pökner, kendilerini besleyen hükûmet emirlerine tam olarak itaat ederek göze giren, ama milletin bağımsızlığını korumak, refahını arttırmak,

iyiliğini istemek gibi millî endişeleri olmayan memurların düşmanıydı, onların bütün oyunlarını bozuyordu. O, milletin düşmanlarıyla, hainlerle mücadele etmekten, hücumlara, tacizlere uğramaktan korkmuyor, aksine, namuslu bir insanın yapması gerektiği gibi onların üstüne üstüne gidiyordu. Bu meziyet devlet otoritesini temsil eden memurların çoğunda yoktu. Milletimizin sefaleti arasında o, Yahudilerin ve marksistlerin kendi aleyhinde açtığı iftira ve karalama kampanyasından ancak şeref duyuyordu. Tek mutluluğu buydu. Granit gibi metin, son derece dürüst ve temizdi. "Köle olarak yaşamaktansa ölmek daha iyidir" düsturu onun için sözden ibaret değildi, bu parolaya bütün varlığı ile bağlanıyor, öyle hareket ediyordu. Benim gözümde, bir Bavyera milletinin doğuşuna hizmet eden devlet memurları, yalnız E. Pökner ve onun yardımcısı Dr. Frick idi.

İlk büyük toplantımızın açılmasından önce, yalnız propaganda malzemesi hazırlamam değil, hareketin program direktiflerini de yayınlamam gerekiyordu. Program hazırlamak için takip ettiğimiz direktifleri bu kitabın ikinci kısmında teferruatlı olarak anlatacağım. Burada şu kadarını belirteyim ki mesele yalnız genç hareketin özünü ve bünyesini meydana getirmekten ibaret değildi, bu hareketin güttüğü gayelerin neler olduğunu büyük kitlelere anlatmak lâzımdı. Aydın denilen çevreler önce bir takım espriler yaparak bizi alaya almak istediler, sonra eleştirmeye başladılar. Görüşümüzün doğruluğu programımızın etkisinden de belli oluyordu. Birkaç yıl içinde düzinelerce yeni hareketin doğuşuna şahit oldum. Bunların hepsi, hiçbir iz bırakmadan rüzgârla savrulup gitti. Yalnız bir tanesi kaldı. Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi. Ve bugün, her zamankinden fazla inanmış bulunuyorum ki, bu parti ile mücadele edebilir, onu felce uğratabilirler, partilerin küçük bakanları bu konuşmamızı yasaklayabilirler, fakat fikirlerimizin zafere ulaşmasına asla engel olamazlar. Bugün iktidarda olan siyasî partilerin ve onları temsil edenlerin isimleri bile unutulduğu zaman Nasyonal Sosyalist programın esasları yine de doğuş halindeki devletin temelleri olarak kalacaktır. Ocak 1920'den önceki ilk dört ay içinde yaptığımız toplantılar bize, ilk broşürümüzü, ilk afişimizi ve programımızı bastırma imkânını kazandırmıştı. Bu kitabımızın birinci kısmını ilk büyük toplantımızı anlatarak bitiriyorum. Bu, ilk defa yaptığımız bu büyük toplantının, küçük topluluğumuzun dar çerçevesini-kırmasından ve ilk defa, devrimizin en kuvvetli hareketi olarak kamuoyuna kesin şekilde etki etmesinden dolayıdır. O gün benim bir tek endişem vardı. Acaba salon dolacak mıydı? Yoksa

boş sıralar karşısında konuşmak zorunda mı kalacaktık? Fakat çok kimsenin geleceğinden, o gün büyük bir başarı sağlayacağımızdan da emindim. O akşamı sabırsızlıkla beklerken işte böyle bir ruh hali içindeydim. Toplantı saat 7.30'da idi. Saat yediyi çeyrek geçe, Münih'te, Platzl üzerinde Hofbraühaus toplantı salonuna girdiğim zaman kalbimin sevinçten patlayacağını zannettim. Bana çok büyük görünen salon doluydu, 2000 kişi gelmişti. Ve gelenler arasında bizim özellikle hitap etmek istediğimiz kimseler vardı. Salonun yarısından fazlasını dolduranların komünistler ve tarafsızlar olduğu görünüyordu. Komünistlere göre bizim bu ilk büyük gösterimiz, onların süratle temin etmek istedikleri şekilde başarısızlıkla sonuçlanmaya mahkûmdu. Fakat, yine süratle, onların düşündüğünün aksi bir istikamet aldı. İlk hatipten sonra konuşma sırası bana gelmişti. Birkaç dakika sonra, dolu gibi yağarak söz kesmeye başladılar. Salonda büyük kavgalar oldu. Bir avuç sadık asker arkadaşlarım ve öteki taraftarlar karışıklık çıkarmak isteyenlerin üzerine atılmaya ve yavaş yavaş sükûneti temin etmeye başladılar. Bu suretle konuşmama devam edebildim. Yarım saat sonra alkış sesleri, itiraz seslerini ve bağırtıları bastırmaya başladı. Programı okumaya geçtim. Böylece ilk defa programı anlatmış oluyordum. Her onbeş dakikada bir, söz kesme teşebbüsleri, konuşmamı tasvip edenlerin çokluğu karşısında siniyordu. Nihayet kalabalığa madde madde 25 ilkeyi söyledim ve bunlar hakkında karar vermelerini rica ettim. Bütün maddeler teker teker, gittikçe artan bir coşkunluk içinde ve ittifakla kabul ediliyordu. En son madde de okunduktan ve ittifakla kabul edildikten sonra, artık önümde, yeni bir fikirle, bir inanç ve irade ile birleşen ve salonu dolduran insanlar görüyordum. Aşağı yukarı dört saat sonra, salon boşalmaya başladı. Büyük kalabalık kapıya doğru bir ırmak gibi yavaş yavaş aktı. Birbirlerini sıkıştırıyor, itişip kakışıyorlardı. O zaman hissettim ki, bir hareketin ilkeleri, Alman milletinin içine, taa uzaklara yayılacak ve kimse onları unutturmayacaktı. Bir ateş yakılmıştı. Bu ateşin közünde bir gün Cermen Siefriedine hürriyeti, Alman milletine hayatı iade edecek olan kılıç dövülecekti. Gözlerimin önünde kalkınma yürüyüşe geçmişti. Merhametsiz intikam tanrıçasının 9 Kasım 1918 dönekliğine karşı isyan ettiğini görüyordum. Salon yavaş yavaş boşaldı. Ve hareket, yoluna devam etti.

İKİNCİ CİLT

I. BÖLÜM

FELSEFÎ FİKİR VE PARTİ

24 Şubat 1920 günü, genç hareketimizin ilk büyük toplantısı yapıldı. Münih'te, Hofbraühaus düğün salonunda, programımızın yirmi beş ilkesi iki bin kişiyi bulan bir kalabalığa arzedildi ve her biri coşkulu tezahüratla onaylandı. Böylece halka ilk defa, bizi fikir salatasından ve karanlık, hatta zararlı eğilimlere, kanaatlere sapmaktan kurtaracak kavgamızın prensiplerini, direktiflerini açıklamış olduk. Şimdi, marksist zafer dalgasını önlemek, son anda kaderin bu kötü çarkını durdurmak için, korkak ve tembel burjuva âleminde yeni bir kuvvetin doğması gerekiyordu.

Bu muazzam mücadelede yeni hareketin gereken güç ve önemi kazanabilmesi için, taraftarların kalbinde şu kutsal inancı uyandırmak lâzımdı: Yeni hareketle siyasî hayata sadece yeni bir seçim usulü getiri(miyor, aynı zamanda çok esaslı yeni bir felsefî telâkki benimsenmiş oluyor.

Normal olarak "bir parti programı" denilen şeyin tesbitine yarayan sefil bir fikir yığınını, sonra, zamanla programın nasıl incelenip yontulduğu, yoğurulduğu ve gelişim sürecini ele almak gerekiyor. Program doğuşlarının değerini takdir edebilmek için, burjuva program komisyonlarının kışkırtıcı kuvvetlerine büyüteçle bakmak gerekir.

Gerek yeni bir programın hazırlanmasında, gerek önceki programın değiştirilmesinde, bir endişe karşımıza çıkıyor. Gelecek seçimlerin sonucu endişesi. Parlamenter politika artistlerinin beyninde, halkın ayaklanarak partilerin eski arabalarını çekmemek için koşumlarını silkip atacağı şüphesi uyanır uyanmaz, bu politika artistleri derhal arabanın okunu boyamaya, yani hükûmeti değiştirmeye koyulurlar. O zaman bir takım kâhin ve parti astrologları ortaya çıkar. Bunlar, "tecrübeli" ve "uzman" kişilerdir. Çok defa benzer durumlarda, yani kitlenin sabrı taşıp da yoldan çıktığı zamanları ve o zaman alınan tedbirleri hatırlayabilen yaşlı parlamenterlerdir. Eskiden olduğu gibi, kitlenin ko-

şumlarını silkip atmasını önleyecek yeni bir engel, yeni bir tehdit bulmak gerektiğini hissederler. Bunun için de eski usullere baş vurur, bir "komisyon" oluşturur. Her tarafta halkın istediğini dinler, basında çıkan makaleleri iyice koklar, milletin neden hoşlanmadığını, ne ümit ettiğini anlamaya çalışırlar. Büyük bir itina ile her meslek grubunu, her işçi sınıfını tetkik eder, onların en içten arzularını öğrenmek isterler.

Ciddî bir inceleme için tehlikeli muhalefetin formülleri de olgun bir belge olur ve genellikle eski partilerin ilim hazinelerinin bu parçası, onu keşfeden ve yayanların hayretleri karşısında pek acıklı bir şekilde görünürler. Komisyonlar toplanır, eski programlar gözden geçirilir ve bu beyler, savaştaki askerlerin yeni gömlek alınca lime lime olmuş eski gömleği atmaları gibi, eski kanaatlerini silkip atarlar. Yeni bir inanç getirirler ki, bunda herkes kendine uygun bir taraf bulur. Meselâ köylüye tarlasının ve çiftliğinin korunması, sanayiciye üretiminin korunması, tüketiciye satın aldığı şeylerin korunması vaadedilir. Öğretmenlerin maaşları arttırılmış, memurların hayat şartları ıslah edilmiştir. Devlet dul ve yetimlere büyük yardımlar yapacak, trafik düzenlenecek, fiyatlar indirilecek, vergiler azaltılacak hatta büyük ölçüde kaldırılacaktır. Çok defa meslekî oluşumlardan biri unutulur veya halkın zaruret olarak duyduğu bir konu gözden kaçmış olur. O zaman alelacele programa ilâveler yapılır. Böylece, vasat burjuva ordusunu tam olarak tatmin ettiklerini, sükûneti sağlayacaklarını ümit ederler. Bu suretle teselli olur, devlette reform için mücadeleyi Allah'a ve seçmen vatandaşın değişmez budalalığına bağlarlar.

Seçim günü geçince ve parlamenterler beş yıllık halk toplantılarının sonuncusunu yapınca, avamın yola getirilmesinden sonra, kendilerinin daha yüksek ve daha hoş işlerini tamamlamaya koyulurlar.

Program komisyonu dağılmıştır. Yeni mücadele şekli günlük ekmek mücadelesi haline gelmiştir. Bir milletvekili için bu, maaş ve ödeneğidir. Her sabah milletvekili bey meclis binasına, hiç olmazsa mevcutlar listesinin bulunduğu salona gelir. Halka hizmet için listeye adını yazar, bu devamlı ve yorucu iş için maaşını alır!

Dört yıl sonra, yada tehlikeli haftalarda, parlamenter topluluğunun dağılması tehdit edici bir hal alınca, bu beylerde önüne geçilmez şiddette bir eğilim görülür. Beyaz kurt nasıl mayısböceği haline gelirse, bu parlamenter krizalitler de büyük binayı terkedip yeni kanatlarıyla halkın içine doğru uçarlar. Tekrar seçmenlerine hitap eder, muazzam çalışmalarını, gayretlerini anlatır, fakat kötü niyetli olan diğerlerinin inat ve itirazları ile

karşılaştıklarını söylerler. Ve zekâ yoksunu kitle de çok defa bu beylere teşekkür edeceklerine, yüzlerine karşı düşmanca sözler sarfederler. Halkın bu nankörlüğü belli bir dereceye ulaşınca, baş vurulacak tek çare kalmıştır.

Partiyi canlandırmak gerekmektedir, program ıslaha muhtaçtır. Tekrar komisyonlar kurulur ve sahtekârlık, aldatmaca tekrar başlar. İnsanlığımız aptallığının granit gibi sert olduğunu gördükten sonra, neticeye hayret etmemelidir. Yeni ve cazip programlarla gözleri kamaşan ve basın tarafından güdülen burjuva ve proleter seçmen sürüsü müşterek ağılda toplanır ve kendini evvelce aldatmış olanı tekrar seçer.

Böylece popüler ve çalışkan sınıfın adayı da tekrar parlamento tırtılı olur, amme hayatının dalındaki yaprakları yemeye, şişmanlayıp yağlanmaya devam eder. Aradan bir dört yıl geçince yine parlak bir kelebek halini alır.

Bu basit gerçeklere seyirci olmaktan, devamlı olarak tekrarlanan bu sahtekârlığa iştirak etmek mecburiyetini duymaktan daha sıkıcı, daha ezici bir şey yoktur. Böyle kokuşmuş aydın artıklarıyla burjuva kampında, teşkilâtlı marksizmin kuvvetine karşı koyacak bir kuvvet bulup çıkarmak mümkün değildir. Zaten bu beyler de böyle bir şeyi ciddî olarak düşünmezler. Öyle dar kafalı, öyle aptaldırlar ki, beyaz ırkın bu cahil parlamenterlerinin, Batı Demokrasisi vasıtasıyla marksist teorilere karşı mücadeleye girişebileceklerini kabul etmek mümkün değildir.

Zaten demokratik sistem marksist teoriyi hedefine ulaştırmak için bütün imkânları kendi eliyle verir. Marksist teori demokrasiyi, hasmını felce uğratmak için istismar eder ve kendine meydan hazırlar. Ve marksizmin bir kısmı gayet ustaca, demokrasi ilkelerine bağlı olduğu izlemini verdiği zaman, unutmamak gerekir ki, bu beyler barışçı demokrasi anlayışına göre çoğunluğun verdiği bir karardan bir zurnacı kadar bile endişe duymazlar.

Burjuva parlamenterlerin memleket güvenliğini muazzam derecede aptal çoğunluğun oylarıyla sağladıklarını zannettikleri günlerde marksizm, kenar mahallelerden topladığı serseri gruplarıyla, işsiz takımıyla, parti havarileriyle ve Yahudi edebiyatçılarla, bu demokrasiye müthiş bir şamar aşkederek iktidarı ele geçiriyordu. Bu dünya vebasının barışçı demokrasinin üfürükçülüğü ile yok edilebileceğine, bu fırsatçıların durdurulabileceğine inanmak için, bizim burjuva demokrasimizin safdil parlamenteri olmak gerekir.

Marksizm, dolaylı yoldan yıkıcılığa devam ederek, gerçekte yok etmeye çalıştığı millet hakimiyetini ele geçirinceye kadar demokrasi ile be-

raber yürüyecektir. Fakat bugün bizim parlamenter demokrasi sihirbazlarının kazanında çoğunluk birdenbire pişse de, marksizme ciddî olarak saldırsa, parlamenter hokkabazlığı az sonra sona eriverir. Çünkü o zaman enternasyonalci kızıl bayraktarlar demokratik anlayışa hitap edecekleri yerde, proleter kitlelere hararetli bir çağrıda bulunur, meclis salonlarının bozulan havası fabrikalarda ve sokaklarda bir anda kavgalara dönüşür. Bu suretle demokrasi de derhal tasfiye edilir.

Halk havarilerinin meclislerde fikir suplesliği ile gerçekleştiremediği şeyi, aşırı derecede kışkırtılan proleter kitleler balyoz ve kerpetenlerle ve şimşek hızıyla gerçekleştirmeyi başarırlar. Tıpkı 1918 sonbaharında olduğu gibi, Batı Demokrasisinin imkânlarıyla Yahudinin dünya hakimiyetini durdurmanın mümkün olmadığını da çılgın burjuva dünyasına pek parlak bir şekilde gösterirler.

Yukarıda da dediğimiz gibi, böyle bir paratoner mevcut iken blöften başka bir şey olmayan veya yalnız bu paratonere faydası olan usullere bağlanmak için insanın çok saf olması gerekir. Zaten bu blöfler de artık avantaj sağlamadığı zaman bir tarafa atılıverir.

Bütün burjuva partilerinde siyasî mücadele, parlamentoda birkaç koltuk kapma kavgasından başka bir şey değildir. Bu mücadelede prensipler icabında bir safra gibi atılır, kendi güçleri gibi programları da bundan etkilenir olur. Onlarda eksik olan, ancak büyük fikirlerle kitleye tesir etmekten doğan manyetik kuvvettir. Ancak bu fikir kuvveti prensiplere bir iman kazandırır ve bu prensipleri zafere ulaştırmak için fanatik bir azim doğurur.

Fakat partilerden biri felsefî bir oluşumun bütün silâhları ile teçhiz edildiği, bin defa caniyane de olsa bu anlayışla kurulu düzene saldırıldığı zaman, eğer öteki yeni bir inançla, siyasî inançla, ortaya atılmazsa, zayıf ve korkak savunma sözleri yerine sert bir şekilde, savaş naraları atarak hücuma geçmezse, daima savunma ve mukavemet etme durumunda kalmaya mahkûm edilir.

Bunlardan biri, bilhassa burjuvaların sözde millî bakanları yahut Bavyera merkezi, bizim hareketimizi ihtilâl hazırlamakla itham ederse, beş paralık bu siyasî anlayışa verilecek bir tek cevabımız vardır. Biz elbette sizin caniyane budalalığınız yüzünden kaçırdığınız şeyi tekrar ele geçirmeye çalışıyoruz. Siz parlamenter cambazlığınızla milletin uçuruma sürüklenmesine yardımcı oldunuz, fakat biz yeni bir felsefi anlayışla ve sarsılmaz, fanatik savunma prensiplerimizle, milletimizi bir gün yine hürriyet mâbedine çıkaracak basamakları inşa ediyoruz.

Hareketimizi temellendirirken yapacağımız ilk iş, parlamenter çıkarları koruyan bir şirket haline gelmeyecek, son derece yüksek inançlı askerlerden oluşan bir birlik meydana getirmek olmalıdır.

Alınacak ilk koruma tedbirlerinden biri de bir program hazırlamaktır. Bu program, tabiatındaki temayüller ve onun genişliği yüzünden gerekmektedir.

Cılız, miskin ruhları bugünkü siyasî partimizden uzak tutacaktır. Programımız için kuvvetle belirtilen bu hedeflerin lüzumuna hükmetmekte ne kadar haklı olduğumuz, Almanya'yı yıkıma götüren zaaflar göz önünde tutulunca çok iyi anlaşılır.

Bu olayların bilinmesi bizi yeni bir devlet anlayışına sevkediyordu, ki devlet bizim yeni dünya anlayışımızın önemli bir parçasını teşkil eder.

Birinci cildde völkisch deyimini izah etmiş, bu deyimin bir aksiyon ve mücadele birliğine esas teşkil edecek belirli bir mânası olmadığını söylemiştim. Birbirinden tamamen farklı ne varsa bugün völkisch kelimesinde toplanıyor. Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin meselelerine ve gayelerine geçmeden önce völkisch kelimesinin mânasını belirlemek ve onun hareketimizle olan ilişkilerini tesbit etmek isterim.

Völkisch terimi açık olarak tarif edilmemiştir, çok değişik şekillerde yorumlanabilir ve pratikte "din!" kelimesi kadar çok kullanılır. Bu sıfata nazarî olarak da, tatbikî olarak da kesin bir mana verilmiş değildir. "Din!" terimi ancak kendi tatbikat sahasında bir şekille ilgili olarak idrak edilir. Bir insanın tabiatını belirtmek için "çok dindar" dediğimiz zaman, bu, çok gazel bir takdirdir. Böylesine evrensel bir takdiri şüphesiz başka bir sıfatla belirtemeyiz. Hatta bazıları için bu takdir, az çok net bir şekilde ruhun halini belli eder. Fakat büyük kitle yalnız filozoflardan ve azizlerden oluşmamıştır.

Tamamen genel olan böyle dinî bir fikir her ferde çok defa düşünce ve hürriyet hareketi verecektir. Bu fikir, saf metafiziğin belirsiz âleminde bir inanç oluştuğu zaman, derin dinî duygu gibi, karşı koyan kuvvet olamayacaktır. şüphesiz bu inanç bizatihi amaç değil, araçtır. Fakat amaca ulaşmak için şart olan bir araçtır. Bununla beraber bu amaç ta ideal değildir, aksine son derece pratik bir şeydir. En mükemmel güzellik örneklerinin sonuçta yine "fayda" görüşünden meydana gelmeleri gibi, en yüksek idealler de daima derin hayatî zaruretlere karşılık gelir.

İman insanı bir yandan rahat ve hayvanî bir hayat seviyesinin üzerine yükseltirken, bir yandan da onun mevcudiyetini kuvvetlendirmesine, güvenlik altına almasına yardım eder. Bugünkü insanlıktan güzel ah-

lak ve maneviyat prensipleri olan, eğitimle de doğrulanan din! prensipler kaldırılacak olsa, din eğitimine ona denk bir başka şey bulunmadan son verilecek olsa, insan mevcudiyetinin esaslarının en derinden sarsıldığı görülecektir.

Bundan şu sonucu çıkarabiliriz. İnsan yalnız en yüksek ideale hizmet etmek için yaşamıyor, aynı zamanda bu ideal de insan için mevcudiyetinin ve devamının bir şartını oluşturuyor. Böylece daire kapanmış oluyor.

Tabiî, tamamen genel olan "din" kelimesinin tarifine bir takım temel kavramlar veya kanaatler de, meselâ ruhun ölümsüzlüğü, ebedî hayat, üstün bir varlığın mevcudiyeti gibi kanaatler de, sokulmuştur. Fakat bütün bu düşünceler, ferde nasıl bir inanç telkin ederse etsin, iman, duygu ve akıl üzerinde sabit bir kanun kuvveti haline gelinceye kadar, fert onları daima eleştirici bir şekilde tetkik eder, kabul veya reddedebilecek alternatifler düşünür. İman, esas dini kavramların öğrenilmesine yol açan ve eksikleri kapatan bir vasıtadır.

Völkisch sıfatı için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Bu terimde de çeşitli temel kavramlar mevcuttur. Fakat çok önemli olmalarına rağmen çok kötü tarif edilmişlerdir. Onun için, bir siyasî parti tarafından temel prensipler olarak ele alınmadıkça, kabul edilmiş basit bir kanaat değerinin üstüne yükselemezler. Çünkü teorik bir idealin gerçekleşmesi ve onun mantıkî sonuçları, insanların basit duyularının veya sadece iç iradelerinin bir verisi değildir, hürriyetin ele geçirilmesi bu duruma yönelmiş evrensel bir ilhamdan gelmez.

Ancak bağımsızlık istikametindeki ideal itici bir savaş organizasyonu ve askerî kuvvet halini alınca, milletin şiddetli arzusu harikulâde bir gerçek haline dönüşebilir.

Bir felsefi fikir istediği kadar doğru olsun ve insanlığa çok büyük bir iyilik yapmayı amaç edinsin, eğer bu fikirdeki prensipler faaliyete geçmiş bir hareketin sancağı haline getirilmezse, hiçbir pratik değeri olmayacaktır.

Öte yandan bu hareket faaliyetini fikirlerinin zaferiyle sonuçlandırmadıkça ve parti kuralları bir millet için birliğinin temel kanunları haline getirilmedikçe, basit bir parti olmaktan öteye gidemeyecektir.

Fakat genel karakterli mücerret bir kavram gelecekteki bir oluşum için temel vazifesi göreceği zaman, ilk şart, bu kavramın cins ve kuvvetini tam bir açıklıkla belirtmek olacaktır. Bir hareketin inanç birliği için-

de mücadelesini yaparken muhtaç olduğu kuvveti bulabilmesi için ancak böyle bir temelden hareket etmesi ve bu temel üzerine kurulması lâzımdır. Bir parti programı bu genel telâkkilerden hareket edilerek hazırlanmalıdır, belli bir siyasî inanç da felsefî bir sistem esasına dayandırılmalıdır. Siyasî inanç erişilemeyen, akıl ermeyen bir amacı hedef almamalı, yalnız fikirlere bağlı kalmamalı, mevcut mücadele vasıtalarını da ve zafer sağlanması için bunların kullanılmasını da hesaba katmalıdır. Öne konulacak programı çizenin teorik açıdan doğru olan manevî kavramına, siyaset adamının pratik ilmi de birleştirilmelidir.

Böylece, insanlığı sevkedecek ve ona yol gösteren bir yıldız vazifesi görecek olan ebedî ideal, maalesef, insanın yetersizliği yüzünden daha ilk anda fırtınaya yakalanmaması için, aynı insanlığın zaaflarını da kabul etmek zorunda kalıyor. İlham sahibinin yanına, milletin ruhunu tanıyanı da vermek gerek. Bu ikincisi, ebedî gerçek ve ideal alanından, aciz fanilere erişilecek olanı çıkarıp alacak ve ona bir vücut verecektir.

İdeal olarak doğru olan bu felsefî sistemin, bir siyasî inanç topluluğu, sağlam bir şekilde teşkilâtlanmış, tek inanç ve tek irade ile canlandırılmış bir mücadele imanı haline dönüştürülmesi meselenin esasını oluşturur. Bir fikrin zafere ulaştırılması şansları işte bu meselenin halline bağlıdır. Milyonlarca insandan meydana gelen bîr ordunun mensupları az çok açık bir şekilde bu gerçeklere nüfuz ederler. Bazıları bunu daha iyi anlar ve içlerinden bu fikrin güçlü havarisi olan bir adam çıkar. Bu adam, halkın bulanık fikirlerinden granit gibi sağlam prensipler çıkarır, bu prensiplerin ihtiva ettiği tek gerçek için mücadeleyi başlatır.

Bu mücadeleyi, serbest fikirler dünyasının hareketli dalgaları arasından, aynı inanç ve irade ile birleşenlerin teşkil ettiği bir kaya gibi yükseltinceye kadar devam ettirir.

Evrensel bir görüş için bu şekilde hareket etme hakkını zaruret doğrulamış olur. Başarı da ferdin hakkını doğrular.

Völkisch kelimesinden gerçek anlamı çıkarmaya çalışırsak şunu tesbit etmiş oluruz.

Bugün yaygın olan felsefî kavram, siyasî bakımdan ve genel olarak, devlete, medeniyetçi ve yaratıcı bir kuvvet atfeder. Fakat burada önce ırk şartlarını hazırlamak gerekecektir. Devlet daha çok ekonomik zaruretlerin yahut, en iyi halde, siyasî kuvvetler oyununun bir sonucu olacaktır. Bu temel kavram bizi mantıkî olarak ırka bağlı ilkel kuvvetlerin bilinmemesine ve ferdin değerinin takdir edilmemesine götürür. Irkların medeniyet kurmadaki kabiliyetlerinin farklılığını inkâr eden bir

kimse, fertler hakkındaki hükümlerinde de yanılacaktır.

Irkların eşitliğini kabul etmek, milletlerin ve insanların eşitliğini de kabul etmeye götürür. Enternasyonal marksizm de Yahudi Karl Marks tarafından zaten mevcut olan umumî bir felsefî kavramın, belirli bir siyasî doktrin haline getirilmesinden başka bir şey değildir. Önce böyle bir zehirleme olmadan bu doktrinin fevkalâde bir siyasî başarı kazanması mümkün değildir. Çürüyüp kokuşan bir dünyanın bataklığında, bir peygamber bakışının güvenliği içinde, en zehirleyici maddeleri tanıyabilen tek insan olmuştur Karl Marks. Bu zehirleyici maddeleri yakalamış ve sihirbaz bir zencinin müridi gibi, bu dünyadaki hür milletlerin bağımsızlığını yok etmek için, bu zehirleri büyük dozlarda kullanmıştır. Ve bütün bunları kendi ırkının menfaati için yapmıştır.

Özet olarak, marksist doktrin bugün umumiyetle kabul edilen felsefî sistemin özüdür. Bu yüzden, burjuva dediğimiz âlemin ona karşı mücadelesi mümkün değildir, hatta gülünçtür. Çünkü bilhassa bu burjuva âlemi bu zehirlerle zehirlenmiştir ve marksist anlayıştan ancak şahıs meseleleriyle veya nüanslarla ayrılan felsefî bir anlayışa itibar etmektedir. Burjuva âlemi marksisttir, fakat marksizm bu âlemi Yahudinin eline geçirmeye azimli iken, burjuva da belli insan gruplarına, yani burjuvaziye hakim olabileceğini, hakim durumunu sürdürebileceğini zannediyor.

Volkisch kavramı ise aksine, insanlığın muhtelif iptidaî ırklarına ayrı ayrı değer verir. Prensip olarak o devlette bir tek amaç görür, bu da insan ırklarının devamını temin etmektir. Irkçılık görüşü, ırkların eşitliğini kabul etmez, onların çeşitliliğini, farklı değerde olduklarını kabul eder. Bu anlayışa göre de bu dünyaya hükmeden ebedî iradeye uyarak "en iyi"nin, "en kuvvetli"nin zaferi, kötülerin ve zayıfların ise tabi durumda kalmaları için çalışmak zorundadır. Böylece tabiatın aristokratik prensibine uymak mükellefiyetini duyar ve bu kanunun değerine, canlılar silsilesinin son derecesine kadar inanır. Bu görüş yalnız ırkların değer bakımından farklılığını değil, fertlerin değerlerinin de farklı olduğunu kabul eder. Ona göre, kitleden şahsın değeri meydana çıkar ve bunun için yıkıcı marksizme karşı o, yapıcı, (*)Völkisch: Bu kelimeyi bundan sonra Türkçe karşılığı ile "ırkçı" olarak ifade edeceğiz.

Düzenleyici bir kuvvet olarak hareket eder. insanlığa bir ideal vermeyi de zarurî sayar, çünkü bunu insanlığın devamı için ilk şart olarak kabul eder. Fakat ırkın bekası için daha yüksek bir ahlâk görüşünün yanında herhangi bir ahlâk görüşüne hak tanımaz. Çünkü zenci akını ile melez-

leşmiş ve istilâya uğramış bir dünyada, insanlığın bütün güzellik ve asalet anlayışı ve ideal istikbal için bütün ümitleri, tamamen yitirilmiş olacaktır.

Bu kıtada insan kültür ve medeniyeti, ari ırkın mevcudiyetine kopmaz derecede bağlı bulunmaktadır. Bu ırkın kaybolması veya zayıflaması, yeryüzüne barbarlık devrinin karanlık örtüsünü indirmiş olacaktır. İnsan medeniyetini, onu elinde tutanları imha etmek suretiyle tahribe çalışmak cinayetlerin en nefret edilenidir. Allah'ın en yüksek şekildeki imajına el kaldıran bir kimse, Yaradana küfretmiş, Cennet kapılarının kapanmasına yardım etmiş olur. Irkçı anlayış, tabiî istifa yoluyla anlayışı getirecek olan kuvvetler çekişmesi düzenini kurduğu zaman, tabiat iradesine en uygun şekilde hareket etmiş olur. Böylece, bir gün, bu dünyayı ele geçiren daha iyi bir insanlık, bütün faaliyet sahalarının serbestçe açıldığını görecektir.

Hepimiz hissediyoruz. Uzak bir gelecekte insanlar öyle meselelerle karşılaşacaklardır ki, bunların halli için yalnız, dünyanın bütün vasıta ve kaynaklarına sahip hakim-millet imdada çağırılabilecektir.

Pek tabiî, ırkçı bir felsefî kavramın mücerret muhtevası bu derece umumî olarak ele alınınca bin türlü yoruma yol açabilir. Aslında, genç siyasî kuruluşlarımız içinde bu teorinin şu veya bu noktasına sahip çıkmayanı yok. Bununla beraber ayrı ayrı kuruluşlar halinde olmaları anlayışlarındaki ayrılığı ve çeşitliliği de ispat etmektedir. Merkezî bir teşkilâtla idare edilen marksist felsefeye, safları sık bir düşman cephesi varken, bundan böyle etkisiz kavramlar yığını ile karşı konamaz. Bu kadar zayıf silâhlarla zafer kazanılamaz. Siyasî bakımdan teşkilâtlı marksizmin idare ettiği beynelmilelci felsefi kavrama ancak, ırkçı felsefe anlayışının mücadelede eşit bir enerji ile ve tek cephe halinde çıkmasıyla zafer ebedî gerçekten yana olabilir.

Fakat felsefi bir kavramın tatbikatını organize etmek için, önce onun tam bir tarifini yapma ihtiyacı vardır. Bir inanç için dogmalar ne ifade ediyorsa, partinin temel prensipleri de, teşekkül halinde olan bu siyasî partiye onu ifade eder.

Şu halde ırkçı kavrama, marksist parti teşkilâtının enternasyonalizm için serbest saha oluşturması gibi, bir savaş vasıtası elde etmek gerekir.

Alman Nasyonal Sosyalist Partisi'nin amacı işte budur. Parti için ırkçı doktrin, ırkçı kavramların başarısı için ilk şarttır. Bunun en iyi ispatı, dolaylı olarak, rakip partiler tarafından gösterilmektedir. Bunlar ırkçı kavramların yalnız bir kişiye veya partiye has olmadığını, milyonlarca insanın kalbinde uyuyan veya yaşayan kavramlar olduğunu, hiç bıkmadan

söylerler. Bu gösteriyor ki, bu kavramların mevcudiyeti, rakip siyasî partinin mukabil kavramlarının başarı kazanmasına karşı çıkmaya kâfi gelmemektedir. Öyle olsa idi Alman milleti bugün muazzam bir zafer kazanmış, uçurumun kenarına gelmemiş olurdu.

Enternasyonalist kavramlara başarı sağlayan şey, bu kavramların hücum birlikleri (Sturm-abteilung: S. A.) şeklinde teşkilatlanmış bir parti tarafindan savunulmuş olmalarıdır. Karşı kavramların mağlubiyeti, tek savunma cephesinin bulunmayışı yüzündendir. Felsefî bir kavramın mücadelesi ve zaferi, genel bir teorinin sınırlarını genişleterek değil, toplanmış, kontrol edilmiş bir siyasî teşkilâtla mümkündür.

Ben vazifemin, zengin fakat şekilsiz bir felsefî kavramın özünden esas fikirleri çıkarmak olduğunu, bunları az çok dogmatik bir şekle sokmak olduğunu düşündüm. Böylece, budanmış, kolay anlaşılır hale getirilmiş bu fikirler, bunlara bağlanacak insanları bir araya toplayabilecektir. Başka bir deyimle, Alman işçilerinin Nasyonal Sosyalist Partisi, kâinatın ırkçı kavramından esas karakterlerini alıyor, devrin pratik gerçeklerini, insan materyallerini ve zaaflarını göz önünde tutarak, bunları bütün bir siyasî doktrin haline getiriyor, o andan itibaren de kendini, büyük kitlelerin mümkün olduğu kadar sağlam bir organizasyonu haline getirmek mecburiyetini duyuyor ve bunları bu felsefî kavramın nihaî zaferi için esaslar olarak kabul ediyor.

II. BÖLÜM

DEVLET

1920 ve 1921 yıllarından itibaren, şimdi hakimiyetleri sona ermiş olan burjuva çevreleri, genç partimizi mütemadiyen devletin bugünkü şekline cephe almış olmakla itham ediyorlardı. Bir takım siyasî parti haydutlan da bundan, yeni bir dünya anlayışının temsilcileri olan bu can sıkıcı gençleri imha için yapılacak mücadelede her vasıtanın mübah olacağı sonucunu çıkarıyorlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, şimdiki burjuvazi devlet kelimesinden açık ve münasip bir mâna çıkaracak kabiliyette değildir. Bu "devlet" kelimesinin onlar için uygun bir tarifi yoktur ve olamaz. Çok defa yüksek öğretim kürsülerini işgal edenler ve amme hukuku profesörü sıfatiyle konuşanlar, kendilerine geçim sağlayan hükûmetlerin mevcudiyetini meşru gösteren, doğrulayan açıklamalar, yorumlar yapmak zorunda kalırlar. Bir devlet ne kadar akıl ve mantığa uymaz bir tarzda teşekkül etmişse, onun varlığını belirtmek ve haklı göstermek için yapılan tarifler de o kadar suni, belirsiz ve anlaşılmaz şekilde olur. Meselâ, imparatorluk ve kıraliyet devrinin üniversitesindeki bir profesör, yirminci yüzyılın siyasî teşkilâtı en acayip ve rahatsız edici bir ülkesindeki devletin mâna ve gayesi için ne diyebilirdi, bunu nasıl tarif edebilirdi?

Günümüzde bir amme hukuku profesörünün, gerçeği söylemekten ziyade, belli bir gayeye hizmet etmek zorunda bırakılması, ağır bir iştir. Bu gaye, bugün devlet denilen muazzam insan mekanizmasının mevcudiyetini, ne pahasına olursa olsun savurimaktır. Bu mesele tartışılırken, vak'aları bir takım "ahlâkî", "manevî" prensipler yığınından sıyırmak için vaiife ve gayelerin hayali olarak gösterirsek buna hayret edilmemeli.

Genel olarak üç devlet sistemi sayabiliriz:

Bazıları devleti, yalnız bir iktidarın otoritesine tabi insanlardan oluşan, az çok gönüllü bir topluluk sayarlar.

Çoğunluk bu görüşü paylaşır. Bunların içinde parlemento prensibinin hayranları da vardır ki, onlara gözünde insanların iradesi hiçbir rol ifade etmez. Onlar için bir devletin var olması, onun dokunulmaz ve kutsal olması yeterlidir. Bu kavramı bunamış beyinlerin tecavüzünden korumak için de devlet otoritesi denilen şeye köleliği över ve bu-

na adeta taparlar. Bu gibi insanların beyninde araç bir anda kesin hedef haline gelir. Artık devlet insanlara hizmet için kurulmuş olmaz, ancak insanlar orada bir devlet otoritesine tapmak zorundadırlar. Ve görevi ne olursa en mütevazı memur da bunların arasındadır. Bu sessiz ve saygılı hayranlık bir düzensizliğe dönüşmesin diye de devlet otoritesi yalnız sessizlik ve düzeni sağlamak için kullanılır, ya da bunun için vardır. Yani o, ne bir amaç, ne de bir araçtır. Devlet, düzeni korumak zorundadır, devletin var olması da buna bağlıdır. Toplumun hayatı bu iki kutup arasında raksedip duracaktır.

Bavyera'da bu anlayış, özellikle Bavyera Halk Partisi'ne bağlı siyasî artistler tarafından temsil edilir. Avusturya'daki temsilcileri ise siyah-sarı saltanatçılar idi. Reich'te bu devlet anlayışını maalesef tutucu denilen unsurlar sunuyor ve öyle hareket ediyorlar.

B- Sayıları daha az olan başka teorisyenler de devletin var olmasını bazı şartlara bağlıyorlar. Genel olarak idarenin teknik anlayışları söz konusu olunca, "tek idare", "tek dil" esasını şart koşuyorlar. Devlet otoritesi devletin var oluşunun tek ve temel sebebi değildir. Devlet teba'nın iyiliği için de çalışmalıdır. Bu ekolün anlayışına "özgürlük" fikirleri de girer, fakat bu deyim çoğunlukla yanlış anlaşılır. iktidarın şekli de dokunulmazlığa sahip görünmüyor, onun yapabileceği fayda da inceleniyor. Geçmiş saygısı onun bugünkü durumunun eleştirilmesine engel olmuyor. Özet olarak bu ekol, devletten, her şeyden önce ekonomik hayata bireye yararlı olacak bir şekil vermesini bekliyor. Devleti pratik açıdan ve siyasî ekonominin genel kavramlarına göre, karlılık esaslarına göre, değerlendiriyor.

Bu fikrin başlıca temsilcilerine, bizim ortalama Alman burjuvazisinde ve özellikle de liberal demokrasi çevrelerinde rastlanır.

C- Üçüncü grup sayı bakımından en az zayıfıdır.

Bu grup devleti emperyalist eğilimleri gerçekleştiren bir araç olarak görür fakat bu görüş çok defa iyi açıklanmaz. Tam birlik halinde bir halk devleti kurmak ister ve bu devlete ortak bir dil vererek onun karakterini belirtir. Devlet içinde tek dil istemesi, yalnız dışarıdaki gücünü arttıracak sağlam bir temel sağlamak için değil, aynı zamanda ve özellikle, dil birliğinin belli bir yönde millîleşmeye götüreceğini düşündüğü içindir. Ancak bu görüş tamamen yanlıştır.

Son yüz yıl içinde genellikle inanarak "Almanlaştırmak" kelimesinin nasıl hafife alındığını, nasıl istismar edildiğini üzülerek görüyoruz. Gençliğimde bu inanılmaz terimle ne inanılmaz fikirlerin aşılanmasına

çalışıldığını hatırlarım. O zamanlar pancermanist çevrelerde bile Avusturya Almanları'nın, hükûmetin yardımıyla Avusturya Slavları'nı Almanlaştırabileceği kanaati vardı. Almanlaştırma işinin ancak toprağa uygulanabileceği, insanlara uygulanamayacağı hesaba katılmıyordu. Genel olarak bu kelimeden Alman dilinin zorla kabul ettirilmesi ve bütün halk tarafından konuşulması mânası çıkarılıyordu. Bir Çinli'nin, bir zencinin Almanca konuşmayı öğrenmekle, kendi dili yerine bizim dili konuşmakla, hatta oyunu bir siyasî Alman partisi lehine kullanmakla onların Almanlaşacağını kabul etmek büyük bir mantık hatasıdır. Bizim milliyetçi burjuvalarımız bu çeşit bir Almanlaştırmanın aslında, Almanlıktan çıkarmak, "Almansızlaştırmak" olduğunu göremiyorlardı. Eğer milletleri birbirinden ayıran belli özellikler, ortak bir dilin konuşulmasıyla silinecek ise, bu, melez bir ırkın meydana gelmesi demek olacaktır ve bizim örneğimizde de Alman unsurunun yok olmasıyla sonuçlanacaktır. Tarih, fatih milletlerin hakimiyetleri altına aldıkları milletlere kendi dillerini zorla kabul ettirdiklerini gösterir, örneğin bin yıl sonra galip devletin diline yeni bir millet sahip çıkmış olur, fakat bu süre içinde de galip millet yenik, yenik millet de galip duruma gelmiş olur.

Milliyet, daha doğrusu ırk, konuşulan dile bağlı bir özellik değil, kana bağlı bir özelliktir. Almanlaştırmaktan söz edebilmek ancak yenik olanın kanını değiştirebilmekle mümkündür. Yani mümkün olmayan bir şeydir. Kan değişmez, ancak karışmış olur, bu ise üstün ırkın seviyesini düşürür. Böyle bir oluşumun sonunda, vaktiyle galip gelmiş ülke, onu galip getiren özelliklerini yitirir. Melezler istedikleri kadar üstün ve galip ırkın dilini konuşsunlar, aşağı bir ırkla karışıp melezleşmenin sonunda meydana gelecek sonuç, medeniyetçi güçlerin yitirilmesi olacaktır. Bir süre daha farklı ruhlar arasında bir çeşit mücadele devam edebilir ve kaçınılmaz bir yıkıma giden millet bir ara, son bir çırpınış ve silkinişle şaşırtıcı medeniyet eserleri ortaya koyabilir. Bu eserler üstün ırkın pek karışmamış temsilcileri tarafından, yahut kanında üstün ırkın meziyetleri henüz kaybolmamış, ilk kuşak karışımından gelen melezler tarafından ortaya konmuştur. Melezin kanında üstün ırk meziyetleri bir yol bulup görünmek ister fakat melezleşmenin son verisi hiçbir zaman medeniyet eserleri olmaz. Medeniyetin gerilemesi her zaman melezleşme ile beraber yürür.

İkinci Joseph'in düşünmüş olduğu tarzda bir Almanlaştırmanın başarılı olmayışına sevinmeliyiz. Bu Almanlaştırma başarılı olsaydı Avusturya devleti muhtemelen ayakta kalabilirdi, fakat dil birliği sonunda, Al-

man milletinin etnik seviyesi de düşmüş olurdu. Asırlar boyunca bir sürü içgüdüsü oluşabilirdi ama, sürü değerini yitirirdi. Belki devlet birliğinden yeni bir millet meydana gelirdi, fakat kültür birliğinden meydana gelen millet yok olurdu.

Alman milleti için bu melezleşmenin olmaması daha iyi olurdu. Bundan vaz geçilmiş olması akıllı yaklaşım sonucu değil, Habsburg'ların dar kafalı oluşu yüzündendir. Tersi bir durum olsaydı, bugün Alman milletinden medeniyet faktörü diye söz etmek zorlaşacaktı.

Fakat tamamen yanlış hareketlerle girişilen bu durum yalnız Avusturya'da değil, Almanya'da, milliyetçi çevrelerde de görüldü. Birçok Alman tarafından savunulan Polonya politikası, yani doğunun Almanlaştırılması politikası, maalesef böyle bir safsatadan başka bir şey değildi. Burada da Polonyalı unsura Alman dilini empoze etmekle onları Almanlaştırmanın mümkün olacağı sanılıyordu. Burada da netice kötü olacaktı: Yabancı ırktan bir millet yabancı fikirleri Alman diliyle ifade edecek, kendi aşağı doğası, bizim milletimizin ağırbaşlılığı ve soyluluğunu bozacaktı.

Cahil Amerikalıların, bozuk bir Almanca konuştukları için, kıtalarına çıkan pis Yahudileri aralarına almaları bizim cermen ırkımız için bir haksızlk değil midir? Batıdan gelen bu göçmenlerin Almanca konuştukları için Alman asıllı ve bizim milletimizin bir parçası olamayacakları, aslen doğulu oldukları kimsenin aklına gelmiyor.

Tarih boyunca yararlı olarak Almanlaştırılan tek şey, atalarımızın kılıç kullanarak fethettiği ve Alman köylüsünün kolonize ettiği topraklardır. Bu topraklarda yabancı kanı kanımıza karıştığı ölçüde etnik karakterimiz yıpratılmıştır, bu da Almanlara has olan yaygın bir ferdiyetçilikle ortaya çıkmaktadır ve maalesef bazen bunu övecek kadar ileri gidenler oluyor. Bu üçüncü ekole göre devlet, bir mânada, amaç halini alıyor ve insan hayatında başlıca görev de devletin korunması oluyor.

Özet olarak denebilir ki, bütün bu teoriler, değerin ve medeniyet yaratıcı kuvvetlerin temelini ırkın oluşturduğu gerçeğini göremiyor, bu kökten hareket edemiyorlar. Devletin asıl görevinin, her türlü insanî gelişmenin temel şartı olan ırkı geliştirmek ve korumak olduğunu anlayamıyorlar.

Devletin varoluş sebebi ve doğası hakkında yanlış olarak ileri sürülen bu fikir ve kavramların doğurduğu sonucu daha sonra Yahudi Marks çekip çıkarmıştır. Devlet anlayışı ile onun ırk karşısındaki mecburiyetlerini birbirinden ayırmış, burjuvazi de aynı derecede başka bir tarif yapama-

dığı için ona, devletin aslını inkâr eden bir doktrin yolunu açmıştır. İşte bundan dolayıdır ki, burjuvazinin bu sahada uluslararsı Marksizm'e karşı açtığı mücadele başarısızlığa mahkûmdur. Burjuvazi uzun zamandan beri temeller, kurmuştu ve onun sistemi bunlardan vazgeçemezdi. Becerikli rakibi onun yükselttiği yapıdaki zayıf noktaları keşfetti ve yine onun istemeyerek sağlamış olduğu silâhlarla bu noktalara hücum etti.

Irkçı kavramlar sahasına oturtulan yeni partinin ilk görevi devletin yapısı ve varoluş sebebi hakkındaki görüşünü, devlet anlayışını gayet açık olarak belirtmektir.

Temel fikir şudur: Devlet amaç değil, araçtır. Üstün değerde bir medeniyetin oluşması için devletin bulunması bir ön şarttır ama, bu medeniyetin doğrudan doğruya sebebi değildir. Medeniyet, doğrudan doğruya, ona kabiliyeti olan bir ırkın mevcudiyetine bağlıdır.

Yeryüzünde yüzlerce örnek devlet bulunsa bile, medeniyetin kurucusu ve desteği olan ari ırk ortadan kalktığı zaman, manevi sahada üstün ırkın ulaştığı seviyede bir medeniyet de kalmayacaktır. Daha da ileri giderek diyebiliriz ki, insanların kurdukları devletlerin varoluşu, insan ırkının kesin olarak yok olması ihtimalini önleyemeyecektir. Çünkü medeniyetçi ırk temsilcilerinin yok olması, karşı koyuş ve adaptasyon için gereken üstün fikrî alışkanlıkların yok olmasına da sebep olacakttr.

Bir deprem yeryüzü kabuğunu yarsa da, okyanusun dalgaları arasından yeni bir Himalaya yükselse, insan medeniyeti bu büyük felâket yüzünden yok olur. Tek devlet kalmaz, düzeni sağlayan bütün bağlar kopar, binlerce yıllık bir medeniyet harap olur, yeryüzü su ve balçıkla örtülü bir mezar haline gelir. Fakat bu felâket sonunda medeniyetçi ırka mensup birkaç kişi hayatta kalmışsa, bin yıl sonra da olsa, sessizliğe yeniden kavuşmuş yeryüzünde, insanın yaratıcı gücü kendini gösterir. Yeryüzü ancak üstün ırk temsilcilerinin tamamen yok olması halinde ıssız ve medeniyetsiz kalır.

Bunun tersi için de zamanımızdan örnek gösterebiliriz. Temelleri siyasî kabiliyetten mahrum ırklar tarafından atılan devletler, iktidarlarının bütün gayretlerine rağmen yıkılmaktan kurtulamamışlardır. Tarih öncesi iri cins hayvanların yerlerini başka hayvanlara bırakıp kaybolmaları gibi, devamlılığı için gerekli silâhı bulmalarını sağlayacak fikrî güçten mahrum insan ırkları da yerlerini başkalarına bırakacaklardır. Kültür seviyesini yükselten devlet değildir. Devlet ancak kültür seviyesinin ilk şartı olan ırkı koruyabilir. Aksi halde devlet görünüşte hiçbir değişikliğe uğramadan yüzyıllarca devam ede-

bilir, oysa, onun engel olamadığı için meydana gelen ırk karışımı sonunda, milletin medeniyetçi kapasitesi ve bu medeniyeti yansıtan tarihi, çoktan bozulmaya başlamıştır. Örneğin, bizim bugünkü devletimiz boşa çalışan bir mekanizmadır, az çok daha bir süre yaşıyormuş gibi görünebilir, fakat ırkın zehirlenmiş olması, bunun acısını çeken milleti, şimdiden korkunç bir şekilde belirmeye başlayan bir çöküşe götürüyor.

Üstün bir insanlığın sürekli olarak varoluşunun ilk şartı devlet değildir; gerekli yeteneğe sahip ırkın bulunmasıdır.

Şunu da bilmek gerekir ki bu yetenekler halen mevcuttur, uyanıp meydana çıkmaları için bir dış etkinin olması yeterlidir. Medeniyetçi milletlerde, daha doğrusu ırklarda, dış şartlar harekete geçmelerine uygun değilse, bu yetenekler gizli halde kalırlar. Onun için, eski devirlerin Almanlarına "medeniyetsiz", "barbar" denmesi büyük haksızlıktır. Hiçbir zaman barbar olmadılar. Sadece yaşadıkları kuzey bölgesinin iklim sertliği onlara, yaratıcı güçlerini geliştirme imkânı vermeyen bir hayat yaşatıyordu. Güneyin daha ılık bölgelerine gelseydiler ve burada aşağı ırkların oluşturduğu bir malzeme, yani ilk teknik araçları bulsaydılar, içlerinde uyuyan medeniyet yaratma kabiliyetleri onlara, Helen'lerinki kadar parlak bir medeniyet kurduracaktı. Fakat medeniyet doğuran ilk güce sahip olan bu insanların, bu gücü, kuzey iklimlerinde yaşamış olmalarından ileri gelmiyor. Güneye göç eden bir Lapon insanının medeniyetin gelişmesine yapacağı katkı, Eskimoların katkısı kadar az olacaktır. Çünkü, yaratmak ve biçim verme hüneri ari ırka verilmiştir. Bu yetenek, onun içinde bulunduğu şartlara göre uyur halde veya uyanıp faaliyete geçmiş halde bulunabilir.

Bundan şu bilgiyi çıkarabiliriz:

Devlet amaca ulaşmak için bir araçtır. Amacı, fizik ve moral bakımından aynı cinsten olan bir insan topluluğunun gelişmesine çalışmak ve bunu desteklemektir. Önce ırkın, onun uyur haldeki bütün yeteneklerinin gelişme şartı olan temel özelliklerini korumak zorundadır. Bu yeteneklerinin bir bölme daima fizikî hayatın bakımına, öteki kısmı da fikrî ilerleyişlerin şartlarını kolaylaştırmaya yarayacaktır. Fakat birincisi, yani fizikî hayat, ikincisinin meydan gelmesi için şarttır.

Bu amaca yönelmeyen devletler bozulmuş organizmalar ve ham yaratılışlardır. Bazı korsanların işbirliği ile elde ettikleri bir başarı nasıl korsanlığı mazur göstermezse, bu gibi devletlerin var olması da bir şey değiştirmez. Başka bir dünya anlayışı için mücadele eden biz Nasyonal Sosyalistler, uyduruk olaylar üzerinde durmuyoruz. Öyle olsaydı yeni ve büyük bir fikrin şampiyonları değil, günümüzde hüküm süren yala-

nın köleleri olurduk. Biz, ihtiva eden devletle bir muhteva olan ırk arasında çok belirli bir ayrım yapmak zorundayız. İhtiva eden, ancak ihtiva ettiği şeyi himaye ve muhafazaya muktedir ise var olma hakkına sahiptir. Aksi halde onun hiç bir değeri yoktur.

Bundan dolayı, ırkçı devletin en önemli amacı, medeniyet dağıtan, üstün bir insanlığa manevî güzellik ve değer veren ilk ırk temsilcilerini korumaya çalışmaktır. Biz ari ırk olarak devleti ancak milletin oluşturduğu bir canlı organizma kabul ederiz. Bu organizma milletin devamlılığını sağlamakla kalmaz, onun fikrî ve ahlâkî meziyetlerini de geliştirir ve onu hürriyetin en yüksek derecesine çıkarır. Bugün bize devlet olarak empoze edilmek istenen şey, insanın en büyük hatalarının tüyler ürperten bir ürünüdür ve bunu da sözle anlatılmaz bir ıstıraplar korteji takip eder.

Biz Nasyonal-Sosyalistler biliyoruz ki, bugünkü dünya bu yeni anlayışı ihtilâlci olarak vasıflandıracak ve bizi bu isimle damgalayacaktır. Fakat bizim fikir ve hareketlerimiz devrimizin onay veya kınamasının bir sonucu olmamalı, inandığımız gerçeğe hizmet için gururlu ve büyük bir görev olmalıdır. Emin olabiliriz ki, gelecek nesillerin daha açık zekâsı bizim hareketlerimize hak vermekle kalmayacak, onun faydasını da kabul ederek şükran duyacaktır. Buraya kadar anlatılanlar, biz Nasyonal-Sosyalistlere, bir devlet değerinin ölçüsünü vermektedir. Bu değer görecedir, her milletin özel görüşüne göre hüküm verilir, fakat insanlığın görüş noktasından bakılırsa bu değer mutlak olacaktır.

Başka bir deyişle;

Bir devletin faydalılık özelliği, ulaştığı medeniyet seviyesi kriter alınarak takdir edilemez, gücünün ona dünyada kazandıracağı önemle de takdir edilemez. Bu takdir yalnız, bu organizmanın her millete sağlayacağı fayda ile olabilir.

Bir devlet, ancak temsil ettiği milletin devamlılık şartlarını yerine getirmekle kalmayıp, kendi varlığı ile milletin varlığını ve devamlılığını da pratik olarak teminat altına alıyorsa, bu devletin aldığı biçim ne olursa olsun, ona ideal diyebiliriz. Çünkü devletin görevi yaratmak değil, kuvvetlere yol açmaktır. Bir devlet medeniyetin en yüksek noktasına ulaşmış olsa bile, bu medeniyetin temsilcilerini ırki benzerliği yıkıcı ise ona kötü diyebiliriz. Çünkü o böyle bir yıkıma fırsat vermekle, bir kültürün var olması için gereken ön şarta saygı duymamış oluyor. Bu kültür onun değil, medeniyetçi bir milletin eseridir, fakat devletin canlı sentezi ile takviye edilmiştir. Devlet öz değil, biçimdir. Bir milletin ulaş-

tığı medeniyet seviyesi, devletin faydalılık derecesini göstermez, bu faydanın dozunu tayin etme imkânı vermez. Medeniyet yaratma kabiliyeti yüksek olan bir milletin bir zenci aşiretine nazaran daha tercih edilir bir görünüşü vardır. Fakat birincisi tarafından devlet şeklinde meydana getirilen organizma, bu devletin gayeyi güdüş tarzı, bir zenci aşiretinin meydana getirdiği organizmadan çok daha kötü olabilir. En iyi bir devletin ve en iyi bir siyasî teşkilâtın, bir millete hiç bir zaman sahip olmadığı ve halen de mahrum bulunduğu meziyetleri vermesine imkân olmadığı gibi, fena bir devlet şekli de zamanla, medeniyetçi ırk temsilcilerinin, bunların başlangıçta sahip oldukları meziyetlerin kaybolmasına yol açar, buna fırsat verir. İşte bunun için, bir devletin değeri hakkında hüküm verirken önce onun millete sağladığı faydanın ne olduğuna bakmalıdır, dünya tarihinde oynadığı rolün önemine değil.

Tamamen görece olan bu son görüşten bir doğru kanaate kolayca varabiliriz. Fakat bir devletin mutlak değeri hakkında bir hükme varmak zordur, çünkü bu kesin hüküm yalnız devletin kendisine bağlı değildir, daha çok milletin değer ve seviyesine de bağlıdır. Devletin yüksek misyonundan bahsedildiği zaman, bu misyonun özellikle millete düştüğünü, devlet varlığının organik gücü ile serbest gelişmeyi mümkün kılmaktan başka bir rolü olmadığını unutmamalıyız. Kendi kendimize, biz Almanlar için nasıl bir devlet kurulması gerektiğini soracak olursak, önce şu iki konuyu belirtmemiz gerekir: Bu devlet ne cins insanları bir araya toplayacaktır ve hangi amaçları güdecektir?

Maalesef Alman milleti temel olarak artık tek cins bir ırka sahip değil. Gelişmemiş unsurların kaynaşmasından da, bu kaynaşmadan çıkan yeni bir ırktan söz edilebilecek kadar bir gelişme elde edilemedi. Gerçekte Otuz Yıl Savaşları'ndan beri devam eden bulaşma yüzünden kanımızı bozmuş bulunuyor. Kanımızı bozmakla da kalmadı, ruhumuza da etki etti. Vatanımızın sınırlarının açık oluşu, sınırlar boyunca Alman olmayan siyasî varlıklarla temas, özellikle Reich içlerine yabancı kanın akın etmesi, tam bir kaynaşma için gereken zamanı bırakmadı. Bu karışımdan yeni bir ırk çıkmadı. Etnik unsurlar yan yana geldiler ve öyle kaldılar. Bunun soncu da şu oldu ki, tehlikeli anlarda bir sürü normal olarak birleştiği, toplandığı halde, Alman milleti her yönde dağılır oldu. Aslî ırkın unsurları arazi bakımından karışmakla kalmadılar, aynı bölge içinde de kendilerinden olmayanlarla yan yana yaşamaya başladılar. Kuzey insanlarının yanında Doğulular var, Doğuluların yanında Dalmaçya'lılar, her ikisinin yanın-

da Batılılar yaşıyor. Bu hal birçok bakımlardan büyük uyuşmazlıklar meydana getiriyor. Almanlarda eksik olan şey, toplu halde yaşama içgüdüsüdür. Bu içgüdü kuvveti kan birliğinden meydana gelir, özellikle tehlikeli anlarda çok önemlidir, milletleri yıkımdan kurtarır, ikinci derecedeki ayrılıkları silip ortak düşman karşısında, tek cins bir topluluk halinde onlara tek cephe kurdurur. Bizdeki aşırı bireycilik, her biri özel karakterde olan ırkımızın temel unsurlarının, birbirine karışmadan beraber yaşamaya alışmış olmalarından ileri geliyor. Barış zamanında bu çok defa bir takım avantajlar sağlar, fakat bütün olarak düşünülüp karar verilince bunun bize, bir dünya hakimiyetine mal olduğunu görürüz. Eğer Alman milleti, tarihi boyunca başka milletlerin çok faydasını gördüğü birlik ve beraberliği gösterebilseydi, Alman Reich'ı bugün yeryüzünün hakimi olacaktı. Tarihin akışı değişecek ve bugün birçok kör barışçının ağlamaklı yaygaralarıyla ulaşmak istedikleri sonuca varılmış ve bu yolun aranmasına gerek kalmamış olacaktı: Bir barış, ağlamaklı barışçıların salladığı zeytin dalı ile elde edilmez, hakim bir milletin üstün kılıcı ile, bütün dünyayı medeniyet hizmetine koşması ile elde edilebilir.

Milletimizde saf ve ortak kanın verdiği birlik gücünün olmayışı, bize sayılmayacak kadar çok zarar vermiştir. Bu hal, küçük hakimiyetler kalabalığına sermaye vermiştir ama, Alman milletini efendi olma hakkından mahrum bırakmıştır. Alman milleti bugün de bu iç birlik gücünün bulunmayışından mustariptir. Bize geçmişte, şimdi ve belki de gelecekte felâket getiren şey, bir takdis kaynağıdır. Çünkü, ırkımızı oluşturan unsurlar arasında tam bir kaynaşma olmayışı ve bu yüzden tek cins bir millet ortaya çıkmaması ne kadar uğursuz ve acı bir durum ise, kanımızdaki en iyi özelliklerin bir kısmının bozulmadan kalmış ve ırkımızın bütünün gerilemesini önlemiş olması da o kadar şükredilecek mutlu bir olaydır.

Irkımızın ilk unsurlarının tam bir karışımı, meydana gelen millete tamamlanmış bir organizma vermiş olacaktı. Bu kesindir. Fakat, bütün melez ırklarda olduğu gibi, bu melez ırkın meydana getireceği medeniyet, unsurların daha asil olanının kendi başına getireceği medeniyetten daha aşağı olacaktı. Demek ki, tam bir karışım olmaması şükredilecek bir konudur. Bugün bizim Alman milletinde Kuzeyli Cermen ırkı sakınarak kendini korumuştur. Bunların kanı karışmadan kalmıştır ve bunu gelecek için en kıymetli bir hazine farzedebiliriz. Irk kanunlarının bilinmediği kederli devirlerde, her insanın benzerleriyle bir sayıldığı zamanlarda, ilk unsurlar arasındaki mevcut değer farkları ayırt edilemiyordu. Bugün bi-

liyoruz ki, milletimizin vücudunu oluşturan unsurların tam bir karışımı ve bundan meydana gelecek melez bir toplum belki bizi dıştan daha kuvvetli gösterebilirdi, ama insanlığın ulaşmak zorunda olduğu amaç bizim için ulaşılmaz olarak kalırdı: Kaderin, eseri sonuçlandırmak görevi verdiği besbelli olan insan cinsi, birleşmiş halkların meydana getirdiği hamurda yok olur giderdi.

Fakat, bizim bir müdahalemiz olmadan kaderin kötü durumu önlemiş olmasını, yeni öğrenilen bilginin ışığı altında dikkatle inceleyerek değerlendirmeli, bundan pay çıkarmalıyız.

Bu dünyada Alman milletine verilmiş bir misyonun bulunduğunu söyleyenler bu görevin bir devlet kurmak olduğunu, bu devletin en büyük hedefinin, milletimizin ve bütün insanlığın bozulmadan kalan en asil unsurlarını korumak ve savunmak olduğunu bilmelidirler. İşte bu görüşte devlet ilk defa yüksek bir iç amacı tanımış bulunuyor. Devlete sessizlik ve düzeni koruma görevi veren ve vatandaşların birbirlerini aldatmalarına rahatlıkla imkân hazırlayan komik "düzen" kelimesinin karşısında, Allah'ın bu dünyaya lûtfettiği üstün insan ırkını koruma ve savunma görevi, gerçekten çok asil bir görevdir.

Var oluşuyla haklı olduğunu göstermeye çalışan ruhsuz mekanizma temel amacı yüksek bir fikre hizmet olan canlı bir organizma haline getirilmelidir.

Bir devlet olarak Reich, bütün Almanları içine almalı, yalnız ırkının asıl unsurlarından meydana gelen ihtiyaçlarının hazinesini korumakla kalmayıp, bunları ağır fakat emin adımlarla hakim duruma çıkarmayı da görev edinmelidir. İşin aslı aranırsa, bir durgunluk ve uyuşukluk devrinden sonra, bir mücadele devri başlayacaktır. Fakat burada "işlemeyen demir pas tutar" atasözü ile, yalnız hücum edenin zafer kazanacağını söyleyenler haklı çıkıyor. Kavgamızın amacı ne kadar yüksek ise ve bugünkü kitle bunu anlamaktan ne kadar uzaksa, başarı da o kadar büyük ve önemli olacaktır. Bunu bize tarih gösteriyor. Bunun için yöneleceğimiz hedefi net olarak görmek ve mücadeleyi hiç yılmadan devam ettirmek yeterlidir.

Bugün devletimizi idare eden pek çok memur, mevcut bir sürü şeyi aynen sürdürmeyi, gelecek için mücadele etmekten daha zararsız ve tehlikesiz bulacaktır. Varoluşunun tek sebebi onların hayatını devam ettirmek olan devleti bir mekanizma olarak görmek, onlara daha uygun düşer. Zaten "hayatımız devletindir" demek alışkanlığındadırlar. Kökü millet olan bir kurum, mantıkî olarak, milletten başka bir efendi-

ye hizmet edebilirmiş gibi, insanın insandan başka bir şey için çalışması mümkünmüş gibi.

Devlet otoritesini bir teşkilatın tamamen otomatik bir mekanizması olarak görmek, yukarıda da söylediğim gibi, bir milletin devamlılık içgüdüsünü hakim şekilde cisimleştiren bir kurum olarak görmekten daha uygundur. Birinci durumda devlet ve devlet otoritesi, basit ruhlar için asıl gayelerdir. İkinci halde ise devlet ve devlet otoritesi, devamlılık için yapılan büyük ve ebedî kavganın hizmetinde olan güçlü silâhlardır, kör ve ruhsuz bir makine değildir, yaşamak isteyen bir toplumun ortak iradesinin ifadesidir.

Bizim yeni devlet anlayışımız yararına başlatılan bir kavga için, fizik bakımından, zekâ ve cesaret bakımından artık ihtiyarlamış olan bir cemiyet içinde pek az taraftar bulabiliriz. Halkın bu tabakalarından ancak kalben genç, ruh ve zekâ bakımından dinç kalabilmiş ihtiyarları mücadele arkadaşlığına kabul edeceğiz. Fakat mevcut düzeni olduğu gibi korumayı asıl görev sayanlar kesinlikle aramıza giremeyecektir.

Karşımızda, isteyerek kötü davrananlardan ziyade, fikrî tembellikleriyle bir vurdumduymazlar ordusu, özellikle bugünkü devleti ayakta tutmak için çalışan insanlar var. Fakat, bizim görevimize yücelik kazandıran ve en iyi başarı şansını sunan da işte bu şiddetli mücadelenin ümitsiz gibi görünmesidir. Savaş çığlıkları daha ilk anda zayıf ruhları korkutacak, onları cesaretsizliğe düşürecek, gerçek savaşçıları da bir araya toplayacaktır. Şu konu da hesaba katılmalıdır: Millet arasında aktif kuvvete ve en yüksek enerjiye sahip bir kısım insanlar bir tek amaç için bir araya geldikleri ve böylece kitleleri uyuşturan tembellikten kurtuldukları zaman, bu bir kısım insan bütün millete hakim olur. Azınlıklar çoğunluğun irade ve kararını cisimleştirdikleri zaman, dünya tarihini onlar yaparlar.

İşte bundan dolayıdır ki, bugün görevimizin birçokları için çok ağır görünmesi, aslında bizim zafere ulaşmamızın bir şartıdır. Görev büyük ve zor olduğu içindir ki, kavgamızı devam ettirmek için en iyi şampiyonlar'a sahip olacağız. Bu seçkinler bize başarıyı garanti ediyorlar.

Doğa genellikle, uygun durumlarla insan ırkının saflığını bozan karışımlan düzeltir. Melezlere yakınlığı azdır. Bu faaliyetlerin ilk nesli, bazen üçüncü, dördüncü ve beşinci nesillere kadar, çok zorluk çekerler. Çünkü asıl üstün unsurdaki değer onlara geçmez. Ayrıca kan birleşmesinden irade ve hayatî enerji uyuşmazlıkları doğar. Saf ırkların akıllı ve uygun karar alabildikleri tehlikeli anlarda, melezler ba-

siretini kaybeder veya bir takım yarım tedbirlere baş vurur. Sonunda melez kendisini saf kanlı insanın hakimiyetine bırakır, pratik hayattan da daha çabuk silinir. Saf ırkın başarı ile direndiği, zafer kazandığı hallerde, melez yenilir. Buna pek çok örnek göstermek mümkündür. Tabiatın düzeltme faaliyeti de işte bu şekilde olur. Fakat doğa bu düzeltmeyi çok defa daha ileriye de götürür, üremeyi sınırlar. Melez ırkı kısırlaştırır ve zamanla ortadan kalkmalarını sağlar.

Üstün ırktan bir kimse, aşağı ırktan biriyle birleştiği zaman bu kromozom sonunda bir seviye düşüklüğü meydana gelir. Karışımdan meydana gelen nesil, saf ırkın bulunacağı seviyenin daha aşağısında olur. Bu melez nesil, üstün ırka mensup olanlardan kan almaya, onlarla karışmaya devam etmezse, doğa onların dayanıklılık gücünü zayıflattığı için, kaybolmaya mahkûm olur, yahut binlerce yıl devam eden karışımdan sonra öyle bir nesil ortaya çıkar ki, onda aslî unsurdan eser kalmaz, onu tanımak mümkün olmaz. Böylece özel bir dayanma gücü olan yeni bir topluluk doğar, fakat bu topluluğun artistik ve fikrî değeri, ilk kromozomdaki üstün ırkın artistik ve fikrî değerinden çok daha düşük olur. Fakat bu son durumda da bu bozuk nesil hayat mücadelesinde, kanı bozulmamış bir üstün ırka yenilecektir. Binlerce yılda gelişen dayanışma bu yeni topluma bir birlik kuvveti verecektir ama, bu kuvvet ne kadar büyük olursa olsun, ırk seviyesi düşmüş, yaratıcı ve sindirici yetenekleri zayıflamış olacağı için, saf ırkın saldırılarına karşı zafer kazanamaz. Çünkü saf ırk da birleşmiştir, fikrî ve medeniyet seviyesinde daha yüksek derecede bulunmaktadır.

Bundan şu prensibi çıkarabiliriz:

Her ırk kromozomunda, er veya geç, bu kromozomundan meydana gelen melez, kromozoma katılan üstün unsur bulundukça ve saf kan birliği de mevcut oldukça, yok olmaya mahkûmdur. Melez için tehlike ancak, üstün ırka mensup son ferdin de melezleşmesi halinde ortadan kalkar.

Doğa, işte bu şekilde, bozulmuş ırkları yavaş bir şekilde düzeltir, ırkların bozulmasından meydana gelen sonuçları yavaş yavaş dışlar. Fakat bunun için ırkın henüz saf bir tabakası bulunmalı ve yeni karışmalar olmamalıdır. Bu fenomen, kendiliğinden, güçlü bir ırk içgüdüsüne sahip olan canlılarda, özel durumlarda, yahut özel zorlamalarda normal yollardan çoğalmayı reddetmek ve ırkın saflığını korumak şeklinde de görülebilir. Mecburiyet ortadan kalkar kalkmaz saf kalan unsur derhal kendine eşit olanlarla birleşir, bu da daha sonraki kromozomlara son verir. O zaman melezleşmeden gelen soyda geri plânda kalır. Fakat bunun için de

melezlerin sayısı, saf ırkın karşı koymayı düşünemeyeceği kadar çok olmaması gerekir.

İçgüdünün iknasına kulak tıkayan ve doğanın empoze ettiği gereklilikleri tanımayan bir kimse, kaybolan içgüdü telkinleri yerine zekâ ışığını koymadıkça, doğanın yaptığı düzeltmelere güvenmemelidir. Demek ki, gerekli yenileşmeyi yapma işi zekâya düşüyor. Fakat bir defa gözleri körleşen bir kimsenin, ırkları birbirinden ayıran setleri yıkmaya kendisinde olan en iyiyi tamamen kaybedinceye kadar devam etmesinden korkulur. O zaman ancak bir çeşit çorba meydana gelecektir ki, bugün seslerini çok duyduğumuz meşhur reformcuların ideali de işte budur. Fakat bu biçimsiz karışım, bu dünyada her idealin ölümü demektir. Şunu kabul ediyorum: Bu şekilde büyük bir sürü oluşabilecek, bu tencerede bir sürü hayvan imal edilebilecektir; fakat böyle bir karışımdan medeniyete kalkan olacak, medeniyet yaratıcısı veya kurucusu bir yaratık asla çıkmayacaktır. İşte o zaman insanlığın görevini hiç yapmadığına hükmedilebilir.

Dünyanın bu duruma düşmesi istenmiyorsa, Cermen devletlerinin görevinin, her şeyden önce, yeni melezleşme hareketlerini kesin bir şekilde durdurması gerektiği fikrine katılmalıdır.

Çağdaşlarımızın dikkatini çeken ödlekler nesli, tabiî bu teze karşı yaygarayı basacak, benim, insanın kutsal haklarına tecavüzde bulunduğumu iddia ederek şikâyette bulunacaklardır. Hayır! İnsanın bir-tek kutsal hakkı vardır ve bu hak aynı zamanda görevlerin de en kutsalıdır. Bu hak ve görev de imtiyazlı kişilere daha mükemmel bir gelişme imkanı vermek üzere, kanının saf kalması için çalışmaktır. Şu halde ırkçı bir devlet, her şeyden önce, evliliği ırk bozulmasının ittiği çukurdan çekip çıkarmalı, ona, insanla maymun arasında birtakım ucubeler değil, Allah'ın suretinde varlıklar yaratılması için kurulan bir kurum kutsallığını vermelidir.

İnsanî dedikleri sebeplerden dolayı benim tezime karşı yükselecek itirazlar bir yandan bütün soysuzlara çoğalma imkânı veren, bir yandan da soylarına ve çağdaşlarına tarifsiz acılar tattıran ilâçlar bütün eczanelerde, seyyar satıcılarda satılırken ve bunlar en sağlam anne-babalara çocuk yapmama imkânı verirken, haklı kabul edilemez. Günümüzde, sözde milliyetçi burjuvalann sessizliği ve huzuru sağladıklarını iddia ettikleri devlete göre, frengililerin, veremlilerin, ırsî sakatların ve mankafaların soyunu devam ettirme kabiliyetlerini yok etmek cinayet sayılıyor. Buna karşılık sağlıklı milyonlarca insanın soy verme hakkını almak hiç de kötü bir hareket

sayılmıyor, bu ikiyüzlü toplumun örfflerine aykırı düşmüyor, hatta onun fikrî tembelliğini ve körlüğünü okşamış oluyor. Çünkü aksi halde, milletimizin sağlıklı ve gelecek nesli doğuracak olan fertlerini korumak ve yaşatmak için kafa patlatmaları gerekirdi.

Bugünkü sistem ideal ve asaletten ne kadar mahrum! Her şey oluruna bırakılıyor ve geleceğin menfaati için en iyilerin yetiştirilmesi işine kimse önem vermiyor. Bugünkü kiliselerimizin tutumu da öyle. Allah'ın kendi suretinde yarattığı ve onların da bunu ısrarla iddia ettikleri insana karşı göstermeleri gereken saygıyı göstermiyorlar. Sürekli olarak ruhtan bahsederler, fakat ruhun kapsayıcısı olan insanın dejenere proleter seviyesine düşmesine aldırmazlar. Sonra da, Hristiyanlığın öz yurduna nasıl etki edemediğine, fizikî bakımdan olduğu gibi ahlâkî bakımdan da bozulmuş bu sefil güruhun korkunç bir şekilde dinsizleşmesine şaşıp kalırlar. Ve Afrika zencilerine Hristiyanlık telkin ve vaazlarındaki başarı ile buradaki başarısızlıklarını telâfiye çalışırlar. Oysa Avrupa'daki milletlerini, Tanrı'nın en şerefli insanlarını, ahlâkî ve fizikî hastalıklar kemirirken sofu misyonerler Afrika içlerine gider, zenciler için misyonlar kurar, bizim üstün medeniyetimizin, bu gelişmemiş insanların tembel melezler haline getirilmesi için çalışırlar.

Bizim iki mezhebimiz, zencileri istemedikleri ve anlamadıkları bir eğitimle sıkmaktansa, Avrupa insanlarının ciddî sağlık bozukluğunu gidermek için çalışmanın Tanrı'nın daha çok hoşuna gideceğini, hastalıkla bir çocuğa hayat verip onun ve başkalarının felâketine sebep olmaktansa, sağlam, gürbüz bir öksüze anne ve babalık yapmanın daha iyi olduğunu anlatmaya çalışsalardı, insanlık için çok daha iyi hareket etmiş olurlardı. Irkçı devlet bugün bu sahada ihmal yüzünden uğranılmış bütün zararları telâfi etmeye çalışacaktır.

Irkçı devlet ırkı toplum hayatının merkezi haline getirecektir, onun saf kalması için çalışacak, çocuğun bir millet için en keymetli varlık olduğunu ilân edecektir. Yalnız sağlıklı bireylerin çocuk yapması için çalışacak ve utanç verici bir hareket olduğunu söyleyecektir: Hastalıkla, sakat olduğu halde dünyaya çocuk getirmek! En şerefli hareket de kendi gibi dünyaya hastalıklı çocuk getirmekten vazgeçmektir: Irkçı devlet nıillete gürbüz çocuklar kazandırmaya engel olmanın büyük suç olduğunu kabul edecektir: Devletin buna müdahale hakkı vardır; çünkü binlerce yıllık bir geleceği düşünme işi ona verilmiştir. Böyle bir gelecek yanında ferdin arzu ve bencilliği hiçtir, birey devletin müdahalesine boyun eğecektir. Devlet kendi inancını aydınlatmak için en modern tıp kaynaklarından faydalanmalı-

dır. Hastalığı besbelli ve ırsî olan, bu hastalık soyuna da geçecek olan bireylerin soy verme hakları olmadığını ilân etmeli ve bu gibilerin soy verme imkânlarını maddî olarak önlemelidir. Aynı zamanda, sağlıklı bir kadının da Allah'ın gelecek için bir lûtfu olan çocuk doğurma kabiliyeti, hükûmetin malî palitikası ile sınırlanmamalıdır. Bu, ana-baba için, gelecek için felâket olur. Devlet kendini, bugün şahit olduğumuz gibi döl verebilecek ailelerde sosyal şartlarla meydana gelen bu tembelliğe, bu aldırışsızlığa, hatta bu cinayete son vermeli, bir millet için eşsiz değerde olan sağlıklı soy verme durumunun en büyük koruyucusu hissetmelidir. Devletin dikkati yetişkinden ziyade çocuğa yönelmelidir.

Fizik ve ahlâk bakımından sağlıklı olmayan, bu nedenle sosyal bakımdan bir değeri bulunmayan kimse, kendi sakatlık ve hastalığını çocuklarında devam ettirmemelidir. Irkçı devletin eğitim bakımından yapacağı iş çok büyüktür. Fakat bu iş daha sonra, bugünkü burjuvazi devrinin savaşlarında kazanıan zaferlerden daha büyük ve önemli olarak görülecektir: Devlet eğitim yoluyla ferde anlatmalıdır ki, cılız ve hastalıklı olmak utanılacak bir şey değildir ama, acınacak bir felâkettir. Fakat bu felâketi bencilliği yüzünden, kendi soyundan olan bir masuma aktarması ve onu da bu felâkete maruz bırakması, utanılacak bir harekettir: Fert, kendi kusuru olmaksızın yakalandığı ırsi bir hastalıktan mustarip ise ve bu yüzden çocuk sahibi olmaktan vazgeçerse, sevgi ve şefkatini kendi ırkından, ileride güçlü bir devletin gürbüz bir ferdi olacağı belli, sağlıklı ve kimsesiz bir çocuğa gösterirse, gerçekten o insan çok asil bir harekette bulunmuş, insani duyguların en takdir edilenini göstermiş olur. Devlet, ahlâkî bakımdan bu eğitici görevini yaptıktan sonra, bu sefer işin uygulamasına geçecektir. Bu prensiplere uygun hareket edince, anlaşılmadığının, onaylanıp onaylanmadığının endişesini duymayacaktır.

Fizikî bakımdan dejenere olmuş yahut akıl hastalıklarından mustarip bireyler, altı yüz yıl çocuk yapmaktan alıkonsa idiler, insanlık ölçüsüz derecede vahim dertlerden kurtulmuş, bugün hayali bile güç olan bir sağlık ve bunun mutluluğuna kavuşmuş olurdu. Milletimizin en gürbüz unsurlarının soy verimliliğini şuurlu ve sistemli bir şekilde geliştirmek, hiç olmazsa ve öncelikle fizikî, daha sonra da bugün acısını çektiğimiz manevî çöküşe sebep olan tohumları dışlamış bir ırka sahip olmak mümkündür. Çünkü bir millet ve devlet bu yola girdiği zaman, doğal olarak ırkın en kıymetli özünü oluşturan değeri geliştirmeye, bu yüce ve hayırlı işe bütün milletin katılması için, onun doğurganlığını arttırmaya çalışacaktır: mutluluk veren ahlâkî bir sisteme göre bir ırk elde edilmiş olacaktır.

Bunu sağlamak için, bir devlet, her şeyden önce, yeni elde edilmiş bölgeleri kolonize etme işini rastlantıya bırakmamalıdır. Bu kolonizasyon işini belli kurallara bağlamalıdır. Özel olarak kurulan ırk komisyonları şahıslara bir kolonizasyon permisi vermelidir. Bu perminin alınabilmesi için de belli bir ırk saflığı ve bunun ispat edilmiş olması şartı aranmalıdır. Böylece yavaş yavaş çevre kolonileri kurulmuş olacak, kolonlarda en saf ırkın temsilcileri, bu nedenle de bu ırkın en üstün yeteneklerine sahip kimseleri olacaktır. Bu koloniler bütün millet için millî bir hazine oluşturacaktır. Onların gelişmesi toplumun her üyesine gurur ve güven verecektir, çünkü bunlar milletin ve insanlığın geleceği için gereken mutlu gelişmenin tohumlarını bulunduracaklardır.

En iyi çağın doğuşuna yol açmak işi, ırkçı kavramlar getiren ırkçı devlete ait olacaktır: İnsanlar, köpek, at, kedi cinsinin ıslahı ile değil, daha çok insan ırkının ıslahı için uğraşacaklardır. İnsanlık tarihinin bu devrinde, gerçeği anlayan bazı kimseler feragat gösterip susacaklar, bazıları da kabiliyetlerinin sevincini tadacaklardır. Yüzbinlerce insanı, dinin geleneğinden başka hiçbir şey zorlamadığı halde, bekâr hayatı yaşamaya kendilerini mahkûm ettiği bir dünyada, böyle bir feragatın, böyle bir ruh malzemesinin doğması da mümkündür.

Kilise emri yerine resmî bir açıklama ve tantana ile bütün insanların Adem Peygamberin şahsında işledikleri günaha son vermek ve Allah'a, O'nun ilk yarattığı insanlar ayarında nesiller sunmak için bir ihtar yapılırsa, bu feragat neden mümkün olmasın?

Şüphesiz, bugünün zavallı küçük burjuva sürüsü bunu anlayamıyacaktır. Gülecek ve şekilsiz omuzlarını silkerek ve iç çekerek her zamanki mazeretlerini tekrarlayacaklardır: "Prensip olarak çok güzel ama, mümkün değil!" Onların dünyası bu iş için yapılmamıştır. Onların bir tek kaygısı kendi hayatları, taptıkları tek şey de paralarıdır! Fakat biz onlara değil, hayatları kendileri için dünyanın en büyük saadeti olmayacak kadar fakir olanlara, paraya hayatlarını düzenleyen bir ilâh gibi bakmayanlara, başka ilâhlara inananlar ordusuna sesleniyoruz. Biz her şeyden önce Alman gençilğinin güçlü ordusuna hitap ediyoruz. Bu ordu, tarihin büyük bir dönüm noktası olan devirde büyüyor ve babalarının tembelligi, ilgisizliği onu mücadeleye atılmaya mecbur ediyor. Alman gençleri bir gün yeni bir ırkçı devletin mimarları, ya da tam bir çöküşün, burjuva dünyasının yıkılışının son tanıkları olacaklardır.

Çünkü, bir nesil kabul ettigi konulardan dolayı ıstırap çekerse ve bugün bizim burjuva dünyasının yaptığı gibi, yapılacak hiç bir şeyin ol-

madığını söyleyerek tevekkülle boyun eğerse, böyle bir dünya yıkılmaya mahkûmdur. Bizim burjuva toplumumuzun özelliği, bu konuları inkâr edememesidir. Pek çok şeyin kötü ve kokuşmuş olduğunu itirafa mecbur kalmakta fakat bu kötü duruma karşı harekete geçme yeteneğinden mahrum bulunmaktadır. Artık o, altmış yetmiş milyon insanı harekete geçirmek ve ona tehlikeyi atlatmak için son bir gayret vermek gücüne sahip değildir. Aksine, böyle bir harekete başka bir memlekette girişilirse, budalaca yorumlar yapacak, teorik olarak bu hareketin başarılamayacağını, bunun mümkün olamayacağını ispata çalışacaktır. Bu cücelerin miskinliğini, fikrî ve ahlakî zayıflığını doğrulayacak ne kadar aptalca deliller bulunursa, bunların hepsini ileri sürerler. Örneğin bütün bir kıta alkollü içkilere karşı savaş ilân etse, bütün milleti bu yıkıcı şeyden kurtarmak istese, Avrupa'daki burjuva dünyasının yapacağı şey, gözlerini açıp aptal aptal bakmak, şüpheli bir tavırla baş sallamak, tepeden bakıp bunları komik bulmak olacaktır. Bu fikir bu komik topluma çok yakışır: fakat bütün bu yapmacık tavırların bir etkisi olmayınca ve dünyanın herhangi bir yerinde dokunulmazlığı rutin haline gelmiş asalete saldırılırsa ve bunda başarı da gösterilirse, bizim küçük burjuva, önceden dediğimiz gibi, hemen harekete geçer, hiç olmazsa bu başarıyı şüpheli göstermeye, önemini azaltmaya çalışır, burjuvazi ahlâkının prensiplerine sığınarak, dünyayı en kötü ahlâksızlıktan kurtarmak için çalışanlar aleyhinde bir kampanya açmaktan da çekinmez.

Hayır, bu noktada hiç birimiz boş bir hayale kapılmamalıyız: Bizim bugünkü burjuvazimiz artık, insanlığın yararına olan asil görevlerin hiç biri için kabiliyetli değildir. Hiçbir temeli olmadığı gibi çok da rezildir ve bu hal -bana göre- kötü kalbpilikten ziyade düşünülemeyecek derecede bir gevşeklikten ve bu gevşekliğin doğurduğu sonuçlardan ileri gelmektedir. İşte bundan dolayıdır ki, "burjuva partileri" adını taşıyan siyasî kulüpler, uzun zamandan beri, bazı sınıf ve meslekî grupların menfaat topluluğu haline gelmiş bulunmaktadır. Esas amaşları da bencil menfaatlerini en iyi şekilde savunmaktır. Besbellidir ki, politikacı burjuvaların böyle bir işbirliği, bir mücadele kabiliyetine sahip olamaz. Hele rakipleri, para sahipleri arasında değil de, en şiddetli şekilde isyana teşvik edilen ve her şeyi yapmaya kararlı proleter kitleden seçilmişse, onlara karşı hiçbir başarı sağlayamaz.

Şu gerçekle bir sonuca varalım: Halkın hizmetinde olan ve yalnız onun iyiliği için çalışan devletin birinci görevi ırkın en iyi unsurlarını korumak, onlara özen gösterip gelişmelerini sağlamak ise, bu görevin millete

ve ırka lâyık nesiller vermekten ibaret bulunacağı da anlaşılır. Devlet aynı zamanda bu nesilleri eğitmek, onları topluma faydalı üyeler haline getirmek, gelişmeyi arttırıcı güce sahip kılmak zorundadır.

Nasıl genel olarak bireylerin fikrî randımanı doğrudan doğruya insan ırkının kalitesine bağlı ise, her ferdin eğitimindeki ilk amaç fizikî sağlık ve geliştirme olmalıdır. Çünkü, yine genel olarak, enerjik ve sağlam düşünce, ancak sağlam ve güçlü vücutta bulunur. Bazen dahilerin bünye bakımından zayıf ve hatta hastalıklı oluşları bu prensibi zedelemez. Bunlar, her şeyde görüldüğü gibi, kuralı bozmayan istisnalardır. Fakat bir milletin çoğunluğu fizikî bakımdan dejenere olmuş insanlar ise, bu bataklıktan büyük, dahi bir insanın çıkması son derece enderdir. Zaten böyle bir dahinin etkisi ve nüfuzu da büyük bir başarı sağlamayacaktır, yahut dejenere olmuş halk onu anlayamayacak veya çok zayıf düşmüş iradesiyle bu kartalın yaptığı hamlenin arkasından gidemiyecektir.

Bu gerçeği bilen ırkçı devlet, eğitme görevinin, beyinlere pompa ile bilgi doldurmakla sınırlandığına inanmayacak, uygun bir terbiye ile sağlam vücutlar yetiştirecektir. Fikrî alışkanlıklarının geliştirilmesi ikinci plânda gelecektir. Fakat burada da asıl amaç karakterin oluşumu, özellikle irade ve karar verme gücünün gelişmesi olacaktır. Aynı zamanda gençlere fiil ve hareketlerinin sorumluluğunu memnuniyetle yüklenme alışkanlığı verilecek, öğrenim daha sonra gelecektir.

Irkçı devlet şu prensipten hareket edecektir: İlim ve kültür bakımından gelişmemiş, fakat vücutça sağlam, karakter bakımından şerefli ve metin, karar vermekten hoşlanan, irade gücüne sahip bir insan, millî topluma, fikrî kabiliyeti ne olursa olsun, sakat, zayıf bir insandan daha faydalıdır.

Fizikî bakımdan dejenere olmuş, iradece zayıf, korkakça barışçılık aşılayan bilginlerden kurulu bir millet, asla cennete gidemez. Hatta dünyada bile kendi hayatının güvenliğini sağlayamaz. Kaderin bize empoze ettiği zorlu savaşta, daha az bilenin yenildiği çok enderdir. Verdikleri kararlar yiğitçe olmayan ve bu kararları da acınacak şekilde uygulayanlar sürekli yenilirler. Yani, fizikle mâneviyat arasında bir ahenk olmalıdır. Kangren olmuş bir vücut, zekâ ve düşüncenin parlaklığı ile asla güzelleşemez, hatta, doğuştan kusurlu, enerjisi olmayan ve bu yüzden kararsız, korkak kişilere tam bir fikrî terbiye vermek haksızlık olur. Greklerin anladığı güzellik idealini ölümsüz yapan şey, harikulâde fizikî güzellikle, zekâ parlaklığı ve ruh asaletinin bir arada

oluşudur.

Moltke'nin "şans ancak hakedenden yanadır" sözü doğru ise, aynı söz vücut ve düşünce arasındaki ilişkiler için de doğrudur: Sağlam düşünce ancak sağlam vücutta bulunur.

Irkçı bir devlette vücutları sağlam yapma işi fertlerin işi değildir. Bu, birinci derecede ebeveynlere düşen bir iş de değildir. İkinci ve üçüncü derecede ancak vatandaşların tümüne düşen bir iştir. Devletin temsil ve himaye ettiği şey, milletin devamlılığı zaruretidir. Öğrenim konusunda devlet nasıl bireyin serbest hareket etme hakkına tecavüz ederse, ebeveynin iradesini dikkate almadan çocuklara eğitim mecburiyeti koyarak bireyin karşısına toplum haklarıyla çıkarsa, ırkçı devlet de daha geniş ölçüde, milletin iyileşmesiyle ilgili meselelerde bireylerin cehaletine veya anlayışsızlıklarına karşı kendi otoritesini hakim kılmak zorundadır. Eğitim işini o şekilde organize etmesi lâzımdır ki, gençlerin vücutları daha çocukluklarından itibaren takip edilen amaca uyan bir yol tutulsun ve daha sonra muhtaç olacağı sağlamlığa kavuşturulsun. Özellikle sıcak yerlerde yetiştirilmiş bitkiler gibi bir nesil yetiştirmemeye dikkat etmelidir.

Bu eğitim ve sağlık işi önce genç anneler üzerinde uygulanmalıdır. Beş on yıldan beri harcanan çabalar sonunda kadınların sağlıklı doğum yapmaları sağlanmış bulunmaktadır ve loğusa sıtmalarına artık çok ender rastlanmaktadır. Annelere ve bakıcılara verilecek bir eğitim ve gözlemle çocuk bakımına daha ilk yıllardan itibaren önem verilmeli, özen gösterilmeli, en iyi şartlar altında yetişmelerini sağlayacak önlemler alınmalıdır. Irkçı bir devlet, okullarda beden eğitimine çok fazla zaman ayırmalıdır. Körpe dimağlara faydasız yük yükletilmemelidir. Tecrübe gösteriyor ki, gençlerin aklında kalan bilgiler parça parça şeylerdir ve bu parçalar da temele ait olanlar değil, faydasız, ikinci derecede kalan ayrıntıdır. Genç bir çocuk zihnini dolduran şeyler arasından faydalıyı seçip alacak bir akıl yürütmeyi yapamaz. Orta okullarda şimdi olduğu gibi beden eğitimine haftada sadece iki kısa ders ayırmak, üstelik bu dersleri de isteğe bırakmak, katılma mecburiyeti koymamak, yalnız beden gelişmesi için değil, fikrî gelişme için de büyük hatadır. Bir genç, her gün sabah akşam fizik hareketlerini, jimnastik ve sporun her çeşidini yapmalıdır. Sözde ırkçı olan birçok kimsenin gözünde kaba ve basit sayılan boks hakkında da bilgilendirilmelidir. "Aydın" denilen çevrelerde bu konuda yanlış fikirler çok yaygındır. Bunlar bir gencin eskrim yapmasını, sonra vaktini düello yaparak geçirmesini çok doğal ve övgüye değer görürler de,

boksu çok kaba bulurlar. Neden? Kavgacılık ruhunu bokstan daha iyi geliştiren, fişek hızı ile karar vermeye alıştıran ve vücuda çelik sertliğini veren başka bir spor yoktur. İki genç arasında fikir ayrılığından doğan bir uyuşmazlığı yumrukla halletmek, keskin bir kılıçla halletmekten daha kaba değildir. Saldırıya uğramış bir insanın saldırganı yumruklarıyla defetmesi, polisten imdat isteyerek kaçmasından daha basit bir hareket değildir. Fakat her şeyden önce, genç ve vücutça sağlam bir insanın darbelere dayanmasını öğrenmesi gerekir. Tabiî bu prensip bizim mâneviyat şampiyonlarımız için bir vahşet olarak görülür. Fakat ırkçı devletin görevi, fizikî bakımdan dejenere olmuş insanlar ve barışçı bir estetler kolonisi meydana getirmek değildir. Onun ideali imkânlığa saygı değer küçük bir burjuva tipi, faziletli ama evlenmeden ihtiyarlamış kızlar yetiştirmek de değildir. O, güçlü, mert, azametli erkekler ve gerçek insanlar doğurmaya yetenekli kadınları yetiştirmeyi amaç edinir.

Spor ferdin yalnız güçlü, becerikli ve cesur olmasına değil, aynı zamanda onun sağlam ve zorluklara dayanıklı olmasına da yardım eder.

Eğer aydınlarımızın üstün sınıfı yalnız uygun buldukları seçkin şeyleri öğrenmeselerdi, bunların yerine boks yapmayı öğrenselerdi, işsiz ayaktakımının, ayyaş ve rezillerin desteklediği bir Alman ihtilâli ortaya çıkmazdı. Çünkü bu ihtilâlin başarılmasına sebep, onu yapanların ücret ve cesareti değil, devleti idare edenlerin, idarecilerin sorumlu liderlerinin korkaklığı ve acınacak kararsızlığı idi. Çünkü bizi fikren idare edenler sadece fikrî formasyon almışlardı, rakipler fikir silâhı ile değil, gerçek silâhla, demir çubuklarla saldırdığı zaman onlar silâhsız kalmış bulunuyorlardı. Bütün bunların sebebi, yüksek okullarımızda prensibin adam yetiştirmek olmayıp, memur, mühendis, teknisyen, kimyager, hakim, edebiyatçı ve bu aydın anlayışının devam edebilmesi için profesör yetiştirmek oluşudur.

Entelektüel bakımdan idarecilerimiz göz kamaştıran sonuçlar elde etmişlerdi, fakat bir irade imtihanı vermek gerekince, en geri, en aşağı olduklarını gösterdiler.

Şurası kesindir ki, eğitim aslında korkak bir insanı cesur bir insan haline getiremez, fakat, kesin olan bir şey daha varsa o da, bir insan yaratılıştan cesur da olsa, gördüğü eğitim onu kendi gücü ve fiziki durumu hakkında bir takım aşağılık kompleksine düşürmüşse, o insan alışkanlıklarını geliştiremez.

Fizikî kaynakların şuuruna ermenin bir insanda cesareti ve savaş ruhunu nasıl geliştirdiği en iyi şekilde orduda görülür. Orada sadece kah-

ramanlar bulunur. ortalama tip çoktur. Fakat Alman askerinin barış zamanında mükemmel çalışması bu dev organizmaya öyle bir güven duygusu kazandırır ki, düşmanlarımız bunun gücünden hiç şüphe etmezler. Alman ordularının 1914 yazının sonunda ve aynı yılın sonbaharında, yiğitlikte unutulmaz sınavlar vermiş olmaları, ilerlerken düşmanı sürüp götürmeleri, hiç usanmadan verilen eğitim ve terbiyenin bir soncudur. Uzun barış yıllarında, en zorlu mücadele için alıştırılan vücutlar askere kendine güven duygusu vermişti ve bu duyguyu en korkunç savaşlar sarsamazdı.

Bugün yıkılmış ve sürünür durumda olan, dünyanın tekmelemesine karşı savunmasız bırakılan Alman milletinin, kendi kendine telkinden doğan işte böyle bir güce ihtiyacı vardır. Fakat bu kendine güven duygusu çocuklarımıza milletimiz tarafından eğitim yoluyla daha ilk yaşlarıdan itibaren verilmelidir. Uygulanacak eğitim ve kültür sistemi onlara, başka milletlerden kesin bir şekilde üstün oldukları fikrini vermelidir. Vücut çevikliği ve gücü onlara mensup oldukları milletin yenilmez olduğu inancını kökleştirmelidir. Önceden Alman ordusunu zafere götüren şey, her askerin kendine ve hepsinin kumandanlarına olan güvenleriydi. Alman milletini ayağa kaldıracak olan şey, özgürlüğünü yeniden kazanabileceğine inanması olacaktır. Fakat bu inanç nıilyonlarca bireyin benzer şekildeki inancının sonucundan başka bir şey olmayacaktır.

Ancak burada da hayale kapılmamalıdır:

Milletimiz çok büyük bir yıkıma uğradı. Onu bu ıstıraptan kurtarmak için harcanacak çabalar da büyük olmalıdır. Bizim mahvolmamıza neden olan ve bugün sessizlik ve düzen içinde uygulanan burjuva eğitiminin bize durumun böyle sürüp gitmesini durduracak ve cesaret zincirimizi koparıp düşmanımızın suratına fırlatacak gücü vereceğine inanan biri, acı bir şekilde yanılmaktadır.

Gençlerin giyimi de izlenen amaca uymalıdır. Gençlerimizin, "papazı elbise yapar" atasözüne ters anlam veren bir modaya kendilerini kaptırmaları acınacak bir durumdur.

Özellikle gençlerde kıyafet, eğitimi kolaylaştıracak tarzda olmalıdır. Yazın uzun pantalonla, boynuna kadar kapalı bir elbise ile dolaşan bir genç, fiziki hareketlere pek alışkın değildir. Şunu da açıkça söyleyeyim ki, yalnız hırsı tahrik etmek değil, gururu da tahrik etmek gerekir. Herkesin satın alamayacağı güzel elbiseler giydiği için değil, güzel bir vücuda sahip olduğu için gurur duyulmalıdır. Vücudunu güzelleştirmek için herkes çalışabilir. Bu dikkat ve özenin daha sonra da bir rolü olacaktır. Genç kız, erkek arkadaşını tanımalıdır. Eğer vücut güzelliği zamanımızda moda bu-

dalalıkları yüzünden ikinci plâna atılmasa idi, yüz binlerce genç kız, çarpık bacaklı iğrenç Yahudi gençlerine kapılmazlardı. Irka yeni bir güzellik vermek için en güzel vücutların bulunması da milletin yararınadır.

Bu mesele hiç zaman geçirmeden ele alınmalıdır, bu bir zorunluluktur, çünkü barış zamanında askerî eğitim kalkmış bulunmaktadır. Oysa askerî talim, eğitim usulümüzün ihmallerini, barış zamanında kısmen karşılıyordu. Bu kurumun faydası bireyin vücutça gelişmesini sağlamakla kalmıyor, iki cins arasındaki ilişkilerde de mutlu sonuçlar veren bir etki meydana getiriyordu. Genç kız askeri, askerlik yapmamış olana tercih ediyordu.

Irkçı devlet, vücudun gelişmesi ve kuvvetlenmesi işiyle yalnız okul sıralarında değil, okuldan sonraki zamanda da, vücut gelişmesi tamamlanıncaya kadar, bu gelişmenin iyi şartlar altında olması için özen göstermeye devam edecektir. Devletin, gençlerin üzerindeki hakkının, bu gençler okuldan çıkar çıkmaz sona erdiğini ve ancak askerliklerini yaparken yeniden başladığını sanmak saçma bir şeydir. Bu hak, gerçekte devam eden bir görevdir. Vatandaşların sağlıklarıyla pek ilgilenmeyen bugünkü devlet, bu görevi gaddarca bir şekilde ihmal etmiştir. Gençleri ele alıp onları sağlıklı yetişkinler haline gelinceye kadar fizikî gelişmelerine özen göstereceği yerde, sokaklarda ve eğlence yerlerinde bozulmaya terkediyor.

Devletin okul sonrası eğitimi nasıl organize edeceğini bilmek bugün için pek önemli bir şey değildir. Temel olan şey bu işin kesinlikle yapılmasıdır. Buna karar verdikten sonra yol ve araçları arayıp bulacaktır. Irkçı devlet, gençlerin okul sonrası fizikî gelişmelerini sağlamayı fikrî gelişmelerinde olduğu gibi, bir görev bilmeli ve bunu devlet kurumları ile gerçekleştirmeye çalışmalıdır. Beden eğitimi ana hatları ile askerliğe hazırlamak şeklinde olacaktır. O zaman ordu, eskiden olduğu gibi, gençlere manevranın hazırlık bilgilerini öğretme ihtiyacını duymayacaktır. Askere gelenler acemi erler olmayacaktır. Orduya düşen, beden terbiyesi görmüş bir genci asker yapmak olacaktır.

Irkçı devlette ordu, gençlere yürümeyi, silâh taşımayı öğretmek zorunda kalmayacak, ordu onlar için Vatanî Eğitim Yüksek Okulu olacaktır. Orduya katılan er, orada gerekli askerî bilgileri öğrenecek, aynı zamanda daha sonra, hayatta oynayacağı roller için hazırlanması işi devam edecektir. Bununla beraber askerî terbiyenin asıl hedefi, eskiden olduğu gibi, ona en büyük değeri kazandıran özelliğini korumak, yani bir genci "adam" etmek olacaktır. Ona yalnız emre uymayı değil, gerektiği zaman, kumanda etmeyi de öğretecektir. Delikanlı, yalnız hakkettiği bir azarlama karşısın-

da değil, haksızlığı da sessizce karşılamasını öğrenecektir.

Bundan başka, Alman genci, her genç gibi elde ettiği kendi gücünden emin olacak, askerlik ruhu ile, milletinin yenilmezliğine kanaat getirecektir.

Askerlik hizmetini bitiren genç iki belge alacaktır: Biri vatandaşlık diploması, bu ona resmî bir iş verilmesine izin verildiğini gösterecektir. İkincisi sağlık belgesidir, bu da onun fizikî bakımdan evlenmesinde bir sakınca olmadığını gösterecektir.

Irkçı devlet erkek çocuklar için olduğu gibi, aynı prensipten hareket ederek, kız çocukların eğitimiyle de meşgul olacaktır. Burada da asıl önem verilecek olan konu fizikî gelişmedir. Bundan sonra karakter eğitimine ve sonunda fikrî kabiliyetlerin geliştirilmesine sıra gelecektir. Kız çocukların eğitimindeki esas amacın onları geleceğin anneleri olarak hazırlamak olduğu asla unutulmamalıdır.

Irkçı devlet bütün şekilleriyle karakter oluşumuna ancak ikinci sırada yer verecektir.

Herkesin karakterinin ana hatlarının önceden meydana geldiği kesindir: Bir bencil, her zaman bencil olarak kalacaktır, bir idealist ise her zaman idealist olacaktır. Fakat bu iki zıt karakter arasında milyonlarca çeşit karakter vardır ki, izleri belirsizdir ve bunları birbirinden ayırmak zordur. Doğuştan cani olan bir insan yine cani kalacaktır, fakat caniyane hareketlere meyilli olan pekçok insan, uygun bir eğitim sonunda, topluma faydalı üyeler haline getirilebilir. Aynı şekilde, uygulanan eğitim sistemi hatalı ise, kararsız, oynak karakterler, kötü unsurlar haline gelebilir.

Savaş sırasında milletimizin bilgisini saklamayışından ne kadar şikâyet edildi! Bu kusurdan dolayı bazı sırları düşmana vermemek için ne güçlükler çekildi! Fakat bu meselenin esasını düşünelim: savaştan önce Alman milletine verilen hangi eğitim ona bilgisini saklatabilirdi? Daha okul çağında küçük ispiyoncu, suskun arkadaşına tercih edilmiyor mu? İhbar bir samimiyet, sır saklamak ise ayıp bir inatçılık sayılmıyor muydu? Ve halen de öyle değil mi? Çocuklara sır saklamanın kıymetli bir fazilet ve mertlik olduğunu anlatmak zahmetine kim katlandı? Kimse yapmadı bunu, çünkü modern eğitimcilrimize göre bunlar önemsiz şeylerdir. Fakat bu önemsiz şeyler bugün devlete adliye masrafı olarak milyarlara mal olmaktadır, çünkü haysiyet davalarının ve benzeri davaların yüzde doksanı sır saklama noksanlığından doğmuş davalardır. Sorumluluğu anlaşılmamış sözler, büyük bir rahatlıkla, hafiflikle sık sık tekrar edilmekte, milletimizin ekonomik çıkarları, önemli imalât usul-

lerinin aptalca açıklanması yüzünden devamlı olarak zedelenmektedir. Memleket savunması için yapılan gizli hazırlıklar bile boşa gidiyor, çünkü milletimiz susmasını öğrenmemiştir ve ne duyarsa onu nakletmektedir. Savaş zamanında bu gevezelik, savaşları kaybettirebilir ve mücadelenin kötü bir sona sürüklenmesinde en ağır etkiyi yapabilir. Bu konuda şunu bilmek gerekir ki, zamanında verilmeyen bir itiyadı daha sonra, birey büyüdükten sonra, vermek mümkün değildir. Örneğin bir öğretmen, öğrencileri hakkında haber almak için, en adi ihbar itiyadlarını teşvik etmeyi prensip edinmemelidir. Gençlik ayrı bir devlet meydana getirir, yetişkinlere cephe alır ve bu çok doğaldır. On yaşındaki bir çocuğun kendi yaşıtları ile kurduğu birlik, onunla bir yetişkin arasında olabilecek bir birlikten çok daha doğal ve güçlüdür. Bir arkadaşını ihbar eden çocuk ihanet etmektedir, ruh halini ortaya koymaktadır ki, bu, daha geniş bir ortamda, bir adamın büyük ihanetini gösterir. Böyle bir çocuk namuslu ve mert olarak değil, zayıf karakterli olarak kabul edilir. Sınıfta otorite kurmak için bir öğretmen bu gibi kusurlardan faydalanabilir, fakat böyle hareket etmekle genç kalplere daha sonra çok kötü sonuçlara yol açacak kötü bir tohum ekmiş olur. Küçük bir ispiyoncunun büyüdüğü zaman rezil bir adam olduğu çok görülmüştür.

Bu, çok insana ibret olmalıdır. Bugün okullarda asillerin istediği karakter gelişmesinin hiçbir önemi yoktur. Bir gün bu meseleye apayrı bir önem vermek gerekecektir. Mertlik, feragat ve sır saklamak, büyük bir millet için kesin şekilde gerekli olan faziletlerdir. Bunları geliştirmek ve okullardaki eğitimle mükemmel noktaya ulaştırmak, etüd plânlarımızı dolduran konuların pek çoğundan daha önemlidir. Çocukları ağlamaklı şikâyet alışkanlığından ve acı duyunca bağırmaktan vazgeçirmek de bu eğitim programına dahildir. Eğitimciler çocuklara küçük yaştan itibaren haksızlık ve acılara karşı sessizce tahammül etme alışkanlığını vermeyi unuturlarsa, ilerde, tehlikeli anlarda, örneğin cephede, bunların durumdan sürekli şikâyet etmelerine ve ortalığı velveleye vermelerine şaşmamalıdır. Eğer ilkokullar bizim gençliğimizin beynine biraz daha az bilgi doldursaydı, buna karşılık kendine hakim olmayı öğretebilseydi, bunun ödülünü 1915-1918 yılları arasında bol bol görürdük.

Irkçı devlet, eğitim görevini yapabilmek için, beden oluşumu yanında karakter oluşumuna da en büyük önemi vermelidir. Böylece bir eğitim metodu ile milletimizin kusurlarının çoğu giderilir, hiç olmazsa azaltılır.

İrade gücünü, karar verme kabiliyetini ve bir sorumluluğu seve seve

yüklenmek eğilimlerini geliştirmek son derece önemlidir.

Eskiden orduda, hiç emir vermemektense rastgele bir emir vermenin daha iyi olduğu kabul edilirdi: Gençlere, herhangi bir cevabın hiç cevap vermemekten daha iyi olduğunu da anlatmalıdır. Yanlış bir cevap verme korkusu, cevaptaki yanlıştan daha çok utanılacak bir şeydir. Gençleri hareketlerinde cesaretli olmaya alıştırmak için bu gerçekten hareket edilmelidir.

1918'in kasım ve aralık aylarında en küçük birliğe kadar bütün otoritelerin cesaretlerini kaybetmiş olmalarından, hiç kimsenin kendi inisiyatifi ile bir karar verme gücü bulunmamasından sık sık şikâyet edilir. Bu müthiş örnek yeni eğitim sistemi için ciddî bir uyarı olmalıdır, çünkü bu büyük facia, daha küçük kademelerin hepsinde bulunan bir noksanlıktan ileri geliyordu. Bugün ciddî bir karşı koyma gücü bulamayışımızın sebebi silâh noksanlığı değil, irade noksanlığıdır. Bu enerji yokluğu bütün millete yayılmış, onu riski olan herhangi bir kararı veremeyecek derecede güçsüz bırakmıştır. Oysa bir harekete büyüklük kazandıran şey, içerdiği risktir. Bunu bilmeyen bir Alman generali, esef verici irade noksanlığını ifade için klasik bir formül buldu: "Ben ancak kazanma şansı yüzde elli bir olduğu zaman harekete geçerim" diyordu bu general. Bu yüzde elli bir Almanya'nın çöküşü faciasını açıklamaktadır. Kaderden başarısını garanti etmesini dileyen bir kimse bu şekilde hareket etmekle, kahramanlık gösterme hareketinden de vazgeçmiş olur. Çünkü durum mahvolma tehlikesi gösteriyorsa, başarı için harekete geçmeyi, yani kahramanlığı gerektiriyor demektir. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olan bir kanserlinin, ameliyat olmayı göze alması için yüzde elli bir başarı şansına ihtiyacı yoktur. Böyle bir durumda ameliyatla kurtulma ihtimali yüzde yarımdan fazla değilse bile, cesur bir insan ameliyata koşa koşa gidecektir. Aksi halde yaklaşan ölümü için yanıp yakılmaya hakkı yoktur.

İyi düşündüğümüz zaman görürüz ki, çağımızın bir vebası olan bu istemek ve karar vermek güçsüzlüğü, bu âcz, gençliğe verilen terbiyenin tamamen yanlış olmasının bir sonucudur. Bu kötü etki yetişkinlerde de görülür ve iktidarı elinde tutan devlet adamlarında görülen medenî cesaret eksikliği ile en yüksek noktasına ulaşır.

Bugün büyük zararını gördüğümüz sorumluluk korkusu için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Gençliğe uygulanan terbiye sisteminin sorumlu olduğu bu kusur bütün toplum hayatında görülmekte, artık ıslah edilmez derecesini de parlamenter rejimde bulmaktadır.

Okulda, serbestçe ve açık kalplilikle yapılan bir itiraftan ziyade,

tövbe edilerek, pişmanlık duyularak yapılan bir itirafa değer veriyorlar. Serbestçe yapılan itiraf birçok eğitimciye göre ıslah edilmez, düzeltilemez bir bozukluktur ve ne kadar inanılmaz görünse de, bu kötü hareketinden dolayı çocuğun darağacına gideceğini söylerler.

Irkçı devlet bir gün bütün dikkatini ve çabasını iradenin, karar verme ruhunun terbiyesine sarfetmek zorunda kalacağı gibi, daha küçük yaştan gençlerin kalbine, sorumluluk duygusunun zevkini ve girişecekleri hareketlerde cesareti de nakşetmek zorunda olacaktır. Irkçı devlet ancak bu görevin önem ve zorunluluğunu kavradığı zaman, bu eğitimde yüzyıllar geçtikten sonra, bizim bugünkü çöküşümüze sebep olan zaaflardan kurtulmuş bir millet yaratabilecektir.

Irkçı devlet, bugün okullarda verilen ve devletin milleti terbiye için verdiği eğitimde bazı değişiklikler yapacaktır. Bu değişiklikler üç çeşit olacaktır.

Her şeyden önce gençlerin kafası yüzde doksan beşi faydasız olan ve kısa zamanda unutulacak bilgilerle doldurulmamalıdır. Günümüzde, özellikle ilk ve ortaokul programları bir yığın saçmalıklarla doludur. Çok defa gereğinden fazla şeyler öğretilmekte, çocukların beyinleri bunlardan ancak parçalar almakta, bu parçaların da ancak bir tanesi ileride işlerine yaramaktadır. Bir mesleğe giren ve ekmeğini kazanmak zorunda olan bir gence aklında kalan bilgiler de yetmemektedir. Otuz beş-kırk yaşlarında, günümüzün ortalama bir memurunu ele alalım. Bu memur bir liseden veya ortaokuldan başarılı sınavlar vererek çıkmış olsun. Okulun onun kafasına nice zahmetlere katlanarak soktuğu bilgilerden aklında neler kaldığını görelim. Kafasına doldurulan bir yığın bilgiden çok az bir şey kalmıştır. Bunun sebebini açıklarken size şöyle cevap vereceklerdir: "Öğrenciye o zaman öğretilen bir yığın bilginin amacı yalnız derin ve çeşitli bilgi sahibi yapmak değildir. Ona kavrama, düşünme ve özellikle araştırma kabiliyeti kazandırmak amacını da güder." Bu cevap kısmen doğrudur. Fakat bu takdirde çocuğun bir intibalar akınında boğulma tehlikesi vardır. Genç bir dimağın bu bilgileri önemine göre düzenlemesi, onlara hakim olması ve gerekeni çekip çıkarması çok ender görülür. Ve çok defa esaslı noktalar arızî noktalara feda edilir ve tamamen unutulur. Böylece bu yoğun öğrenimde temel amaca ulaşılamaz, çünkü dimağa tıka basa bilgi doldurmak demek onu anlamaya kabiliyetli hale getirmek değildir. Aksine, bu amaç, herkese öyle bir bilgi hazinesi kazandırmaktır ki, bundan ileride hem kendisi faydalansın hem de toplum. Fakat, körpe bir dimağa zorla doldurulan bilgi çokluğu

ona bunları tamamen veya esaslı noktaları unutturursa, bu hareket boşa gider. Örneğin, milyonlarca insanın, uzun yıllar çalışarak iki üç yabancı dil öğrenmelerinin sebebi anlaşılmaz. Çünkü bunların pek azı öğrendikleri yabancı dilden faydalanacak, büyük bölümü ise öğrendiklerini tamamen unutacaktır. Fransızca öğrenen yüz bin öğrenciden ancak iki bin kadarı bu dilden ileride ciddî olarak faydalanacaktı. Diğer doksansekiz bin kişi, gençliklerinde öğrendikleri bu dili kullanma fırsatını hayatları boyunca bulamayacaktır. Böylece kendilerine faydalı olmayacak bir işe binlerce saat ayırmış olacaklar. Dil öğreniminin genel kültürü arttırdığına dair ileri sürülen delil tutarsızdır. İnsanlar okulda öğrendiklerini hayatları boyunca faydalanarak devam ettirebilseydiler belki bunun faydası olurdu. İki bin kişiye faydası olan yabancı dilden, doksan sekiz bin kişi hiç faydalanamamış, boş yere kıymetli zamanlarını harcamış oluyorlar.

Ayrıca, bugün olduğu gibi, yabancı dilde, örneğin Latince'de sağlam ve mantıkî düşünme bile öğretilemez. Bu durumda gençlere bir yabancı dilin ancak ana hatlarını, daha doğrusu onun şemasını ve mekanizmasını öğretmek daha uygun düşecektir. Yabancı dilin en belirli taraflarını, gramerini, tipik örneklerle söylenişini, cümle yapısını bir fikir verecek kadar öğretmek yeterli gelecektir. Bu metot öğrenci kitlesine daha açık ve akılda kalması daha kolay bir bilgi verecektir ve bugünkü metottan daha faydalı olacaktır. Bugünkü metot hafızaya bütün dili zorla sokmaya çalışıyor, öğrenci de bunun tamamına hiçbir zaman hakim olamıyor ve sonra unutuyor. Bu metotla bilgi bolluğunun hafızada sadece tesadüfen kalmış anlaşılmaz parçalar bırakma tehlikesi de önlenmiş olur. Genç ancak en çok dikkate değer şeyi öğrenmeli, temel ile ayrıntı arasında öğrenci lehine bir seçim yapılmalıdır.

Bu genel prensipler üzerine kurulan bir öğrenim, öğrencilerin çoğuna hayatları boyunca yetecektir. Daha sonra bu dili gerçekten öğrenmek isteyenler de bilgilerini arttırmak ve daha geniş araştırma ve çalışma yapmak için yeterli bir temele sahip olacaklardır. Böylece programlarda zaman bakımından tasarruf yapılmış, bunun yerine beden eğitimi ve karakter geliştirilmesi için daha bol zaman kazanılmış olacaktır.

Özellikle bugünkü tarih öğrenim usulünde büyük bir reform yapmak gerekiyor. Tarih dersine Alman milleti kadar muhtaç az millet vardır. Fakat tarihten Alman milletinden daha az faydalanmış milletler de çok azdır. Eğer politika gelecek tarihin konusu ise, bize tarih derslerinde öğretilen şey bu politikayı yürüttüğümüz tarzda hüküm giymekte, mahkûm edilmektedir. Bu konuda milletimizi daha iyi eğitmek için kararlı değil-

sek, güttüğümüz politikanın acıklı sonucundan şikâyet de edilmemelidir. Tarih öğretiminin bilânçosunu yapacak olursak görürüz ki, bugün öğretilen derslerin yüzde doksanı komiktir. Bu derslerden birkaç doğum tarihi, birkaç isim gibi ancak binde biri hatırda kalır, ana hatlar unutulur ve eksilir. Meselenin özü, temel fikirleri açıklanmaz. Bir takım tarihler okyanusundan, birbirini takip eden olaylardan derin sebepleri bulup çıkarma işi öğrencinin az çok gelişmiş zekâsına bırakılır. Bu tespitimize istenildiği kadar isyan edilebilir, fakat isyan edenler, parlamenter beylerin bir tek oturumda, politika üzerine, özellikle dış politika üzerine söyledikleri nutuklara biraz dikkat etsinler, bu beylerin Alman milletinin seçkinleri olduğunu ve çoğunun, orta ve yüksek okul sıralarında pantolon eskittiklerini düşünsünler. İşte o zaman göreceklerdir ki, bu adamların tarih bilgileri yetersizdir. Eğer hiç tarih okumamış, yalnız doğru bir içgüdüye sahip olsalardı, bu, Alman milletinin daha çok yararına olurdu.

Programları özellikle tarih öğretiminde hafifletmek gerekiyor. Bu dersin başlıca faydası olayların akışına hakim olan kanunları ayırabilmeyi öğretmesidir. Eğer öğretim bu maksatla sınırlanırsa, her öğrenci ilerde öğrendiği şeylerden bir fayda çıkarmayı bilecek, bu faydaların toplamı da toplumun aktif hanesine kaydedilecektir. Çünkü tarih geçmişte neler olup bittiğini öğrenmek için değil, gelecekte, kendi milletimizin devamlılığını teminat altına almak için nasıl bir tutum ve hareket içinde olacağımızı bilmek için öğrenilir. Amaç budur. Tarih bu amaca ulaştıracak araçlardan sadece biridir. Fakat bugün araç amaç olmuş ve amaç da tamamen uzaklaşmış durumdadır. Tarihin derin incelemenin mümkün olduğu kadar çok tarih tespit etmeyi gerektirdiğini, çünkü ana hatların ancak tarihlerle çizilebileceğini söyleyerek itiraza kalkışılmamalıdır. Bu şekilde çalışma öğrencilerin değil, tarihçilerin işidir. Sokaktaki adam bir profesör değildir. Tarihin hikmeti, ona tarihî playların derin sebeplerini öğretmekten başka bir şey değildir. Bu sebepler ona milletini ilgilendiren siyasî meseleler hakkında bir fikir verecektir. Tarih profesörü olmak isteyenler, bu konuda daha sonra derin incelemeler yapabilirler. Tabii ki bunlar, en önemsiz detayları bile inceleyeceklerdir. Zaten böyle bir çalışma için bugünkü dersler de yeterli değildir. Öğrenci için çok geniş olan bu dersler, uzmanlar için çok dar ve yetersizdir.

Irkçı devletin vazifesi, ırk meselesini ön sıraya alan bir dünya tarihinin yazalmasına yardım etmektir:

Özetleyecek olursak; Irkçı devlet genel kültür öğrenimine, sadece temel noktaları kapsayan özlü bir biçim vermelidir. Bu öğrenim öğren-

ciye, daha ileri gitme, kültür edinme ve uzmanlaşma imkânı sağlamalıdır. Bireyin fikir faaliyetine temel olması için genel bilgileri ve ana hatları öğrenmesi yeterlidir. Birey, daha derin ve ayrıntılı ve uzmanlığa dayanan bilgileri, ileride bulunduğu çevre de onu buna mecbur ederse, öğrenecektir. Genel kültür bütün sahalarda mecburi olacak, özel kültür ise bireyin seçimine bırakılacaktır. Bu reform sonunda programların hafifletilmesi ve ders saatlerinin azaltılmas ile kazanılacak zaman, bedeni güçlendirmeye, karakteri oluşturmaya, irade ve karar verme yeteneğini arttırmaya yarayacak çalışmalara ayrılacaktır.

Bugün okullarımızda, özellikle orta öğretimde verilen dersler, meslek bakımından gelecekte bir fayda sağlamıyor. Birbirinden tamamen ayrı üç okuldan, yani ilk, orta ve üniversiteden çıkan kimselerin, bugün aynı duruma gelebilmeleri, yukarıdaki iddiamızı doğrulamaktadır. Gerçekten önemli olan, genel kültürdür, beyin törpüleyen özel bilgiler değildir. Zaten, yukarıda da belirttiğimiz gibi, özel bilgiler zarurî ise, bunu, bizim orta öğretim programlarımız veremez.

Irkçı devletin bir gün bu eksik önlemlere bir son vermesi gereklidir.

Irkçı devletin eğitim-öğretim plânlarında ikinci olarak yapacağı değişiklik şudur:

Materyalist devrimizin belli bir özelliği de öğrenimin daima faydalı bilgilere yönelmesidir: Matematik, fizik, kimya v.b. Şüphesiz, teknik ve kimyanın hüküm sürdüğü bir devirde bu bilgiler faydalıdır ve günlük hayatımızda da bu faydaları görüyoruz. Fakat bir milletin genel kültürünün yalnız bu bilgilerin üzerine oturtulması tehlikelidir. Genel kültür daima bir ideali dikkate almalıdır. Bu kültürde temel, orta öğrenimin son üç yılında öğrenilecek "hümanite"ler olmalı ve ancak bundan sonra daha gelişmiş bir meslekî kültür için gerekli çıkış noktaları hazırlanmalıdır. Aksi halde, milletin devamlılığı için teknik ve öteki ilimlerden daha önemli olan güçler boşa harcanmış olur. Özellikle tarih öğreniminde eskinin incelenmesi işinden vazgeçilmemelidir. Ana hatları ile alınacak olan Roma tarihi, şimdiki zaman için ve bütün zamanlar için en iyi rehber olacaktır. Eski Yunan medeniyetindeki ideali de bütün güzelliği ile korumalıyız.

Milletler arasındaki farklar, onları birleştiren ve önemi çok daha büyük olan ırk birliğini görmekten bizi alıkoyamaz. Halen bütün şiddetiyle devam eden mücadelenin büyük hedefleri vardır: Bir medeniyet kendini devam ettirmek için mücadele etmektedir ve bu medeniyet binlerce yıl devam etmişti, Helenizm ve Cermenizm'i de kucaklamaktadır.

Genel kültürle meslekî bilgiler arasında çok açık bir ayrım yapmak

gerekir. Günümüzde meslekî bilgiler, gittikçe yalnız Mammon'un hizmetine girmek tehlikesine düşmektedir, genel kültür buna karşı en idealist özelliği ile bir ağırlık olarak korunmalıdır. Burada şu prensibi unutmamak gerekir: Endüstri ve teknik, ticaret ve meslekler ancak bir idealle desteklenen milli bir topluluğun, bunlara gerekli gelişme şartlarını temin etmesi sayesinde ve temin ettiği müddetçe gelişebilir, ilerleyebilirler: Bu şartlar, maddeye bağlı bir egoizm ile değil, feragat etmekten memnun olan bir fedakârlık ruhu ile meydana gelir.

Bugün bir gence verilen terbiye, genellikle, ileride mesleğinde başarıya ulaşabilmesi için ihtiyaç duyacağı bilgilerin, onun kafasına pompa ile doldurulmasından ibarettir. Şöyle derler: "Bu çocuk bir gün topluma faydalı bir üye olmalıdır". Bunun da mânası, "ileride kendi ekmeğini namuslu bir şekilde kazanabilmesi için kabiliyetini arttırmaktır". Bu çeşit eğitimle beraber giden yapay vatandaşlık eğitiminin ayakları kilden yapılmış demektir. Bizzat devlet, bir şekilden başka bir şey olmadığı için, bu şekile faydalı olacak insanları eğitmek, özellikle onlara bu şekile karşı görevler empoze etmek çok zordur. Bir şekil çok kolay bozulabilir. Yukarıda da gördüğümüz gibi bugün "devlet" anlayışı açık değildir. Demek ki, devam etmekte olan vatanî görevden bir şey kalmıyor. Eski Almanya'da terbiye, en küçük hükümdarları bile akıl almaz şekilde ilâhlaştırmaktan ibaretti ve değersiz hükümdarların çokluğu milletimizin gerçek değerini takdir etmekten bizi alıkoyuyordu. Hükümdarlara tapmanın sonucunda da halk kitlesinin Alman tarihi hakkında çok az bir fikri oluyordu. Burada da eksik olan şey ana hatlar idi.

Gerçek bir millî heyecanın doğuşunu bu şekilde sağlamanın mümkün olmayacağı bellidir. Bizim terbiye sistemimiz, milletimizin tarihinden seçilen isimleri görünür şekilde ortaya koymak ve bunları bütün Almanların ortak malı yapmak sanatından mahrum idi. Bütün millet için bu ortak bilgiler ve aynı şevk ve heyecan çocukları arasında kopmaz bir bağ meydana getirecekti. Şimdiki nesile, kahraman olarak gerçek büyük adamları göstermesini bilemediler. Herkesin dikkatini onların üzerine çekmesini ve böylece tam ve tek cins millî bir ruhun doğmasını sağlayamadılar. Eğitimin çeşitli kollarında öğrencilere milletimiz için iftihar vesilesi olan şeyleri tanıtamadılar, olayları soğuk bir şekilde açıklamanın daha üstüne çıkıp, bu parlak örnekleri sayarak millî gurur ateşini tutuşturamadılar. Çünkü böyle yapılsaydı ona şovenizm denilecek ve halk tarafından tutunmayacaktı. Ha-

nedana bağlı ve küçük burjuva vatanseverliği, en yüksek millî gururun meyvesi olan ateşli ihtirastan, daha çok kabule uygun görünüyordu. Hanedan vatanseveri her zaman itaate hazırdı, burjuva ise bir gün hakim olmayı, hükmetmeyi isteyebilirdi. Monarşi vatanseverliği eski emektarların toplumlarında son buluyordu. Bu yolda millî ihtirası uyandırmak, harekete geçirmek zordu: Millî ihtiras safkan bir at gibidir, her eğere tahammül etmez. Böyle bir tehlikeden sakınmayı tercih edişlerine şaşmamak gerekir. Bir gün haberin patlak vereceğine, bomba ve zehirli gaz dalgalarının asıl vatanseverliğin sağlamlığını kesin bir sınava tabi tutacağına kimse ihtimal vermiyordu. Fakat savaş patlak verince ateşli vatanseverlik eksikliğinin cezasını korkunç bir şekilde çekmiş olduk. İnsanlar, imparator veya krallar için ölmeyi arzu etmiyorlardı artık, "millet"in ne demek olduğunu da çok kimse bilmiyordu.

İhtilâlin Almanya'ya girişinden ve monarşik vatanseverliğin kendi kendine sönmesinden bu yana, tarih öğreniminin amacı basit bilgiler edinmekten ibaret kalmıştır. Bu devlet vatanseverlik coşku ve heyecanını ne yapacaktı, ve elde etmek istediği şeyi de artık elde edemeyecekti: Hanedana bağlı vatanseverlik, milliyet prensibinin hakim olduğu bir devirde, askere, sonuna kadar dayanma gücünü veremiyorsa, cumhuriyetçi coşku ve heyecan da bu konuda âciz kalırdı. Hiç şüphe yok ki, "Cumhuriyet uğrunda" parolası Alman milletini dörtbuçuk yıl savaş meydanında tutmaya yeterli gelmeyecekti. Bu harikulâde serabı icad edenler de buna cephede en az dayananlar oldu.

Yani bu cumhuriyeti rahat bırakmalarının sebebi, empoze edilen bütün vergileri kabule, arazi taleplerini daima imzalamaya hazır oluşudur. Zayıf bir insanın, ondan yararlanan insanlar tarafından, uzlaşmaz karakterli bir insana tercih edilmesi gibi, cumhuriyet de tercih edildi ve bütün dünyanın sempatisini kazandı. Bu çeşit bir iktidara düşmanlarımızın sempati göstermiş olması onun kesin bir şekilde mahkûm olması demektir. Alman cumhuriyeti seviliyor, yaşamasına izin veriliyordu, çünkü milletimizi esaret altında tutabilmek için bundan daha iyi bir yardımcı bulamazlardı. Bu muhteşem kuruluş işte yalnız bu sebepten dolayı yaşamalıydı. Bunun için gerçekten millî olan her eğitim sisteminden vazgeçebilir, Reich sancağının kahramanlarına hurra! çekmekle yetinilirdi, ama hurra! çektikleri bu kahramanlar, o sancak için kan dökmek gerekse tavşanlar gibi kaçacaklardı.

Irkçı devlet, devamlılığı için mücadele etmek zorundadır. Devamlılığını Dawes Plânı sayesinde kurtaramaz. Yaşamak ve güvenliğini sağla-

mak için, bugün terkedebileceğini sandığı şeye ihtiyaç duyacaktır. Devlet, şeklini aldıkça, onu canlandıran ruh değer kazandıkça ve karşılaştırılamaz üstünlüğünü gösterdikçe, rakiplerinin, düşmanlarının kıskançlığı ve muhalefeti de o derece şiddetli olacaktır. O zaman en güzel savunmasını araçlarında değil, vatandaşlarında bulacaktır. Devleti en iyi koruyacak olan şey istihkâm çukurları değil, fanatik bir millî heyecan ve coşkuyla ve en ateşli vatanseverlikle dolu olan erkeklerin ve kadınların oluşturduğu canlı duvar olacaktır.

Millî eğitim konusunda üzerinde durulacak üçüncü nokta da şudur:

Öğrenim ırkçı devlete millî gururu geliştirmek imkânını da sağlamak zorundadır. Dünya tarihi ve dünya medeniyeti tarihi öğrenimi işte bu görüş noktasından hareket etmelidir. Bir mucid sadece mucid olduğu için büyük görünmemelidir: Onu, milletinin bir temsilcisi olmak şerefi daha büyük gösterecektir. Bütün büyük hareketlere duyulan hayranlık, o büyük hareketi meydana getiren ırkın mesut çocuğu için bir gurur ve iftihara dönüştürülmelidir. Alman tarihinde çok fazla olan büyük isimler arasında en büyüklerini seçmeli, onları özellikle göz önüne getirmeli, gençliğin dikkatini onların üzerinde toplamalı ve bunu, sarsılmaz bir millî duygunun sağlam sütunları haline gelmeleri için, ısrarla yapmalıdır.

Eğitim ve öğrenim, işte bu görüş açısından sistemli bir şekilde teşkilâtlandırılmalıdır. Öyle ki, okulunu bitiren genç, bir yarım-barışçı, bir yarım-demokrat veya buna benzer bir kişi olmasın, tam Alman olsun!

Bu duygunun daha başlangıçtan itibaren samimî, gerçek olabilmesi için, gençlerin henüz örselenmemiş körpe beyinlerine, şu tunç prensip kazınmalıdır: Milletini seven bir kimse, bu sevgisini ancak onun uğruna fedakârlıklara hazır olduğunu ispat etmekle gösterebilir. Sadece çıkar için, çıkara dayanan bir millî duygu yoktur. Yalnız sosyal sınıfları kucaklayan bir milliyetçilik de mevcut değildir. Hurra! Diye bağırmak bir şey ispat etmez ve kendine vatansever deme hakkını vermez. Bütün ırkın saflığını ve devamlılığını korumak gibi asil bir hırsa sahip olmak da gerekir. Bir kimsenin milleti ile iftihar edebilme hakkı, o kimsenin milletin sınıflarından hiç birinden hiçbir şekilde utanmaması halinde vardır. Fakat bu milletin yarısı sefil, endişeler içinde ve huzursuz, hatta ahlâkça düşük bir hayat yaşıyorsa, öyle üzüntü verici bir manzara arzeder ki, hiç kimse ona mensup olmaktan gurur duymamalı-

dır. Ancak milletin bütün fertleri ruhen ve bedenen sağlam olursa, bütün vatandaşlar da o millete mensup olma sevinci "millî gurur" adını taşıyan üstün dereceye çıkabilir. Fakat bu büyük gurur ancak mensup olduğu milletin yüceliğinin şuuruna varmış olan kimse taraftndan duyulabilir.

Genç gönüllere, milliyetçilik ve sosyal adalet duygusunun birleşmesinden meydana gelen öz yerleştirilmelidir. İşte o zaman ortak bir aşkla, ortak bir gururla kaynaşmış vatandaşlardan, asla ykılmayacak ve sarsılmayacak olan bir millet meydana gelecektir.

Şovenizmin zamanımıza korku salması, onun güçsüzlüğünün işaretidir. Onda taşkın bir enerji yoktur, hatta bu onu taciz ediyor: Kader onu büyük şeyler yapmaya çağırmayacaktır artık. Çünkü dünyada meydana gelen büyük kargaşalık ve dalgalanmaların sebebi, fanatik hatta isterik ihtiraslar değil de, sessizlik ve düzene değer veren burjuva fazileti olsa idi, idrak edilemezlerdi.

Dünyamızın radikal bir ihtilâle doğru yol almakta olduğu bilinen bir şeydir. Bütün mesele bunun Arî irk insanlığı için mi, yoksa ebedî Yahudi menfaatine mi olacağını bilmektedir.

Irkçt devlet, gençliğin uygun bir şekilde eğitimiyle, ırkın devamlılığı için çalışmak zorundadır. Gençlik bu kesin ve zor sınav için olgun bir hale gelmek zorundadtr.

Zafer, bu yola ilk giren milletin olacaktır.

Irkçı devlet, gençliğin kalbine ırk duygusunu, ırk ruhunu soktuğu zaman, eğitme ve terbiye etme konusunda, asıl hedefe ulaşmış demektir. Kan saflığının ne oldıığunu ve bunun zaruretini tam olarak anlamadan, erkek veya kız bir tek öğrenci okuldan çıkmamalıdır. Böylece, ilk önemli şart yerine getirilmiş olur: Milletimizin temeli olan ırkın korunması şartı, ki bununla da daha sonra medeniyetin gelişmesi sağlanmış olacaktır.

Irkın devamlılığını bütün orijinal özellikleriyle sağlayamayan, bunu sağlayacak cevherden mahrum bulunan bedenî ve fikrî her eğitim, boş ve faydasızdır.

Böyle bir cevher olmazsa, bu genel facianın bütün sonuçları anlaşılmamış olmasına rağmen biz Almanların genel olarak şikâyette bulunduğumuz durum meydana gelir. Gelecekte biz yine medeniyetin gübresi olarak kalırız. Bu, bir ırktaşının kaybını bir hemşehrisinin kaybı olarak gören burjuvazimizin anladığı şekilde dar manasıyla olmaz. Bütün ilmimize, bütün alışkanlıklarımıza rağmen, ne kadar acı da olsa, kanımızın bozulması ve alçalması mânasında olur. Başka ırklarla sürekli

karışmak suretiyle onları üstün bir medeniyet seviyesine çıkarırız, fakat kendimiz ulaşmış olduğumuz zirveden düşmüş oluruz.

Irk bakımından eğitim, mükemmel seviyesine askerlik hizmetinde ulaşacaktır. Askerlik zamanı, ortalama bir Almana verilecek normal eğitimin son nokta olarak anlşılmalıdır.

Irkçı devlette beden ve fikir eğitim sistemi ne kadar önemli olursa olsun, böyle bir devlette seçkin bir grubun oluşumu da en önemli rolü oynar: Bugün bu noktada işin kolayına gidilmektedir. Genellikle yüksek öğrenim yapmaya lâyık görülenler, yüksek bir mevki işgal eden veya durumları iyi olan ailelerin çocukları oluyor. Şahsî kabiliyet meselesi ancak bundan sonra geliyor. Küçük bir köylü çocuğu, nesiller boyu yüksek mevki işgal etmiş, sosyal mevkiî yüksek bir ailenin çocuğundan çok daha kabiliyetli olabilir. Burjuva ailenin görgü ve imkân bakımından üstünlüğü daha gelişmiş ve aralıksız bir eğitim görmesinden, görgü çokluğundan, çevresinde kültürlü insanların bulunmasından ileri gelir. Eğer kabiliyetli köy çocuğu da ilk yıllardan itibaren böyle bir çevrede büyüse idi, fikir durumu bambaşka olurdu. Bugün, doğuştan sahip olunan yeteneklerin sonradan kazanılan yeteneklere bakarak çok ayırıcı bir üstünlüğü olduğu özellikle sanat sahasında görülür. Sanat konusunda yalnız öğrenmek yeterli değildir, bu konuda doğuştan kabiliyete ihtiyaç vardır, bu kabiliyet onda gizli olarak bulunmalıdır, sonra bu yaratılıştaki kabiliyet akıllıca eğitilerek geliştirilmelidir. Ebeveynin mevki ve paraları hiç bir rol oynamaz. Bu olay açık olarak gösterir ki, deha, sosyal mevki ve servete bağlı bir şey değildir. En büyük sanatkârların en fakir ailelerden çıktığı da az görülmüş gerçeklerden değildir. Küçük bir köylünün meşhur üstad olduğu çok görülmüştür.

Bu örneklerin fikir hayatının tamamına olumlu etki etmemesi devrimizin hükmetme gücünün olmadığını, zayıf olduğunu gösteriyor. Sanat sahasında inkâr edilemeyen bu görüşümüzün, uygulanabilir ilimlerde doğru olmadığı iddia ediliyor. Şüphesiz bir insana eğitim yoluyla bazı mekanik bilgiler verilebilir, bir hayvan terbiyecisinin uslu bir köpeğe inanılmaz numaralar öğretmesi gibi ustalık öğretilebilir. Fakat hayvan terbiyecisinin öğrettiklerini hayvan zekâsını kullanarak yapmaz. lnsan için de durum aynıdır. Bir adama, özel kabiliyetleri hiç dikkate alınmadan ilmî bazı maharetleri göstermesi imkânı kazandırılabilir, fakat bu adam bu mahareti, tıpkı köpekte olduğu gibi, fikrî bir çalışma ile değil, makine gibi hareket ederek yapar. Belirli fikrî bir terbiye ile bir insanın kafasına, ortalama bir insana bakarak yüksek bilgiler sokulabilir. Fakat bu onda ölü

bir ilim, kısır bilgiler olarak kalır. Çok şey bilen insanlar vardır, fakat nazik durumlarda, karar verme anlarında bu adamların acınacak kadar âcz içinde oldukları görülür. Bir adamın her hal ve şartta, en önemsiz şeylerde bile, nasıl hareket edeceğini bilecek şekilde eğitilmesi gerekir. Kendinde bir şey olmayan adama, hayvan terbiye eder gibi verilen mekanik bilgi, onu ancak zamanımızda gördüğümüz gibi, devlet hizmetini yerine getiren memurlar seviyesine düşürür.

Bir milleti meydana getiren bütün bireyler arasında, günlük hayatın düşünülen bütün sahalarında gereken yetenekte insanlar bulmak mümkündür. Bireyin yeteneği, aslında cansız olan şeye ne kadar hayatiyet verirse, bilginin değeri de o derece büyük olacaktır. Gerçek icatlar, yetenek ile bilginin birleşmesinden doğar.

Bu konuda insanlığın ne kadar yanlış bir yol tuttuğunu aşağıdaki örnek çok iyi göstermektedir. Ara sıra gazeteler, bir zencinin resmini basarak bizim Alman burjuvalarının gözleri önüne koyar. Bu zenci filân yerde avukat, profesör veya rahip, hatta baş role çıkan bir tenor veya buna benzer bir şey olmuştur. Bizim budala burjuvalarımız bu çeşit eğitimin mucizesine hayran olurken ve modern eğitimin elde ettiği bu sonuçlara saygı duyarken, kurnaz Yahudi, milletlerin kafasına sokmak istediği "İnsanların eşitliği" teorisi için yeni bir delil, yeni bir destek bulmuş olur. Artık çökmekte olan bir yaratığı, bir yanda en medenî ırkın temsilcileri hiç lâyık olmadıkları bir durumda bulunurken, bir avukat olacak kadar hayvanî eğitime tabi tutmak, çılgın bir cinayettir. En kabiliyetli insanları, bunların yüzbinlercesini, bugünkü proletarya bataklığında süründürmek, fakat Hottanto'ları, Kafra aşiretinden olanları serbest meslek sahibi yapmak için hayvanî eğitime tabi tutmak, Yaratan'a karşı günah işlemektir. Çünkü bu şey ilmî bir kültür verme eğitimi değil, köpekleri yetiştirmek için uygulanan hayvan eğitimidir. Aynı gayret ve özen yaratılıştan zeki ırkların herhangi biri için gösterilse idi, bu, aynı sonucu elde etmekte bin kere daha başarılı olurdu.

İstisnaî durumlar dışındaki bu olaylar ne kadar dayanılmaz karşılansa da, bugünkü durum daha az tahammül edilir bir derecede değildir, çünkü yüksek öğrenim yapacaklarda ne hüner, ne yaratılıştan gelen yetenek aranıyor. Yüzbinlerce yetenekli insan yüksek öğrenim yapma imkânından mahrum bırakılırken, öte yandan yine her yıl yüzbinlerce kabiliyetsiz insanın yüksek öğrenim yapmaya lâyık görülmesi elbette tahammül edilecek bir durum değildir. Bu yüzden millet sayısız kayıplara uğruyor. Şu son zamanlarda, özellikle Kuzey Amerika'da, büyük icadların

sayısı çok artmışsa, bu, orada fakir tabakadaki yetenekli insanların yüksek öğrenim imkânına Avrupa'dakinden daha kolay kavuşmasındandır.

İcad etme kabiliyeti, toplama bilgiden ileri gelmiyor. Bu bilgilerin doğal yeteneklerle canlandırılması gereklidir. Fakat bizde bu konuya şimdiye kadar hiç değer verilmedi. Yalnız karnedeki notlara değer verildi.

Irkçı devlet burada da eğitim işine müdahale etmelidir. Irkçı devlet, bir sosyal sınıfı bugüne kadar kullandığı ve hakim olduğu nüfuzun sahibi olarak tutmakla görevli değildir. Onun görevi, toplumun bütün bireyleri arasından en iyi kafaları bulmak, hizmetleri ve makamları onlara vermektir. Onun rolü ilkokulda bütün çocuklara herhangi bir terbiye vermekten ibaret değildir. O, bireyleri yeteneklerine göre yönlendirmekle görevlidir. Onun en büyük görevi, hangi tabakaya, hangi aileye mensup olursa olsun, bütün yetenek sahiplerine, devletin eğitim kurumlarının kapılarını açmaktır. öncelikle yapılacak büyük iş budur. Çünkü ancak o zaman ölü ilmin temsilcileri olan sınıftan, milletin dahi liderleri çıkacaktır.

Devletin bu anlamda önlemler alması için bir başka sebep daha vardır: Bizde entelektüel çevreler o kadar kapalı, kayıtsız ve donuk kalmışlardır ki, aşağı tabakalarla hiçbir kaynaşma yoktur. Bu durumun iki bakımdan zararı var: öncelikle bu çevreler, halk kitlesini harekete getiren duygu ve fikirlere yabancı kalıyorlar. Uzun zamandan beri onunla teması kestikleri için halk psikolojisini anlayamıyorlar. Bu, onlara tamamen yabancı bir hale gelmiş bulunuyor. İkinci olarak bu aydın çevrelerde irade gücü bulunmuyor. Çünkü kültür bu çevrelere kapalı bir kast karakteri vermiştir ve iradeleri, öğrenim yapmamış halk kitlesinin iradesinden daha zayıftır. Allah biliyor, biz Almanlarda ilmî kültür hiçbir zaman noksan olmadı. Bizde noksan olan irade ve karar alma gücü idi. örneğin, devlet adamlarımız fikri kabiliyet bakımından ne kadar parlak idiyseler, pratik aksiyonlarında o kadar âcz içinde kalıyorlardı. Dünya Savaşı sırasında teknik ekip hazırlığı gibi, siyasî hazıklık da yeterli değildi. Bunun sebebi bizi idare edenlerin kültürsüzlüğü değil, aksine, idarecilerimiz çok kültürlü, çok bilgili idiler, fakat sağlıklı bir içgüdüden, enerjiden ve cüretten yoksundular. Reich'ın başında filozof ve kabiliyetsiz bir başkan varken, milletimizin devamlılığı söz konusu olan bir savaş yapmak zorunda kalışımız pek büyük bir talihsizlik olmuştur. Eğer bir Bethmann-Holwey yerine, lider olarak halk arasından, daha enerjik bir kimse bulunsa idi, kahraman askerlerin kanları boş yere akmış olmayacaktı. Liderlerimizin,

aşırı ve abartılı şekildeki fikircilikten ibaret olan yüksek öğrenimleri, Kasım İhtilali'ni yapan rezillerin en iyi yardımcısı oldu. Bu entelektüel sınıf kendilerine emanet edilen millî hazineyi, bütün varlığı ile harekete geçireceğine onu sakladı ve böylece başkalarının zafer kazanması için gereken şartlara hazırladı.

Bu konuda Katolik kilisesi örnek ve model olarak gösterilebilir. Rahipler bekar olduğu için, rahip sınıfını devamlı olarak kendi saflarından temin edemezler, halkın arasından toplamak suretiyle meydana getirirler. Bu bakımdan bekârlığın ne kadar önemli olduğunu çok kimse bilmez. Çok eski olan bu kurumun sağlamlığı buradan gelir. Çünkü büyük kilise ordusunu halkın en aşağı tabakalarından toplar. Böylece kilise yalnız halkın psikolojisini çok iyi bilen bir içgüdü ile iletişim halinde kalmaz, aynı zamanda, halk arasında daima bulunacak olan sağlamlık ve enerjiyi de kendi bünyesine temin etmiş olur. Bu büyük organizmanın şaşırtıcı dinçliği, gençliği, fikrî s ve çelik iradesi işte buradan gelir.

Ikçı devletin eğitim sistemi, yüksek öğrenim görmüş sınıfların alt tabakalardan devamlı olarak alınacak taze kanla yenilenmesine dayanmalıdır. Devletin görevi, halkın tamamı arasından, en büyük özen ve dikkatle, yaratılıştan yetenekli olanları seçip almak ve bunları bütün toplumun hizmetine koymaktır. Devlet olmanın ve devlet dairelerinin varoluşlarının sebebi, bazı sınıflara gelir sağlamak değildir, kendine düşen işleri yapmaktır. Fakat bu işleri yapmak, ancak devletin bu işleri yapabilecek enerjik kimseleri sistemli bir şekilde yetiştirmesiyle mümkündür. Bu prensip yalnız sosyal hizmetler için geçerli değildir, millete verilen bütün sahalar için geçerlidir. Bir milletin yüceliği şu plânın başarıya ulaşması sonucunda elde edilir: Her sahada en kabiliyetli dimağları yetiştirmek ve onları toplumun hizmetine vermek. Tabiî kabiliyetleri eşit olan iki millet birbirleriyle rekabet halinde iseler, genel ve ahlâkî direksiyonun başına en üstün kabiliyetleri getirmiş olan millet galip gelecektir. İktidarı bazı sınıflar için ortak bir yemlikten başka bir şey olmayan, bireylerinin her birinin yaratılıştan gelen yeteneğine önem vermemiş olan millet ise yenilecektir.

Böyle bir reform ilk bakışta, bugünkü toplumumuzda imkânsız gibi görünür. Bize derhal şu itirazda bulunacaklardır: Yüksek bir memurun sevgili oğlunu beden işçisi yapmaya zorlamak doğru değildir, çünkü babaları zaten işçi olan öteki çocuklar beden işçiliğine daha yatkındırlar.

Bu iddia ve itiraz ancak beden işçiliğine bugün verilen mânaya dayandırılabilir. İşte bunun içindir ki, ırkçı devlet, çalışma fikrini değer-

lendirmek için bambaşka bir prensipten hareket ederek ele almaktadır: Irkçc devlet, eğitim işine yüzyıllar vermesi gerekse bile, beden işçiliğini hakir gören bir haksızlığa derhal ve kesinlikle son vermelidir. Onun prensibi, ferde, yaptığı işin türüne göre değil, meydana getirdiği işin kalitesine göre hüküm vermek olacaktır. En aptal bir yazarın, sırf kalemi ile çalıştığı için, ustalaşmış teknisyen işçilerin en zeki olanından daha çok değerli sayıldığı bu devirde, bizim prensibimiz çok garip ve uyulması imkânsız sayılabilir. Bu yanlış takdir, yukarıda da söylediğimiz gibi, eşyanın doğasından ileri gelmiyor. Bu, eskiden olmayan bir eğitimin yapay meyvesidir. Bizim şu gün içinde bulunduğumuz doğaya aykırı durum, devrimizin çöküşünü karakterize eden, önemli hastalıklardan, arızalı durumlardan biridir.

Aslında her iş çift değerlidir: Biri tamamen maddî, öteki ideal olan iki değer. Maddî değer, bir işin sosyal hayat için sahip olduğu pratik öneme bağlıdır. Bir çalışma ürünü, doğrudan doğruya veya dolaylı olarak ne kadar çok vatandaşa faydalı ise, onun maddî değeri de o kadar yüksek olacaktır. Bu takdirin en açık ifadesi, işçinin işi karşılığında aldığı ücrettir. Tamamen maddî olan bu değere karşılık bir de ideal değer vardır. İdeal değer, meydana getirilen iş, ürünün çokluğuna bağlı değildir, onun lüzumlu oluşuna, asıl bir zaruret oluşuna bağlıdır. Bir icadın maddî faydasının, basit bir işçinin günlük işinde sağladığı faydadan daha üstün olduğu kesindir. Fakat yine kesin olan bir şey de işçinin topluma yaptığı mütevazi hizmetlerin, icadın çok göze çarpan hizmetleri kadar gerekli olmasıdır. Maddî bakımdan bir ferdin topluma gördüğü hizmet farklı olabilir ve bu fark ücret ölçüsü ile ifade edilebilir. Fakat ideal açısından, çalışanların meslekleri ne olursa olsun, herbirinin ellerinden geldiği kadar iyi çalışarak meydana getirdikleri iş aynı plâna konulmalıdır. Bir insanın değeri, aldığı ücrete göre değil, işte bu prensibe göre takdir edilmelidir.

Hakkın ve aklın hakim olduğu bir devlette, bireylere yeteneklerine uygun işler verilmelidir. Başka bir deyişle, onlara, kendilerini bekleyen işlere uyacak bir eğitim verilmelidir. Kabiliyet, eğitim sonunda elde edilmediği, doğuştan bulunduğu ve doğal olduğu için, ona sahip olana fazladan bir değer oluşturmaz ve dolayısiyle burjuvazinin genellikle iş değeri üzerindeki hükmü, bir dereceye kadar bireye zorla kabul ettirilmiş işin içeriğine uydurulmaz. Çünkü bu iş onun doğuşuna ve toplum tarafından verilmiş olan eğitime bağlıdır. Bir insanın değerinin takdiri, toplumun ona verdiği işi yerine getirişine göre olmalıdır. Çünkü bireyin yaptığı işi, onun hayatının amacı değil, bu hayatı devam ettirmek için bir araç-

tır. Ayrıca o, insan olarak kendi değerini geliştirmeye ve asilleştirmeye devam etmek zorundadır. Fakat bunu ancak kendi kültür toplumunun çerçevesi içinde yapabilir ve bu iş sürekli bir devlet temeli üzerine dayanmak zorundadır. Bu temelin desteklenmesi ve korunması işine o da katılmalıdır. Bu katılmanın nasıl olacağını doğa tespit eder. Bireyin görevi, millî toplumdan aldığı şeyi, gayret ve namuslu hareketle yine ona iade etmektir. Böyle hareket eden bir kimse, en büyük saygı ve takdire hak kazanır. Bir kişiye ödenen maddî ücret yaptığı işin toplam için sağladığı faydaya denk düşer. Fakat ideal ücret, tabiatın ona veıdiği ve toplumun tamamen geliştirdiği kabiliyetlerle kendini milletinin hizmetine veren kimsenin kazanacağı saygı ve takdir olmalıdır. O zaman, iyi bir işçi olmaktan utanç duyulmaz, fakat, Allah'ın zamanını ve halkın günlük ekmeğini çalan kabiliyetsiz bir memur olmak çok ayıp, utanılacak bir şey olur. Yine o zaman, prensip olarak, yapamayacağı, beceremiyeceği bir iş verilmez. Zaten, yukarıda sözünü ettiğimiz faaliyete benzeyen bir iş, bir bireyin bütün diğer vatandaşlarla birlikte o işi yapıp yapmamaya hakkı olduğunu gösterecek en iyi kriterdir.

Bugünkü devir, kendi kendine göçmektedir: Devlete genel seçim kurumunu sokmakta, hakların eşitliği üzerinde budalaca lâflar edilmekte, fakat bunu nasıl bir temele oturtmak gerektiği gösterilmemektedir. Bu devir, bir insanın değerini maddî ücretle ifade etmekte ve böylece mevcut olabilecek en asil eşitliğin temellerini yıkmaktadır. Çünkü eşitliğin temeli, ferdin değerine göre takdir edilmiş çalışmasının verisi değildir ve olamaz. Eşitlik ancak her vatandaşın özel görevlerini yerine getiriş tarzı dikkate alınarak sağlanabilir. Bir kimsenin değeri hakkında hüküm vermek istediğimiz zaman ve birey kendi sosyal öneminin farkında olduğu zaman, yaratılıştan gelen yeteneklerinin temsil ettiği rastlantı payı işte ancak bu şekilde bertaraf edilebilir.

İnsan gruplarının, birbirlerinin değerlerini, onları muhtelif sınıflara dağıtan ücret ölçüsünden başka bir şeyle takdir etmesini bilemedikleri bugünkü devirde, yukarıda da söylediğimiz gibi, bu prensipler anlaşılamaz. Fakat bu anlayışsızlığın bizi fikirlerimizi savunmaktan alıkoymasına hiçbir sebep yoktur. Tam aksine, içinden hasta, tefessüh etmiş bir devri tedavi etmek isteyen bir kimse, önce hastalığın sebeplerini ortaya koymak cesaretine sahip olmalıdır. Nasyonal-Sosyalist Hareketin yapacağı ilk iş, bütün küçük burjuvaların başları üzerinden geçerek ve halktan bütün enerjileri toplayp, yeni bir dünya görüşünü kabul ettirmek maksadiyle yapılacak mücadele

için, koordine etmektir. Şüphesiz bize, maddî değerle ideal değeri birbirinden ayırmanın zor olduğunu, maddî çalışmalara az değer verilmesinin onların az ücret almasından ileri geldiğini söyleyerek itiraz edenler olacaktır. Ücret azalmasının, herkesin medeniyetten yararlanma paylarının azalmasına yol açacağını iddia edenler de bulunacaktır. Bu durumun insan ahlâk kültürüne zarar vereceği, bu kültürün onun asıl faaliyetiyle bir ilgisi olmadığı, maddî çalışmaların doğurduğu korkunun da bundan geldiği, çünkü daha az ücret aldığı için beden işçisinin kültür derecesinin kaçınılmaz bir şekilde düştüğü, bunun da umumiyetle ona duyulan saygı ve takdirin az oluşunu doğru göstereceğini söyleyenler olacaktır.

Bu itirazda doğru olan hususlar az değildir. İşte bundan dolayıdır ki, gelecekte, ücretler arasındaki büyük farklardan kaçınmak gerekecektir. Bu suretle randımanın da düşeceği iddia edilmez. İnsanların fikrî melekelerini geliştirmek yalnız yüksek ücretle mümkün ise, bu, bir devir aleyhine en acıklı çöküş işaretleri olurdu. Bu anlayış doğru olsaydı ve dünyada bugüne kadar gelişme bu kavrama uygun düşseydi, insanlık hiçbir zaman, ilme ve medeniyete borçlu olduğu paha biçilmez nimetlerden faydalanamazdı. Çünkü en büyük icatlar, en büyük keşifler, ilimde, ihtilâl meydana getiren çalışmalar, medeniyetin en muhteşem âbideleri, maddî kazanç peşinde koşmanın dünyaya sunduğu hediyeler değildir. Aksine, bu eserlerin meydana gelişine, onları yapanların maddî zenginliğin sağlayacağı mutluluğu feda etmeleri, bundan vazgeçmeleri sebep olmuştur.

Bugün hayatın tek hakimi altın olabilir. Fakat bir gün gelecek ki, insan daha asil ilâhlara saygı duyacaktır. Bugün birçok şey varlığını servete susamışlığa borçlu olabilir, fakat bunların arasında yok oldukları zaman insanlığı fakir duruma düşürecek pek az şey vardır.

Hareketimizin görevlerinden biri de, bireyin yaşamak için ihtiyacı olan şeyi alacağı zamanın geleceğini şimdiden ilân etmektir. Aynı zamanda, insanın yalnız tamamen maddî mutluluk için yaşamadığı prensibini de korumalıyız. Bir gün bu prensip kendi ifadesini ücretlerin adil şekilde dağılımında bulacaktır. Ücretlerin bu şekilde adil dağılımı en mutevazi namuslu işçilere, halk topluluğunun bir üyesi ve insan sıfatiyle, şerefli ve itibarlı bir hayat yaşama imkânını verecektir.

Bunun, bu dünyanın tahammül edemiyeceği bir ideal olduğu, tatbiki mümkün olmadığı, dolayısiyle gerçekleşemeyeceği iddiası ile karşımıza çıkılmasın. Biz her şeyin mükemmel olduğu bir devri meydana getirebileceğimize inanacak kadar saf değiliz. Fakat bu bizi, varlığını tespit ettiğimiz hatalar ve kusurlarla mücadele etmekten, zaaflarımızı yenip ide-

ale doğru ilerlemekten alıkoyamaz. Acı gerçek bizim fetihlerimize çok fazla engel çıkaracaktır. Fakat bundan dolayıdır ki, insan kesin hedefe doğru yürümeye hareket etmeli, başarısızlıklar onu bu hareketten vazgeçirmemelidir: Bazen hata yaptıkları için mahkemeler kaldırılamaz, her zaman hastalık var diye de hekimler mahkûm edilemez.

Bir idealin kuvvetini küçümsemekten çekinmelidir. Bugün bu konuda cesaretsizlik gösterecek olanlara, zamanında askerlik yapmışlarsa, en büyük kahramanlıkta bir idealin ilham ettiği kuvvetin ne kadar büyük olduğunu hatırlatmak isterim. İnsanlar ölüme günlük ekmek kaygısı ile atılmıyorlar, vatan aşkı ile, onun yüceliğine olan imanları ile, milletin haysiyetinin söz konusu olduğunu düşünerek atılıyorlardı. Ve Alman milleti, ihtilâlin ona sunduğu maddî mutluluğa kapılıp bu ideali terkettiği, silâhını bırakıp çantasını sırtladığı zaman, dünya cennetine gireceği yerde, sefaletin içine gömüldü ve bütün dünyanın nefretini kazandı. İşte bundan dolayı şimdiki Realist Cumhuriyet hesapçılarının karşısına idealist bir Reich'ın yüceliğine olan imanla karşı çıkılmalıdır.

III. BÖLÜM

DEVLETİN TEBASI VE VATANDAŞLAR

Bugün yanlış olarak devlet adı verilen siyasî oluşum, genellikle iki türlü insan tanır. Vatandaşlar ve yabancılar. Vatandaşlar doğuştan veya sonradan tâbiyete kabul edilmiş kimselerdir ve medenî haklara sahiptirler. Yabancılar da aynı haklara başka bir devlet içinde sahiptirler. Bu iki sabit kategori arasında, bir de yerleşik olmayan, dağınık şekilde bulunan heimatos'lar vardır. Bunlar mevcut devletlerden birine mensup olma şerefinden mahrumdurlar, dolayısıyla hiçbiryerde medenî haklardan faydalanamazlar.

Medenî haklara sahip olmak için yukarıda da belirttiğimiz gibi, bir devletin sınırları içinde dünyaya gelmek gerekir. Irk veya kan akrabalığının bunda hiçbir rolü yoktur. Eskiden bir Alman protektorasında yaşayan, şimdi Almanya'da oturan bir zenci, Almanya'da bir çocuk dünyaya getirirse, bu çocuk "Alman vatandaşı" olur. Aynı şekilde, her Yahudi, Polonyalı, Afrikalı veya Asyalı çocuk, Almanya'da doğmuşsa, başka hiçbir muameleye lüzum kalmadan Alman vatandaşı olurlar.

Doğum yerine göre verilen vatandaşlık hakkından başka, daha sonra elde edilen vatandaşlık hakkı çeşitleri vardır. Sonradan vatandaşlık verilebilmesi için muhtelif şartlar aranır. Meselâ, kabul edilecek adayın bir dolandırıcı, kumarhane veya umumhane gibi yerlerin işleticisi olmaması aranır. Siyasî bakımdan da şüpheli bir kimse olmamalıdır. (Yani siyasî bakımdan zararsız, ahmak bir kimse olmalıdır.) Ayrıca vatandaşı olacağı devlete yük olmamalıdır. Tabiî bizim realist devrimizde bunun anlamı, yeni vatanına nakdi bir takım külfetler yüklememektir. Fakat vatandaşlık isteyen aday iyi bir vergi mükellefi ise, bu onun işini kolaylaştıracak pek geçerli bir vasıf sayılır. Bütün bu işlerde ırk konusunun hiçbir rolü yoktur.

Bir devlet vatandaşlığı hakkını alabilmek için takip edilen yol, meselâ bir otomobilciler kulübüne üye olmak için takip edilen yoldan pek farklı değildir. Aday dilekçesini verir, bu dilekçe incelenir ve kabul edilir. Sonra bir gün ona, vatandaşlığa kabul edildiğini bildiren bir belge verirler. Bu vesika ona gerçekten komik bir şekilde verilir. O güne kadar meselâ Afrikalı bir zenci, bir kâfir olan dilekçe sahibine, "Bu belge sayesinde

artık siz bir Almansınız" derler.

Bu değişikliği yapan sihirli değneği kullanan devlet başkanıdır. Bir ilâhın bile yapamayacağı bu değişiklik bir memur Paracelse'ın hüner ve sihirbazlığı ile yapılıvermiştir. Moğolistan'dan gelen sefil bir Slav, bir kalem darbesiyle, gerçek bir Alman oluvermiştir. Bu yeni vatandaşın hangi ırka mensup olduğunu düşünmek şöyle dursun, bedenen sıhhatli olup olmadığına bile bakmazlar. Bu adam frengi tarafından kemirilmekte olsa bile, modern bir devlete vatandaş olarak ona 'hoş geldin' denecektir. Yeter ki, devlete malî bir külfet yüklemesin ve siyasî fikirleriyle bir tehlike oluşturmasın. Devlet adını taşıyan siyasî oluşumlar kendilerini işte bu şekilde zehirler ve sonra da bundan kurtulmak için çok uğraşırlar.

Vatandaşı yabancıdan ayıran bir konu da, birincisinin her türlü amme işlerine serbestçe girebilmesi, icabında asker olabilmesi, buna karşılık aktif veya pasif olarak seçimlere katılabilmesidir. Ona bahşedilen imtiyazlar bunlardır. Çünkü ferdî haklar ve kişi hürriyeti konusunda yabancı zaten vatandaş gibi yararlanıyor, hatta çok defa daha etkili bir himaye görüyor. Bugünkü Alman cumhuriyetinde de işte bu duruma gelinmiştir.

Bütün bunları işitmekten hiç memnun olmayacaklarını biliyorum. Bununla beraber çağımız medenî hukukunda bu derece mantıksız, tamamen deli saçması olan başka bir şey bulmak çok zordur. Günümüzde, devletin rolünü çok iyi kavrayıp, hiç olmazsa ağır teşebbüslerle ona göre hareket eden bir memleket vardır. Tabiî bu memleket bizim örnek Alman Cumhuriyetimiz değildir. Bu, hiç olmazsa kısmen aklın emirlerine uymaya çalışan Birleşik Amerika Devletleridir. Bu devlet, sağlıksız göçmenlerin topraklarına girmesini engellemek, bazı ırklara mensup olanlara vatandaşlık hakkı vermemek suretiyle, devletin ırkçı oluşumuna biraz yaklaşmaktadır.

Irkçı devlet ülkedeki insanları üç sınıfa ayırır. Vatandaşlar, devlet tebası (yahut sonradan tabi olanlar) ve yabancılar. Prensip olarak doğum, bir kimseye yalnız teba sıfatını verir. Bu sıfat tek başına, amme hizmetine alınmak, siyasî faaliyet göstermek, meselâ seçimlere katılma hakkını vermez. Her teba için esas olan ırkını ve milliyetini doğru olarak beyan etmesidir. Teba sıfatını bırakmak, insanları kendi ırkından olan başka bir ülkenin vatandaşı olmak elindedir. Yabancı ile teba arasındaki tek fark, yabancının bir başka devletin tebası olmasıdır.

Milliyeti Alman olan genç bir teba, her Alman için mecburi olan eğitim ve öğretim çemberinden geçmek zorundadır. Böylece o, ırkının şuuruna varmış, millî ruhu almış olarak toplumun bir üyesi olacaktır. Bun-

dan sonra o, devletin beden eğitimi ile ilgili çalışmalarından faydalanacak ve sonunda orduya da katılacaktır. Ordunun verdiği eğitim bir genel eğitimdir ve bütün Almanlara verilmeli, her Alman orduda fizikî ve fikrî yeteneğine uygun, buna göre ayrılmış bir işi yapmaya hazırlanmalıdır. Sağlıklı ve ahlâklı genç, askerlik hizmetini tamamladıktan sonra ona, vatandaş ünvanı ve bu ünvanın sağladığı haklar çok ciddî bir törenle verilecektir. Bu vesile ile ona verilecek diploma, hayatının en değerli belgesi olacaktır. Bu ona bütün vatandaş haklarını ve bu ünvana bağlı bütün imtiyazları verecektir. Çünkü devlet, kendi yüceliğinin savunucusu ve desteği olan vatandaşlarla, devlet sınırlarının içinde sadece "faydalılık" rolü ile bulunanlar arasında büyük bir fark gözetmelidir. Vatandaşlık diploması törenle verilecek, genç vatandaş topluma ve devlete sadakat yemini edecektir. Bu diploma, toplumun bütün üyelerini birleştiren bir bağ kuracak, muhtelif sosyal sınıfları birbirinden ayıran uçurumu kapatacaktır. Bir sokak çöpçüsü bu Reich'ın bir vatandaşı olmayı, yabancı bir devletin kıralı olmaktan daha şerefli saymalıdır.

Vatandaşlık hakları yabacıların haklarından üstündür. Vatandaş Reich'ın hakimi ve efendisidir. Fakat bu yüksek mertebeye çıkanların vazifeleri de büyüktür. Şerefsiz, karaktersiz, müşterek hakların katili, vatan haini v.s. gibi kimselerden vatandaşlık hakkı, bu şeref, geri alınır. Bunlar vatandaş olmaktan çıkar, teba seviyesine düşerler. Genç Alman kızı da bir tebadır, ancak evlenmek suretiyle vatandaş olabilir. Fakat ırken Alman ise ve çalışarak hayatını kazanıyorsa, evlenmeden de vatandaşlık hakkı verilir.

IV. BÖLÜM

ŞAHSİYET VE IRKÇI DEVLET OLUŞUMU

Nasyanol-Sosyalist ırkçı devletin başlıca amacı, devletin dayanağı olanları muhafaza ve terbiye etmekse, bu onları eğitmekten ve pratik hayata hazırlamaktan ibaret bir iş olmayacaktır. Devlet aynı zamanda, bu vazife ile ahenkli olarak teşkilâtını da kurmak zorundadır. İnsanların değerini ırklarına göre takdir etmek ve sonra da marksistlerin "adam adama denktir" görüşüne savaş açmak, fakat son neticeleri alıncaya kadar devam etmemek bir saçmalık olur. Irkın önemini kabul etmek, bizi mantıkî olarak ferdin kendi değerini de dikkate almaya sevkeder. İnsanları nasıl mensup oldukları ırklara göre ayrı ayrı takdir ediyorsam, toplumun içindeki fertleri de öyle ayrı ayrı takdir etmeliyim. Bir millet, başka bir milletin aynısı değildir. Bir toplumun içinde de bir kafa başka bir kafanın aynı olamaz. Yapıcı unsurlar aynı kana aittir, fakat ayrıntıda ince bir fark vardır.

Bu öneriyi kabul etmek bizi, bir takım incelikleri araştırmadan önce, toplum içinde üstünlükleri kabul edilen unsurların bulunduğunu, bu üstün unsurların sayısını arttırmaya çalışmak gerektiğini kabul etmeye götürür. Bu en kolay çözülecek meseledir, çünkü mekanik bir şekilde anlatılabilir ve halledilebilir. Kalabalık arasında fikrî bakımdan gerçekten en büyük değerde kafaları ayırarak, onlara üstün zekâlara ait hakları vermek ve özellikle millete faydalı olacak kimseyi bulmak zordur. Yetenek ve değerlerin seçimi mekanik vasıtalarla olmaz. Hergün devamlı bir çaba sarfetmeden bu konuda iyi bir netice alınamaz.

Kitlenin demokratik fikrini bir yana bırakarak, bu dünyayı en iyi millete, yani üstün fertlere vermeye çalışan bir doktrin, mantıken millet içindeki aynı aristokratik prensibe uymayı, nüfuz ve kumandayı en iyi kafalara vermeyi gerektirir. Bu doktrin, çoğunluğun fikri üzerine değil, şahsiyet üzerine kurulur.

Bugün, Nasyonal-Sosyalist Irkçı bir devletin, öteki devletlerle, gerek zenginlik ve fakirlik arasında daha adil bir denge kurarak, gerek ekonomik oluşumlarda daha aşağı sınıflara daha geniş hak tanıyarak veya daha adilâne bir ücret dağıtımını gerçekleştirerek, daha iyi bir organizasyonla, sadece maddî bakımdan bir fark göstereceğini zanneden bir kim-

se, geri kalanların en sonundadır ve bizim doktrinimiz hakkında zerre kadar fikir sahibi değildir. Bütün bu saydıklarımızın hiç biri bir devamlılık ve büyüklük karakteri arzetmez. Bu kadar sathi reformlarla yetinecek bir millet, dünya milletleri arasında en ufak bir üstün başarı ve zafer şansına sahip olamaz. Bir hareket, üzerine aldığı vazifede âdil ve eşitçilik reformlarından başka bir şey görmüyorsa, bir çevreyi esaslı bir şekilde ıslah etmek için gereken güç ve etkililiği de gösteremez. Bütün faaliyetleri sathi gayretlerle sınırlı olarak kalır, halka, bugün ıstırabını çektiğimiz zaaflara karşı onu zafere götürecek manevî cihazlanmayı temin edemez. Bunu daha iyi anlamak için, insan kültürünün gelişmesinin sebeplerine ve orijinlerine bir göz atmak belki faydalı olacaktır. İnsanı hayvandan ayıran ilk adım, insanın icatlar yapmasıdır. Başlangıçtaki icat, bir takım hile ve kurnazlıkların bulunmasıdır ki bunlar, insanın hayatla mücadelesini kolaylaştırmıştır.

Pek gelişmemiş olan ilk icatlar ferdin payını açıkça belli etmeyebilir. Çünkü daha sonraki nesiller için ve bugünkü insan için, bu icatlar ancak ortak zekâ sonucu olarak görülür. Hayvanda da görülen bazı kurnazlık ve hileleri insan önceden alınmış meziyetler olarak görebilir, bunun ilk sebeplerini ortaya koyamaz, bunları bir içgüdü hareketleri olarak nitelendirmekle yetinir. Bizim örneğimizde "içgüdü"nün hiçbir anlamı yoktur. Canlı varlıkların gelişmesine sebep olan inkılâplara inanan herkes, bu varlıkların bütün şekil ve tezahürlerinin başlangıçta bugünkü biçimde olmadığını kabul ediyor demektir. Buna göre bir canlı ilk hareketi yapmıştır, sonra bu hareket gittikçe çoğalan fertler tarafından tekrarlanmıştır, cinsi temsil edenlerin şuuraltlarına yerleşinceye kadar devam etmiştir ve bugün içgüdü olarak ortaya çıkmaya başlamıştır.

Bu mekanizmayı insanda görüp anlamak ve kabul etmek daha kolaydır. Hayvanlara karşı yapılan ilk mücadeleler şüphesiz çok yetenekli kimselerin işi olmuştur. Şahsiyet burada da söz götürmez şekilde karar verme ve gerçekleştirme temellerine dayanıyor ki, bu daha sonra bütün insanlık tarafından olduğu gibi kabul edilen bir gerçek oldu. Bazı askerî prensipler bugün bizim için stratejinin esası kabul ediliyor. Herhalde vaktiyle bu prensipler belli bir kafadan çıkmıştır ve ancak yıllar sonra, hatta binlerce yıl sonra, herkes tarafından, itiraz edilmez bir gerçek olarak kabul edilmiştir.

İnsan ilk icada bir ikincisini daha ilâve ediyor. Kendi hizmetine başka şeyleri, hatta başka canlıları da koşmasını öğreniyor ve o zaman in-

sana has yaratıcı faaliyet, bugün gördüğümüz gibi ortaya çıkmaya başlamış oluyor. Yontulmuş taşların kullanılması, hayvanların evcilleştirilmesi, ateşin bulunması gibi, günümüzde bizi hayretler içinde bırakan icatlara kadar her keşif, ferdin yaratıcı faaliyeti esasına dayanıyor. İcatlar ne kadar yeni, büyük ve şaşırtıcı bir karaktere sahipse, ferdin yaratıcı çalışmasına bağlı olduğu da o derece iyi anlaşılır. Çok iyi biliyoruz ki, etrafımızda maddî icat olarak ne görüyorsak ferdin tek başına yaratıcı kuvvet ve kabiliyetinin bir eseridir. Bütün bu icatlar insanı gittikçe hayvandan daha üstün eder ve sonunda onu hayvanlardan iyice ayırır. Ve böylece bu buluşlar insan cinsinin devamlı gelişmesine esas olurlar. Tarih öncesi devirde ormandaki avcıya devamlılığını koruması için yardım eden bu ilk iptidaî kurnazlık, insanlara bugünkü hayatlarında da, harikulâde ilmî başarılar şeklinde yardım ediyor ve gelecek mücadelesi için cihazlanmaya imkân veriyor. İnsanî her düşünce, her icat, üzerinde yaşadığımız dünyada insanın mücadelesini kolaylaştırıyor. Bir icadın, bir keşfin veya derin bir ilmî görüşün faydasını o anda görmesek bile, bunlar mücadeleyi kazanmaya yardım ederler. Bütün bunlar insanı, etrafını çeviren canlıların üstüne çıkarır, onun durumunu takviye eder, sağlamlaştırır ve onu yeryüzünün yaratıcı kraliçesi haline getirir. Görülüyor ki, bütün icatlar ayrı ayrı fertlerin yaratıcı güçlerinin bir sonucudur. Bu yaratıcı fertler, kendileri istesin istemesin, insanlığın velinimetleridir. Onların hareketi milyonlarca, hatta milyarlarca insanın eline, hayat mücadelesini kolaylaştıran vasıtaları veriyor.

Günümüz teknik medeniyetinin başlangıcında, karşılıklı olarak birbirini tamamlayan ve çoğalıp giden mucitlerin şahsiyetini görürüz. Bu icat ve keşiflerin muhtelif sahalarda tatbiki içinde de aynı şeyi görüyoruz. Çünkü üretim metodlarının tümü yine bir icat çalışmasını ve dolayısıyla yine ferdin icadını ortaya çıkarıyor.

Ve nihayet, tamamen teorik olan, ölçülemeyen fakat daha sonraki teknik icatların şartını meydana getiren fikri çalışma da münhasıran şahsiyetin bir ürünüdür. Yaratıcı olan, organize eden veya düşünen ne kitledir ne de çoğunluktur, fakat her zaman ve her yerde tek başına ferttir bunu yapan. Bir insan topluluğu ancak yaratıcı güçlerin çalışmasını azamî derecede kolaylaştırdığı zaman ve bunları toplumun yararına en iyi şekilde kullandığı zaman iyi teşkilâtlanmış olarak görülür. İster maddî, ister düşünce âleminde olsun, icat için en değerli olan şey evvelâ "mucit şahıs"tır. Bir toplum teşkilâtının ilk ve en önemli vazifesi, bu teşkilâtı herkesin yararına kullanmaktır.

Gerçekte teşkilât bu prensibin tatbikini hiçbir zaman gözden uzak tutmamalıdır. Ancak bu suretle mekanizmanın kötülüğünden kurtulup canlı bir organizma olabilir. Teşkilât, üstün kafaları kitlelerin üzerine çıkarmayı ve kitleyi onların emrine verme eğilimini sağlayacaktır. Teşkilâtın, kitlenin içinden bazı kafaların çıkmasını önlemeye hakkı yoktur, aksine, hareketinin tabiatı ona bu imkânı verecek ve bu kafaların çıkmasını azamî derecede kolaylaştıracaktır. Bunun için de insanlık selâmetinin asla kitleden değil, fakat insan ırkının gerçek velinimetleri olan yaratıcı dimağlardan geldiği prensibinden hareket edilecektir. Bu yaratıcı dimağlara nüfuz sağlamak ve onların faaliyetini kolaylaştırmak

herkesin menfaatinedir. Çünkü herkesin menfaati ne kabiliyetsiz ve budala kimselerin hakimiyetindedir, ne de kitlenin elinde. Üstün kabiliyetli fertler mutlaka işin idaresini ellerine almalıdırlar.

Üstün kafaların bulunması, daha önce de söylediğimiz gibi, hayat mücadelesindeki zor sınav ve seçme sonunda olur. Bu ayıklama sırasında birçokları kırılıp parçalanır, yok olurlar ve böylece ehliyetsiz olduklarını da göstermiş olurlar. Sonunda çok azı ehliyetini ispat ederek seçkinler arasında yer alır. Düşünce ve güzel sanatlar sahasında, hatta, ağır vergilere rağmen ekonomik alanda, bu tabiî istifa, bu tasfiye, bugün de görülmektedir. Devletin idaresine ve askerî teşkilâtla temsil edilen kuvvetine yine bu şahsiyet fikri hakimdir. Onu, tâbi olanlar üzerinde mutlak otorite şeklinde, şeflerin tam sorumluluğu şeklinde her tarafta görmek mümkündür. Bugün yalnız siyasî hayat bu doğal mecburiyetin dışında kalmaktadır. Her medeniyet ferdin yaratıcı faaliyetinin bir sonucudur. Bununla beraber çoğunluk prensibi onu, her hükûmette, bilhassa en yüksek çevrelerde yok etmekte, memlekette hayatı yavaş yavaş zehirlemekte, ciddî olarak bozmakta, çürütmektedir. Buna bir de, Yahudiliğin devamlı şekilde yıkıcı gayretlerini ilâve etmek lâzımdır. Yahudiyi almış ülkelerde Yahudilik, şahsiyetin tesirini aşındırıp onun yerine kitleyi ikame etmeye çalışmaktadır. Böylece, arî ırkın yapıcı prensibinin yerini Yahudilerin yıkıcı prensipleri almış oluyor. Yahudiler ırkların ve milletlerin kokuşmuş mikropları oluyor ve geniş anlamıyla insan medeniyetini geriletiyorlar. Marksizme gelince, Yahudinin saf medeniyet sahasında yaptığı yıkıcılığı, o da yapıyor, her çeşit şahsiyet üstünlüğünü yok ederek yerine sayı çokluğunu koymaya çalışıyor. Bu doktrin siyasî açıdan parlamenter idare şekline karşılık geliyor ki bunun, toplumun en küçük hücresinden, zirvedeki millete kadar kötü etkilerini görüyoruz. Ekonomik alanda sendikalist tahrikler meydana getiriyor, fakat bu hareketler asla işçinin yararına olmuyor, sadece beynelmilel

Yahudiliğin yıkıcı görüşlerine hizmet ediyor. Ekonomi, şahsiyet prensibinden ne kadar ayrılırsa ve kitlenin aksiyon ve nüfusuna ne kadar teslim edilirse, kıymetli ve yaratıcı güç o kadar yitirilecek, çöküş ve gerileme kaçınılmaz olacaktır. Gerçekten çalışanların menfaatini ele alacağı yerde, üretim üzerinde bir etki ve nüfuz yapmaya çalışan bütün meslekî danışma teşkilâtları, aynı yıkıcı amaca hizmet ederler. Bu teşkilâtlar genel istihsale ve dolayısıyla ferde zararlı olurlar. Çünkü millet mensuplarının ihtiyaçları lâfla, teori ile giderilmez. İhtiyaçlar, hergün herkese düşen müşterek çıkarlardaki hisselerle giderilir ve böylece herkesin çalışması ile toplumun fertlerin çıkarına hizmet ettiği ispatlanır.

Mesele, marksizmin, kendi kitle teorisine dayanarak şimdiki ekonominin yükünü üzerine alıp alamayacağını ve bunu devam ettirip ettiremiyeceğini bilmekte değildir. Bu prensibin doğru veya yanlış olduğunu tartışmak, onun bugünkü vaziyeti gelecekte idare etmeye ehil olup olmadığını ispat etmez. Bunu ancak benzer bir medeniyeti kurma kapasitesini gösterdiği zaman ispat etmiş olur. Marksizm bugünkü ekonomiyi bin defa ele geçirebilir ve çalışmasını idare edebilir, fakat bu faaliyetinin başarısı ne olursa olsun, kendi prensiplerinin tatbikatı sonunda, elde etmek ettiği şeyi meydana getiremiyeceğini gösteren olumlu hâdiselerde en ufak bir değişiklik yapamaz, bu görüşü sarsamaz.

Bizim bu görüşümüzü marksizmin kendisi de ispat etmiş bulunuyor. Marksizm, en ufak bir medeniyet ve ekonomik sistem kuramamakla kalmamış, ona emanet edilen organizmaları kendi prensipleriyle kullanma becerisini de gösterememiştir. Kısa bir zaman sonra prensiplerinden ayrılarak şahsiyet prensibine hak tanımak zorunda kalmıştır ki bu, kendi teşkilâtının bu kanunun dışına çıkmayacağını gösteren bir delildir.

Bizim ırkçı görüşümüzü marksçı görüşten esaslı olarak ayıracak husus, ırkçı görüşün yalnız ırkın değerini kabul etmekle kalmayıp şahsiyetin değerini de kabul etmesi ve bunu her olumlu işe temel yapması olmalıdır.

Eğer nasyonal-sosyalist hareket bu esas kavramın önemini anlamasaydı, bugünkü durumumuza iyi kötü bir yama vurmakla yetinseydi ve çoğunluk hakimiyetini kabul etseydi, marksizmle rekabet eden bir partiden başka bir şey olmazdı. Ve bu takdirde kendini felsefî bir doktrin olarak görme hakkına da sahip olmazdı.

Eğer hareketin sosyal programı şahsiyeti tasfiye edip onun yerine çoğunluğu koysaydı, o zaman, marksizm zehiri nasyonal sosyalizmi, bugün burjuva partilerini kemirdigi gibi onu da kemirirdi.

Irkçı devlet, her türlü şart altında şahsiyete değer vererek vatandaşlarının refah ve mutluluğunu temine çalışmalıdır. Böylece toplumun üretim kapasitesini ve dolayısıyla herkesin refahını arttıracaktır.

Irkçı devlet, bütün idareci çevreleri ve bilhassa siyasî çevreleri parlamenter çoğunluk prensibinden, yani kitlenin kararı ile hareket etmekten kurtarmalıdır. Bunun yerine, kayıtsız şartsız, şahsiyet hakkını koymalıdır. Bundan şu sonuç çıkmaktadır. En iyi anayasa ve en iyi devlet şekli, toplumun en iyi unsurlarına rehberin önemini, gerçek hakim olanın nüfuzunu temin eden devlet şeklidir.

Ekonomik hayatta en yetenekli insanlar iş başına yukarıdan yapılan tayinlerle getirilemezler. Bunlar kendi kendilerini ortaya çıkarmalıdırlar. Öğrenim, en mütevazi dükkândan en büyük iş yerine kadar, her kademede alınır, yalnız hayat onları imtihandan geçirmeye devam eder. Siyasî liderler de aynı şekilde bir gün içinde bulunmazlar. Dahiler, olağanüstü özelliklere sahip olanlar, alelâde insanlarla aynı kurallara bağlı değildirler. Devletin bütün teşkilâtında, en küçük toplum hücresinden, tüm memleketin en yüksek idaresine kadar, şahsiyet prensibinden hareket edilmelidir. Böyle bir devlette, çoğunluğun kararları değil, sorumlu liderler vardır ve "istişare" kelimesi iptidaî anlamını almalıdır. Her adamın yanında müşavirler bulunabilir, fakat karar bir kişinindir.

Eskiden Prusya ordusunu Alman milletinin en çok takdir edilen, hayran kalınan bir uzvu haline getiren prensibi, siyasî sistemimizin temeli haline getirmek gerekir. Bu prensip, her şefin astlarına karşı tam otoritesi ve üstlerine karşı tam sorumluluğu prensibidir. Bugün bile parlamento denilen komisyonlardan vazgeçemeyiz. Yalnız, bu parlamentoların bütün müzakereleri istişarî mahiyette ve tavsiye şeklinde olacak, fakat otorite ve kumanda hakkı ile birlikte bütün sorumluluğu bir tek kişi yüklenecektir.

Parlamentolar zorunludur, çünkü burası, bir gün sorumlulukların tevdi edileceği şeflerin eğitim gördükleri, yavaş yavaş terbiye edildikleri bir yerdir. O zaman, şöyle bir tablo çizebiliriz. Irkçı devlette, komünden Reich hükûmetine kadar hiçbir kademede çoğunluğun reyi ile karar verecek hiçbir temsilciler meclisi olmayacaktır. Yalnız istişare meclisleri olacak, bunlar şefin yanıbaşında bulunacak, görevi ondan alacaklardır. Bazen gerekirse, bazı sahalarda, komisyon başkanlarının aldığı gibi, tam bir sorumluluk da alabilirler.

Irkçı devlet, özel meseleler hakkında, meselâ ekonomik meseleler üzerinde, formasyon ve faaliyetleriyle tamamen yetkisiz kimselerden fikir ve karar vermelerini istemez, buna müsamaha etmez. Irkçı dev-

let temsilci meclislerini "Siyasî meclisler", "komisyon meclisleri" olarak ikiye ayıracaktır. Bu iki meclisin işbirliğini verimli hale getirmek için, bunların üstünde, seçilmiş bir meclis daha bulunacaktır ki, bu da Senatodur. Ne meclislerde, ne de senatoda hiç bir zaman herhangi bir oy verilmeyecektir. Çünkü bunlar çalışma organizmalarıdır, oy makineleri değildir. Her üyenin istişarî mahiyette oyunu bildirme hakkı vardır, fakat karar almak hakkı yoktur. Karar, sorumluluğu üzerinde taşıyan başkana aittir. Prensip şudur: Sınırsız, mutlak sorumluluğu, mutlak bir yetki ile birleştirmek, bugünkü parlamenter sorumsuzluk devrimize yavaş yavaş bir seçkin şefler grubu verecektir ki bugün bunu hayal etmek bile güçtür. Böylece devletin anayasası, ekonomi ve medeniyet alanında yüceliğini borçlu olduğu prensiple ahenkli bir hale getirilecektir.

"Bu anlayışları uygulama imkânı söz konusu olunca, unutmamak gerekir ki, çoğunluğun kararına dayanan parlamenter prensip, ezelden beri devamlı şekilde dünyaya hakim olmamıştır. Tam aksine, bunun tarihteki izine çok kısa dönemlerde rastlanır ve bu dönemlerde daima milletlerin ve devletlerin yıkıma uğradıkları zamanlardır." Bununla beraber tamamen teorik olan ve yukarıdan verilen emirlerle alınan tedbirlerin, mantıkî olarak devletin oluşumu ile sınırlanmayacak, kanun yapma işiyle de ilgilenecek ve herkesin amme hayatına nüfuz edecek böyle bir değişiklik getirebileceğini sanmamalıdır. Böyle bir ihtilâl ancak bu fikirlerle beslenen ve müstakbel devletin çekirdeğini taşıyan bir partinin etkisi ile meydana gelebilir.

Bundan dolayıdır ki, bugün Nasyonal-Sosyalist parti bu düşüncelere nüfuz etmek zorundadır. Bir gün devlete yalnız emir verebilmek için değil, kendi devletine teşkilâtlı heyeti de temin edebilmesi için, iç teşkilâtını pratik icraata yöneltmelidir.

V. BÖLÜM

FELSEFÎ ANLAYIŞ VE TEŞKİLÂT

Genel anlamda tablosunu çizmeye çalıştığımız ırkçı devleti, onun var olması için gereken şartların neler olduğunu bilmekle bir anda gerçekleştiremeyiz. Bir ırkçı devletin nasıl olacağını bilmek yeterli değildir. Önce bu devleti meydana getirmek gerekir. Her şeyden önce devletin bugünkü durumundan faydalanan mevcut partilerden köklü bir değişiklik yapmalarını ve kendi tutumlarını da değiştirmelerini bekleyemeyiz. Zaten bu partilerin idarecileri Yahudilerdir, daima Yahudilerdir. Geçirmekte olduğumuz inkılâp önlenmezse bir gün bizi Yahudinin gerçekleşen emeli ile karşı karşıya bırakacaktır. "Yahudi dünyanın bütün milletlerini yutacak, onların efendisi olacaktır."

Tembellik, budalalık ve bunları bir kat arttıran korkaklık yüzünden kendilerini mahvolmaya sürükleyen milyonlarca Alman burjuvası veya proleteri karşısında Yahudi takip ettiği amacı çok iyi idrak ediyor ve bu yolda hiçbir karşı koymayla karşılaşmıyor. Yahudi tarafından idare edilen bir parti Yahudinin menfaatlerinden başka hiçbir şey için mücadele edemez ve bu menfaatlerin Arî esas emelleri ile hiçbir müşterek tarafları yoktur.

Irkçı devletin ideal sahasından realite sahasına geçirilmesi isteniyorsa, her şeyden önce, amme hayatının mevcut bütün kuvvetleri dışında, yepyeni bir kuvvet bulmak gerekir ki, böyle bir ideal uğruna kavga etmek için gereken araç ve imkânları olsun. Çünkü burada söz konusu olan gerçekten bir kavgadır. Bizim ilk vazifemiz ırkçı bir devlet şekli yaratmak değil, bugünkü Yahudi devletini yıkmaktır. Tarihte çok sık görüldüğü gibi, en büyük güçlük yeni bir durum meydana getirmekte değil, bu yeni kuruluşa boş yer bırakmaktadır. Batıl inançlar ve menfaatler birbirine karışarak bir mızraklı alay meydana getiriyor ve bu kuvvet beğenmediği, tehlikeli gördüğü bir fikrin zafere ulaşmaması için bütün araçlarla karşı koyuyor. Bundan dolayı bizim yeni idealimizin erleri, bütün müsbet, yapıcı heyecan ve şevkine rağmen, bugünkü durumu bozmak için, önce kötü bir mücadele yapacaklardır. Genç ve asil bir doktrin, yepyeni prensiplerle ve hiç taviz vermeden bütün gücü ile eleş-

tiri silâhını kullanacaktır. Bunun herkese nahoş görünmesine aldırmayacaktır.

Bugün sözde ırkçıların sözde eleştiriyi reddederek bütün hareketlerini yapıcı çalışma haline getirmek istediklerini duyuyoruz. Bu, onların tarih bilgilerinin pek yetersiz olduğunu gösterir. Çocukça, ahmakça, tam ırkçı olduklarını gevelerler. Kendi devirlerinin tarihi bile bu kafalarda en ufak bir iz bırakmamıştır. Marksizmin de bir amacı vardır, o da yıkıcı bir çalışma yapar. (Yapıcılıkları, kozmopolit maliyeyi ve beynelmilel Yahudiliği ihya etmektir.) Fakat marksizm, yıkıcı, ayırıcı eleştirilerine yetmiş yıl önce başlamıştır, hâlâ ve her zaman buna devam etmektedir. Eleştirilerini, bu aşındırıcı asit eski devleti iyice kemirinceye, yıkılmaya hazır hale getirinceye kadar devam ettirdiler. Ve o zaman sözde "yapıcılık" iddiaları başladı. Bu belliydi, doğruydu ve mantığa uygundu. Mevcut bir durum, gelecekteki bir durumun peygamberliğini ve avukatlığını yapmaları ile birdenbire silinip gitmez. Mevcut durum taraftarlarının yada bu durumdan çıkarı olanların, yeni bir rejim fikrinin zaruretini ortaya atmak ve göstermekle, hemen döneceklerini iddia edemeyiz. Çok defa iki rejim aynı zamanda mevcut olmaya devam edecek ve sözde felsefi doktrin de bir partinin dar çerçevesine kapanıp kalacaktır. Çünkü bir doktrin hoşgörülü olmaz. O, mevcut partilerden biri olarak kalmaz. Yalnız kendi görüşlerinin üstünlüğünü, bütün amme hayatını değiştirecek olan bu görüşlerin tam olarak kabulünü ister. Eski rejimin hiçbir kalıntısını hoşgöremez. Dinler için de durum aynıdır.

Hristiyanlık kendi mâbedlerini kurmakla yetinemezdi, bir yandan kendi mâbedlerini kurarken diğer taraftan putperestlerin mâbedlerini yıkma işine girişmesi gerekmişti. Yalnız bu fanatik hoşgörüsüzlük doğru inancı yaratabilirdi ve bu ilk ve kesin şart idi.

Bu iki tarihî konu tamamen Yahudilere has olduğu söylenerek itiraz edilebilir, bu tarz hoşgörüsüzlüğün ve fanatizmin tamamen ve gerçekten Yahudiye ait olduğu söylenebilir. Ve bu bin kere doğru olabilir ve böyle olduğu için hiç hoşa gitmeyebilir. Çok haklı bir endişe ile, insanlık tarihinde bu doktrinin doğuşunun tarihe henüz bilinmeyen bir şey getirdiği. kabul edilebilir. Fakat bu endişenin, bu iddianın hiçbir faydası yoktur ve şimdi bir olay söz konusudur. Bizim Alman milletimizi bugünkü durumdan çıkarmak isteyen insanlar, filân veya falan şey olmasaydı ne kadar güzel olurdu, diye kafa patlatacak durumda değildirler. Bu adamlar bir verinin, bir olayın nasıl yok edilebileceğini araştırıp bulmalıdırlar. Fakat en şiddetli müsamahasızlıkla dolu olan bir doktrin, ancak ona aynı

şiddetle karşı çıkan, aynı ruh ve aynı şiddetle mücadele eden ve fazla olarak gerçeğe tam uygun yeni bir düşünce getiren, bir doktrinle kırılabilir, yok edilebilir.

Bugün herkes esefle kontrol edebilir ki, zamanımıza göre çok daha hür olan eski devirde, hıristiyanlık kendisi ile birlikte ilk manevî terörü de getirmiştir. O devirden beri dünyanın bu baskı altında yaşamasına karşı hiç kimse bir şey yapamaz. Baskı ancak baskı ile, terör ancak terör ile yok edilebilir. Ve ancak o zaman yeni bir rejim kurulabilir. Siyasî partiler uzlaşmaya eğilimlidirler, fakat felsefi doktrinler asla. Siyasî partiler rakipleriyle bile uzlaşabilirler; felsefi doktrinler ise yanılmaz, şaşmaz olduklarını ilân ederler. Siyasî partiler de başlangıçta tam bir hakimiyet kurmak niyetindedirler. Hemen hemen her zaman filân veya falan doktrine karşı belli bir eğilimleri vardır. Fakat programlarının darlığı, gerçek bir felsefî doktrinin savunması için gerekli kahramanlıktan onları mahrum bırakır. Onların uzlaştırıcıları etrafına zayıf ve küçük ruhları toplar ki, bunlarla bir haçlı seferine çıkılamaz. Bundan dolayı çok defa daha işin başında acınacak küçüklükleri içinde kalırlar. Sistem için mücadeleyi terkederek, sözde "müsbet işbirliği" sayesinde mümkün olduğu kadar süratle, mevcut müesseselerin yemliğinde bir yer kapmaya ve orada mümkün olduğu kadar uzun süre kalmaya gayret ederler. Gayretlerini işte bu amaç ile sınırlarlar. Eğer hareketlerinde daha sert olan bir rakipleri tarafından yemlikten uzaklaştırılacak olurlarsa, o zaman kafalarında bir tek düşünce olur. Zorla veya hile ile "ben de açım" diyenler safının en önüne geçmek, en kutsal kanaatlerini çiğnemek pahasına, kudret helvası sofrasına oturmak. Bunlar siyaset çakallarıdır!

Siyasî bir doktrin hiçbir zaman başka bir siyasî doktrinle birleşmeye yanaşmaz. Önceden kötülediği ve mahkûm ettiği bir durumu kabule de yanaşmaz. Aksine, bu rejimle ve muhalifi olan bütün manevî âlemle mücadele etmeyi, bir kelime ile onları imha etmeyi bir mecburiyet olarak hisseder. Tamamen yıkıcı olan, bu yüzden tehlikesi başkaları tarafından derhal anlaşılan ve birleşik bir karşı koyuş cephesiyle karşılaşan bu kavganın, dünyaya yeni bir ideal görüşü kabul ettirmek için girişilen bütün olumlu kavgalarda olduğu gibi, azimli kavgacılara ihtiyacı vardır. Bir doktrinin zafere ulaşması ancak devrinin en faal, en cesur unsurlarını güçlü bir mücadele teşkilâtı halinde bayrağı altına toplaması şartıyla mümkün olur. Bu unsurların bulunmasından başka, felsefesinin tümü içinden bir takım fikirleri seçmesi, bunlara yeni insan gruplarına, iman maddeleri vazifesini görmeleri için açık ve seçik bir şekil vermesi

gerekir. Herhangi bir siyasî partinin programı gelecek seçimlerde başarı elde etmek için hazırlanan reçeteden başka bir şey değildir, fakat felsefi bir doktrinin programı kurulu düzene karşı, mevcut duruma karşı ve durumun pratik bir görüşüne karşı bir savaş ilanı niteliğini ve değerini taşır. Doktrin için mücadele eden insanların herbirinin, hareket başkanının bütün düşüncelerinden haberdar edilmesine ve onun bütün düşüncelerini bilmesine lüzum yoktur. Esas olan mücadeleyi yapanın az fakat pek önemli bazı temel prensiplerde aydınlatılmış, eğitilmiş olmasıdır. O zaman mücahit bu prensipleri iyice benimseyecek, partisinin ve onun doktrininin zafer kazanması gerektiğine iman edecektir. Bir âsker de büyük kumandanların plânlarına karışmaz. Askere nasıl sıkı bir disiplin davasının haklı ve zafer kazanması gerektiği inancını vermek, kendini buna adaması gerektiğini anlatmak lâzımsa, büyük bir hareketin her tarafına da aynı şeyleri, aynı katı iradeyi vermek gerekir.

Bütün erlerin general olduğu bir ordu ile ne yapılabilir? Aynı şekilde, sadece seçkinlerden kurulu bir siyasî partinin bir doktrini savunmasında ne fayda sağlanabilir? Basit erlere de ihtiyaç vardır, bunlar olmazsa bir iç disiplin kurulamaz.

Bir organizasyon, tabiatı icabı ancak zeki ve yüksek bir kumanda ile ve daha çok hissin rehber olduğu bir kitlenin hizmetiyle devam edebilir. Zeki ve kabiliyetli iki yüz kişilik bir bölük, yüz doksan kişisi daha az kabiliyetli ve on kişisi de yüksek öğrenim görmüş diğer iki yüz kişilik bir birlikten daha zor sevk ve idare edilir.

Sosyal-Demokrasi bu gerçeği iyi değerlendirdi ve en büyük faydayı sağladı. Hakimiyetini halk tabakasına, ordudan henüz terhis olmuş ve orada disiplin görmüş olanlara uzattı. Onlara ordu disiplini kadar sert bir parti disiplini empoze etti. Parti teşkilâtında da subaylar ve erler vardı. Terhis olan Alman işçisi parti içinde er oluyor, Yahudi entellektüel ise subay oluyordu. Sendika memurları da aşağı yukarı astsubay rolünü alıyorlardı. Burjuvazinin başını sallamasına sebep olan durum -yani yalnız cahil denilen kitlenin marksizmi benimsemesi- gerçekte marksizmin başarısının ilk şartı idi. Burjuva partileri aynı biçimde entellektüellikleriyle hareketten âciz, disiplinsiz bir kitle oluştururken, marksizm daha az zeki olan bir insan materyali ile, eskiden Alman subaylarına itaat ettikleri gibi şimdi de Yahudi idarecilere körü körüne itaat eden bir militanlar ordusu oluşturuyordu. Psikoloji meseleleriyle hiç ilgilenmemiş olan Alman burjuvazisi, kendisini daima bu meselelerin üstünde gördü, fiili durumun derin anlamını ve yakın tehlikesini çözmek için düşünmeye

lüzum görmedi. Aksine, sadece entellektüel çevrelerden gelenlerin meydana getirdiği siyasî bir hareketin daha değerli, daha ehliyetli olduğuna ve bu şekilde iktidara gelme şansının daha çok olacağına inandı. Bir siyasî parti kuvvetinin asla üyelerinin zekâ ve bağımsızlık ruhundan değil, manevî kumandayı takip eden disiplin ve itaat ruhundan geldiğini bunlar anlayamadılar. Kat'î olan, esas olan, bizzat şeflerdir. İki birlik çarpıştığı zaman zafer, askerleri ileri derecede stratejik ders gören birliğin değil, kumandası daha iyi, askerleri daha disiplinli, talimli ve körükörüne itaat eden birliğin olacaktır. Felsefî bir sistemi realiteye dönüştürmek imkânını aradığımız zaman bu esaslı mefhumu gözden uzak tutmamalıyız.

O halde, kendi anlayışımızı zafere ulaştırmak için onu bir mücadele partisi haline getirirsek, mantıken bu partinin programı eldeki insan materyalini gözönünde tutacaktır. Hedefler ve sevkedici fikirler ne kadar sağlam ve yıkılmaz olursa, propaganda programı da o kadar akıla ve çoğunluğun psikolojisine uygun olacaktır. Çoğunluğun desteği olmadan en güzel fikirler ebediyen sadece fikir olarak kalacaktır.

Bugün için belirsiz ve zayıf görünen ırkçı fikir, parlak bir başarı elde etmek istiyorsa, ideal sisteminin tümü içinden, bir takım âmir prensipler çıkarmalıdır. Bu prensipler şekil ve esas bakımından büyük bir insan kitlesine empoze edilebilmelidir. Irkçı fikrin doktrinal kavgasında başarının tek garantisi olan bu insan kitlesi Alman işçi sınıfıdır.

İşte bunun içindir ki, yeni partinin programı birkaç esas prensipten, yirmi beş maddeden ibarettir. Bu prensipler halk adamına önce hareketin amaçları hakkında kaba bir fikir verecektir. Bu maddeler, bir ölçüde, davaya taraftar kazandıracak olan bir siyasî inanç beyannamesi meydana getirirler. Ayrıca ortak vazifeyi somutlaştırarak yeni taraftarları birleştirip kaynaştırırlar.

Bütün bunlar olurken, hedeflerinde tam isabet olan parti programı kaleme alınırken, bazı önemli psikolojik düşüncelerin da hesaba katılması gerektiği gözden kaçırılmamalıdır. Zamanla bazı âmir prensiplerin başka türlü ifade edildiği, daha güzel yazıldığı da görülür. Fakat bu çeşit bir teşebbüs kötü sonuç verir. Çünkü böylece, dokunulmaz ve sarsılmaz olarak kalması gereken şey tartışma konusu haline getirilir. Oysa, tek bir nokta, dogmadan ayrı düşerse tartışma sadece yeni bir ifadeyi getirmez ve bilhassa dogmanın aynı cinsten olduğunu ifade etmez, sonu gelmez tartışmalara, genel bir karışıklığa da sebep olabilir. Böyle durumlarda iyiyi tercih etme işine özen gösterilmelidir. Hareketin için-

de çözülmelere sebep olabilecek yeni bir redaksiyon mu, yoksa, şimdilik belki en iyisi olmayan fakat sağlam ve mükemmel bir işbirliği sağlayan otonom bir organizma teşkil eden şekil mi? Bütün araştırmalar gösterecektir ki ikincisini, yani içbirliği koruyanı tercih etmek gerekir. Çünkü değişiklik sadece dış görünüş üzerinde olacağı için bu değişiklikler her zaman mümkün görülebilir ve arzu edilebilir. Fakat büyük tehlike şuradadır ki, insanların basit karakteri, onlara bu meselede hareketin asıl vazifesini programın redaksiyon şeklini hazırlamaktan ibaret olarak gösterebilir. Bu şartlar altında bir fikir için mücadele kuvvet ve iradesi kaybolur, dışa dönük olması gereken faaliyet, program üzerinde iç çekişmelerle yıpranır. Ana hatlarının doğruluğunda şüphe olmayan bir doktrin için, onu geliştirmek isterken o güne kadar granit gibi sağlam kalmış olan parti dogmasını, genel bir tartışma konusu haline getirmektense, realiteye tam uygun olmasa bile, eski ifade şeklini kontrol etmek daha az zararlıdır. Parti henüz başarı için mücadele ederken ifade şeklini değiştirmek imkânsızdır. Bir doktrinin dış yapısını devamlı bir şekilde değiştirerek şüphe ve tereddüt yaratırken, insanları bu doktrinin doğruluğuna gözü kapalı inandırmak nasıl mümkün olur?

O halde esası dış görünüşte değil, derin anlamda aramak gerekiyor. Derin anlamdaki esas değişmez. Ve hareketin çıkarı için, bütün tereddüt ve bölünme sebeplerini bertaraf ederek, onun başarıya ulaşması için gerekli gücü kontrol etmesi temenni edilir. Bu hususta da katolik kilisesinden ders almamız gerekir. Onun doktrinal yapısı birkaç noktada ve çok defa belirli bir şekilde, müşahede ve ilimle çatışmasına rağmen, doktrininden en küçük bir heceyi bile feda etmiyor, böyle bir değişikliği reddediyor. Kilise, karşı koyma gücünün, günün zaten kesin olmayan ilmî verileri ile az çok uyuşmakta olmadığını, bir defa ortaya konmuş olan sarsılmaz ve dokunulmaz dogmalara bağlılıktan geldiğini ve yalnız bunların bir inanç karakteri taşıdığını çok iyi anlamıştır. Onun için de bugün her zamankinden daha kuvvetli bir şekilde ayakta durmaktadır. Hatta, anlaşılmaz hâdiseler ortaya çıktıkça ve bunlar durmadan değişen ilim kanunlarını takip ettikçe, Kilisenin, sayısız insanın gözü kapalı bağlanacağı bir "huzur kutbu" halinde kalacağı kehanetinde bulunabiliriz.

Irkçı fikirlerin zafere ulaşmasını gerçekten ve ciddî olarak isteyen her insan, önce bu zaferin kazanılması için bir mücadele partisinin müdahalesi gerektiği fikrini kavramalıdır. Sonra, böyle bir parti, güvenliğinin, sağlamlığının şartı olan sarsılmaz bir esas kabul etmelidir ki, bu da

onun programıdır. Bu programın redaksiyonunda partinin, devrin anlayışına uyarak taviz verme, imtiyaz verme hakkı yoktur. Aksine, program bir defa en iyi şekliyle tesbit edildikten sonra, ebediyen olmasa bile, harcanan çabalar zaferle taçlandırılıncaya kadar ona bağlı kalmalıdır. Bu sonuçtan önce, programın şu veya bu noktasında tartışma yolunu açacak her teşebbüs partideki birliği bozacak, bu tartışmalara katılan taraftarların mücadele ruhunu zayıflatacaktır. Zaten yapılan bir "ıslahat" yarın aynı şekilde eleştirilmeyecek ve yerini daha iyi bir şekle bırakmayacak demek de değildir. Önüne çıkan engelleri kim devirirse öyle bir yol açmış olur ki, bu yolun başlangıcı görülür, fakat öbür ucu sonsuzluk içinde kaybolup gider.

Genç Nasyonal-Sosyalist Parti, bu eğitim ve öğretimin pratik önemini ve sonuçlarını gözden uzak tutmamalıdır. Alman İşçi Nasyonal Sosyalist Partisi, yirmi beş maddelik programı ile bir temel atmıştır ve bunun değişmemesi lâzımdır. Bu maddeleri eleştirmek ve değiştirmek partinin bugünkü ve gelecekteki üyelerine ait bir iş değildir. Üyelere vazifelerinin neler olduğunu gösteren bu maddelerdir. Eğer böyle olmasa, gelecek nesiller de aynı şekilde hareket ederek, partiye yeni taraftarlarla güç katacakları yerde, güçlerini parti içindeki şekil çalışmalarıyla kaybedeceklerdir. Taraftarların çoğunluğu için hareketin esası, âmir prensiplerimizin metininde değil, bu prensiplere canlılık verebileceğimiz ruhta olmalıdır. Genç hareketimiz öncelikle ismini, sonra da programını işte bu düşüncelere borçludur. Propaganda tarzımız da bu düşüncelere dayanır. Irkçı fikirlerin başarısına yardım etmek için bir halk partisi kurmak gerekti ve bu parti yalnız aydınlardan kurulu bir kurmay heyetini değil, beden işçilerini de içine alıyordu. Böyle bir mücadele teşkilâtı olmadan ırkçı teorilere vücut vermek için yapılan her teşebbüs geçmişte olduğu gibi bugün de gelecekte de sonuçsuz kalacaktır.

Bundan dolayıdır ki, hareketimizin, kendisini ırkçı fikirlerin şampiyonu ve temsilcisi görmek sadece hakkı değil, aynı zamanda görevidir. Nasyonal-Sosyalist Hareketin temel fikirleri ne kadar ırkçı olurlarsa, ırkçılık fikirleri de Nasyonal-Sosyalizme o kadar ait olurlar. Nasyonal-Sosyalizm bu fikirleri gerçekleştirmek istiyorsa, kayıtsız şartsız bu görüşe bağlanmalıdır. Burada da ırkçı fikirleri nasyonal-sosyalizmin dışında temsil için girişilen, zaten çok defa samimiyetten uzak bulunan her teşebbüsün başarısızlığa uğrayacağını belirtmek yine hem hakkı, hem de görevidir.

Bugün herhangi bir kimse hareketimizi ırkçı fikri mukavele ile ka-

bullenmiş olarak itham ederse ona verilecek tek cevap vardır.

-Mukavele ile kabullenmiş olmakla kalmadık. Onu faydalı hale de getirdik.

Çünkü daha önce bu sözden çıkarılan anlam, milletimizin kaderi üzerinde en küçük olumlu etki yapamayacağı şeklindeydi. Bu fikirlerde bir açıklık, belirlilik ve birlik yoktu. Çok defa, az çok doğru, fakat aralarında irtibat olmayan, ayrı ayrı mefhumlar halindeydi. Bazen birbirleriyle çelişkiye düşüyorlardı, öyle olmasa bile aralarında bir bağ yoktu. Çok ufak bağlar olsa bile bunlar, bir partinin kurulmasına imkân vermeyecek kadar zayıftı.

Bu işi yalnız Nasyonal-Sosyalist Parti başardı. Eğer bugün bütün cemiyetler, irili ufaklı bütün gruplar -hatta kanaatimce büyük partiler- "ırkçı" kelimesine sahip çıkıyorlarsa, bu, Nasyonal-Sosyalist Parti icraatının bir sonucudur. Onun çalışması olmasaydı bu cemiyetlerden herhangi birinin aklına "ırkçı" kelimesini telâffuz etmek bile gelmezdi. Bu kelime onlara hiçbir şey ifade etmez, hiçbir şekilde onunla bir ilişkileri olmazdı. Bu kelimeye asıl anlamını yalnız N.S.D.A.P. (Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi) verdi ve onu herkesin diline düşürdü. Her şeyden önce parti kendi propagandasındaki başarı ile ırkçı fikrin kuvvetini gösterdi, başkalarını da hiç olmazsa sözde bir kazanç umdukları için bu fikri kabule yöneltti.

Bu partiler, bugüne kadar her şeylerini bayağı seçim yatırımı olarak kullandıkları gibi, bugün de "ırkçı" kelimesini boş ve faydasız görüyorlar, böylece Nasyonal-Sosyalist Partinin kendi üyeleri üzerindeki cazibesini bertaraf etmeye çalışıyorlar. Bunların "ırkçı" kelimesini ağızlarına almalarının sebebi, kendi devamlılıklarından ve parti doktrinimizin gittikçe büyüyen başarısından duydukları endişedir. Bu doktrinin evrensel önemini ve kendileriyle tehlikeli bir uzlaşmazlık içinde olacağını çok iyi hissediyorlar. Sekiz yıl öncesine kadar bunu bilmiyorlardı. Yedi yıl önce alay ediyorlardı, altı yıl önce mücadele etmeye başladılar, ertesi yıl nefret duydular, üç yıl önce ise lânetliyor, zulme kalkışıyorlardı. Nihayet iki yıl önce bu kelimeyi, öteki kelimeleriyle birlikte bir savaş narası olarak kullanmak üzere onlar da kabul etti. Fakat bütün bu partilerin Alman milletimizin ihtiyacı hakkında en ufak bir fikre bugün de sahip olmadıklarını söylemek yerinde olur. Bunu anlamak için ırkçı kelimesini nasıl bir hafiflikle telâffuz ettiklerini görmek yeterlidir.

Bu sözde ırkçıların bir takım plânlar kurmaları ve durmadan dönüş yapmaları daha az tehlikeli değildir. Bu plânlar daha çok sabit bir fikre

dayanır, aslında belki doğru olabilir, fakat yalnız başına bir mücadele topluluğunun oluşumuna hiçbir faydaları olmaz, böyle bir topluluk kuramaz. Bütün bu insanlar, yarısı kendi düşüncelerinin, yarısı okudukları eserlerin meyvaları olan bu karışımdan meydana getirdikleri bir programla, kendilerini ırkçı fikirlere açıkça düşman ilân edenlerden daha az tehlikeli değildirler. En uygun şartlar altında bunlar ancak kısır nazariyeciler olur, fakat daha çok, bilgisizliklerini ve faaliyetlerinin boşluğunu maskeleyebileceklerini sanarak Tötonların rolünü oynarlar ve önce sakallarıyla palavracı, uğursuz kimselerdir.

Bundan dolayı bütün bu güçsüz teşebbüslere karşı, genç Nasyonal Sosyalist Hareketin sahneye çıktığı devrin hatıralarını anlatmak yerinde olacaktır.

VI. BÖLÜM

İLK ZAMANLARDAKİ MÜCADELE HİTABETİN ÖNEMİ

İkinci bir toplantı hazırlığına girişmemiz gerektiği zaman, 24 Şubat 1924 günü Hofbrauhaus'un düğün salonunda yaptığımız ilk büyük toplantının yankı ve heyecanını hâlâ içimizde hissediyorduk. O zamana kadar Münih gibi bir şehirde her ay veya her onbeş günde bir toplantı yapmamız şüpheli görülürken, artık haftada bir büyük toplantı yapmamız gerekiyordu. Bizi düşündüren ve endişe veren bir tek konu vardı. Acaba toplantıya halk gelecek mi ve bizi dinleyecek mi? Doğrusu benim sarsılmaz kanaatim, halk bir defa gelse muhakkak kalacak ve nutuklarımızı dinleyecektir.

O günlerde Münih'teki Hofbrauhaus düğün salonu biz Nasyonal Sosyalistler için hemen hemen ibadethane gibi kutsal bir önem kazanmıştı. Hemen her hafta aynı salonda bir toplantı yapıyorduk. Her seferinde salon daha kalabalık, dinleyiciler daha heyecanlı oluyordu. Propaganda için önemi olan veya ideolojik bakımdan gerekli görülen her şeyden bahsediliyordu.

O günlerde kimsenin önem vermediği "Savaş sorumluluğu" meselesinden başlıyor, barış anlaşmalarına kadar her şeyi konuşuyorduk. Genç hareketimiz durup dinlenmeden halka pek çok şeyi haber verdi ve bugüne kadar bunların hemen hemen hepsi doğrulandı. Bugün bu konular üzerinde söz söylemek ve yazı yazmak daha kolaydır. Fakat o devirde, büyük bir toplantıda, "Versay Anlaşması" üzerinde, iyi giyinmiş zengin burjuvalara değil de, yolunu şaşırmış proleteryaya hitap etmek, cumhuriyete karşı gelmek, gericilik, kralcılık sayılıyordu.

Daha, Versay Anlaşmasını eleştirici ilk cümleden itibaren "Ya Brest-Litowsk? Brest-Litowsk!" diye klişeleşmiş cevaplar fırlatılıyordu yüzünüze. Kalabalık bunu nefesi kesilinceye, sesi kısılıncaya veya konferansçı onları ikna etmekten vazgeçinceye kadar uluyordu. Böyle bir topluluk karşısında ümitsizlikten başınızı duvarlara vurup parçalamak isterdiniz.

Bu topluluk Versay anlaşmasının bir yüz karası, bir zillet olduğunu, bu dikta'nın milletimizin haklarını görülmemiş şekilde gaspetmek olduğunu ne duymak, ne de anlamak istiyordu. Marksistlerin yıkıcı çalışması ve düşman propagandası bu insanlarda sağduyu ve mantık bırakmamıştı. Bundan şikâyet etmeye bile hakkınız yoktu. Bu korkunç çözülmeyi durdurmak, ona karşı gelmek, durumu apaçık göstererek gerçeklere yol açmak için burjuvazi ne yaptı?

Hiçbir şey!

Bugünün ırkçı havarilerine o zamanlar hiçbir yerde rastlamadım. Belki küçük çevrelerde, çay salonlarında, yahut aynı fikirde olanların muhitlerinde konuşmuş olabilirler. Fakat olmaları gereken yerde, kurtların arasında görünmüyorlardı. Oralarda ancak o kurtlarla birlikte ulumak için bulunuyorlardı. Başlangıçta hareketimizi oluşturan ilk militanlar için, savaş sorumluluğu meselesini enine boyuna incelemenin, tarihî gerçekleri ortaya çıkarmanın gerekli olduğuna inanıyordum. Hareketimizin ilk başarı şartı, büyük kitlelere barış anlaşmasının ne olduğunu öğretmekti. Bu barışı herkesin demokrasinin bir zaferi olarak gördüğü o devirde, biz bu fikre cephe almak, bu anlaşmanın düşmanları olduğumuzu insanların kafasına iyice sokmak zorundaydık. Ta ki acı gerçek sahtelikleri yırtıp çıktığı, asıl nefreti çırıl çıplak ortaya koyduğu zaman bizim bu mesele hakkındaki tutumumuz hatırlansın ve kitlenin güveni artsın.

O devirden itibaren, kamuoyunun yanlış bir tavır aldığı büyük prensip konusunda, bizim halkın gözünden düşmekten ve onun nefretine maruz kalmaktan hiç korkmadan karşı çıkmamız gerektiğinde ısrar ettim.

Nasyonal-Sosyalist Alman İşçi Partisi, kamuoyunun jandarma görevini, bekçiliğini yapmamalı, ona hakim olmalıydı.

O, kitlelerin uşağı değil, efendisi olmalıydı! Özellikle, henüz zayıf olan her hareket için, çok kuvvetli bir rakibin halka anlamsız ve yanlış bir çözüm yolu telkin ettiği ve bunda başarılı olduğu zamanlarda, büyük bir eğilim doğar. Bu eğilim, bilhassa hayalî bir takım delillerin genç hareketin görüşü ile aynı istikamette olması halinde, başkaları ile yürümek, onlarla birlikte bağırma eğilimidir. İnsanların korkaklığı, onları bu durumda kendi görüşlerine bir haklılık gölgesi, böyle bir cinayete iştirak hakkı veren uydurma delilleri daima şevk ve heyecanla aratacaktır.

Genç hareketimizin suni olarak meydana getirilen genel cereyana atılmaktan veya bu cereyan tarafından sürüklenmekten kurtarmak için azamî bir enerjiye ihtiyaç vardır. Bu konuda bir hayli tecrübem oldu. Bu-

nun son örneği, Alman milletinin devamlılığına hiç önem vermeyen bizim basının Güney Tyrol problemine korkunç bir önem verdiği sırada göze çarptı. Bir çok kimse ve partiler bu basının kimin için çalıştığını araştırmadan, Yahudilerin hazırlayıp yön verdiği kamuoyundan korkarak onların gürültüsüne kapıldılar.

Biz Almanların bugünkü durumda, çökmekte olan dünyada tek kurtuluş yolu olarak görmemiz gereken bir sisteme karşı girişilen mücadeleye budalaca katıldılar. Vatansız ve beynelmilel Yahudi yavaş yavaş fakat başarısından emin olarak boğazımızı sıkarken, bizim sözde vatanseverler, dünyanın yalnız bir noktasında bile olsa Yahudi-mason baskısından kurtulmak, bu beynelmilel ideoloji zehirine karşı milliyetçi bir hareketle karşı çıkma cesaretini gösteren adama ve sisteme karşı köpek gibi uluyorlardı. Zayıf karakterliler için fırtınanın önüne perde germek, kamuoyunun gürültüsüne teslim olmak çok cazip bir şey oldu.

Bu, gerçekten bir teslim olma durumudur. İnsanlar, iç sahtekârlık ve rezillikleriyle böyle bir şeyi kabul etmeyebilirler, hatta vicdanen de kabul etmeyebilirler, fakat doğru olan şudur ki, onları başkaları ile birlikte yürümeye sevkeden şey, yalnız âdilikleri ve Yahudi tarafından tahrik edilen halk galeyanından korkmalarıdır. Diğer bütün sebepler hatalarını bilen küçük günahkârların acınacak hile ve kurnazlıklarından başka bir şey değildir.

İşte o zaman, hareketin yön değiştirmesine engel olmak için demir yumruğu indirmek gerekti. Kamuoyunun tutuşturulmuş, alev alev kabarmış olduğu bir sırada bu yönde herhangi bir teşebbüs popüler olamazdı, halk tarafından tutulamazdı. Hatta teşebbüste bulunacaklar için öldürücü bir tehlike de olabilirdi. Fakat tarihte, böyle anlarda giriştikleri teşebbüsten dolayı taşa tutulmuş, sonra gelecek nesillerin minnet ve şükranını kazanmış insanlar az değildir. Bir hareket, halin geçici takdirini değil buna dikkat etmelidir.

Böyle zamanlarda filan veya falanın bir iç korkuya düşmesi mümkündür. Fakat o, böyle bir zamandan sonra kurtuluş zamanının da geleceğini ve dünyayı manevi yönden ıslah etmek isteyen bir hareketin hale değil, geleceğe hizmet etmesi gerektiğini unutmaz.

Burada şunu da söyleyebiliriz ki, tarihte en büyük ve en sürekli başarılar başlangıçta en az anlaşılmış olan teşebbüslerdir. Çünkü görüş ve arzuları, o zamanki kamuoyunun şiddetli muhalefetine maruz kalmıştır. İlk büyük toplantımızdan itibaren biz bu konuyu dikkate aldık.

Biz gerçekten hiçbir zaman "kitlenin ihtiraslarını okşamadık". O

yıllarda hitap ettiğim insanlara hemen hemen her zaman inandıklarının aksini söylüyordum ve benim gerekli gördüğüm şey için onlar aksi kanaati taşıyorlardı. Bu durumda yapılacak iş, iki saat içinde iki üç bin kişinin kanaatlerini değiştirmek, darbe üstüne darbe indirerek kanaatlerinin temelini yıkmak, onları kendi kanaat ve görüşlerimize çekmek.

Kısa bir zaman içinde esaslı bir şey öğrendim. Düşmanın elinden önce silâhını almayı. Çok geçmeden rakiplerimizin, bilhassa toplantılarımızda bize ters konuşma yapan hatiplerin, aynı şekilde itiraz ettiklerini, hep aynı nutukları söylediklerini gördüm. Bu hâdisenin çok muntazam cereyan etmesi, aynı hedefe yönelen bir eğitimi aldıklarını belli ediyordu. Gerçektende böyle idi. Bu vesile ile rakiplerimizin propagandalarının ne derece disiplin altına alındığını ölçmemiz mümkün oldu.

Bu propagandayı etkisiz hale getirmekle kalmayıp, onu hazırlayanları kendi silâhları ile mağlup etmenin çaresini bulmuş olmam, bana bugün bile gurur veriyor. İki yıl sonra bu sanatın ustası olmuştum.

Her nutuktan önce olası itirazların şeklini ve özünü tahmin edip, aynı nutuk içinde, önce onların üzerinde durmak gerekiyordu. Daha sözün başında mümkün ve muhtemel olan itirazları ele alıp bunların bir esasa dayanmadığını ispat etmek gerekir. Kafasına doldurulan itirazlarla toplantıya gelen fakat iyi niyetini muhafaza eden dinleyici, ona telkin edilen itirazların çürütüldüğünü görünce daha çabuk kazanılıyor. Ona öğretilenler böylece siliniyor ve tasfiyeye uğruyor, konferansa olan ilgileri gittikçe artıyordu. Önce askerler karşısında "hoca" sıfatıyla, "Versay Anlaşması" üzerine verdiğim ilk konferans metnini daha sonra işte bunun için değiştirdim ve o günden itibaren "Brest-Litowsk ve Versay Barış Anlaşmaları" üzerinde konuşmaya başladım.

Çünkü tartışmalar sırasında, çok kısa bir zamanda anlamış bulunuyordum ki, halk Brest-Litowsk Anlaşması hakkında hiçbir şey bilmiyor, fakat becerikli bir parti propagandası bu anlaşmayı onlara tarihin en şiddetli ve çirkin anlaşması olarak göstermiş bulunuyordu. Bu yalanın büyük kitlelere ısrarla sunulmuş olması, milyonlarca Almanın Versay Anlaşmasını neden bizim Brest-Litowsk'ta işlediğimiz cinayetin haklı bir cezası olarak karşıladığını da izah eder. Bu insanlar Versay Anlaşması aleyhindeki mücadeleyi haksız buluyorlardı ve onlarda samimî bir nefret uyandırıyordu. Tüyler ürperttiği kadar da küstahça olan "tashih" deyiminin Almanya'da tutunmasının ve kabul edilmesinin sebeplerinden biri de budur.

Yalan ve riyadan başka bir şey olmayan bu formül, yolunu şaşırmış milyonlarca vatandaşımıza işte bunun için yüksek bir adaletin hük-

mü gibi göründü. Korkunç bir şeydi bu, fakat böyleydi. Bunun en iyi ispatı, öncelikle Brest-Litowsk anlaşması üzerinde açıklama yaparak Versay Anlaşması aleyhindeki propagandanın başarıya ulaşmasıdır. İki anlaşmayı madde madde karşılaştırıyor, bunlardan birinin ötekine nazaran sonsuz derecede insanî olduğunu, ötekinin de son derece korkunç ve gayri insanî olduğunu ispat ediyordum. Sonuç çok parlak oluyordu.

Bazen bu konuda iki bin kişilik toplantılarda, bazen de üç bin altı yüz gözün üzerimde toplandığı zamanlarda konuşuyordum. Ve üç saat sonra önümde, hareketlenmiş, kutsal bir nefretle dolmuş, sınırsız bir hiddetle canlanmış bir kitle görüyordum. Bir kere daha binlerce kişilik bir topluluğun kalbinden ve beyninden büyük bir yalan sökülüp atılıyor, onun yerine gerçek yerleştirilmiş oluyordu. O sıralarda "Dünya Savaşının Gerçek Sebepleri" ve "Brest Litowsk ve Versay Barış anlaşmaları" konularında iki konferansın en esaslı konular olduğunu anladım ve bunları belli aralıklarla yenilenen şekillerle defalarca tekrarladım. Hareketimizin, aralarından ilk taraftarlarını topladığı insanları, hiç olmazsa bu noktada bilgilendirmek için bu konferanslara devam ettim. Bu toplantıların benim için şöyle bir faydası oldu.

Yavaş yavaş büyük topluluklara hitap eden bir hatip kimliğine bürünüyor, dokunaklı çıkışlar yapmasını, binlerce insan alan bir salonda yapılması gereken jestleri öğreniyordum.

Bugün kamuoyunda bir değişiklik meydana getirmekle övünen partilerin o devirde milletin gözünü bu doğrultuda açmak için bir çaba harcadıklarını görmedim. Yukarıda da bahsettiğim gibi, bazı küçük muhitlerde bu konularda yapılan bir iki fikrî konuşma istisnadır. Sözde milliyetçi bir politikacı bu anlamda bir konferans verdiği zaman, daima onun kanaatlerini zaten paylaşan bir kalabalığa hitap ederdi ve ileri sürdüğü deliller dinleyenlerin kanaatlerini pekiştirirdi.

Fakat önemli olan bu değildi. Önemli olan, o güne kadar yetişme tarzları ve inançları ile düşman kampında bulunanları eğiterek ve propaganda ile kazanmaktı. Milletin gözünü açmak için beyannamelerden de faydalandık.

Orduda bulunduğum sırada hazırladığım bir beyannamede Brest-Litowsk ve Versay Anlaşmalarını karşılaştırmıştım. Bu beyanname çok basıldı ve çok yayıldı. Daha sonra onu partiye tekrar yayınlattırdım. Bu seferde etkisi fazla oldu. ilk toplantıların özelliği, bütün masaları beyannamelerin, gazetelerin, broşürlerin doldurması idi. Fakat asıl çabamızı hitabet üzerinde gösteriyorduk.

Birinci kitapta da anlattığım gibi, dünyayı değiştiren bütün büyük olaylar yazı ile değil, sözle meydana getirilmişti. Bir kısım basında bu konuda uzunca süren bir tartışma açıldı ve tabiî bu fikre en çok karşı çıkanlar bilhassa bizim tilki burjuvalarımız oldu. Fakat bu şekilde davranılması şüphecileri susturdu. Burjuva aydınlarının bu fikre itiraz etmelerinin tek sebebi kitleyi sözle etkileme becerisinden mahrum oluşlarıydı. Çünkü onlar her zaman kalemle faaliyet göstermişler, gerçek bir propaganda etkisi olan söz söyleme faaliyeti göstermemişlerdir. Böyle bir tutum, kaçınılmaz bir şekilde bugün bizim burjuvalarımızı niteleyen vasıflar getirir, yani onlara kitleye etkilemek ve baskı kurmak için gerekli psikolojik içgüdüyü kaybettirir. Bir hatip konferansını verirken kitleden gerekli düzeltmeleri alır, dinleyicilerinin onu ne derece takip edebildiklerini ve anladıklarını ölçebilir, sözlerinin onu arzu edilen neticeye götürüp götürmediğini anlayabilir, fakat bir yazar okurlarını hiç tanımaz. Bundan dolayı da yazar hareketli dinleyicilere, gözlerinin önünde bulunan kalabalığa hitap edemez. O, açıklamasına daha genel bir karakter vermek zorundadır. Bu yüzden, bir dereceye kadar suplesini ve psikolojik inceliği yitirir. Genel olarak iyi bir hatip her zaman daha iyi yazma imkânına sahiptir, fakat iyi bir yazar, bu sanatta uzun zaman çalışamazsa, iyi konuşamaz. Şunuda eklemek gerekir. Kitle insanı umumiyetle tembeldir, eski alışkanlıklarına ve göreneklerine bağlı kalır, kanaatlerine aykırı düşen, ona beklediğini vermeyen bir yazıyı eline almaz, okuma zahmetine katlanmaz. Herhangi bir eğilimde olan bir yazının, aynı eğilimde olan kimseler tarafından okunması şansı daha fazladır. Yalnız bir beyanname ve afişin daha fazla okunma şansı vardır, çünkü bu yazılar kısadır, aksi kanaat sahibinin geçici dikkatini çeker. Her çeşit resim ve filmde daha fazla ilgi toplar. Çünkü insan bunlara bakarken kafasını çalıştırmaz, bakması ve kısa yazıları okuması yeter. Pek çokları da, az çok uzun olan bir yazıyı okumaktan ziyade, resimle gösterilenini benimser. Bir insanın yorucu bir yazıdan çıkaracağı ispatı, resim çok daha kısa bir zamanda, hatta bir anda verir. Fakat daha da önemlisi, bir yazının hangi ellere düşeceğini bilmemektir, bununla beraber yazı aynı formu muhafaza etmek zorundadır. Yazının etkisi umumiyetle redaksiyonun entellektüel seviyeye veya onu okuyacak çevrenin özelliklerine göre olur. Büyük kitlelere hitap eden bir kitap, aydın tabakalara hitap eden bir kitaptan tarz ve seviye bakımından ayrı olmalıdır.

Yazı ancak böyle bir uyum sonucu hitabete yaklaşabilir. Hatip, kitaptaki aynı konuyu istediği kadar tekrar edebilir. Eğer büyük bir halk

hatibi ise, dahi bir hatip ise, aynı konuyu hiçbir zaman aynı şekilde, aynı plânda işlemeyecektir. Kendisini büyük kitleler tarafından sürüklenmeye terkedecektir. Ham bulunan dinleyicilerin kalbine nüfuz etmek için her zaman lüzumlu sözleri bulacaktır. En ufak bir hata yaparsa, canlı düzeltme önünde bulunacaktır. Evvelce de söylediğimiz gibi, şu hususları dinleyicilerin yüzlerinden okuyabilir. İlkönce onların anlayıp anlamadıklarını, genel izahı takip edip edemediklerini, daha sonra da kendisinin haklı olduğuna dinleyicileri ne derece inandırdığını görür. Eğer anlaşılmadığını farkederse, açıklamasını öyle basitleştirecek ki, dinleyicilerin en aptalı bile anlayabilsin. Kendisini takip edemediklerini görürse konuşmasını yavaşlatacak, ağır ağır, derece derece götürecektir ki, en zayıflar bile takip edebilsin. Eğer kendisine hak verilmediğini tesbit ederse, fikirlerini doğrulamak ve desteklemek için yeni yeni örnekler alacak, onların akıllarına gelen fakat söylemedikleri itirazlara kendiliğinden inandırıcı cevaplar verecek, delililer ileri sürecektir. Ta ki yüzlerinden ikna olduklarını, ona hak verdiklerini, teslim olduklarını anlayıncaya kadar.

Mesele, insanları körü körüne saplandıkları fikirlerden kurtarmaktır. Bu fikirler mantığa dayanmazlar, çoğu şuursuzdur ve duyular içine demir atmıştır. Bu içgüdüsel antipati engelinin, hırslı nefretin, hasım kanaatin üstesinden gelmek, ilmî bir fikirdeki kusur ve hatayı düzeltmekten bin kere daha zordur. Yanlış bilgiyi ve bilgi noksanlığını öğretim yoluyla düzeltmek ve tamamlamak mümkündür, fakat aynı şekilde hissin mukavemetini mağlup etmek kolay değildir. Bunun üstesinden gelmek ancak esrarlı güçlere başvurmakla mümkündür. Ve bunu yapabilecek olan da yazar değil, hatiptir. Bu iddianın en belirli ispatı şudur. Burjuva basın, genellikle ustaca hazırlanmasına, memleketimize milyonlarca nüsha gazete dağıtılmasına rağmen, büyük halk kitlesinin burjuva âlemi ve amansız bir düşman olmasını önleyememiştir. Bütün bu gazete tufanı ve entellektüellerin her sene meydana getirdikleri kitaplar, aşağı tabakaları oluşturan milyonlarca insan üzerinden, yağlı bir meşin üzerinden kayıp giden su gibi akıp geçmiştir. Bu durumu ancak iki şekilde izah edebiliriz. Ya, burjuva âleminin edebî eserlerindeki içeriğin hiçbir değeri yoktur, ya da yalnız yazı ile kitlenin kalbine nüfuz etmek mümkün değildir. Tabiî bu, söz konusu edebiyat ne kadar psikolojiden mahrum ise, o kadar doğru olur. Zaten durum da böyledir. Bizim bu iddiamıza, (Berlin'de çıkan milliyetçi bir gazetenin yaptığı gibi) marksizm edebiyatının, bilhassa Karl Marks'ın asıl eserinin etkisiyle, aksi iddialarla ve bu aksi iddialarının ispatlandığını söyleye-

rek çıkmasınlar. Yanlış bir tezi desteklemek için böyle deliller hiç bir zaman ortaya sürülmemiştir. Marksizmin halk kitleleri üzerinde şaşırtıcı bir etki meydana getirmesi hiçbir şekilde, Yahudi düşüncesinin yazılı olarak ifadesi, bu yoldaki çabaları değildir. Tam aksine, onların başarısına sebep, işçi kitlelerine uzun yıllar boyunca yapılan sözlü propaganda selidir. Yüz bin Alman işçisi arasından Karl Marks'ın eserini bilen yüz kişi çıkmaz. Oysa bu eseri entellektüeller ve bilhassa Yahudiler bin defa fazla okumuşlardır. Aslında bu eser büyük kitleler için değil, dünyayı fethetmek isteyen Yahudi makinesini idare eden ekip için yazılmıştır. Daha sonra da bu makineyi başka bir yakıtla, basınla ısıttılar. Marksist basınla bizim burjuva basını ayıran fark şudur. Marksist basında yazı yazanlar propagandacılardır. Burjuva basın ise propaganda işini kötü yazarlara bırakmıştır. Yazı odasına hemen her seferinde bir mitingden çıkarak giren meçhul sosyalist yazar, hitap ettiği kitleyi herkesten iyi bilir. Fakat burjuva yazıcısı, yazı odasından çıkıp kitle ile karşılaştığı zaman bu kitlenin kokusundan hasta olur ve onlara yazı diliyle hitap ettiği zamanda çok güçsüz kalır.

Marksizme milyonlarca işçiyi kazandıran şey, marksist kilisenin papazları tarafından, yani marksist büyükler tarafından yazılan yazılar değil, yorulmak bilmeyen onbinlerce tahrikçinin gerçekten muazzam propagandası olmuştur. En büyük kin havarisinden küçük sendika memuruna, güvenilen adama ve tartışmalara katılan hatibe kadar bütün tahrikçiler, sigara dumanı ile dolu birahanelerde yüzbinlerce toplantı yapmışlar ve buralarda halk hatipleri kitlenin kafasına çekiçle vurur gibi, marksist fikirleri doldurmuşlardır. Böylece insan malzemesini çok iyi tanıdılar. Bu da onlara kamuoyu kalesini hücumla ele geçirmek için gereken silâhları seçme imkânını verdi. Sonra muazzam gösteriler, yüz binlerce insanın katıldığı yürüyüşler yaptılar, sefil insanlara küçük birer solucan oldukları halde, alev çıkaran nefesiyle bir gün, nefret ettikleri burjuva âlemini yıkacak olan canavarın üyesi oldukları hissini ve kanaatini verdiler, onun nihaî zaferinden sonra proleterya diktatörlüğünü kutlayacakları günün geleceğine inandırdılar. Bu propaganda böylece sosyalist basını okumaya hazır hale getirildi. Fakat bu basında da yazıdan ziyade hitabet vardı. Çünkü burjuvazi kampında profesörler, edipler, nazariyecileri ve yazarlar yazı yazarken ve bazen konuşmayı da denerlerken, marksist basında hatipler konuşuyor ve bazen de yazı yazmayı deniyorlardı. Ve Yahudi, bilhassa bu konuda, yalan diyalektiğindeki ustalığı ve suplesi ile, yazar görünüp, yazıyla anlatan propagandacı bir hatip olarak kalır.

İşte bundan dolayı, büyük ölçüde Yahudileşmiş olduğu için büyük kitleleri eğitmekte hiçbir menfaati olmayan burjuva basın, milletimizin en kalabalık tabakalarının fikri üzerinde hiç bir etki yapamaz. Peşin hükümleri mağlup etmek ne kadar zordur, bunların yerine başka şeyleri koymak, en küçük bir başarıya ulaşmak için ne gereklidir? Bütün bunları sinirleri hassas olan bir hatip, konferansın verildiği saatte, sonucun ne derece etkili olabileceğini ölçebilir. Aynı hatibin aynı konudaki konferansı, sabahleyin saat 10'da, öğleden sonra saat 3'te ve akşam yemeğinden sonra ayrı ayrı etki eder. Henüz bir müptedi olduğum zamanlarda, bazen konferanslarımı sabahleyin veriyordum. Bunlardan birini Münih'in Kindlkeller birahanesinde düzenlemiştik. Bu, o zamanlar Münih'in en büyük salonuydu, bu yüzden riski de fazlaydı. Amaç, Alman topraklarında baskı ve zulme karşı bir gösteri yapmaktı. Taraftarlara ve toplantıya katılacaklara kolaylık olsun diye konferansı, bir Pazar günü saat 10'da vermeyi tasarladım. Netice ümit kırıcı, fakat son derece ders verici oldu. Salon dopdolu idi, bu iyi bir etki yaptı. Fakat dinleyiciler buz gibi soğuk duruyorlardı. Kimse hararetlenmiyordu. Ben de bir hatip olarak dinleyicilerle hiçbir irtibat, hiçbir bağ kuramadığım için kendimi çok kötü hissetmiştim. O gün her zamankine göre daha kötü konuştuğumu sanmıyorum. Fakat konuşmam hiç etkili değildi. Salonu üzüntü ile, fakat büyük bir tecrübe kazanarak terkettim. Daha sonra aynı tecrübeler aynı sonucu verdi. Buna şaşırmamak gerekir. Bir tiyatroya gidiniz, bir piyesi saat 3'te, sonra aynı piyesi aynı aktörlerle saat 8'de seyrediniz, aradaki intiba ve etki farkı sizi hayretler içinde bırakacaktır. Hassas ve kendi ruh hallerini bilen bir insan derhal anlayacaktır ki, öğleden sonra seyredilen bir temsil, akşam seyredilen bir temsilden daha az etkili olmaktadır. Bunun böyle olduğunu sinemada daha iyi anlarız. Çünkü tiyatroda aktörün öğleden sonra ve akşam temsillerinde kendini aynı şekilde rolüne vermediği iddia edilebilir, fakat saat 12'de gösterilen film, akşam 9'da gösterilen filmden başkası değildir. Yer gibi, saat de insan üzerinde ayrı etki yapar. Öyle yerler olur ki, güçlükle anlaşılan sebepler yüzünden çok soğuk, donuk olur, fakat bir atmosfer yaratmak için girişilen bu teşebbüse karşı da şiddetle mukavemet gösterir. İnsandaki hatıralar, geleneksel imajlar da kesin bir etki yapabilirler. Bayreuth'te temsil edilen bir Parsifal, dünyanın herhangi bir yerinde temsil edilmesinden çok daha başka bir intiba ve etki verir. Eski bir sınır şehrinde, festival yapılan tepenin üzerindeki evin güzelliği başka hiçbir yerde bulunmaz. Bütün bu hallerde mesele, insanın iradesinin kısmen zayıflamasıdır.

Bu, bilhassa insanların bir takım peşin hükümlerle geldiği, fakat onları bu hükümlerden vazgeçirmek istediğiniz toplantılarda görülür. Sabahleyin ve gün boyunça, insanların irade kuvveti, onlara yabancı bir fikir, yabancı bir irade telkin için girişilen teşebbüslere büyük bir enerji ile karşı koyar. Fakat akşamları, daha büyük bir irade kuvveti karşısında mağlûp olurlar. Çünkü bu çeşit toplantıların her biri aslında iki zıt kuvvet arasındaki mücadeleden başka bir şey değildir. Büyük bir hitabet ve hakim bir havari kabiliyeti olan kimse, ruh ve irade zindeliğine sahip olanlardan ziyade, mukavemet güçleri tabiî bir şekilde azalmış olan kimselere, yeni bir fikri daha kolay kabul ettirebilir.

Aynı amaca, katolik kiliselerinin suni şekilde meydana getirilen esrarlı loşluğunda, yakılan şamdanlarla ulaşılıyor. Hatip, fikrini değiştirmek istediği hasımları arasındaki bu mücadelesinde, propagandanın psikolojik şartları hakkında açık bir bilgi sahibi olur. İşte bu, yazarda yoktur. Bundan dolayı yazıların etkisi sınırlıdır. Umumiyetle, zaten mevcut olan kanaat ve görüşleri pekiştirmekten başka bir şeye yaramazlar. Tarihî büyük ihtilallerin hiç biri yazılarla meydana getirilmemiştir, yazılar sadece bu ihtilâllere refakat etmişlerdir. Eğer, uslûp sahibi demagogların idare ettiği bir tahrikçiler ordusu olmasaydı, bunlar ızdırap çeken halkın ihtiraslarını tahrik etmeseydi, Fransız ihtilâli, bütün Avrupa'ya dehşet salan o korkunç olay, felsefî teoriler arasından çıkıp gerçekleşmezdi. Bunun gibi, yakın zamanların en büyük sarsıntısı olan Rusya'daki bolşevik ihtilâl de Lenin'in yazıları ile meydana gelmiş değildir. Bunu meydana getiren, irili ufaklı sayısız havarilerin, nefret saçan konuşmaları, sözlü propagandaları olmuştur. Okuma-yazma bilmeyen Rus halkı komünist ihtilâline Karl Marks'ı okuyarak kapılmıştır, aynı fikrin hizmetinde olan binlerce tahrikçinin onlara cennetin bütün nimetlerini vaadetmelerine kapılmıştır. Bu, her zaman böyle olmuştur ve hep böyle olacaktır. Pratik kavrayıştan tamamen mahrum olan bizim Alman entellektüellerimiz, bir yazarın bir hatipten daha zeki olduğuna inanırlar. Bu kanaat, evvelce söylediğimiz milliyetçi bir gazetede çıkan makale ile de yayılmıştır. Bu makalede, meşhur bir hatibin nutkunu okuduğu zaman insanın çok defa hayal kırıklığına uğradığı söyleniyordu. Bu bana, harp sırasında elime geçen başka bir tenkit yazısını hatırlattı. Bu tenkit yazısında, o zaman Muhimmat Bakanı olan Lloyd George'un nutukları âdeta mercekle tetkik ediliyor, bunların ilim ve ahlâk bakımından ikinci derecede nutuklar olduğu, bayağı kaba neticeler elde etmeye matuf bulunduğu hükmü veriliyordu. Daha sonra bu nutuklardan birkaçını bir broşür halinde basılmış ola-

rak elde ettim. Bizim kalem şövalyesinin kitle ruhunu harekete geçirme sanatının ve psikolojisinin, bu şaheserler karşısında nasıl bir anlayışsızlık içinde olduğunu düşünerek, verdiği hükme kahkaha ile gülmekten kendimi alamadım. O kalem şövalyesi bu nutukları kendi dolgun kafasına yaptığı tesirlere göre değerlendiriyordu, oysa büyük İngiliz demagogu onları sadece dinleyici kitlesi için, daha geniş mânada, bütün İngiliz milleti için, azamî derecede tesir edebilmek maksadıyla hazırlamıştı. Bu açıdan bu İngilizin nutukları bir şaheserdi. Çünkü halk tabakalarının ruhunu çok iyi bildiğini ispat ediyordu. Ve tesirleri de pek muazzam oldu.

Bir Bethmann-Hollweg'in dil dolaşıklığı ile bu nutuklar karşılaştırılsın. Görünüşte Bethmann-Hollweg'in nutukları şüphesiz daha akıllıca idi, fakat gerçekte, tanımadığı milletin hitap etme kabiliyeti olmadığını gösteriyorlardı. Serçe kafalı ama tahsil görmüş bir Alman yazarcığı, İngiliz Bakanının kitle üzerindeki tesirleriyle ölçülmesi gereken nutuklarını, bilgiden kavrulmuş kendi zihnine yaptığı tesirle ölçüyor ve onu, konuşmaları kendini daha çok tatmin eden bir Alman devlet adamı ile mukayese ediyordu. Lloyd George deha bakımından Bethmann Holweg'e eşit değil, ondan bin defa üstün olduğunu, nutuklarına, milletinin kalbini kazandıracak bir şekil ve uslûp vermekle ispat etmişti ve o millet bu nutuklarla kayıtsız şartsız ona itaat etmişti. Bu İngilizin büyük kabiliyetini gösteren şey, iptidaî bir dil, basit bir uslûp kullanması ve anlaşılması çok kolay misaller vermesiydi. Çünkü bir devlet adamının milletine hitaben söylediği nutkun değerini, bir üniversite profesörünün üzerinde bıraktığı tesirle değil, bizzat millet üzerinde yaptığı tesirle ölçmek gerekir. Bir hatibin deha ölçüsünü yalnız bu verir. Birkaç yıl önce yoktan var olan ve bugün milletimizin iç ve dış düşmanlarının baskılarına lâyık görülen hareketimizin hayret verici gelişmesi, bizim yukarıdaki fikri anlamış ve tatbik etmiş olmamızdan ileri geliyor. Bir hareket için parti edebiyatı ne kadar esas olursa olsun, bu edebiyatın gayesi, aksi kanaatte olan kitleleri fethetmek değil, büyük veya küçük şeflerin terbiyesini tamamlamak, onları mütecanis hale getirmektir. İnanmış bir sosyal demokrat veya mütaassıp bir komünist, bizim tenkidlerimizi incelemek veya felsefemize bir göz atmak için bir nasyonal-sosyalist kitabı veya broşürünü, pek nadir ve istisna hallerde satın alır. Bunlar, eğer kendi partilerinin damgasını taşımıyorsa, gazete de okumazlar. Zaten okumanın da faydası pek az olacaktır. Çünkü bir tek gazete nüshasının etkisi azdır. Devamlı okuyucusu olmayan

bir kimseye tesir edemez. Hele para verip alması söz konusu ise o kimse, sırf objektif bilgi edinme arzusu ile düşman bir gazeteye abone olmaz. Bunu ancak on binde biri yapar. Partinin yayın organını yalnız hareket tarafından kazanılmış kimseler alır ve harekete dair haberleri takip eder.

Beyanname veya ilân ise bambaşka bir şeydir! Bilhassa parasız olduğu zaman herkes onu almaya hazırdır. O sırada dillerde dolaşan bir konu ile ilgili ise ve bunu cazip bir şekilde belli ediyorsa, onu anlamak için daha gönüllü olur. Az çok bir dikkatle onu gözden geçirince bu ilân ile yeni görüşlere, yeni fikirlere doğru cezbedildiğini hisseder, hatta bu yeni hareketle ilgilenmeye de başlar. Fakat en iyimser durumda bile bu sadece hafif bir iticilik verir, kesin bir karar verdirmez. Çünkü ilân da fazla bir şey anlatmaz ve tesiri onu okuyanın terbiye ve bilgisine göre değişir. Onun için en iyi tesir vasıtası yine büyük halk toplantıları yapmak ve burada konuşmaktır. Büyük halk toplantısı şunun için zarurîdir. Bu toplantıda, genç bir hareketin müstakbel taraftarı sıfatıyla başlangıçta yalnız olduğunu hisseden adam, yalnızlık korkusundan kolayca kurtulur, ilk defa daha geniş bir topluluk imajını alır. Bu da insanın cesaretini arttırır ve ona bir huzur verir. Bu aynı adam, kendi arkadaşları olan bir bölük veya taburla hücuma geçtiği zaman, tek başına olduğu zaman duyamayacağı bir rahatlık, kaygısızlık duyacaktır. Fakat etrafında başkaları bulunduğu zaman biraz daha emniyet içinde olacaktır. Aslında bunun aksini ispat eden bir sebep vardır ama, yine böyle hisseder.

Büyük bir nümayişteki topluluk yalnız, tek kalmış şahsı takviye ve teselli etmekle kalmaz, birliği de meydana getirir ve birlik ruhu yaratılmasına yardım eder. Yeni bir doktrinin ilk temsilcisi sıfatıyla teşebbüsünde veya atölyesinde büyük güçlüklerle karşılaşan insan, acele bir desteğe ihtiyaç duyar ve bunu büyük komisyonun üyesi, militanı olmakta bulur. Bu komisyona ait olduğu intibahını ilk defa, büyük müşterek toplantıdan alır. Kendini çok küçük hissettiği küçük atölyesinden veya büyük bir fabrikadan gelip ilk defa büyük bir halk toplantısına katıldığı, aynı inancı taşıyan binlerce insanın arasında bulunduğu zaman edinir bu intibaı. Sonra, henüz kendini arayan bir kimse ise, üç dört bin kişilik bir topluluğun ortak heyecanı ve büyük telkin gücü ile sürüklendiğini hisseder. Başarılar gözle görülür derecede ise, yeni doktrinin iyi bir esasa oturduğunu binlerce kişi doğruluyorsa, eski anlayışına göre doğru sandığı şeyler üzerinde onda ilk defa bir şüphe uyanmışsa, o zaman, kitle ruhu, kitle telkini dediğimiz mucizevî etkiye kaptırır kendini. Her birinin içinde binlerce insanın ira-

desi, arzuları ve kuvveti toplanır. Böyle bir toplantıya gelirken tereddütlü, kararsız olan bir insan, oradan ayrılırken huzur ve güvenlik içindedir. O artık bir topluluğun üyesi olmuştur. Nasyonal-Sosyalist Hareket bu hususu hiçbir zaman unutmamalı ve bilhassa her şeyi bildiğini zanneden fakat kendi sınıflarının hakimiyeti ile bir devleti ve kendi devamlılıklarını yitirmiş olan kibirli burjuvaların tesirine kapılmamalıdır. Evet, burjuvalar gerçekten zekidirler, her şeyi bilir, her şeyi anlarlar, yalnız Alman milletinin marksizmin kucağına düşmesini önlemeyi bilemediler. Bu noktada en sefil, en acıklı âcz içinde olduklarını, kendileri hakkındaki yüksek kanaatin de kibirlerinin ifadesinden başka bir şey olmadığını gösterdiler. Oysa, bir atasözüne göre, kibir ve aptallık aynı ağacın meyvasıdırlar. Eğer bugün burjuvalar hitabete az önem veriyorlarsa, bunun sebebi şaheserlerinin ne derece güçsüz, âcz içinde kaldığını anlamalarıdır.

VII. BÖLÜM

KIZIL CEPHEYE KARŞI SAVAŞ

1919, 1920 ve 1921 yıllarında burjuvaların toplantılarına ben de katıldım. Bu toplantılar benim üzerimde her zaman, küçükken içtiğim bir kaşık balık yağının tesirini yapmışlardır. Bu yağı yutmak gerekiyordu. Belki çok iyi bir şeydi ama tadı iğrençti! Alman milletini iplere bağlayıp bu burjuva toplantılarına zorla sürüklemek mümkün olsaydı, içeri girdikten sonra toplantı sonuna kadar kapılar kilitlenseydi, o takdirde ve ancak birkaç asır sonra bir başarı belki sağlanabilirdi. İtiraf edeyim ki, o zaman da hayatın benim için hiçbir cazibesi kalmazdı ve o şartlar altında bir Alman olmamayı tercih ederdim. Allah'a şükürler olsun ki, böyle bir durum yok. Sağlam ve bozulmamış Alman milletinin, burjuva toplantılarından, şeytanın mukaddes sudan kaçması gibi daima uzak durmasına hiç şaşırmamak lâzım.

Burjuva hayat görüşünün bu temsilcilerini iyi tanıdım. Onların hitabete değer vermeyişlerine şaşırmıyorum ve bunun sebebini çok iyi anlıyorum. O tarihlerde Demokratların, milliyetçi Almanların, Alman Halk Partisi'nin ve Bavyera Halk Partisi'nin toplantılarına gittim. Göze çarpan şey, dinleyicilerin hep aynı tipte, aynı seviyede, aynı homojenlikte olması idi. Toplantıya katılanlar hemen hemen her zaman sadece parti üyeleri idi. Bu toplantılar en büyük ihtilâllerden geçip gelen insanların toplantılarından ziyade, esneye esneye kâğıt oynanan bir kulüp toplantısına benziyordu. Konferansçı da bu ağır, cansız havanın öyle olmakta devam etmesi için elinden geleni yapıyordu. Hatipler nutuklarını yüksek sesle söylüyor, daha doğrusu okuyorlardı. Bu nutuklar, gazetelerdeki ciddî yazılar veya ilmî makale havasındaydı. Kuvvetli ifade ve deyimlerden kaçınıyor, nutkun şurasına burasına ustaca, ama önemsiz, nükteler yerleştiriyorlardı. Bu nükteler muhterem zevatı gülmeye mecbur ediyordu. Fakat kahkaha ile gülünemezdi. Bu sessiz saygılı bir gülüştü.

Bir gün Münih'te, Wagner Salonu"nda yapılan bir toplantıya katılmıştım. Leipzig'te dünya savaşının yıldönümü dolayısıyla yapılan bir gösteriydi. Nutuk, bir üniversite profesörü olan muhterem bir ihtiyar ta-

rafından okundu. Tribünde ihtiyar heyeti de yer almıştı. Sağda tek gözlüklü, solda tek gözlüklü ve ortada gözlüksüz bir adam vardı. Üçü de redingotlu idiler. İdam kararını bildirecek bir mahkeme heyeti veya dini bir tören heyeti intibaını veriyorlardı. Oldukça güzel basılı olan, sözde nutkun tesiri korkunç oldu. Üç çeyrek saat sonra bütün salon hipnotize edilmiş gibi uyuklamaya başladı. Uyuklayanlar, biri dışarı çıkarken, hizmetçiler gürültü ederken ve dinleyicilerin gittikçe artan horultuları ile rahatsız oluyorlardı. Bu toplantıya meraklı veya parti temsilcisi olarak katılan üç işçi ara sıra birbirlerinin yüzüne bakıyor, alaylı tebessümlerini saklayamıyorlardı. Nihayet birbirlerini dirsekleriyle dürterek usulca salonu terkettiler. Hiçbir şekilde salonu rahatsız etmemeye çalıştıkları görülüyordu. Böyle bir yerde münakaşa etmenin gerçekten hiçbir faydası olamazdı. Nihayet toplantının sonu gelmişti. Sesi gittikçe zayıflayan profesör konferansını bitirince, iki tek gözlüklünün arasında oturan toplantı başkanı ayağa kalktı. Tiz sesiyle, hazır bulunan bayan ve baylara, profesör'in mânalı, derin, şuurlu ve harikulâde konuşmasında hazır bulundukları için candan teşekkür ettiğini söyledi. Bu konferansın, kelimenin tam mânası ile bir hâdise, hatta bir aksiyon olduğunu da söyledi. Bu parlak, bu yüce konuşmada münakaşalara yol açmak ona göre, bir saygısızlık olurdu, onun için tartışmayı bir yana bıraktı ve herkesin ayağa kalkmasını, koro halinde "Biz hepimiz kardeşlik bağlarıyla birleşmiş bir milletiz." sözlerini tekrarlamasını rica etti. Nihayet toplantıyı kapatırken de Alman millî marşının okunmasını istedi. Millî marş okundu. İkinci kıta sırasında sesler azalmıştı. Yalnız nakarata hepsi iştirak ediyorlardı. Üçüncü kıtada ses büsbütün azaldı. Bana öyle geldi ki, oradakiler marşın sözlerini bilmiyorlardı. Fakat böyle bir marşı, Alman vatandaşın bütün kalbiyle duyarak, şevk ve heyecanla akuması, seslerin semaya yükselmesi onlar için önemli miydi?

Evet dışarı çıkıp temiz hava almak o andaki tek isteğimdi. Yüz binlerce Prusyalı ve Almanın kahramanca mücadelesi böyle mi kutlanacaktı? Canı cehenneme böyle gösterilerin!

Şüphesiz hükûmet bunu beğenir, çünkü bu barışçı bir toplantıdır. Burada bir Bakan için asayiş ve güvenliğin bozulması, şevk ve heyecan dalgalarının burjuva idaresinin aldığı tedbirleri bozması ve müeyyideleri zorlaması endişesi yoktu. İnsanların salondan şevk ve heyecanla çıkıp kahvehane ve birahanelere değil, dörderli sıralar halinde, "Almanya'nın şerefi" diye caddelere düşmeleri, istirahate ihtiyacı olan polislerin başına iş açması endişesi de yoktu.

Hayır, korkulacak bir şey yoktu ve bu vatandaşların tutumundan memnun olabilirlerdi.

Nasyonal-Sosyalistlerin toplantıları ise sükûnet içinde geçmiyordu. Bu toplantılarda iki hayat görüşünün dalgaları çarpışıyordu ve bu toplantılar, vatan şarkılarının cılız sesler, tatsız, yavan ve durgun söylenişleri ile değil, ırkçı ve milliyetçi ihtirasların fanatik şekilde coşkunluğuyla bitiyordu. Daha başlangıçtan itibaren toplantılarımıza tam bir disiplin hakimdi, idare heyetinin mutlak otoritesi vardı. Çünkü bizim nutuklarımız burjuva konferansçılarının âciz gevezeliği değildi. Bizim nutuklarımız konu ve uslûplarıyla hasımlarımızın mukabelesini davet edecek şekildeydi. Toplantılarımızda pek çok rakip bulunuyordu. Çok defa rakiplerimiz toplu halde, aralarına birkaç demagog alarak geliyorlardı. Bunların maksatlarını yüzlerinden okumak mümkündü. "Bugün sizin işinizi bitireceğiz" diyorlardı.

Komünist Partisi'ne mensup dostlarımız çok defa toplantılarımıza hakikî dövüş birlikleri soktular. Bunlara o akşam her şeyi kırıp dökmeleri ve bu hikâyeye bir son vermeleri emredilmiş, kafalarına sokulmuş oluyordu. Ve birçok defa bu hareketlerinde başarıya ulaşmalarına ramak kaldı, yalnız idarecilerimizin sınırsız enerjisi, kendi zabıta teşkilâtımızın sert müdahale ve dövüşkenliği, her seferinde rakiplerimizin tasavvurlarını gerçekleştirmek fırsatını ellerinden aldı.

Bize karşı galeyana gelmeleri için sebep çoktu.

Sadece afişlerimizdeki kırmızı renk bile onları toplantı salonlarımıza çekiyordu.

Biz bolşeviklerin kızıl rengini kullanmaya başladığımız zaman burjuvazi korktu. Bu davranışlarımızdan şüphelendi. Alman milliyetçileri de bizim gizli sosyalistler, marksizmin başka bir çeşidi olduğumuz rivayetlerini yaymaya başladı. Çünkü o kalın kafalar o güne kadar gerçek bir sosyalizm ile marksizm arasındaki farkı anlayamamışlardı. Bilhassa bizim toplantılarımızda "bayanlar ve baylar"a değil, yalnız "vatandaşlar"a hitap ettiğimizi ve birbirimize "partili arkadaş" diye hitap ettiğimizi anladıkları zaman şüpheleri daha da arttı. O zaman rakiplerimizden bir çoğu bizi marksist olarak görmeye başladılar. Bizim menşeimiz, niyet ve maksadımızın bir bulmaca gibi ele alınışı karşısında ve tavşan postuna bürünmüş budala burjuvaların paniğe kapılmalarına çok defa katıla katıla gülüyorduk.

İyice düşünüp taşındıktan sonra, solcuları kudurtmak, nefretlerini arttırmak ve böylece toplantılarımıza gelmelerini sağlamak için, afişleri-

mizde kırmızı renk kullanmaya karar vermiştik. Bizi sabote etmeleri için toplantımıza gelmeye onları mecbur ediyorduk. Kendimizi solculara ancak bu şekilde dinletebilirdik.

O yıllarda rakiplerimizin sık sık taktik değiştirmeye başlamaları bizi memnun ediyordu. Çünkü bu onların gittikçe âcze düştüklerinin, başarısızlığa uğradıklarının işaretiydi. Önce taraftarlarına, bize hiç aldırış etmemelerini ve toplantılarımıza gitmemelerini tenbih ettiler.

Bu emre genel olarak uyuldu. Fakat yavaş yavaş bazıları yine de gelmeye başladılar, bunların sayıları da gittikçe arttı. Yavaş da olsa doktrinimizin onların üzerindeki tesiri görülüyordu. Bunun üzerine şefleri sinirlenmeye ve endişe duymaya başladılar. Gelişmemize seyirci kalmamaya, tedhiş hareketlerine başvurarak bunu sona erdirmeye karar verdiler. Bunun için de "Bilinçli-örgütlü proleter"e baş vurdular, bunlar da toplantı salonlarımıza toplu halde gelmeye başladılar. Maksatları, "proleteryanın yumruk gücü" ile "monarşist ve gerici" dedikleri hareketi, temsilcilerini yıldırmak suretiyle ezmekti. Bundan sonra, toplantı yaptığımız salonlar, konferans başlamadan kırk beş dakika evvel işçilerle dolmaya başladı. Bu salonlar her an havaya fırlayacak, fitili tutuşturulmuş barut fıçılarına benziyordu. Fakat her seferinde infilak değil de başka bir şey oldu. Toplantılarımıza düşman olarak gelen bu adamlar henüz parti taraftarı olmasalar bile, kendi doktrinlerinin değeri hakkında şüpheye düşerek gittiler. Yavaş yavaş, üç saat süren bir nutuktan sonra, taraftar rakipleri kaynaştırmaya, aynı şevk ve heyecanı duyan bir kitle haline getirmeğe başladım. Toplantıyı bozmak için verilen her işaret, her teşebbüs boş çıktı. Bu durum karşısında rakip liderler gerçekten korkuya kapıldılar. Toplantılarımıza bu şekilde iştirak taktiğine karşı çıkanların fikri üstün geldi. Güya makul bir sebep bularak işçilerin bizim toplantılarımıza gelmelerini tekrar yasakladılar.

İşçiler tekrar gelmemeye yada daha az gelmeye başladılar. Fakat az sonra aynı oyun tekrar edildi. Yasak kontrol edilemediği için "yoldaşlar" gittikçe artan kalabalıklar halinde gelmeye başladılar. Bunun üzerine partizanlar esaslı bir karar aldılar. Bizim toplantılarımızı imkânsız hale getirme kararı.

İki üç toplantıdan, hatta sekiz-on toplantıdan sonra plânlarını gerçekleştirmeye imkân olmadığını, her toplantı sonunda kızıl savaş birliklerinin biraz daha eridiğini görünce yeni bir emir çıkardılar. "Yoldaşlar, kadın ve erkek işçiler, nasyonal-sosyalist tahrikçilerinin toplantılarından sakınınız!" dediler. Taktik uygulamasında görülen bu tereddüt, kızıl basın-

da da görülmeye başladı. Bazen bizi bir sessizliğe gömmek istiyor, bazen de bunun faydasız olduğunu görerek aksi metoda başvuruyorlardı. Şu veya bu şekilde her gün bizden bahsediyor, işçilere bizim faaliyetimizin ne kadar komik olduğunu anlatmaya çalışıyorlardı. Yavaş yavaş bu beyler anladılar ki, bu saldırılarının hiçbir faydası olmuyor, aksine zararı oluyordu. Çünkü birçok kimse, çok gülünç olduklarını söyledikleri hareketimize neden bu kadar yer verdiklerini, neden bu kadar söz ettiklerini kendi kendilerine sormaya başlamışlardı. Halkın merakı uyanmıştı. O zaman yine bir dönüş yaptılar, bir süre bizi insanlığa kasteden korkunç caniler olarak göstermeye çalıştılar. Makale üstüne makale yazarak, bizim cinayetlerimizi, rezalet hikâyelerini anlatmaya başladılar. Bütün anlattıkları A'dan Z'ye kadar tamamen uydurma idi. Fakat az sonra bu çeşit saldırının da bir faydası olmadığını gördüler. Aslında, bunların bize umumun dikkatini üzerimize çekmek gibi bir faydası oluyordu. Benim o zamanki tutumum şu idi. Onların bizimle alay etmelerine veya bize küfretmelerine aldırmamak. Bizi palyaço veya cani olarak göstermelerine önem vermemek. Önemli olan bizden bahsetmeleri, bizimle meşgul olmaları ve böylece yavaş yavaş işçilere, bizim mücadele edilecek tek kuvvet olarak görünmemiz idi. Bizim gerçekte ne olduğumuzu, ne yapmak istediğimizi basının Yahudi köpekleri sürüsüne, bir gün çok iyi anlatabilecektik.

Toplantılarımızın tam sabote edilememesinin sebeplerinden biri de rakip şeflerin, tahayyül edilemeyecek kadar korkak oluşları idi. Bütün tehlikeli anlarda ön saflara yalnız astları sürdüler, kendileri salonun dışında kavgadan uzak kaldılar. Bu beyinlerin niyetleri hakkında genel olarak çok iyi malûmat alıyorduk. Bunu yalnız kızıl teşkilât içine isteyerek ve faydalanmak için soktuğumuz çok sayıdaki taraftarlarımızdan değil, kızıl müşavirlerin gevezeliğe pek düşkün olmalarından da öğreniyorduk. Maalesef gevezelik umumiyetle Alman milletinin bir zaafıdır. Bir plân hazırlanınca ağızlarını kapalı tutamazlar ve çok defa daha yumurtlamadan gıdaklamaya başlarlar. Kızıl yıkıcılara karşı hazırlıklarımızı, hiç şüphelendirmeden işte bu suretle hazırlıyorduk ve onları kapı dışarı ediyorduk.

O günlerde toplantılarımızın asayişini kendi üzerimize almaya mecbur olduk. Resmî makamların himayesine güvenilemezdi. Aksine, tecrübelerin de gösterdiği gibi onlar sadece hâdise çıkaranları himaye ediyorlardı. Resmî makamların, yani polis müdahalesinin tek gerçek sonucu, toplantıyı dağıtmak, yani salonu kapamak oluyordu. Düşman sabotajcılarının istediği de bu idi.

Zaten bu hususta poliste bir usul ittihaz edilmişti. Hukuk anla-

yışına inanılmaz derecede aykırı, müthiş bir şeydi bu: Polis herhangi bir şekilde, bir toplantının dağıtılması için teşebbüse geçileceğini haber aldığı zaman, bu bozguncu ve sabotajcıları tevkif etmek için hiçbir şey yapmamakla kalmıyor, biz suçsuzların toplantı yapmasını yasak ediyordu. Ve normal bir emniyet memuru da bunu akıllı bir hareket, bir haklılık ispatı sayıyordu. Çünkü buna "kanuna aykırı davranışları önlemek için bir tedbir" diyorlardı.

Demek ki azimli bir haydut, şerefli bir insanın bütün aksiyonunu, siyasî faaliyetini imkânsız hale getirmek imkânına sahipti! Devlet otoritesi, güvenlik ve asayiş adına bir haydutun önünde eğiliyor, bir masuma ise böyle bir şey yapmamasını emrediyordu. Bu suretle, nasyonal-sosyalistler, filân veya falan lokalde toplantı yapacağı zaman sendikalarının üyeleri ile buna şiddetle karşı koyacaklarını söyleyen o beyleri bir yere kapatacağına, bizim toplantı yapmamızı yasaklıyordu. Bu kanun temsilcileri bunu bize pek çok defa yazılı olarak bildirmek küstahlığını da yaptılar. Böyle hallerden korunmak isteniyorsa, daha işin başından itibaren bütün bozucu teşebbüsleri önlemek için tedbir almak gerekirdi. Buna, şu husus da ilâve ediliyordu:

Yalnız polis tarafından himaye edilen bir toplantı, bu toplantıyı tertip edenleri büyük kitlenin gözünden düşürür. Kuvvetli bir polis barajı tarafından himayeyi gerektiren toplantıların bir cazibesi yoktur, çünkü halkın alt tabakalarında başarı sağlamanın ilk şartı, kendi kuvvetimizi gösterebilmektir.

Cesur bir insan kadınların kalbini korkak bir insana nazaran nasıl daha kolay fethederse, kahramanca bir hareket de, ancak polis himayesiyle ayakta duran ödlek bir harekete nazaran halkın kalbini öyle kolay fetheder.

Bizim genç hareketimiz bilhassa bu sonuncu sebepten ötürü, kendini bizzat koruyacak, rakibin tedhiş hareketlerini kendi kuvveti ile kıracak tedbirleri almalıydı.

Toplantıların himayesi iki türlü sağlandı:

1.- Toplantıları enerji ve emin bir psikolojik anlayışla idare etmek.

2.- Kendi arkadaşlarımızdan asayişi korumakla görevli bir teşkilât kurmak.

Bir toplantı yaptığımız zaman bu toplantıya yalnız biz hakimdik, başkası değil. Bu hakim olma hakkımızı da, her fırsatta ve hiç yılmadan sağlamlaştırdık. Rakiplerimiz çok iyi biliyorlardı ki, beş yüz kişiye karşı

on-oniki kişi bile olsak, hiç müsamaha etmeden onları dışarı atabiliyorduk. O zamanlar, bilhassa Münih dışında yapılan toplantılarda, beş yüz, yedi yüz hatta sekiz yüz rakibe, onbeş-onaltı nasyonal-sosyalist karşı koyuyordu. Fakat yine de aleyhte tahriklere müsamaha etmedik. Toplantımıza gelenler çok iyi biliyorlardı ki, ölürdük de mağlubiyeti ve teslim olmayı kabul etmezdik. Çok defa, bir avuç arkadaşımız, uluyarak saldıran büyük kızıl kalabalıklara karşı koydu ve onların üstesinden geldi. Rakiplerimiz, böyle bir çatışmada, bizimkilerden en az iki üç misli taraftarlarının başı gözü şişeceğini önceden biliyor ve bu riski pek isteyerek göze almıyorlardı. Oysa, korkak olmasalardı, o muazzam kalabalıkları ile sonuna kadar mücadele etmeye cesaret etselerdi, onbeş-yirmi kişinin hakkından gelebilirlerdi.

Marksist ve burjuva toplantılanndaki taktiği tetkik ederek kendimizi hazırladık ve bunun faydasını da gördük. Marksistler, hiç olmazsa burjuvaların, toplantılarını sabote etmek akıllarına bile gelmeyeceğini bildikleri halde, körü körüne bir disiplin kurmuşlardı. Fakat kızılların kendileri sabotajı gaye edinmişlerdi. Bu hususta pek usta idiler. Birçok eyalette marksist olmayan herhangi bir toplantının, proleteryaya karşı bir meydan okuma olduğu fikrini yaymışlardı. Hele marksist idareciler, herhangi bir toplantıda, işledikleri cinayetlerin, yaptıkları alçaklıkların, halkı aldatmak için söyledikleri yalanların sayılıp döküleceğini hissettikleri zaman büsbütün hiddete kapılır, saldırıya geçerlerdi. Böyle bir toplantı ilan edildiği zaman kızıl basın, müthiş bir yaygara, bir feryat koparır ve bu sistemli kanun müzevirleri resmî makamlara şikâyetler yağdırır, yarı rica yarı tehditle çok vahim bir sonucun önlenmesi için proleterya aleyhtarı toplantının derhal yasaklanmasını isterlerdi. İdarenin ahmaklığına uygun bir lisan kullanarak çok defa istediklerini de elde ederlerdi. Fakat, mevkiine asla lâyık olmayan sefil bir yaratığa değil de, tesadüfen onların utanç verici şantajlarını yüzüne çarpan gerçek bir Alman memuruna rastlarlarsa, proleterya aleyhindeki tahrike müsamaha edilmemesi için çağrıda bulunur, taraftarlarına bu toplantının yapılacağı tarihte toplanmalarını, sefil burjuvaların yaygarasını "proleteryanın sıkılmış yumruklarıyla susturmasını" isterlerdi. İşte o zaman bu burjuva toplantılarından birinde bulunup idarecilerinin sıkıntı ve endişelerini bir görmeliydiniz! Çok defa böyle bir tehdit karşısında toplantıyı iptal etmek zorunda kalırlardı. Yahut da korkularından saat sekizde başlaması gereken toplantıyı, kırkbeş dakika, bir saat geciktirirlerdi. Başkan muhtelif beylere ithaf ederek onlara iltifatlar yağdırır, kanaatlerini paylaşmadıkları halde bu toplantıya gelmiş olmala-

rından dolayı sevinç duyduğunu (tabiî yalan) söyler, kendi adına ve orada bulunanlar adına teşekkür ederdi. Çünkü, "zıt kanaatler ancak tartışma ile ortaya çıkar ve bu tartışmalar birbirimize yaklaşmak için köprü kurulmasına yardım eder" derdi. Ayrıca toplantı gayesinin hiç kimseyi eski kanaatlerinden vazgeçirmek olmadığını söylerdi. Herkesin cennete kendi yolundan gideceğini", ona kendi tarzında ulaşacağını, herkesi fikrinde serbest bırakmak gerektiğini ifade ederdi. Bundan dolayı konferansçının zaten uzun sürmeyecek olan konferansını bitirmesine müsaade edilmesini, burada, Alman kardeşler arasındaki fikir ayrılığından doğan utanç verici sahnelerin meydana gelmemesini ve böyle kötü bir örnek gösterilmemesini temenni ederdi.

Umumiyetle mert solcu kardeşler hiç merhametli davranmazlardı! Konferansçı daha sözlerine başlamadan müthiş bir küfür yağmuruna tutulur, ağır sözler, hakaretler karşısında, pılısını pırtısını toplamak zorunda kalırdı. Sanırdınız ki, işkencesine bir an önce son verildiği, daha beter bir akıbetten kurtulduğu için teşekkür edecek. Yuhalamalar ve ıslıklar karşısında burjuva toplantılarının toreadorları, yüzleri gözleri şişlerle dolu olarak merdivenden atılmamışlarsa, ki çok defa böyle olurdu, arenayı terkederlerdi.

İşte bundan dolayı biz nasyonal-sosyalistlerin toplantıları bilhassa bu toplantıları düzenleme tarzımız marksistler için yeni bir şeydi. Bizim toplantılarımıza da burjuva toplantılarında yaptıklarını tekrarlayacaklarına emin olarak geliyor, "Bugün bu adamların işini bitireceğiz" diyorlardı. Çok defa içlerinden biri bunu salondaki bir arkadaşına yüksek sesle ve övünerek söylüyor, fakat söylemesi ile yaka paça dışarı atılması bir oluyor, aynı sözün ikinci defa tekrarlanmasına fırsat verilmiyordu.

Her şeyden önce biz, toplantılarımızda apayrı bir metod kullanıyorduk. Halktan konferansı dinlemeleri için ricada bulunmuyorduk, sonu gelmez bir münakaşa da vaadetmiyorduk. Daha başlangıçta toplantıya hakim olduğumuzu bildiriyor, bir defa bile olsa konuşmayı engellemeye kalkanın derhal dışarı atılacağını söylüyorduk. Böyle bir kimsenin akıbetinden sorumluluk kabul etmeyeceğimizi bildiriyor, zaman ve durum müsait olursa belki bir tartışmaya da girişeceğimizi ilân ediyorduk. Vakit müsait olmazsa tartışma da olmayacaktı, hepsi bu kadardı ve şimdi söz konferansçı bay filânın idi.

Bu davranışımız onları şaşırttı.

İkinci olarak, salondaki asayişi sağlamakla görevli, çok iyi hazırlanmış bir emniyet teşkilâtımız vardı. Burjuva partilerinde bu görev,

umumiyetle, yaşlarından dolayı saygı ve itaat göreceklerine inanılan ihtiyarlara veriliyordu. Fakat marksizmin idaresindeki yığınlar yaşa başa hürmet etmedikleri için, burjuvaların asayiş servisi yok gibiydi. Kampanyamızın başından itibaren ben kendi korunma servisimizin temellerini "zabıta servisi" adı altında atmış bulunuyordum. Zabıta görevlileri tamamen gençler arasından seçilmişti. Bunların çoğu asker arkadaşlar, diğerleri de partiye yeni yazılan gençlerdi. Onlara bilhassa öğretilen şu idi: Tedhiş ancak tedhişle mağlup edilebillr. Bu dünyada yalnız cesur ve azimli insan galip gelmiştir. Ve biz öyle kuvvetli, öyle asil, öyle yüce bir fikir için mücadele ediyoruz ki, bu, son damla kanımızı akıtıncaya kadar savunmaya lâyıktır. Bizim asayişle görevli arkadaşlarımız işte bu inançtaydılar. Aklın bittiği ve sustuğu yerde son karar şiddete aittir ve en iyi savunma hücumdur. Bizim zabıta servisimiz, belâgatli söz söyleme kulübünün üyeleri değil, son derece enerjik bir savaşçılar topluluğudur. Ve bu gençlik böyle bir parolaya susamıştır! Fakat bu savaşçılar nesli ne kadar hayal kırıklığına uğramış, ne kadar gücenmiştiler. Bu ıslak-tavuk burjuvalarından ne kadar nefret ediyor, ne kadar tiksiniyorlardı!

Apaçık görülüyordu ki, ihtilâl ancak burjuva hükûmetin milletimizin canlı kuvvetini yok ettiği için meydana gelmişti. Alman milletini savunacak yumruklar vardı, fakat onları idare edecek kafalar bulunmamıştı. Genç arkadaşlarıma görevlerinin lüzum ve önemini anlattığım, hiçbir kuvvetin desteklemediği, savunmadığı bir fikrin âcz içinde kalacağını, şefkatli barış ilâhesinin ancak savaş ilâhının yanında yer alacağını ve her büyük barış eserinin ancak kuvvetle korunabileceğini izah ettiğim zaman, yüzlerinin, gözlerinin nasıl ışıl ışıl parladığını görüyordum. Şimdi onlara asker olma fikri ne kadar başka görünüyordu. Askerlik görevi, ölü bir devletin ölü otoritesinde, mafsalları yapışmış, ruhu taş kesilmiş ihtiyar bir memurun anladığı mânada bir görev değildi. Her zaman ve her yerde, kendi hayatı pahasına bütün milletin hayatını korumak, bunu canlı bir şuurla idrak etmek görevi idi. Ve nasıl bir şevk ve azimle atılıyorlardı bu çocuklar kavganın içine! Toplantılarımızı sabote etmek isteyenlerin üzerine, onların sayı üstünlüğüne hiç aldırmadan, yaban arıları gibi saldırıyorlardı. Kutsal hareketimizin yolunu açacak büyük ve yegâne fikre inanmış olarak, yaralanmaktan, kanlarını akıtmaktan hiç korkmadan atılıyorlardı düşmanın üzerine.

1920 yazının sonlarından itibaren güvenlik teşkilatımız kesin bir statüye sahip oldu. 1921 ilkbaharında da bu teşkilât yavaş yavaş yüzer kişilik bölüklere, bunlar da daha küçük gruplara ayrıldı. Bunu yapmak za-

rurî idi, çünkü faaliyetimiz mütemadiyen genişliyordu. Münih'teki Hofbraühaus düğün salonunda yine sık sık toplanıyorduk ama daha çok şehrin daha büyük salonlarında oluyordu toplantılarımız. Münih'in Bürgerbraü ve Kindlkeller salonlarında, 1920-1921 sonbahar ve kışında, gittikçe artan kalabalıklarla, muhteşem toplantılar yaptık. Her seferinde aynı sahneler tekrar ediyordu. Polis, Alman Nasyonal Sosyalist İşçi Partisi'nin toplantı yaptığı salonun kapılarını, toplantı başlamadan önce kapatmak zorunda kalıyordu, çünkü salon hınca hınç dolmuş oluyordu.

Güvenlik servisimizi teşkilâtlandırmak bizi, çok önemli bir meseleyi halletmek işiyle karşı karşıya bıraktı. Hareketimizin o güne kadar bir parti amblemi, bir bayrağı yoktu. Böyle sembollerin bulunmayışı, yalnız o gün için bazı mahzurlar doğurmakla kalmıyor, gelecek için de mahzur teşkil ediyordu. Arkadaşların birlik olduklarını gösteren, onları tanıtan bir işaret yoktu. Gelecekte, beynelmilelcilerin amblemine karşı, hareketimizin bir sembolü olmalıydı.

Böyle bir sembolün psikolojik önemini, gençliğimden beri çok görmüş ve hissetmiştim. Harpten sonra, Lustgarten'de kraliyet sarayının önünde marksist kitlelerin bir nümayişini görmüştüm. Kırmızı bayraklardan, kırmızı kolluklardan ve kırmızı çiçeklerden meydana gelen coşkun bir deniz gibiydi. Yüz yirmi bin kişilik kalabalığa gerçekten etkileyici bir görünüş veriyordu. Böyle muhteşem bir görünüşe, sokaktaki adamın, milletten bir ferdin ne kadar kolay kapılacağını ve sihirli telkinin tesiri altında kalacağını hissettim.

Burjuvazi, bir siyasî parti olarak ne bir hayat felsefesine, ne de bu görüşün sembolü olan bir bayrağa sahipti. Vatandaşlardan kurulu bir teşekkül olarak, Reich'ın renkleri ile süsleniyorlardı. Bu sembol bir hayat anlayışı ise, idareciler bunda kendi hayat görüşlerini buluyor ve kendi faaliyetleri ile bunun Reich'ın ve devletin bayrağı haline geldiklerini görüyorlardı.

Fakat gerçek tamamen başka idi. Reich, Alman burjuvazisinin hiçbir yardımı olmadan kurulmuştu ve bayrağı da harp içinde doğmuştu. Bundan dolayı bu bayrak devleti temsil etmekte idi ve hiçbir özel felsefî mânası yoktu. Alman dili konuşulan topraklar üzerinde yalnız bir yerde, Alman Avusturyasında, burjuva partisini temsil eden bir bayrak vardı. Avusturya milliyetçi burjavazisinin bir kısmı, 1848'in siyah-kırmızı-sarı renklerini alarak parti bayrağı yapmışlardı. Böylece Avusturya milliyetçi burjuvazisinin bir sembolü olmuştu. Bu sembolün ideolojik bir mânası olmasa da, devlet açısından ihtilâlci bir karakteri vardı. Bu siyah-kırmı-

zı-sarı bayrağın en amansız düşmanları, Sosyal Demokratlarla Hristiyan Sosyalistler, yani ruhban sınıfı idi. Bu hususun bugün hiç unutulmaması lâzımdır. Bu renkleri tahkir edenler, çamura batıranlar onlardı. 1918'de siyah-beyaz-kırmızı renkli bayrakları kaldırıp çöp tenekesine atanlar yine bunlardı. Avusturya Almanlarının siyah-kırmızı-sarı renkleri 1848'in, yani hayal dolu bir devrin renkleri idi ama, kuliste görünmeden ipi çeken Yahudinin bulunmasına rağmen en şerefli Almanları temsil ediyordu. Demek ki, bu bayrağı marksizme ve Merkezcilere sevimli gösteren şey, vatana ihanet, Alman insanlarının saygısızlığı, bir cambazlığı ve Alman toprakları idi. Evvelce tükürdükleri bu bayrağı şimdi en kutsal sembol olarak alıyor, birliklerini kuruyor ve onu korumaya çalışıyorlardı.

1920 yılına kadar karşılarına, onların tam zıddı bir hayat görüşünü temsil eden bir bayrak çıkmamıştı. Alman burjuvazisinin en sağlam partileri 1918'den sonra birdenbire bulunmuş olan Reich'ın siyah-kırmızı-sarı bayrağını kabule pek yanaşmamışlarsa da, geleceğe ait ve yeni temayüllere karşı, artık göçmüş olan imparatorluğun yeniden kurulması fikrinden başka bir program yoktu. Eski Reich'ın siyah-beyaz-kırmızı bayrağının bizim sözde milliyetçi burjuva partilerimizin bayrağı olarak ortaya çıkarılması işte bu düşünce ile olmuştu.

Besbelli ki, marksizm tarafından fırsat geçince ve pek kârlı olmayacak sonuçlarla yıkılmış bir durumun sembolü, o durum uğruna marksizmin imhasına girişecek bir hareket için amblem olarak yakışmazdı. Bu çok güzel eski renkler ne kadar mukaddes, ne kadar kıymetli olsalar da, taptaze bir duygu ile yanyana getirilmişlerse de, bu bayrak altında dövüşmüş, nice kurbanların verildiğini görmüş her şerefli Almana, gelecek mücadelesi için bir sembol olamazdı.

Ben, Alman milletinin eski bayrağını kaybetmiş olmasının onun için bir mutluluk olduğunu kendi hareketimiz içinde savunuyor ve bu noktada burjuva politikacılardan ayrılıyordum. Cumhuriyetin kendi bayrağı altında yaptığı şey bizim için önemsiz kalabilirdi. Fakat, bayrak değiştirmekle, en şanlı harbin bayrağını, en utanç verici bir fuhuş yatağında çarşaf olarak kullanma rezaletinden kurtarmış olduğu için de, kalben ona teşekkür borçluyduk. Kendini ve vatandaşlarını satan bugünkü Reich, kahramanlığın ve şerefin sembolü olan siyah-kırmızı-sarı bayrağı asla dikemeyecek, dalgalandırmayacaktı.

Kasım hareketinin utancı ne kadar uzun sürse, bugünkü rejim de onun dış alâmetini taşımalıdır ve onun, şanlı mazinin amblemini çalmaya hakkı yoktur. Bizim burjuva politikacılarımız bilmelidirler ki, bu dev-

let için siyah-beyaz-kırmızı bayrağı kim isterse, mazimize karşı bir hırsızlık suçu işlemiş olur. Eski bayrak, yalnız eski imparatorluğa uygun düşer ve cumhuriyet, Allaha şükürler olsun ki, kendine en uygun düşeni aldı.

Biz Nasyonal-Sosyalistler işte bunun için eski bayrağı faaliyetimizin mânalı bir sembolü olarak telâkki etmiyoruz. Çünkü biz kendi hataları yüzünden mahvolan eski imparatorluğu canlandırmak istemiyoruz, biz yepyeni bir devlet kurmak istiyoruz. Bugün marksizme karşı bu mânada, bu maksatla mücadele eden hareketin bayrağı, yeni bir devletin de sembolü olmalıdır.

Yeni bir bayrak meselesi, yani bu bayrağın şekil ve renkleri, bizi çok meşgul etti. Her taraftan iyi niyetlerle dolu tavsiyeler geliyor, telkinler yapılıyordu, fakat bunların hiç birinin pratik değeri yoktu. Yeni bayrak aynı zamanda bizim mücadelemizin sembolü olmalı, dekoratif olmalı, fikir verici ve telkin edici olmalıydı. Halk kitleleri ile yakın temasları olanlar bilirler ki, görünüşte mânasız olan bu detaylar, aslında çok önemlidir. Tesir edici bir nişan veya alâmet, yüz binlerce insanda, hareketimize karşı ilk alâkayı uyandırabilir. İşte bu yüzden bize, hareketimizin sembolü olarak beyaz bir bayrak almamız için muhtelif yerlerden yapılan teklifleri reddetmek zorunda kaldık. Çünkü beyaz bayrak eski devleti, daha çok tek gayesi artık ortadan kalkmış bir durumu geri getirmek olan cılız partileri hatırlatıyordu. Üstelik beyaz renk, sürükleyici bir renk değildir. Bu renk, genç kızların kuracağı manevî cemiyetlere daha uygun düşerdi, ama ihtilâller devrinin infilâk edici hareketlerine yakışmazdı. Bize siyah rengi teklif edenler de oldu. Bu renk zamanımıza uyun düşmesine rağmen, hareketimizin ilham ettiği şeyleri ifade edemezdi. Sonra, siyah da beyaz gibi sürükleyici bir renk değildi. Beyaz-mavi, estetik bakımdan çok güzel olmasına rağmen kabul edemeyeceğimiz renklerdi, çünkü bunlar bir Alman devletinin (eyaletinin) rengiydi.'" Dar bir partikülarizme, bölgeciliğe temayülü olduğu için şüphe uyandırırdı. Siyah-beyaz renklerde de aynı mahzurlar vardı.'"

Siyah-kırmızı-sarı söz konusu bile edilemezdi. Siyah-beyaz-kırmızı da, yukarıda anlatılan sebeplerden ve bugünkü tertipleri ile alınamazdı. Bununla beraber bu renkler ötekilerine nazaran daha tesirli idi. En çok bunlar üzerinde duruldu. Ben her zaman eski renklerin muhafaza edilmesi üzerinde durdum. Bunun sebebiyse yalnız eski bir asker olmam ve bu yüzden onları dünyanın en kutsal renkleri görmem değildi, bunlar estetik anlayışıma da uygun düşüyordu. Genç hareketimiz içinden gelen sayısız teklifleri reddetmek zorunda

kaldım. Bunların arasında, eski bayrağın zeminine gamalı haç çizenler de vardı. Ben başkan olduğum için kendi projemi empoze etmek istemiyordum. Çünkü bir başkası daha iyisini teklif ve tavsiye edebilirdi. Gerçekten, Stranberg'li bir diş doktoru bir teklifte bulundu ki, hiç fena değildi ve benim tasavvuruma da yaklaşıyordu. Bunun bir tek mahzuru vardı. Kırık kollu, gamalı haç, beyaz ve yuvarlak bir zemine çizilmişti. Uzun denemelerden sonra nihayet kesin bir şekil buldum. Kırmızı bir zemin üzerine beyaz bir yuvarlak ve bu beyaz yuvarlağın ortasında siyah bir gamalı haç. Uzun denemelerden sonra bayrağın ölçüsünü, beyaz dairenin büyüklüğünü, gamalı haçın şekil ve kalınlığını, nisbetleri tesbit ettim. Ve bayrağımız meydana geldi.

Aynı anlayış içinde, asayiş servisimizin üyeleri için kol bantları sipariş ettik. Bunlar kırmızı bir bant, ortasında beyaz bir yuvarlak ve beyazın ortasında da siyah gamalı haç olan kolluklardı. Partinin rozeti de aynı çizgilerle yapıldı. Kırmızı zemin üzerine beyaz bir yuvarlak ve onun ortasında siyah gamalı haç. Münih'li bir kuyumcu olan Füss ilk rozeti yaptı ve daha sonra bunu muhafaza ettik.

Yeni bayrağımızı halka ilk defa 1920 yazının sonunda takdim ettik. Bu bayrak genç hareketimize çok uygun düşüyordu. Bayrak da hareketimiz gibi genç ve yeni idi. O güne kadar onu hiç kimse görmemişti, görenlerin üzerinde bir meşale tesiri yaptı. Sadık bir partili arkadaşımız ilk krokiyi çizip, ilk bayrağı getirdiği zaman biz de çocuklar gibi sevindik. Birkaç ay sonra, Münih'te yarım düzine kadar bayrağımız olmuştu, sayıları gittikçe artan zabıta teşkilatımızın üyeleri, hareketimizin bu yeni sembolünün tanıtılmasına ve yayılmasına yardımcı oldular.

Gerçek bir sembol idi bu! Hepimizin çok sevdiği bu renkler Alman milletinin şan ve şeref dolu mazisini hatırlatmakla, bu yüzden geçmişe saygımızı göstermekle kalmıyor, aynı zamanda hareketimizin fikir ve gayesini en iyi şekilde temsil ediyordu. Nasyonal-Sosyalistler olarak biz, bayrağımızda partimizin programını görüyorduk. "Kırmızı", hareketin sosyal fikrini, "beyaz" nasyonalist fikri, "gamalı haç" ise, ari ırkın muzaffer mücadelesini ve üretici çalışma fikrinin zaferini ifade ediyordu. Bu, Yahudi aleyhtarı bir fikirdi ve ebediyen öyle kalacaktı.

İki yıl sonra, asayiş servisimiz bünyesine yüzlerce yeni taraftar katarak bir savaş birliği halini alınca, bu savaş organizmasına, bir özel zafer sembolü, bir sancak vermek icabetti. Bu sancağı bizzat ben çizdim. Yapılmasını da partimizin eski ve sadık üyesi, arkadaşımızı usta kuyumcu Gahr'a bıraktım. O günden beri bu sancak, Nasyonal-Sosyalist mücade-

lesinin amblemidir.

1920 yılında faaliyetimiz iyice arttı ve bu bizi haftada iki toplantı yapmaya götürdü. Afişlerimiz önünde kalabalıklar artıyor, toplantı yaptığımız büyük salonlar dolup taşıyor ve yolunu şaşırmış onbinlerce marksist milletle olan gönül birliğine yeniden kavuşarak geleceğin hür Reich'ının mücahit erleri oluyordu.

Münih'te halk bizi daha iyi tanımaya başladı. Artık bizden söz ediyorlar, "nasyonal-sosyalist" kelimesi dillerde dolaşıyor ve bu tek kelime bile bir program olarak görülüyordu. Sempatizanların ve parti üyelerinin sayısı da gittikçe artıyordu. 1920 - 1921 kışında, Münih'te güçlü bir parti olarak görünmeye başladık.

Marksist partiler müstesna, hiçbir parti, bilhassa hiç bir milliyetçi parti, bizim kadar büyük ve muhteşem gösteriler yapamıyordu. Münih'teki beş bin kişilik Kindkeller salonu kaç defa yıkılacak kadar dolup taştı. Henüz toplantı yapmaya cesaret edemediğimiz bir yer kalmıştı ki, o da Krone Sirki idi. 1921 Ocak ayının sonunda Almanya'yı yine kara bulutlar, büyük endişeler sardı. Paris anlaşmasına göre Almanya, yüz milyar altın mark ödemek gibi akıl almaz bir cezaya çarptırılıyor ve bu, Londra'nın ültimatomu ile teminat altına alınmak isteniyordu. Nice zamandan beri Münih'te mevcut ve ırkçı olarak bilinen partiler, bu durum karşısında müşterek bir protesto gösterisi tertiplemek istediler. Vakit azdı. Alınan kararların tatbike konması ve tazminatın takside bağlanmasına karşı gösterilen sonu gelmez tereddütler beni sinirlendiriyordu. Önce Konigsplatz meydanında bir miting yapılmasından söz edildi. Sonra kızılların hücumu ile bunun dağıtılmasından korkularak vazgeçildi. Bunun üzerine Feldherrnhalle önünde bir miting yapılması düşünüldü, fakat bundan vazgeçilerek Kindlkeller Salonu'nda müşterek bir toplantı yapılması teklif edildi. Bu arada vakit geçiyor, büyük partiler durumun ne kadar ciddî olduğunu, olayların önemini hiç dikkate almıyorlardı. Merkez Komite de tasarlanan gösteri için bir tarih tesbit edemiyordu.

1 Şubat 1921 Salı günü, derhal ve kesin bir karar alınmasını teklif ettim. Bu kararın alınmasını Çarşambaya bıraktılar. Çarşamba günü kesin bir cevap istedim. Toplantı olacak mıdır? Nerede olacaktır? Cevap yine belirsiz ve kaçamaklı idi. Komitenin bu toplantıyı gelecek Çarşamba düzenlemek niyetinde olduğunu bildirdiler. Artık sabrım taşmıştı ve toplantıyı tek başıma düzenlemeye karar verdim. Çarşamba günü öğle üzeri, on dakika içinde afişe yazılacak yazıyı dik-

te ettirdim. Aynı gün, 3 Şubat Perşembe günü için Krone Sirkini kiraladım.

O günler için bu hareketim son derece cüretli bir hareketti. Muazzam salonu dolduramamak ihtimali olduğu gibi, darmadağın edilmemiz ihtimali de vardı. Asayiş servisimiz bu muazzam salon için yetersizdi. Bir sabotaj vukuunda nasıl bir taktik kullanacağımıza dair de bir tutum tesbit etmemiştim. Bir sirk anfisinde reaksiyonun salondakine nazaran çok daha güç olacağını düşünüyordum. Gerçekte durumun bunun tam tersi olduğu anlaşıldı. Bir sabotaj çetesine, geniş bir sahada, küçük bir salonda olduğundan daha kolay hakim olunabiliyordu.

Bir husustan çok emindik. Herhangi bir başarısızlık bizi uzun zaman gölgede bırakabilirdi. Çünkü toplantılarımızdan birinde bir sabotaj hareketinin başarıya ulaşması, bir anda bizim şöhretimizi yıkacak, rakiplerimiz bir defa kazandıkları başarıyı tekrar kazanmak için cesaretleneceklerdi. Bu da bütün toplantımızın sabote edilmesine yol açacak ve durumumuzu, aylar süren çok şiddetli mücadeleler sonunda ancak düzeltebilecektik. Afişleri duvara asmak için de bir tek Perşembe günü vardı. Maalesef sabahleyin yağmur yağdı. Bu durumda, pek çok kimse, yağmur ve kar altında yola düşmektense ve dayak yiyebileceği bir toplantıya gitmektense evinde oturmayı tercih edebilirdi. Hasılı, öğlene doğru, salonun dolmayacağından korktum. Bu durumda Merkez Komitesinin gözünden de iyice düşecek ve suçlanacaktım. Alelacele birçok ilân yazdırıp bastırdım ve öğleden sonra bunları dağıttırdım. Tabiî bu ilânlar halkı toplantıya dâvet ediyordu.

İki kamyon kiralattım ve bunları mümkün olduğu kadar kırmızı renklerle süslettim. Bunlara birkaç bayrak asarak, içlerine parti arkadaşlarımdan onbeş-yirmi kişiyi bindirdim. Hiç durmadan şehrin caddelerinde dolaşmaları ve hazırlanan ilanları halka atmaları emrini verdim. Böylece akşam yapılacak halk toplantısının propagandası yapılıyordu. Marksistlere ait olmayan bayraklı kamyonlar şehir caddelerinde ilk defa görülüyordu.

Kırmızıya boyanmış ve gamalı haçlı bayrakların dalgalandığı kamyonları, burjuvalar ağzı açık şaşkın şaşkın seyrediyor, kenar mahallelerde ise yumruklar sallanıyordu. Yumruk sallayanlar, proleteryaya karşı bu yeni tahrikten dolayı hiddetlerinden kuduracaklardı. Çünkü onlara göre toplantı yapmak ve şehirde kamyonlar dolaştırmak yalnız marksistlerin hakkıydı.

Akşam saat 7'de sirke gelenler henüz pek azdı. Her on dakikada

bir bana telefonla haber veriyorlardı ve ben endişe duymaya başlamıştım. Çünkü o güne kadar, toplantı yaptığımız öteki salonlar saat 7 veya 7'yi çeyrek geçe en az yarı yarıya dolardı. Fakat bu sefer neden dolmadığını az sonra anlayacaktım. Bu yeni lokalin çok büyük olduğunu düşünmemiştim. Hofbraühaus salonunun dolması için bin kişi kâfi idi, oysa aynı sayıda insanı Kroner Sirki adeta yutuyor, göstermiyordu. Az sonra daha iyi haberler gelmeye başladı. Saat sekize çeyrek kala salonun dörtte üçünün dolduğunu ve gişe önlerinde de kalabalığın arttığını bildirdiler. Bunun üzerine yola koyuldum. Sirkin önüne saat sekizi iki dakika geçe geldim. Binanın önünde hâlâ kalabalık vardı. Bunların bir kısmı meraklılar, bir kısmı da rakipler idi ve hâdise çıkmasını bekliyorlardı.

Salona girdiğim zaman, tam bir yıl önce Hofbraühaus düğün salonunda yaptığımız ilk toplantıda duyduğumuz sevinci duydum. Fakat, insan duvarını yara yara kendime bir yol bulup peykenin üzerine çıktığım zaman, başarının büyüklüğünü gördüm. Binlerce ve binlerce Almanla dolmuş olan salon, önümde muazzam bir deniz hayvanının, bir kavkaa'nın kabuğu gibi açılıyordu. Pist dahi insanlarla dolmuştu. Beş bin altı yüz giriş bileti kesilmişti. Buna biletsiz giren işsizleri, fakir talebeleri ve bizim asayiş ekibimizi de ilâve edersek, içerideki insanların sayısı altı bin beş yüze ulaşıyordu. Vereceğim konferansın başlığı şu idi. "Geleceği inşa etmek yahut yok olmak". Gelecek, orada, gözlerimin önünde idi, onu görüyordum ve kalbim sevinçle doluyordu.

Nutkumu söylemeye başladım ve iki saat kadar konuştum. ilk yarım saat geçince bu toplantının büyük bir başarı olacağını hissetmiştim. Benimle bu binlerce insan arasında bir temas, bir bağ kurulmuştu. ilk yarım saatten sonra gittikçe şiddeti artan sürekli alkışlar başladı. Alkışların dinmesini beklemek zorunda kaldım. İki saat sonra alkışların yerini uhrevî bir sessizlik aldı ki, bu sessizlik o günden itibaren aynı salonda içime nüfuz etmişti ve o anları yaşayan herkes için unutulmaz bir vakıa olarak kalacaktı. Bu muazzam kalabalık, nefes alışı bile duyulmayan bir sessizlik içinde dinliyordu. Son cümlemi söyledikten sonra bir alkış tufanı koptu, sonra o muazzam kalabalık büyük bir şevkle kurtuluş marşını söyledi. Deutscland über alles.

Geniş geçitlerden akan muazzam insan selini gözlerimle yirmi dakika takip ettim. Büyük salon yavaş yavaş boşalıyordu. Sonra, büyük bir neşe içinde, yerimi terkederek evime döndüm. Kroner Sirki'nde yapılan bu ilk toplantının resimleri çekildi. Bu resimler, gösterinin ihtişamını kelimelerden çok daha iyi anlatıyordu. Burjuva gazeteleri bu resimlerden

bazılarını yayınlayarak resim altına küçük bir yazı koydular. Fakat bunun "millî bir gösteri" olduğunu belirtmediler, gösteriyi tertip edenlerin isminden bahsetmediler. Bu gösteri ile biz, önemsiz küçük partiler kategorisinden çıkıyorduk. Artık bizi bilmezlikten gelemezlerdi. Halka bu başarının geçici olmadığını göstermek için, önümüzdeki hafta aynı yerde ikinci bir toplantı yapılacağını ilan ettim. Bu ikinci toplantı da aynı şekilde başarılı oldu. Muazzam bina kalabalıktan yıkılacak gibi, hınca hınç doldu. Bunun üzerine ondan sonraki hafta bir üçüncü toplantı yapmaya karar verdim ve muazzam salon yine dolup taştı.

1921 yılı içinde, Münih'te toplantıları sıklaştırarak faaliyeti arttırdım. Bazen haftada bir yerine iki toplantı yapıyorduk, hatta yaz ve sonbahar sonunda haftada üç toplantı yaptığımız oluyordu. Artık toplantılarımızı hep sirk binasında yapıyorduk ve bütün toplantıların başarılı geçtiğini görerek memnun oluyorduk. Sempatizanların sayısı süratle artıyor, partiye kaydolanlar çoğalıyordu.

Böyle başanlar karşısında tabiî ki, rakiplerimiz hareketsiz kalamazlardı. Tedhiş ile sükût arasında tereddüt ederek taktiklerini kesin hale getiremiyorlardı ve bu yüzden kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, hareketlerimizin gelişmesini önleyemiyorlardı. Bunun için son bir gayretle tedhiş hareketlerine, toplantılarımızı imkânsız hale getirmek için faaliyete geçmeye karar verdiler. Tedhiş hareketleri için zahiri bir sebep buldular. Bu zahiri sebep, Erhard Auer isimli bir milletvekiline yapılan esrarlı bir suikast teşebbüsü idi. Bir akşam, meçhul bir şahıs bu milletvekiline ateş açmış. Aslında ateş edilmemiş ama edilecekmiş. Sosyal-Demokratların bu reisi, efsanevî cesareti ve akıllı davranışı ile bu suikastı akim bıraktırmakla kalmamış, suikastçileri de kovalamış. Ve suikastçiler o kadar hızlı ve plânlı kaçmışlar ki, polis en ufak bir iz bulamamış! Bu esrarlı olayı sosyalistlerin Münih'teki organı, bize karşı girişilecek kampanya için istismar etmeye başladı. Pek alışılmış cümleleriyle, şimdi yapılacak işin ne olduğunu da ima ediyordu. Bizim diktiğimiz ağaçların boy vermemesi için her tedbir alınmalıydı, proleterlerin elleriyle bu ağaçlar zamanında sökülüp atılmalıydı.

Birkaç gün sonra büyük darbe hareketine geçtiler. Hofbraühaus düğün salonunda yapacağımız ve benim hitap edeceğim bir toplantıyı seçmişler ve bu toplantıda kat'î olarak hesabımızı görmeye karar vermişlerdi. 4 Kasım 1921 günü, akşam saat 6 ile 7 arasında, toplantımızın amansız bir şekilde sabote edileceğine, bu maksatla salona, en koyu kızılların bulunduğu fabrikalardan büyük işçi kitleleri-

nin sevkedileceğine dair ilk haberleri aldık. Bu haberlerin bize daha erken ulaşmamış olması bir talihsizlikti. Aynı gün Münih'te, Sterneckgasse'de bulunan eski büromuzu terketmiş, yeni bir lokale taşınmıştık. Daha doğrusu eski lokali terketmiştik de yeni lokale henüz yerleşmemiştik, çünkü buradaki bazı işler bitirilmemişti. Eski bürodan telefon kaldırılmış, yenisine de henüz konulmamış olduğu için, telefonla bize verilmek istenen sabotaj haberlerini alamamıştık. İşte bundan dolayı toplantıyı sayı bakımından küçük bir asayiş kuvveti koruyacaktı ki, bu kuvvet altmış kişiden ibaretti. Gerektiği zaman yeteri kadar takviye istemek için alârm cihazı da henüz mükemmel hale getirilmemişti. Şunu da ilâve edelim ki, o güne kadar bu çeşit haberleri çok duymuş, fakat anormal bir durumla karşılaşmamıştık. "Geleceğini haber veren ihtilâller daha doğmadan ölürler." Atasözü, o güne kadar bizim için doğru çıkmıştı.

Belki işte bu sebepten dolayı da, toplantımızı sabote edeceklere kuvvetle karşı koymak için yapılması gereken şeylerin hepsi yapılmamıştı. Ve nihayet biz, Hofbraühaus düğün salonunun sabotaj teşebbüsü için pek müsait olmadığını zannediyorduk. Daha büyük salonlarda, bilhassa sirkteki toplantılarda bekliyorduk bu sabotajları. Fakat o gün bu konuda iyi bir ders aldık ve daha sonra bütün bu meseleleri ilmî metodlarla inceledik, umulmayan ve enteresan sonuçlara vardık. Bunun üzerine de güvenlik teşkilâtımıza ve kullanılacak taktiğe büyük önem verdik.

Saat sekize çeyrek kala Hofbraühaus'un bekleme salonuna girdiğim zaman, sabotaj hareketine girişeceklerini şüphe götürmez bir şekilde anlamıştım. Salon dolmuştu ve polis giriş kapılarını kapamıştı. Çok erken saatlerde gelen rakiplerimiz içeride idiler, kendi taraftarlarımızın çoğu dışarıda kalmıştı. Küçük asayiş ve hücum birliğimiz beni bekleme salonunda bekliyordu. Büyük salonun kapılarını kapattırdım ve 45-46 kadar olan bu adamlarımıza çok dikkatli olmalarını tenbih ettim. Sonra çocuklara, bugün belki ilk defa hareketimize bağlılıklarını ispat edecek bir durumla karşılaşacaklarını, ne olursa olsun, cesetlerimiz çiğnenmeden salonu terketmeyeceğimizi, benim de salonda kalacağımı, beni hiç birinin terketmeyeceğine inandığımı söyledim. Herhangi birinin korkaklık ettiğini görürsem kolluğunu kendi elimle sökeceğimi, rozetini alacağımı bildirdim. Sonra onlara, herhangi bir sabotaj teşebbüsüne karşı derhal harekete geçmelerini emrederek, en iyi savunmanın hücum etmek olduğunu hatırlattım. Sözlerimi bitirdikten sonra üç defa, her zamankinden daha gür, daha sert bir şekilde: "Heil!" diye bağırdılar.

Bundan sonra salona girdim ve durumu gözlerimle gördüm. Salon doluydu ve büyük bir kalabalık kin dolu bakışlarını üzerime çevirmişti. Bazıları da alaylı jestlerle ve gayet açık olarak naralar savuruyorlardı: "Bizim işimizi bitireceklermiş... barsaklarımıza dikkat etmeliymişiz... çenemizi iyice kapatacaklarmış..." ve daha bir sürü buna benzer zarif(!) sözler. Kendilerinin kuvvetli olduklarından emindiler ve bu emniyet içinde rahattılar.

Bütün bunlara rağmen toplantı açıldı ve ben konuşmaya başladım. Hofbraühaus'ta ben daima salonun yan cephelerinden birinde bulunurdum. Konuştuğum kürsü de bir bira masası idi. Yani dinleyicilerin tam ortasına düşüyordum. Belki bu şekilde hareketim bu salonda, başka hiçbir yerde rastlamadığım bir ruh hâletinin yaratılmasına yardımcı oldu. Önümde, bilhassa sol tarafımda, bir kısmı oturmuş, bir kısmı ayakta duran rakiplerimiz vardı. Hepsi iri yarı, kuvvetli insanlardı. Bunların çoğu Maffei, Kustermann, İsaria v.s. gibi fabrikalardan gelmişlerdi. Soldaki duvar boyunca sıralanmış, benim masama kadar sokulmuşlardı. Mütemadiyen bira ısmarlıyor, boşalan kupalarını masanın üzerine diziyorlardı, böylece cephane yığmış oluyorlardı. Bu akşamın muhakkak çatışmalı geçeceğini anladım. Söz kesmelere rağmen bir buçuk saat kadar konuştum. Duruma hakim olduğum söylenebilirdi. Sabotajcıların idarecileri de hissettiler bunu ve gittikçe endişe duymaya başladılar. Salondan çıkıyor, tekrar giriyor, adamlarına sinirli sinirli bir şeyler söylüyorlardı.

Söz kesenlerden birine cevap vermek suretiyle küçük bir psikolojik hata yaptım. Bu hata fırtınanın başlaması için işaret oldu. Birkaç defa hiddetli bir şekilde söz kesmeler olduktan sonra, bir adam birdenbire bir masanın üzerine çıktı ve avaz avaz "Hürriyet! Hürriyet!" diye bağırdı. Bu işaret üzerine hürriyet şampiyonları vazifelerini yapmaya başladılar. Birkaç saniye içinde salon uluyan insan kalabalığı ile doldu. İnsanların başları üzerinde de, obüs gibi, bardaklar, kupalar uçuşuyordu. Bardaklar, sandalye ayakları kırılıyor, küfürler, ulumalar oluyor, tiz sesler, feryatlar duyuluyordu. Cehennemî bir kargaşalık oldu. Ben, olduğum yerde ayakta duruyor, gençlerimizin vazifelerini nasıl göz kırpmadan yaptıklarını görüyordum. Böyle bir durumda bir burjuva toplantısının ne hale geleceğini görmek isterdim.

Oyun henüz başlamıştı ki, hücum kıtamız (o günden beri emniyet teşkilâtımıza hücum kıtası diyoruz) derhal hücuma geçti. Sekizer onar kişilik gruplar halinde kurtlar gibi saldırmış ve onları tekme tokat salondan sürüp çıkarmaya başlamışlardı. Beş dakika sonra hepsi

kan revan içindeydi. Gerçek yiğitlerdi bunlar! Bu vesile ile onları daha iyi tanıyordum. Başlarında benim yiğit Mauirce'im vardı. Şimdiki özel sekreterim Hess ve birçokları, ağır yaralı oldukları halde, ayakta durabildikleri müddet saldırmaya devam ediyorlardı. Müthiş gürültü yirmi dakika sürdü. Bu zaman içinde, sayıları yedi yüz-sekiz yüz kadar olan hasımlarımız, benim elli kadar bile olmayan adamlarım tarafından, merdivenden aşağı sürülüp çıkarılmışlardı.

Fakat salonun dibinde, sol köşede epeyce bir kalabalık vardı ve hâlâ şiddetle mukavemet ediyorlardı. Bu sırada, birdenbire, salonun giriş kapısına yakın bir yerden, kürsüye doğru iki el ateş edildi, bunu müthiş bir yaylım ateş takip etti. Bu, savaş hatıralarını canlandıran, gönülleri sevinçle coşturan bir tesir yaptı. Benim bulunduğum yerden ateş edenlerin kimler olduğunu ayırt etmek mümkün değildi. Yalnız bir şey çok iyi görülüyordu. O andan itibaren kanlar içinde kalan bizim çocukların hiddet ve gazapları son haddini buldu. En son sabotajcılar da mağlup edildi ve salondan dışarı atıldı. Bütün bu kargaşalık yirmi beş dakika sürmüştü. Salonda bir bomba patlamış gibiydi. Birçok taraftarın yaraları sarılıyordu. Bazılarını da araba ile götürmek icabetti. Fakat duruma hakim olmuştuk. O gün toplantıya başkanlık eden Hermann Esser, yüksek sesle ilân etti: "Toplantı devam ediyor, söz konferansçınındır!" Ve ben konuşmaya devam ettim. Biz toplantıyı bitirdikten sonra bir komiser koşarak ve heyecanla salona girdi, kollarını hiddetle sallayarak "Toplantı iptal edildi!" diye bağırdı.

Kavgaya geç kalan bu memurun haline gülmekten kendimi alamadım. İşte, polisin önemli işi buydu, böyle yapılıyordu! Ne kadar küçük iseler, o kadar büyük görünmeğe çalışıyorlardı. O akşam çok şey öğrendik. Hasımlarımız bizden unutamıyacakları bir ders aldılar.

Sosyalist yayın organı Münchener Post Gazetesi, 1923 sonbaharına kadar, bizi bir daha proleter yumrukları ile tehdit etmedi.

VIII. BÖLÜM

KUVVETLİ, YALNIZ KALINCA DAHA KUVVETLİDİR!

Bundan evvelki bölümde, Alman ırkçı cemiyetlerin bir müşterek çalışmasından söz etmiştim. Bu hususta kısa bir izahat vermek istiyordum. Genel olarak bu deyimden bir grup cemiyetin birbirlerinin işlerini kolaylaştırmak için münasebet kurmaları anlaşılır. Bunlar müşterek bir idare heyeti seçer ve müşterek bir faaliyet yürütürler. Pek tabiî böyle müşterek hareket edilebilmesi için birlikte çalışacak cemiyetlerin, siyasî partilerin, gaye ve metodlarının birbirinden pek farklı olmaması gerekir. Yine genel olarak bu gibi partilerin aralarında pek fark olmadığı zannedilir. Vasat bir Alman filân ve falan cemiyetlerin, müşterek faaliyet göstererek, birbirlerini birleştirici tarafları bulmuş, ayırıcı taraflarını yok etmiş olmalarını öğrenince memnun olur, güven duyar. Böylece falan grubun aksiyon gücünün çok arttığı, birleşen zayıf grupların birdenbire güçlendiği sanılır.

Bu kanaat çok defa yanlıştır. Benim kanaatime göre meseleyi daha yi anlayabilmek için, aynı hedefi takip edeceklerini iddia eden cemiyetlerin birleşmesiyle meydana gelecek durumu açıklamak önemli ve faydalı olacaktır. Evvelâ ve mantıken bir tek gaye ancak bir cemiyet tarafından takip edilebilir. Birkaç cemiyetin aynı gaye için çalışması pek makul görülmüyor.

Şurası muhakkak ki, bir hedef önce bir tek grup tarafından seçilir. Bir adam çıkar, ortaya bir gerçeği koyar, belli bir meseleye çözüm yolu gösterir, bir gaye empoze eder, maksadına ulaşmak için bir hareket meydana getirir.

Böylece kurulan bir cemiyet veya partinin programı ya suüstimallerin önüne geçmektir, ya da gelecek için bazı yenilikler getirmektir. Fakat bu şekilde kurulmuş olan böyle bir hareket, tatbikatta bir kıdem hakkı kazanır. Onunla aynı gayeyi takip edecek olanların, daha önce kurulan bu cemiyete girmeleri, onun peşinden gidip onu takviye etmeleri, böylece müşterek maksada yardım etmeleri gerekir.

Bilhassa parlak zekâlılar, yeni partiye girmekle müşterek davanın

kazanılmasına en iyi şekilde yardım etmiş olurlar.

Bundan sonra, bir tek gayeyi takip eden bir tek hareketin kurulması hem akla uygun, hem de dürüst bir davranış olur. (Dürüstlük ve mertlik hususunda önemle durulması gerektiğini daha ileride ispat edeceğim.)

Eğer böyle olmazsa bunun başlıca iki sebebi vardır. Birinci sebebi, hemen hemen trajik olarak niteleyebiliriz. İkinci sebebi de insan tabiatının zaafında aramak gerek.

Fakat işin aslını araştırırsak, bu iki sebebin içinde bir sebep daha görürüz ki bu da, varlığının bütün gerçekleştirici güçlerini değerlendirip cazibe vermek, iradesini kuvvetlendirmek suretiyle meseleye bir çözüm yolu getirme isteğidir.

İnsanların bir müşterek gaye peşinde oldukları halde, tek grup olarak işe koyulmamalarının trajik sebebi şudur. Dünyada, hemen hemen her zaman, büyük çaptaki bir hareket, uzun zamandan beri insanların kalbinde mevcut, sükût içindeki ateşli bir arzunun gerçekleştirilmesinden başka bir şey değildir. Bazen insanlar asırlar boyunca belli bir davanın çözümünü ister, dayanılmaz acılara katlanır, fakat o büyük arzularına bir türlü kavuşamazlar.

Böyle bir ıstırap içinde olmalarına rağmen, davayı halletme cesaretini gösteremeyen,milletlere ancak kötürüm denir. Fakat, bir gün, kaderin lûtfu ile bu millet gerekli meziyetlere sahip bir adam çıkarır, bu adam, onu esaretten kurtarmak, ıstıraplardan kurtarmak yahut güvensizlik ve huzursuzluktan kurtarmak gibi arzularına kavuştururursa, bunu o milletin hayatî kuvvetiyle gerçekleştirirse, işte o zaman, o milletin hayat hakkı olduğunu ve bu kuvvete sahip bulunduğunu bundan daha iyi hiçbir şey gösteremez.

Bu büyük meselelerin bazılarını halletmek için binlerce insan işe koyulur ve birçokları işi yapabilecek kabiliyette olduklarına inanırlar. Bazen de kader bu kabiliyette olan birçok insanı bir arada sunar ve sonra kuvvetler çekişmesinde zaferi en kuvvetliye, en kabiliyetliye verir ve davanın halli vazifesini ona bırakır.

Asırlar boyu, dini hayatlarından memnun olmayan insanların bir reform arzu ettikleri, bu manevî tahrik sonunda da kitle içinden bazı adamların çıktığı ve bunların dinî sıkıntıyı giderecek bilgi ve güce sahip olduklarına inandıkları görülmüştür.

Bunlar yeni bir dinin peygamberleri veya o güne kadar kabul edilen dini anlayışın karşısında olduklarını söylemişlerdir.

Tabiat kanunu burada da bu yüksek vazifeyi en kuvvetliye verir. Fa-

kat öteki insanlar, yalnız o adamın bu işe ehil ve seçilmiş olduğunu umumiyetle pek geç kabul ederler. Başlangıçta kendisini en az onun kadar ehil ve haklı görür.

Çağın insanlanrına gelince, onlar, asıl desteklemeleri gereken en büyüğü, en liyakatliyi, en büyük işleri başarabilecek olanı ayırt edemezler. İşte bu şekilde asırlar boyunca ve hemen hemen aynı devirde, çeşitli insanlar ortaya çıkar, görünüşte gayeleri bir olan veya öyle farzedilen bir takım "hareket"leri meydana getirirler.

Hal arzularını açık seçik ifade edemez. Onun fikirleri umumîdir, idealinin esasını kesin olarak açıklayamaz, hatta bunun onları tatmin edip etmeyeceğini de bilemez.

Bunda trajik olan taraf şudur. İki insan aynı gaye için, birbirini tanımadan ve tamamen ayrı yollardan giderek, gayret sarfederler. Kendi işlerine olan temiz bir imanla harekete geçer, birbirlerini ve başkalarını hiç dikkate almadan, yollarında ilerleyebileceklerine inanırlar. Böyle siyasî hareketlerin veya dinî grupların devrin genel temayüllerinden doğmuş olmalarına rağmen birbirinden ayrı ve bağımsız kurulmaları fakat aynı maksat için faaliyet göstermeleri, trajiktir.

Eğer çeşitli yollara dağılmış bu kuvvetler bir araya gelip tek kuvvet halinde birleşirlerse, başarı daha emin olacak ve daha çabuk elde edilecektir. Fakat böyle olmuyor. Çünkü, tabiat kendi sağlam mantığı ile kesin hükmünü verir ve kestirip atar. Muhtelif grupları birbiri ile rekabete iter, zafer için mücadele ettirir ve gayeye ancak en doğru, en kısa, en emin yolu seçmiş olanı götürür.

Mevcut kuvvetler serbest şekilde birbirleriyle çekişmezse, yüksek karar kendi bilgilerine hayran olan kimselerin doktriner hükümlerinden kurtarılıp, apaçık bir başarının temin ettiği söz götürmez delillerle verilmezse, dışarıdan, en iyi yolun hangisi olduğu nasıl anlaşılacak. Çünkü bir hareketin uygun ve faydalı olduğunu gösterecek olan başarıdır.

Çeşitli gruplar çeşitli yollardan aynı gayeye doğru giderlerse, çevrelerinde kendileri gibi gayret sarfedenlerin bulunduğunu öğrenerek kendi tuttukları yolun değerini araştırmaktan, onu mümkün olduğu kadar kısaltmaya çalışmaktan, azamî derecede gayret sarfederek hedefe mümkün olduğu kadar erken ulaşmanın yolunu aramaktan geri kalmayacaklardır.

Bu rekabet her mücahitin seviyesini yükseltecektir. İnsanlık gelişmelerini çok defa, neticesiz kalmış birçok teşebbüsten alınan derslere borçludur. Bundan şu netice çıkıyor:

Takip edilecek en iyi yol bize önceleri trajik görülen bir yığın şeyden sorumsuz, şuursuz ve tecrid edilmiş durumda kalan unsurların başlangıçtaki dağınık halinden doğar.

Tarih, Alman davasını halletmek için mümkün olan bütün vasıtaları tetkik ettikten sonra bunların ancak iki tanesini muhafaza etmiştir ki, bunları aynı zamanda kullanmak gerekirdi. Bu yollann başlıca takipçileri, iki çözüm yolunun şampiyonları, Avusturya ile Prusya idi. Yani Habsburg'larla Hohenzollern'ler.

Her iki taraf da bu yollardan birini, kuvvetleri birleştirerek takip etmek gerektiğine inanıyordu. O günlerde daha ağır basan Avusturya'nın güttüğü gaye bir Alman Reich'ı kurmak değildi. Çok kuvvetli bir Alman birliğinin kurulmasına imkân veren olaylar, bizim kardeş kavgamızın en yeni ve en müthiş tezahürü oldu, milyonlarca Almanın içleri yandı, kalbleri kan ağladı. Çünkü Alman İmparatorluğu tacı, daha sonra düşünüldüğü gibi, Paris dolaylarında değil, Könnigratz savaş meydanında çiğnendi.

Böylece, Alman Reich'ının kurulması, müşterek yolda müşterek iradenin meyvası değil, daha çok hakimiyet için şuurla ve bazen şuursuz bir mücadelenin meyvası oldu. Ve bu mücadeleyi Prusya kazandı. Kendini parti politikalarına kaptırmadan gerçeği arayan herkes görecektir ki, insan bilgeliği denilen şey hiçbir zaman hayat bilgileğinin aldığı kararı alamaz, bu karara götüremez, gerçeği meydana getiren husus kuvvetlerin serbestçe çekişmesidir.

İki yüz yıl önce Alman ülkelerinde Habsburg'lar değil de Hohenzollern'ler Prusyasının, bir gün yeni Reich'a çekirdek olacağı, bu Reich'ın kurucusu ve yetiştiricisi olacağı kimin aklına gelirdi? Ve kaderin bu şekilde tecelli etmiş olmasının çok daha iyi olduğunu kim inkâr edebilir? Bugün, bir Alman Reich'ının, bozulmuş, tefessüh etmiş bir hanedan temeli üzerine oturtmayı kim isterdi? Hiç kimse!

Asırlar süren mücadeleden sonra, tabiî gelişme, herkesi lâyık olduğu mevkiye getirmiştir. Bunu kabul etmek gerekir. Bu, her zaman böyle olmuştur ve her zaman böyle olacaktır.

Bundan dolayı çeşitli insanların aynı gaye için yola koyulmalarına esef etmemek lâzımdır. En kuvvetli ve en çevik olan yarışı sonuna kadar götürecek ve kazanacaktır. Milletlerin, hayatlarında görünüşte birbirine benzeyen olaylar bulunmasının, yine bir gibi görünen maksada ayrı ayrı yollardan ulaşmak istemelerinin ikinci bir sebebi daha vardır. Bu sebep trajik değildir, sadece acınacak, esef edilecek bir sebeptir.

Esef edilecek bu sebep, bazı insanlarda aynı zamanda bulunan arzu, kıskançlık ve namussuzluğun karışımından gelen acınacak bir özellikten doğar. Bir adam ortaya çıkar, milletinin çektiğini görmekte, bu sıkıntının sebebini çok iyi anlamaktadır. Onu bu sıkıntıdan kurtarmak için ciddî olarak çalışmaya koyulur. Fakat hedefi tesbit edip buna götürecek yolu seçer seçmez, dar kafalı, hatta çok dar kafalı kimseler, halkın dikkatini üzerinde toplayan bu adamın hareketlerini dikkatle ve ihtirasla gözetlemeye koyulurlar. Ben bu adamları, hiçbir şeye aldırmaz görünen ama aslında bir ekmek kırıntısı bulduğu için daha sevinçli olan arkadaşını uzun uzun seyreden serçelere benzetirim! Gagasında ekmek kırıntısı bulunan serçe, hiç ummadığı bir zamanda, diğer serçeler ona hücum edip yiyeceğini ağzından alırlar. İşte bu adam ki, yeni bir yol bulmuş ilerlemektedir. Derhal bir takım işsiz güçsüz adamlar ortaya çıkar, bu yolun sonunda bazı nimetler elde edeceklerini uman bu adamlar, onları bu hedefe götürecek başka bir yol bulur veya bulacaklarını tahmin ederlerse, kendilerini hedefe daha çabuk ulaştıracak kimseyi, büyük bir arzu ile aramaya koyulurlar.

Yeni bir hareket kurulmuş ve açık bir program hazırlanmışsa, o kıskanç adamlar işte o zaman aynı gaye için mücadele ettiklerini söylerler. Fakat böyle dedikleri halde gelip o harekete katılmazlar, ona kıdem hakkı tanımazlar da, onun programını çalar, aynı program üzerine kendi çıkarları için başka bir parti kurarlar.

Ayrıca bu adamlar, işin aslını öğrenmemiş olan çağdaşlarına, öteki parti ile aynı gayeyi güttüklerini ve ondan çok daha evvel bunu istediklerini söyleyecek kadar edepsizdirler.

Böylece, umumun nefreti altında batıp gidecekleri yerde, yeni bir kuruluş olarak ortaya çıkmaları az görülen bir vakıa değildir.

Kendi bayrağına, başkasının bayrağına evvelce yazılmış bir misyonu yazmak, onun programındaki hedefleri kopya etmek ve sonra bunları kendi bulmuş gibi sahiplenmek, bunun için bir çete kurmak, bayağılık değil midir?

Bayağılık bilhassa şurada görülür. Yeni bir parti kurmak suretiyle ayrılık getiren bu unsurlar, mütemadiyen birleşmekten, birlikten bahsederler (biz bunu tecrübe ile öğrendik) ve bunu da, artık rakiplerine ulaşmanın mümkün olmadığını anladıkları zaman yaparlar.

Irkçıların dağılması işte bu şekilde oluyordu. Irkçı sıfatını taşıyan bir sürü grupların, partilerin v.s.'nin kuruluşu 1918 ve 1919 yıllarında oldu, fakat kurucuları hiçbir sorumluluk taşımıyordu ve sadece hâdiseler çıkarmıştı onları ortaya.

Bunların arasından biri yavaş yavaş sivrilmiş ve 1920'den itibaren parlak başarılar kazanmıştı.

Bu, Nasyonal-Sosyalist Demokratik lşçi Partisi idi. (N.S.D.A.P. / National Socialist Deutsche Arbeiter Partei) Bu parti kurucularının mertliğini şu hâdise çok iyi ispat eder. Bu parti idarecilerinin çoğunluğu, harikûlade bir karar alarak başarma şansı daha büyük olan öteki parti ile birleştiler. Kendi hareketlerini lağvedip, kayıtsız şartsız aynı gayeyi güden daha kuvvetli partiye katıldılar.

Bu sözlerimiz bilhassa Julius Streicker içindir. O zaman AIman Sosyalist Partisi (D.S.P.) adını taşıyan Nüremberg'teki partinin baş militanı o idi. N.S.D.A.P. ve D.S.P. birbirinden tamamen ayrı olarak fakat aynı gayeye varmak için kurulmuşlardı. Nüremberg'teki D.S.P.'nin şampiyonu, yukarıda da söylediğim gibi, bu şehirde profesör olan Julius Streicker idi. İşin başında o da, vazifesinin kutsallığını ve hareketin geleceğini anlamıştı. N.S.D.A.P.'nin üstünlüğünü ve yayılma imkânının fazla olduğunu anlar anlamaz D.S.P. ve Werkemeinschaft (İşçi Cemiyeti) yararına olan bütün faaliyetlerini durdurmuş, taraftarlarını N.S.D.A.P.'ye girmeleri için zorlamıştı.

Bu parti kendisine karşı olan mücadelelerinde üstün gelmişti. Taraftarlarına müşterek gaye için bu yeni parti saflarında mücadeleye devam etmelerini söyledi. Bu, çok büyük ve zamanında alınmış bir karardı.

Parti olarak gösterdiğimiz faaliyetlerden başlangıçtan itibaren hiçbir dağılma emaresi görmedik. O zamanki insanların mertliği sayesinde her şey samimî, doğru ve mesut bir şekilde sonuçlandı.

Bugün "ırkçı bölünme" dediğimiz şey, ancak istisnaî hallerde ve yukarıda belirttiğim ikinci sebepten dolayı görülmüştür.

Evvelce kendilerine ait bir fikirleri ve gayeleri olmayan bazı muhteris insanlar, N.S.D.A.P.'nin başarısının muhakkak olduğu anlaşılır anlaşılmaz birdenbire kendilerini buna müstahak görmeye başladılar.

Birdenbire, tamamen bizden kopya edilen programlar meydana çıktı. Bizden kopya ettikleri fikirleri savunuyor, bizim uğrunda yıllarca mücadele ettiğimiz gayeler gösteriliyor, N.S.D.A.P.'nin uzun zamandan beri takip ettiği yolu takip ediyorlardı. Öteden beri N.S.D.A.P. mevcut olduğu halde neden bu yeni partileri kurmak zorunda kaldıklarını izah etmek mecburiyetini duyuyorlardı.

Fakat, ileri sürdükleri sebepler ne kadar köklü olursa olsun, iddia ve beyanları da o kadar yanlıştı. Gerçekte bütün bunların bir tek se-

bebi vardı. Yeni parti kurucularının şahsî ihtirasları. Bunlar ne pahasına olursa olsun, bir rol almak istiyorlardı, fakat partilerinin sahneye çıkması sadece onların cüretinden, başkalarının fikirlerine sahip çıkmak cüretinden idi. Bu cüretin normal hayattaki adı "hırsızlık"tan başka bir şey değildir.

O günlerde, bu politika kleptomanlarının, vakit kaybetmeden kendi işleri için ortaya atacakları ne bir fikirleri vardı ne de felsefî telâkkileri. Fakat daha sonra, yana yakıla, yaşlı gözlerle "ırkçı bölünmeler"den şikâyet edenler yine bunlar oldu. Başkalarının sesini bastıracakları ümidiyle hiç durmadan birleşme zaruretinden söz ediyorlardı. Sonu gelmez şikâyetler ve feryatlarla başkalarını bıktırarak, onların fikirlerinden başka hareketlerini de çalmak, bu şekilde tutunmak istiyorlardı.

Fakat muvaffak olamadıkları, fikrî değerlerinin çok az oluşu yüzünden umduklarını bulamadıkları için, umumiyetle işçi cemiyetlerinden birine girmekle yetiniyorlardı.

O yıllarda kendi gücü ile ayakta duramayan her teşekkül bu işçi cemiyetlerinden birine girerdi. Onlar, birbirine tutunan sekiz felçliden bir gladyatör meydana geleceğine inanıyorlardı. Belki sekiz felçli arasından bir tanesi gerçekten sağlam olabilirdi.

Fakat öteki felçlileri ayakta tutmaya onun da gücü yetmezdi ve bu yüzden o da felce uğruyordu. Biz, işçi cemiyetleri ile olan bu birleşmeyi daima bir manevra telakki ettik, ama bu konuda şu önemli hususları da asla unutmamamız gerekir. İşçi cemiyetleriyle birleşmek suretiyle meydana gelen kuruluş, hiçbir zaman zayıf grupları kuvvetli gruplar haline getirmez.

Buna mukabil, kuvvetli bir grup böyle bir birleşmeden sonra zayıf düşer. Zayıf grupları toplayarak kuvvetli bir birlik meydana getirilebileceği fikri yanlıştır. Çünkü, tecrübe ile sabittir ki, bir çoğunluk, hangi şartlar altında meydana gelirse gelsin, ahmaklık ve korkaklıktan başka bir şey ifade etmez.

Birçok grupların birleşmesinden meydana gelen, birçok kimsenin seçtiği bir idare heyeti tarafından idare edilen her birlik korkaklığa ve zaafa terkedilmiş olur. Ayrıca böyle bir birleşme kuvvetlerin rekabetini de önler, en iyi liderin seçilmesi için mücadeleyi ortadan kaldırır, bundan dolayı da en sıhhatli, en kuvvetli fikirlerin galip gelmesi önlenmiş olur.

Bu çeşit birleşmeler, tabiî gelişmenin düşmanıdırlar, çünkü çok defa mücadelesi yapılan davanın hallini çabuklaştırmaz, aksine geciktirirler.

Bazen böyle grupların taktik olarak ve gelecek için bazı tahminler

yapılarak birleşmeleri bir harekete üstün bir sevk idare getirebilir, müşterek teşebbüslerinde bir fayda sağlayabilir. Fakat bu ancak kısa bir zaman için ve pek belli meselelerin ele alınması için olur.

Bu durum asla devam etmemelidir. Devam ettiği takdirde, hareketin kurtarıcı vazifesi terkedilmiş olur. Çünkü hareket böyle bir birliğe iyice karışıp sıkışırsa, kendi kuvvetinin tabiî yönde gelişmesi imkânını ve hakkını yitirir.

Bundan dolayı rakip hareketlere üstün gelemez, tesbit edilen hedefe zaferle ulaşamaz. Asla unutmamalıdır ki, bu dünyada gerçekten büyük olan ne varsa, bunların hiç biri koalisyon halindeki mücadeleler sonunda elde edilmiş değildir.

Ancak, tek bir galibin eseridir, tek bir galip tarafından fethedilmiştir.

Koalisyonlarla elde edilen başarılarda, menşeilerinden ötürü, gelecekteki bölünmelerin tohumları vardır. Bu tohumlar ve bölünmeler, o başarıların tekrar yitirilmesine sebep olur.

Dünyayı alt üst edebilecek gerçekten büyük manevî mânada ihtilâlci hareketler, ancak bağımsız bir grubun dev mücadelesi ile başarıya ulaşabilirler, asla koalisyon grupları ile değil.

İşte bu yüzden ırkçı devlet bir halk-işçi meclisinin iradesiyle kurulamaz. Onu kuracak olan, öteki hareketler arasında kendi yolunu açan tek bir hareketin faal iradesidir.

IX. BÖLÜM

HÜCUM KITALARININ MANASI VE TEŞKİLATLANMALARININ SONUÇLARI

Eski devletin gücü başlıca üç esasa dayanıyordu. Monarşik şekli, idareci memurlar sınıfı ve ordusu üzerine. 1918 ihtilâli devletin şeklini bozdu, ordusunu dağıttı ve memur sınıftnı da partiler tarafından tefessüh edilmeye terketti. Böylece devlet otoritesinin başlıca dayanaklan yıkılmış oldu.

Otoritenin ilk dayanağı halkın teveccühüdür. Fakat yalnız bu teveccühe dayanan bir otorite son derece zayıf olur. Güven ve istikrar olmaz. Bundan dolayı, otoritesi halkın teveccühünden ibaret olan devletler bu otoriteyi sağlam bir temele oturtmak için nüfuz ve kudretini kurmalıdır.

Demek ki, otoritenin ikinci esası iktidardır, kuwettir. Kuvvet ve iktidar birincisine nazaran daha istikrarlı, daha emin bir dayanâktır ama daha sağlam ve kuvvetli değildir. Halkın teveccühü ile kuvvet birleşirse ve bu birleşme bir müddet devam ettirilebilirse, o zaman daha sağlam bir temel üzerine yeni bir otorite oluşur. Bu daha sağlam esas gelenektir. Eğer halkın sempatisi, güç ve gelenek birleşirse, bundan meydana gelecek otorite, sarsılmaz bir otorite olarak anlaşılabilir. İhtilâl bu üçlü dayanışmayı imkânsız hale getirdi. Ananeden her türlü otoriteyi çekip aldı. Eski imparatorluğun yıkılması ve eski hükûmet şeklinin ıskartaya çıkartılması, eski hakimiyet nişanlarının ve imparatorluk sembollerinin imhası ile, anane birdenbire yırtılıp atıldı. Bunun sonucu olarak da devlet otoritesi şiddetli sarsıntıya uğradı.

Devlet otoritesinin ikinci dayanagı da yoktu artık. Zaten ihtilâli yapabilmek için önce, devletin organize kuvvetini, yani orduyu dağıtmak mecburiyetinde kalmışlardı. Hatta ordunun kemirilmiş kalıntısı bile ihtilâlci mücadelelerin unsurları olarak kullanıldı.

Cephedeki ordular belki aynı çamurun içine düşmemişlerdi. Fakat onlar, dört buçuk yd kahramanca çarpıştıkları yerlerden çekildikçe, anavatandaki dagılmayı gördüler ve onları kemiren asid de bu oldu. Terhis edilecekleri merkezlere geldikleri zaman itaatsiz oldular, yahut, sözüm ona

asker konseylerinin itaati altına girdiler.

Askerlik hizmetini günde sekiz saatlik bir çalışma telâkki eden bu asilere dayanılarak hiçbir otorite kurulamazdı. O andan itibaren, otoritenin sağlamlığını temin eden ikinci unsur da dışlanmış oluyordu ve artık ihtilâlin elinde otoritesini oturtacak ilk unsur, yani halkın teveccühü kalmıştı ve otoritesini bu temel üzerine oturtabi(di. Oysa bu temel tam bir güvensizlik arzediyordu. Şüphesiz ihtilâl bir kazma darbesiyle eski devlet binasını yıkmayı başarmıştı . Fakat işin aslına bakılacak olursa bu sonuca varılmasının sebebi, milletimizin normal dengesinin ve bünyesinin daha önce savaş tarafından bozulmuş, kemirilmiş olmasıdır.

Her millet, tamamı dikkate alınacak olursa, üç büyük sınıf halinde görülür:

Bir yanda, seçkinlerden meydana gelen faziletli ve bundan daha önemlisi cesur, fedakârlık ruhu olan, iyi bir uç sınıf vardır. Bunun karşısındaki uç ise, bünyesinde bütün zaaflan, bütün bencillik içgüdülerini bulundurur. Bu ikisi arasında kalan üçüncü sınıf geniş kitledir. Bunlar ne birinci sınıfların cesur ve mert davranışlarına, ne de ikincilerin caniyane ve kaba zihniyetine iştirak eder.

Sosyal bir bünyenin yükseli,s devirleri, tamamen, en iyi vatandaşlar sınıfının gayret ve iti,sleri ile meydana gelir.

Normal ve muntazam gelişme devirleri veya istikrarlı durum, orta sınıfcn hakim olduğu zaman meydana gelir ve devam eder: Bu durumda a,sırı sınıflar kımrldamazlar veya yükselirler.

Sosyal bir bünyenin çöküş devirleri ise, iktidara en kötü unsurların geldiği zaman görülüı:

Büyük kitle veya orta sınıf, iki aşın sınıfın birbiriyle çatışması halinde ve pek belli birşekilde kendini gösterir. Bu büyük kitlenin her zaman ve memnuniyetle, galip aşırı partilerden birine boyun eğmesi de kayda değer. Eğer mücadelede üstün gelenler iyiler ise, orta sınıf onları takip eder, fakat kötüler üstün gelmişse bunlara da karşı gelmez. Çünkü merkezdeki kitle hiçbir zaman mücadele etmez.

Fakat dört buçuk sene süren kanlı savaş bu üç sınıfın iç dengesini bozmuştur. Savaş süresince orta sınıf çok şehit vermiştir ama, bu savaş milletin asıl seçkin sınıfının kanını son damlasına kadar akıtmaya sevketmiştir. Bu dört buçuk yd içinde Alman, korkunç bir şekilde sellerce kan verdi.

Binlerce ve binlerce olayda daima gönüllü istendi: Cephede gönüllü, devriye kollarında gönüllü, telefonculukta, havacılıkta, nehir aşmada,

denizaltılarda, hücum kıtalarında, her şeyde gönüllü. Ve binlerce defa tekrar tekrar gönüllü istendi ve her seferinde aynı jestler görüldü: Henüz tüyü çıkmamış genç veya olgun bir Alman, kalbleri vatan sevgisi He yanarak, büyük bir cesaretle, görev aşkı ile, koşup geliyordu.

Böyle, onbinlerce, yüzbinlerce gönüllü geldi ve sonra yavaş yavaş bu ihtiyat hazinesi kurmaya başladı.

Ateş hattında ölmeyenler, yaralı olarak, hayatta pek az kalan arkadaşlarının yanına dönüyorlardı. 1914'te, tamamen gönüllülerden kurulu ordular meydana geldi. Bu ordular, bizim beş para etmez parlamenterlerimizin, caniyane şuursuzlukları yüzünden, barış zamanında hiç talim görmemişlerdi: Bun(ar düşmana savunmasız bir vücut olarak çıkarıldı.

Flandres'da ölen ve yaralanan dört yüz bin kişinin yeri bir daha doldurulamadı. Bunların kaybi yalnız sayı bakımından önemli değildi. Bunların ölümü, terazinin kötüler lehine bozulmasına, kötüler kefesinin ağır basmasına sebep oldu. Şimdi kaba, korkak, hayasız, yani kötü unsurlar çoğunluktaydı, daha ağır basıyorlardı.

Çünkü önemli bir gerçek daha vardı:

Dört buçuk yıllık savaş sırasında, en iyi gruplar savaş meydanlarında can verirken, kötü gruplar, kötü unsurlar, tehlikeden uzak kalmış, kendilerini çok iyi korumuşlardı.

İşte o zaman, hayatını feda eden her gönüllü, cennette savaşçılara ayrılan Walhalla'ya çıkmış, onların yerini, o güne kadar ölüme sırt çeviren, memleket içinde tedbirli bir şekilde az-çok faydalı başka işler gören kurnazlar aldı.

Savaş bittiği zaman ortaya şu manzara çıktı; Milletin kalabalığı oluşturan orta sınıfı, kendine düşen kan vergisini düzenli bir şekilde ödemişti. En iyilerden kurulu uç sınıf ise, örnek bir kahramanlık sonunda, hemen tamamıyla kendini feda etmişti.

Kötü unsurlardan oluşan uç sınıf ise, bir yandan en anlamsız kanunlardan, öte yandan askerî kanunun gereği şekişde uygulanmamasından faydalanmış ve maalesef hiç eksilmeden duruyordu.

Sosyal bünyemizin en iyi korunmuş işte bu basit, rezil parçası ihtilâl yaptı. Bunu yapabildi, çünkü ona karşı koyacak iyilerden kurulu öteki uç, savaş meydanlarında ölmüştü.

Demek ki, Alman ihtilâline bir "halk ihtilâli" demek çok zordur: Kabil'in işlediği cinayetten başka bir şey olmayan bu ihtilâli Alman milleti değil, hain kaçaklardan oluşan grup yaptı.

Cephedeki adam kanlı mücadelenin bitişini selâmlıyordu. Yeniden

memleket toprağına dönmekten, çoluğunu çocuğunu görmekten memnundu, onun ihtilâl ile hiçbir ilgisi yoktu. İhtilâli sevmiyorlardı. Onu destekleyip düzenleyenleri de sevmiyorlardı. En çetin savaşların yapıldığı dörtbuçuk yıl içinde, parti çakallarını unutmuşlardı. Partileri meydana getiren azgın külhanbeyleri birer yabancı olmuştu onlara. İhtilâl, Alman milletinin ancak çok küçük bir parçası için popüler idi: özellikle onu hazırlayan, yeni devletin şeref vatandaşları için minnettarlık işareti olan "tyrol çantalan"nı tercih edenler için. Bunlar birçoklarının sandığı gibi ihtilâlin kendisini değil, kendileri için sağlayacağı imkânları seviyorlardı. Fakat yalnız halkın kabulüne dayanmak bu Marksist haydutlar üzerinde uzun zaman otorite kurmak için yeterli gelmedi. Bununla beraber genç cumhuriyet ne pahasına olursa olsun, bir otorite kurmak zorundaydı. Aksi halde, kısa bir kaos devresinden sonra, son kalan iyilerin oluşturacağı bir güç tarafından kısas kanunları uygulanarak birdenbire kendilerini sımsıkı bağlanmış görebilirlerdi.

İhtilâli yapanların o günlerde en fazla korktukları şey, kendi kargaşalıklarının fırtınası içinde ayaklarının kayması ve birdenbire gülle gibi bir yumrukla başka bir sahaya fırlatılmaları idi. Böyle durumlarda bu gibi olaylar bir milletin tarihinde çok görülür. Onun için ne pahasına olursa olsun cumhuriyetin kuvvetlenmesi gerekliydi.

Bu yüzden ve halkın meyili çok zayıf olduğu için, derhal daha sağlam bir otorite kurmak amacıyla yeni bir organize kuvvet meydana getirmek zorunda kaldılar.

1918-1919 yıllarının Aralık, Ocak ve Şubat aylarında, ihtilâl kabadayıları ayaklarının altında toprağın kaydığını hissettikleri zaman, silâh zoru ile zayıf teminatı kuvvetlendirecek imkânları aramaya koyuldular. Bunu, millet aşkı olan insanların arasında bulabilirlerdi. Şimdi, "militarizme karşı" olan Cumhuriyetin askere ihtiyacı vardı! Fakat devletin ilk ve tek otoritesi, yani halkın meyli, kökünü, haydutların, hırsızların, kaçakların oluşturduğu aşırı uç sınıftan destek görüyordu. Böyle bir sınıfın içinden yeni bir ideal için hayatını feda edecek bir insan aramak boşuna idi. İhtilâlci fikrin parladığı ve ihtilâli yapan bu sosyal tabaka ne bu ihtilâli koruyacak asker çkarabilirdi, ne de bunu yapmaya hazır bir durumu vardı. Çünkü bu sosyal tabaka cumhuriyetçi devletin kurulmasını değil, sadece, kendi içgüdüsünü tatmin için ondan önceki devletin yıkılmasını arzu ediyordu. Onun parolası "Alman cumhuriyetini kurmak" değil, "cumhuriyetin yağması" idi.

Halk temsilcilerinin büyük bir endişe ile kopardıkları feryat, tehli-

ke yaygarası, bu sosyal tabakada hiçbir yankı uyandırmadı. Aksine, bu çığlıklar, kin ve direnişle karşılaştı.

İlk günlerde güven ve inanç yokluğu kendini belli etmişti. Çünkü yalnız halkın sahiplenmesine değil, aynı zamanda güce de dayanan bir otoritenin kurulmakta olduğu; bunun bir takım uygulamalarla mücadeleye girişeceği görülüyordu. Oysa bu uygulamalar o unsurlar için ihtilâlin temel amacını oluşturuyordu: Bu mücadele, hırsızlığa karşı, hırsızlardan, haydutlardan, yağmacılardan, hapishane kaçkınlarından meydana gelen çetenin hakimiyetine karşı olacaktı.

Halkın temsilcileri imdat çağrısını çoğalttılar. Fakat sahiplendikkleri tabakadan hiç kimse çıkmıyor, yalnız hainlerin düşmanca sesleri duyuluyordu.

İşte o zaman, bir kere daha asker elbisesini giymiş, tüfeğini omuzlamış, çelik miğferini başına koyarak, Alman gençleri işe koyuldu. Bunlar sessizlik ve düzeni kurmak düşüncesiyle, anavatanlannı yıkanların üzerine yürümeye hazır duruma geldiler. Bu gençler, serbest, gönüllü birlikler olarak toplandılar, ihtilalden nefret ettikleri halde, onu koruma ve güçlendirme işine koyuldular, böylece dünyanın en inançlı insanları olarak hareket ettiler. İhtilâlin gerçek düzenleyicisi olan ve onun dizginlerini elinde tutan uluslararası Yahudi, o günlerde bu durumu kavradı. Alman milleti Rusya'da olduğu gibi, Bolşevikler'in kanlı bataklığına sürüklenecek duruma henüz gelmemişti.

Bunun sebebi daha çok, Alman aydınlan ile Alman işçilerini birbirlerine yaklaştıran ırk birliği idi. Bir sebebi de, halk tabakaları ile kültürlü sınıfların birbirlerine karışması idi ki, Batı Avrupa ülkelerinde ortak bir sosyal olay olan bu durum, Rusya'da yoktu. Rusya'da aydın unsurlar Rus asıllı veya Slav ırkından değildiler.

Savaş öncesi Rusya'sının aydın tabakası, bu tabakayı geniş halk kitlesine bağlayan bir orta sınıf olmadığı için, her an yok edilebilirdi. Kitlenin fikrî ve moral seviyesi son derece düşüktü.

Rusya'da, cahiller, okuma yazma bilmeyenler kitlesini küçük aydın tabakaya karşı kışkırtmakta başarılı oldukları anda, bu memleketin hesabı görüldü ve ihtilâl başarıldı. Cahil Rus kitlesi, Yahudi diktatörlerinin savunmasız kölesi haline gelmişti. Yahudi diktatörler de buna "halk diktatörlüğü" paftasını vuracak kadar ustaydılar.

Almanya'da olaylar şu şekilde cereyan etti:

Almanya'da ihtilâlin gerçekleşme sebebinin ordunun derece derece bozulmuş olduğu ne kadar doğru ise, ihtilâlin oluşunda ve ordunun

dağılmasında gerçek ajanın cephedeki asker olmadığı da o kadar doğrudur. Bu işi, cephe gerisindeki askerlerle şurada burada ekonomik ünvanlar taşıyan ve çok gerekli gösterilen bir takım reziller yaptı. Gerideki bu orduyu, cepheye sırt çeviren ve tehlikesiz bir şekilde kaçmakta başarılı olan onbinlerce firari güçlendirdi.

Gerçek korkak her zaman ve en fazla ölümden korkar. Cephede ise ölüm her gün binlerce şekilde görülür.

Zayıf, kararsız, korkak gençlerin görevleri başında kalması isteniyorsa, her zaman yapılacak şey şudur: Kaçağın başına korktuğu şey kesinlikle gelecektir. İnsan cephede ölebilir, fakat kaçan kesinlikle ölür, ölüme mahkûm edilir.

Kaçaklar için ancak böyle bir Drakon Kanunu çıkarılırsa, toplum içindeki bireyin görevden kaçması önlenir.

Askerî kanunun bütün anlam ve amacı budur işte.

Bir milletin devamlılığı için yapılan büyük kavgayı yalnızca doğuştan yetenekli, zaruretten dolayı bu yetenekleirini de arttıran kimselerle sonuna kadar götürmenin mümkün olduğuna inanmak güzel şeydir. Görevin gönüllü olarak yapılması her zaman en iyi vatandaşların hareketini tayin etmiştir, onları işe koşturmuştur. Fakat ortalama insanlar için durum aynı değildir.

Bu yüzden böyle kanunlara ihtiyaç vardır: Örneğin, hırsızlara karşı kanunlar, namuslu insanlar için yapılmış kanunlar değildir, korkak, zayıf ve kötü insanlara karşı yapılmış kanunlardır. Kötü insanlara korku veren bu kanunlar olmasaydı namuslu ve şerefli insanlar aptal yerine konurdu ve o zaman eli boş kalmaktan, soyguna uğramaktansa, herkesin hırsızlığa katılması daha yerinde olurdu.

Aynı şekilde, yıllarca sürecek dehşetli bir savaş sırasında, zayıf insanlara, en kritik zamanlarda, sinirlerin en sıkı bir sınav geçirdiği anlarda, görevini yaptırmak için yüzlerce yıllık bir tecrübenin ihmal edilmesi aptallık olur.

Gönüllü kahramanlar için askerî kanunun elbette bir faydası yoktur. Askerî ceza kanunu, yalnız, milleti ıstırap içinde iken, kendi hayatını toplumun hayatından daha kıymetli gören bencil ve korkaklara karşıdır.

Bu karaktersiz, zayıf insanların ihanetlerine ancak şiddetli ceza kanunlarının korkusu engel olabilir. İnsanlar hiç vakit kaybetmeden ölümle mücadele etmek zorunda oldukları, haftalarca gıdasız kalacakları ve böyle bir zamanda cepheye dâvet edildikleri zaman, zayıf ve korkak olanları hapis ve kürek mahkûmiyeti, kaçmaktan alıkoyamaz. Onları kaçmak-

tan alıkoyacak tek şey idam cezasıdır. Çünkü o, böyle zorlu anlarda savaş meydanında olmaktansa hapishanede olmayı bin defa tercih eder. Çünkü hapishanede, beş para etmez hayatı tehlikede değildir.

Cephede ölüm cezasının kaldırılması ve askerî ceza kanunun işlemez hale getirilmesi çok korkunç bir sonuç verdi. özellikle 1918'de, bir kaçaklar ordusu geri bölgelere yayıldı. Bu kaçaklar ordusu, 7 Kasım 1918'den sonra birdenbire karşımıza çıkan büyük bir cinayet organizasyonunu, bu organizasyon da ihtilâli yaptı.

Cephenin ihtilâlle hiçbir ilgisi yoktu. Fakat cephede olanlar tabiî ki, barışı şiddetle arzu ediyorlardı. Ama bu olay, yalnız bu olay, ihtilâl için çok ciddi bir tehlike oluşturuyordu. Çünkü Ateşkes'ten sonra Alman orduları memleketlerine dönmeye başlayınca ihtilâlcileri bir korku sardı. Kuşku içersinde şu tek soruyu soruyorlardı kendilerine: "Cepheden gelen birlikler ne yapacak? İhtilâle hoşgörü gösterecekler mi?"

İlk haftalarda, hiç olmazsa görünüş olarak, ihtilâlin çok ölçülü davranması gerekiyordu. Aksi halde, birkaç Alman tümeni, şimşek hızı ile, ihtilâlcileri ve ihtilâli paramparça edebilirdi.

O zamanlar bir tek general, kendine sadık birlikleriyle ve silâh zoru ile bütün kızıl paçavraları indirtseydi, "Asker Konseyleri" ni tutuklasaydı ve muhtemel direnişi yine silah kullanarak kırsaydı, bu tümen, dört hafta gibi bir zamanda hızla büyür, altmış tümen olurdu.

Dizgini ellerinde tutan Yahudileri en çok korkutan düşünce işte bu idi. Ve bu korku onları, ihtilâle çok ölçülü bir görünüş vermeye mecbur etti: İhtilâli dejenere edip Bolşevizm haline getirmeyecekler, bu şartlar altında, iki yüzlülük yaparak sessizlik ve düzeni getiriyor görüneceklerdi.

Eski memurlara, ordunun eski kumandanlarına pek çok ve önemli tavizler vermelerinin sebebi de bu idi. Hiç olmazsa geçici bir zaman için onlara ihtiyaçları vardı. Ve ancak sürekli başlarına vurdukları bu adamlarla bir iş yapabilirlerdi, ancak bu şekilde onlara sonradan tekmeyi vurabilirlerdi ve cumhuriyeti, devletin bu eski hizmetkarların elinden alıp ihtilâl şahinlerinin pençesine teslim edebilirlerdi.

Ancak bu şekilde devletin eski generallerini, yüksek dereceli eski memurları aldatabileceklerini, yeni durumu zararsız ve şefkatli göstererek onların muhtemel direnişlerini kırabileceklerini ümit edebilirlerdi.

Bu manevrada çok başarılı oldular. Tecrübe de bunu gösteriyordu.

Ne var ki, ihtilâl, sessizlik ve düzen unsurları tarafından değil, karışıklık çıkaran, yağma ve hırsızlık yapan unsurlar tarafından yapılmıştı. Bunlar için, yani ihtilâlciler için, ihtilâl, arzularına uygun bir şekilde ge-

lişmemişti, siyasî taktik sebeplerden, onların arzu ettiği bir yöne de giremezdi.

Sosyal-Demokrasi, gittikçe büyüdüğü için, kaba ihtilâlci parti karakterini kaybetti. Bunun sebebi, partinin ve idarecilerinin, ihtilâlden başka bir amacı benimsemeleri değildi. kesinlikle ihtilâlden başka bir şey düşünmüyorlardı.

Fakat, sadece niyetler ve faaliyete geçme yeteneği kalmayan bir taraftarlar topluluğu vardı. On milyon üyesi olan bir parti ile ihtilâl yapılamazdı.

Bu büyüklükte bir harekette artık bir uç parti, bir aşırı parti yoktur. Büyük bir orta kitle, yani tembeller kalabalığı vardır. Fakat Yahudiler, Sosyal-Demokrat Partisi'nin içinde bir ayırım yapabilirler: Parti kitlesinin tembellik ve uyuşukluğu kurşun bir blok gibi millî savunmayı ağırlaştırırken, içerdeki temel faal unsurları ayırarak hücum kıtaları kurmasını bildiler. Bu kıtalar müthiş vurucu güç haline getirildiler.

Bağımsız parti ve Spartakist topluluk ihtilâlci Marksizm'in hücum birliklerini oluşturmuştu. Bunların görevi, Sosyal-Demokrat Parti kitlesinin eserini tamamlamaktı. Bu kitle zaten onun işini kolaylaştırmak için hazırlanmıştı ve artık harekete geçilebilirdi.

Marksizm, korkak burjuvazinin ne değerde olduğunu biliyor ve onu bir acizler sınıfı olarak görüyordu. İtibarını yitirmiş ve yıpranmış eski nesilden kurulu bir siyasî oluşumun hiçbir zaman ciddî bir direniş gösteremeyeceğini biliyor, onunla hiç meşgul olmuyordu.

Madem ki, ihtilâl başarıya ulaşmıştı, eski devletin başlıca dayanağı yıkılmıştı ve cephe ordusu ürkütücü bir Sfenks gibi görünmeye başlamıştı, ihtilâlin doğal gelişmesini frenlemek gerekiyordu.

Sosyal-Demokratik ordunun büyük bölümü işgal edilmiş mevzileri tutuyorlardı. Bağımsız ve Spartakist hücum birlikleri bir tarafa bırakıldı.

Fakat bu iş kavgasız olmadı.

Çünkü en faal hücum kıtaları aldatılmış, ümitleri boşa çıkanlmış, yağmaları durdurulmuş olduğunu görüyorlardı ve frensiz patırtılanrı ihtilâlin dizginini ellerinde tutanları korkutmuştu.

Kargaşalık olup bittikten hemen sonra iki gruba ayrılmışlardı: sessizlik ve düzen taraftarı grup ile, kanlı terör grubu. Bu durumda, bizim burjuvazinin, bütün silâhı ve eşyası ile sessizlik ve düzen grubuna geçmesinden daha doğal bir şey olamazdı. Bir defacık olsun bu sefil siyasî oluşum icraata geçme fırsatını bulmuştu. Onlara ayaklarını sağlam bir zemine basmak, en çok nefret ettikleri fakat aslında korktukları bir güçle

dayanışma izni verilmişti. Alman burjuvazisi böylece, Bolşeviklerle mücadele etmek için, defalarca lânetledikleri Marksist liderle aynı masaya oturmak şerefine nail olmuştu!

Aralık 1918 ve Ocak 1919'da genel manzara şöyle idi: İhtilâli yapan en kötü unsurlardan kurulu bir azınlık ve onların hemen ardından gelen Marksist partiler. İhtilâl ölçülü bir görünüş almış ve bu durum fanatikleri çileden çıkarıyor. Fanatikler el bombası ve mitralyöz kullanmaya, âbideleri işgal etmeye, kısacası ölçülü ihtilâli tehdit etmeye başlıyorlar. Bu tehdit karşısında, yeni durumu kabul edenlerle eskiye taraftar olanlar, aşırılara karşı birlikte mücadele için kendi aralarında ateşkes ilân ediyorlar. Bunun sonucu da şu oluyor: Cumhuriyet düşmanları cumhuriyet uğruna mücadele için teşkilâtlanıyor ve apayrı sebepleri yine bu cumhuriyete düşman olanların galip gelmesine yardım ediyorlar. Bir başka sonucu da şu: Bu işbirliği eski devlet taraftarları ile yeni devlet taraftarlarının birbirleriyle çatışması tehlikesini ortadan kaldırıyor.

Bu sonuç, hiç bir zaman gereği gibi dikkate alınmadı: Onda dokuzu katılmayan, onda yedisi istemeyen, onda altısı nefret eden, ancak onda biri tarafından yapılan bir ihtilâlin nasıl gerçekleştiğini, ancak sonucu gören ve kavrayanlar anlayabilir.

Yavaş yavaş, bir yandan barikat dövüşçüleri, Spartakistler, öte yandan fanatiklerle idealist milliyetçiler heyecanlarını kaybettiler. İki aşırı parti birbirini yıpratırken de, her zaman olduğu gibi, merkez kitle galip geldi. Burjuvazi ve Marksizm, ellerindeki sahalar üzerinde birleştiler ve o andan itibaren cumhuriyet güçlenmeye başladı. Fakat bu, seçimlerden önce, burjuva partilerin bir müddet için yine monarşik fikre dönmelerine, eski zihniyeti savunmalarına engel olmadı.

Bu, dürüst bir hareket değildi. Çünkü burjuvazi aslında uzun zamandan beri ilgisini kesmişti, yeni durumun pisliği onun üzerine sıçramış ve bozulmasını kolaylaştırmıştı. Bugün burjuva politikacısı kendisini cumhuriyetçi partinin pis çamurunda, hatırasını unutmadığı eski devletin temiz kayalığında olduğundan daha rahat hissediyordu.

Önceden de söylediğim gibi, ihtilâlciler eski ordunun yıkılmasından sonra, devlet içindeki otoritelerini sağlamlaştırmak için yeni bir âlet, yeni bir kuvvet bulmak zorunda kaldılar. Duruma göre bunu, ancak, kendilerine zıt bir hayat görüşüne taraftar olanlar arasında bulabilirlerdi. Ancak, kendilerine zıt çevrede yeni bir ordu meydana getirebilirlerdi. Dışarıdan barış anlaşmalarıyla sınırlandırılan bu ordu, yavaş yavaş, manevî bakımdan değişerek yeni devlet anlayışının bir âleti haline getirilebilirdi.

İhtilâl, ona sebep olan eski devletin hatalarına bağlı olmadan, bir aksiyon olarak niçin başarılı oldu? Buna verilecek cevaplar şunlardır:

1. Çünkü bizim görev ve itaat anlayışlarımız iyice eskimiş, değerini yitirmişti.

2. Sözde muhafazakâr partilerimiz korkakça bir hareketsizlik içinde idiler.

Bunlara şu konuyu da eklemek gerekir:

Bizim görev ve itaat anlayışımızın katılaşmasının ve işlemez hale gelişinin asıl sebebi, eğitim sistemimizin, millî ruh ve anlayıştan yoksun olarak tamamen devlet istikametine yönelmiş bir sistem oluşudur. Bunun sonunda da araç ve amaçlar birbirine karıştırılmış oldu. Asıl amaç devlet olmadığı gibi, görev anlayışı, göreve bağlanma ve itaat de asıl amaç değildir. Bunlar dünyada manevî ve fizikî bağlarla birleşmiş insan toplumunun devamlılığını gerçekleştirmek için araçlardır. Bir millet, gözle görülür şekilde mahvolurken, beş para etmez birkaç kişinin icraatı yüzünden en sert baskı altına sokulurken, bu beş para etmez insanlara itaat etmek, hele itaat edilmediği takdirde millet mahvolmaktan kurtulacaksa, bir çılgınlıktır.

Bugünkü burjuvanın devlet anlayışına göre, ateş etmemek için yukarıdan emir alan bir birlik kumandanı, bu emre itaat etmekle görevini yapmış olur ve ateş etmemekte haklı sayılır. Çünkü burjuvaların gözünde kör ve kesin itaat, kendi milletinin hayatından daha kıymetlidir. Fakat, Nasyonal-Sosyalist anlayışa göre, asıl olan zayıf amirlere değil, topluma itaat etmektir. Böyle bir zamanda görev, bütün millet huzurunda ve ona karşı, şahsî sorumluluk yüklenmektir.

Eğer ihtilâl başarılmışsa, bunun sebebi milletin, daha doğrusu iktidarların bu kavrayıştan mahrum olmaları, onu kaybetmeleridir.

İkinci bir konu da şudur:

Muhafazakâr partilerin korkaklığına asıl sebep, milletin en faal unsurlarının cephede ölmüş olmaları ve iyi unsurların kalmamış olmasıdır. Ayrıca, temel olarak eski devlet şeklini kabul eden burjuva partilerimiz, fikirlerini silâhla değil, yine fikirle savunabileceklerine inanıyorlardı, çünkü güç kullanma hakkı yalnız devlete aitti. Bu kanaat gittikçe artan bir bozukluğun belirtilerini taşımakla kalmıyor, siyasî rakiplerden birinin uzun zamandan beri bu görüşü terkederek, siyasî amaçlarına varmak için şiddet kullanacağını ilân etmesi karşısında geçerli ve kabul edilir olmaktan da çıkıyordu. Burjuva demokrasisi dünyasında, Marksizm'in meydana çıktığı bir sırada, mücadeleyi yalnız fikrî silâh-

larla yürütme çağrısı yapan burjuva, bir gün korkunç bir şekilde, kullanılacak silâhın zaman ve zemine göre seçileceği, bu silâha baş vurma hakkının başarı ile doğrulanacağı fikrini savunuyordu.

Bu anlayışının ne kadar isabetli olduğunu 7-11 Kasım günleri göstermiştir. O sırada Marksizm parlamentarizm ve demokrasi için hiçbir endişe duymuyordu. Bu kurumlara, uluyan ve sürekli ateş eden cinayet çeteleri ile öldürücü darbeyi indirmişti. O anda geveze burjuvaların teşkilâtı âcz içinde kalmışsa, sebebi kolayca anlaşılmış oluyor. İhtilâlden sonra burjuva partileri, yeni bayraklar altında da olsa, yeniden meydana geldikleri ve Iiderleri korundukları karanlık bodrumlardan ve iyi havalandırılmış anbarlardan sürüne sürüne çıktıkları zaman, hiçbir şeyi unutmamış ve yeni hiçbir şey öğrenmemişlerdi. Zaten eski organizmalarda hep böyle olur. Siyasî programları, yeni şartlara uymayan bölümleri ile, geçmişten başka bir şey değildi. Amaçları, mümkün olduğu kadar yeni şartlara uyabilmekti ve tek silâhları da sözden ibaretti.

Burjuva partiler sokakta, ihtilâlden sonra bile, çok acıklı bir şekilde teslim oldular.

Cumhuriyeti koruma kanunu için önce çoğunluk sağlanmadı. Fakat iki yüz bin Marksist'in nümayişinden sonra, burjuva devlet adamları korkuya kapıldılar ve kanaatleri farklı olmasına rağmen lehte oy kullandılar. Çünkü aleyhte oy verdikleri takdirde, meclisten çıkarken, kızgın kalabalık tarafından başlarının gözlerinin yarılacağını düşünüyor, bundan korkuyorlardı. Korktukları olmadı, çünkü kanun kabul edildi.

Yeni devlet, hiçbir milli muhalefet yokmuş gibi gelişti. O günlerde Marksizm'e ve onun ayaklandırdığı kitleye karşı çıkmaya cesaret edenler, önce fedailer sonra korunma teşkilâtı kuran teşkilâtlar, resmî korumalar ve çoğunluğunu eski muhariplerin ve öğrencilerin oluşturduğu gelenekçiler oldu.

Fakat bunların varlığı Alman tarihinin akışını değiştirecek en küçük bir etki yapmadı. Bunun sebepleri şunlardı: Milliyetçi adını taşıyan partiler, efektif bir sokak kuvveti bulundurmadıkları için nasıl bir etki yapamıyorlarsa, sözde korunma ligleri de hiçbir etki yapamıyorlardı, çünkü onların siyasî fikirleri ve gerçek siyasî bir amaçları yoktu.

Marksizm'e zafer kazandıran şey, siyasî emelleri ile kaba kuvvetleri arasırıdaki kaynaşma ve bağdaşmadır: Millî Almanya'yı, Almanya'nın talihini düzeltecek her tür-lü nüfuz ve etkiden mahrum bırakan şey de, kaba kuvvetle millî irade arasında işbirliğinin kurul-

mamış olmasıdır.

Millî partilerin emelleri ne olursa olsun, bu emelleri gerçekleştirmek için, sokakta en ufak bir kuvvete sahip değildiler. Savunma liglerinin kuvveti vardı, sokağa ve devlete hakimdi, fakat hiçbir siyasî fikirleri, hiçbir siyasî emelleri yoktu. Bunlar olsaydı belki kuvvetlerini millî Almanya'nın menfaati için kullanabilirlerdi. Her iki halde de Yahudi'nin şeytanî aldatıcılığını görüyoruz. Bunu, zaten var olan bir anlayışı güçlendirerek devam ettirdi ve hastalık daha da şiddetlendi.

Son derece kurnaz bir hareketle savunma liglerine basın yoluyla "gayri siyasî" bir karakter fikrini veren Yahudi olmuştur. Siyasî mücadelede yalnız "fikir silâhı"nın kullanılmasını da yine o övüyordu. Milyonlarca budala Alman daha sonra bu eşekliği kabul edip gevezeliğe başladı. Bu şekilde pratik olarak silâhsızlandığını, kendini Yahudi'ye teslim ettiğini anlayamadı.

Fakat daha basit bir açıklama var: Islahatçı büyük fikir yokluğu her zaman mücadele kuvvetinin haddini gerektirmiştir. En güçlü silâhları kullanma hakkına sahip olma kanaati de daima fanatiklikle bağlanılan bir inancın var olmasına, ihtilâlci yeni düzenin zafere ulaştırılmasının zaruret olduğuna inanılmasına bağlıdır.

amaçları için, yüksek idealleri için kavgaya girişmeyen bir hareket, hiçbir zaman en son çarelere baş vurmayı düşünmeyecek, bu çarelere baş vurmayacaktır.

Fransız İhtilali'nin başarıya ulaşmasının sırrı, büyük bir fikirle ortaya çıkmış olamasındandır. Rus İhtilali'nin başarıya ulaşması da buna bağlıdır. Faşizm, gücünü geniş bir reform yaparak milletini yüceltmek fikrinden almıştır.

Burjuva partilerde bu işi başaracak yetenek yoktur.

Siyasî amaçları geçmişi restore etmekten ibaret olanlar yalnız burjuva partileri değildi. Siyasî amaçlarla meşgul oldukları ölçüde savunma liglerinin yapmak istedikleri de aynı şeydi. Bu işi başarmak için eskiye meyilli askerî topluluklar ve Kyffhiauser'ler[1*] meydana çıktı. Bunlar siyasî bakımdan, o sırada Almanya'nın elinde bulunan en keskin silâhları körletmeye, cumhuriyete ücretli askerler vererek bu silâhların işlemez hale gelmesine yardım etmiş oldular. Bunu iyi niyetle ve tam bir imanla yapmış olsalar bile, onların değişimle iletişim kuramamaları devam etti ve bunu değiştirecek hiçbir şey ya-

1 Frederic Barberausse, efsaneye göre bu dağda uyurken büyülenmiş, yalnızca Pancermanist hareketi gerçekleştirmek için uyanacakmış. Birinci Dünya Savaşından önce vatansever Alman toplulukları bu dağda toplanmışlar.*

pamadılar.

Marksizm, sağlam bir hale gelen Reichswehr'de, otoritesi için gerekli desteği yavaş yavaş elde etti ve artık faydasız hale gelen ve kendisi için tehlikeli gördüğü millî savunma liglerini dağıtmaya başladı. Korku veren en cüretli liderlerden birkaçı mahkemeye sevkedildi ve mahkûm edilerek hapishanelere tıkıldı. Hepsi hataları yüzünden hakettikleri sona kavuştular.

Nasyonal-Sosyalist Partisi kurulduğu zaman, amacı burjuva partileri gibi geçmişi mekanik bir şekilde ihya etmek olmayıp, şimdiki saçma devlet mekanizması yerine, ırkçı organik bir devlet kurmak olan ilk parti idi.

Genç hareket, ilk günlerden itibaren, fikirlerini manevî araçlarla yaymak gerektiği görüşünü benimsedi, fakat bu yayma işinin yeri geldiğinde kaba kuvvete baş vurularak yapılması gerektiğini kavradı ve kabul etti.

Yeni doktrinin büyük önemine ve imanına bağlı kaldığından, hedefe ulaşmak için hiç bir fedakârlığın çok görülmeyeceğini doğal olarak kabul ediyordu.

Daha önce de söylemiştim; Öyle anlar oldu ki, bir hareketin milletin kalbini fethetmesi için, düşman teröristlere karşı kendi saflarında savunma teşkilâtı kurmak zorunda kaldı. Tarihin hiçbir zaman unutulmaması gereken derslerinden biri de şudur: Terörle desteklenen felsefî bir fikir, asla soyut idarî metotlarla yenilemez. Onu ancak en az onlar kadar cüretli hareketlere girişen yeni bir felsefî fikir yenebilir. Bu gerçek devletin resmî koruyucularının hiç hoşuna gitmez ama inkâr da edilemez. İdareciler sessizlik ve düzeni ancak, devlet memlekete yayılan felsefî fikri kabullendiği, şiddet unsurlarını resmî kanaatlere zıt fikirlerin temsilcisi olarak değil de tek başına işlenen cinayetlerin suçlusu gibi itham ederek cezalandırabildiği zaman garanti edebilirler. Durum böyle olunca, devlet kendini tehdit eden teröre karşı yüzyıllarca en şiddetli baskı tedbirlerine başvurabilir, fakat sonunda yine güçsüz kalır ve mağlûp olur.

Alman devleti Marksizm'in şiddetli hücumlarına uğradı. Yetmiş yıldan beri devam eden bir mücadelede devlet onun ideolojik zafer kazanmasını önleyemediği gibi, kendini tehdit eden Marksist ideolojinin militanlarına kanlı zulümler, toplamı binlerce yıla varan ağır hapis cezaları vermiş olmasına rağmen, sonunda hemen hemen her konuda tavizler vermek, teslim olmak zorunda kaldı. (Burjuva devlet idarecileri bunu inkâra kalkışacaklardır ama boşuna)

9 Kasım 1918'de kayıtsız şartsız Marksizm'e teslim olan devlet, hemen bir gün sonra ona yeniden hakim olamazdı. Bakan koltuklarına oturan budala burjuvalar bugün bile işçilere karşı hükûmet etmemek gerektiği saçmalığını söylüyorlar. Onlara göre "işçilere karşı" demek, "Marksizm'e karşı" demekti. Alman işçisini Marksizm'le bir tutarak, haince bir sahtekârlık yapmakla kalmıyor, Marksist fikir ve teşkilâtı karşısında kendi çöküşlerini de gizlemeye çalışıyorlardı.

Bugünkü devletin Marksizm'e boyun eğmiş olması karşısında Nasyonal-Sosyalist hareketin görevi kendi fikrinin zaferi için yalnız manevî silâhları hazırlamak değil, aynı zamanda bütün sorumluluğu alarak, zafer sarhoşluğu içinde bulunan "Uluslararsı" teröre karşı bir savunma teşkilâtı da hazırlamaktır. Toplantılarımız için bir asayiş servisinin nasıl kurulduğunu, bunun organize bir kadro ile nasıl yavaş yavaş genel bir polis teşkilâtı halini aldığını önceden anlatmıştım.

Yavaş yavaş kurulan bu teşkilâtımız bünye bakımından "millî savunma ligleri" ile bir benzerlik arzediyorsa da, gerçekte onlardan tamamen farklı idi. Alman savunma teşkilâtlarının belli hiçbir siyasî amacı yoktu. Bunlar özel korunma liglerinden ibaretti. Hazırlık ve organizasyonları ile, devletin legal araçlarını tamamlayan ekiplerdi. Bunların gönüllü asayiş kıtaları olduğunu gösteren şey sadece kuruluş tarzları ve devletin o sıralardaki durumu idi. Fakat ünvanları onlara yakışmıyordu. Çünkü bunlar özel teşkilâtlardı ve yalnız özel kanaatler için mücadele ediyorlardı. Çünkü, daha doğru ve üstün bir kanaatin yerleştirilebilmesi için, mevcut durum ve kanaatin aşağı olduğunu kabul etmek yeterli değildir. Üstün ve doğru kanaat ancak yeni bir bilgi, yeni bir düzen için ve bunun lüzumunun hissedilmesi halinde kök salabilir. Ancak bu yeni düzenin kurulabilmesi için mücadele edildiği ve bu mücadelenin hayatın en yüce amacı, görevi sayıldığı takdir-de kökleşebilir.

Nasyonal-Sosyalist hareketin asayiş teşkilâtını, o zamanki bütün savunma liglerinden ayıran asıl özellik, onun ihtilâlin yarattığı şartlar için hizmet etmemesi, bunu istememesi, yalnız yepyeni bir Almanya kurmak için mücadele etmesidir. Başlangıçta bu servis salonların korunması için kurulmuş bir teşkilât kimliğindeydi. ilk görevi sınırlı idi: Yapılan toplantıların rakipler tarafından sabote edilmesini önlemek, kargaşalık çıkaranları sindirmek. Aslında hücum etmek için hazırlanmıştı ama, Alman ırkçılarının[2*] saçma iddiaları gibi coplamak zevki için değildi. En yüce ideal bile, onu yaymaya çalışanı sopa ile susturursa, boğulur, yok olur-

2 Deutsch-Volkisch adında bir başka ırkçı teşkilat, Hitler'le rekabet ediyordu. kısa sürede dağıldı.*

du. Dayak atmak isteyenlere dayak atmak için kurulmuştu bu servis. En asil kafaların, en basit kimseler tarafından vurulup düştükleri, tarihte çok görülmüştür. Bizim teşkilatımız şiddeti bir amaç olarak kabul etmiyordu, fakat ideal amaçları güdenleri cebir bir şiddetten korumak istiyordu. Milleti asla himaye etmeyen bir devleti himaye etmek onun görevi değildi, aksine, milleti ve devleti yok etmek isteyenlere karşı milletin savunmasını üzerine almıştı.

Münih'te, Hofbrahaus'ta yapılan toplantı sırasındaki kavgadan sonra, o küçük asayiş kıtamıza, kahramanca saldırılarının hatırasını anmak için "hücum kıtası" adını verdik. Bu, ismin de gösterdiği gibi, hareketin bir parçası idi. Aynı partinin ilmî organları, basını, propaganda organları gibi pek çok organından biriydi. Yalnız o unutulmaz kavgalı toplantıda değil, hareketimizi Almanya'nın her tarafina yayma hareketlerimizde de, bu emniyet ve asayiş teşkilâtımızın ne kadar gerekli olduğunu gördük. Marksizm bizi bir tehlike olarak görmeye başlayınca, nasyonal-sosyalist toplantıları dağıtmak ve doğmadan boğmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Boğamayınca sabotajlarla gelişmeyi önlemeye çalıştı. Bütün bu fırsatları kullandıkları sırada, Marksist partilerin resmî teşkilâtı, her tarafta, hatta mecliste, bu sabotaj niyetlerini körü körüne savunuyordu. Fakat burjuva partilerine ne demeliydi? Marksizm'in dayağını yiyen, hatiplerini halk karşısına çıkarmaya cesaret edemeyen ve bizim Marksistlerle olan bütün kavgalarımızı seyreden burjuvaların, herhangi bir başarısızlığa uğrayacak olsak, bundan anlaşılmaz bir zevk almalarına ne demeliydi? Kendilerini yenen Marksistleri bizim de mağlûp edemediğimizi, dağıtamadığımızı görmek onları memnun ediyordu. Yüksek dereceli memurlar, emniyet müdürleri hatta bakanların, bu sözde vatanseverlerin karaktersizliğine, rezilliklerine ne demeli? Nasyonal-sosyalistlerin Marksizmle mücadelesinde, kavgalarında, en basit bir şekilde Marksistlere hizmet etmelerine ne demeli? Birkaç yıl önce kızıl sürüler tarafından idam edilmelerini ve cesetlerinin parça parça edilip direklere asılmasını önleyen kahramanlara karşı, şimdi Yahudi gazetelerinde çıkan sefil bir övgü yüzünden susup iyice alçalan ve kurtarıcıları lehine tek kelime konuşmayan adamlara ne demeli? Bütün bu üzücü olaylar karşısında, polis müdürü Pökner, bu sürüngenlerden nefret eden son ederce dürüst ve mert bir insan olan bu gerçek Alman, şöyle demişti: "Bütün hayatım boyunca ben önce bir Alman sonra da bir memur olmak istedim. Beni, her önüne gelenle fahişelik eden ve o anın hakimi olmaya çalışan rezil memurlarla, o sefil yaratıklarla karıştırmalarını istemem!"

Özellikle hüzünlü olan taraf şu idi ki, bu sefil yaratıklar, Alman devletinin şerefli, namuslu onbinlerce memurunu emirleri altına almakla, onlara yavaş yavaş kendi kötülüklerini aşılamakla kalmıyor, en namuslu olanlara vahşi bir kin besliyor, onları görevlerinden atıyor ve bu arada "milliyetçi" etiketi altında en âdi yalan ve riyakârlıklarına devam ediyorlardı.

Biz bu adamlardan hiçbir zaman yardım ummadık. Hareketimizin güvenliğini ancak kendi korunma servisimizin gelişmesi temin edebilirdi. Ona kamuoyunun dikkatini ve saygısını ancak bu servisimiz temin ederdi. Kamuoyu, hücuma uğradığı zaman kendini koruyabileni takdir eder ve ona yakınlaşır. Bizim hücum kıtamızın iç teşkilâtında yönetici fikir, bu kıtanın mükemmel bir vurucu güç olmasından başka, nasyonal sosyalist idealinin sarsılmaz manevî bir güç olarak yerleşmesi ve tam bir disiplinin hakim kılınması idi. Bizim teşkilâtımızın bir burjuva savunma teşkilatı ile veya gizli bir toplulukla hiçbir ortak tarafı, bir benzerliği yoktu.

Bizim hücum kıtamıza savunma liglerinin şeklini verme hareketlerine o sıralarda kesin olarak karşı çıkışımın sebepleri şunlardı:

Sosyal bakımdan bir milletin askerî eğitimi özel ligler tarafından yapılamaz. Bunun için devletin çok büyük malî yardımı olmalıdır. Başka türlü düşünmek kendi imkânlarını olduğundan çok daha fazla görmek olurdu. Gerekli disiplin denilen şeyi uygulayarak, askerî bir değeri olan teşkilâtların kuruluşunda, bazı sınırları aşmak mümkün değildir. Çünkü burada, sevk ve kumandanın en esaslı malzemesi olan ceza verme yetkisi yoktur. 1919 ilkbaharında gönüllü kıtalar oluşturmak hala mümkündü. Çünkü bunlar, asker okulundan geçmiş eski muhariplerden meydana geliyordu ve bu insanlara yüklenen mecburiyetler, kayıtsız şartsız bir askerî itaatle karşılanıyordu.

Bu özellikler savunma liglerinde hiç yoktu. Lig ne kadar büyükse disiplin o kadar gevşek olur. Her üyeden ne kadar az iş istenirse, bütünün görünüşü o kadar eski ve emekli askerî topluluklar halini alıyordu. Kayıtsız şartsız bir kumanda olmadan askerî hizmete gönüllü hazırlama işi hiç bir zaman büyük kitlelere uygulanamaz. Kendi arzuları ile askerlikte doğal olan itaati gösterecek olanlar daima bir azınlıktan ibaret kalır. Savunma liglerinin emrinde araçlar gülünç derecede yetersiz olacağı için tam bir talim ve eğitim de mümkün değildir. Oysa en ciddî ve mükemmel eğitim böyle kuruluşların temel görevi olmalıdır. Savaştan bu yana tam sekiz yıl geçti ve bu zaman zarfında bizim Alman gençliğinin hiçbir sınıfı düzgün bir talim ve eğitim görmedi. Bir savunma liginin görevi, za-

manında talim görmüş insanları toplamaktan ibaret değildir. Bu durumda, birliğin son ferdinin ne zaman ayrılacağını da hesapla ortaya çıkarırız. 1918'in en genç askerinin bile yirmi yıl sonra asker olarak değeri kalmayacaktır ve biz o devreye korkunç bir hızla yaklaşıyoruz. Bugün savunma ligleri dediğimiz kuruluşların hepsi o zaman emekli asker toplulukları halini alacaktır. Oysa savunma ligi bir eski muharipler topluluğu olmamalıdır, çünkü adından da anlaşıldığı gibi, onun görevi yalnız gelenekleri korumak ve eski askerler arasındaki bağlılığı devam ettirmek değil, millî savunma fikirlerini yaymak, bu fikirleri uygulamak yani bu savunmayı yapabilecek bir oluşum olmaktır. Fakat böyle bir görev, o ligi meydana getiren ve henüz askerî terbiye almayan, pratikte de alması mümkün olmayan unsurların mutlaka talim-terbiye görmesini gerektirir. Haftada bir iki saatlik talimle bir asker yetişmez. Bir gencin tam bir asker olabilmesi için, gerçekten büyük ve gittikçe artan zaruretler karşısında, iki yıl askerlik yapması lâzımdır ve bu yeterlidir. Genç kuraların askerlik sanatı için hazırlık görmelerinin korkunç sonucunu cephede hepimiz gördük. Onbeş yirmi hafta süreyle sıkı bir talim gören ve en yüksek fedakârlık istenen gönüllü oluşumları, cephede çok acınacak durumdaydılar. Yalnız dört ila altı ay talim gören ve tecrübeli eski askerlerin safına sokulan genç kuralar, birlikleri için faydalı unsurlar oluyorlardı. Bu gençlere eski askerler rehberlik ediyor, sonra onlar da yavaş yavaş görevlerine alışıyorlardı.

Bu gerçekler karşısında, belli bir sevk ve kumanda, yeteri kadar araç olmadan, haftada bir iki saatlik sözde talimle bir birlik kurma hareketinin ne kadar ümitsiz bir iş olduğu besbelli! Bu şekilde belki eski askerleri formda tutmak mümkündür, fakat gencecik insanları birer asker haline getirmek mümkün değildir. Bu sözde talimin yetersizliğini ve tesirsizligini şu olay da ispat eder: Gönüllü bir savunma ligi, en büyük gayretler ve bin türlü güçlüklerle birkaç bin kişiyi askerî bir talimle yetiştirmeye çalışırken, devlet barışçı ve demokratik davranış ve emirleriyle milyonlarca gencin hamlesini kırmakta, onlann vatansever ruhlarını zehirlemekte ve onları yavaş yavaş sabırla her despota tahammül eden bir koyun sürüsü haline getirmekteydi. Bunun yanında, savunma liglerinin fikirlerini Alman gençliğine aşılamak için yaptıkları gayret ne kadar gülünç ve zayıf kalıyor! Gönüllü teşkilâtlanna dayanan sözde askeri bir hazırlık hareketine karşı daima cephe alışımın asıl sebebi belki şudur: Bir savunma liginin, uzun yıllar süren çabalardan sonra ve yukarıda gösterilen bütün güçlüklere rağmen, bir kısım Almanı manevî, bedenî ve teknik talim görmüş insanlar haline getirebildiğini kabul etsek bile, politikasıyla askerî bir hazır-

lığı arzu etmeyen bir devlette, sonuç sıfır olacaktır. Çünkü bu devlet böyle bir hazırlıktan nefret etmektedir ve çünkü böyle bir hazırlığın amacı bu devletin idarecilerine yani milletin yıkıcılarına aykırı düşmektedir.

Kendi gözlerinde milletin askerî kuvvetinin hiçbir değeri olmayan ve özellikle bu kuvvetten faydalanmak için en küçük bir arzu duymayan, bu arzuyu yalnız kendi uğursuz varlıklarını korumak için kullanmayı düşünen hükûmetlerle, sonuç sıfır olmaya mahkûmdur. Bugün durum böyledir. Birkaç yıl önce, en iyi talim görmüş sekiz buçuk milyon askeri utanç verici bir şekilde terkeden devletin, bugün yirmi otuz bin kişiye, askeri talim yaptırması gülünç değil midir? O zaman onlardan faydalanmamakla, ve istememekle kalmadı, onları yaptıkları fedakârlıklara karşılık olarak ayak takımının hakaretlerine terk ve teslim etti. Demek geçmişin en şanlı, en şerefli askerlerini lekelemiş, onlara tükürmüş, nişan ve rütbelerini, sancaklarını, çiğnetmiş, başarılarını kötülemiş böyle bir rejimin müdafaası için asker yetiştirilecek. Bugünkü rejim eski ordunun şeref ve itibarını iade etmek, onu yıkanları ve kötüleyenleri mahkemeye vermek için en küçük bir adım atmış mıdır? Asla! Aksine, o yıkıcıları en yüksek mevkilere kurulmuş görüyoruz. Leipzig'de "Hak kuvvetin ardından gider" denmedi mi? Fakat bugün kuvvet ihtilâli yapmış olan adamların elindedir ve bu ihtilâl Alman tarihinde en adi bir ihanet, en bayağı bir alçaklık olduğuna göre, bu ihaneti ve alçaklığı yapanların kuvvetini daha da arttırmak maksadiyle yeni bir ordu kurmaya çalışmak hatadır, sebep yoktur buna. Aklın bütün verileri buna karşıdır.

1918 ihtilâlinden sonra bu devletin askerî bakımdan mevkini kuvvetlendirmek için gösterdiği gayretin sebebi, o devirde var olan ve kendi kendini koruma teşkilâtlarına karşı takındığı tavırdan çok iyi anlaşılmaktadır. Bu teşkilâtlar ihtilâlci yaratıkları, bu âdi ve rezilleri himaye ettiği sürece, istenmeyen kurumlar olarak görülmedi. Fakat halk iyice gevşeyince ve bu yaratıklar için korkulacak bir konu kalmayınca, liglerin mevcudiyeti millî açıdan bir takviye mânasını alınca, bunları lüzumsuz görmeye başladılar. Silâhsızlandırmak ve mümkün oldukça dağıtmak için ellerinden geleni yaptılar.

Tarih, hükümdarların minnet ve şükran borçlarını ödediklerini pek az kaydeder. Fakat katil ve kundakçı ihtilâlcilerin, milleti soyarak zenginleşen bu hainlerin minnet ve şükran duyacaklarını yalnız bir neo-burjuva ümit edebilir. Gönüllü savunma liglerini kurmanın lüzumlu olup olmadığını incelerken kendi kendime şunlan soruyordum: Bu gençleri kim için talim ettirecektim? Hangi maksada hizmet edecekler

ve ne zaman göreve çağrılacaklardı? Bu soruların cevapları aynı zamanda kendi hareketimiz için en iyi talimat ve formülü ortaya çıkarıyordu.

Eğer bugünkü devlet, talim görmüş bu oluşumlara müracaat edecek olursa, bu, milletin dışarıdaki menfaatlerini savunmak için olmayacaktı. Bu, aldatılmış, ihanet edilmiş ve satılmış ve belki bir gün isyan edecek olan milletin hiddetine rağmen, bu millete zulmedenlerin savunmasını temin için yapılacaktı.

Şu halde bizim hücum kıtalarımızın bir askerî organizasyonla ilgisi olamazdı. Bu, nasyonal-sosyalist hareketin bir korunma ve propaganda âleti idi ve "savunma ligleri" denilen teşkilâtlardan apayrı görevleri vardı.

Fakat teşkilâtımız gizli bir topluluk da olmamalıydı. Gizli toplulukların amacı kanuna aykırı olur. Bu da böyle bir teşkilâtın kadrosunu sınırlar. Alman milletinin dilini tutamadığı bir gerçek olduğuna göre, küçük de olsa böyle bir teşkilât kurmak, bunu ve amaçlarını gizli tutmak mümkün değildir. Böyle hareketler bin defa ortaya çıkarılmış bulunuyor. Bugün polis teşkilâtımızın emrinde, üç-beş kuruş için ihanet edecek, hatta hayali ihanetler icad edecek bir yığın sefil, âdi insan bulunmaktadır. Böyle bir durumda taraftarlardan tam bir sır saklama beklenemez. Ancak çok küçük gruplar yıllar süren bir süzgeçten geçirme işinden sonra gerçek gizli teşkilatlar halini alabilirler. Fakat böyle kuruluşlar çok küçük olacağından nasyonal-sosyalist hareket için bunların bir değeri olamaz.

Bizim ihtiyacımız cesaret sahibi yüz, iki yüz kişi değil, idealimize âşık yüzbinleree fanatik militandı. Gizli toplantılar değil, kuvvetli ve büyük kitle gösterileri yapmaktı. Hareketin zafere ulaşması, bıçak zehir veya tabanca ile olmaz, ancak sokakları fethetmekle olur. Biz Marksistlere nasyonal sosyalizmin yakın bir gelecekte sokağa, günün birinde de devlete hakim olacağını anlatmalıydık.

Bugün gizli teşkilâtların bir başka tehlikesi de şudur ki, teşkilât üyeleri çok defa göevlerinini büyüklüğü anlayışını kaybederler ve adam öldürmenin bir milletin kaderini değiştireceğini zannederler. Böyle bir fikrin tarihi değeri ancak şu durumda vardır: Şeytan bir zalim, halkı baskı ve zulüm altında inletir, bu baskı ve zulmün karakterini, sağlamlığını sağlayan konu baştaki zalimin şahsiyetidir. Böyle bir durumda, milletin içinden bir fedai çıkar, nefret edilen zalimin göğsüne hançeri saplar. Ve böyle bir hareketi, küçük ve korkak cumhuriyetçilerin zihniyeti kınar. Milletimizin en büyük hürriyet kahramanlarından biri olan Schiller'in Wilhelm Tell (Giyom Tel) adlı eserinde böyle bir olayı yücelttiğini unutmayalım.

1919 ve 1920 yıllarında, büyük tarihî örneklere kapılan ve vatanın sınırsız bir felâkete maruz kaldığını gören gizli toplulukların, bu felâkete sebep olanlardan intikam almaya kalkışmaları tehlikesi vardı. Felâketi getirenleri yok etmekle milletin ıstırabına son vereceklerini sanıyorlardı. Oysa böyle hareketler anlamsızdı. Çünkü Marksizm'in zaferi herhangi bir liderin dehası ile değil, burjuva âleminin acınacak kadar zayıf oluşu, korkak ve çekingen oluşu yüzünden kazanılmıştı. Bizim burjuvalara yapılacak en korkunç itham şudur: İhtilâli en ufak bir zekâ sahibi çıkarmış değildir, buna rağmen ihtilâl gerçekleşmiş ve burjuvayı emri altına almıştır. Bir Robespierre'e, bir Danton'a, bir Marat'ya kapılmak ve ona teslim olmak mümkündür, ama bir sıska Scheidemann, bir şişko Erzberger veya bir Friedrich Ebert ve bir sürü siyasî cüce karşısında dört ayak olmak, yere kapanmak bir rezalettir, bayağılıktır. İhtilalin dahi adamı denilebilecek bir kafa gerçekten yoktu. Vatanın maruz kaldığı bu felâkette, yalnız bir takım ihtilâlci tahtakuruları, toptan ve perakende satılan ucuz mal niteliğinde Spartakistler vardı. Bunlardan sadece bir tanesini ortadan kaldırmanın hiç bir önemi olmazdı. Bunun sonucu, yok edilenin yerini, onun kadar değersiz, obur, bir avuç başka sülüğün alması olurdu.

En şiddetli bir protesto bu anlayışta bir mücadele için gerekliydi, böyle bir şey büyük tarihî olaylar arasında yer alabilirdi, fakat bu, bizim cüceler devrine uygun düşmüyordu. Vatan hainleri denilen kimselerin ortadan kaldırılması için de aynı telâkkiler geçerlidir. Hükûmetin en yüksek mevkilerinde bütün bir imparatorluğu satmış olanlar ve iki milyon insanın sakat kalmasının sorumluluğunu taşıyanlar bulunurken ve bunlar tam bir iç huzuru içinde "cumhuriyetçi" işlerini yürütürlerken, bir topun mevcudiyetini düşmana haber veren bir kimseyi kurşuna dizmek gülünçtür, mantıksızlıktır. Hükûmetin büyük hainleri masum gösterdiği bir devlette küçük hainleri cezalandırmak bir mânasızlıktır. Çünkü bir gün bir idealist, orduya ihanet eden beş para etmez bir herifi ortadân kaldırabilir, bu şekilde milletine hizmet ettiği için de, büyük hainlerden kurulu bir jürinin huzuruna suçlu olarak çıkarılabilir. Bir haini başka bir hain mi ortadan kaldırmalıdır, yoksa bir idealist mi? Birinci durumda başarı şüphelidir ve gelecekte ihanet kesindir. İkinci durumda ise küçük ve değersiz bir adam yok edilmiştir. Ve belki yeri doldurulamayacak olan bir idealistin hayatı da tehlikeye girmiştir.

Bu meselede benim tutumum şudur: Büyük hırsızlar serbest ve cezasız kalırken küçük hırsızlar asılmamalıdır. Bir gün millî bir Alman mahkemesi Kasım ihanetlerinin sorumlularını yargılayacak ve binlerce

düzenleyiciyi cezalandıracaktır. Bu misâl, gizli silâh depolarının yerlerini düşmana bildiren küçük hainlere de bir ders olacaktır.

İşte bu görüş ve düşünceler beni gizli topluluklara katılmaktan ve hücum kıtalarına topluluk karakteri vermekten menediyordu. Onun için o yıllarda, nasyonal-sosyalist hareketi, çoğu vatansever genç Alman idealistlerinden kurulu ceza uygulayıcılarından uzak tuttum. Bu idealistlerin icraatı, vatanın kötü kaderini değiştirmekte başarılı olamadan kendi hayatlarını feda etmekle sonuçlanıyordu.

Bizim hücum kıtalarımız S.A. ne bir askerî savunma teşkilâtı olacaktı, ne de bir gizli topluluk. Bundan şu sonucu çıkarmak gerekiyordu:

1.- Talimleri, askerî fayda sağlamak açısından değil, partinin menfaatlerine uymaları açısından değerlendirilmeli ve yaptırılmalıydı.

Teşkilât üyelerinin fizik bakımından gelişmelerinde ağırlık noktası askerî talimlere değil, spor hareketlerine ve tatbikatına verilmeliydi. Boks ve jiu-jitsu bana her zaman atış taliminden daha esaslı görüldü. Çünkü atış talimi eksik yapılacağı, tam olmayacağı için beklenen sonuç alınamaz, kötü olurdu. Alman milletine spor bakımından mükemmel şekilde eğitilmiş, vatan aşkı ile yanıp tutuşan, en şiddetli hücumlara hazır bir ruhla yetiştirilmiş altı milyon insan verilir, millî bir devlet onu ihtiyaç halinde ve iki yıldan daha az bir zamanda, bir ordu yapacaktır. Doğal kadrolar varsa. Bu kadrolar bugünkü durumda, yarım tedbirlerle iş gören savunma liglerinde değil, Reichswer'de kurulmuştur. Fizikî olgunluk herkese kendisinin üstün olduğu kanaatini telkin etmeli ve ona kendi gücüne her zaman güvenme şuurunu kazandırmalıdır. Aynı zamanda bu eğitim, hareketin savunması için silâh görevi görecek sportif meziyetler de vermelidir.

2.- Daha başlangıçtan S.A.'nın gizli bir karaktere bürünmesi için, üniformasından başka, sayı bakımından da bilinmesi, herkes tarafından tanınması ve harekete faydalı olması lâzımdır. S.A. gizli olarak toplanmamalı, açıkta yürümeli, gizli topluluk olduğu hakkındaki bütün iddiaları çürütecek bir faaliyet içinde bulunmalıydı. Faaliyetini küçük çetecilik faaliyetinden kurtarmak için de daha başlangıçtan itibaren ona hareketin büyük fikrinin iyice anlatılması, bu fikrin savunması görevi için yetiştirilmesi, eğitilmesi gerekiyordu. Böylece ufku derhal genişleyecek ve her üye asıl görevinin, az çok büyük şu veya bu hırsızı dışlamak değil, bütün varlığı ile yeni bir ırkçı, nasyonal-sosyalist devlet kurmak olduğunu anlayacaktı. Bu şekilde bugünkü devlete karşı mücadele çete faaliyetinden, küçük intikamların alınması işinden çok daha üstün bir seviyeye yüksel-

miş olacaktı. Ve böylece Marksizme, oluşumlarına karşı ideal bir hayat anlayışı için bir yıkıcı savaş seviyesine ulaşılıyordu.

3.- S.A. organizasyonunun şekli, üniforması ve teçhizatı eski ordunun modelinde olmamalıydı. Bunlar yapılacak işe uygun ve ihtiyaçları karşılayacak şekilde olmalıydı.

1920-1921 yıllarında bana hakim olan ve benim de genç organizasyona yavaş yavaş telkine çalıştığım bu fikirler şu sonucu verdi: 1922 yazının sonundan itibaren çok sayıda hücum bölüğü meydana geldi. 1922 sonbaharında bunlara ayırıcı bir üniforma da giydirdik. S.A.'nın daha sonraki gelişmesi ile ilgili son derece önemli üç olay vardır:

1- Cumhuriyeti koruma kanununa karşı, Münih'te, Königsplatz meydanında, bütün vatansever toplulukların katılımı ile yapılan büyük gösteri.

O sıralarda, Münih'in vatansever toplulukları cumhuriyeti koruma kanununu protesto için büyük bir ortak miting çağrısında bulunmuşlardı. Bu mitinge nasyonal-sosyalist hareket de katılacaktı. Partinin geçidi, Münih'teki altı santürinin (yüzer kişilik altı hücum kıtasının) sıra halinde yürüyüşü ile başladı. Onu yine bizim partinin siyasî seksiyonları takip etti. Geçitte iki orkestra vardı, ayrıca onbeş kadar bayrak taşınıyordu. Nasyonal-sosyalistlerin zaten yarısı dolmuş olan geniş meydana gelişleri büyük bir heyecan uyandırdı. Ben de, altmış bin kişiyi bulan bir kalabalık önünde konuşma şerefine eriştim.

Bu gösteri bir yıldırım etkisi yaptı. Kızılların bütün tehditlerine rağmen milliyetçiler Münih'te caddelerde yürüyebileceklerini ilk defa ispat etmiş oluyordu. Cumhuriyetçi kızıl toplulukların üyeleri yürüyüşe geçen kolları terörle durdurmak istediler ama S.A. santürileri tarafından birkaç dakika içinde yüzleri başları kan içinde bırakılarak dağıtıldı. Böylece nasyonal-sosyalist hareket, ilk defa, caddelerde geçitler yapabileceğini, bunu uluslararası hainlerin ve vatan düşmanlarının tekelinden kurtarmaya kararlı olduğunu göstermiş oldu.

O gün elde edilen sonuç fevkalâde idi. S.A.'nın hem psikolojik bakımdan, hem de organizasyon bakımından mükemmel bir yapıya sahip olduğu ispatlanmıştı.

S.A. ona başarı sağlayan bu esas üzerine hızlı ve enerjik bir şekilde genişledi ve birkaç hafta sonra sayısı bir kat arttı.

2- Ekim 1922'de yapılan Cobourg seferi ikinci önemli olaydır. Irkçı ligler Cobourg'da bir Alman Kongresi toplamak niyetindeydiler. Bu kongreye ben de dâvet edildim. Bir miktar adam getirmemi de ri-

ca ediyorlardı. Bu davetiye saat 11'de elime geçti. Bir saat sonra da Alman kongresine katılma kararını aldık. Refakatime sekiz yüz kişilik S.A. mensubunu almıştım. Bunlar ondört santüriye ayrılmışlardı. Münih'ten Cobourg'a özel bir trenle gideceklerdi. Nasyonal-Sosyalist S.A.'larının bu arada oluşan diğer şehirlerdeki gruplarına da emirler verildi. Böyle bir özel tren Almanya'yı ilk defa katedecekti. Yeni S.A. kollarının trene bindikleri her yerde seyahatimiz büyük bir sansasyon yaratıyordu. Pek çok kimse o zamana kadar bayraklarımızı görmemişti. Bayrakların uyandırdığı heyecan ve etki çok büyük oldu.

Cobourg garına geldiğimiz zaman bizi Kongre komitesinin gönderdiği bir heyet karşıladı ve bu heyet bize bir de emir getirdi. Mahallî sendikalar, Bağımsız Sosyalist Parti ve Komünist Parti ile bir uzlaşma imzalanmış. Bu uzlaşmaya göre, bizim şehre bayrak açarak ve bando ile girmemiz yasaklanıyordu. (Partimizin 42 kişiden müteşekkil orkestrasını da getirmiştik.) Aynca şehre sıkışık sıra düzeninde girmemiz de istenmiyordu.

Bu haysiyet kırıcı şartları derhal reddettim ve gösteriyi idare eden beylere, sosyalist belediye ile müzakereye girişmelerine ve uzlaşma imzalamalarına hayret ettiğimi de söylemekten geri kalmadım. S.A. santürilerinin derhal sıraya geçeceğini, bayraklarını dalgalandırıp bando ile şehre gireceğini bildirdim. Ve öyle yaptık.

Gar meydanında binlerce insan uluyarak, hakaret ederek karşıladı bizi. "Katiller!", "Haydutlar!", "Caniler!" diye bağırıyorlardı. Alman cumhuriyetinin örnek kurucuları, bize işte bu güzel (!) sıfatları yakıştırıyorlardı. Genç S.A.'lar örnek bir tavır takındı. Santüriler gar meydanında sıralandılar ve önce uluyanların küfürlerine hiç aldırmadılar. Korkuya kapılan polis organları, meçhulümüz olan bu şehirde bize yanlış yol gösterdiler, önceden kararlaştırılan yere değil de, şehrin merkezinde bulunan Hofbrahaus salonuna götürdüler. Geçtiğimiz yolların sağında ve solunda bizi takip eden ayak takımının uğultusu gittikçe artıyordu. S.A.'nın son santürisi de avluya girmişti ki, koyu bir kalabalık kulakları sağır eden bir gürültü çıkararak içeriye dolmak istedi. Polisler onlara engel olmak için kapıları kapadılar. Bu durum tahammül edilecek gibi olmadığı için S.A.'lara "hazır ol!" emri verdim ve kısa bir konuşma yaptım. Polisten kapıları derhal açmasını istedim. Uzun bir tereddütten sonra kapıları açmaya karar verdiler.

Kapılar açılınca aynı yoldan fakat bu sefer aksi istikamete yürüyerek, karargâhımıza doğru ilerledik. Bu sefer karşı koymamız icabet-

ti. Sosyalizmin, eşitliğin, kardeşliğin bu temsilcileri bağrışma ile, küfürle S.A.'lara soğukkanlılıklarını kaybettiremeyince, taşlarla saldırmaya başladılar. İşte o zaman sabrımız taştı, S.A.'lar sağa sola dolu gibi darbeler indirmeye başladılar. Onbeş dakika sonra, sokağa çıkıp burnunun ucunu göstermeye cesaret edecek tek kızıl kalmamıştı.

Geceleyin de sert çatışmalar oldu. S.A. devriyeleri, hücuma uğramış ve feci şekilde hırpalanmış nasyonal-sosyalistleri bulmuştu. Bunu yapan kızılların hesabı görüldü. Hemen ertesi sabah, Cobourg'a uzun zamandır ıstırap çektiren kızıl terör kırılmıştı.

Marksist-Yahudiler tipik riyakârlıkları ile, bir defa daha, "Enternasyonal Proleterya yoldaşları"nı sokağa çağırdılar, olayları tahrif ederek, biz "katil çetelerin" Cobourg'ta barışsever işçilere karşı bir imha savaşını başlattığımızı ilân ettiler. Saat 13.30'da büyük bir halk gösterisi yapılacaktı ve bu gösteri için civardan onbinlerce işçi dâvet ediyorlardı.

Kızıl terörü kesin olarak sona erdirmeye karar verdim, saat 12'de sayıları bin beş yüze varan S.A.'lara yürüyüş koluna geçmelerini emrettim. Ben de onlarla beraber Cobourg'un içine doğru yürüdüm. Yolumuzu rakiplerimizin toplanacağı büyük meydandan geçirecektik. Bize yine tecavüze cüret edip etmeyeceklerini anlamak istiyordum. Meydana geldiğimiz zaman geleceğini ilân ettikleri onbin kişi yerine birkaç yüz tane ne yapacaklarını bilmeyen zavallılar vardı. Biz yaklaşınca sesleri kesilip suspus oldular, bir kısmı da kaçıp gitti.

Yalnız, birkaç yerde, şehir dışından gelen ve bizi henüz tanımamış olan bazı kızıl gruplar tecavüze kalkıştılar, fakat bir anda, bir daha böyle bir harekete asla girişmeyecek hale getirildiler. İşte o zamana, o ana kadar sindirilmiş olan halkın yavaş yavaş uyandığı, cesaret bulduğu ve bizi alkışlamaya başladığı görüldü. Akşam üzeri, dönüş hareketine geçtiğimiz sırada, birçok yerde neşeli alkışlar koptu.

Fakat gara geldiğimiz zaman demiryolu personeli bize, bineceğimiz treni götürmeyeceklerini söylediler. O zaman kızıl elebaşılara, yakaladığımız bütün kızıl idarecileri serbest bırakmayacağımızı, her lokomotif ve vagona "Milletlerarası dayanışma temsilcileri"nden bazılarını bindireceğimizi, treni kendimizin sevkedeceğimizi bildirdim. Ayrıca bu beylerin kendi imkânlarımızla yapacağımız bu yolculuğun son derece tehlikeli bir macera olacağına, belki hepimizin boynumuzun kopma ihtimali olduğuna dikkati çektim. Fakat öbür dünyaya yalnız başımıza gitmeyeceğimizi, bu gidişte kızıl beylerle tam bir eşitlik ve kardeşlik içinde olacağımızı, yani aynı şekilde öleceğimizi duyurdum.

Bunun üzerine tren tam vaktinde hareket etti ve ertesi sabah Münih'e sağ salim döndük.

Böylece, Cobourg'ta, 1914'ten beri ilk defa kanun karşısında vatandaşların eşitliği sağlanmış oluyordu. Eğer bugün, kendini beğenmiş birkaç yüksek memur vatandaşların hayatını devletin koruduğunu iddia ediyorsa, o zaman durum asla böyle değildi. Çünkü vatandaş devletin temsilcilerinden dahi korunmak mecburiyetinde idi.

O günün önemi bütün sonuçları ile derhal takdir edilemedi. Fakat muzaffer S.A. mensuplarının kendilerine ve liderlerinin yeteneğine güven duyguları arttı. Artık etraf bizimle ilgilenmeye başlamıştı. Birçokları, Marksizme lâyık oldukları sonu hazırlayacak olan kurumun Nasyonal-Sosyalist hareket olduğunu kabul ettiler.

Yalnız demokratlar, demokratik bir cumhuriyette, barışçı sözlerle mukabele edeceğimize, sert bir hücumu yumruk ve sopa ile karşılama sorumluluğunu üzerimize aldığımızı söyleyerek mırıldandılar.

Burjuva basın genellikle acınacak bir haldeydi ve her zaman olduğu gibi korkak davranıyordu. Yalnız birkaç samimî gazete hiç olmazsa Cobourg'ta, Marksist haydutlara nihayet el atıldığını görüp sevindiklerini bildirdiler.

Cobougr'taki işçilerin bir kısmı, bizim yolunu şaşırmış olarak kabul ettiklerimiz, Nasyonal-Sosyalist işçilerin yumrukları ile akılları başlarına gelmiş, bizim işçilerimizin de bir ideal için mücadele ettiklerini anlamışlardı.

Çünkü, tecrübe ile biliniyordu ki, insan ancak inandığı ve sevdiği şey için dövüşürdü. S.A.'nın kendisi de bundan çok faydalandı etti.

Öyle hızlı gelişti ki, 27 Ocak 1923 günü yapılan parti kongresinde bayrak törenine 6000 kişi olarak katıldı. Bu münasebetle santüriler ilk defa yeni üniformalarını giydiler.

Cobourg tecrübesi S.A.'nın bir üniforma giymesinin ne kadar gerekli olduğunu göstermişti. Üniforma yalnız birlik ruhunu güçlendirmekle kalmayacak, karışıklığı önlemek, tanımayı kolaylaştırmak için de faydalı olacaktı. O güne kadar yalnız pazubend takıyorlardı. Şimdi bilinen gömlek ve kasketleri de giymeye başladılar.

Cobourg tecrübesinin önemli bir sonucu da şu oldu: Kızılların yıllardan beri başka partilerin toplantılarına mani olan terörünü metotlu bir şekilde kırmaya ve toplantı hürriyetini temin etmeye başlamıştık.

O andan itibaren Nasyonal-Sosyalist taburlarımızı kızıl terör olan yerlere yığmaya başladık ve Nasyonal-Sosyalist propaganda karşısında,

Bavyera'daki bütün kızıl kaleler, birer birer yıkılmaya başladı. görevini gittikçe daha iyi kavrayan S.A. amaçsız ve önemsiz bir savunma hareketi olmaktan uzaklaşıyor, yeni bir Alman devleti kurmak için mücadele eden canlı bir organizasyon halini alıyordu.

Mantıkî gelişme 1923 Mart ayına kadar devam etti. Bu tarihte meydana gelen bir olay beni hareketi saptırmaya, bir yeni oluşum haline getirmeye zorladı.

3.- 1923'ün ilk aylarında, Ruhr Havzası'nın Fransızlar tarafından işgali, S.A.'ların gelişmesinde çok önemli bir sebep teşkil etti.

Bugün bu konuyu serbestçe ve ayrıntılı olarak anlatmak mümkün değildir ve millî menfaatlere uygun düşmez. Onun için bu konuda, açık tartışmalarda temas edilen ve herkesçe bilinen konuları özetleyeceğim.

Bizim için asla sürpriz olmayan Ruhr Havzası'nın işgali, artık korkakça geri çekilme politikasını bırakıp savunma mevzilerinde çok belirli bir görevin yerine getirilmesi gerektiğini gösterdi ve bunun yapılacağı ümidini doğurdu. Saflarında binlerce genç ve güçlü eleman olan S.A. bu millî göreve katılmaktan geri kalamazdı. 1923'ün ilkbaharında ve onu takip eden aylarda S.A. askerî bir organizasyon halini aldı. 1923 yılında daha sonra bizim hareketimizle ilgili hâdiselerin gelişmesini işte bu yeniden teşkilâtlanma olayına bağlamalıdır. 1923 olaylarını ana hatlarıyla anlattığım için, sadece S.A.'daki değişiklik, Fransa'ya karşı aktif bir mukavemete girişilmediği takdirde zararlı olacaktı. 1923 yılında verilen karar, ilk bakışta ne kadar müthiş görünürse görünsün, hemen hemen zarurî idi. Çünkü S.A.'nın tam olarak değişmesini önledi. S.A. Alman hükûmetinin tutumu yüzünden faydasız, hatta parti için zararlı bir hale sokulmuştu.

Bundan dolayı yolumuzu tekrar değiştirdik, ayrıldığımız yola gelerek ilerlemeye devam ettik. 1925'te yeniden teşkilâtlanan parti, başta gösterilen prensiplere uygun olarak S.A.'yı yeniden kurmak zorunda kaldı. Başlangıçtaki kutsal anlayışa dönmek ve S.A.'yı, hareketin ideali için yapılan mücadeleyi takviye ve temsil eden bir alet haline getirmek en esaslı görev kabul edilmeliydi. S.A.'nın bir savunma ligi veya gizli bir topluluk seviyesine düşürülmesine hoşgörü gösterilmemelidir. Aksine, onu, ırkçı nasyonal-sosyalist ideal için yüz bin kişilik bir güç olarak yeniden takviye etmek gerekir.

X. BÖLÜM

FEDERALİZM BİR MASKEDİR

1919'un kış ve ilkbaharı ile 1920'nin yazında, genç parti, savaş sırasında da fevkalâde bir önem arzeden bir mesele hakkında, mevzi almak zorunda kaldı. Bu kitabın birinci cildinde, Almanya'nın çöküşünü haber veren belirtileri kısaca anlatırken, İngiliz ve Fransızlann, Almanya'nın kuzeyini güneyden ayıran hendeği büyütmek için başvurdukları propaganda çeşidini de ima yollu anlatmıştım. 1915 ilkbaharında, harbin tek sorumlusu olarak gördükleri Prusya aleyhinde ilk hicivler ve küçültücü yazılar sistemli bir şekilde başladı. 1916'da bu kampanya değişmez şeklini aldı. Ne kadar iğrenç ise o derece mahirane yürütüldü. En bayağı içgüdülere hitap ederek güneydeki Almanları kuzeydeki Almanlar aleyhine kışkırtıyorlardı. Bu gayret semere vermeye başladı. O zamanlar gerek hükûmette, gerek orduda -bilhassa Bavyera ordusunda- yüksek mevkileri işgal eden yetkilileri suçlamakta hakkımız vardır. Bu kampanyayı durdurmak için gereken şekilde azimli bir müdahalede bulunmadılar, onun için bu ithamın altından kalkamazlar. Allah onların gözlerini karartıyor, vazifelerini unutturuyor olmalıydı. Hiçbir şey yapmadtlar! Aksine, bazı yerlerde buna iyi gözle bakanlar bile vardı. Belki onlar bu propagandanın, Alman milletini birlige götüren gelişme yolunu kapatmakla kalmayıp, otomatik ~ir şekilde federatif temayülleri takviye edeceğini anlamayacak kadar dar kafalı idiler. Fakat tarihte, böylesine haince bir ihmalin, bundan daha korkunç bir şekilde cezalandırılmış olması da nadirdir. Prusya'ya yapılan hakaret bütün Almanya'ya tesir etti. Bunun neticesi yalnız Almanya'nın değil, Alman eyaletlerinin de parçalanmasına yol açacak çöküşü çabuklaştırmak oldu.

Prusya aleyhine suni olarak körüklenen kin bütün şiddetiyle önce Münih'te yayıldı ve hanedan aleyhinde bir isyan patlak verdi.

Prusya aleyhindeki bu fikir hareketine sadece savaş sırasında yapılan düşman propagandasının sebep olduğuna inanmak ve bu tuzağa düşen halkı hiç mazur görmemek hata olur. Harp sırasında halk ekonomisinin inanılmaz derecede kötü organize edilmesi, bütün Reich'ı vesayet

altında bırakan ve bunu düzenbazın düzen yapması gibi yürüten mânasız bir merkezleştirme, Prusya aleyhindeki antipatinin başlıca sebepleridir.

Çünkü sokaktaki adam için, merkezleri Berlin'de bulunan Harp Ofisleri, Berlin'in kendisi demekti. Berlin ise Prusya idi. Harp ofisleri adı ile bilinen mal yağması işini organize edenler ne Berlinli, ne Prusyalı, ne de Almandı. Sokaktaki adam bunu bilmiyordu, o sadece Reich'ın başkentinde çalışan bu menfur teşkilâtın büyük hatalarını gaspetmelerini görüyor, bu yüzden pek tabiî olarak hem başkente, hem Prusya'ya kızıyor, kin besliyordu. Öte yandan Bavyera eyaletinin hükûmeti bu yanlış kanaat ve yorumları düzeltecek hiçbir şey yapmıyor, aksine, bunu memnun tebessümlerle karşılıyordu.

Yahudi, daha o zamandan Harp ofisleri perdesi altında yapılan rezilâne yağma kampanyasının, halkın zararına olarak kurduğu bu teşkilâtın sonunda hoşnutsuzluk ve mukavemet yaratacağını çok iyi biliyordu. Yahudi, kendi boğazına sarılmadıkları müddet bundan korkmuyordu. Fakat kitlenin ümitsizliği, nefreti, kini kendisine yönelmesin diye, onların hiddetini başka şeye yöneltmek ve bu suretle tüketmekten daha iyi bir çare olamazdı.

Prusya Bavyera ile, Bavyera da Prusya ile çekişsinler. Bu çekişme, bu kavga, ne kadar şiddetli olursa Yahudi için o kadar iyi idi. Eğer iki memleket ne kadar amansız bir kavgaya girişirse, Yahudi'nin huzuru o kadar emniyette olacaktı. Bunun için umumun dikkati, enternasyonal düzenbazlıkla buna çevrilmişti. Yahudi tamamen unutulmuş gibiydi. Fakat iki eyalet arasında kavganın tehlikeli olduğu anlaşılınca ve Bavyera'da da çok olan düşünen adamlar halka gözlerini açmalarını, kendilerine gelmelerini, makul olmalarını tavsiye edince, şiddetli kavga yatışmaya başladı. İşte o zaman Yahudi yeni bir tahrike girişti ve bunda başarı sağlamaya çalıştı. Kuzey ile güneyi birbirine düşürmekte menfaati olanlar derhal bu hâdisenin üzerine atıldı ve ateşi körüklemeye başladı, henüz küllenmiş olan nefret ateşi yeniden tutuşturuldu.

Bu, Yahudinin muhtelif Alman eyaletlerini tamamen soyabilmek için, milleti meşgul etmek ve dikkatlerini başka taraflara çevirmek için ustaca, zekice bir mânevrası idi.

Sonra ihtilâl oldu.

Kitle adamı ve bilhassa küçük burjuva ve bilgisi az işçi, 1918 yılının Kasım ayına kadar olanları anlamamıştı, Alman etnik unsurlarını birbirinden ayıran kavgaların sonuçlarını görememişti, fakat hiç olmazsa kendine "millî" diyen Alman toplumu, ihtilâl patlak verdiği gün

bunu anlamalıydı. Çünkü hareket başarıya ulaşır ulaşmaz, ihtilâlin Bavyera'daki organizatörü ve şefi, kendisini Bavyera menfaatlerinin koruyucusu, temsilcisi olarak ilân etti! Uluslararsıcı Kurt Eisner Prusya'ya karşı Bavyera'yı çrkarıyordu. Oysa, bütün hayatı, kötü bir gazeteci olarak Almanya'da serseri serseri dolaşmakla geçen bu şarklı, Bavyera'nın menfaatlerini savunacak insanların en sonuncusu idi. Ve; Allah'ın yarattığı geniş dünyada, Bavyera'nın yaşamaya devam etmesinin, var veya yok olmasının onun için hiçbir önemi yoktu.

Bavyera'da ihtilâlci ayaklanmaya, Reich'ın öbür taraflarına saldırmak gibi bir karakter veren Kurt Eisner, asla Bavyera'nın menfaat ve emelleri açısından hareket etmiyordu. Bavyera halkının içgüdülerinden ve antipatilerinden faydalanarak ve onların yardımı ile Almanya'yı kolayca parçalamak gayesini güdüyordu. Dağılmış, parçalanmış bir Reich, toptan bolşevizmin avı haline gelecekti.

Onun ölümünden sonra da bir müddet onun taktiğini kullandılar. Alman eyaletlerini ve onlann hükümdarlarını en ağırve kanlı hareketlere maruz bırakan marksizmi, "Bağımsız Parti" adını alarak köklerini Alman devletleri hanedanlarından alan duygu ve içgüdülere hitap etti.

Bavyera'yı işçi ve asker şûraları cumhuriyetinden kurtaran birliklere karşı yürütülen mücadele, propaganda ile "Bavyeralı işçilerin Prusya militarizmine karşı mücadelesi" şeklinde gösterildi. Münih'te, Konseyler Cumhuriyetinin ezilmesinin, neden öbür Alman memleketlerinde olduğu gibi bir tesir uyandırmadığını işte bu husus izah eder. Konseyler (şûralar) Cumhuriyetinin ezilmesi halkı sağduyuya, makul harekete sevketmesi gerekirken, bunun aksi oldu. Bavyeralılar Prusyalılara karşı sert, daha öfkeli bir tavır aldılar.

Bolşevik tahrikçilerin, militarizmin ve Prusya'nın aleyhinde olan Bavyera'ya karşı, Prusya militarizminin bir zafer kazanmasını önlemekte gösterdikleri ustalık semeresini verdi. Münih'te ancak on bin taraftarı olan Kurt Eisner ve üç bin reyin aşağısına düşen Komünist Partisi, Bavyera Meclisinin bulunduğu Landtag seçimlerinde başarı sağladılar. İki partiye verilen reylerin toplamı cumhuriyetin çöküşünden sonra yüz bine ulaşıyordu.

Ben, işte bu andan itibaren, Alman etnik unsurlarını birbirine düşüren bu mânasız tahriklere karşı bizzat mücadele bayrağını açtım.

Zannederim Prusyalılara karşı gösterilen düşmanlıkla yaptığım bu mücadele, hayatımın halk taraftndan en çok terslenen mücadelesi idi. Şûraların hakimiyeti sırasında Münih'te yapılan büyük halk toplantılarında,

Almanya'nın öbür eyaletleri aleyhinde, fakat bilhassa Prusya aleyhinde konuşmalar o kadar başarı kazanıyordu ki, bu toplantılara katılan kuzeyli bir Almanın hayatı tehlikeye girerdi. Bu toplantılar sona erince mânasız bağırışmalar olurdu: "Prusya'dan ayrılalım!", "Kahrolsun Prusya!", "Prusya'ya savaş!" diyorlardı. Bavyera'ya hükümranlık hakları isteyen temsilcilerden biri, bu savaş naralarını Reichstag'ın ortasında şöyle hülâsa ediyordu: "Prusyalı olarak çürümektense Bavyeralı olarak ölmek daha iyidir!"

ilk defa, bir avuç arkadaşımla Münih'te Lowenbraukellei de yapılan bir toplantıda bu çılgınlığa karşı çıkmıştım. Bunun benim için ne demek olduğunu o zamanki toplantıları takip edenler bilirler. O zaman bana yardım edenler savaş arkadaşlarımdı. Bizi ölümle tehdit edip üzerimize saldırdıkları zaman neler hissettiğimiz tahmin edilebilir. Bu saldırgan kalabalık umumiyetle asker kaçaklarından veya geri hizmeti görmüş kimselerden meydana geliyordu. Biz ise vatanı korumak için dövüşmüştük. Bu sahnelerde benim bir avantajım vardı: Küçük taraftar grubum bana iyice bağlanıyordu. Az sonra bana, hayatta ve ölümde sadık kalacaklarına dair yemin de ettiler.

1919 yılının başından sonuna kadar hiç durmadan devam eden bu mücadele, 1920 başlarından itibaren daha da şiddetlendi. Böyle toplantılar oldu ki, sayıları biraz artmış olan taraftarlarım en şiddetli hücumlara maruz kaldılar. Münih'teki Wagner salonunda yapılan bir toplantıyı hiç unutmam. Bazen taraftarlarım dövüldüler, tekmelendiler, ölü gibi kapıdan dışarı atıldılar.

O zaman yalnız cephe arkadaşlarımın desteği ile yürüttüğüm bu mücadeleyi daha sonra genç hareketimiz sürdürdü ve bunu mukaddes bir vazife telâkki etti.

Bugün iftiharla söyleyebilirim ki, bu aptallık ve ihanete son verdirmek için yaptığımız mücadeleyi yavaş fakat emin adımlarla ve hemen hemen yalnız Bavyeralı taraftarlanmızla yürüttük. Aptallık ve ihanet ediyorum, çünkü toplantılardaki kalabalığı teşkil eden insanlar masum budalalardı ama bu toplantıları tertip ve idare edenler için bir mazeret bulmak mümkün değildir. Ben bunları o zaman olduğu gibi bugün de Fransız parası ile çalışan hainler olarak görüyorum. Zaten Dorten[3*] hâdisesi için de tarih hükmünü vermiş bulunuyor.

Bizim açtığımız kampanyayı bilhassa zorlaştıran şey, takip ettikleri gerçek gayeyi ustaca gizlemeleri, bu entrikaların yegâne sebebi olarak federalist temayülü ön plâna koymaları idi. Besbelliydi ki,

---

3 Dorten, Renanya'nın ayrılmasını isteyen lider.*

Prusya aleyhinde körüklenen kin ile federalizmin bir ilgisi yoktu. Bu "Federalist Hareket"in konfederasyona dahil bir devleti çökertmeye veya parçalara ayırmaya çalışması hayret edilecek bir şeydi. Bismarck'ın devleti tarif için kullandığı formülü samimî bir federalist riyakârlık parolası olarak kullanamaz. Federalizmi isterken Bismarck tarafından kurulan veya nihaî şekilde teşkil edilen bir devletten, Prusya'nın başkaları tarafından koparılıp alınmasını isteyemez, ayrılma taraftarlığı yapamaz. Prusyalı muhafazakâr partilerden biri, Franconie'nin Bavyera'dan ayrılmasını istese, bunu tahrik etse, Münih'te kimbilir ne gürültüler kopardı. Federalizme kendilerini samimî olarak kaptıranlara ancak acınırdı. Bunlar nasıl şarlatanca, rezilce bir hileye kurban gittiklerini bilemiyorlardı. Federalist fikir taraftarları onu böyle bir kaba koymakla ona mezar kazmış oluyorlardı. Bir federalist Reich teşkilâtının propagandası, böyle bir siyasî kuruluşun en esaslı unsurunu, yani Prusya'yı tahkir ederek, çamura batırarak, kısacası konfedere devleti imkânsız hale getirerek yapılamazdı. Sözde federalistlerin, Kasım ihtilâli ile bunların demokratik rejime en az uyacak şekifde Prusya'ya saldırmaları kabul edilecek bir sonuç olamazdı. Bu sözde federalistlerin küfür ve tenkidleri Weimar Anayasasının, daha çok güneyli Almanlar veya Yahudiler olan müelliflerine değil de, Weimar Anayasasına karşı olan eski muhafazakâr Prusya'nın temsilcilerine yöneltiliyordu. Bu kampanyada Yahudilere dokunmaktan dikkatle kaçınılması hayret edilecek bir şey değildir ve bize belki bütün muammanın anahtarını verir.

Yahudi'nin, ihtitâlden evvel halkın dikkatini harp ofislerinden daha doğrusu kendisinden çekmesini nasıl bilmişse, kitleyi ve bilhassa Bavyera halkını nasıl Prusya'ya karşı ayaklandırmışsa, ihtilâlden sonra da, on misli daha aktif ve zararlı olacak yeni yağma teşebbüsünü öyle gizlemesi lâzımdı. Ve Almanya'nın milli unsurlarını birbirleri aleyhinde kışkırtmaya muvaffak oldu. Bavyera muhafazakârlarını Prırsya muhafazakârlarına karşı kışkırttı. Devletin kaderi bağlanan bütün ipleri eline geçirdi ve kışkırtma işine son derece haince yeniden başladı. Nüfuz ve kudret suistimallerini tahrik etti, bu sert ve beceriksiz iktidar kurbanlarının kanlarını adeta kaynattı. Fakat bu kurbanlar arasında Yahudiler hiç yoktu, hepsi Almandı. Bavyeratıların gördükleri şey, işine koyulmuş dört mîlyon işçi ve üreticisi olan Berlin değildi, onlar tefessüh etmiş tembel Ban kısımları idi! Ama Bavyeralı'nın kini bu kısımlara da değildi, o sadece Prusya şehrini hedef alıyordu. Çok defa cesaret kırıcı oluyordu bu durumlar. Yahudi'nin, halkın dikkatini kendi üzerinden başka tarafa çevirmek-

teki ustalığını bugün de müşahede edebiliriz. 1918'de sistemli bir Yahudi aleyhtarlığı söz konusu olamazdı. Sadece "Yahudi" kelimesini telâffuz etmenin bile ne kadar güç olduğunu hatırlıyorum. "Yahudi" dediğimiz zaman ya sizin yüzünüze şaşkın şaşkın bakarlar, ya da en şiddetli bir muhalefetle karşılaşırdınız. Millete en büyük düşmanının kim olduğunu göstermek için giriştiğimiz ilk teşebbüslerde, o devirde hiçbir başarı şansı görülmüyordu, fakat yavaş yavaş durum iyiye yöneldi. Savunma ve hücum ligi teşkilâtı ne kadar kusurlu ve yetersiz olsa da, Yahudi meselesinin yeniden ortaya konulmasında ve ele alınmasında onun hizmeti büyük olmuştur. 1918 ve 1919 yıllarında Yahudi aleyhtarlığının kök salmaya başlaması bu lig sayesinde olmuştur. Nasyonal-Sosyalist hareket de daha sonra bu aleyhtarlığı ilerletti. Bu meseleyi büyük ve küçük burjuva muhitlerinden alıp halk hareketinin bir parolası haline getirdi. Fakat biz böylece Alman milletine onu birleştirecek ve mücadeleye sevkedecek büyük bir fikri henüz verebildiğimiz anda, Yahudi de kendi savunmasını teşkilâtlandırmış bulunuyordu. Yahudi yine eski taktiğine baş vurdu. Fevkalâde bir süratle, ırkçı birlikler arasına nifak tohumları ekmeye muvaffak oldu. Din! doktrinler meselesini ortaya atarak katolikler ve protestanlar arasındaki unutulmuş mücadeleyi tahrik etti. Bu, halkın dikkatini başka tarafa çevirmenin tek yolu idi. Bu suretle Yahudilik birleşik kuvvetlerin hücumuna maruz kalmayacaktı. Bu meselenin sebep olduğu haksızlık ve zarar, onu halkın karşına çıkaranlar tarafından asla telâfi edilmeyecekti. Yahudi gayesine ulaşmıştt. Katolikler ve protestanlar birbirleriyle mücadele ederlerken, Arî ırk insanlığının ve bütün Hristiyanlığın en büyük düşmanı, bıyık altından kıs kıs gülüyordu.

Eskiden umumî efkârı yıllarca federalizm ve merkezcilik mücadelesi ile meşgul etmesini bilmişlerdi. Bunları birbirine kırdırırken Yahudi milletin hürriyetini meslek ve ticaret metaı yapıyor, büyük enternasyonal maliyenin yararına çalışıyor ve vatanımıza ihanet ediyordu. Bugün ise iki Alman mezhebini birbirine düşürmeye muvaffak olmuştu. Bu arada bu mezheplerin dayandığı temeller kozmopolit ve enternasyonal Yahudi'nin çıkardığı zehirle aşınıyor, göçüyordu. Yahudi kanının karışması ile ırkımıza her gün yapılan zararları ortaya koymak, milletimizi bundan kurtarmak için asırlar gerekeceği veya kurtulmanın mümkün olmayacağı düşünülmelidir. Irk bozulmasının Alman milletinin medeniyetçi vasfını azaltacağı, hatta yok edeceği de düşünülmelidir. Bizim medeniyetin varisi bir millet olmak vasfımızı yavaş yavaş yitirdiğimi-

zi, seviyemizin düşme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu, büyük şehirlerde Güney İtalya'nın seviyesine düştüğümüzü görmeliyiz. Vatandaşlarımızın yüz binlercesinin göremediği bu zehirlenme, bu veba aşılaması, bugün Yahudiler tarafından sistemli bir şekilde yürütülmektedir. Milletimizin sırtından geçinen bu siyah saçlı tufeyliler tecrübesiz, saf genç kızlarımızı iğfal etmekte ve bu suretle bu dünyada hiçbir şekilde telâfi edilemeyecek zararlar verdirmektedirler. İki Hristiyan mezhebi de, (evet, ikisi de) Allah'ın dünyaya lûtfettiği âsil bir varlığın tahribatına, bu suüstimale seyirci kalmakta, aldırış etmemektedir. Dünyanın geleceği için önemli olan husus, Protestanların mı Katoliklere, yoksa Katoliklerin mi Protestanlara galip geleceği değildir. Önemli olan ari ırkın yaşayıp yaşamayacağıdır. Oysa iki mezhep bugün ari ırkı yok etmek isteyene karşı mücadele etmiyorlar, birbirlerini yok etmeye çalışıyorlar. Irkçı plânda yer alan bir kimsenin, mezhebi ne olursa olsun, kutsal vazifesi şudur: İlâhî iradeyi hafife alarak mütemadiyen konuşulmasını önlemek ve bu ilâhî iradeye uygun olarak hareket etmektir; Allah'ın eserini kirlenmekten, bozulmaktan korumaktır. Çünkü insanlara şekillerini, tabiatlarını ve melekelerini veren Allah iradesidir. Allah'ın eserini tahrip etmek, Allah'a, ilâhî iradeye, harp ilân etmektir. Bundan dolayı herkes, tutumu ile, sözleriyle ve icraatı ile kendi mezhebinin sahasından çıkıp, başka mezheplerle çekişenlere karşı, durum almayı vazifelerin ilki ve en mukaddesi saymalıdır. Çünkü mezheplerden birinin özelliklerini tenkid etmek, bizde zaten mevcut olan ayrılığı daha da ciddileştirmek olur ve AImanya'yı paylaşan iki mezhep arasında bir imha savaşına yol açar. Din bakımından bizim durumumuz Fransa, İspanya ve bilhassa İtalya'ya hiç benzemez. Bu üç ülkede, ruhban hakimiyeti ve dinî doktrinler aleyhinde, Fransız, İspanyol ve İtalyan milletlerinin, millet olarak bölünmesi tehlikesi olmadan tenkidler yapılabilir. Fakat aynı şeyin Almanya'da yapılması mümkün değildir. Böyle bir tenkid yapılınca protestanlar da bu kampanyaya katılırlar. Böylece başka ülkelerde, bir din liderinin siyasî bakımdan bir suistimaline karşı yalnız katolikler tarafından bir savunma tedbiri alınırken, bizde aynı şey derhal protestanlığın katolikliğe saldırısı halini alır. Bir mezhebin taraftarlarının katlandıkları bir husus, öteki mezhep taraftarlarınca peşinen ve şiddetle reddediliyor. Bu durumda, kiliselerinde bir reform yapmak ve istismarları ortadan kaldırmak için harekete geçmeye hazır olanlar bile, saldırı karşısında bundan derhal vazgeçiyor, böyle bir reform tavsiye edilir edilmez, bilhassa başka mezhebin dinî otoritesi tarafından, böyle bir şey iste-

nir istenmez, bütün gayretlerini buna karşı koymak için harcıyorlar. Çünkü bu iddiayı kabul edilmez olduğu kadar bir haksızlık olarak da görüyorlarve o otoritenin, kendini ilgilendirmeyen işlere karışmasını hoş karşılamıyorlar. Böyle teşebbüsler millî topluluğun menfaatlerini korumak için ve bu menfaatlere dayanılarak yapılsa dahi affedilmiyor. Çünkü bugün dinî hisler, millî ve siyasî telâkkilerden daha ağır basıyor. Onun için, iki mezhep arasında önemsiz bir mücadele ile hiçbir şey elde edilmez. Fakat karşılıklı bir müsamaha milletin geleceği için iyi olur ve büyük istikbal, bu sahaya da uzlaştırıcı yönde tesir eder.

Irkçı hareketi dinî kavgalara karıştıran insanların ben bugün bile, milletimize herhangi bir enternasyonalist komünistten daha çok düşman olduklarını söylemekten çekinmem. Çünkü bir komünisti çevirmek Nasyonal-Sosyalist hareketin vazifesidir. Fakat ırkçıları saftan çıkarıp vazifelerinden alıkoymak, mahkûmiyeti en çok hak ettiren bir hareket olur. Bunu ister şuurla, ister şuursuz olarak yapsınlar, meseleyi değiştirmez. Yahudi çıkarları için en büyük hizmeti yapmış olurlar. Çünkü Yahudilerin menfaatleri bugün, kendisine tehlikeli olarak gördüğü anda, ırkçı hareketin kanını bir din kavgasında son damlasına kadar akıtmaktır. Bu deyim üzerinde ısrar ediyorum: Irkçıların kanını son damlasına kadar akıtmak! Çünkü ancak tarih bilgisi olmayan bir insan böyle bir hareketin, asırların ve büyük devlet adamlarının başarısızlığa uğradığı bir meselede başarıya ulaşabileceğini zannedebilir.

Zaten hadiseler ortada. 1924 yılında, ırkçı hareketin en büyük vazifesinin din! doktrinlerle mücadele etmek olduğunu keşfeden efendiler, dinî doktrinleri değil, ırkçı hareketleri kırmışlardır. Irkçılar arasında Bismarck'ın yapamadığını yapacağını zanneden bir kafanın bulunabileceğini düşünenlerin tamamen karşısındayım. Nasyonal-Sosyalist Hareket liderlerinin birinci vazifesi, her zaman, Nasyonal-Sosyalist Hareketi böyle mücadelelere sevketmek isteyenlere karşı, şiddetli muhalefet etmek, böyle propagandalara girişenleri derhal partiden çıkarmak olmalıdır. Zaten 1923 yılında buna muvaffak olmuştuk. En koyu bir protestan bizim saflarımızda, en koyu bir katolikle yan yana, omuz omuza yürüyordu ve vicdanen dinî kanaatleriyle en ufak bir uyuşmazlık içine düşmüyordu. Ad irk insanlığının yıkıcısına karşı giriştikleri çetin mücadele, onların birbirine saygı ve takdirini daha da arttırmıştı. Partimiz, merkez partisi ile en şiddetli mücadelesini işte o yıllarda yaptı. Bu mücadele din! sebeplere değil, millî, ırkçı ve ekonomik sebeplere dayanıyordu. Zaferi biz kazan-

dık ve çok iyi bildiklerini iddia edenlerin hatasını bu suretle ispat ettik.

Din! kavgalar şu son senelerde bazen pek şiddetli olmuş, körü körüne buna kapılan Allah inancını yitirmiş bazı ırkçı çevreler bu hareketlerinin ne kadar mânasız olduğunu görememişlerdi. Bu arada Marksist ve Allahsız gazeteler, lüzum gördükçe mezheplerin avukatlığını yapmışlar, bir kamptan öteki kamp aleyhine, saçmalığı bütün ölçüleri aşan beyannameler yayınlayarak, ağır ithamlarda bulunarak, ateşi körüklemişlerdi.

Tarih de gösteriyorki, Alman milleti bazı hayaller için kanının son damlasına kadar mücadele edebilen bir millettir. Böyle bir milleti bu çeşit kavgalara itmek, öldürücü bir tehlikeye atmak demektir. Bu çeşit kavgalar milletimizi, bekası ile ilgili asıl meseleleri halletme işine bağlanmaktan alıkoymuştur. Biz dinî kavgalarla birbirimizi yerken öteki milletler dünyayı paylaşıyordu. Ve ırkçı hareket kendi kendine din! doktrinler kavgasının mı, yoksa Yahudi tehlikesinin mi daha korkunç olduğunu anlamaya çalışırken de, Yahudi, bekamızın temeli olan ırkı, dolayısiyle de milletimizi bir daha doğrulamayacak şekilde yıkmaya çalışıyor ve yıkıyordu. Bu ırkçı şampiyonlarını görünce, Nasyonal-Sosyalist hareket için ve dolayısiyle Alman milleti için, samimî bir kalple şöyle dua edelim: "Allahım, Nasyonal-Sosyalist Hareketi böyle dostlardan koru. Düşmanlarına gelince, onu tek başına mağlûp edebilir."

Yahudiler, 1919, 1920 ve 1921 yıllarında federalizm ve merkeziyetçilik mücadelesini şeytanî bir siyasetle başlattılar ve bu mücadeleye Nasyonal-Sosyalist hareketi de, iştiraki reddetmesine rağmen, bu mücadelenin doğurduğu meseleler üzerinde bir tutum almaya mecbur ettiler. Almanya federatif bir devlet mi, yoksa merkeziyetçi mi olmalıydı ve bu iki deyimin mânaları ne idi? Bana göre ikincisi daha önemlidir. Çünkü bu ikinci soruya cevap vermeden meseleyi bütün kapsamı ile anlamak mümkün olmadığı gibi, bu ikinci mesele rakipleri uzlaştıracak ve aydınlatacak mahiyettedir.

Federatif bir devlet nedir?

Federatif devlet deyiminden biz, kendi iradeleriyle bir araya gelmiş bağımsız devletlerin birleşmesini anlıyonız. Bu devletler federasyonun yaşaması ve devam etmesi için ona lüzumlu olan haklardan feragat ederler.

Bu teorik formül, dünyada mevcut olan konfederasyonların hiç birinde tatbik edilememektedir. Bu usulün en az uygun düştüğü anayasa, Birleşik Amerika Devletleri anayasasıdır. Çünkü bu konfederasyonu meydana getiren devletler evvelce bağımsızlıkları ve hakimiyetleri olan devletler değildiler. Çünkü konfederasyonu meydana getirenler bu devlet-

ler değil, bu sözde devletleri (eyaletleri) meydana getiren konfederasyondur. Büyük topraklara bırakılan, daha doğrusu tanınan müstakil ve geniş hakların, bu devletlerin çoğunda özel karakterleriyle ilgili değildi. Bu haklar, bazen· bir kıta kadar büyük olan arazinin genişliğine göre ve bu yüzden veriliyor. Demek ki, Amerika Birleşik Devletleri'nin her birinin siyasî hükümranlığı söz konusu değildir. Onlara bu haklar, bu imtiyazlar, Anayasa tarafından verilmiş ve garanti edilmiştir, bunlar söz konusudur.

Alman eyaletleri evvelce Almanya'da bixer müstakil devlet olmalarına ve Reich'ın bunların birleşmesiyle meydana gelmiş olmasına rağmen, yukarıdaki formül Almanya'ya da tatbik edilemez. Yalnız, Reich, bu devletlerin serbest iradesi ve eşit işbirliği ile meydana gelmedi, içlerinden bir tanesinin, Prusya'nın, hakimiyet kurması He meydana geldi. Alman eyaletlerindeki arazi eşitsizliği de, Reich'ın teşekkülünü, Birleşik Amerika Devletleri'nin teşekkülü ile karşılaştırmaya imkân vermez.

Eski konfedere Alman devletlerinin en küçükleri ile en büyükleri arasında, bilhassa en büyükleri He ötekiler arasında kuvvet bakımından o kadar büyük fark vardı ki, bunlann konfederasyona yapacakları hizmette de o derece eşitsizlik olurdu. Reich'ın kuruluşunda, konfederasyonun teşekkülünde aynı derecede payları olamazdı. Bu devletlerin çoğu için gerçek bir hükümranlıktan söz edilemez. Devletin hükümranlığı idarî bir formül idi ve mânası yoktu. Gerçekte, mazi ve hal bu sözde hükümran devletlerin çoğunu ıskartaya çıkarmış ve böylece bu "hükümran" siyasî teşekküllerin ne kadar nazik, dayanıksız olduğunu ispat etmiş bulunuyor.

Tarihte bu devletlerin nasıl kuruldugunu burada etraflıca anlatacak değiliz. Şu kadarını belirtelim ki, hemen hemen hiç birinin sınırları, belli bir Alman ırkının yaşadığı toprakları çevirmiyordu. Bunlar tamamen siyasî kuruluşlardı ve çoğunun kuruluşu Reich'ın en hazin devrine rastlar: Onun güçsüz olduğu ve vatanımızın parçalandığı devire. Parçalanma, güçsüzlüğün hem sebebi, hem sonucu idi.

Eski Reich'ın anayasası kısmen bu durumu dikkate almıştı. Bundesrat'ta konfederasyona katılan devletler eşit şekilde temsil edilmiyordu, toprak ve nüfuslarına, asker saysına ve Reich'ın teşekkülünde oynadıkları role göre temsil ediliyordu. Reich'ı meydana getiren devletlerin Reich adına kendi hükümranlık haklarını terketmeleri ancak pek azının hemen kabul ettiği bir husustur. Çoğunlukla bu haklar hiç bir zaman mevcut olmamıştı yahut Prusya kendi üstün kuvvetine dayanarak bu devletleri zaptetmiş, bu hakları ele geçirmişti. Bismarck, Reich'a kattığı devletlerden mümkün olan her şeyi, her çareye baş vurarak almayı,

Reich için bir prensip olarak getirmedi. Onlardan yalnız Reich'ın ihtiyacı olan şeyleri istedi. Bu, mutedil olduğu kadar makul bir prensipti: Bir yandan örf ve ananeyi dikkate alıyor, buna güveniyor, öte yandan yeni Reich'a büyük ölçüde Alman devletlerinin sevgisini ve samimî işbirliğini temin ediyordu. Bismarck'ın, bu kararı vermekle Reich'e her zaman için yetecek hükümranlık haklarını sağlayacağı kanaatinde olduğunu sanmak yanlıştır. Bismarck'ta böyle bir kanaat yoktur. Aksine, o an için yapılması çok güç olan ve devletlerin kolayca katlanmayacağı bir işin tamamlanmasını geleceğe bırakıyordu. O daha çok zamana ve aksiyonu devam eden devrime güveniyordu. Zaman ve oluşum, hususî devletlerin onun tasarılarına karşı mukavemetini kırmak için girişeceği herhangi bir teşebbüsten daha tesirli görünüyordu. Bu şekilde hareket etmekle Bismarck ne büyük bir devlet adamı olduğunu ispat etmiştir. Çünkü gerçekten, Reich'ın hükümranlığı ve kudreti, hususî devletlerin zararına olarak artmaya devam etti. Bismarkc'ın zamandan beklediği şey oldu.

Almanya'nın çöküşü ve monarşik rejimin ortadan kaikması bu gelişmeye hız verdi. Çünkü varlıkları etnik sebepten ziyade siyasî sebebe dayanan Alman devletlerin önemi, monarşik ve hanedan rejimlerinin ortadan kalkmasiyle sıfıra iniyordu. İşte o zaman bu "hayalî devlet"lerin çoğu varlıklannın temelinden mahrum kaldılar, fayda mülâhazası ile komşu devletlerle birleşip kaynaştılar veya daha kuvvetli devletlerin hakimiyeti altına kendiliklerinden girdiler. Bu devletçiklerin gerçekte ne kadar zayıf olduğunu ve kendi vatandaşlarının onlara ne derece az önem verdiğini gösteren en iyi delil işte budur.

Monarşik rejimin ve onun temsilcilerinin tasfiyesi Reich'ın federatif karakterine pek ağır bir darbe indirdi ama barış anlaşmasiyle yüklendiğimiz vecibelerin darbesi daha da ağırdı.

Hususî devletlerin o zamana kadar sahip olduklan mail hükümranlık hakları Reich'a geçmişti. Harp kaybedilince yüklenilen tazminatı bu devletler temin edemezler, gerektiği kadar yardımcı olmazlardı. Demiryolları idaresinin tamamen Reich'a geçmesi gibi diğer tedbirler, milletimizin kaçınılmaz şekilde köleleştirilmesinin bir sonucu idi ve barış anlaşmaları da buna sevkediyordu. Reich, mütemadiyen yükletilen vecibeleri yerine getirebilmek için gittikçe daha çok kaynak ele geçirmek zorunda kaldı. Bu oluşum pek tabiî ve mantıki idi. Bunun sorumlusu siyasî partilerve zaferin kazanılması için vaktiyle lıiçbir şey yapmamış olan adamlardı. Başlıca sorumlular,

bilhassa Bavyera'da, pek bencil hareket eden, harp sırasında Reich'a yapmaları gereken yardımı yapmayan, bunu unutan partilerdir. Bu unutkanlıklarının cezasını, mağlûbiyetten sonra on misli daha fazla ödemek suretiyle çekmişlerdir. Tarih intikam alıcıdır! Fakat şunu da kaydedelim ki, Allah'ın, işlenen birgünahı bu kadar çabuk cezalandırdığı az görülmüştür. Aynı partiler birkaç sene evvel, bilhassa Bavyera'da, kendi devletlerinin menfaatlerini Reich'ın menfaatlerinden üstün tutuyorlardı. Olayların baskısı ile Reich'ın üstün menfaatlerinin hususî devletleri boğduğunu gördüler, öyle zannettiler ve hata kurbanı oldular.

Seçmenlere hitap ederek (şimdiki partiler tarafından idare edilen tahrik kampanyası yalnız seçmene hitap edebilir) memleketlerinin hükümranlık haklarını yitirdiğinden yakınırken eşi görülmemiş bir riyakârlık yapıyorlar. Çünkü bunların hepsi öyle bir politika güttüler ki, bunun sonunda Almanya'nın iç hayatında elbette pek büyük değişiklikler olacaktı. Bismarkc'ın Reich'ı dışa karşı hürdü ve bir engelle karşılaşmıyordu. Bu Reich, bugünkü Dawes Plânı rejimi altında tamamen verimsiz Almanya'nın tahammül ettiği malî vecibeleri yüklenmemişti. Onun yetki ve iktidarı içerde, pek zarurî olan bazı haklarla sınırlı idi. İsteseydi, pek alâ, gelir konusunda kendine ait bazı haklardan vazgeçer, hususî devletlerin ona temin edeceği vergilerle hayatını devam ettirirdi. Ve bu devletler hükümranlık haklarının teminat altına alındığını, Reich'a ödedikleri verginin nispeten az olduğunu görerek onunla çok iyi geçinirlerdi. Fakat bugün Reich'ın devletler (eyaletler) tarafından sevilmemesini ona malî bakımdan tabi olmaları ile izah etmek haksız bir propaganda ve yalana inanmak olur. Hayır, sevilmemesinin gerçek sebebi bu değildir. Reich'ın temsil ettiği siyasî görüşün benimsenmemesi, Reich'a tabi devletlerin hükümranlık haklarını kaybetmiş olmalarından ileri gelmiyor; Bunun sebebi, Alman milletinin devlet tarafından acınacak bir şekilde temsil edildiğini görmesidir:

Reich sancağının bütün merasimlerine ve anayasasına rağmen bugünkü Reich, milletimizin bütün sınıflarına yabancı kalmıştır. Cumhuriyeti koruma kanunları, telkin etmek istediği terörle cumhuriyet müesseselerine dokunulmasını belki önleyebilir ama bunları bir tek Almana sevdiremez. Cumhuriyet, onu korumak için çıkarılan kanun maddeleri ve çalışma kamplarına gönderme tehditleri ile kendi vatandaşları tarafından bütün rejimlerin en ezici ve en alçaltıcı tenkidlerine maruz kalıyor.

Bazı partilerin Reich'ın halk tarafından sevilmemesinin devlet-

lerin hükümranlık haklarını kaldırmış olmasından ileri geldiğini iddia etmelerinin, bu yalanı söylemelerinin, başka bir sebebi daha var. Farzedelim ki, Reich kendi hegemonyasını bu kadar genişletmemiş olsun. Umumî mükellefiyetler bugünkü kadar ağır kaldığı takdirde, ona karşı çıkan eyaletler tarafından yine de tutulmayacaktır. Aksine, Reich'ın bizi esarete götüren Diktat'ı memnun etmek için ihtiyaç duyduğu vergileri ödemek zorunda kalacak olan eyaletler, ona daha çok düşman olacaklardı. Eyaletlerin Reich'a verecekleri vergilerin toplanması çok güç olacak ve bunun için zor kullanmaktan başka çare kalmayacaktı. Çünkü, madem ki, cumhuriyet barış anlaşmaları sahasına oturmuştur ve banşı tanımamak için ne cesareti, ne de arzusu vardır, o halde vecibeleri yerine getirmek zorundadır. Burada da kabahat yine, hiç durmadan, sabırlı seçmen kitlesine eyaletlerin bağımsızlıklarının zaruretinden bahseden ve aynı zamanda Reich'tan hüküṃanlık haklarının son kalıntılarını da mukadder olarak yok edilmesiyle sonuçlanacak bir politika gütmesini isteyen partilerindir.

Mukadder olarak, diyorum. Çünkü bugünkü Reich'ın, ona tamamen mânasız bir iç ve dış politikanın yüklediği mükellefiyetleri karşılamak için başka çaresi yoktur. Burada da bir çivi diğer çiviyi söküyor. Yabancı ülkelere karşı Almanya menfaatlerini bir suçlu olarak temsil eden Reich, yüklendiği her yeni borç için, içeriye doğru bir tornavida sokmak zorunda kalıyordu. Bu operasyon, hususî devletlerin bütün hükümranlık haklarının tedricen kaldırılmasına yol açıyor ve onlarda mukavemet tohumlarının yeşermesini önlemiş oluyor.

Bugünkü Reich politikası ile eski Reich politikası arasındaki fark şudur: Eski Reich içerde barış ve huzuru koruyor, kuvvetini dışarıya karşı gösteriyor ve kullanıyordu. Yeni Reich, yani Cumhuiyet ise, yabancılara karşı zaaf gösteriyor, içeride kendi vatandaşlarına baskı yapıyor: Her iki halde, bir tutum diğer tutuma sebep oluyor: Kudretli bir millî devletin, içerde bir sürü baskı kanunu çıkarmaya hakkı yoktur. Çünkü kudretli devlete vatandaşlar sevgi ve bağlılık duyar. Kölelere hükmeden enternasyonal zihniyetli bir devlet ise zor kullanarak vatandaşlarına angarya yükler. Bugünkü rejim "hür vatandaşlar" derken, bayağı ve rezil bir yalan söylemektedir. Gerçek hür vatandaşlar ancak eski Almanya'da vardı. Cumhuriyetin, yabancıların hizmetinde bir esir kolonisi olduğu için, vatandaşları değil, tebası var. Böyle olduğu için de millî bir bayrağı yok, sadece imal edilmiş bir markası var; Bir kararname ile kabul edilmiş ve kanunlarla korunan bir işaret! Alman demokra-

sisi için Gessler'in şapkası rolünü oynaması gereken bu sembol, milletimizin gönlüne daima yabancı kalmıştır. Cumhuriyet iktidarda iken pek duygusuz kaldığı bir annenin, yüceliğine hiç saygı duymadığı bir geçmişin sembolünü çamurlara batırmıştır. Bir gün tebasının kendi sembolüne ne kadar soğuk durduğunu, ne kadar suni bağlandığını görüp hayret edecektir. Cumhuriyet kendi kendine, Almanya tarihinde, iki perde arasındaki fasıl karakterini almıştır.

İşte bu devlet bugün yaşayabilmek için, hususî devletlerin hükümranlık haklarını gittikçe daha çok kemirmeye ve bunu yalnız maddî sebeplerle değil, psikolojik sebeplerle de yapmaya koyulmuştur. Çünkü genel hoşnutsuzluğun açık bir isyan şeklini almaması için, malî bakımdan vatandaşlarının son damla kanlarını emen bir politika güderken mukadder olarak onların son haklarını da elinden alacaktır.

Yukarıda söylenen formülün tabirlerini değiştirerek, biz Nasyonal-Sosyalistler şu esas kaideyi buluyoruz: Vatandaşlarının hak ve menfaatlerini tanımasını, bunları sınırın hem içinde hem ötesinde korumasını bilen millî ve güçlü bir Reich, devletin kudretini yitirmesinden korkmadan, onlara içeride hürriyet verebilir: Öte yandan enerjik millî bir hükûmet eyaletlerin hürriyetlerine olduğu gibi özel şahısların hürriyetlerine de geniş ölçüde müdahale edebilir; fakat bunun için her vatandaşın, milletin yüceliği için böyle tedbirle-e zaruret olduğunu kabul etmesi lâzımdır.

Şurası muhakkak ki, dünyanın bütün devletleri, iç teşkilâtlarındaki gelişmesi ile muayyen bir merkezleşmeye gitmektedirler. Bu hususta Almanya bir istisna olarak kalmayacaktır. Bugün artık eyaletlerden "hükümran devlet" olarak bahsetmek saçmalıktır. Çünkü gerçekte "hükümran devlet" deyimi bu siyasî teşekküllerin boyuna hiç yakışmıyor. Hususî devletler (eyaletler), idare ve teknik bakımlardan gittikçe küçülüyorlar. Modern trafik ve modern teknik mesafeyi mütemadiyen kısaltıyor, sahayı daraltıyor. Eskinin hususî devleti, eyaleti, bugün bir taşra vilâyeti olmuştur. Bugünkü devletler ise eskiden bir kıta gibi görünüyordu. Bugün Münih'ten Berlin'e kadar olan mesafeyi katetmek, yüz sene evvel Münih'ten Starnberg'e kadar olan mesafeyi katetmekten daha kolaydır. Bugünkü Reich'ın bütün toprakları, günümüzün ulaştırma vasıtaları dikkate alınacak olursa, Napolyon savaşları sırasındaki Cermen konfederasyonunu teşkil eden devletlerin herhangi birinden daha küçük sayılır. Olayların akışına ve sonuçlarına ayak uydurmayanlar, bu gelişmeye gözleri ve kafaları kapalı kalanlar zamana göre geri kalmış kimselerdir. Her devirde böyle körler

olmuştur ve olacaktır. Bunlar tarihin çarkını yavaşlatabilirler ama durduramazlar.

Biz nasyonal-sosyalistler bu açık gerçekler karşısında gözü kapalı kalmamalıyız. Kendimizi, kendilerine millî diyen burjuva partilerin iri lâflarına da kaptırmamalıyız. "İri lâflar" deyimini kullanıyorum, çünkü, bu partilerin kendileri de maksatlarının gerçekleşeceğine samimî olarak inanmıyorlar. Ve ayrıca olayların bu şekli almasından başlıca sorumlular yine onlardır. Bilhassa Bavyera'da, mierkezleşme aleyhindeki yaygaralar bir siyasî parti maskaralığından başka bir şey değildir ve hiçbir samimî niyet ifade etmiyor. Bu partiler ne zaman reel ve ciddî bir istekte bulunmuşlarsa, hiç bir şey elde edememiş ve acınacak şekilde başarısızlığa uğrayarak bundan vazgeçmişlerdir. Reich ne zaman Bavyera devletine karşı, onların "Hükümranlık haklar haydutluğu" dediği şeyi yapsa, hiçbir ciddî mukavemetle karşılaşmıyordu, yalnız birkaç şamatacının itirazı duyuluyordu. Bu mânasız rejime gerçekten cephe almaya cesaret eden bir kimse çıktığı zaman, derhal "şimdiki devletin çizdiği sınırın dışına çıkıyor" bahanesiyle kanun dışı ediliyor, bu aynı partiler tarafından kovuluyor, gerek hapse atılarak, gerek halka hitap etmesi yasaklanarak susturuluncaya kadar ona zulmediliyordu. Taraftarlarımız, bu hâdiselerden, sözde federalist çevrelerin ne derece yalancı olduklarını anlayabilirler. Din gibi, Konfedere Devlet teorisi de onlar için, partilerinin mülevves menfaatlerini savunma vasıtasından başka bir şey değildir.

Bilhassa ulaştırma bakımından bir merkeziyetçilik ne kadar tabiî görülürse, biz nasyonal-sosyalistler de o kadar azimli bir şekilde, bugünkü devlette böyle bir gelişmeye karşı vaziyet almalıyız. Çünkü bu tedbirler, facia ile bitecek bir dış politikayı mümkün kılmak ve onu gizlemek içindir. Bugünkü Reich, demiryollarının posta idaresinin, maliyenin devletleştirilmesi işine millî politikanın yüksek menfaatlerini düşünerek teşebbüs etmiş değildir. O bu teşebbüse sadece, frensiz bir politika tatbik edebilmek için kaynak ve teminat elde etmek maksadiyle girişmiştir. Biz nasyonal-sosyalistler böyle bir politikaya zorluk çıkarmak, mümkünse durdurmak için her şeyi yapmalıyız. Bundan dolayı evvelâ milletimiz için hayatî önemi olan müesseselere empoze edilen merkezleştirme çabalarına karşı mücadete etmeliyiz. Çünkü bunu, yabancılar yararına bulunacak milyarlan temin için yapryorlar ve bu politikayı harpten beri takip ediyorlar.

Nasyonal-Sosyalist hareket işte bundan dolayı böyle teşebbüslere

karşı cephe almalıdır.

Bizi bu merkezileştirmeye karşı koyduran ikinci sebep de şudur: Bu şekildeki merkezleştirme bütün icraatı Alman milletine belâ getirmek olan bu rejimin içerdeki durumunu kuvvetlendirmeye yarayacaktır. Bugünkü demokratik ve Yahudileşmiş Reich Alman milleti için gerçek bir uğursuzluktur. Hususî devletlerin ona yöneltikleri tenkidlerin henüz hepsi devrimiz anlayışına uygun değildir ve bunların değerini büsbütün dürerek boşa çıkarmaya çalışmaktadır. Bu durum karşısında biz Nasyonal-Sosyalistler hususî devletlerin muhalefetine başarı vaadeden siyasî bir güç temeli temin etmeye çalışmakla kalmayıp, onların merkezleştirmeye karşı mücadelesini yapmalı, onu üstün ve millî Alman menfaatlerinin bir ifadesi haline getirmeliyiz. İşte bundan dolayı Bavyera Halk Partisi "özel haklar" ı alçakça bir menfaatperestlikle ve partikülarist zihniyetle savunduğu müddetçe biz de bu özel durumdan, Kasım ihtilâlinin ortaya çıkardığı bugünkü demokratik rejimi devirmek için faydalanmalıyız ve bunu milletin gerçekten üstün menfaatlerini kurmak için yapmalıyız.

Bugünkü merkezleştirme teşebbüsüne karşı mücadelemizin üçüncü sebebi de, Reich yararına devletleştirmenin, gerçekte bir Reich yararına birleşme olmadığı kanaatimizdir. Bu bir sadeleştirme de değildir, yalnız hususî devletlerin hakları olan rnüesseseleri onlardan almak ve bunların kapılarını ardına kadar ihtilâlci partilerin hırs ve tamahkârlıklarına açmak için yapıyorlar bunu. Almanya tarihinde hiçbir zaman demokratik cumhuriyet devrinde olduğu kadar rezilâne iltimasçılık görülmüş değildir. Merkezleştirme hareketinin süratle ve saldırganlıkla yürütülmesi, büyük ölçüde partilerin hatasından ileri gelmiŞtir. Bu partiler kabiliyetli memurlaı-a yol açmak iddiasında idiler, oysa bugün muhtelif iş ve memuriyetlere adam almak gerektiği zaman, adaylarda aradıkları tek şey kendi partilerine mensup olup olmadıklarıdır. Cumhuriyetten bu yana, bütün ekonomik ofislere ve idarî organlara akın akın gelenler ve yerleşenler Yahudiler olmuştur. Öyle ki, bu makamlar bugün Yahudilere ait bir saha olmuştur.

Bilhassa bu üçüncü mülâhazadan dolayı ve taktik sebeplerle merkezleştirmeyi hızlandıracak her teşebbüsü iyice tetkik etmek ve gerekince ona karşı cephe almak zorundayız. Bizim tetkikimiz daima millî bir politika açısından ve yüksek millî menfaatler açısından olacak, hiçbir zaman dar bir partikülarizmm gözetilmeyecektir.

Yukarıdaki son hususu bilhassa belirtmeliyiz. Çünkü partimizin

üyeleri Reich'a hususî devletlerinkinden daha üstün bir hükümranlık hakkı tanımayı prensip olarak reddettiğimizi zannetmesinler. Reich'ın böyle bir hakkı olması gerekir ve bundan hiç birimizin şüphesi olmamalıdır. Bizim için devlet bir şekilden ibarettir, fakat onun yapısı, yani bu ,seklin muhtevası, millettir, halktır. Bütün menfaatlerin milletin hakim menfaatlerine yardımcı olması gerekir. Biz, Reich'ın temsil ettiği ve milletin sinesinde bulunan hiçbir hususî devlete, hükümran bir devlet haklarını ve bağımsız bir politika gütme yetkisini tanıyamayız. Konfedere devletlerin birbirlerine ve yabancı devletlere sözde sefirler göndermek gibi hata ve suistimallerine bir son vermek gerekir ve bu bir gün yapılacaktır. Bu karışıklık hüküm sürdükçe, yabancıların Reich yapısının sağlamlığı hakkında şüpheye düşmelerine ve buna göre hareket etmelerine şaşılmamalıdır. Bu suistimallerin onlara hiçbir faydası yoktur. Yabancı ülkede yaşayan bir Almanın menfaatleri Reich sefiri tarafından korunamazsa, modern dünya çerçevesinde pek önemsiz ve gülünç kalan küçük bir devletin elçisi tarafından hiç korunamaz. Bu konfedere devletlerde görülen şey, zırhımızdaki kusurlardır ki, bunlar da Reich'ın içinden ve dışından yapılan çökertme teşebbüslerini kolaylaştırıyor ve bu teşebbüslere devlet iyi gözle bakmağa devam ediyor! Biz Nasyonal-Sosyalistler, artık çürümeye yüz tutmuş birkaç asil ailenin, sefirlik makamı elde ederek, kurumuş dallarından birini yeşertsin ve beslesin diye yeni bir besleyici toprak aramasını anlamayız ve mazur görmeyiz. Bizim dışarıdaki diplomatik temsilciliğimiz eski Reich zamanında da çok acıklı durumdaydı. O zamanki tecrübeleri tamamlamak ve öyle sürdürmek lüzumsuzdur.

Gelecekte hususî devletlere verilecek önem, bunların kendi hükûmetleriyle medeniyetin ilerlemesine katkıları ölçüsünde olmalıdır. Bavyera'nın önem kazanması için pek çok şey yapan hükümdar birinci Louis Cermanizme karşı bir partikülarist değildi, güzel sanat zevkini büyük Almanya'ya karşı samimî sevgisiyle birleştirmişti. Kendi siyasî gücünü arttırmaktan ziyade Bavyera'yı medenî milletler arasında yüksek bir seviyeye çıkarmak için devletin kaynaklarını seferber ederek en iyi ve sürekli sonuçlar elde etti ki, bunu başka hiçbir vasıta ile elde edemezdi. Münih onun zamanından önce büyük önemi olmayan Prensliğin bir taşra şehri idi, o bu şehri Alman sanatının başkenti haline getirdi ve burada bir entelektüel merkez yarattı. Bu yüzden millî karakteri Bavyeralılarınkinden çok farklı olan Frankoniyenleri cezbetti ve Frankoniyenler bugüne kadar ona bağlı kaldı. Eğer Münih eski halinde kalsa idi, Sak-

sonya'da meydana gelen hâdise Bavyera'da da olacaktı. Bavyera'nın Leipzig'i yani Nüremberg bir Bavyera şehri değil, Frankonlara ait bir şehir olacaktı. Münih'i yüceltmiş olanlar "Kahrolsun Prusya!" diye bağıranlar değildir. Bu şehre önem kazandıran hükümdar Alman milletine bir sanat cevheri hediye etmek isteyen bir kraldı. Herkes bu sanat merkezini ziyaret edip hayranlık duyacaktı ve öyle oldu. Biz bundan gelecek için bir ders almalıyız: Hususî devletlere verilecek önem bundan böyle onların siyasî güçlerine göre olmayacaktır. Bu önem ırkın bir dalı olarak oynayacağı role veya medeniyetin ilerlemesine yaptığı yardıma göre olacaktır. Fakat bu bakımdan da zaman tasfiye işini yapacak, müsavileştirmeyi gerçekleştirecektir. Modern ulaştırma vasıtaları sayesinde insanlar birbirine öyle karışmaktadır ki, aynı ırkın dallarını birbirinden ayıran sınırlar yavaş yavaş devamlı olarak silinmektedir. Öyle ki, bir milletin medeniyet şekilleri ve kisvesi yavaş yavaş onun yayıldığı bütün sahalarda aynı görünüşü arzediyor. Bilhassa ordu, partikülarist nüfuz ve tesirden dikkat ve ihtimamla korunmalıdır. Gelecekteki Nasyonal-Sosyalist devlet geçmişin hatalarına düşmemeli, kendine ait olmayan işleri yüklenmemelidir ve bu işlere el atmaya hakkı yoktur.

Ordu, bir ırkın muhtelif kollarını birbirinden ayıran özellikleri devam ettiren bir okul değil, aksine, bütün Almanların birbirini tanıyıp kaynaştığı, uyuştuğu bir okul olmalıdıı: Bir milletin hayatında bölünmeye götüren her şeye karşı, ordu birleştirici bir hizmet görmelidir. Ordu, toplanan askeri kendi küçük memleketinin ufkunun üstüne çıkarmalı, ona Alman milletinin ufkunu göstermelidir. Asker doğduğu memleketin sınırlarını değil, bütün vatanın sınırlarını görecek şekilde eğitilmelidir. Çünkü bir gün bu vatanı müdafaa edecektir. İşte bunun için genç bir Almanı doğduğu yerde bırakmak saçmadır. Ona, askerliğini yaparken bütün Almanya'yı tanıtmalıdır. Bugün buna her zamandan daha fazla ihtiyaç vardır, zira genç bir Alman eskiden olduğu gibi ufkunu genişletmek için bütün Almanya'yı dolaşmıyor. Bu ihtiyaç gözününde tutulunca, genç bir Bavyeralıyı Münih'te, genç Frankoniyeni Nüremberg'te, genç Bad'lıyı Karsruhe'de, Wurtemberg'liyi Stutgart'a v.b. bırakmak saçmalık olmaz mı? Genç Bavyeralıya bazen Rhin boylarını, bazen Kuzey Denizi'ni, Hamburgluya Alpleri, Doğulu Prusyalıya Orta Almanya'yı göstermek daha akıllı bir iş değil midir? Her bölgenin özelliği alayda toplanmalı ama garnizonda ayrılık kalmamalıdır. Her merkezleştirme teşebbüsünün beğenilmeyen bir tarafı olabilir, fakat ordudaki merkezleştirmenin asla! Öbür çeşit bütün merkezleştirmelere

karşı çıksak bile, ordudaki merkezleştirme bizi ancak memnun eder. Reich ordusunun bugünkü sayısı gözönünde tutularak bu görüşümüze karşı çıkanlar, hususî devletlerden toplanan birliklerin muhafazasının mânasız olduğunu söyleseler de, biz, Reich ordusu bünyesindeki merkezleşmeyi bir terakki kabul ediyoruz ve gelecekte millî orduyu kurduğumuz zaman bundan vazgeçmemeliyiz.

Yeni ve muzaffer bir fikir, onu ileriye iten entelektüel hamleyi felce uğratacak bütün bağları koparıp atmalıdır. Nasyonal-Sosyalizm bugüne kadar konfedere devletleri birbirinden ayıran sınırları hesaba katmadan, kendi prensiplerini bütün Alman milletine empoze etmelidir ve milletin terbiyesini kendi görüş ve plânlarına uygun bir şekilde yapmaya hak iddia etmelidir. Nasıl kiliseler kendilerini siyasî sınırlarla bağlı hissetmiyorlarsa, Nasyonal-Sosyalist fikir de konfedere devletlerin toprak taksimatı ile kendini tahdit edilmiş göremez.

Nasyonal-Sosyalist doktrin konfedere devletlerin siyasî menfaatlerinin hizmetçisi değildir Bu doktrin bir gün Alman milletinin hakimi ve tek hükümdarı olmalıdır. O, bir milletin hayatını idare ve yeniden organize edecektir. Şu halde Nasyonal-Sosyalizm, emredici bir tonla, bizim kabul etmediğimiz bir ihtilâlle çizilen sınırların üzerinden aşıp gitme hakkını istemelidir.

Onun fikirlerinin zaferi ne kadar büyük olursa, bütün memlekette bahşedeceği ferdi hürriyet de o kadar büyük olacaktır.

XI. BÖLÜM

PROPAGANDA VE TEŞKİLAT

1921 yılının benim için ve hareketimiz için, birçok bakımdan özel bir anlamı vardır.

Alman İşçi Partisi'ne girişimden hemen sonra propaganda idaresini ele aldım. Propaganda hususunu o zamanlar birçok bakımdan en önemli olarak görüyordum. Önce teşkilâtlanma mevzuu için kafa patlatmak değil, fikrin mümkün olduğu kadar çok sayıda insana tanıtılmasını temin etmek için çalışmak lâzımdı. Propaganda teşkilâttan önce gelmeli ve teşkilâtın yoğuracağı adamları elde etmeye çalışmalıdır. Bundan dolayı ben vaktinden evvel -kurulmuş ve bilgiçlik taslayan teşkilâta düşmanım. Çünkü bundan çok defa ölü bir mekanizma, nadiren de canlı bir teşkilât doğar. Çünkü bir teşkilât varlığını organik bir hayata, organik bir gelişmeye borçludur. Belirli sayıda insanlar tarafından benimsenen fikirler daima bir düzene meyledecektir ve bu iç görünüşten çok büyük bir değer ortaya çıkar. Fakat burada da insanların zaafını dikkate almak lâzımdır. Çünkü bu zaaf ferdi, hiç olmazsa başlangıçta insiyaki olarak otoriteye karşı isyana sevkeder. Bir teşkilât mekanik olarak yukarıdan aşağıya geliştiği zaman büyük tehlike şurada olur: Kendini tanıtmış, tam adapte olmamış ve yeter derecede kabiliyetli olmayan bir şahıs, kıskançlıkla daha kabiliyetli elemanların gelişmesine engel olmaya çalışabilir. Böyle bir durumda uğranılacak zarar, bilhassa genç bir hareket için, çok büyük, çok tehlikeli olabilir.

İşte bundan dolayı bir fikri önce bir merkezden ve bir müddet yaymaya çalışmak daha iyi olur. Bundan sonra da yavaş yavaş büyüyen insan malzemesi arasından itina ile lider olacak "führer" olacak kafaları aramak ve bunları tecrübe etmek lâzımdır. Bazen hiç değerli olmadıkları halde kendilerini doğuştan führer görenler olabilir. Zaten teorik bilgi zenginliğini führer olabilmek için bir kabiliyet özelliği olarak görmek hatadır. Bunun aksi daha çok görülüyor.

Büyük teorisyenlerin aynı zamanda büyük teşkilâtçı olmaları pek nadir görülür. Teorisyenin ve program hazırlayıcısının büyüklüğü evvelâ bilgiye ve mücerret olarak doğru kanunların tesisine bağlıdır. Halbuki bir teşkilâtçı her şeyden evvel bir psikolog olmalıdır. İnsanı olduğu gibi al-

malı, bunun için de onu tanımalıdır. Ona olduğundan fazla bir değer vermemelidir. Bir canlı organizma meydana getirmek için insanın zaafını ve hayvanlığını hesaplamak, sarsılmaz bir irade ile hareket etmek ve fikri yaymaya uygun bir durumda bulunmak ve bu fikre başarı yolunu açmak zorundadır.

Büyük bir nazariyatçının, fikir adamının, büyük bir führer olması çok nadir görülür. Bir führer çok defa bir tahrikçidir ve ilim ruhuna sahip olan kimseler ona isteyerek uymazlar, bununla beraber o führer olur ve bunun sebebi bellidir. Bir fikri kitleye yayabilecek kabiliyeti olduğunu gösteren tahrikçi, bir demagogtan başka bir şey olmasa bile, o aynı zamanda bir psikolog olmalıdır. Böyle bir insan, insanlardan ve olaylardan uzak kalarak düşünce âleminde yaşayan bir teorisyenden çok daha mükemmel bir führer olur. Çünkü sevketmek demek, kitleyi harekete geçirmek demektir. Fikri buluşların ve fikirlere şekil vermenin führerde aranan kabiliyetle bir münasebeti yoktur. İnsanlık ideal ve gayelerini bulmak mı daha önemlidir, yoksa bu ideal ve gayeyi gerçekleştirmek mi? Bunun tartışmasını yapmak faydasızdır. Bunlardan biri olmazsa ötekinin de hiçbir değeri olmaz. En güzel, en mükemmel bir fikir, bir teori, eğer führer kitleyi ona göre harekete geçirtemezse, gayesiz ve değersiz kalır. Aynı şekilde, eğer akıllı bir nazariyatçı insanlık için mücadelesinde bir führerin gayelerini tesbit etmezse, onun hamle ve kabiliyetleri neye yarar? Fakat bu dünyada nazariyatçılık, teşkilâtçılık ve führerlik vasıflarının bir tek insanda toplanması en az görülen bir şeydir. Bu vasıflar bir insanda bir arada bulunuyorsa, o, büyük bir insandır.

Yukarıda da belirttiğim gibi, parti içindeki ilk faaliyetim sırasında kendimi propaganda işine verdim. Propaganda, daha sonra kuracağı teşkilâta ilk unsurları, insan malzemesini, hazırlamak için, çekirdegi teşkil edecek küçük bir topluluğu yeni doktrinle yavaş yavaş doldurmaya muvaffak olması lâzımdır. Bu suretle propagandanın gayesi umumiyetle teşkilâtın gayesini aşar.

Eğer bir hareketin maksadı bir toplum düzenini alt üst edip onun yerine yeni bir düzen kurmaksa, idarede tam bir açıklık hüküm sürmeli ve şu prensiplere dayanılmalıdır; insan materyali kazanmış olan her hareket, bu materyali önce iki gruba ayırmalıdır: Taraftarlar ve üyeler.

Propagandanın vazifesi taraftar toplamaktır. Teşkilâtın vazifesi ise üye kazanmaktır.

Bir hareketin taraftarı, onun gayelerini kabul eden kimsedir. Üye ise, bu gayeler için mücadele eden kimsedir.

Taraftar harekete propaganda ile sevkedilir. Üye, teşkilât tarafından yeni taraftarlar toplamakla görevlendirilir. Bu taraftarlar daha sonra üyeleri teşkil ederler. "Taraftar olmak"yalnız bir fikri pasif olarak kabul etmeyi gerektirir. On taraftar arasından ancak iki üye çıkarmak mümkün olur. Taraftar olmak basit bir kabul etme çabasına ihtiyaç gösterir. Üye olmak için, doğruluğu kabul edilen fikri temsil etmeyi ve onu geniş ölçüde yaymayı cesaretle üzerine almak, benimsemek lâzımdır.

Fikri pasif şekliyle kabul etmek ve bunun için basit bir çaba göstermek, tembel ve korkak olan çoğunluğa uygun düşer. Üye ise bir düşünce faaliyeti gösterecektir ki, bu da ancak azınlıkta kalan kişilere uygun düşer.

İşte bundan dolayı propaganda bu gerçeğe dikkat etmelidir: Bir fikre önce taraftar kazanılır, sonra teşkilât bu taraftarlar arasından kabiliyetlilerini seçip üye yapmak için çalışır. Bunun için, propaganda, kazandığı taraftarların kabiliyeti, bilgisi, zekâsı ve karakteri üzerinde durmaz. Fakat teşkilât bu unsurlar arasından harekete zafer kazandıracak olanları çok dikkatli ve itinalı olarak seçmek zorundadır.

Propaganda, bir doktrini bütün millete duyurmaya, kabul ettirmeye çalışır. Teşkilât kadrosuna ancak, psikolojik sebeplerle, fikrin yayılmasına zararlı olmayacak kimseleri alır.

Propaganda, zafer anında hazırlıklı bulundurmak için kitlenin kafasına bir fikri yerleştirmeye çalışır. Teşkilât, devamlı, organik ve mücadeleye hazır bir şebeke sayesinde zafer için dövüşür. Bu şebekeyi kabiliyetli ve azimli taraftarlar arasından topladığı kimselerle kurar ve zaferin kazanılması için kavgaya sevkeder.

Propaganda, insanlara geniş ölçüde ne kadar tesir eder ve onlar üzerinde ne kadar çalışırsa, kavgayı idare edecek olan teşkilât da kuvvetli, sağlam ve heyecanlı olursa, bu fikrin zafere ulaştırılması da o kadar kolay olacaktır.

Propaganda, bir fikri bütün millete aşıladığı zaman, teşkilât bir avuç insanla bunun sonuçlarını alabilir. Propaganda ve teşkilâtın yani taraftarlarla üyelerin, karşılıklı durumları bellidir. Propaganda ne kadar iyi çalışmışsa, üye sayısı o kadar sınırlı olacaktır. Başka bir ifade ile, taraftarlar ne kadar çoksa, üye sayısı taraftarlara nisbetle o kadar az olacaktır. Propaganda ne kadar kusurlu olursa, teşkilât da o kadar büyük olmalıdır. Bir hareketin taraftarlar topluluğu ne kadar zayıf kalırsa, başarı kazanmak isteyen hareket üye sayısını o kadar çoğaltmalıdır.

Propagandanın birinci vazifesi daha sonraki teşkilat için insan kazanmaktır. Teşkilâtın birinci vazifesi ise propagandayı devam ettirecek in-

sanları kazanmaktır. Propagandanın ikinci vazifesi mevcut durum ve düzeni, itibardan düşürmek, yeni doktrini nüfuz ettirmek için çalışmaktır. Teşkilâtın vazifesi ise, doktrini tam bir zafere ulaştırmak için mücadele etmektir.

Bütün millete yeni bir dünya görüşü öğretilirse, hatta icabında empoze edilirse, öte yandan merkez teşkilât devletin kilit noktalarını işgale hazır asgari sayıda insanı emrinde bulundurursa, bir ihtilâlde kesin başarıya ulaşmak her zaman mümkündür.

Başka bir ifade ile:

Dünyayı alt üst edecek gerçekten büyük bir hareket için, önce propaganda bu hareket fikrini yaymalıdır. Propaganda hiç yorulmak bilmeden yeni fikirlere açıklık vermeye, bunları kitleye aşılamaya, hiç olmazsa kitlenin eski kanaatlerini sarsmaya çalışmalıdır. Böylece bir propagandanın bir "belkemiği"ne ihtiyacı olacağından, doktrin sağlam bir teşkilâta istinat ettirilmelidir. Teşkilât üyelerini, propaganda tarafından kazanılmış insanlar arasından seçer. Propaganda ne kadar yoğun olursa, teşkilât da o kadar çabuk büyüyecektir. Ve propaganda, arkasındaki teşkilât ne kadar kuvvetli olursa o kadar iyi çalışabilecektir.

Teşkilâtın en büyük vazifesi, üyeler arasındaki ayrılıkların bir kopmaya ve dolayısiyle hareket içindeki çalışmanın zayıflamasına yol açmasını önlemektir. Ancak bundan sonra hücum ruhu ölmez, yenilenir ve gittikçe kuvvetlenir. Bunun için üye sayısının sonsuz şekilde çoğalmasına ihtiyaç yoktur. Aksine, ancak küçük bir seçkinler grubu enerjik ve cüretli olabilir. Teşkilâtı sonsuz şekilde büyüyen bir hareket, bir gün sırf bu yüzden zayıflar. Lüzumundan fazla kalabalık olan teşkilâtlar yavaş yavaş kavga kabiliyetini yitirir ve fikrin yayılmasını azimle, saldırganlık ruhu ile destekleyemez olur.

Bir fikir ihtilâlci maya bakımından ne kadar verimli ve zengin olursa, o fikrin yayıcıları da o kadar aktif olmalıdır. Böyle bir doktrinin yıkıcı kuvvetinin, korkak burjuvaları kaçırtmak ve uzaklaştırmak tehlikesi de vardır. Bu korkaklar içlerinden kendilerini taraftar hissederler ama, bunu açıkça söylemekten çekinirler.

İşte bundan dolayı gerçekten ihtilâlci bir fikrin teşkilâtı, üye olarak en aktif taraftarları alır. Hareketin büyük propagandasının ve fikrin gerekleşmesi için yapılacak kavganın başarılı teminatı, tabiî bir seçimle temin edilen aktif taraftarların bu faaliyetidir.

Bir hareketi tehdit eden en büyük tehlike, çok çabuk elde edilen bir başarıdan sonra üyelerin anormal şekilde artmasıdır. Sert bir mücadeleye

girişmek zorunda olan bir hareket, bencil ve korkak insanlardan sakınmalıdır. Fakat bu gibi insanlar, eğer parti gelişerek başarısını garantiye bağlarsa, üyelik vasfını kazanmak için acele ederler.

Birçok başarılı hareketin kesin bir başarıya ulaşmadan gerilemesinin sebebi işte budur. Çünkü, bencil ve korkak üyeler yüzünden, gayelerini gerçekleştiremeden iç zaafa uğrar, kavgayı bırakır ve sönüp giderler. ilk başarısından sonra teşkilâtın içine aldığı kötü, liyakatsiz ve korkak unsurlar çoğunluğu elde eder ve kavgacı tutumu durdurur, boğarlar. Hareketi kendi menfaatlerine hizmet eder hale getirir, onu kendi miskin seviyelerine düşürür ve asıl fikrin zaferi için hiçbir şey yapmazlar. İşte o zaman fanatizm gevşer, kavgacı kuvvet felce uğrar, bu durumda burjuva âleminin doğru olarak söylediği gibi, "bu parti şaraba su katmış" olur.

Bir hareket, ilk başarıyı elde eder etmez, kendini korumak için kapılarını kalabalığa kapamalıdır. Ve daha sonra, gelecekte, teşkilâtını büyütme işini çok büyük bir dikkatle, süzgeçten geçirerek yapmalıdır. Ancak bu şekilde hareket, özünü bozulmadan korumuş olabilir. Hareketin bu öz tarafından yürütülmesine dikkat etmelidir. Fikrin gerçekleşmesi için yapılacak faaliyet bu özün kontrolünden çıkmamalıdır. Hareketin başlangıçtaki esas fikrine dayanan teşkilâtın vazifesi, yalnız doktrin plânında önemli pozisyonları sağlamlaştırmak değil, aynı zamanda bir merkez idare organizması teşkil etmektir. Ve bunu partinin şimdi prensip ve tedrisatının, yeni devletin esası ve temeli oluncaya kadar devam ettirmelidir. İşte ancak o zaman, partinin ruhundan çıkmış bu devletin kendi anayasası, bir iç savaş pahasına, serbestçe hazırlanabilir ve kabul ettirilebilir. Tamamen insanî olan görüş noktalarından ziyade kuvvet hareketi daha önemli rol oynamaktadır. Bunlar önlenebilir ama gelecekte kontrol güçlüğü çıkarır.

İster dinî, ister siyasî olsun, bütün büyük hareketler, büyük başarılarını ancak bu prensipleri bilmek ve kullanmak sayesinde elde edebilmişlerdir. Bu kanunlara uyulmadan devamlı başarı tasavvur edilemez.

Partinin propaganda müdürü olarak hareket için saha hazırlamaya çalışmakla kalmadım, teşkilâta yalnız kıymetli unsurların alınmasına son derece dikkat ettim. Ne kadar sert davranırsam, kırbacı ne kadar şaklatırsam, propagandam o kadar korkunç oluyor, zayıfları ve tereddütlü olanları uzaklaştırıyor, onların, teşkilâtımızın ilk çekirdeğine girmesine engel oluyordu. Belki onlar yine taraftar olarak kaldılar, ses çıkarmadılar, ama endişeli bir sessizliğe gömüldüler. Bunlardan binlercesi bana gelip, her bakımdan tam bir fikir birliğinde olduklarını söylemiş, teminat vermişlerdi. Fakat hiçbir suretle üye olamıyorlardı.

Hareketin çok sert olduğunu, üye sıfatiyle işbirliği yapmaları halinde çok sert bazı çatışmalarla, tehlikelerle karşılaşacaklarını, oysa namuslu ve sakin yaşayan bir burjuvaya pençe atmamak gerektiğini, çünkü bunların şimdilik uzak durdukları ama kalben dâvayı benimsediklerini söylüyorlardı.

Ve bir kısım burjuva gerçekten öyle idi.

Eğer, kalben aşırı ihtilâlci olmayan bu adamlar partimize üye olarak girmiş olsaydılar, aynı tarikate mensup bir ruhaniler topluluğu, acınacak bir kongregasyon olurduk ama, asla genç, dövüşken, neşeli bir hareket olamazdık.

O zamanlar propagandamıza verdiğim canlı ve kavgacı şekil, hareketimizin aşırı eğilimini takviye etti, bunu garanti altına aldı. Birkaç kişi hariç, benimle üye olarak işbirliği yapanlar, gerçekten aşırı kimselerdi.

Bu şekilde yürüttüğüm propagandanın tesiri çok büyük oldu, çok kısa bir zamanda, yüz binlerce insan kalben bize hak vermeye başladı. Bunlar fedakârlık yapamayacak ve kavgaya katılamayacak kadar korkak insanlardı ama, bize zafer temenni ediyorlardı.

1921 yılının ortalarına kadar, yalnız taraftar toplamak maksadiyle yaptığımız faaliyet, harekete kâfi derecede faydalı olabiliyordu. O yılın yazı biterken, bazı olaylar, teşkilâtı propagandanın sabırlı başarısına uydurmak gerektiğini anlatmış oldu.

Bir kısım hayalci ırkçılar, o zamanki parti başkanının himayesinde, hareketin idaresini tamamen ele geçirmeye teşebbüs ettiler. Bu küçük entrika bastırıldı. Bir genel toplantıda, hareketin bütün idaresi oybirliği ile bana verildi.

Aynı zamanda yeni bir statü kabul edildi. Buna göre hareketin başkanına tam sorumluluk veriliyor, büronun karar verme yetkisi kaldırılıyor, bunun yerine bir işbölümü getiriliyordu ki, bu sistem çok faydalı oldu.

1 Ağustos 1921 gününden itibaren hareketin iç teşkilâtını yeniden düzenleme işine giriştim, fedakâr ve seçkin bir grubun yardımını gördüm. Ayrı bir bölümde onları tanıtmayı lüzumlu görüyorum.

Teşkilât bakımından propaganda sonuçlarını değerlendirebilmek ve bunları sağlam bir şekilde oturtmak için, o güne kadar sürüp gelmiş bazı alışkanlıkları kaldırıp atmak zorunda kaldım ve hiçbir partide bulunmayan bazı prensipler getirdim. 1919-1920 yıllarında, hareketin idaresi, üyeler meclisince seçilen bir komiteye verilmişti. Bu komitenin bir başkanı ve yardımcısı, bir sekreter ve yardımcısı vardı. Buna bir de yine üyelerden kurulu bir komite, propaganda şefi ve muhtelif kimseler katılıyordu.

Bu komite, -çok komik bir şekilde- hareketin şiddetle karşı olduğu, onu yok etmek için mücadele ettjği parlamentarizmin bir örneğinden başka bir şey değildi, onu temsil ediyordu! En küçük kasabadan vilâyetlere, eyaletlere ve hükûmete kadar acısını çektiğimiz bir sistemi bu komite hareketin içinde temsil etmekteydi.

İç teşkilâtın çürük temellere oturtulması yüzünden hareketin bir daha düzelmeyecek şekilde bozulması ve yüksek vazifesini yapamaz hale gelmesi istenmiyorsa, mutlaka bir değişiklik yapılmalıydı. Bir protokole bağlı olan komite toplantısında kararlar çoğunlukla alınıyordu. Bu haliyle komite, küçük bir parlamentodan başka bir şey değildi. Şahsi değer ve sorumluluk yoktu. Devletin büyük temsil müesseselerindeki mânasızlık ve mantıksızlık aynen burada da görülüyordu. Bu komite için sekreterler, muhasipler, teşkilât üyelerini meydana getirecek adamlar, propagandayı yürütecek adamlar tayin ediliyor ve sonra, niçin olduğunu Allah bilir, her hususî mesele için müşterek hareket ediliyor ve kararlar alınan reylere göre veriliyordu. Böylece, propaganda işi ile görevlendirilen kimse, malî konular için rey kullanıyor, maliyeci teşkilât için ve teşkilatçı da sadece sekreterleri ilgilendiren bir konu için rey kullanıyordu.

Madem ki, muhasipler, sekreterler, üyeler karar ve hüküm verecek ve onların dediği yapılacaktı, propaganda için bir şef seçmeye ne lüzum vardı? Büyük bir sanayi işinde imalâtın tekniği hakkında idare memurlarının veya idare hakkında mühendislerin karar vermesi ne ise, burada da düşünen bir kafa için durum aynı idi. Ben bu mantıksızlığa boyun eğmedim. Az sonra toplantılara katılmamaya başladım. Ben propaganda işimi yapıyordum ve bu bana yetiyordu. Bana ait olan bir sahaya herhangi bir kabiliyetsizin karışmasına da müsaade etmiyordum. Aynı şekilde ben de başkalarının işine karışmıyordum. Yeni nizamnamenin kabulü ve benim genel başkanlığa getirilmem, gereken otorite ve hakları sağlayınca, bu mânasızlığa da hemen son verilmiş oldu. Komite kararlarının yerini benim tam soruluğum prensibi aldı.

Birinci başkan hareketin bütün icraatı ve gidişinden sorumludur. Komitenin kuvvetini kendisi taksim eder, yapılacak işler için yardımcılar bulur. Bu beylerin herbiri üzerlerine aldıkları işten sorumludurlar. Yalnız birinci başkana tabidirler ve birinci başkan hepsinin çalışmasına, şahısların seçilmesine ve gerektiği zaman müşterek çalışmalara dikkat ve itina göstermek zorundadır. Mutlak sorumluluk zarureti, yavaş yavaş, hareket içinde, hiç olmazsa partinin sevk ve idaresinde bir açıklık kazanmaya başladı. Küçük köylerde, kantonlarda ve kazalarda bu prensibin kabul edil-

mesi işi uzun sürdü. Çünkü tavşan yürekliler, kabiliyetsizler, eski sistemi savunmaya devam ediyorlardı. Onlar için bir işte tek kişinin sorumluluğu hiç iyi bir şey değildi. Bunlar, her önemli kararı, sözde komitenin çoğunluğuna verdirmekle, kendilerini daha serbest ve rahat hissederler. Fakat, bu alışkanlığa karşı sert bir vaziyet almak, sorumluluktan kaçanlara hiç müsamaha etmemek zarurî idi ve öyle yaptım. Bilgisi, vazife anlayışı olan führere ihtiyaç vardı, führer olmaya tam lâyık olanların bulunması gerekti.

Parlamenter budalalıkla mücadele etmek isteyen bir hareket, önce kendisi bu sistemi bırakmalıdır. Ancak bu suretle mücadele kuvveti kazanır. Çoğunluğun hakim olduğu bir devirde, Führer düşüncesi ve onun sorumluluğu prensibine dayanan bir hareket, bir gün, matematik bir kesinlikle, o güne kadar mevcut olan düzeni yıkacak, zafere ulaşacaktır.

Bu fikir, hareket içinde tam bir reorganizasyonu, yeniden teşkilâtlanmayı icabettirdi. Bu işin mantıkî yönü kabul edilince ve tamamlanınca, hareketin ekonomik faaliyeti ile genel politikasının sevk ve idaresi işinin de birbirinden açık bir şekilde ayrılması gerekti. Sorumluluk fikri prensip olarak partinin bütün faaliyetlerine yayıldı, böylece ekonomik meselelerin siyasî tesirlerden, siyasî meselelerin ekonomik tesirlerden kurtulması mümkün oldu.

1919 sonbaharında girdiğim parti, o zaman, altı kişiden teşekkül ediyordu. Ne bir dairesi, ne memuru, ne nizamnamesi, ne mühürü, ne de basılı kâğıdı vardı. Komitenin toplandığı yer Herrengasse'de bulunan bir küçük otel odasıydı. Daha sonra Am Gasteig'ta bir kahvehanede toplanmaya başlamıştı. Bu durumda devam etmek imkânsızdı. Az sonra araştırmaya koyuldum. Münih'te partiye bir salon veya lokal kiralamak için restoranları, otelleri dolaştım. Münih'in Tal caddesinde, eski Sterneçker birahanesinde, üstü kemerli küçük bir salon vardı. Burası eskiden, Bavyera'daki Mukaddes İmparatorluk müşavirlerine meyhane vazifesi görmüştü. Loş, kasvetli bir yerdi. Meyhane için ne kadar müsaitse, yeni vazife için de o kadar uygunsuz idi. Tek penceresinin açıldığı sokak daracıktı. Bu yüzden en ışıklı yaz günlerinde bile içerisi karanlık kalıyordu. İşte, ilk merkezimiz burası oldu. Burasının aylık kirası elli marktan ibaret olduğu için (bu para o zamanlar için bize pek çok geliyordu) daha fazla bir şey isteyemezdik. Hatta biz gelmeden önce müşavirlerden kalma duvar tahtalarını kaldırmalarına hiç ses çıkarmadık. Oysa o eşyalar çıkınca burası bürodan ziyade mezara benziyordu.

Buna rağmen bir merkezimizin olması büyük bir terakki idi. Az sonra elektrik, daha sonra da telefon aldık. Bir masa, birkaç sandalye, bir

etajer ve daha sonra bir dolap temin edebildik. Mal sahibine ait iki büfede afiş ve broşürlerimizi muhafaza ediyorduk.

O zamanlar komite haftada bir defa toplanıyor ve hareket bu şekilde yürütülüyordu. Bu durum devam edemezdi. Günlük işleri yaptırmak için ücretli bir memur tutmak icap ediyordu.

Çok güçlük çekiyorduk. Hareketin pek az üyesi vardı. Bu üyeler arasından, kendi asgari ihtiyaçlarını temin ettikten sonra hareketin değişik ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir kişi bulmak imkânsızdı.

Uzun araştırmalardan sonra, eski asker arkadaşlarımdan biri olan Schüssler'i bulduk ve ilk sekreterliği o yaptı. Başlangıçta her gün öğleden sonra saat altıdan sekize kadar yeni büromuza gelip çalıştı, sonra 5'ten 8'e derken her gün bütün öğleden sonrasını bizim işimize ayırdı. Daha sonra da bütün gününü vermeye başladı. Sabahleyin geliyor, akşam geç saatlere kadar çalışıyordu. Son derece namuslu, mert ve çalışkandı. Kendini işe tam olarak veriyordu ve harekete bağlı, sadık bir arkadaştı. Schüssler, kendi malı olan Adler marka bir yazı makinesini de büroya getirmişti. Hareketimizin hizmetinde kullanılan ilk âlet bu oldu. Daha sonra bu makineyi partiye satın aldık. Üyelerin şahsi dosya ve cüzdanlarını hırsızlardan muhafaza etmek için bir çelik kasaya da ihtiyaç duyduk. Bu kasaya büyük paralar koyacak değildik. Çok fakirdik ve ben kendi küçük tasarrufumu çok defa hareketin parasına ilâve ediyordum.

Bir buçuk yıl sonra merkez büromuz çok küçük geldi ve Coreliusstrasse'de yeni bir lokale taşındık. Burası da bir otel idi, fakat bir odamız yoktu. Üç oda ve bir salonu bulunan bir yerdi burası. Gişesi de mevcuttu. Bu bizim için o zamanlar çok güzel görünüyordu. Burada 1923 Kasımına kadar kaldık. Aralık 1920'de Völkischer Beobachter'i satın aldık. Bu gazete, adından da anlaşıldığı gibi, ırkçı görüşleri savunuyordu. Onu Nasyonal-Sosyalist Parti'nin yayın organı yaptık. Önce haftada iki gün çıkıyordu, 1923 başlarında günlük oldu, Ağustos 1923'te de büyük boy bir gazete halini aldı.

Gazetecilik sahasında pek acemi idim, acemiligin cezasını çok çektim ve bu bana pek güç geldi. Bir husus düşündürücü idi. Muazzam Yahudi basını karşısında gerçekten bir önemi olan yalnız bir ırkçı gazete vardı. Müşahede ve tespitlerime göre bunun sebebi, ırkçı teşebbüsler için ticarî sahanın darlığı, sürüm pazarının olmayışı idi. Bu işler daha çok, hissi aksiyondan üstün tutularak yapılıyordu. Oysa bu görüş tamamen yanlıştı. Çünkü his zahiri olmamalı, en iyi ifadesini aksiyonda bulmalıdır. Milleti için değerli faaliyetlerde bulunan bir kimse, gerçekten değeri olan bir

hissi de göstermiş olur, oysa milletine gerçekte bir hizmet görmeyen, hissi gösteriş halinde kalan bir kimse, kendi bozuk hisleriyle toplumu da ifsat eder.

Völkisch Beabachter, bütün avantajları ve avantajlarından daha çok olan ırkçı müesseselere has kusur ve zaaflarıyla yayımına devam ediyordu. Münderecat ne kadar dürüst ve haysiyetli ise, ticarî bakımdan işin idaresi de o kadar imkânsızdı. Yazı işleri, ırkçı gazetelerin yalnız ırkçılardan yardım göreceğine inanıyordu, oysa gazete, öteki gazetelerle rekabete girişip kendisine bir yol açmalıydı. Ticarî aksaklıkları ve açıkları, vatansever düşünürlerin mütevazı yardımı ile kapatmayı düşünmek hata idi. Bu ağır durumu düzeltmek için gayret gösterdim ve şans bana yardım etti. Hareketimize çok büyük hizmetleri dokunan, yalnız gazetenin değil, partinin de ticarî işler şefi olacak adamı buldum.

Partinin bugünkü malî işler şefi olan Max Amann'ı 1914 harekâtı sırasında tanımıştım. O zaman benim âmirimdi. Dört yıl süren harpte, bu müstakbel yardımcımın fevkalâde kabiliyetini, çalışkanlığını, vicdanlı oluşunu tespit etmek fırsatını bulmuştum.

1921 yazının sonlarında hareketimiz bir kriz geçiriyordu, bazı memurlarımızdan da memnun değildim, hatta bunlardan bir tanesi ile acı bir tecrübe de geçirdim. İşte bu sırada benimle tesadüfen buluşan eski asker arkadaşıma, hareketimizin ticari işler şefi olması için ricada bulundum. Amann o sırada, parlak istikbal vadeden bir işte bulunuyordu. Bir hayli tereddüt ettikten sonra razı oldu. Fakat şu şartla ki, güçsüz, kabiliyetsiz herhangi bir komiteye jandarma vazifesi yapmayacak, yalnız bir tek âmir tanıyacaktı. Hareketin ilk ticarî işler şefi olan bu kültürlü arkadaşımın unutulmaz meziyeti, parti işlerine bir nizam ve açıklık getirdi. Onun yaptıkları bir örnek oldu ve öbür şubelerin hiç birinde onun getirdiği mükemmelliğe ulaşılamadı. Hayatta üstün bir değer karşısında çok defa kıskançlık ve kin duyanlar da çıkar. Amann'ı kıskananlar da olacaktı ve bunu sabırla karşılamak lâzımdı.

1922'den itibaren, ticarî teşekkül için olduğu kadar hareketin organizasyonu için de sert direktifler verildi. Merkezdeki repertuarda hareketin bütün üyelerinin dosyaları vardı. Hareketin malî ihtiyaçları da karşılanabiliyordu. Normal masraflar normal gelirlerle karşılanacaktı. Fevkalâde gelirler de fevkalâde masraflara ayrılacaktı. Zamanın bütün zorluklarına ve aidatlardaki eksiklere rağmen hareket borç yapmadı, hatta parasını arttırmaya da muvaffak oldu. Özel bir işyeri gibi çalışıyordu. Çalışan perso-

nel, hareketin taraftarı olup olmadıklarına göre değil, yaptıkları işe göre temayüz edeceklerdi. Her Nasyonal-Sosyalist şöhreti, titizliği, çalışkanlığı, iş bilirliğine ve liyakatine göre vazife alacaktı. Vazifesini lâyıkı ile yapmayanın haksız şöhreti önlenecekti. Partinin yeni ticarî işler şefi, muhtemel bütün nüfuz ve tesirlere rağmen, parti işlerinin parti taraftarlarına veya gayretsiz üyelere bir geçim kaynağı olmayacağını enerjik bir şekilde beyan ve tatbik etti. Bugünkü idare sistemimizdeki tefessüh etmiş durumla mücadele eden, titiz ve apayrı biçimde bir parti, bu gibi zaaf ve hastalıklara düşmemeliydi. Gazetenin idaresinde bulunan ve meslekî kabiliyetlerinden dolayı angaje edilmiş olan memurların bir kısmı "Bavyera Halk Partisi"ne mensup idi. Bunlar fevkalâde meziyet sahibi olduklarını gösterdiler, çok iyi çalıştılar ve faydalı oldular. Bu denemenin sonucu umumiyetle mükemmel oldu. Biz herkesin yaptığı işi dürüst ve samimî olarak takdir ediyor, değerlendiriyorduk. Bu şekilde hareket etmekle çalışanların kalbini çabuk fethettik. Daha sonra bunlar da sadık birer nasyonal-sosyalist oldular ve öyle kaldılar. Nasyonal-sosyalistlikleri sözde kalmadı, bunu şuurlu, muntazam ve dürüst çalışmalarıyla, yeni harekete hizmet etmekle de gösterdiler. Pek tabiî, meziyet sahibi bir partili, aynı değerde olan fakat partili olmayan kimseye tercih ediliyordu. Fakat hiç kimseye sırf partili olduğu için bir iş verilmiyordu. Ticarî işler şefinin bu prensipleri şaşmaz bir şekilde, bütün direnmelere rağmen tatbik etmesi, daha sonra hareketimize büyük faydalar sağladı. Enflâsyonun getirdiği güçlükler karşısında on binlerce iş yeri iflâs ederken, yüzlerce gazete kapanırken, bizim malî işlerimizin mükemmel yürümesi ve Völkisch Beobahter'in daha da gelişmesi işte bu sayede olmuştur. O sırada bizim gazetemiz de büyük gazeteler arasına girdi.

1921 yılının önemli bir tarafı da şudur ki, genel başkan sıfatımla, şu veya bu komite üyesinin parti çalışmasına müdahale etmesini ve teferruatlı tenkitlerde bulunmasını önlemiş bulunuyordum. Bu önemli idi, çünkü hiçbir şey bilmedikleri halde bildiklerini iddia eden ve ortalığı karıştıran kabiliyetsizlerin mütemadiyen müdahalesi ve tenkitleriyle, gerçekten kabiliyetli bir kimsenin iyi iş yapması mümkün değildi. Zaten bu kabiliyetsizlerin çoğu, tahriklerini, kontrollerini ve düşüncelerini başka sahalara vererek, mütevazı bir bir şekilde çekildiler. Bazı kimselerde tenkit etme hastalığı vardı. Çocuksu plânların, tasarıların ve metotların üstünlüğünü iddia ediyorlardı. Onların en yüksek idealleri, bir komite teşkil etmek ve bu suretle diğerlerinin çalışmasını kontrol edip onlara emir vermekti. Bilmeyen kişilerin şuursuz "komitecilerin" bilenlerin işine ka-

rışması, zedeleyici idi, nasyonal sosyalistçe bir iş değildi. Bu gibi unsurlara karşı hareket ve sorumluları korumaya, çalışmalarda ve ilerlemede tam bir destek olmaya bütün gayretimle çalıştım.

Hiçbir şey yapmayan veya gerçekleşmesi mümkün olmayan bu komiteleri zararsız hale getirmenin en iyi çaresi, onlara herhangi reel bir vazife vermektir. O zaman heyetin sessizce dağılıp kayıplara karıştığını görmek komik oluyordu. Bu bana, bizim bu gibi heyetlere pek benzeyen başka bir müesseseyi, Reichstag'ı hatırlatıyor. Reichstag'takilere nutuk imal etmeleri yerine, kendi şahsî sorumlulukları altında yürütecekleri bir iş verilse idi, sessizce ortalıktan kaybolup giderlerdi! Özel hayatta olduğu gibi hareketimiz için de daima bu prensibe göre hareket ettim. Gerçekten kabiliyetli ve namuslu memurları, idareci ve müdürleri buluncaya kadar bıkmadan aramalıdır. Bulduktan sonra da onlara, âmirlerine karşı tam bir sorumlulukla hareket serbestisi, yardımcılarına karşı bağımsızlık ve tam bir yetki verilmelidir. Bu suretle söz götürmez şekilde liyakat sahibi olmayan bir kimse, astlarına karşı otorite sahibi olamaz.

İki yıl içinde güçlükleri yendim, fikirlerim zafere ulaştı ve bugün bütün hareket içinde, hiç olmazsa yüksek idare kademesinde, kanaatlerim tamamen kabul edildi. Bu tutumdaki başarı 9 Kasım 1923 günü doğrulanmış oldu. 9 Kasım 1923 günü partimiz kapatıldı ve bütün mallarına el kondu. Bütün malların ve gazetenin değeri 170.000 altın mark değerinde idi.

XII. BÖLÜM

KORPORASYON MESELESİ

Hareketin hızla büyümesi, 1922 yılında bizi, bugün bile kesin bir çözüm yolu bulunmamış olan bir mesele hakkında karar almak zorunda bıraktı.

Harekete, kitlelerin kalbine giden yolu, kolayca ve süratle açacak yolu, bulmak için metot araştırması yaptığımız zaman, işçinin tamamen bizden yana olamayacağı itirazı ile karşılaşıyorduk. Çünkü tamamen meslekî ve ekonomik sahada işçi menfaatlerini temsil eden adamlar başka siyasî görüşlere sahip oldukça, bu mümkün değildi.

Bu itiraz ciddî idi. Bir meslekte çalışan işçi, bir sendika üyesi olmadan yaşayamazdı. Çünkü sendika onun yalnız meslekî değerini değil, bunu devam ettirmeyi de garanti altına alıyordu. İşçilerin çoğunluğu kooperatif halindeki cemiyetlerde idiler. Bunlar ücretler için mücadele etmiş, işçiye muayyen bir gelir temin eden baremi tespit etmiş, durdurmuşlardı. Şüphesiz bu mücadelenin sonuçları bütün çalışan işçilere fayda sağladı ve bu durum bazı vicdanlı kimseleri bir endişeye sevk etti. Çünkü bu adamlar kavga dışında kaldıkları halde, sendikanın büyük mücadelesi sonunda elde edilen fazla parayı ceplerine indirmiş oluyorlardı.

Normal burjuva müesseseleriyle bu mesele pek güç halledilirdi. Burjuva müteşebbisler meselenin gerek manevî, gerek maddî yönüne bir vuzuh getiremezlerdi. Kendi ekonomik menfaatleri de işçilerin bağlı olduğu teşekküllerle çatışıyordu. Bundan dolayı burjuvaların çoğu kolay kolay tarafsız bir hüküm veremezlerdi. Bu konuda, mesele ile ilgisiz üçüncü şahıslara müracaat etmek gerekiyordu. Bunlar, yalnız ağaçları gördüklerini, ormanı görmediklerini söyleyenlere mağlûp olmazlardı. Bunlar iyi niyetleriyle, bizim bugünkü ve gelecekteki hayatımızla ilgili bu meseleyi daha iyi kavrayabilirlerdi.

Bu kitabın birinci cildinde, sendikaların esasını, gayesini ve lüzumunu anlatmıştım. İster devletin koruyucu tedbirleriyle (ki bu umumiyetle faydasız oluyor), ister yeni bir toplum eğitimi ile olsun, işçinin işveren karşısındaki durumu değişmeden kaldıkça, menfaatlerini korumak için işçiye düşen şey, ekonomik topluluğun üyesi olarak eşitlik hakkını ileri sürmek ve bundan faydalanmaya çalışmak olacaktır. Bu, dayanışma ru-

hu ile uyuşur ve vatandaşların müşterek hayatını tehlikeye düşürebilecek sosyal haksızlıkları giderebilir. Ben bu konudaki beyanatlarımda daha da ileri gidiyor, sosyal ve insanlık vazifelerine karşı duygusuz patronlara bağlı tabi kaldıkça işçinin bu hakkının pek tabiî telâkki edilmesini istiyordum. Böyle, kendi kendini koruma zarureti varsa, bunun da, korporasyon esasına dayanan bir işçi grupmanı şeklinde olması gerektiğini söylüyordum.

Bu konudaki umumî görüşüm 1922 yılında hiç değişmiş değildi. Fakat açık ve seçik bir formül bulmak gerekiyordu. Elde edilen bilgilerle yetinmek ve memnun olduğunu söylemek uygun düşmezdi, bundan pratik sonuçlar çıkarmak gerekirdi.

Şu soruların açıkça cevaplandınlması lâzımdı:

1. Sendikalar gerekli midir?

2. Nazi partisi kendisini bir korporatif olarak mı ilân etmeliydi, yoksa üyelerini herhangi bir sendikal kadroya sokmalı mıdır?

3. Tamamen Nazi bir sendikanın karakteri ne olacaktır?

4. Bu, nasıl gerçekleştirilecektir?

Birinci soruya kâfi bir cevap vermiş olduğumu sanıyorum. Bugünkü duruma bakılırsa, kanaatime göre, sendikalardan vazgeçilemez. Aksine, sendikalar milletin ekonomik hayatında en önemli kuruluşlar arasında yer almaktadır. Onların yalnız sosyal değil, aynı zamanda milli önemi var. Çünkü, kitlelerin hayatî ihtiyaçlarını karşılayan, aynı zamanda dürüst bir sendikal teşkilâtla bir eğitim gören millet, beka mücadelesinde, umumî mukavemet gücünü fevkalâde arttırmış olur.

Sendikalar her şeyden önce, ticaret odalarının gelecekteki ekonomik parlamentosuna köşe taşı olarak lüzumludurlar. İkinci meselenin çözümü de aynı şekilde kolaydır. Eğer korporatif hareket önemli ise, nazizmin bu konuda yalnız teorik olarak değil, pratik olarak da bir vaziyet alması gerekecektir. Fakat "nasıl?" Zor olan işte budur.

Gayesi ırkçı Nazi Devlet'i kurmak olan Nazi hareketi şu fikirden hareket etmelidir. Bu devletin gelecekteki bütün kuruluşları, kökünü hareketin kendisinden almalı, ona dayanmalı. Sıfırdan veya sadece siyasî iktidardan hareket ederek, bir anda, kesin ve yeni bir teşkilât kurulabileceğini sanmak büyük hata olur. Bunun için ihtiyat olarak, yetişmiş bir miktar insana ihtiyaç vardır. Mekanik dış görünüşün kurullması çok kolaydır, fakat daha önemli olan, bu şekli her zaman canlı tutacak ruhtur. Bir sosyal organizmaya kuvvet zoruyla bir Führerin, bir diktatörün prensiplerini kabul ettirmek gerçekten canlı kalabilmeleri, en küçük teferruatlarıyla yavaş yavaş teşekkül etmeleriyle mümkündür. Bu prensipler, yıllar boyunca se-

çilmiş, hayatın katı gerçekleriyle pişmiş, Führerin düşüncesini gerçekleştirebilecek kabiliyette bir insan malzemesine istinat ettirilmelidir.

Şu halde, yeni bir devlet için, bir noterin çantasından çıkarır gibi, derhal bir kuruluş projesi çtkanlamaz ve bu proje yukarıdan gelen emredici bir sesle uygulanamaz. Bunu denemek belki mümkündür, fakat netice alınamaz. Umumiyetle bu, ölü doğmuş bir çocuk olur. Bu bana Weimar anayasasını ve Alman milletine yeni bir Anayasa ile birlikte, onun son yarım asırdaki hayatı ile hiçbir münasebeti olmayan yeni bir bayrak hediye etme teşebbüsünü hatırlatıyor.

İşte bundan dolayı Nazi Devlet'i bu gibi tecrübelerden sakınmalıdır. O, uzun zamandan beri mevcut iç teşkilâtı ile büyüyebilir. Bu teşkilât, nasyonal-sosyalizm anlayışı ile, bu ruhla canlandırılmalıdır. Ve böylece bir nasyonal sosyalist devlet kurulmalıdır.

Yukarıda işaret ettiğim gibi, ambryon hücreleri, çeşitli meslek ve ticaret odalarına ve her şeyden önce korporasyona bağlı olmalıdır. Bu meslekî temsil ve ekonomik merkez meclisi bize bir Nazi anayasası tarafından sunulacaksa, bu önemli ambryon hücrelerinin de bir Nazi görüş ve duygusunun taşıyıcı vasıtaları olmaları gerekir. Hareketin müesseseleri devletin içine taşınacaktır, fakat devlet bir anda, hiç yoktan, mukabil teşkilâtları çıkaramaz, bir anda kurduğu teşkilâtlar cansız doğar.

Bu yüksek görüşe göre, Nazi hareketi korporasyonun zaruret olduğunu kabul etmelidir. Çünkü işçilere olduğu gibi patronlara da verilen gerçekten nazist eğitim, bir halk toplumunda kadroları karşılıklı yardımlaşmaya yöneltir. Bu eğitim nazariyatta, dâvet veya teşvikte kalmaz, günlük hayat mücadelesinin içine girer. Hareket özel büyük ekonomik grupmanları bu usulle eğitmeli ve onları birbirine yaklaştırmalıdır. Böyle bir ön çalışma olmadan, gelecekte gerçek bir halk topluluğunun canlanışını ümit etmek bir hayal olur. Bu genel stili, yalnız hareketin uğrunda mücadele ettiği büyük ideal yavaş yavaş teşekkül ettirebilir ve daha sonra yeni durumu sağlam temele oturtur.

Böylece, hareket korporasyonu benimsemekle kalmamalı, müstakbel Nazi Devlet'inde tatbikini sağlamak için, taraftar ve üyelerinden küçük bir gruba, gereken eğitimi vermelidir.

Şimdi üçüncü meseleye gelelim:

Nazi korporasyonu bir sınıf kavgası organı değildir, bir meslekî temsil organıdır. Nazi Devlet'i hiçbir sınıf tanımaz. Burjuvalar siyasî bakımdan eşit haklara sahiptirler ve dolayısıyla aynı genel vazifeleri yapmakla mükelleftirler, fakat bunların yanında, Alman asıllı olmayan te-

baanın hiçbir siyasî hakkı yoktur. Nazi mânasıyla korporasyonun vazifesi bazı adamları gruplaştırarak yavaş yavaş bir sınıf haline getirmek, sonra toplum içinde kendileri gibi kurulmuş teşekküllerle mücadele etmek değildir. Biz bu vazifeyi korporasyona veremeyiz, fakat Marksizm kavgasında onun bir âleti haline getirildiği zaman bu vazife ona da verilir. Korporasyon "sınıflar mücadelesi" mânasına gelmez, fakat Marksizm onu kendi sınıf mücadelesi için bir âlet yapıyor. Marksizm bu şekilde bir ekonomik silâh yaratmıştır, bu silâhı enternasyonal Yahudi dünyası, hür ve bağımsız millî devletlerin ekonomik temellerini yıkmak, onların millî endüstrisini, millî ticaretini yok etmek ve bu suretle, milletleri devletlerin de üstünde olan Yahudi dünya maliyesine hizmet eden esirler haline getirmek için kullanıyor.

İşte bunun için nazi korporasyonu, millî ekonomik hayata katılan belli bir organize grupların bir araya gelmesiyle, millî ekonominin güvenliğini arttıracak, millî bünyeyi tahrip edecek engelleri uzaklaştırarak kendi kuvvetini takviye edecek, aynı zamanda toplumun canlı kuvvetini de arttıracak ve bu suretle engellerin devlete zarar vermesini önleyerek millî ekonomiyi sarsmaktan ve fena bir akıbete uğramaktan koruyacaktır.

Nazi korporasyonu için grev bir tahrip ve millî istihsalin sekteye uğratılması vasıtası değildir, aksine istihsali arttırmak, kitlelerin ekonomik gelişmesini önleyen bütün antisosyal engellerle mücadele etme vasıtasıdır. Çünkü, her ferdin faaliyet sahası ekonomik oluşumda aldığı sosyal ve hukukî durumla, sebep ve netice olarak, irtibatlıdır. Bu durumun tetkiki, onun bu oluşum karşısındaki tutumunu meydana çıkarır.

Nazi işçisi, millî ekonomideki refahın kendi maddî saadet ve refahı olacağını bilmelidir.

Nazi patron, işçilerinin saadet ve memnuniyetinin, kendi ekonomik refahının artması, gelişmesi ve devam etmesi için birinci şart olduğunu bilmelidir.

Nazi işçiler ve nazi patronlar bütün toplumun vekilleri ve delegeleridirler. Onlara faaliyetleri için tanınan ferdî hürriyet büyük ölçüde şu şekilde izah edilir. Ferdin faaliyet ve icraat kabiliyeti, yukarıdan verilen bir emirden ziyade, hürriyetin genişletilmesiyle artar. En becerikli, en kabiliyetli, en çalışkan olanı ileri iten tabiî istifâ kösteklenmemelidir.

Nazi korporasyonu için grev, ancak ırkçı Nazi Devlet bulunmadığı zaman başvurulacak ve istifade edilecek bir vasıtadır. Gerçekte ırkçı Nazi Devlet'i, patron ve proleteryadan teşekkül etmiş iki dev grupmanın birbiriyle mücadele ederek istihsali azaltmalarına, topluma zarar vermeleri-

ne karşı çıkmak ve herkesin hakkına saygı duyulmasını temine çalışmak zorundadır. Ticaret odalarına da millî ekonomideki faaliyeti devam ettirmek, kusur ve engelleri kaldırmak vazifesini yükler.

Bugün milyonlarca insanı mücadeleye iten mesele, sanayi odalarında ve ekonomik parlamentoda halledilmelidir. İşverenler ve işçiler birbirleriyle ücret ve tarife mücadelesi yapmamalı (çünkü bu her ikisinin ekonomik menfaatleri için zararlıdır), bu meseleyi toplumun ve devletin yararına olarak müştereken halletmelidirler. Toplum ve devlet yararına olmak düşüncesi her şeyin üzerinde tutulmalı ve kıvılcım harflerle parlamalıdır.

Burada da, her şeyde olduğu gibi, "Önce parti değil, vatan" prensibi hakim olmalıdır.

Nazi korporasyonunun vazifesi işçiyi terbiye etmek ve bu maksatla hazırlamaktır. Bunu şöyle tarif edebiliriz. Her fertte doğuştan alınan kabiliyet ve kuvvetlerin toplum tarafından mükemmelleştirilmesine uygun olarak, devletimizin ve milletimizin güvenliği için herkesin müşterek çalışması.

Dördüncü soruyu ele alalım. Böyle korporasyonları nasıl kuracağız? Eskiden bu soruya cevap vermek çok güç görünüyordu.

Yeni ve boş bir araziye temel atmak, eski temeller bulunan eski bir araziye temel atmaktan daha güçtür. Belli bir özelliği olan herhangi bir mağazanın bulunmadığı yerde, bir yenisi kolayca kurulabilir. Mevcut bir mağazanın yenisini yapmak, hele o civar ancak bir mağazayı besleyebilecekse, çok daha güç olur. Çünkü bu takdirde kurucuların meselesi yalnız kendi yeni mağazalarını açmak değil, aynı zamanda o güne kadar mevcut olan eski mağazayı yok etmektir.

Öteki korporasyonların yanında bir nazi korporasyonu mânasız olur. Çünkü bu korporasyonlar da samimi olarak kendi dünyevî vazifelerine, doğuşlarının sebebi olan vazifelerini yapmaya girişeceklerdir. Benzerleri olan veya kendilerine düşman olmayan korporasyonlara müsamahasızlık gösterecekler, şahsiyetlerini kabul ettirmek zorunda kalacaklardır. Böyle temayüller için hiçbir uzlaşma, hiçbir uyuşma yoktur, sadece hakkın tam olarak korunması vardır.

Bu neticeye ulaşmanın iki yolu var:

1. Özel bir korporasyon kurmak ve sonra yavaş yavaş enternasyonal Marksist korporasyonlarla mücadeleye girişmek. Ya da.

2. Marksist korporasyonlara nüfuz etmek, onlara yeni ruhu aşılayarak, yeni idealin vasıtaları, âletleri haline getirmeye çalışmak.

Birinci yol fena idi. Çünkü o zamanlarda mali bakımdan hâlâ sıkıntılar içindeydik ve kaynaklarımız sınırlı idi. Gittikçe genişleyen enflâsyon durumu daha da ağırlaştırıyordu. O yıllarda, bir korporasyonun üyelerine elle tutulur şekilde maddî bir fayda sağlayabilmesi pek mümkün değildi. İşçinin bir korporasyona aidat ödemesi için hiçbir sebep yoktu. Marksist korporasyonlar bile çöküp gitmek üzere idi ki, Ruhr Havzası'nda dahiyane bir harekette bulunan bay Cuno'nun ceplerine milyonlar girince kurtuldular. "Millî" Reich'ın bu Şansölyesini, Marksist korporasyonların kurtarıcısı telâkki etmek lâzımdır.

Biz o zamanlar böyle mali kolaylıklara güvenemezdik. Malî bakımdan zayıf ve bu yüzden bir fayda sağlayamayacak yeni bir korporasyon da kimse için cazip görünmezdi. Öte yandan, böyle yeni bir teşkilâtta az çok entelektüel olan fırsatçılar için en küçük bir peynir parçası bile hazırlamadığımızı mutlaka söylemeliyim.

Bu işte bilhassa şahıs meselesi birinci derecede önemli rol oynuyordu. O günlerde bu muazzam işi halledebileceğine inandığım bir kimse yoktu. O günlerde Marksist korporasyonları yıkacak, sınıf kavgası müessesesi yerine nazi korporasyonu oturtacak ve zafere ulaştıracak bir kimse, milletimizin büyük insanları arasında yer alacak ve onun büstü gelecek nesiller için, Ratisbonne Walhallası'na (Kahramanlar Cenneti'ne) dikilecekti.

Fakat anıt kaideye dikilmeye lâyık bir kafa bulamadım. Enternasyonal korporasyonlarda sadece vasat seviyede beyinler bulunduğunu söyleyerek karşı çıkmak hatadır. Gerçekte bu itiraz hiçbir şey ifade etmez. Çünkü bu korporasyonlar kurulduğu zaman iş zor değildi. Bugün nazi hareket, uzun zaman önce kurulmuş, muazzam temellere oturtulmuş, bütün teferruatını tamamlamış dev bir teşkilâtla mücadele etmek zorundadır. Saldıran galip gelmek istiyorsa, savunandan daha dahiyane hareket etmelidir. Marksist korporasyon kalesini bugün basit kişiler idare edebilir. O, ancak üstün bir insanın dahiyane hücumları ile mağlûp edilebilir. Böyle bir adam yoksa, kaderle mücadele etmek boşunadır. Ve daha iyisini kuramayacak olduktan sonra mevcut olanı yıkmak mânâsızdır.

Burada şu fikrin değerini vermek gerekir. Hayatta, yeter derecede kuvvet olmadığı için bir tasarıyı gerçekleştirme işine yarım tedbirlerle veya fena bir şekilde başlamaktansa, bu tasarıyı bir tarafa bırakmak daha iyidir.

Buna asla demagojik olmayan başka bir görüşü daha ilâve edebiliriz. O zamanki şu kesin kanaati bugün de muhafaza ediyorum. Ekono-

mik işlere siyasî ve büyük bir mücadeleyi karıştırmak tehlikelidir. Bu, bilhassa bizim Alman milleti için doğrudur. Çünkü bu takdirde ekonomik mücadele, siyasî kavganın enerjisini derhal kendine çekecek, eksiltecektir. İnsanlar tasarruf sayesinde küçük bir ev sahibi olacaklarına kanaat getirir getirmez, kendilerini yalnız bu gayeye verecek ve onların tasarruflarını bir gün şu veya bu şekilde ellerinden alacak olana karşı siyasî mücadeleye ayıracakları zaman olmayacaktır. Kanaat ve fikirleri için siyasî mücadeleye atılmak yerine tamamen "iç kolonizasyon" düşüncesine dalacaklar ve zamanlarının çoğunu iki sandalye arasında geçireceklerdir.

Nazi hareket bugün mücadelesinin başlangıcındadır. Önce, büyük ölçüde ideal hazırlığını şekillendirmeli ve tamamlamalıdır. Büyük idealini yaymak ve kabul ettirmek için bütün enerjisi ile mücadele etmelidir. Başarı ancak, bütün gücünü hiç tereddüt etmeden bu mücadelenin emrine vermekle ümit edilebilir.

Ekonomik meselelerle meşgul olmak aktif mücadele gücünü felce uğratabilir. Bunun klâsik misali bugün gözlerimizin önündedir.

Kasım 1918 ihtilâli korporasyonlar tarafından yapılmadı, onlara rağmen meydana geldi. Ve Alman burjuvazisi Almanya'nın geleceği için hiçbir siyasî mücadele yapmıyor, çünkü yapıcı ekonomik çalışma ile geleceğin yeter derecede téminat altına alındığına inanıyor.

Bu gibi tecrübeler bize ders olmalıdır, çünkü bu durum bizde de başka türlü olmayacaktır. Hareketimizin bütün gücünü siyasî mücadeleye verdiğimiz ölçüde başarıyı ümit edebiliriz. Korporasyon, kolonizasyon ve benzeri işlere ne kadar vaktinden önce atılırsak, başarımız da o nispette az olur. Çünkü bu meseleler ne kadar önemli olursa olsun, bunların halli ancak siyasî iktidarı ele geçirmemizden sonra mümkün olacaktır.

O zamana kadar bu meseleler hareketi felce uğratacaktır ve hareket bu meselelerle çok daha erken meşgul olsa idi, siyasî ideali daha da çetin engellerle karşılaşacaktı. Bu şekilde, siyasî hareket korporasyon hareketlerini meydana getirmesi gerekirken, kolayca bunun tersi olur, korporasyon hareketleri siyasî hareketlerin sonunu tayin eder.

Hareketimiz için ve milletimiz için gerçek bir fayda, ancak bir nazi korporasyon hareketi ile gelişebilir. Fakat bunun için nazi korporasyonu nazi fikirlerle iyice dolu olmalı, Marksist yola sapma tehlikesi bulunmamalıdır. Çünkü vazifesinin yalnız Marksist korporasyonla rekabet etmek olduğunu zanneden bir nazi korporasyon, hiç olmamasından daha tehlikelidir. Nazi korporasyon Marksist korporasyona karşı yalnız bir teşkilat

olarak değil, fikir olarak da savaş açacaktır. O, sınıf kavgasını ve sınf fikrini bırakacak, onun yerine Alman burjuvazisinin meslekî menfaatlerinin koruyucusu olacaktır.

Partinin kendi korporasyonlarını kurmasına karşı bütün görüşler evvelce konuşuldu, şimdi de konuşuluyor. Bence bu bir zaruret. Fakat bunun için, sırf bu meseleyi halletmek üzere kader tarafından çağrıldığı besbelli olan yüksek bir insanın birdenbire ortaya çıkması lâzım ki, bu da görünürde yok.

O halde diğer iki çare kalıyor: Ya partili arkadaşların korporasyonlardan çıkmalarını, ya da bu korporasyonlarda kalarak ve mümkün olduğu kadar yıkıcı olarak hareket etmelerini istemek. Ben ikinci yolu tavsiye ettim.

Bilhassa 1922-1923 yıllarında, bunu engelsiz birşekilde başarmak mümkündü, çünkü enflâsyon zamanında korporasyonun kasasına koyacağı kâr, üye sayısı sınırlı olduğu için hiçti. Zaten evvelce başarı vaat etmeyen tecrübelere girişmekten kaçınmıştım. İşçinin indirilmiş yevmiyesinden bir kısmının, üyelerine fayda sağlayamayacak bir müessese için kesmeyi bir suç telâkki ediyorum.

Eğer yeni bir siyasî parti, bir gün ortadan kalkarsa, bunun pek zararı yoktur. Hatta daima bir fayda vardır ve bundan kimse şikâyet etmez. Çünkü fert siyasî bir harekete verdiği şeyi, geri almamak üzere verir. Kaybolmuş olarak kabul eder. Fakat bir korporasyona verdiği aidat karşılığında, kendisine vaat edilen ücretin temin edilmesini istemeye hak kazanır. Bu vaat yerine getirilmezse, böyle bir korporasyonun kurucuları yalancıdırlar, hiç olmazsa sorumlu tutulmaları gereken beyinsizlerdir bunlâr.

1922 yılında biz işte bu görüşten hareket ettik. Başkaları bunu görünüşte daha iyi anlıyorlardı ve onlar sendikalar kurdular.

Sendikalar kurmamış olduğumuzdan dolayı bize çatıyorlardı ve bundan bizim hatalı, dar görüşlü olduğumuz sonucunu çıkarıyorlardı. Fakat onların kurdukları sendikalar da yok olmakta gecikmedi ve sonuç bizdeki gibi oldu. Şu farkla ki, biz ne kendimizi aldatmıştık, ne de başkalarını.

XIII. BÖLÜM

HARPTEN SONRA ALMANYA'NIN İTTİFAKLAR POLİTİKASI

Reich'ın dışişlerinin idaresinde tam bir metotsuzluk vardı. Çünkü, memleket menfaatlerine uygun bir ittifaklar politikasının dayanacağı prensipler bulunup çıkarılmamıştı. İhtilâl, hatayı düzeltmek şöyle dursun, onu had safhaya götürdü. Savaştan önce, hükûmetin dış politika tutumunda işlediği hataların başlıca sebebi, genel politika ile ilgili fikirlerin karmakarışık oluşu idi. Savaştan sonra idarecilerimizin iki yüzlülüğü dolayısıyla dış politikada daha büyük güçlük çekildi. İhtilâl sayesinde yıkıcı plânlarının gerçekleştiğini gören çevrelerin, sonucu bağımsız bir Alman devleti kurmak olan bir ittifaklar politikası uygulamakta hiçbir menfaatleri olmayacağı tabiî idi. Böyle bir gelişme Kasım canilerinin art niyetleriyle çelişmeye düşerdi, çünkü bu takdirde geçici veya kesin olarak Almanya ekonomisinin ve üretim güçlerinin enternasyonal hale getirilmesine son verilmiş olurdu. Fakat asıl korktukları şey, Almanya'yı dışa karşı bağımsız kılacak başarılı bir mücadelenin iç politikaya etki etmesi ve bugünkü iktidarı ellerinde tutanların otoritesine öldürücü bir darbe indirmesi ihtimali idi. Bir millete önceden varlığının şuuru verilmeden zulüm ve baskıya karşı ayaklanması kabul edilir bir şey değildir. Ve dış politikada elde edilen her büyük başarı da millî duygunun uyanmasına etki eder. Tecrübe gösteriyor ki, milletin kurtuluşu için yapılan her mücadele onda vatanseverlik duygusunu geliştirir ve onu içinde milliyet aleyhtarı unsurların tahrik ve hareketlerine karşı uyanık tutar. Barış zamanında tahammül edilen, hatta dikkat bile edilmeyen durumlar ve şahıslara karşı, millî heyecanın bir milleti iyice coşturduğu devirlerde açıkça muhalefet edilir, direnmeye geçilir ve bu çok defa onlara öldürücü darbeyi indirmiş olur. Meselâ, bir savaş patlak verdiği zaman, insanların duygu ve heyecanları had noktaya varınca, her tarafta casusların bulunabileceği korkusu duyulur, çok defa, haksız bile olsa bu yüzden işkenceler yapılır. Oysa asıl casusluk uzun barış yıllarında yapılır ama, tabiî sebeplerle de olsa, kamuoyu o zaman buna pek dikkat etmez.

Kasım olaylarının yüzeye çıkardığı devlet parazitlerinin hassas iç-

güdüsü, başarılı bir ittifaklar politikasının, zulme karşı derhal bir halk ayaklanmasına yol açacağını hissetti; millî duyularla alevlenen bu ayaklanmanın, cinayetlerine ve varlıklarına bir son vereceğini anladı.

1918'den beri hükûmette en önemli mevkileri işgal edenlerin neden dış politikada kabiliyetsizlik gösterdikleri ve devlet işlerinin sistemli bir şekilde Alman milletinin menfaatlerine aykırı olarak idare edilişinin sebepleri şimdi anlaşılıyor. ilk bakışta tesadüf gibi görülen şeylerin, yakından incelenince, 1918 ihtilalinin açıkça tuttuğu yolda yeni ve mantıkî bir ilerleme olduğu görülür.

Burada devlet işlerinden sorumlu idarecilerle (daha doğrusu sorumlu olmaları gereken idarecilerle) bizim parlamenter sözde politikacıların çoğunluğu arasında ve sabrı budalalık derecesine varan milletimizin sürü halindeki büyük kalabalığı arasında bir ayırım yapmak gerekir.

Birinciler ne istediklerini biliyorlar. İkinciler, gerek birincilerin plânına vakıf oldukları ve uydukları için, gerekse tehlikesini sezdikleri ve karşı koymaya cesaret edemedikleri için, korkaklıkları yüzünden onlarla beraber yürüyorlar. Sonuncular ise bir şey anlamadıkları ve aptallıkları yüzünden onlara boyun eğiyorlar.

Alman işçilerinin nasyonal-sosyalst partisi, iyi tanınmayan küçük bir topluluk halinde kaldıkça, üyelerinin çoğu için dış politika meseleleri ancak ikinci derecede bir önem kazanırdı. Çünkü bizim hareketimiz, bir ülkenin yabancı ülkelerle ilişki serbestliğini gökten inmiş bir nimet veya toprak kuvvetinden ileri gelen bir durum olarak kabul etmez, kendi kuvvetinin gelişmesinin bir sonucu, bir meyvesi olarak kabul eder. Daima bu temel prensipten hareket ettik ve edeceğiz. Çöküşümüzün sebeplerini ortadan kaldırmak, bizi yıkıma götürenleri yok etmek; işte yalnız bu amaç bizi bağımsızlığımız için yabancılarla da savaşa mecbur eder.

Şimdi genç hareketimizin ilk zamanlarda, neden dış politika meselelerinden ziyade içerdeki reform plânlarını gerçekleştirmek için çalıştığı anlaşılıyor.

Fakat bu küçük ve önemsiz topluluklar büyüyünce ve sonunda ilk çerçevesini kırıp büyük bir toplum haline gelince, gelişen dış politika meseleleri karşısında da bir tutum almak zorunda kaldı. Felsefî sistemimizle çalışmayan, aksine bu görüşlerden çıkmış olan ana hatlarını çizmesi gerekmişti.

Milletimizin, yabancılarla ilişkilerimiz konusunda siyasî bir eğitim görmemiş olmasından dolayı, bütün idarecilere ve halk kitlelerine rehber olacak bir plânın ana hatlarını çizmek ve bunu sunmak, genç hareketimi-

ze düşen bir görev idi. Dış politika konusunda yapılan hazırlıkların, alınan tedbirlerin tatbike konması, milletimize bağımsızlığını, Reich'a hükümranlığını kazandırması için, yapılacak ilk işlerden biri idi.

Bu meseleyi incelediğimiz zaman daima göz önünde bulundurmamız gereken temel prensip şudur. Dış politika hedefe ulaşmak için bir araçtan başka bir şey değildir ve bu hedef münhasıran millet yararına çalışmaktır. Her dış politika meselesi ancak şu açıdan mütalâa edilebilir. Filân çözüm ‚sekli, bugün ya da yarın milletimiz için faydalı mı olacaktır, yoksa zararlı mı?

İşte, bu meselelerden biri incelendiği zaman peşinen hesaba alınacak ve üzerinde durulacak tek fikir budur. Bunun dışında her çeşit siyasî parti, din, insanlık kısaca ne olursa olsun bütün diğer telakkiler, bertaraf edilmelidir.

Savaştan önce Almanya'nın dış politikasında güdülen amaç, milletin, millet çocuklarının beslenmesini sağlamak, bu maksatla yolları hazırlamak ve gerekli desteği bulmak, kuvveti tamamlamak için ittifaklar yapmak.

Bugün güdülen amaç yine aynıdır, fakat şu farkla; Savaştan önce, Alman milletinin muhafazasına, bağımsız ve kuvvetli bir devletin gücüne güvenilerek çalışılıyordu, bugün ise yapılacak iş millete hür ve kuvvetli bir devleti yeniden kazandırmaktır. Böyle bir devletin yeniden doğması, daha sonra milletimizi beslemek, korumak ve geliştirmek için tesirli bir dış politika takip edebilmek için ilk şarttır.

Başka bir deyimle; Almanya'nın bugün takip etmek zorunda olduğu dış politika, Alman milletini bir gün bağımsızlığa ulaştıracak yolların hazırlanması olmalıdır

Bunun için de şu temel prensibi gözden kaçırmaması gerekir. Bir milletin bağımsızlığını tekrar kazanması için, devlet topraklarının bir bütün teşkil etmesi şart değildir. Bu devlet ve bu millete ait hür ve bağımsız küçücük bir toprak parçası bulunması, ne kadar küçük olursa olsun bu hür ve bağımsız toprak parçasının, bütün milletin yalnız manevî birliğinin korunduğu yer olmakla kalmayıp, hürriyeti silâh zoru ile elde etmek için mücadele hazırlığının yapıldığı bir yer olması yeterlidir.

Yüz milyon nüfuslu bir milletin devlet bütünlüğü bozulmasın diye esaret boyunduruğuna tahammül etmesi, bir kısım toprağının hür ve bağımsız kalmış fakat bütünden ayrılmış olmasından çok daha kötüdür. Fakat, hür ve bağımsız kalan kısım, hiç bıkmadan, bütün milletin ruh ve kültür bakımından birbirinden ayrılmaz olduğunu ilân etmesi, aynı zamanda,

henüz hür olmayan kısımları hür olan bölge ile birleştirmek için onu silâh kullanmaya hazırlaması, bunun için bütün tedbirleri alması şartıyla.

Ayrıca şu konuyu da düşünmelidir. Bir devletin ve milletin kaybedilen topraklarını yeniden ele geçirmesi söz konusu olduğu zaman, anavatanın önce siyasî güç ve bağımsızlığını kazanması lâzımdır. Böyle durumda, kaybedilen toprakların menfaatleri tek önemli Şey için hiç acımadan feda edilmelidir. En önemli olan şey, ana toprağın hürriyetini tekrar kazanmasıdır. Çünkü bir milletin parçalarını veya bir Reich'ın eyaletlerini hürriyete kavuşturacak olan şey, zulüm altında olanların dilekleri veya milliyetçilerin protestoları değil, az çok bağımsız olarak kalanların, evvelce vatanın bütünlüğü içinde olanların kuvvet kullanmalarıdır.

İşte bundan dolayı, kaybedilen toprakları yeniden ele geçirmek için yerine getirilecek ilk şart, hummalı bir çalışma ile, devletten kalan şeylere daha büyük kuvvet, daha büyük canlılık vermektir. Bu suretle, devletin yeniden elde ettiği kudretle vakti gelince bütün milletin kurtuluşu ve birleşmesini temin için gönüllerde uyuyan arzuyu uyandırmak, sarsılmaz bir azimle işe koyulmaktır. şu halde, tek önemli olan şey için, ayrılmış toprakların menfaatlerini geçici bir zaman için feda etmek gerekmektedir. Önemli şey, devletten kalan kısma, galip düşmanların iradelerini kıracak, birleşmeye razı edecek bir siyasî güç kazandırmaktır. Çünkü işgal ve zulüm altındaki toprakların anavatana katılması ateşli protestolarla olmaz, ancak kılıcın indirdiği zafer darbeleriyle olur.

Hükûmetin iç politikadaki görevi ise kılıç döven demircinin güven altında çalışmasını ve silah arkadaşlarının toplanmasını temin etmektir.

Bu eserin birinci kısmında savaştan önce yürütülen ittifaklar politikasının yetersizligini anlattım. Milletimizin bekasını ve beslenmesini temin etmek için dört yol vardı ve en tesirsiz olan dördüncü yol tereih edilmişti. Avrupa'da akıllı bir "toprak politikası" güdüleceği yerde, bir koloni ve ticaret politikası güdülüyordu. Bu politika da pek beceriksizdi ve bu suretle silâh kullanmadan maksadını anlatabileceğini sanmak hata idi. Bütün sandalyelerin üzerine oturmak için girişilen bu hareketinin sonucunu görmek kolaydı. Sandalyelerin üzerine değil, yan tarafa oturuldu ve Birinci Dünya Savaşı, Reich'ın beceriksiz dış politikası yüzünden altına girdiği borçların bir faturası oldu ve bunu ödemek zorunda kaldı.

Daha o zamandan tutulacak en doğru yol üçüncü oldu. Avrupa'da

yeni arazi elde ederek, Reich'ın kıta üzerindeki kudretini takviye etmek. Bu suretle, daha sonra koloniler elde ederek genişlemesi de imkân dahiline girecekti. Böyle bir politika takip edebilmek için İngiltere ile ittifak kurması, ya da, kültürel sahalara yapılacak masrafları ikinci plâna bırakarak, bütün kaynaklarını, kırk elli yıl, yalnız askerî gücünü arttırmaya tahsis etmesi gerekiyordu. Bu sorumluluğu pek âlâ üzerine alabilirdi. Bir milletin kültür bakımından önemi hemen hemen her zaman siyasî bağımsızlığı ile kazanılır. Demek ki, kültürel önemi olabilmesi, bunun doğabilmesi için siyasî bağımsızlık şarttır. Onun için, bir milletin siyasî hürriyetini sağlamak söz konusu olunca, hiçbir fedakarlık çok görülmemelidir. Askerî gücü arttırmak maksadıyla kültürel masraflardan yapılacak kısıntı, daha sonra emniyet içinde temin ve telâfi edilebilir. Şöyle de diyebiliriz. Bir devlet bütün çabalarını bağımsızlığını korumak için teksif ederse ve bağımsızlığını kazanırsa, bir rahatlığa kavuşur, bir çeşit yeni denge kurulur ve bu suretle, o güne kadar ihmal edilmiş olan milletin kültürel kabiliyetleri açılır ve şaşırtıcı bir gelişme olur. Perikles asrındaki çiçeklenme ve ilerleme, İran'a karşı yapılan savaşların ıstıraplarından sonra olmuştur. Ve Roma Cumhuriyeti Kartaca savaşlarının verdiği endişelerden kurulduktan sonra kendini yüksek bir medeniyetin kültürünü meydana getirme işine vermiştir.

Daha sonra devletin bekasını temin edecek olan bir silâhlanma devrini hazırlama işi, elbette parlamento çoğunluğundan beklenemezdi. Parlamenter ahmaklar, bu iş için milletin bütün diğer menfaatlerini seferber edecek, acımadan feda edebilmek için gerekli ruh ve azme sahip değildiler. Bunu yapabilecek olan atamız Büyük Frederik idi. Fakat Yahudilerin istismar ettiği demokratik parlamentarizmin babaları bunu yapamazlar.

Savaştan önceki devirde, Avrupa'da yeni arazi elde edilmesine imkân verecek askerî hazırlık işte bu yüzden pek zayıf olmuştu, onun için makul bir şekilde seçilmiş bir müttefikin yardımından vazgeçilemezdi.

Sistemli bir şekilde savaşa hazırlanmak zahmetine katlanmak istemedikleri için, Avrupa'da toprak elde etmekten vazgeçilmiş, bir koloni ve ticaret politikası gütmek suretiyle de Rusya'ya dayanmadan İngiltere ile yapılması mümkün bir ittifak feda edilmiştir. Yanlış adımlar atıla atıla dünya savaşına ulaşılmış ve Almanya bu savaşa, bir irsî musibet olan Habsburg'lar müstesna, herkes tarafından terk edilmiş olarak girdi.

Bizim bugünkü dış politikamızı nitelemek için onun görünür

veya anlaşılır bir hareket hattı olmadığını söylemek lâzımdır. Savaştan önce yanlış olarak dördüncü yol tutulmuş, bunda çok az bir ilerleme kaydedilmiştir, fakat ihtilâlden bu yana tutulan yolun hangisi olduğunu en tecrübeli gözler bile göremez, keşfedemez. Savaştan önceki durumdan daha da fazla olarak makul sistem noksanlığı var. Onlar, milletimizin son kalkınma imkânını da elinden almak için girişilen hareketlere makul sistem diyorlar.

Bugünkü Avrupa milletlerinin durumunu kuvvetleri bakımından soğukkanlılıkla inceleyecek olursak şu sonuca varırız. Üç yüz yıldan beri bizim kıtamızın tarihine, İngiltere'nin siyasî emelleri hakim olmuştur. Avrupa'nın muhtelif devletlerini birbirine karşı çıkarmak suretiyle İngiltere kendi arkasını emniyete alıyor ve emniyet içinde İngiliz demokrasisi tarafından takip edilen dünya politikasındaki hedeflerine ulaşıyordu.

Almanya'da ancak Prusya ordusunun ananeleriyle mukayese edilebilen İngiliz diplomasisinin ananevi temayülü, Kraliçe Elizabeth devrinden beri, sistemli bir şekilde şu tek amaca yönelmişti. Kıtada bir devletin öbür büyük devletlerin seviyesini aşmasına, her çareye baş vurarak engel olmak. Büyük bir devlet öteki büyük devletlerden daha üstün bir duruma gelirse, silâh zoru ile bu üstünlüğü kırmak. Böyle durumlarda İngiltere'nin baş vurduğu kuvvetler yapılacak işe göre değişiyordu. Fakat maksat ve bu maksada ulaşmak için verilen karar ve azim hiç değişmiyordu. Evet, İngiltere'nin durumu zamanına göre ne kadar güçleşirse, Britanya İmparatorluğu hükûmeti de bunu kurtarmak için o kadar plânlı hareket ediyor, Avrupa'nın muhtelif devletlerini birbirine düşürerek zayıflatıyor, felce uğratıyordu. Kuzey Amerika'daki İngiliz kolonileri anavatandan ayrıldıkları zaman, ana vatan, yani İngiltere, Avrupa tarafından gelecek tehlikeleri bertaraf etmek için, Avrupa tarafından gerisini emniyete alabilmek için, gayretlerini bir misli arttırdı. Önce büyük deniz devletleri olan Hollanda ve İspanya'yı ezdi, sonra bütün gücü ile Fransa'nın hakimiyet kurma emellerine karşı çıktı ve buna, 1. Napolyon'un düşmesi ve böylece İngiltere'ye zararlı olacak askerî bir hegemonyanın kurulma tehlikesi ortadan kalkıncaya kadar devam etti.

Britanya politikasının Almanya'ya tesiri yavaş olmuştur, çünkü, hem Almanya millî birliğini tam kuramadığı için İngiltere'ye bir tehlike teşkil etmiyordu, hem de,İngiltere'nin o zamana kadar takip ettiği politikadan dolayı ısrarlı bir propaganda ile İngiliz kamuoyu belli bir hedefe yöneltilmişti, başka bir hedefe yönelmesi ancak zamanla ve yavaş yavaş olabilirdi. Devlet adamının soğuk hesabında bazen amaca ulaşmak için

duyulara da yer verilir. Duygu, harekete geçmek icap ettiği zaman kuvvetli bir motordur ve zamanın aşındırmasına daha iyi mukavemet eder. Devlet adamı, plânlarından birini gerçekleştirdikten sonra, fikrî faaliyetini başka projeleri gerçekleştirme işine çevirir, fakat kitlenin lidere ait bu yeni görüşleri benimsemesi, hislerinin uyanması için ağır ağır propaganda çalışması yapmak gerekir.

İngiltere yeni mevziini 1870-1871 yıllarından itibaren tespit etmiş bulunuyordu. Ekonomik bakımdan Amerika'nın büyük bir önem kazanması, Rusya'nın nüfuz ve kudretini arttırmak için faaliyete geçmesiyle ve bunun İngiltere'de bile müspet karşılanması yüzünden, İngiliz politikasının sarsıntı ve dalgalanma geçirdiği zamanlar oldu. Fakat maalesef Almanya bundan faydalanmasını bilemedi.

İngiltere, Almanya'yı ticarî bakımdan, ticaretinden dolayı dünya politikası bakımından, muazzam endüstrisi bakımından, büyük bir tehlike olarak göımeye başlamıştı. Bu sahalarda iki devletin kuvvetleri birbirine denk bir hale gelmiş bulunuyordu. Dünyayı "barışçı ekonomik" yollardan fethetmek politikası bizi idare edenlerin gözünde, son derece makul ve doğru idi, fakat İngiliz politikası derhal buna karşı çıkmak için teşkilâtlandı. Bu mukavemet, çok ince düşünülmüş geniş ölçüde bir hücuma geçme şeklinde tezahür etti. Hedefi şüpheli bir dünya barışı değil, Britanya'nın dünya hegemonyasını sağlamlaştırmak olan bir politika anlayışına pek uygun düşen bir hareket idi bu. İngiltere, askerî bakımdan emniyet veren bütün devletlerle müttefik oldu. Çünkü geleneksel tedbirliliği ile muarızlarının kuvvetini anlıyor ve kendisi de o sıralardaki zayıflığını biliyordu. Dikkatsiz ve endişesiz hareket etmiş olmakla suçlanamaz. Çünkü bu kadar geniş' bir savaş hazırlığı kahramanlık açısından değil, faydalılık açısından değerlendirilir. Diplomasi öyle yürütülmelidir ki, bir millet, kahramanlığından dolayı mahvolmaya sürüklenmesin. Diplomasi bu kahramanlığın muhafazası için çalışmalıdır. Bu sonucu elde etmek için de her araç uygundur ve her araca baş vurmamak, affedilmez bir ihmal, en büyük suç olarak anlaşılmalıdır.

Bütün dünyaya yayılmakta olan Cermen hegemonyası korkusundan İngiliz politikasını kurtaran, Alman ihtilâli olmuştur. İngiltere'nin, Avrupa haritasından tamamen silinen bir Almanya'dan artık korkusu kalmamıştı. Aksine, Kasım 1918 günlerinde meydana gelen korkunç yıkım, İngiliz diplomasisini evvelce mümkün görmedigi yeni bir durumla karşı karşıya getirmişti.

Britanya imparatorlugu tam dört buçuk yıl, bir kıta devletinin

sözde üstünlüğünü yıkmak için savaşmıştı. Meydana gelen çöküntü bu devleti dünya yüzünden kaldıracak gibi görünüyordu. Almanya, en iptidaî beka içgüdüsünden bile o derece yoksun görünüyordu ki, yirmi dört saat içinde meydana gelen olaylar, Avrupa'daki dengeyi alt üst edecek durumdaydı. Almanya yıkılmştı ve Fransa kara Avrupasının birinci devleti oluyordu.

Savaş sırasında girişilen yoğun bir propaganda İngiliz milletine tutunma gücü vermiş, Almanya'dan onu ölçüsüz derecede nefret ettirmiş, iptidaî içgüdülerini, ihtiraslarını uyandırmıştı. İşte bu durum şimdi İngiliz devlet adamlarının kararlarında kurşun gibi bir ağırlık, bir güçlük doğuruyordu. İngiltere savaştan beklediği sonuca ulaşmıştı, çünkü artık Almanya kolonial, ekonomik ve ticarî bir politika uygulanamazdı. Amaç bu idi ve bu amacı aşan her şey İngiliz menfaatlerine aykırı idi. Büyük bir devlet olan AImanya'nın kara Avrupasından silinmesi ancak İngiltere'nin düşmanları için faydalı olurdu. Bununla beraber İngiltere, Kasım 1918 günlerinde ve 1919 yazına kadar, cephe değiştirme işine girişmedi. Çünkü kitlenin duygularına öyle hitap etmişti ki, böyle bir ısrar o zamana kadar onun tarihinde görülmüş değildi. Cephe değiştirmesi hem halkın bu ruh haleti bakımından, hem de askerî kuvvet dengesizliği bakımından mümkün değildi. Fransa barış görüşmelerinin sevk ve idaresine kendini vermişti ve müttefiklerine kendi kanununu empoze edebilirdi. Bu uzlaşma ve pazarlık aylarında durumu degiştirebilecek tek devlet Almanya'nın kendisi idi, fakat o da iç harbin eşiğinde ve pençesinde bulunuyor, sözde devlet adamlarının ağzından, empoze edilecek her şeyi kabul etmeye hazır olduğunu bildiriyordu.

Uluslararası ilişkilerde, bir millet, beka içgüdüsünü yitirerek aktif bir müttefik olmaktan çıkarsa, o, esir milletler arasına düşer ve memleketi kolonilerin akıbetine uğrar. Fransa devletinin nüfuz ve kudretinin daha fazla artmasını önlemek için İngiltere ancak bir şekilde hareket edebilecek durumdaydı. Fransa'nın haydutluklarında onunla işbirliği yapmak. Gerçekte İngiltere savaş edecek asıl hedefine ulaşmış değildi. Savaş, kara Avrupasında kuvvet dengesini tehdit eden tehlikeyi kaldırmamış, hakimiyetin bir tek devlete geçmesi ile tehlike daha da büyümüştü.

1914 yılında Almanya askerî bakımdan iki devlet arasında sıkışıp kalmış bir durumdaydı. Bunlardan biri ile denk kuvvetlere sahipti ama ötekisinin kuvvetleri üstündü. Buna bir de İngiliz donanmasının üstün-

lüğünü ilâve etmek lâzım. Almanya'nın aşırı derecede büyümesini önlemek için Fransa ile Rusya yeterli idi. Reich'ın askerî bakımdan büyümesine coğrafi durumu da engel oluyor ve bir garanti teşkil ediyordu. Kıyıların görünüşü ise İngiltere'ye karşı bir savaş için hiç müsait değildi. Deniz bölgesi az ve dar, buna mukabil kara sınırları açık ve genişti.

Fransa'nın bugünkü durumu çok farklıdır. Askerî bakımdan kara Avrupasında denge olmayan, birinci derecede kuvvetli bir devlet. Güneyi, İtalya ve İspanya'ya karşı emniyete alınmış durumda. Bizim güçsüz durumumuzdan dolayı da Almanya tarafından bir tehlike arz etmiyor. Kıyılarının geniş bir kısmında ve Britanya İmparatorluğu'nun hayatî merkezlerinin karşısında kamp kurmuş vaziyette. Bu hayatî merkezler uçaklara ve uzun menzilli toplara hedef teşkil etmekle kalmıyor, İngiliz deniz ticaret yolları da denizaltı hücumlarına karşı korunaksız bulunuyor. Geniş Atlantik kıyılarından, Fransa'nın Avrupa ve Afrika'da elinde bulunan Akdeniz kıyılarından hareket edilerek yapılacak bir denizaltı savaşında, İngiltere için pek feci sonuçlar getirebilir.

İngiltere, Almanya'nın genişlemesini önlemek için giriştiği savaşın meyvesini, siyasî bakımdan, Fransa'nın kıta üzerinde hakimiyet kurması şeklinde alıyordu. Askeri bakımdan elde edilen sonuçlar ise söyle idi. İngiltere Fransa'yı karada birinci devlet haline getirmişti. Birleşik Amerika'yı da denizlerde kendisine denk bir devlet olarak kabul etmek zorunda kalmıştı. Ekonomik açıdan da zararlıydı, çünkü müttefiklerine çok önemli menfaat elde ettiği bazı toprak parçalarını terk etmişti.

İngiltere'nin geleneksel politikası muayyen bir ölçüde Avrupa'yı Balkanlaştırmak hedefini güder, Fransa ise Almanya'yı Balkanlaştırmak ister. İngiltere'nin her zaman güdeceği hedef, kıta Avrupasında herhangi bir devletin, dünya politikasında büyük rol oynayacak kadar kuvvetlenmesini önlemektir. Bunun için Avrupa devletleri arasında bir denge olncasını arzu eder. Çünkü İngiltere'nin dünya hegemonyası için başlıca şartlarından biri budur. Fransa'nın her zaman güdeceği hedef ise, Almanya'nın mütecanis, birleşmiş bir devlet olmasını önlemektir: Küçük Alman devletlerini birbirlerine denk kuvvetler halinde, merkezî bir otoriteye bağlı olmadan tutmak ve Rhin Nehri'nin sol yakasını işgal etmektir. Bu şartlar onun Avrupa hakimiyetini temin edecek şartlardır.

Fransız diplomasisinin son hedefi İngiliz diplomasisinin temel anlayışına karşı daima cephe almaktır. Yukarıda açıkladığımız durumlar göz önünde tutularak bugünkü Almanya'nın ittifak kurma imkânları in-

celenince, yapabileceğimiz şeyin İngiltere'ye yaklaşmak olduğunu çabuk anlarız. İngiltere tarafından takip edilen harp politikasının Almanya için pek kötü olduğu ve öyle olmakta devam ettiği bir gerçek ise de, bugünkü İngiltere'nin Almanya'nın yok edilmesinden hiçbir faydası olmayacağı da bir gerçektir. Aksine, İngiliz diplomasisinin hedefi, seneler geçtikçe, Fransa'nın aşırı emperyalizm emellerini frenlemek olacaktır. Fakat bir ittifak, geçmiş kırgınlıkları sürdürmekle olmaz. İttifak ancak tarihin verdiği derslerden istifade edildiği zaman faydalı ve verimlidir. Tecrübe bize öğretmiş olmalıdır ki, negatif hedeflere götüren ittifaklar, doğuştan zayıf olan ittifaklardır. İki milletin kaderleri, ancak ortak başarı, ortak fetihler temini hedef alınmışsa, kısacası her birinin kudretini arttıracak bir sonuca varılacaksa, birbirlerine sımsıkı bağlı olabilir.

Dış politika konusunda milletimizin tecrübesizliği en açık şekilde günlük gazete haberlerinde belli oluyor. Bu haberler şu veya bu yabancı devlet adamının Almanya'ya sempatisi olduğunu söyler, böyle olduğu için de o devletlerle olan münasebetlerde bizim menfaatimize uygun bir politika görüldüğüne inanılır, o adamların takındığı tavırlar bunun garantisi olarak görülür. Bu şekilde düşünmek büyük aptallıktır. Bu, bugünkü küçük Alman burjuvasının politikadan bahsettiği zaman yaptığı görülmemiş aptallığı devam ettirmektir. "Almansever" (cermanofil) bir İngiliz, Amerikan veya İtalyan devlet adamı yoktur. Her İngiliz devlet adamı evvelâ bir İngiliz'dir. Amerikan devlet adamı evvelâ Amerikalıdır. İtalyan severliğe aykırı bir politika güdecek bir İtalyan devlet adamı da düşünülemez. Şu halde, filân ve falan milletin devlet adamları "Almansever" diye onlarla bir ittifak kurulmasını isteyen kimse, ya bir eşektir, ya da yalancı. İki milletin kaderini birbirine bağlamak için gereken şart, karşılıklı saygı veya sempati değildir, bu ittifakla elde edilecek karşılıklı menfaatlerin olmasıdır. Meselâ bir İngiliz devlet adamı, daima İngiliz lehine bir politika güder, asla Alman lehine hareket etmez, fakat İngiliz lehine yürütülen bu politikadan sağlanan menfaatler, apayrı sebeplerle, Alman menfaatleriyle de uyuşabilir. Tabiî bu ancak muayyen bir ölçüde olur, durumun bir gün tamamen tersine dönmesi mümkündür. Fakat bir devlet adamının sanatı, belli bir devirde, lüzumlu bir operasyonu gerçekleştirmek icap edince, kendi menfaatlerini savunmak için aynı araçları kullanacak müttefikler bulmaktır.

Bugün için bu prensibin tatbiki, şu sorulara verilecek cevaplardan çıkarılmalıdır: Almanya'nın saf dışı edilerek, Fransa'nın kıta

üzerinde iktisadî ve askeri bakımdan karşı gelinmez bir hakimiyet kurmasında büyük menfaati olmayacak devletler hangileridir? Kendi yaşama tarzları ve geleneksel politikaları olan hangi devletler Fransa'nın böyle bir hakimiyet kurmasından gelecekleri için endişe duyarlar?

Şu konuyu açıkça belirtmek ve dikkate almak lâzımdır. Alman milletinin en amansız düşmanı Fransa'dır ve hep Fransa olacaktır. Fransa'yı kimlerin idare ettiği önemli değildir. Çünkü ister Burbon'lar, Jakoben'ler, Napolyon'lar olsun, ister demokrat burjuvalar, ruhbanlar cumhuriyeti veya kızıl Bolşevikler olsun, dış politikadaki nihaî hedefleri daima Rhin sınırını ele geçirmek, Fransa'nın bu nehre sahip olmasını gerçekleştirmek, pozisyonunu sağlamlaştırmak olacaktır. Bunun için de bütün gücü ile Almanya'nın bölünmüş, parçalanmış olarak kalmasına gayret edecektir.

İngiltere, Almanya'nın dünyaya hakim büyük devletlerden biri olmasını istemez, fakat Fransa da Almanya isimli bir devlet bulunmasını istemez. Bu ikisi arasında fark büyüktür. Fakat biz bugün dünyaya hakim büyük devletlerden biri olmak için mücadele etmiyoruz. Biz, vatanımızı korumak, milli birliğimizi muhafaza ve çocuklarımızın ekmeğini temin etmek için mücadele ediyoruz. Bu durumu göz önünde bulundurarak, Avrupa'da bize hangi devletlerin müttefik olabileceğini araştırırsak yalnız iki devlet görürüz. İngiltere ve İtalya. İngiltere, yumruğu sıkılmış, öteki Avrupa ülkelerinin püskürtemeyeceği bir Fransa görmek istemez. Çünkü böyle bir Fransa, bir gün İngiltere'nin çıkarları ile çatışan bir politika takip edebilecektir. Batı Avrupa'nın zengin demir ve kömür madenleri Fransa'nın eline geçerse bir gün dünya ekonomisinde de İngiltere'ye karşı çıkacak ve tehlikeli olacaktır. İngiltere bunu da istemez.

Öteki Avrupa ülkelerinin parçalanması sayesinde, çok emin bir durumda bulunan Fransa, kıta politikasında hakim olacak, Fransız diplomasisinin geleceği olan dünya politikasını yönetmek ihtirasını daha çok duyacak ve buna çalışacaktır. Pek tabiî İngiltere bunu da istemez. Çünkü o zaman eski Zeppelin bombalarının miktarı her gece artacaktır. Fransa'nın askerî üstünlüğü, Büyük Britanya'nın dünya imparatorluğu üzerinde ağırlığını duyurmaya başlayacaktır.

Fransa'nın Avrupa'daki üstünlüğünün artmasını İtalya da istemez. İtalya'nın geleceği, Akdeniz havzasında gruplaşan unsurlara ait topraklardaki gelişmesine bağlıdır. İtalya'yı harbe sürükleyen şey elbette Fransa'nın büyümesine hizmet etmek değildir, Adriatik'teki rakibine öldürücü bir darbe indirmektir. Kıta üzerinde Fransız hakimiyetinin

artması, İtalya'nın gelecekte mutlaka karşılaşacağı bir engel idi. Onun için iki millet arasındaki ırk akrabalığının her türlü düşmanlığı yok edebileceğini sanmak hatadır.

Avrupa'daki durumun soğukkanlılıkla ve realist bir açıdan incelenilmesi şunu gösteriyor. Alman milletinin bekası İngiltere ve İtalya'nın tabiî menfaatlerine zararlı değildir yahut en az zararlıdır. Hatta onlann bu çıkarları, bir dereceye kadar Alman milletinin bekası ile uyuşmakta, teminat altına alınmaktadır. Bu ittifakların mümkün olduğunu düşünürken, üç faktörü gözden uzak tutmamak gerekir. Bu üç faktörden birincisi bizimle ilgili, ötekiler de söz konusu olan devletlerle. Bugünkü Almanya ile, prensip olarak, bir ittifak yapılabilir mi? Bir saldırı plânını gerçekleştirmek için, ittifaktan yardım uman bir devlet, yıllardan beri hükûmetleri acınacak bir kabiliyetsizlik gösteren bir devletle, korkaklığından dolayı barışçı politika güden, milletinin çoğunluğu demokratik ve Marksist doktrinlerle körleştirilen, bu suretle kendi milletine, kendi memleketine ihanet eden bir devletle ittifak kurabilir mi? Kendini savunmaya ne cesareti, ne arzusu olan bir devletle, bir gün ortak menfaatler için ortak bir cephe kurmak ve savaşmak maksadıyla bir ittifak kurmaktan avantaj umacak bir devlet bulunabilir mi? Bir ittifak anlaşmasını eski başarısız Üçlü İttifak'ta olduğu gibi ağır bir çöküşün garantisi olarak görmeyen, görmemesi gereken herhangi bir devlet, en belirli özelliği yabancıya karşı kölelik ve sürüngenlik olan içeride ise millî değer ve faziletleri utanç verici hale getirmeye ve boğmaya çalışan bir devletle, iyi ve kötü günlerde beraber olmak için ittifak kurar mı? İdaresizliği yüzünden büyük denecek bir şeyi kalmayan bir devletle, vatandaşlarının övüneceği hiçbir şey yapmayan, saygı görmeyen ve yabancıların takdirini kazanamayan hükûmetlerle, herhangi bir devlet ittifak kurmak ister mi?

Hayır! Şöhretine önem veren ve bir ittifakta ganimet oburu parlamenterlere iane vermekten de başka bir şey gören bir devlet, bugünkü Almanya ile ittifak yapmayacaktır, yapamaz. Bizim ittifak yapmaktan âciz oluşumuz haydut düşmanlarımızın kendi aralarında dayanışmalarının tek sebebidir.

Almanya kendini ancak birkaç parlamenterin hararetli protestosu ile savunduğu, başka hiç kimsenin savunmamız için mücadele etmediği ve Allah cesaret göstermeyen milletleri, fedakârlık yapmayanları kurtarmadığı için, bizim tamamen yok oluşumuzda hiçbir menfaatleri olmayan milletler bile, Fransız'ların yağmacı saldırılarına katılıyorlar ve Fransa kuvvetlerini arttırmaya devam ediyor. İkinci konu şudur. Bugüne kadar

bize düşman olan ülkelerin bize karşı tutum değiştirmelerinin çok güç olduğunu da kabul etmek lâzımdır. Çünkü aleyhimizde yapılan propagandalar kitlelere iyice etki etmiştir. Bir milleti senelerce "Hunlar", "Haydutların Vandalları" olarak tanıttıktan sonra, birdenbire bunun aksini söylemek ve bu eski düşmanı yarınki müttefik olarak takdim etmek kolay ve mümkün değildir.

Dikkat edilmesi gereken üçüncü bir konu vardır ki, geleceğin Avrupasında kurulacak ittifaklar için bunun önemi büyüktür. Almanya'nın bugünkü güçsüzlük ve âcz içindeki durumunun devam etmesi İngiliz politikası için pek az önem taşıyorsa, enternasyonal Yahudi maliyesi için, aksine, pek büyük bir önem taşımaktadır. Resmî lngiliz politikası ya da daha iyi ifadesiyle geleneksel İngiliz politikasıyla, tamamen Yahudi nüfuzu altında olan borsa devletlerinin takip ettikleri politika birbirine zıttır. İngiltere'nin dış politikası ile ilgili meselelerinde bunların ve İngiltere'nin birbirinden farklı ve zıt vaziyet almaları bunu göstermektedir. Yahudi maliyesi, İngiliz devletinin gerçek menfaatlerine aykırı olarak, Almanya'nın ekonomik bakımdan tamamen tahrip edilmesinden başka, siyasî bakımdan da tamamen esir olmasını ister. Gerçekten, Alman ekonomisinin enternasyonal hale getirilmesi, yani üretim güçlerinin dünya Yahudi maliyesinin eline geçmesi, ancak Bolşevikleştirilen bir devlette mümkün olur. Fakat, enternasyonal Yahudi sermayesi yararına mücadele eden Marksist sürülerin Alman millî devletinin bel kemiğini kırabilmesi için dıştan gelen bir dost yardımına ihtiyaçları vardır. Bunun için de, temellerinden sarsılan Reich'ın, enternasyonal Yahudi sermayesinin hizmetinde olan Bolşevik birliklerinin saldırılarına yenilinceye kadar, Fransa ordularının Alman devletine darbeler indirmesi gerekmektedir.

İşte bu suretle, Almanya'nın tam bir şekilde tahrip edilmesi için en çok çalışan Yahudi'dir. Bütün dünyada Almanya aleyhine basılan ne varsa hepsi Yahudi'ler tarafından yazılmıştır. Barış zamanında olduğu gibi savaş zamanında da, Yahudi borsasının ve Marksistlerin basını Almanya'ya karşı kini sistemli bir şekilde alevlendirmişlerdir ve buna, devletlerin birer birer tarafsızlığı bırakıp ve milletlerin gerçek menfaatlerini feda edip bizimle harp eden dünya koalisyonuna katılıncaya kadar devam etmişlerdir.

Yahudilerin muhakemesi bellidir. Almanya'nın Bolşevikleştirilmesi, yani Alman milliyetçilik şuurunun köklü olarak yok edilmesi, Alman üretim güçlerini enternasyonal Yahudi maliyesinin boyunduruğuna sokacaktır. Ve bu, Yahudilerin hayal ettiği dünya hakimiyetini gerçekleştirecek ya-

yılma hazırlığından başka bir şey değildir. Böylece, tarihte çok görüldüğü gibi, Almanya bu muazzam mücadelenin mihveri olacaktır. Eğer milletimiz ve devletimiz, kana susamış ve para hırsı gözünü bürümüş Yahudi zalimlerin kurbanı olursa, bu mikrop, bu ahtapot bütün dünyayı kollarına geçirecektir. Fakat Almanya bu ahtapotun kollarından kurtulursa bütün milletlerin bugün gibi hiçbir zaman maruz kalmadığı büyük tehlike dünyayı tehdit edemeyecektir.

Yahudiliğin yer altı çalışmalarıyla yalnız milletlerin Almanya'ya düşmanlıklarını devam ettirmekle kalmayıp, mümkün olduğu kadar bu düşmanlığı şiddetlendirme gayreti ne kadar şüphe götürmez ise, bu faaliyetin, zehirlediği milletlerin asıl menfaatleriyle pek az uyuştuğu da o derece şüphe götürmez bir gerçektir.

Genellikle Yahudi, propagandasının hedef aldığı milletlerde, sadece üzerinde durduğu milletin ruhuna ve zihnine en çok etki eden delil ve sebepleri, en çok başarı vaat eden ulakları ileri sürer ve bu işi onlara yaptırır. Kan bakımından çok karışık duruma gelen bizim milletimiz arasında Yahudi, kudret kazanmayı beklediği kavgayı yürütmek için, az çok kozmopolit fikirleri kullanır. Bu fikirler, barışçı ideolojiden mülhemdir, Yahudi'nin kafasından çıkmıştır, kısacası enternasyonal temayülü benimseyen fikirlerdir. Fransa'da, varlığını gördüğü ve kudretini çok iyi anladığı şovenizmi istismar eder. İngiltere'de ise ekonomik menfaatler ve dünya politikasındaki görüşler üzerine oynar. Kısacası, daima bir milletin özelliğini teşkil eden ruh âletinden yararlanır. Ancak bu çeşitli yollardan politika ve ekonomi üzerinde tam nüfuz sahibi olunca, propagandasındaki uyduruk delilleri bir yana bırakarak, gizli maksatlarını, ne istediğini, niçin mücadele ettiğini kısmen belli eder. Yıkım işine hızla başlar ve bütün devletleri birer birer harabeye çevirir. Bu harabeler üzerine ebedî Yahudi imparatorluğunun hakimiyeti kurulacaktır. İtalya'da olduğu gibi İngiltere'de de iyice kökleşmiş mükemmel bir politika görüşleriyle enternasyonal Yahudi maliyecilerinin projeleri arasındaki çatışma bazen gözden kaçan bir gerçektir. Bugün, temsilcileri Yahudiler olan borsacıların art niyetleriyle, şovenizmden mülhem bir politikanın istekleri arasında gizli bir uyuşma görünen tek ülke Fransa'dır. Almanya için muazzam bir tehlike teşkil eden konu da budur. İşte bu yüzden Fransa en korkulan düşmanımızdır ve öyle olmakta devam ediyor. Gittikçe zenciler seviyesine düşen bu millet, Yahudilere dünya hakimiyeti kurmaları için yardım etmekte, Avrupa'daki beyaz ırka büyük bir tehlike teşkil etmektedir. Çünkü Avru-

pa'nın göbeğinde, Rhin üzerinde, zenci akını ile meydana gelen zehirlenme ve bulaşma, milletimizin ezelî düşmanının sadık ve müfsit intikam susamışlığını da tatmin ediyor ve bu Yahudi'nin hesabına geliyor. Yahudi bunda, Avrupa kıtasının tam merkezinde, beyaz ırkı aşağı ırk kanı ile karıştırmak suretiyle, melezleştirme işinin başladığını, kendi hakimiyetinin kurulmakta olduğunu görüyor.

Yahudiler tarafından sistemli bir şekilde tahrik edilen intikam hırsı ile hareket eden Fransa'nın bugün Avrupa'da oynadığı rol beyaz ırkın mevcudiyetine karşı işlenen bir günahtır ve bir gün, beyaz ırka karşı insanlığın ezelî düşmanı tarafından işlenen günahı anlayacak bir neslin bütün intikamcıları bu millete karşı harekete geçeceklerdir.

Fransa'nın arz ettiği tehlike karşısında Almanya'ya düşen görev her türlü hissî telâkkileri ikinci plâna bırakarak, bizim gibi tehdit altında bulunan ve bu tehlikeden ıstırap çekmek istemeyen, Fransa'nın hakimiyet kurma amaçlarına seyirci kalmayacak olan devlete el uzatmaktır. Geleceği düşündüğümüz zaman, Avrupa'da Almanya'ya müttefik olabilecek yalnız iki devlet vardır: İngiltere ve İtalya. Bugün, Almanya'nın ihtilâlden bu yana nasıl bir politika takip ettiğini anlamak için gerilere doğru bir göz atacak olursak, hükûmetlerimizin devamlı şekilde beceriksizlik ve anlayışsızlık içinde olduklarını görür, başımızı ellerimizin arasına alıp uzun uzun düşünmekten başka bir şey yapamayız. Düşününce de ya ümitsizliğe kapılır, ya da, nefret ve kin duyarak böyle bir rejime karşı savaş açarız. İcraatlan öyle şuursuz da değildi. Düşünen her beyin için idraki mümkün görülmeyen şeyi biıim Kasım ayının o tek gözlü entelektüelleri yaptı. Tevazu içinde Fransa'nın lûtfunu elde etmeye çalıştılar. Evet! Bu son yıllarda, ıslahı kabil olmayan hayalperestlerin acınacak ahmaklıkları ile devamlı şekilde Fransızlarla iyi dost olmaya gayret ettiler, o "büyük millet"in önünde mütemadiyen eğiliyor, hain Fransız cellâdının her maharetinde, bir tutum değişikliğinin ilk belirtilerini derhal göreceklerini sanıyorlardı. Kulislerde bizim politikamızı yürütenler, bu yanlış ve saçma fikri tabiî paylaşmıyorlardı. Onlar için Fransa ile antant yapmak tesirli olacak her ittifak politikasını sabote etmenin bir yolu idi. Onlar Fransa'nın ve onun ardında olanların ne amaç güttüklerini çok iyi bilmekteydiler. Almanya'nın kaderini değiştirmenin mümkün olduğuna samimî olarak inanır görünmelerinin ve öyle hareketlerinin sebebi şu idi: Bu değişiklik olmadığı takdirde milletimizin başka bir yol tutacağı ihtimali.

İngiltere'yi taraftarlarımıza müstakbel bir müttefik olarak ka-

bul ettirmek şüphesiz bizim için çok zor olacaktır. Bizim Yahudi basın milletimizin İngiltere'ye karşı olan kinini körüklemeyi her zaman bilmiştir ve Yahudi'nin kurduğu ökseye kuş beyinli Almanlar takılmışlardır: Münasebetli münasebetsiz Alman deniz kudretinin rönesansından bahsetmişler, kolonilerimizin elimizden alınmasını protesto etmişler, bunların yeniden fethedilmesini istemişlerdir. Bütün bu sözleri bir malzeme olarak toplayan adi Yahudi, İngiltere'deki kendi cinsinden olan bayağılara gönderiyor, tesirli bir propagandayı bu malzeme ile besliyordu. Politikaya karışan kuş beyinli burjuvalarımız da, muğlak bir şekilde, Almanya'nın denizlerde kuvvetli olması için bugün mücadelenin zamanı ve imkânı olmadığını anlamaya başlamışlardı. Avrupa'daki durumumuzu kuvvetlendirmeden Alman milletinin kuvvetlerini bu hedefe yöneltmek savaştan önce de görülen bir çılgınlıktı. Bugün böyle bir proje, politikada cinayet sayılan pek çok ahmaklıklardan birini teşkil eder. Yahudilerin nasıl bir ustalıkla ipi ellerinde tuttuklarını ve milleti ikinci derecede meselelerle oyaladıklarını görmek bazen insana ümitsizlik veriyordu. Onlar da bir takım tezahürat ve protesto düzenlerken aynı anda Fransa, milletimizin vücudundan yeni et parçaları koparıyor, bağımsızlığımızın temellerini sistemli bir şekilde aşındırıyor, mayınlıyordu. O yıllarda Yahudi'nin ustaca diline doladığı, fısıldadığı ve at koşturduğu bir konudan özellikle bahsetmek isterim. Güney Tiroller meselesinden. Burada bu meseleye kıssaca temas ediyorum, konuya tekrar dönme hakkımı saklı tutuyorum. Çünkü kitlelerin unutkanlığına ve budalalığına güvenen bu yalancılar çetesinin hesabını görmek lâzım. Bunlar, sahte parlamenterlere vatanseverlik gösterisi yapma fırsatı veriyor, oysa başkasının malına saygı duymakta saksağan kadar bile değildirler.

1914'ten Kasım 1918'e kadar, Güney Tirol'ün kaderi tayin edilirken, bu bölgenin de azimli bir şekilde savunmasını yapan insanların arasında, yani orduda, ben de bulundum. O yıllarda gücümün yettiği kadar dövüştüm, Güney Tirol'ün kaybedilmemesi için değil, vatanın bu bölgeyi herhangi bir Alman şehri ile bir tutup muhafaza etmesi için.

O zaman bu mücadeleye katılmayanlar, parti politikası yapan âdi parlamenterler idi. Biz, Güney Tirol'ün de Alman milletinin elinde kalmasını sağlayacak şeyin yalnız zaferle bitecek bir savaş olduğu inancı ile dövüşürken, bu hainler şamata ile ve isyana dâvetle zaferi engellemekte idiler. Bu yüzden, savaşmakta olan Siegfried arkadan vuruldu ve mağlûp edildi. Güney Tirol'ün Almanya'nın elinde kalmasını sağlayacak olan şey, zarif parlamenterlerin Viyana'da, Hotel de Ville'de, Mü-

nih'te Feldherrnhalle'de söyledikleri körükleyici ve riya dolu nutukları değildi. Bunu ancak cephedeki taburlar temin edebilirdi. Savaş taburlarının bozulmasına sebep olanlar, öteki Alman topraklarına olduğu gibi Tirol'e de ihanet ettiler. Güney Tirol meselesinin protestolarla, beyannamelerle, derneklerin barışçı resmi geçitleriyle halledileceğini sananlar, rezil ve bayağı kişilerdir, ya da küçük Alman burjuvalarıdır. Kaybedilmiş topraklarımızı ne Allah'a yönelmiş dualarımızla, ne Birleşmiş Milletlere ümit bağlamakla elde edemeyeceğimizi bilmeliyiz. Ancak silâh kuvveti ile geri alabiliriz bu toprakları. Demek ki, bütün mesele, eline silâh alarak kaybedilmiş topraklara yeniden sahip olmak isteyenlerin kimler olduğunu bilmektedir. Bana gelince, bütün samimiyetimle ifade etmek isterim ki, parlamento gevezelerinden ve saray müşavirlerinden kurulacak bir hücum bölüğünün önünde, Güney Tirol'ün geri alınması için görev alacak cesarete sahibim. Pek hararetli bir protesto, bir tezahürat anında, birdenbire bir şarapnel patlamasının beni ne kadar memnun edeceğini şeytan bile biliyor. Öyle sanıyorum ki, bir tilkinin kümese girmesiyle tavukların çıkardığı gürültü ve deli gibi kaçışmaları, bu protestocuların kaçışlarından daha şaşkın ve hızlı olamaz.

Fakat bu meselede asıl nefret edilecek taraf, bu bayların, kullandıkları usulle bir sonuç elde edemeyeceklerini kendilerinin de bilmeleridir. Onlar bu fuar gösterilerinin ne kadar tesirsiz olduğunu çok iyi biliyorlar. Ama böyle hareket ediyorlar, çünkü bugün Güney Tirol konusunda gevezelik etmek, önceleri onu muhafaza için yapılan savaştan daha kolaydır. Herkes yapabileceğini yapıyor. O zaman biz kanımızı döktük, bugün onlar çenelerini işletiyorlar.

En hoş tarafı da, Viyana'lı saltanatçıların bugün Güney Tirol'ü istemek için tırnaklarını göstermeleridir. Oysa yedi yıl önce şanlı, şevketli hanedanları, yeminini bozarak ve en namussuz bayağılara yakışan bir ihanetle, dünya koalisyonuna, zaferlerinin mükâfatı olarak Güney Tirol'ü almalarında yardımcı olmuştu. O devirde bu çevreler hanedanın hain politikasını desteklediler. Güney Tirol konusunda duydukları endişe, bir balığın elma için duyduğu endişe kadardı! Tabiî bugün kaybedilen o toprak için mücadele etmek daha kolaydır, çünkü bu mücadele "fikir silâhı" ile yapılmaktadır. Ve yine, protesto toplantılarında nutuk çekmek, yazarların gazetelerde çıkan yazılarını gevelemek, sizin gönlünüzü dolduran asil kini uyandırmak, Ruhr'un işgali sırasında köprüleri uçurmaktan daha kolaydır.

Bu son yıllarda bazı çevrelerin Güney Tirol meselesini Alman-

İtalyan ilişkilerinin mihveri haline getirmekteki amaçları bellidir: Yahudilerin ve Habsburg taraftarlarının, Almanya'nın ittifaklar politikası gütmesini önlemekte menfaatleri var; çünkü bu suretle Almanya bir gün bağımsız bir vatan olabilir. Bu komedi Tirol sevgisi için oynanmıyor, ona bir faydası hatta zararı da yok. Bu komedinin oynanmasına sebep, Almanya'nın Italya ile ittifak kurma ihtimalinden korkmalarıdır: Bu çevrelerin bizi Tirol'e ihanet etmekle suçlamaları, hâdiseleri o şekilde göstermeye çalışmaları, onlara hakim olan yalan ve iftira zevklerini tatmin içindir. Bu baylara gerektiği kadar açıklıkla şunu söylemek lâzım: Tirol'e ihanet edenler öncelikle, bütün vücut azaları sağlam olduğu halde, 1914-1918 yıllarında, herhangi bir cephede vatan için çarpışmamış, hizmet görmemiş Almanlardır. İkinci olarak, o savaş yıllarında, milletin direnme gücünü arttırmayı, bu suretle savaşın devamını ve mücadeleyi sonuna kadar sürdürmeyi temin edecek gücü kazandırmayı görev edinmeyen kimselerdir. Uçüncü olarak ihanet edenler de, gerek icraatlarıyla doğrudan doğruya, gerekse korkaklıkları yüzünden karşı gelmemek suretiyle ihtilâle yardımcı olanlar ve bu suretle Güney Tirol'ü kurtaracak olan tek silâhı parçalayanlardır. Dördüncü olarak ihanet edenler, utanç verici Versailes ve Saint-Germain anlaşmalarının altına imza koyan parti liderleri ve üyeleridir. Evet, cesur senyörler, sizin ancak nutuklarınızla protesto ettiğiniz hâdiselerin aslı budur! Ben bugün yalnız şu telâkkiye göre hareket ediyorum: Kaybedilen topraklar yaygaracı parlamenterlerin keskin dilleri ile geri alınmaz, bu topraklar ancak keskin kılıçlarla, kanlı kavgalarla geri alınabilir. Fakat söylemekte tereddüt etmiyorum: Güney Tirol'ü savaşla alamayız, bunun için savaşı tavsiye etmem, çünkü bu mesele bütün Almanlarda vatan sevgisinin coşkun heyecanını uyandıramaz, oysa zafer için şart olan budur: Bir gün kanımız akacaksa, yakınımızda yedi milyondan fazla Alman işgal altında (Renanya'da) ve Alman milletinin hayat damarlarından biri olan Rhin Nehri'nin geçtiği bir ülkede, zenci güruhunun âlemi başlarken, yalnız iki yüz bin kişi için akmamalıdır.

Alman milleti kendisini Avrupa'dan silmekle tehdit eden tehlikeleri yok etmek istiyorsa, bu tehlikeli duruma bir son vermek istiyorsa, savaştan önceki hataya tekrar düşmemeli ve bütün dünyayı kendisine düşman etmemelidir. En tehlikeli düşmanını seçmeli ve bütün kuvvetini toplayarak darbeyi ona indirmelidir. Bu zaferi kazanmak için başka noktalarda fedakârlık şart ise, gelecek nesiller bizi affedeceklerdir. Korkunç ıstıabımızı, büyük endişemizi ve o zaman aldığımız güç kararı daha iyi anlayacaklardır. Gayretlerimizin sonucu da o derece parlak olacaktır.

Bize şu hakim fikir rehber olmalıdır: Bir devlet kaybettiği toprakları ancak siyasî bağımsızlığını elde etmekle ve ana vatanı güçlendirmekle geri alabilir. Bu bağımsızlığı, bu güçlenmeyi akıllı bir ittifaklar politikası ile mümkün hale getirmek, enerjik bir hükûmetin dış politika konusunda ilk görevidir. Fakat biz Nasyonal-Sosyalistler, Yahudilerin güdümünde olan lâfta vatanseverlerin peşine takılmamalıyız. Bizim hareketimiz de kılıçla yapacağı mücadeleyi hazırlamak yerine bir takım protestolarla vakit geçirirse bu bir fecaat olur. Habsburg'lar Devleti denilen bir kadavra ile ittifak kurmak gibi saçma bir fikir Almanya'yı yıkıma götürdü. Bugünkü durumda dış politika imkânları incelenirken, his ve hayale göre hareket etmek, kalkınmamızı ve yükselmemizi tamamen engellemek olur.

Yukarıda ortaya konulan üç mesele üzerinde muhtemel itirazları cevaplandırmak gerekiyor: Birinci olarak, ne derece zayıf olduğu herkesçe görülen bugünkü Almanya ile ittifak yapılabilir mi? İkincisi, düşman milletler böyle bir tutum değişikliğini gerçekleştirebilir mi? Üçüncüsü, öteki milletlerin menfaatleri ve iyi niyetleri karşısında Yahudiler nüfuzlarını arttırmak ve bütün ittifak çabalarını boşa çıkarmak için çalışmayacaklar mıdır? Birinci meselede iki noktadan birinin üzerinde yeter derecede durduk sanıyorum. Kendiliğinden anlaşılıyor ki, bugünkü Almanya ile kimse müttefik olmak istemeyecektir. Dünyada, hükûmetleri en ufak bir güven vermeyen bir devletle kader birliği yapmaya cesaret edecek bir ülke yoktur. Milletimizin içinde bulunduğu acıklı ahlâk buhranını öne sürerek, bazı vatandaşların hükûmetin âczini mazur gösterme hareketleri de kesin bir şekilde reddedilmelidir.

Altı yıldan beri milletimizin karaktersizlik gösterdiği doğrudur, bu, acı bir gerçektir. Milletin en önemli menfaatlerine kayıtsız kalışı gerçekten ümit kırıcıdır ve korkaklığı bazen intikama çağrı yapmaktadır. Fakat unutmamak gerekir ki, aynı millet birkaç yıl önce bütün dünyaya en yüksek insanî erdemlerin en güzel örneklerini vermiştir. 1914 Ağustosundan, o muazzam milletlerarası mücadelenin sonuna kadar, hiçbir millet bizim bugün pek acıklı bir durumda bulunan milletimizin gösterdiği yiğitliği, cesareti, sürekli mukavemeti ve feragati gösterememiştir. Bugün bizim milletimiz tarafından oynanan utanç verici rolün, onun asıl karakterinin bir ifadesi olduğunu kimse iddia edemez. Etrafımızda gördüğümüz, kendimizde tespit ettiğimiz bu durum, 9 Kasım 1918'de işlenen ihanetin acıklı sonuçlarından başka bir şey değildir. Kasım 1918 ihtilâli, zekâ ve mantığımızı bulandırdı ve bozdu. Kötü ancak kötülük getirir, diyen şairin sözü çok doğrudur. Bununla bera-

ber, şu anda bile, milletimizin temel özelliği, iyi vasıfları, tamamen yok olmuş değildir. Bunlar onun şuurunun derinliklerinde uyumaktadır ve bazen kara bulutları yaran bir şimşek gibi parladığını, müstakbel Almanya'nın canlanışının ilk belirtisi olarak hatırlayacağı fazileti parlattığını görüyoruz. Tıpkı 1914'te olduğu gibi, binlerce ve binlerce Alman genci, sevgili vatanlarının uğruna en güzel yıllarını feda etmeye hazır olduklarını kaç defa gösterdiler. Milyonlarca insan, ihtilâlin getirdiği tahribata rağmen ve bu tahribat olmamış gibi, şevkle kendilerini işe vermiş bulunuyorlar. Demirci örsünün, çiftçi pulluğunun başında, ilim adamı çalışma odasında, hepsi aynı gayret ve coşkuyla görevlerini yapıyorlar. Düşmanlarımızın zulmü artık, eskiden olduğu gibi kahkaha ile karşılanmıyor, üzüntü ve hiddetle karşılanıyor. Şimdi tavırlarının çok değiştiğine hiç şüphe yok.

Eğer bu ruh inkılâbı henüz siyasî iktidarın ve beka içgüdüsünün dirilişi şeklinde tezahür etmiyorsa, bu kabahat, 1918'den beri milleti idare edenlerin ve bu hassaları gökten inen bir fermanla değil, kendi otoriteleri ile yok etmeye çalışanlarındır. Bugün milletten şikâyet edilince şu sorunun da sorulması gerekir: Onu ıslah etmek için ne yapıldı? Hükûmetlerimizin aldığı kararları milletimizin azıcık desteklemesi onun hayatiyetinin zayıf bir işareti midir yoksa daha çok bu pek kıymetli varlığın muhafazası için kullanılan metodun tamamen başarısız olduğunu gösteren bir işaret midir?

Bu millete, millî gururun, hiddetten doğan cesaret ve azametin yeniden meydana gelmesi için hükûmetlerimiz ne yapmıştır? t919'da barış anlaşması empoze edildiği zaman, bu sınırsız zulüm aracının milletimizde şiddetli bir hürriyet arzusu uyandıracağı ümit edilebilirdi. Yükledikleri külfet kamçı darbesi tesiri yapan barış anlaşmaları, çok defa yakın bir ayaklanmanın ilk tabur sesleri gibidirler. Versay Barış Anlaşması'ndan ne faydalar temin edilemezdi ki! Bu ölçüsüz derecede vergi yükümlülüğü ve utanç verici esareti, bu durumdan faydalanmak isteyen bir hükûmet, millî şevk ve ihtirasları en yüksek derecesine çıkarmak için çok güzel istismar edebilirdi. Büyük bir propaganda, sadist bir zevkin işlediği korkunç gaddarlığı istismar edebilseydi, bütün milletin ilgisizliğini isyan ettiren bir nefrete çevirebilirdi ve bu nefret karşı durulmaz bir şiddet kasırgası derecesine yükselirdi. Bu vakıaları, kadın ve erkek altmış milyon insanın beynine ve kalbine kıvılcımlar halinde nakşetmek, sonra, ortak utançtan, ortak kinden bir alev kasırgası doğurmak mümkündü. Bu ateş kasırgasından, bu kızgın fırından tutuşan millet çe-

lik bir irade ile bağıracaktı:

Silâh istiyoruz!

Böyle bir barış anlaşması işte bu sonucu almaya yarar. Üzerimize çöken dayanılmaz baskıdan, milletimizi uyuşukluktan kurtarmaya, hayatiyet kazandırmaya yarayacak bir propagandanın bütün malzemeleri temin edilebilirdi. Fakat o zaman, çocuğun okumayı öğrendiği alfabeden günlük gazetelere kadar bütün yayınların, bütün sinema ve tiyatroların, afişlerin, bu büyük görevin hizmetine verilmesi gerekir. Ta ki, 'Allahım, bizi hürriyete kavuştur!" diye Allah'a yalvaran vatansever insanlarımızın bu duası, en küçük çocuğun zihninde bile şu şekli alsın: "Yüce Tanrım, bize bir gün silâhlaramızı lütfet, bize her zaman yaptığın gibi hak ver. Şimdi bizim hürriyete lâyık olup olmadığımıza hükmet Tanrım, savaşta bizi muzaffer eyle!"

Hiçbir şey yapılmadı ve bütün firsatlar kaçırıldı. Milletimizin olması gereken ve olabileceği bir durumda bulunmayışına kim hayret eder? Dünya milletleri bizi basit bir uşak, kendini kırbaçlayan efendisinin elini yalayan bir köpek gibi görürse, buna kim şaşar!

Bugün ittifaklar kurma kabiliyetinden mahrum kalışımız şüphesiz milletimizin bir hatasıdır, ama hükûmetlerin bu konudaki hata ve kabahatleri daha büyüktür. Eğer bugün sekiz yıl süren frensiz bir zulümden sonra, milletimiz hürriyet için pek az bir istek ve irade gösteriyorsa, bu, hükûmetlerimizin ahlâksızlığından, bozukluğundan ileri gelmektedir. Milletimizin aktif bir ittifaklar politikası uygulayabilmesi için öteki devletlerin itibar seviyesine çıkması lâzımdır ki, bu da Almanya'da, yabancı devletlere kul köle olmayan bir hükûmet otoritesinin mevcudiyetine bağlıdır. Millî şuurun temsilcisi olacak bir hükûmet gerekiyor.

Milletimiz görevinin bilincinde bir hükûmete kavuşunca, Reich'ın dış politikasına verilecek cesur bir tavır ve yön tutması için altı yıl geçmeyecek, bu hükûmet hürriyet aşkı ile tutuşan millet tarafindan yine cesur bir destek görecektir. Düşman milletleri samimî dostlar haline getirmenin çok güç olacağını söyleyerek itiraz edenlere verilecek cevap da şudur: Savaş sırasındaki propagandanın öbür milletlerde suni olarak geliştirdiği Alman düşmanlığı, eğer Reich Alman milletinde millî şuuru yeniden uyandıramaz, Avrupa satranç tahtasında yerini alan bir devlet olmaz ve onunla oynanılır bir devlet haline gelmezse, ilelebet devam edecektir: Başka milletlerin bizimle ittifak kurmaları ancak menfaatlerinin bizim menfaatlerimizle paralel olmasıyla, milletimizin ve devletimizin güven vermesiyle, yabancı devlette şimdiye kadar yapılan propagandanın tersine bir

propagandaya girişmek ve bunu doğrulamakla mümkündür. Fakat böyle bir sonuç elde etmek pek tabiî uzun yıllar devam etmeye ve ustaca çalışmaya bağlıdır. Başka bir milletin kanaatlerini değiştirmek için uzun zamana ihtiyaç vardır. İttifak kurma hareketini iyice düşündükten sonra, yani bu hareketin zahmete değer olduğuna ve gelecekte meyvesinin alınacağına kanaat getirdikten sonra geçmelidir. Yeni durumların elle tutulur, gözle görülür bir değeri, bir teminatı olmadan, bir milletin kanaatini değiştirme işi, az çok zeki bir dışişleri bakanını övünmelerine, atıp tutmasına bırakılamaz. Aksi halde kamuoyunda tam bir karışıklık meydana gelir. Daha sonra başka bir devletle ittifakı garantileyen konu, bazı bakan veya elçilerin tumturaklı konuşmaları değil, hükûmetlerin istikrarlı tutum ve temayülleri ve aynı istikamete yönelmiş bir kamuoyudur. Bu iki kaziyenin gerçekleşmesinden duyulacak güven, hükûmetin kamuoyu değiştirme ve yeni istikamette geliştirme işinde göstereceği gayret ve hükûmet ve kamuoyu temayüllerinin birbirlerine tercüman olur hale gelmeleri nispetinde sağlam olacaktır. Bizim durumumuzda olan bir milletin ittifak kurmaya muktedir olduğunun kabul edilmesi, ancak hükûmetin ve kamuoyunun hürriyeti istemeleri, icraat ve hareketleriyle hürriyet için fanatik bir şekilde savaşa hazır olduklarını göstermeleriyle mümkündür. Kendi çıkarlarını, tamamen şahsî olan çıkarlarını savunmak için müttefikleriyle aynı yolu takip edecek devletlerde kamuoyu değiştirmeye çalışmadan önce yerine getirilecek şart işte budur. Ancak o zaman bizimle ittifak yapmak isterler.

Fakat dikkate alınması gereken bir nokta daha var: Bir milletin yerleşmiş bir ahlâk durumunu değiştirmek çok güçtür ve başlangıçta birçokları bunun maksadını anlayamazlar. Onun için, bir takım hatalar işlemek suretiyle rakiplerinin mukabil hücumunda silâh olarak kullanacakları şeyleri ortaya sürmek hem aptallık, hem de cinayet olur. Bir milletin, hükûmetinin gizli maksatlarını tamamen anlayabilmesi için elbette çok uzun zamanın geçmesi gerekir. Çünkü hükûmet siyasî hazırlık çalışmasının sonundaki amaçlarını açıklayamaz. Hükûmet, kitlelerin körü körüne güvenmelerine ya da fikrî bakımdan daha çok gelişmiş idareci sınıfların sezgisine güvenmek zorundadır. Fakat bu sezgi, açık görüş, siyasî taktik ve tahmin meselesi birçok kimsede mevcut olmadığından, siyasî sebeplerden dolayı açıklama da yapılamayacağından, milletin bir kısmı, aydın rehberleri daima yeni temayüllere karşı çıkacak, gerçek maksat ve mânâya nüfuz edemedikleri için bunu bir tecrübe sanacaklardır. Bu suretle, bu temayülleri endişe ile karşılayan devlet içindeki muhafazakar unsurları muhalefe-

te sevk edeceklerdir.

İşte bundan dolayı, iki milletin birbirini anlamasını ve yaklaşmalarını sağlayacak çalışmaları engelleyenlerin elinden silâh olarak kullanacakları şeyleri almak ilk yapılacak işlerden biridir. Özellikle, bizim durumumuzda olduğu gibi, vatansever toplulukların atıp tutmalarına, fantezi yapmalarına ve politikayı kahvehane masasında yapan küçük burjuvalara silâh olarak kullanacakları açıklar verilmemelidir. lnsan biraz düşünse, yeni bir savaş donanması yapılmasını, sömürgelerin geri alınmasını isteyerek nara atanların aslında budalaca gevezelik ettiklerini anlar. Bunların sözlerinde tatbiki mümkün olan hiçbir fikir yoktur. İngiliz politikasının, muarızların serbestçe yaptıkları saçma itirazlardan faydalanması, Almanya için de avantajlı bir şekil değildir. Bunların bir kısmı zararsız, bir kısmı kaçıktır, fakat hepsi amansız düşmanlarımızın yararına hareket ederler. Allah'a ve bütün dünyaya karşı gelen bu insanların zararlarını ispat etmekle insan yorulur, mahvolur ve başarma şartı olan şu temel prensip unutulur: "Yaptığın şeyi eksiksiz yap. Beş veya on devlete karşı olurken, en korkunç düşmanımızın kalbine darbeyi indirmek için maddî manevî kuvvetlerimizin teksif edilmesi unutuluyor: Ve bu düşmanla hesaplaşmadan önce kuvvetimizin artmasını temin edecek ittifaklar feda ediliyor.

Burada da Nasyonal-Sosyalist harekete bir görev düşüyor. Nasyonal-Sosyalist hareket milletimize, küçük seyler üzerinde durmamasını, yalnız en önemli konulara dikkat etmesini, ikinci derecede olan hedefler için kuvvetini dağıtmamasını öğretmelidir. Bugün bizim milletimizin bekası için mücadele ettiğimizi ve tek düşmanımızın bizim bekamızı yok etmek isteyen devlet olduğunu unutmamak gerektiğini nıilletimize anlatmalıdır.

Büyük fedakârlıkları göze almamız icap edebilir. Fakat bu, bizi bütün dünya ile çekiştirmek ve kavga ettirmek için, en tehlikeli dü,smanımıza karşı kuvvetlerimizi toplayacağımıza mânâsız naralar atarak akıl yolunu reddetmek için bir sebep teşkil etmez. Zaten Alman milletinin, memleketlerini satan, ona ihanet eden cahillerle hesaplaşmayı düşünmeden başkalarını kendisine karşı tutumlarından dolayı suçlamaya ahlâken hakkı yoktur. Düşman savaş propagandasının masraflarını ödeyen, silahlarımızı elimizden alan, mânen belimizi büken ve âciz duruma düşürülen Reich'ı beş-on kuruşa satan reziller serbestçe aramızda dolaşırken, İngiltere'ye ve İtalya'ya karşı uzaktan uzağa küfürler savurmak, protestolarda bulunmak, saygı duyulacak bir kanaat sahibi olduklarını göstermez.

Düşman sadece önceden bilineni yapıyor. Onun tavır ve hareketleri bize ders olmalıdır.

Bu görüş seviyesine çıkılamazsa, istikbal için her türlü siyasî ittifaktan vazgeçmek gerekirse, sadece ümitsizliğe düşmek kalır. Sömürgelerimizi elimizden aldığı için İngiltere ile, Güney Tirol'ü işgal ettiği için İtalya ile, adlarından dolayı Polonya ve Çekoslovakya ile ittifak kurmak istemiyorsak, Avrupa'da ittifak kurabileceğimiz tek devlet kalıyor ki, o da Fransa olur ve Fransa bizim Alsace-Lorraine'mizi almıştır.

Bu şekilde hareket etmenin Alman milletinin çıkarlarına uygun olduğu şüphelidir. Böyle bir fikri savunmanın bir aptal mı yoksa şarlatanın biri mi olduğunu kendi kendimize her zaman sorabiliriz. Böyle bir fikri savunanlar liderler ise, ben ikinci görüşü yani onların şarlatan olduğunu kabul ederim. Bugüne kadar bize düşman olan, fakat istikbaldeki gerçek menfaatleri bizim menfaatlerimizle uyuşan milletlerin moral durumlarını ve kanaatlerini değiştirmek, insanın muhakemesi karar vermesini bildikçe, her zaman mümkündür. Bunun için, devletimizin içerdeki kuvveti ve irademiz bekamızın savunmasını bilmeli, değeri olan müttefikler bulmalıdır. Beceriksizliğimiz, hatta cinayet sayılacak yanlış icraatımız, eski düşmanlarla ittifak kurma tasarımıza karşı olanların propagandalarını besleyecek fırsatlar vermemelidir. Üçüncü itiraza verilecek cevap en zor olanıdır.

İttifak kurmanın mümkün olduğu milletlerin menfaatlerini koruyanlar, bu menfaatleri temsil edenler, bağımsız milletlerin ve devletlerin amansız düşmanı olan Yahudi'nin iradesine karşı koyabilecek ve amaçlarına ulaşabilecekler midir?

Meselâ, İngiliz geleneksel politikası Yahudiliğin meşum nüfuzunu kırabilecek güçte midir? Yukarıda da söylediğimiz gibi, bu soruya cevap vermek çok güçtür. Kesin bir hüküm verebilmek için pek çok faktörlerin bir araya gelmesi lâzımdır. Fakat emin olunan bir konu vardır: İcra kuvveti çok sağlam temellere oturtulmuş, tamamen memleket menfaatlerinin hizmetine koyulmuş bir devlette, hükûmetin lüzumlu gördüğü bir politikayı, uluslararası Yahudiliğin tesirli şekilde aksatacağı, bozabileceği söylenemez.

Faşist İtalya'nın belki de şuuruna varmadan (fakat ben bilerek olduğuna inanmıyorum) Yahudilerin başlıca üç kuvvetine karşı giriştiği mücadele, devletlerin üstüne çıkan ve zehirli çengellerini takan bu gücü, dolaylı da olsa, kırmanın mümkün olduğunu ispat etmektedir: Gizli mason topluluklarının yasaklanması, enternasyonal basına karşı takiba-

ta girişilmesi ve enternasyonal Marksizm'in yok edilmesi, buna mukabil faşist devlet anlayışının tedricen kuvvetlendirilmesi, seneler geçtikçe İtalyan hükûmetinin, bütün dünyayı tehdit eden Yahudi ıslıklarından korkmadan İtalyan milletinin menfaatlerini savunabilir hale getirecektir:

İngiltere'deki durum daha zayıf görünüyor. "En hür demokrasi"nin hüküm sürdüğü bu memlekette, Yahudi, kamuoyunu saptırma suretiyle hemen hemen mutlak bir diktatörlük sürdürüyor. Bununla beraber bu memlekette de, İngiliz devletinin menfaatlerini temsil edenlerle, Yahudiler tarafından yürütülen dünya diktatörlüğünün şampiyonları arasında aralıksız bir mücadele devam ediyor. Birbirine zıt iki akım sık sık çatışır. En şiddetli çatışmalardan biri savaştan sonra görüldü: Japon meselesinde İngiliz hükûmeti ile basın ayrı görüşleri savundular.

Savaş biter bitmez, Japonya ve Amerika'yı birbirinden ayıran karşılıklı düşmanlık yeniden ortaya çıktı. Pek tabiî, bu yeni savaş tehlikesi karşısında Avrupa'nın büyük devletleri ilgisiz kalamazlardı. Irk akrabalığına rağmen, Birleşik Amerika'nın ekonominin bütün kollarında ve milletlerarası politikada büyük ilerlemeler kaydetmesi, İngiltere'yi biraz endişelendiriyordu. Onun bu eski kolonisinin, bu metropol çocuğunun, dünyaya yeni bir efendi olarak çıkması muhtemeldi. Bugün endişeli ve kederli İngiltere'nin eski ittifaklarını gözden geçirmesinin sebebi anlaşılıyor ve İngiliz politikası kaygılar içinde bir gün "İngiltere denizlere hakimdir" yerine, 'Birleşik Amerika'nın denizleri" denmesinden korkmaktadır.

Bakir bir topraktan muazzam zenginlikler elde eden dev kuzey Amerika devleti, düşmanlarla çevrili olan Reich'tan daha tehlikesiz durumdadır. Kesin sonuç için zarlar atıldığı zaman, İngiltere yalnız kendi kuvvetiyle kalırsa, yarışmayı kaybedecektir. İşte bundan dolayıdır ki sarı eli (Japon elini) hararetle sıkıyor, belki ırk bakımından affedilmez bir hareketle, fakat siyasî bakımdan Amerika kıtasının ihtiraslarına karşı dünyadaki nüfuz ve durumunu kuvvetlendirmek için tek çare olduğundan, Japonya ile ittifak kurmayı düşünüyor.

İngiltere, Amerika ile birlikte Avrupa'nın savaş meydanlarında omuz omuza savaşırken, onunla ortak hareket ederken, Asya'daki müttefiki ile de bağlarını koparmıyordu. Bütün Yahudi basın onun Asya ile, daha doğrusu Japonya ile işte bu ittifakına geriden saldırıyordu.

1918'e kadar İngiltere'nin Reich'a karşı mücadelesinde sadık uşak, sadık silâh olan Yahudi yayın organları, birdenbire nasıl olup da şimdi kendi yollarını takip ediyor ve ihanet içinde bulunuyorlardı? Almanya'nın

yok edilmesi İngiltere'nin değil ama Yahudilerin menfaatlerine pek uygun düşüyordu. Aynı şekilde Japonya'nın yok edilmesi İngiltere'den ziyade, Yahudi'nin dünyaya hükmetme projelerini yürüten liderlere yarayacaktı. İngiltere dünya üzerindeki pozisyonunu muhafaza için bütün gayretlerini sarf ederken, Yahudi de aynı dünyayı ele geçirmek için hücuma hazırlanıyor.

Yahudi görüyor ki, Avrupa devletleri zaten onun elinde pasif bir âlet durumundadır, onları "Batı demokrasisi" denilen bir hile ile, yahut doğrudan doğruya Rus Bolşevizmi ile idare etmektedir. Fakat eski dünyayı kendi ağında tutmakla yetinmiyor, Yeni Dünyayı da aynı akıbete düşürmeye çalışıyor. Yahudiler Birleşik Amerika'da mali güçlere hakimdirler. Her yıl, yüz yirmi milyon nüfuslu bir toplumun üretici kuvvetleri biraz daha onun kontrolüne giriyor. Tamamen bağımsız, Yahudi'nin kontrolü dışında olan malî güçler pek azdır ve Yahudiler bunlara pek hiddetleniyor.

Beceriyle fakat haince, kamuoyunu yoğurup karıştırıyor ve onu gelecekteki kendi büyüklüklerini sağlamak için bir âlet haline getiriyorlar. Yahudilerin en iyi kafalıları Ahdi Atik'te verilen emrin yerine getirileceği günün yaklaşmakta olduğuna inanmaktadırlar ki, bu inanca göre İsrail bütün öteki milletleri yutacaktır. Millî olmaktan çıkarılmış ve Yahudi sömürgesi haline getirilmiş memleket sürüleri arasında, bir tek bağımsız devlet kalırsa, bütün hareketleri son dakikada bir başarısızlığa uğrayabilecektir. Çünkü Bolşevikleşmiş bir dünya ancak bütün arzı kucaklamak suretiyle var olabilir.

Eğer enerjisine ve millî yüceliğine sahip bir tek devlet kalırsa Yahudi büyüklerinin kurmak istedikleri dünya imparatorluğu, yeryüzündeki bütün despot idareler gibi, millî fikir gücüyle yenilecektir. Yahudi çok iyi biliyor ki, bin yıl içinde dış şartlara intibak ederek Avrupa milletlerinin temellerini oynatmıştır ve onlan hiçbir belli cinse ait olmayan bir melez haline getirmeye muvaffak olmuştur ama, Japonya gibi Asyalı millî bir devleti aynı akıbete uğratamayacaktır. Bugün İngiliz'i, Amerikalı'yı ve Fransız'ı taklit edebilir, fakat onu Asyalı sarı ırktan ayıran uçurumu dolduramaz. İşte bundan dolayı, aynı çeşit başka devletlerin yardımı ile millî Japon devletini yıkmaya girişiyor, meydana gelecek hükûmet otoritesinin, kendi elinde, müdafaasız insanlar üzerinde bir zulüm iktidarı olarak hüküm sürmeye çalışıyor.

Bin yıllık Yahudi krallığında bir millî Japon devletinin mevcudiyetinden korkuyor ve bu devletin harabesi üzerine kendi diktatörlüğünün kurulmasını istiyor. Milletleri vaktiyle Almanya aleyhine kış-

kırttığı gibi bugün de Japonya aleyhine kışkırtmasının sebebi işte budur. Ve İngiliz diplomasisi Japonya ile ittifakını devam ettirip rahat edeceği anda, İngiliz dilinde yayın yapan Yahudi basın, bu ittifaka karşı mücadeleye girişecek, bir imha savaşı hazırlayacak, demokratik prensipler adına "Kahrolsun Japon militarizmi ve emperyalizmi!" diye bağıracaktır.

Yahudi'nin İngiltere'deki itaatsizliği işte bundan ileri gelmektedir.

Demek ki, Yahudi'nin bütün dünyaya yaydığı tehlikeye karşı mücadele bu memlekette başlayacaktır. Burada da Nasyonal-Sosyalist harekete, en önemli görevlerinden birini yerine getirmek düşüyor: Yabancı milletlerin ne olduklarını göstermek için milletimizin gözünü açmalı, bugünkü dünyada gerçek düşmanın kim olduğunu hatırlatmalıdır. Her şeyin bizden ayırabileceği, fakat aslında kanla ve bir medeniyetin ana hatları ile bağlı olduğumuz ari milletleri tahrik edeceği yerde, herkesin hiddetini insanlığa kötülük eden düşmana yöneltmeli, maruz kaldığımız bütün kötülüklerin gerçek müsebbibini göstermelidir:

Fakat, memleketimiz can düşmanının kim olduğunu bilmeli ve tarafımızdan ona karşı girişilecek savaş, ari ve militan milletlerin selâmeti için tutulacak yolun ne olduğunu gösteren, yeni devirlerin müjdecisi bir yıldız gibi görünmelidir. Bundan sonrası için akıl rehberimiz, irade kuvvetimiz olsun! Yapacağımız işleri emreden kutsal görev bize sebat versin ve imanımız rn yüce koruyucu ve hakim olarak kalsın!

XIV. BÖLÜM

DOĞU'YA YÖNELİŞ YAHUT DOĞU POLİTİKASI

Beni, Almanya ile Rusya arasındaki ilişkileri çok dikkatli bir şekilde incelemeye sevk eden iki sebep var.

1. Bu meselede önce, Alman dış politikasının belki en kesin şartları söz konusudur.

2. Bu mesele aynı zamanda genç Nasyonal-Sosyalist Partisi'nin hareketinde açık görüşünün ve isabetli hareket edişinin bir mihenk taşı olacaktır.

İtiraf etmeliyim ki, bilhassa ikinci nokta çok defa içimi acı bir endişe ile dolduruyor. Genç hareketimiz fertlerini kayıtsızlar kampından ziyade aşırı doktrinler kampından temin eder. Bu adamlar üzerinde evvelce mensup oldukları partilerin ve zayıf anlayışlı siyasî veya doktriner çevrelerin tesirleri vardır. Dış politikanın anlaşılmasında güçlük çekerler ve bunun ağırlığını duymaları pek tabiîdir. Bu durumda olanlar bize yalnız soldan gelen insanlar değildir. Bu gibi meseleler üzerinde bunların aldığı terbiye ve telkin ne kadar zararlı olursa olsun, sağlam kalmış tabiî bir içgüdü ile bir denge kurmuş, eksiğini telâfi etmiş olanları az değildir. Onlara evvelce tesir eden şeyin yerine yeni bir nüfuz ikame etmek kâfidir. O zaman onların en faydalı müttefikler haline geldiği, sıhhatli temayülleri olduğu, sağlam devam içgüdüsünü muhafaza ettikleri görülecektir.

Fakat daha az mantıksız, daha az çılgınca bir eğitim görmüş, objektiflik görüşü üzerinde tabiî içgüdüsünün son kalıntısını da feda etmiş bir kimseyi açık siyasî kanaatlere çevirmek çok daha güçtür.

En güç olanı da, bizim aydın dediğimiz çevrelere mensup olanları, kendi menfaatlerine ve dışarıda milletin menfaatlerine uygun açık ve mantıkî bir tutuma sevk etmektir.

Onların üzerine yalnız sapık telâkkilerin, peşin hükümlerin ağırlığı çökmüyor, aynı zamanda, devam içgüdüsüne uyma temayüllerini de yitirmiş bulunuyorlar. Nasyonal-Sosyalist Hareket, işte bu adamlarla da zahmetli bir mücadeleye girişmelidir. Bu mücadele zahmetlidir, çünkü, bu insanlar acz içinde olmalarına rağmen, onları başkalarına tepeden bakmaya sevk eden fevkalâde kibir sahibidirler, kendilerini pek beğenirler.

Kendilerinden daha iyi olanlara bile yukarıdan bakarlar.

Her şeyi herkesten iyi bildiklerini sanan kendini beğenmiş bu kimseler, bir meseleyi soğukkanlılıkla incelemekten ve tartmaktan âcizdirler. Oysa dış politikada bir şeye teşebbüs etmek ve onu gerçekleştirmek için bu en esaslı şarttır.

Bu çevreler milletimizin ırkçı menfaatlerini her türlü tesirli şavunmadan mahrum bırakarak dış politikamızı felâkete götüren bir istikamete sokmaya başladıkları ve kendi sapık ideolojilerini gerçekleştirmeye çalıştıkları için, dış politikamızın en önemli meselesini, yani Rusya'ya karşı tutumumuzu, bütün taraftarlar huzurunda özel surette anlatmaya, kendimi mecbur hissediyorum.

Bunu, herkesin anlaması için, bu kitap çerçevesinin müsaade ettiği ölçüde, tam olarak anlatmaya çalışacağım.

Eğer dış politika deyiminden bir milletin öteki milletlerle ilişkilerini düzenlemeyi anlıyorsak, bu düzenleme işi tamamen belirli olaylara tabi olur. Biz Nasyonal-Sosyalistler, ırkçı bir devletin dış politikası konusunda şu prensibi ortaya koyabiliriz.

Irkçı devletin dış politikası, devletin gruplaştırdığı bir ırk gezegeninde, ırkın devam imkânlarını temin etmek olmalıdır.

Bunu, bir yandan nüfus sayısı, bu sayının artışı ile ilgili tabiî kanunlara uygun, öte yandan toprağın değeri ve genişliği ile orantılı, sağlam ve hayatiyeti olan bir münasebet kurarak gerçekleştirmelidir.

Sağlam münasebet derken, bir milletin beslenmesinin sadece kendi topraklarındaki kaynaklarla temin edilmesi anlaşılmalıdır. Bütün öteki rejimler, yüzlerce, binlerce yıl sürseler bile, sağlam değildirler, er-geç söz konusu milleti mahva götürür veya tahrip ederler. Bir millete yeryüzünde devam hürriyetini ancak kâfi bir sahaya sahip olması temin eder.

Lüzumlu iskân sahasının ne olduğunu, sadece içinde bulunulan zamanın şartlarına ve nüfusa nispetle elde edilen üretime göre hüküm verilemez.

Çünkü birinci ciltte, "Harpten önce Almanya'nın İttifaklar Politikası" bölümünde de açıkladığım gibi, bir devletin beslenmesi için doğrudan doğruya kaynak teşkil eden toprak genişliğine, onun askerî ve siyasî bakımdan olan önemini de ilâve etmek gerekir.

Bir millet, halihazırdaki toprağından geçimini temin ediyorsa, bu toprağın korunmasını da teminat altına almak zorundadır. Bu teminat, devletin siyasî kudretinden doğar. Bu kudret, doğrudan doğruya askerî değerinin ve coğrafî durumunun bir sonucudur.

Alman devleti kendi geleceğini ancak kudretli bir dünya devleti olarak mütalâa edebilir. İki bin yıla yakın bir zamandan beri, milletimizin menfaatlerinin korunması işi, az çok başarılı dış politika faaliyetleriyle, dünya tarihini tamamlayan bir parça teşkil etti. Buna biz de şahit olduk. Çünkü, 1914'ten 1918'e kadar süren milletlerin muazzam mücadelesi, Alman milletinin yeryüzünde devamını korumak için yaptığı mücadeleden başka bir şey değildi.

Biz de bu olayı "Dünya Savaşı" olarak nitelendiriyoruz.

Alman milleti bu savaşa sözde bir dünya devleti olarak girişti. "Sözde" diyorum, çünkü gerçekte bir dünya devleti değildi.

Eğer 1914'te nüfusu ile toprak genişliği arasında başka bir nispet bulunsa idi, Almanya gerçekten bir dünya devleti olurdu ve savaş, diğer faktörler bir yana bırakılırsa, bizim için daha iyi bir şekilde sonuçlanabilecekti.

Bir "eğer" şartına, bir "fakat" müdahalesi olmasaydı nasıl bir sonuç elde edilirdi? Bunu göstermek benim ne vazifemdir, ne de buna niyetim var. Bununla beraber durumu olduğu gibi, çok sade bir şekilde izah etmeyi, hiç olmazsa Nasyonal-Sosyalist Parti içinde zaruretler hakkında daha açık bir görüş getirmek için, endişe veren noktalar üzerinde ısrarla durmayı mutlaka gerekli görüyorum.

Bugün Almanya bir dünya devleti değildir. Geçici olan askerî güçsüzlüğümüz giderilse, bu zaaf ortadan kalksa bile, böyle bir unvan iddia edemeyiz. Nüfusu ile toprağı arasındaki nispet bugünkü Alman Reich'ı gibi acıklı olan bir kuruluşun dünya üzerindeki önemi ne olabilir?

Dünyanın her parçasının bir devlete bağlandığı (bazılarının kıtaları ele geçirdiği) bir devirde, toprağının yüz ölçümü beş yüz bin kilometreyi geçmeyen bir siyasî kuruluşa dünya devleti denemez.

Meseleyi tamamen toprak açısından mütalâa edersek, Alman topraklarının yüzölçümü dünya devletleri denilen ülkelere nazaran hiç kalır ve tamamen kaybolur.

Bu görüşümüzün aksini iddia ederek İngiltere misal gösterilmemelidir, çünkü İngiliz anavatanı gerçekte dünyanın dörtte birine yayılan İngiliz Cihan İmparatorluğunun büyük başkentinden başka bir şey değildir.

Dev devletler olarak ön planda birleşik Amerika'yı, Rusya'yı ve Çin'i göstermeliyiz. Bunlar, arazi bakımından öyle kuruluşlardır ki, her birinin yüz ölçümü bugünkü Alman İmparatorluğunun yüz ölçümünden on misli daha fazladır. Fransa bile bu devletler arasında sayılmalıdır. Fran-

sa, muazzam imparatorluğunun çeşitli ırktan insan kaynakları sayesinde ordusunu mütemadiyen kuvvetlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda zenciler tarafından istilâsı o kadar çabuk oluyor ki, Avrupa kıtasında bir Afrika devletinin doğuşu bile söz konusu olabilir.

Fransa'nın bugünkü sömürge politikası, Almanya'nın eski sömürge politikası ile mukayese edilemez. Fransa'daki değişme şimdiki tarzda daha üç yüz yıl devam ederse, son Frank kanı kurulmakta olan Afrika-Avrupa melez devleti içinde kaybolup gidecektir. Rhin'den Kongo'ya kadar uzanan muazzam bir arazi üzerinde yerleşik muhtar topluluklar olacak, devamlı melezleşme tesiri altında buraları yavaş yavaş aşağı bir ırkla dolacaktır. Fransız sömürge politikası ile eski Alman sömürge politikasını birbirinden ayıran fark işte buradadır.

Alman sömürge politikası, her şeyde yaptığımız gibi, yarım tedbirlerle yürütülüyordu. Ne Alman ırkının iskân edileceği toprakları genişletti, ne de (caniyane de olsa) Reich'ın kudretini siyah kanla takviye etmeye teşebbüs etti. Alman Doğu Afrika'sının Askarileri (yerli askerleri) bu yolda sessiz ve korkak bir denemedir. Gerçekte bunlar yalnız sömürgenin savunmasına hizmet ettiler.

Avrupa'da bir harekât sahasına siyah birlikler nakletmek fikri, Dünya Savaşında düşünülüp imkânsızlıklar yüzünden tatbik edilemeyişi bir yana bırakılırsa, hiçbir zaman mevcut olmamıştı. Müsait zamanlarda uygulanmak üzere bir tasarı halinde bile düşünülmemişti. Fransızlar ise aksine, bunu sömürgecilik faaliyetlerinin en esaslı sebeplerinden biri saymışlardır.

Bugün yeryüzünde bazı devletler görüyoruz ki, bunların bir kısmı nüfus bakımından Almanya'dan çok büyüktür, fakat üstünlüklerinin asıl sebeplerinden biri topraklarının genişliğidir.

Nüfuslarına göre toprak miktarları bakımından Alman İmparatorluğu ile öteki dünya devletleri arasındaki mukayese, hiçbir zaman bugünkü kadar bizim aleyhimize olmamıştır. Yalnız iki bin yıl geri giderek, tarihimizin başlangıcında, lehimize bir duruma rastlayabiliriz. O zamanlar gencecik bir millet idik. Yıkılma tehlikesiyle karşı karşıya olan büyük devletler âlemine dehşetle girdik ve bu devlerin sonuncusu olan Roma'yı devirme işine yardımcı olduk.

Bugün kendimizi kuruluş halinde bulunan büyük ve kuvvetli devletler âleminde buluyoruz ve onların arasında bizim imparatorluğumuz, bütün önemini kaybedecek kadar her gün biraz daha düşmekte ve çökmektedir.

Bu acı gerçeği soğukkanlılıkla ve sükûnetle göz önünde bulundurmalıyız. Nüfus ve toprak nispeti bakımından Alman İmparatorluğu ile öteki devletleri, asırlar içindeki durumları ile takip ve mukayese etmemiz gerekmektedir. İşte o zaman herkesin yukarıdaki görüşlerin başlangıcında ifade ettiğim sonuca varacağını biliyorum. Almanya artık bir dünya devleti değildir. Bu hususta askerî durumumuzun kuvvetli veya zayıf oluşunun bir önemi yoktur.

Artık biz dünyanın hiçbir büyük devleti ile mukayese edilemeyiz. Ve bu duruma gelişimizin sebebi dış politikamız için çok kötü olan bir yol tutmaktır, belli bir gayeye bağlanmamaktır. Devam içgüdüsünü ve hissini yitirmektir.

Eğer Nasyonal-Sosyalist Hareket, tarih karşısında milletimiz yararına gerçekten büyük bir görev almak istiyorsa, Alman milletinin dünya üzerindeki gerçek durumunu çok iyi bilmeli, acı duymalı ve tam bir şekilde bu şuura varmalıdır. Açık bir görüş ve cesaretle, Alman milletinin dış politikasını bugüne kadar yürütmüş olan kabiliyetsizlik ve şuursuzlukla nıücadele etmelidir.

Gelenekleri ve peşin hükümleri dikkate aıtnmadan milletimizi ve onun gücünü toplamak, onu şimdiki dar meskeninden çıkaracak ve yeni topraklara götürecek topraklara sevk etme cesaretini bulmalı, böylece bu dünyada yok olup gitme veya başkalarına esir olma tehlikesinden kurtarmalıdır.

Nasyonal-Sosyalist Hareket, nüfusumuzla toprağımızın yüzölçümü arasındaki nispetsizliği kaldırmaya, tarihî geçmişimizle hiçbir çıkar yolu olmayan şimdiki güçsüzlüğümüz arasındaki uyuşmazlığı yok etmeye çalışmalıdır. Toprağın yüzölçümü maişeti temin etme kaynağı olduğu gibi, siyasî iktidarın da dayanak noktasıdır.

Nasyonal-Sosyalist Hareket, yeryüzünde en yüce insanlığın muhafızları olarak aynı zamanda en büyük görev ve sorumluluğu taşıdığımızın şuuruna varmalıdır. O zaman tatmin edici bir sonuca varacak, köpek, at ve kedi ırklarını ıslah için gösterdiği gayreti kendi ırkını ıslah için de gösterecek, kendi kanına da merhamet edecektir.

Bugüne kadar takip edilen Alman dış politikasını âciz ve kör olarak nitelendirirken bunun delilini bu politikanın elle tutulur bir tarafı olmayışı göstermektedir. Milletimiz fikren zayıflatılmışsa veya korkak bir hale getirilmişse, yeryüzünde yaptığı mücadelenin sonuçları da elbette bugün gözlerimizin önünde bulunandan daha kötü olamazdı. Harpten önceki son on yıl da bu konuda bizi yanıltmamalıdır. Çünkü bir impa-

ratorluğun kuvveti ancak başka devletlerle mukayese edilerek ölçülebilir. Oysa böyle bir mukayese öteki devletlerin kudretlerinin daha muntazam arttığını ve daha büyük sonuçlara ulaştığını göstermektedir. Bu şartlar altında Almanya, görünüşteki gelişmesine rağmen öteki devletlerden gittikçe uzaklaşıyor ve geride kalıyordu. Kısacası aradaki mesafe bizim aleyhimize olarak büyüyordu. Nüfus artışı bakımından da geriliyorduk. Fakat hiç şüphe yok ki, kahramanlıkta bizim milleti geçen bir millet yoktur. Her şey hesaba katılırsa, devamlılığını kanıyla ödemekte bütün milletlerin başında gelir. Bütün bu fedakârlıkların boşa gitmesi, onları değerlendirmesini ve kullanmasını bilmemekten olmuştur. Aynı düşünceden hareket ederek bin senelik Alman tarihini dikkatle inceleyelim. Bütün savaşlarını ve sayısız kavgalarını gözümüzün önünden geçirelim ve bugün görünen kesin sonuçları tahlil edelim. Görecegiz ki, bu kan denizi içinde, açık görüşlü bir dış politikanın, yahut sadece politikanın sürekli meyveleri olarak sadece üç vakıa ortaya çıkacaktır:

1. Bilhassa Baiuvarlar tarafından yürütülen Doğu eyaletlerinin kolonizasyonu.

2. Elbe'nin doğusundaki toprakların fethi ve buraya nüfuz edilmesi.

3. Yeni bir imparatorluğun model ve çekirdeği olan Prusyalılar ve Brandenburg'lular devletinin Hohenzollern'ler tarafından gerçekleştirilmesi ve teşkilâtlandırılması. Bu vakıalar gelecek için pek verimli derslerle doludur.

Dış politikamızın ilk iki büyük başarısı daha uzun devamlılık arz eder. Onlar olmasaydı, milletimiz artık hiçbir rol oynamayacaktı. Gittikçe artan nüfusla arazi arasındaki dengeyi sağlayabilmek için ilk teşebbüsler bunlardır, fakat maalesef tek başarı da bu olmuştur. Bu iki büyük başarıyı bizim Alman tarihçilerimizin değerlendirememiş, gereği gibi takdir edememiş olmaları gerçekten çok zararlı olmuştur.

Gelecek nesiller için pek büyük önem taşıyan bu başarılar dururken, geçici heves kahramanları, milletin geleceği için önemi olmayan sayısız savaşları ve macera kavgalarını göklere çıkarmışlardır.

Siyasî faaliyetimizin üçüncü büyük başarısı Prusya devletinin teşekkülünde, bunu takiben meydana gelen devlet anlayışında, beka duygusunda, Alman ordusunun teşkilâtlı bir şekilde kendini savunmasında ve bu teşkilâtın bugünün şartlarına intibak etmesindedir.

Devletin bu şekilden ve bu devlet anlayışından, ferdî savunma duygusu, millî savunma duygusu ve mecburiyeti haline dönüşmüş-

tür. Bu vakıanın önemi, olduğundan fazla gösterilmiş sayılmaz. Çeşitli ırkları arasına almasının bir sonucu aşırı ferdiyetçilikle parçalanan Alman milleti, Prusya ordusunun disiplini sayesinde, nice zamandır yabancı kaldığı teşkilâtlanma melekelerinin hiç olmazsa bir kısmına tekrar kavuşmuştur. Başka milletlerin toplum dayanışması içgüdüsü bizim millî toplumumuzda hiç olmazsa kısmen askerî eğitim yoluyla suni olarak verilmiştir. Onun için askerlik hizmetinin mecburi olmaktan çıkarılması bizim için çok fena olur. On-oniki milletin bu yola gitmesinin bizce hiçbir önemi yoktur. Askerî eğitim yoluyla ıslahat yapılmadan daha on nesil geçse idi, ırk ayrılıklarının kötü tesirine ve dolayısıyla çeşitli felsefî telâkkilere terk edilen milletimiz, yeryüzünde bağımsız varlığının son kalıntısını da kaybetmiş olacaktı. Alman ruhu medeniyete ancak yabancı milletlerin arasına dağılmış fertlerle katkıda bulunabilecek ve bu katkının nereden geldiğini kimse bilemeyecekti. Ve bu ruh bir medeniyet gübresinden başka bir şey olmayacak ve nihayet bizdeki Kuzey-Arî kanının son kalıntısı da tükenecek ve sönüp gidecekti.

Milletimizin bin yıldan fazla bir zaman süren savaşlar sonunda kazandığı gerçek siyasî başanların önemini, kendimizden ziyade düşmanlarımız takdir etmiş ve anlamışlardır.

Bugün hâlâ milletimizin milyonlarca asil evlâdının kazandırdığı o kahramanlığın şarkılarını söylüyoruz, fakat son bir tahlilde bunların tamamen meyvesiz, kısır kaldığını da görüyoruz.

Bugünkü ve gelecekteki davranışımızda, milletimizin kazandığı gerçek siyasî başarılarla, millî kanın hiç fayda sağlamadan tehlikeye atıldığı hal ve şartları birbirinden iyi ayırt etmek lâzımdır, bunun önemi çok büyüktür.

Biz Nasyonal-Sosyalistler hiçbir suretle, bugünkü burjuva âlemimizin sapmış ve gürültülü vatanseverliğine katılmamalıyız. Bilhassa harpten önceki son devrinin ne kadar az da olsa geleceğimizi kayıt altına aldığını farz etmekte öldürücü bir tehlike vardır.

Ondokuzuncu yüzyılın bütün tarihinde, bizim için tek mecburiyet yüklenmiştir. Biz, bugünkü devri temsil edenlerin davranışlarının aksine, yüksek dış politika anlayışının şampiyonları olmak, yani toprak genişliği ile nüfus sayısı arasındaki nispeti sağlamak zorundayız. Evet! Geçmişten öğreneceğimiz bütün dersler, bizi siyasî hareketimizde iki hedef tespit etmeye götürür.

Dış politikamızın hedefi olan toprak ve iç politikamızın hedefi olan yeni bir felsefi doktrin.

Arazi ele geçirmek meselesinin ırk bakımından ne dereceye kadar meşru olduğu hususunda kısaca duracağım. Bu bir zarurettir. Maalesef, sözde ırkçı çevrelerde bile, Alman milletine dış politikasının hedefi olarak, 1918 haksızlığını tamir etmeyi gösteren ve dokunaklı söz eden her çeşit gevezeye rastlanıyor. Bu şekilde kendilerini bütün dünyada kardeşliği ve ırkî sempatiyi temin etmeye mecbur görüyorlar.

Ben şunu söyleyeceğim. 1914 sınırlarını tekrar kurmak iddiası, kapsamı ve sonuçları bakımından siyasî bir saçmalıktır ve gerçek bir cürüm olarak ortaya çckmaktadır. Ayrıca Reich' in 1914 sanırları da asla mantıklı değildi. Gerçekte bu sınırlar Alman milliyetinden olan bütün insanları bir araya toplamıyordu ve stratejik bakımdan da mantıklı değildi. İyice düşünülmüş bir politikanın sonucu olmayan bu sınırlar bitmemiş bir mücadele ile elde edilen geçici sınırlardı, hatta bir kısmı tesadüfen çizilmişti!

Dış politikaya hedef olacak, Alman tarihinde belli başka bir devrin, başka bir yılın durumu pek âlâ gösterilebilirdi ve bu hem doğru, hem haklı olabilirdi. Yukarıdaki talepler bizim burjuva Âlemimizin ruhuna pek uygun düşüyor. Bunlar geleceğe ait en ufak bir siyasî fikir sahibi değildirler, aksine, onlar geçmişe, ama en yakın geçmişe kapanıp kalırlar. Geriye doğru bakışları kendi zamanlarından öteye ulaşmaz. Uyuşuklukları yüzünden belli bir duruma bağlanır, bu durumu değiştirmek için her türlü teşebbüse mukavemet ederler. Bu mukavemet, bu savunma faaliyeti de basit bir inat ve yapışıp kalmaktan öteye geçmez. Bundan dolayı bu insanların siyasî ufuklarının 1914'ten öteye uzanmamasının sebebi çok iyi anlaşılır. Fakat o zamanki sınırların yeniden kurulmasını siyasî faaliyetlerinin hedefi olarak ilân ederken, muarızlarımızla zaten bozulmaya hazır ittifak yolunu da kapatırlar. İştirak eden devletlerin ayrı ayrı hedefler güttüğü dünya savaşından bu yana sekiz yıl geçmiş olmasına rağmen, galip gelenlerin bugün hâlâ bu birlik içinde bulunmalarının sebebini de işte bu tutum izah eder.

Bütün bu devletler, zamanında, Almanya'nın çöküşünden faydalanmışlardır. Bizim devletimizden duydukları korku bu devletlerin her birinin sınır büyütme arzu ve ihtiraslarını arttırmıştır. Reich'ımızın mümkün olduğu kadar geniş bir bölümünü paylaşmayı, gelecekteki yükseliş ve kalkınmamıza karşı bir teminat olarak görüyorlardı. Milletimizin gücünden duydukları korku ve endişe, galip devletleri bugün bile birleşik tutan bir çimento olmaktadır.

Ve biz bunu değiştirmek için bir şey yapmıyoruz. Burjuva âlemimiz Almanya'ya siyasî program olarak 1914 sınırlarının hazırlanmasını gös-

terirken, birlikten kurtarmaya çalışan düşmanlarımızı ürkütüyor ve birlik kalmasına sebep oluyorlar. Her biri ayrı kalınca hücuma uğramaktan ve müttefiklerinin desteğini kaybetmekten korkuyor. Her devlet, bu programla kendisinin hedef tutulduğunu ve tehdit edildiğini hissediyor. Şu halde bu program iki bakımdan mantıksızdır:

1. Çünkü bu programı, sigara dumanlarına boğulan toplantı salonlarında gerçeğe intikal ettirmek için imkânlar mevcut değildir.

2. Bu program gerçekleşse bile sonuç yine pek acıklı olacaktır. Bu sonuç milletimizin kanını tekrar tehlikeye düşürme zahmetine değmeyecektir.

Çünkü, 1914 sınırlarının yeniden kazanılması bile kan dökmeden mümkün olmayacaktır. Versay anlaşmasının rica ve minnetle yeniden gözden geçirilebileceği fikrine ancak çocuk zekâlılar, pek saf kimseler inanabilir. Böyle bir teşebbüs için Talleyrand'ın mizacında olmak lâzım ki, bu da bizde yok. Siyaset adamlarımızın yarısı prensip sahibi olmayan kurnaz, fakat karaktersiz unsurlardan teşekkül eder ve bunlar ırkımıza düşmandırlar. Öbür yarısı da aptal, zararsız ve nazik kimselerdir. Ve Viyana kongresinden bu yana zamanlar çok değişti. Devlet sınırlarının pazarlarını artık prensler ve prenslerin metresleri yapmıyor. Şimdi diğer milletlere hükmetmek için, taş yürekli kozmopolit Yahudi mücadele etmektedir. Hiçbir millet kılıç kullanmadan boğazından Yahudi'nin elini uzaklaştıramaz. Milletleri esarete sürüklemeye uğraşan enternasyonal dolap ve düzenlere ancak millî ihtirasın toplanan ve bir maksada teksif edilen kuvveti bir silkinme ile meydan okuyabilir. Fakat böyle bir harekette kan dökmeden olmaz. Eğer Almanya'nın geleceği, her türlü siyasî kurnazlık dışında en yüksek yatırımı göze almayı gerektiriyorsa, bu yatırım da ona lâyık bir gaye için savaşı göze almayı gerektirir. 1914 sınırlarının Alman milletinin geleceği için hiç bir değeri yoktur. Bunlar ne geçmişin kurtarılmasını sağlar, ne de gelecek için bir kuvvet teşkil eder. Bu sınırlarlarla Alman milleti ne iç birliğini koruyabilir, ne de maişetini temin edebilir. Askerî bakımdan mütalâa edilirse, bu sınırların hiç de iyi seçilmediği ve güven vermeyeceği görülür. Ve nihayet bu sınırlar öteki milletler, daha doğrusu gerçek dünya devletleri karşısındaki durumumuzu ıslah imkânını da vermez. İngiltere ile aramızdaki mesafe kısalmayacak, Birleşik Amerika Devletleri'nin büyüklüğüne ulaşılmayacaktır.

Kesin olan tek şey şudur. 1914 sınırlarını yeniden ele geçirmek maksadıyla yapılacak teşebbüs müsbet sonuçlansa bile, milletimiz yeni bir kan kaybına uğrayacaktır ve bu kayıptan sonra, milletimizin halini ve ge-

leceğini temin etmek için yeni fedakârlıklara katlanma imkânı kalmayacaktır. Aksine, böyle bir başarının sarhoşluğu ile, başarı büyük olmasa bile, yeni gayelerin aranmasından vazgeçilecek, çünkü "millî şeref" tamir edilmiş, ticarî gelişme için bazı yeni kapılar açılmış olacaktır.

Fakat biz Nasyonal-Sosyolistler kendi dış politikamızın gayesinden asla ayrılmamalıyız. Alman milletine bu dünyada hakkı olan araziyi temin etmek gayesine. Ve ancak bu hareket için kan dökersek Allah ve gelecek nesiller bizi mazur görür. Biz bu dünyaya, sonu gelmeyen kavgalar pahasına günlük ekmeğimizi kazanmak için getirildik. Karşılıksız hiç bir şey verilmeyen yaratıklar olarak yeryüzündeki hakimiyetimizi zekâ ve cesaretimize borçluyuz ve yeryüzünü zekâ ve cesaretimizle fethetmemiz gerekir. Allah bizi bundan dolayı mazur görür. Gelecek Alman nesilleri de bizi mazur görecektir. Çünkü, geleceğin Almanya'sına binlerce yeni vatandaş vermeden tek Alman vatandaşının kanı akmayacaktır. Birgün Alman köylü nesillerinin, gürbüz çocuklarının çoğalacağı topraklar öz çocuklarımızı feda etmede haklı olduğumuzu gösterecek ve sorumlu devlet adamlarını, akıtılan kandan ve milletimizin fedakârlığından dolayı kendi nesilleri tarafından itham edilseler bile, affettirecektir. Bu hususta, toprak fethini, "insanlığın kutsal haklarına tecavüz" olarak gösteren ve bu konuda kâğıt karalayan kötü ırkçı yazarların karşısına bütün gücümle çıkacağım. Bu gibi kişilerin ardında kimlerin bulunduğu hiç bilinmez. Fakat muhakkak olan şey, bunların sebep olduğu huzursuzluk, ancak milletimizin düşmanlarına yarar. Bu caniler bu tutumlarıyla, milletimizin hayatî ihtiyaçlarını karşılayacak tek metodu, tek yolu saptırmaya ve hedefi yok etmeye yardım etmiş oluyorlar. Çünkü bu dünyada hiçbir millet, üstün bir hak ve iradenin icabı olarak, kendiliğinden bir metrekarelik toprağa sahip olmuş değildir. Almanya'nın sınırları, ebedî siyasî mücadele içinde tesadüfi ve geçici sınırlardır. Diğer milletlerin meskûn bulunduğu toprakların sınırları için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Yeryüzünün dış görünüşü ancak düşüncesiz bir aptala hiç değişmeden duran bir granit gibi görülebilir. Gerçekte onun her an devamlı olarak uğradığı değişme bir değişmezlik gibi görünmektedir, bu değişme tabiat kuvvetlerinin hiç durmadan çalışmasının bir sonucudur ve yarın daha büyük kuvvetlerle tahrip olacak ve iyice değişecektir. Bunun gibi, insanların hayatında, onları birbirinden ayıran sınırlar da ancak aptallara göre değişmez. Devletlerin sınırları insanlar tarafından çizilmiştir ve onlar tarafından değiştirilmiştir.

Bir milletin büyük bir toprak ele geçirmeyi başarmış olması, her

zaman buna sahip olacağı mânâsına gelmez. Bu sadece fethedenin kuvvetini, istilâya uğrayanın zayıflığını gösterir. Ve hak yalnız bu kuvvete dayanır. Bugün Almanya daracık bir arazide kalmışsa ve acıklı bir istikbale doğru gidiyorsa bu, kaderin hükmü değildir ve bu hale isyan etmek de kadere karşı gelmek değildir. Yüksek bir kudret başka bir millete Alman milletinin malik olduğundan daha fazla toprak vaat etmemiştir. Bu adaletsiz toprak taksiminden dolayı o kudret hücuma da maruz kalmayacaktır. Atalarımız, bugün üzerinde yaşadığımız toprağı Allah'ın bir hediyesi olarak almamışlardır. Hayatları pahasına, savaşarak fethetmişlerdir bu toprakları. Bunun gibi, gelecekte de milletimize toprak ve onunla birlikte yaşama imkânları verecek olan şey, ırkçı lütuf değil, muzaffer kılıcın kudreti olacaktır. Bugün hepimiz Fransa ile hesaplaşmak zaruretine ne kadar inanırsak inanalım, dış politikamızın gayeleri bu hesaplaşma ile tahdit edilirse, bunun hiçbir tesiri ve faydası olmayacaktır. Bu hesaplaşma ancak, Avrupa'daki iskân sahamızı genişletmek için geride bir örtü hazırlamak şeklinde yorumlanabilir. Çünkü biz bu meseleyi sömürgeler ele geçirmekle çözemeyiz, ancak yerleşme sahamızı, anavatan toprağının yüz ölçümünü arttırarak çözebiliriz. Bu şekilde, metropol ile tam bir dayanışma içinde olan kolonlar elde etmekle kalmaz, aynı zamanda büyük birlikten doğan avantajları da elde ederiz.

Irkçı hareket başka milletlerin avukatlığını yapacak değildir, o kendi ırkının menfaatlerini düşünecektir. Aksi halde lüzumsuz olurdu ve geçmişi çekiştirme hakkı olmazdı. Çünkü o zaman geçmişteki gibi hareket edilirdi. Eski Alman politikası hanedan tarafından haksızlık olarak kabul edilmişti. Bundan sonraki politika da kozmopolit bir "ırkçı"lığın ahmakça bir hassaslığından ilham almamalıdır. Bilhassa biz, pek bilinen zavallı küçük milletlerin jandarmaları değiliz, kendi öz milletimizin askerleyiz.

Bununla beraber biz Nasyonal-Sosyalistler bu kadarla da yetinmemeliyiz. Büyük bir millet yayılamadığı için yıkılmaya mahkûm görünürse, toprak istemek ve alma hakkı bir vazife olur. Hele bu millet herhangi bir küçük zenci ırkı değil de bugünkü medeniyetin ve bütün hayatın doğurucusu olan Almanya ise! Almanya ya bir dünya devleti olacak, ya da hiç olmayacaktır. Fakat bir dünya devleti olması için, bugün ona gereken önemi ve vatandaşlarına yaşama imkânlarını kazandıracak toprak genişliğine muhtaçtır.

Biz Nasyonal-Sosyalistler harpten önceki dış politikamızı silip atıyoruz. Biz, altı yüz yıl önce kaldığımız yerden başlıyoruz. Cermenlerin Güneye ve Batıya sonu gelmeyen yürüyüşlerini durduruyoruz ve bakışları-

mızı doğuya çeviriyoruz. Harpten önceki sömürgeci ve ticarî politikamıza son veriyor ve geleceğin arazi politikasını başlatıyoruz. Fakat bugün Avrupa'da yeni topraklardan söz ediyorsak, önce Rusya'ya bitişik ülkeleri düşünebiliriz. Kader de bize bunu işaret ediyor gibidir. Rusya'yı bolşevizme terk etmekle, onu devleti kurduran ve yaşatan aydınlarda bıraktı. Çünkü Rus devletinin teşiklâtlanması asla Rusya'daki slavizm politikasının başarısı sonucu değildir, daha az değerde bir ırkın arasındaki Cermen unsurun, devlet yaratıcısı olan unsurun, örnek hareketlerinin bir sonucudur. Yeryüzünde birçok devlet bu şekilde kurulmuştur. Başlarında Cermen efendiler ve teşkilâtçılar bulunan aşağı ırklar genişleyip büyümüşler ve zamanı gelince kudretli devletler haline gelmişlerdir. Devleti kurucu ırkın nüvesi muhafaza edildiği, bozulmadan kaldığı müddetçe de devlet olarak kalmışlardır. Asırlardan beri Rusya yüksek idareci sınıfındaki Cermen nüvesi sayesinde ve onun zararına olarak yaşıyordu, fakat bugün bu Cermen nüve kurumuş, yok olmuştur. Onun yerini Yahudi almış bulunuyor. Ruslar kendi imkânları ile Yahudi boyunduruğunu atmaktan âciz oldukları gibi, Yahudi de devleti uzun zaman ayakta tutamayacaktır. Çünkü Yahudi de teşkilâtçı bir unsur değildir, sadece tefessüh ettiren bir mayadır, bozucudur. Doğunun bu dev devleti çöküş için olgun hale gelmiştir. Rusya'da Yahudi hakimiyetinin sonu Rusya devletinin de sonu olacaktır. Kader bizi bu faciada hazır bulunmamız için seçmiş bulunuyor. Bu facia, ırkçı teorinin insan ırkları konusundaki görüşünü en sağlam şekilde doğrulayacaktır. Bizim vazifemiz, Nasyonal-Sosyalist Hareketin görevi, kendi milletimize bir siyasî görüşü vermektir. Bir görüş ona istikbalini İskender'in baş döndürücü yeni bir seferi gibi değil, Alman sapanına kılıcını temin edeceği toprak olarak, bu toprağın işlenmesi olarak gösterecektir.

Yahudilerin bu politikaya şiddetli bir mukavemetle karşı çıkacakları kendiliğinden anlaşılır. Çünkü böyle bir hareketin onların geleceği için ne ifade ettiğini herkesten daha iyi bilirler. Ve bu olay bütün milliyetçilere bu yeni tutumun çok doğru bir esasa dayandığını ispat eder. Heyhat! Bugün bunun tam aksini görüyoruz. Yalnız Alman milliyetçi çevrelerde değil, "ırkçı" çevrelerde de böyle bir Doğu politikası fikrine karşı şiddetli bir düşmanlık besliyorlar. Böyle durumlarda her zaman olduğu gibi büyük otoritenin gölgesine sığınmaya çalışıyorlar. Mânâsız olduğu kadar Alman milletine son derece zararlı olan bir politikayı gizlemek için Bismark'ın ruhunu öne sürüyorlar, onun eskiden Rusya ile iyi ilişkiler kurmaya önem verdiğini söylüyor-

lar. Bu, bir dereceye kadar doğrudur. Fakat onun aynı zamanda İtalya ilişkilerine çok önem verdiğini, Avusturya'yı yenmek için İtalya ile ittifak kurduğunu tamamen unutuyorlar. O halde bu politikayı niye takip etmiyorlar. "Çünkü bugün İtalya o zamanın İtalyası değildir" denecektir. O halde müsaade ediniz de biz de bugünkü Rusya'nın o zamanki Rusya olmadığını söyleyelim. Bismark'ın aklına prensip olarak hiç değişmeyecek bir politika tespit etmek gelmemişti. O, böyle bir köstekğe vurulmayacak kadar o zamanki duruma hakimdi. Şu halde meseleyi "Bismark ne yapmıştı?" şeklinde değil, "bugünkü durumda ne yapardı?" şeklinde ele almak gerekir. O zaman soruya cevap vermek daha kolay olur. 0, siyasî dehası ile, yıkılmaya mahkûm bir devletle asla ittifak kurmazdı.

Bismark kendi zamanında Alman sömürge ve ticaret politikasını karışık bir duygu ile ele alıyordu, çünkü onun için önemli olan evvelâ, kurduğu devletin oturması ve sağlamlaşması imkânını ve şansını arttırmak idi. İşte bundan dolayı geriden hançerlenmemek için Rusya ile arasını iyi tutuyor, bu suretle Batıya karşı elini serbest bulunduruyordu. Fakat o zaman için Almanya'ya faydalı olan şey bugün zararlı oluyordu.

1920-1921 yıllarından itibaren genç Nasyonal-Sosyalist Hareket siyaset ufkunda yavaşça belirmeye ve Alman milletinin kurtuluş hareketi olarak görülmeye başladığı zaman, muhtelif yerlerden partimize sokulmaya başladılar. Partimizle diğer milletlerin kurtuluşu arasında bir bağ kurmaya çalıştılar. Bunu, "zulüm altındaki milletlerin himayesi" adı altında, sayısız derecede çok aktörler yapıyordu. Çoğunluğu bazı Balkan devletlerinin, Mısır'ın ve Hindistan'ın temsilcileri teşkil ediyordu. Bunlar bende daima yüksekten atıp tutan ve hiçbir gerçek esasa dayanmayan gevezeler intibaını uyandırdı. Bilhassa milliyetçiler kampında bu seçilmiş şarkılara kapılan, nereden geldiği belli olmayan Hintli veya Mısırlı talebenin, Hindistan ve Mısır'ın temsilcisi olduğuna inanan Almanlar vardı. Bu adamların güvenecek hiçbir şeyleri olmadığı, onlarla kurulacak bütün ilişkilerin pratikte hiçbir sonuç vermeyeceği, tamamen zaman kaybettirecekleri ve hiçbir şeye yaramayacakları hiç dikkate alınmıyordu. Ben bu teşebbüsler karşısında daima muhalif kaldım. Bunun sebebi yalnız verimsiz müzakerelerle zaman kaybetmemek arzusu değil, aynı zamanda, bunlar gerçekten söz konusu milletlerin yetkili temsilcileri olsalar bile, onlarla müzakerenin faydasız ve zararlı olduğuna inanmış olmamdır.

Barış zamanında Alman politikasının şahsî ve saldırgan bir faali-

yet göstermemesi ve dünya tarihinin emekliye sevk ettiği eski devletlerle ittifak kurması esef edilecek bir şeydi. Avusturya ve Türkiye ile olan ittifakın pek hoşa giden bir tarafı yoktu. Askerî ve sınaî bakımdan dünyanın en kuvvetli devletleri bir araya gelip, aktif, saldırgan bir ittifak kurarlarken, Almanya güçsüz kalmış devletlerle birleşiyor, yıkılmaya mahkûm olan bu devletlerle dünya koalisyonuna karşı bir cephe hazırlamaya çalışıyordu. Almanya, dış politikasındaki bu hatanın cezasını acı bir şekilde çekmiştir. Fakat bu cezanın, bizim ebedî hayalcileri süratli bir düşüşten kurtaracak kadar ağır olmadığı da görülmektedir. Çünkü, "Esir Milletler Birliği" ile kudretli rakipleri güçsüz bırakma teşebbüsü yalnız gülünç değil, aynı zamanda ölümcül bir tutumdur. Ölümcüldür, çünkü milletimizi yeniden ve daima gerçek imkânlardan uzaklaştırıp, kısır olduğu kadar hayalî ümitlere terk ediyor. Bugünün Almanı, boğulmakta olan bir adamın saman çöpüne tutunmasına benziyor. Ve bu şekilde hareket eden insanlar da güya çok kültürlü. En inanılmaz bir ümit ışığı belirir belirmez, bu insanlar bu hayali takibe koyulurlar. Bu, isterse "Esir Milletler Birliği", isterse Milletler Cemiyeti veya bambaşka hayalî bir şey olsun, hemen binlerce taraftarı olur. 1920-1921 yıllarında, Hindistan'da lngiltere'nin pek yakın bir gelecekte feci bir akıbete uğrayacağına dair inanılmaz ve çocuksu ümitlerin birdenbire ırkçı çevreleri sardığını hatırlıyorum. O sıralarda Avrupa'da dolaşan Asyalı bazı hokkabazlar -yahut kabul etmek isterim ki, Hindistanlı gerçek hürriyet şampiyonları- başka hususlarda gerçekten mantıklı olan bazı insanlara büyük İngiltere İmparatorluğunun Hindistan'da mahvolma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu fikrini telkin edebilmişlerdir. Bütün bu fikirlerin babası onların arzusu olsa bile, pek tabiî bunun şuurunda değildiler, ümitlerinin de ne kadar saçma olduğunu anlayamıyorlardı. Çünkü İngiltere'nin Hindistan'daki hakimiyetinin sona ermesiyle Britanya İmparatorluğunun ve İngiliz kudretinin sona ereceğini düşünüyor, Hindistan'ın İngiltere için çok büyük bir önemi olduğunu zannediyorlardı.

Fakat bu hayatî mesele Alman ırkçı kâhinleri tarafından bilinen büyük bir sır olmasa gerekti. İngiliz tarihinin rehberleri de bilirlerdi bunu. İngiltere'nin Britanya dünyasındaki birliği içinde Hindistan'ın önemini takdir edemiyor zannetmek de çok çocukça bir şey olur. İngiltere'nin en son çareye baş vurmadan Hindistan'dan çıkabileceğini düşünmek, dünya savaşından hiçbir şey öğrenilmediğini, Anglo-Sakson meselesinin hiç bilinmediğini gösteren esef edilecek bir delildir. Bu, aynı zamanda İngiltere'nin bu imparatorluğu nasıl idare ettiğinin Al-

manlar tarafından bilinmediğini de gösterir. İngiltere Hindistan'ı ancak kendi idarî mekanizmasında ırk bakımından bir bozukluk gösterirse -ki, bugün için Hindistan'da böyle bir ihtimal asla mevcut değildir- ya da kudretli bir düşmanın kılıcı karşısında kaybedebilir. Bunu Hint âsileri asla başaramayacaktır. İngiltere'yi dize getirmenin ne kadar güç olduğunu biz Almanlar kâfi derecede öğrendik!

Bir Cermen olan ben, her şeye rağmen, Hindistan'ın herhangi bir devletin hakimiyetinde değil, İngiliz hakimiyetinde olmasını tercih ederim. Mısır'da bir ayaklanma olacağı masalının doğurduğu ümitler de aynı derecede acınacak bir haldir. Başkalarının bizim için kan dökmeye hazır olduğuna inanan ahmaklara, "kutsal savaş" hoş bir ürperme verebilir. -Samimî konuşmak gerekirse bu bayağı yatırım her zaman böyle acıklı ümitlerin kaynağı olmuştur.- Gerçekte bu savaş İngiliz bölüklerinin mitralyöz ateşi ve bomba yağmuru ile cehennemî bir sonuç getirir. Bekasının savunması için kanının son damlasına kadar mücadeleye azimli kudretli bir devletin hücumu karşısında, sakatlarla koalisyon yapmak mümkün değildir. İnsan malzemesinin değerine saygı esasına dayanan ırkçılığın taraftarı olarak, bir ırkçı olarak, benim, kendi ırkımın kaderini, aşağı ırktan olduklarını bildiğim sözde "zulüm gören" milletlerin kaderine bağlamaya hakkım yoktur. Bugün Rusya'ya karşı da tamamen aynı vaziyeti almak zorundayız. Yeni hakimlerinin gizli maksatlarına bağlı olmadan, idareci Cermen sınıfından mahrum kalan bugünkü Rusya, Alman milletinin kurtuluş mücadelesinde bir müttefik olamaz. Almanya ve Rusya'nın birlikte Batı Avrupa'ya karşı, muhtemelen bütün öteki devletlere karşı girişecekleri bir savaşta, askerî bakımdan şartlar feci olacaktır. Savaş Rus topraklarında değil, Alman topraklarında geçecek ve Almanya Rusya'dan en ufak tesiri olan bir yardım göremeyecektir. Bugünkü Reich'ın askerî imkânları o kadar az ve yetersizdir ki, sınırlarını Batı Avrupa'ya ve İngiltere'ye karşı koruması imkânı yoktur. Alman endüstri bölgesi düşmanlarımızın şiddetli hücumları karşısında savunmasız kalacaktır. Bundan başka Almanya ile Rusya arasında Polonya devleti bulunuyor ki, bu devlet tamamen Fransa'nın elindedir. Almanya ve Rusya'nın Batı Avrupa'ya karşı müttefik olarak girişecekleri bir savaşta, Rusya bir tek askerini Alman cephesine ulaştırmadan önce Polonya'yı yenmek ve geçmek zorundadır. O zaman askerden ziyade tekniğe ihtiyaç olacaktır. Bu bakımdan, dünya savaşındaki durum, daha korkunç bir şekilde tekrarlanacaktır. O zaman teknik savaşı Almanya hemen hemen tek başına yüklenmişti ve şan-

lı müttefiklerimiz yararına Alman endüstrisi mahvolmuştu. Rusya ile müttefik olarak girişeceğimiz muhtemel bir savaşta teknik bakımdan Rusya hemen hemen hiç bir şey yapamayacaktır. Gelecekteki bir savaşta, dünyanın ezici ve büyük bir azimle çıkacak olan motörleşmesine karşı gelemeyeceğiz. Çünkü Almanya'nın kendisi bu esaslı sahada utanılacak şekilde bir gecikme gösterirken, kendi kıt imkânlarıyla Rusya'yı da desteklemek zorunda kalacaktır. Rusya bugün yürüyebilen bir tek otomobil yapabilecek fabrikaya sahip değildir. Bu şartlar altında yapılacak bir savaş tekrar bir katliam karakterini alacaktır. Alman gençliği eskisinden daha çok kanını akıtacak, çünkü her zaman olduğu gibi, harbin bütün yükü bizim omuzlarımıza binecek ve bunun sonucu da kaçınılmaz bir hezimet olacaktır. Fakat bir mucize olduğunu, böyle bir savaşın Almanya'nın yıkımı ile sonuçlanmayacağını kabul etsek bile, kanını tüketmiş olan Alman milleti, eskiden olduğu gibi, büyük askerî devletler tarafından kuşatılmış olarak kalacak ve gerçek durumu hiçbir surette düzelmeyecek, ıslah edilmeyecektir.

Şimdi bize, Rusya ile ittifak kuruluna hemen ardından savaşa girmeyi düşünmenin lüzumsuz olduğunu veya icap ederse buna hazırlanmanın mümkün olduğunu söyleyerek itiraz edilmesin. Gayeleri arasında savaş ihtimalini de bulundurmayan bir ittifakın, mânâ ve değeri yoktur. Ancak bir kavga ihtimaline karşı ittifak yapılır. Hatta ittifak kurulduğu anda, hesaplaşma günü henüz uzakta olsa bile, savaşa sürüklenme ihtimali düşünülerek hareket edilir. Herhangi bir devletin böyle bir ittifak hususunda yanılacağı, başka türlü düşüneceği zannedilmesin. Bir Alman-Rus ittifakı ya kâğıt üzerinde kalacaktır, ki o zaman bunun bizim için ne faydası, ne de bir değeri olur, ya da bu ittifak kâğıt üzerinde kalmayan bir ittifak olacaktır ve bu takdirde dünya bunu dikkate alacaktır. Böyle bir durumda, Alman-Rus ittifakı savaş için teknik hazırlıklarını tamamlasınlar diye, İngiltere ve Fransa'nın on yıl bekleyeceklerini zannetmek büyük saflık olur. Hayır, bu durumda fırtına, Almanya üzerinde yıldırım hızıyla patlayacaktır. Rusya ile ittifakın kurulması olayı bile savaşın yakın olduğunu göstermeye kâfi gelir. Böyle bir ittifakın sonu ise Almanya'nın sonu demektir.

Şu hususları da ilâve etmek gerekir.

1. Bugün Rusya'da iktidarı ellerinde tutanlar, riayet edecekleri şerefli bir ittifak kurmayı asla düşünmüyorlar. Asla unutmamak gerekir ki, bugünkü Rusya'nın idarecileri, kana bulanmış bayağı canilerden başka bir şey değildirler. Bunlar insanlığın ayak takımıdırlar. Feci bir du-

rumdan faydalanarak büyük bir devlete saldırmışlar, kanlı bir vahşetle idareci sınıfından milyonlarca aydını katletmişlerdir ve on yıldan beri de bütün devirlerin en korkunç zulmünü yapmaktadırlar. Yine unutmamak lâzımdır ki, bu idareciler, hayvanî vahşeti inanılmaz derecede ustalık göstererek yalanla birleştirmesini bilen ve şimdi bütün dünyaya kanlı zulmünü yapma zamanının geldiğine inanan bir ırka mensupturlar. Bugün Rusya'da mutlak birhakimiyet kuran enternasyonal Yahudi, Almanya'yı müttefik olarak değil, aynı akıbete düşüreceği bir devlet olarak görüyor. Tek menfaati yanındakini mahvetmek olan bir yardımcı ile müzakereye girişilmez. Bu dünyada onlar şerefin, doğrunun temsilcileri değil, yalanın, hilenin, hırsızlığın, haydutluk ve yağmacılığın temsilcisidirler. Hiçbir anlaşmanın kutsal olmadığı bu gibi insanlarla anlaşma yapılmaz. Anlaşma yaparak parazitlerle birleşebileceğine inanan kimse, ökse otu ile anlaşıp birleşmeye çalışan bir ağaca benzer.

2. Rusya'nın içine düştüğü tehlike Almanya'yı daima tehdit edecektir.

Bolşevizmin bertaraf edildiğine ancak saf bir burjuva inanabilir. Sathî görüşü, derin kavrayış kabiliyetsizliği ile, bunun insiyaki bir tezahür olduğunu anlayamıyor, bundan şüphe etmiyor. Yahudi'nin dünya hakimiyeti emeli, Anglo-Saksonların dünya iktidarını ellerine geçirmek istemeleri kadar tabiî bir temayüldür. Ve Yahudi de bu yolda Anglo-Sakson gibi ilerler, Anglo-Sakson mücadeleyi nasıl kendine has silâhlarla yürütürse, Yahudi de kendi yolunda gider ve bu yol onu öbür milletlerin arasına, onları sömürmeye götürür. Onun silâhı yalan ve iftiradır, zehirleme ve tefessüh ettirmedir. Bunları kullanır ve mücadeleyi hasmı kanlı bir şekilde yok edinceye kadar sürdürür. Rus bolşevizmini, yirminci yüzyılda, Yahudilerin dünya hakimiyeti kurma teşebbüsleri olarak görmeliyiz. Başka devirlerde de aynı hedefe ulaşmaya çalıştılar, bunun için bugünkünden farklı ama esasta onlara yakın vasıtalara baş vurdular. Bu temayül onların bütün benliklerini sarmış, içlerine iyice yerleşmiştir. Öteki ırklar, cins ve kudretlerini geliştiren içgüdüye uymaktan kendiliklerinden vazgeçmezler. Buna dış şartların zorlaması ile veya yıpranma, kocamışlık yüzünden uğranılan zaaf sonunda mecbur olurlar. Yahudi de dünya diktatörlüğüne doğru yürüyüşünü isteyerek, feragat ile, ebedî emelini içine atarak durdurmaz. O da ancak dış kuvvetlerle yolundan geri döndürülebilir, çünkü ondaki dünya hakimiyeti içgüdüsü ancak kendisiyle sönecektir. Fakat milletlerin güçsüzlüğü, ihtiyarlıktan ölmeleri, ancak kan saflığını koruyamadıkları, bundan vazgeçtikleri zaman vu-

kua gelir. Ve Yahudi kan saflığını muhafaza etmeyi bütün öteki ırklardan daha iyi bilir. Demek ki Yahudi, başka bir kuvvetle karşılaşıncaya kadar, bu kuvvetle dev bir mücadele sonunda, İblis'in Cennetten kovulması gibi, sürülünceye kadar, mukadder yolunu takip edecektir.

Bugün Almanya bolşevikliğin ilk yakın ve önemli hedefidir. Milletimizi bu yılanın sarmasından kurtarmak, kan zehirlenmesini önlemek için büyük bir fikir kuvveti, vazife şuuru gerekmektedir. Milletin serbest güçlerinin ırkımızın güvenliğini sağlaması, son facialarin tekrarlanmaması için bunlar şarttır. Fakat böyle bir gaye güdülünce, ırkımızın amansız düşmanının emri altına giren bir devletle ittifak kurmak çılgınlık olur. Böyle bir ittifak kurunca Alman ırkı o zehirli kollardan kurtarmak nasıl mümkün olur? Bolşevikliğin insanlığa karşı cehennemlik bir cinayet olduğunu, bu cehennemî teşkilâtlarla işbirliği yaparak nasıl anlatırsınız? Ve biz bugün bu durumda iken bunu nasıl yaparsınız? Bir yandan devletin şefleri bazı telâkkilerin şampiyonluğunu yaparken, kitlenin içinde bir ferdin aynı telâkkilere sempati beslemesinden dolayı onu hangi hakla mahkûm edersiniz? Yahudi'nin dünyayı Bolşevikleştirmesine karşı mücadele, Sovyet Rusya'ya karşı kesin bir tutum almayı gerektiriyor. Bu şeytan ile kovulamaz. Bugün Rusya ile ittifak taraftarı olan ırkçı çevrelerin Almanya'ya bir göz atmaları, başlangıçta elde ettikleri destekleri hesaba katmaları kâfidir. Irkçılar şimdi enternasyonal Marksçı basın tarafından yapılan ve dâvet edilen bir hareketin Alman ırkını kurtaracağını mı sanıyorlar? Eski Alman Reich'ı takip ettiği ittifak politikasından dolayı büyük ölçüde itham edilebilirdi. Ne pahasına olursa olsun, hastalık derecesindeki zarfından dolayı dünya barışını kurtarmaya çalılşıyor, herkesle olan ilişkilerini sürekli muvazene politikası güttüğü için ihlal etmiş oluyordu. Fakat suçlandırılamayacağı tek şey Rusya ile iyi ilişkiler kurmamış, bu ilişkileri devam ettirmemiş olmasıdır. Harpten önce Almanya'nın mânâsız sömürge politikasından ticaret ve askerî filosundan vazgeçip, Rusya'ya karşı İngiltere ile ittifak kurması bence daha akıllı bir hareket olurdu. Böylece sallantılı bir dünya politikasının yerine, Avrupa kıtasında arazi ele geçirmeyi hedef tutan azimli bir Avrupa politikası ikame edilmiş olmalıydı. O zamanki panislavist Rusya'nın Almanya'ya devamlı bir şekilde ve arsızca tehditler yönelttiğini unutmuyorum. Tek gayesi Almanya'yı şaşırtmak ve zorlamak olan sürekli seferberlik manevralarını da unutmuyorum. Daha harpten önce ırkımıza ve imparatorluğumuza karşı Rusya'da kamuoyunun kinci saldırılarını da unutamam. Rus basının Fransa'yı övmesini ve bize karşı çok değişik bir tavır takınmış olmasını da unut-

muş değilim. Bütün bunlara rağmen harpten önce ikinci bir yol daha vardı. Rusya'ya dayanılarak İngiltere aleyhine dönülebilirdi. Bugünkü şartlar bambaşkadır. Harpten önce bütün duyguları bir yana atıp belki Rusya ile birlikte yola çıkılabilirdi ama, bugün artık buna imkân yoktur. Tarih saatinin akrebi ilerlemiş ve bizim kaderimizin tayin edileceği saat çalmak üzeredir. Bütün büyük dünya devletlerinin meşgul olduğu yatıştırma ve teselli çabası, bizim için son bir ihtardır. Kendimize gelmemiz, ırkımızı hayal âleminden çıkarıp ona katı gerçeği göstermemiz, eski Reich'ı yeni bir çiçeklenmeye götürecek tek istikbal yolunu göstermemiz için son ihtardır.

Eğer Nasyonal Sosyalist Hareket bu büyük vazife karşısında her türlü hayalden sıyrılmasını bilir ve akıl yolunda giderse, 1918 faciası ırkımızın geleceği için muazzam bir iyilik, marazdan doğan bir iyilik olabilir. Bu çöküş ona dış politikasında yepyeni bir yön verebilir. İçte ahlâkî yeni teorilerle güçlenerek, dışarıda kesin bir siyaset takip edebilir. Ve nihayet İngiltere'nin, hatta Rusya'nın sahip olduğu şeylere o da sahip olabilir. Fransa'nın daima menfaatlerine uygun kararlar almasına sebep olan şeye, bir siyasî vasiyetnameye, o da kavuşur.

Alman milletinin dışarıya karşı tutumunu tayin eden değişmez siyasî vasiyetname şu olmalıdır. Avrupa'da kudretli iki kıta devletinin teşekkülüne asla müsaade etmeyiniz. Almanya sınırlarında ikinci bir askerî gücün teşekkülü için yapılacak her teşebbüsü -böyle bir kudrete erişmesi şüpheli bir devlet olsa bile- Almanya'ya karşı bir tecavüz, bir hücum telâkki ediniz. Böyle bir devletin kurulmasını her vasıtaya ve icabında silaha başvurarak önlemeyi yalnız bir hak değil, aynı zamanda bir vazife telâkki ediniz. Böyle bir devlet varsa onu yıkınız. Memleketinizin güç kaynaklarının sömürgelerde değil, Avrupa'da, anavatan topraklarında olmasına dikkat ediniz.

Reich'ı, hiçbir zaman, asırlarca, ırkımızın zürriyetinden herkese toprak hissesi vermedikçe, teminat altında görmeyiniz. Bu dünyada en kutsal hakkın, insanın kendi işleyeceği toprak hakkı olduğunu, en kutsal fedakarlıkların bu toprak için kan akıtmak olduğunu asla unutmayınız.

Bugün Avrupa'da bizim için mümkün olan tek ittifakın hangisi olduğunu belirtmeden bu görüşleri sonuçlandırmak istemiyorum. Alman ittifakları ile ilgili olan bundan önceki bölümde, büyük gayretler pahasına, İngiltere ve İtalya'ya sıkı sıkı yaklaşmakta büyük menfaatimiz olduğunu söylemiştim. Şimdi burada böyle bir ittifakın askerî önemini de belirtmek istiyorum. Böyle bir ittifakın ana hatlarıyla da, teferruatı ile de sonucu, Rusya ile yapılacak bir ittifakın tam zıddı olacaktır. İngiltere ile İtal-

ya'nın yaklaşmaları hiçbir şekilde harp tehlikesi meydana getirmez ve bu çok önemli bir husustur. Bu ittifaka cephe alacak olan tek devlet Fransa da harbi yapacak durumda olamaz. Bu ittifak Almanya'ya Fransa ile hesaplaşmak için hazırlanma imkânı verecektir. Çünkü böyle bir anlaşmada önemli olan husus, yalnız anlaşmadan hemen sonra ve birdenbire bir düşman istilâsına maruz kalmaması değil, aynı zamanda, bizim için ölçüsüz derecede zararlı olan "Antant"ın, düşmanlarımızın ittifakının bozulması olacaktır. Böylece memleketimizin amansız düşmanı olan Fransa tecrit edilmiş duruma düşecektir. Başlangıçta sadece manevî olacak böyle bir başarı da Almanya'ya bugün fikrimizde bile olmayan bir hareket serbestisi verecektir.

Çünkü artık siyasî inisiyatif Fransa'nın elinde değil, yeni İngiliz-Cermen-İtalyan ittifakında olacaktır. Almanya bir hamlede stratejik bakımdan müsait olmayan bir durumdan kurtulacağı için başarının önemi daha da büyük olacaktır. Bir taraftan yan desteklerin en kuvvetlisi, öte taraftan ham madde ve yiyeceğimizin tam olarak temini: Devletler arasındaki yeni anlaşmanın getireceği iyilik işte bu olacaktır.

Fakat, belki bundan daha önemlisi, yeni birlikteki devletlerin birbirlerini teknik bakımdan da tamamlamaları olacaktır. ilk defa müttefiklerimiz Alman ekonomisini sömüren sülükler olmayacaktır. Aksine teknik ekipmanımızın tamamlanması ve zenginleşmesi işine onlar da katkıda bulunacaktır, kendileri de aynı istifadeyi sağlamaktan geri kalmayacaklardır. Unutmamak lâzımdır ki, bu ittifak bugünkü Türkiye veya Rusya ile yapılacak ittifaklarla asla mukayese edilemez. En kudretli dünya devleti ile gelişmekte olan genç ve milliyetçi bir devletin kuracağı ittifak, Avrupa'da çıkacak bir savaş için, son harpte Almanya'nın ittifak kurduğu çürümüş eski devletlerin kadavralarından apayrı kaynaklar sunacaktır. Şüphesiz böyle bir ittifakın kurulmasında büyük güçlüklerle karşılaşılacaktır. Bundan önceki bölümde bu nokta üzerinde durmuştum. Fakat bir Antant'ın kurulması bundan daha mı kolay olmuştur? Kral VII. Edvard'ın kısmen menfaatlerine aykırı olarak yapabildiği şeyi biz de başarmalıyız. Eğer bu gelişmenin lüzumuna olan inancımız bizi duygularımızın üstüne çıkarıp alacağımız tutumu tespit edecek bir ilham verirse, bunu başarabiliriz. Sefaletin uyarması ile, geçen asrın gayesiz politikası yerine, şuurlu olarak, tek bir hedef gözetir ve ona bağlanırsak, başarı mümkün olacaktır. Bizim dış politikamızın geleceği Katılımcı ve Doğuya yönelmekte değil, Alman ırkına lüzumlu olan topra-

ğı ele geçirmek mânâsı da bir Doğu politikası gütmektedir. Fakat bunun için kuvvete ihtiyaç bulunduğu ve can düşmanımız Fransa da bizi acımadan boğmakta, bitkin hale sokmakta olduğu için, bu devletin hegemonya kurma temayüllerini yok etmeye yardım edebilecek bütün fedakârlıkları üzerimize almalıyız.

Bizim gibi, Fransa'nın kıta üzerinde hegemonya kurmasına tahammül edemeyen her millet, bizim tabiî müttefikimiz sayılır. Bu devletlerden herhangi birine yapacağımız müracaatların ve vereceğimiz tavizlerin hiç biri, eğer sonunda bizden nefret eden düşmanımızı alt edebileceksek, çok görülmemelidir. En ağır yaralarımız dağlandıktan ve kapandıktan sonra, hafif yaralarımızın tedavisini gerçekleştirecek zamanımız olacaktır. Pek tabiî bugün biz, içerde nefretle uluyan millet düşmanlarına hedef oluyoruz. Biz Nasyonal-Sosyalistler yolumuzu şaşırmayalım! En samimî kanaatimize göre lüzumlu olan şeyi istemekten ve duyurmaktan geri kalmayalım! Bugün bize lâzım olan, vatandaşlarımızın hayalperest zihniyetinden yararlanan kurnaz Yahudi'nin saptırdığı kamuoyuna karşı kuvvetli, dayanıklı olalım.

Dalgalar etrafımızda hiddet ve şiddetle parçalanacaktır, fakat kendini dalgalara terk edenlerden ziyade akıntıya rağmen yüzmeye çalışanlara önem verilir. Biz bugün basit birer başak halindeyiz, birkaç yıl sonra kader bizi büyük bir set haline getirecektir. Dalgalar bu sete çarparak kırılacak ve yeni bir yatağa çekileceklerdir. Bütün dünya iyice görmeli ve kabul etmelidir ki, Nasyonal-Sosyalist Partisi, çok iyi tespit edilmiş bir siyasî görüşün şampiyonudur. Tolgalarımızın siperliğinde, Allah'ın bile bizden beklediği uyarıcı nişanı taşımalıyız. Dış politikamızı tayin eden zarureti biz kendimiz biliyoruz. Azgın düşmanlarımız ateş saçtığı, içimizden bazıları ümitsizliğe düştüğü ve nüfuzlu bir ses her şeyi üzerine çekmemek ve kurtlarla birlikte ulumak için bir taviz verilmesini fısıldadığı zaman, bu inançla ve bütün gücümüzle mukavemet etmeliyiz.

XV. BÖLÜM

MEŞRU SAVUNMA HAKKI

İnsan aklının geleceği tahmin hususundaki güç ve kabiliyetine göre, Kasım 1918 ateş-kesinden sonra takip edilen politikanın bizi yavaş yavaş tam bir köleliğe götüreceğini söyleyebiliriz. Tarih sayısız misallerle ispat ediliyor ki, mutlak surette mecbur olmadan silâhlarını teslim eden milletler daha sonra, kaderlerini yeni bir kuvvete baş vurarak değiştirme teşebbüsünde bulunmaktansa en ağır hakarete ve en ağır vergiye tahammülü tercih ederler. Bu tercih pek insanîdir. Akıllı ve ihtiyatlı bir galip, yeniklere aşırı taleplerini mümkün olduğu nispette merhale merhale kabul ettirmeye çalışacaktır. İsteyerek boyun eğen milletlerde her zaman görüldüğü gibi bütün karakter gücünü yitirmiş bir milletin, baskı hareketlerinin hiç birine karşı silâha sarılmak için sebep bulamayacağını düşünmekte, galip devletin hakkı vardır. Mukavemet gösterilmeden kabul edilen vergiler ne kadar çoksa, mağlûp millet çok daha büyük kötülüklere sessizce, sabırla ne kadar tahammül etmişse, son bir baskıya karşı baş kaldırdığı zaman, onun bu hareketi başkalarının gözünde o kadar az haklı görülür.

Kendi hatası yüzünden ağır bir can çekişme safhasına giren bir milletin akıbetine en korkunç misal Kartaca'nın yıkılmasıdır. Clausewitz "İmanın Üç Safhası" adlı eserinde bu fikri eşsiz bir vuzuhla ortaya koymuştur. Korkakça boyun eğmek suretiyle şerefe sürülen leke bir daha hiç silinmez. Bir milletin kanına giren bir damla zehir gelecek nesillere de intikal eder ve onların kuvvetlerini aşındırıp felce uğratır. Buna mukabil, kanlı ve şerefli bir kavga sonunda hürriyet kaybedilse bile, esir yaşayan bir milletin bir gün isyan etmesi muhakkaktır ve bu şeref, bir gün, sağlam kökleri olan bir ağacın sürmesine sebep olacak canlı çekirdeği teşkil eder.

Pek tabiî, şeref duygusunu ve karakter gücünü yitirmiş bir millet bu doktrine önem vermez. Buna gönül verenler hiçbir zaman pek aşağılara düşmeyecektir. Fakat bu unutulursa veya düşünülmezse, bütün kuvvet ve cesaret kaybedilecektir. Onun için, ödlekçe boyun eğmekten sorumlu olanların birdenbire kendilerine gelmeleri, insanî tecrübe ve mantığı reh-

ber edinerek tutumlarını değiştirmeleri beklenemez. Böyle bir teoriyi asıl bunlar çok uzaklara itecek ve o zaman, kitlenin en iyi unsurları âdi ve ahlâk bozucu bir hükûmetin elinden iktidar koparıp almazsa, millet esaret boyunduruğuna alışacaktır. Bu takdirde idareciler kendilerini bu işi yapamayacak kadar zayıf görmezler. Çünkü galip gelenler esirlerin gözetilme işini çok defa onlara verecek kadar kurnazdırlar. Ve bu karaktersiz yaratıklar, bu müesseseyi kendi milletlerinin zararına öyle sert ve merhametsiz yürütürler ki, mağlûp ülkede, düşman tarafından kendisine bu iş verilen en gaddar yabancı bile onların yaptığını yapmaz.

1918'den bu yana olayların akışı gösteriyor ki, gönüllü olarak baş eğmek suretiyle galip devletlerden lütuf ümit etmek, Almanya'da kitlelerin tutumu ve siyasî kanaatler üzerinde çok fena, çok zararlı tesir etti. Kitleler deyimi üzerinde bilhassa durmak istiyorum. Çünkü milletimizin bütün şeflerinin tutumunda aynı uğursuz hataya bağlanıldığına kendimi inandıramam. Savaş sonundan beri işlerimizin idaresi, pek belli bir şekilde Yahudilerin eline geçtiği için, felâketimizin sadece durumumuzu anlamamaktan ileri geldiğini kabul edemeyiz. Aksine, milletimizi bile bile yok olmaya götürdüklerini kabul etmek gerekir. Mesele bu açıdan ele alınırsa dış politikamızın pek öyle mânâsız olmadığı da anlaşılır. Dış politikada hareketimiz, Yahudi'nin dünya hakimiyeti plânına ve bu plânı gerçekleştirmek için girişilen mücadeleye uygun olarak, soğukkanlılıkla ve kurnazca, bize dikte edilmektedir.

Yıkılmış bir Prusya'ya, 1806'dan 1813'e kadar, tekrar savaş gücünü bulması için yedi yıl kâfi geldiği halde, şimdi aynı devletin aynı süre içinde hiçbir şey yapamamış olmasının sebebi bu suretle daha iyi anlaşılmış oluyor. Locarno Barışı yedi yıl sonra Kasım 1918'de imzalandı. Bu bölümün başlangıcı olup biteni izah eder O utanç verici ateş-kes imzalandıktan sonra düşmanımızın artan baskısına karşı birdenbire mukavemet etme cesaret ve enerjisi bulunamazdı. Düşman bunu yaptırmayacak kadar akıllı idi. Vergi ve haraç taleplerini öyle sınırlamıştı ki, bunun kendilerine göre -ve Alman hükûmetine göre- halkı isyana sevk etmeyecek ölçüde, tahammül edilir olduğuna inanıyorlardı. Bizi boğan müstebitçe kararları ne kadar kabul edersek, yeni bir haraç talebine, yeni bir baskı ve tahkire karşı koymakta o kadar haksız görünüyorduk. Son baskıya boyun eğmemek ona benzer nicelerine boyun eğmiş olmaktan dolayı haksız sayılırdı. Clausewitz'in bahsettiği "zehir damlası" işte buydu. Bir defa görülen karaktersizlik, mukadder olarak devam edecek, meşum bir miras gibi yavaş yavaş ağırlığını duyuracak, bundan sonraki bütün kararlara tesir edecektir. Git-

tikçe artan bu kurşun ağırlığını millet silkinip omzundan atamaz, sonunda ezilerek esir ırkların seviyesine düşer.

Almanya'da bizi silâhsızlandıran, köleleştiren, siyasî bakımdan savunmasız bırakan, ekonomik bakımdan istismar eden kararnameler peşpeşe işte bu şekilde çıkıyordu. Öyle ki, sonunda Dawes plânını bir mutluluk, Locarno barışını bir başarı olarak kabul edecek bir durum yarattılar. Daha yüksek bir noktadan bakılınca denebilir ki, bu kederler arasında bir de mutluluk gördük. İnsanlara yollarını şaşırtmanın mümkün olduğunu, fakat Allah'ı kandırmanın mümkün olmadığını öğrendik. Allah bizden lütuflarını esirgedi. O zamandan beri milletimiz sıkıntı ve endişeden kurtulmadı, onun tek ve sadık arkadaşı sefalet oldu. Bu durumda bile kader, bizim lehimize istisna bir lütufta bulunmadı. Şeref için verilen mükâfatı artık bilmiyoruz, bize ekmeğini kazanma hürriyetini takdir ettiriyor. İnsanlar ekmeklerini istemeyi artık öğrendiler; Allah'a hürriyetlerini iade etmesi için duâ edecekleri gün de gelecektir. 1918'i takip eden yıllarda milletimizin yıkılışı pek acı, pek belirli oldu. O günlerde meydana gelecek bu felâketleri kim söylese ona şiddetle, hiddetle karşı çıkarlardı. Milletimizin başındaki hükûmet acıklı derecede kabiliyetsiz idi ama, o bu kabiliyetine hayrandı. Bu kabiliyetsizliğin bilhassa, onu menfur bir yola sevk eden müşavirlerden kurtulamaması işinde gösterdi. O günlerde -ve bugün- parlamentonun en kalın kafalıları, en basit bir saraç veya eldivenci birdenbire devlet adamı seviyesine yükseliyordu. -burada mesleğin önemsiz olduğunu, basitliğin buradan geldiğini söylemek istemiyoruz.- Ve bu seviyeye çıkıverenler de kürsülerinden, mütevazı fanilere ders veriyordu. Böyle bir "devlet adamı"nın, beyinsiz bir şarlatan olarak altı ay çalışmasının, herkesin onunla alay etmesinin, ne yapacağını hiç bilmemesinin, tam bir kabiliyetsizlik göstermesinin, o zamanlar, hatta bugün, pek önemi yoktu. Hayır, hiçbir önemi yoktu bunun. Aksine, parlamenter cumhuriyetin devlet adamları tarafından yürütülen politika ne derece başarısız sonuç verirse, müspet sonuç bekleyenler o derece suçlanıyor, zulüm görüyorlardı. Takip edilen politikanın başarısız olduğunu, bu gidişle gelecekte de başarı sağlanmayacağını söyleyenler en ağır itham ve zulümlere maruz kalıyordu. Ve nihayet bu namuslu parlamenterlerden birini düşürmeye muvaffak oldukları ve bu politika ustası başarısızlığı, sonuçların hiç olduğunu inkâr edemediği zaman, binlerce mazeret buluyorlar ve bütün fenalığın ondan geldiğini hiç kabul etmek istemiyorlardı.

1922-1923 kışından itibaren, Fransa'nın, barış anlaşmasından

sonra dahi, değişmeyen bir mantıkla harbin başlangıcındaki emellerini gerçekleştirmek için, çalıştığını herkes anlamalıydı. Çünkü, tarihinin en kararlı savaşını yapan, tam dört buçuk yıl, bu bakımdan hiç de zengin olmadığı halde milletinin kanını akıtan bir Fransa'nın, bütün bunları uğradığı zararı tazmin ettirmek için yaptığına hiç kimse inanmayacaktır. Alsace-Lorraine'i alması bile savaşı bu derece enerji ile yürütmesinin sebebini izah edemez. Bu onun, büyük bir dış politika programının sadece bir kısmını teşkil eder. Bu program, Almanya'yı parçalamak, küçücük devletler halinde bölmek idi. Fransa işte bu gaye için savaştı, bu gaye için savaşırken de milletini enternasyonal Yahudi'nin hizmetinde ücretli askerler haline sokmuş oluyordu. Eğer, harpten evvel Paris'te tahmin edildiği gibi savaş AIman topraklarında cereyan etseydi, Fransa gayesine ulaşabilirdi. Dünya savaşındaki kanlı çarpışmaların Flandre'da, Artois'da, Varşova önünde, Vijni-Novgorod'da, Kowno'da, Riga'da ve öteki yerlerde değil, Ruhr, Rhin ve Elbe üzerinde, Hannover, Leibzig, Nüremberg'te... olacağını tahmin ediyorlardı. Ve bu takdirde Almanya'yı parçalamak mümkün olacaktı. Genç federatif devletimizin dört buçuk yıl süren bu savaşta, yüzyıllardan beri merkezîleşmiş ve bütün gözlerin tek merkez olarak Paris'e baktığı bir Fransa gibi dayanabilmesi şüpheliydi. Bu muaazam dünya savaşının, vatanımızın sınırları dışında cereyan etmesi, sadece eski ordumuz sayesinde olmuştur. Almanya'ya gelecek için mutluluk vaat eden de budur. Eğer savaş bizim topraklarımızda cereyan etseydi, Alman Reich'ı çoktan yıkılmış, onun yerini küçük Alman devletleri almış olacaktı. Ben bundan eminim ve bu ihtimali ürpererek, korku duyarak düşünüyorum. İşte bunun için diyebiliriz ki, arkadaşlarımızın, kardeşlerimizin kanları, savaş meydanlarında büsbütün boşuna akmış değildir. Olaylar Fransa'nın tahmininden başka oldu. Kasım 1918'de Almanya yıldırım hızı ile çökebilirdi. Fakat facia vuku bulduğu zaman, başkumandanın orduları bir kısım düşman topraklarını hâlâ ellerinde tutuyorlardı. Bunun için Fransızların ilk işi Almanya'yı dağıtmak değil, ordularımızı Fransa'dan ve Belçika'dan çıkarmak oldu. Paris hükûmeti dünya savaşına son vermek için evvelâ Alman ordularını silâhsızlandırmak ve onları mümkün olduğu kadar Almanya içlerine itmek zorunda kaldı. Ancak bundan sonra ilk ve harbin esas hedefine ulaşmak için uğraşabilirdi. Fakat Fransa artık felce uğramış bulunuyordu. Bir ticaret ve sömürge devleti olarak Almanya bir defa mağlûp edildikten ve ikinci sınıf bir devlet seviyesine düşürüldükten sonra

harp gerçekten bitmiş ve İngilrere tarafından kazanılmıştı. Almanya'nın Avrupa'dan tamamen silinmesinde onun hiçbir menfaati yoktu, üstelik, Fransa'nın istikbalde Avrupa'da bir rakibi olması, onun pek işine gelirdi. İşte bundan dolayı Fransa politikasını sükûnetle, zora baş vurmadan fakat azimli bir şekilde yürütmek zorunda kaldı. Clemenceau barışın kendisi için harbin devamından başka bir şey olmadığını söylüyordu ve bu söze tam değeri verildi.

Her fırsatta Reich'ın çatısını çökertmeye gayret ettiler. Paris'te mütemadiyen notalar vermek, yeni taleplerde bulunmak ve Almanya'nın silâhsızlandırılmasını istemek suretiyle meydana getirdikleri karışıklığa güveniyor, silâhsızlanmamızdan dolayı ekonomik soygunun mümkün olacağını düşünüyordu. Almanların millî şeref hissini yitirmeleri ölçüsünde onlar da ekonomik soygunu arttırıyor, devamlı sıkıntılar siyasî bakımdan öldürücü tesirler meydana getiriyordu. Köleleştirme politikasının bu sistemle uygulanması ve ekonomik istismar on yıl, yirmi yıl devam ettiği takdirde, en sağlam teşkilâta sahip bir devlet bile çöker ve şartlar müsait olunca tamamen dağılırdı. Ve o zaman Fransa'nın savaş gayesi tamamen gerçekleşmiş olurdu.

1922-1923 kışı geldiği zaman niyeti çoktan anlaşılmış olmalıydı. Bu durumda iki alternatif vardı. Ya Fransa'nın iradesi AImanya'nın mukavemet gücü karşısında yavaş yavaş zayıflayacak, iyice körlenecekti, ya da Almanya bir gün kaçınılmaz olan şeyi yapacaktı. çok ağır ve sert bir baskı hareketi Almanya'yı şiddetle karşı koymaya ve baş kaldırmaya sevk edecekti. Böyle bir kararın bir hayat-memat kavgasına yol açacağı da muhakkaktı. Ve Almanya bu savaştan canlı çıkmayı, ancak önceden Fransa'yı tecrit edebildiği, bu ikinci savaşın Almanya tarafından dünyaya karşı yapılan bir savaş değil, dünya barışını ihlâl etmekten geri kalmayan Fransa'ya karşı bir savunma savaşı olduğunu kabul ettirdiği takdirde ümit edebilirdi. Ben bu noktada ısrar ediyorum ve inanıyorum ki, bu ikinci şık gerçekleşmelidir ve bir gün gerçekleşecektir. Fransa'nın bize karşı tasavvurlarında değişiklik yapacağını hiç sanmıyorum, çünkü onun bu tasavvurları Fransız milletinin beka içgüdüsünün bir ifadesidir. Eğer ben bir Fransız olsaydım ve Fransa'nın yüceliği Almanya'nın kutşallığı kadar önemli, değerli olsaydı, Clemenceau'dan başka türlü hareket etmezdim. Yalnız nüfusunun azalmasından değil, ırkının en iyi unsurlarının da yavaş yavaş ölmekte olan Fransız milleti, ancak Almanya'yı yıkmak suretiyle dünyada önemli bir rol oynamaya devam edebilir. Fransız politikası hangi yola saparsa sapsın, sonun-

da yine bu son hedefe, en ateşli ve en büyük arzularını tatmin yoluna yönelecektir. Fakat tamamen pasif bir iradenin, aktif ve saldırgan olan başka bir iradeye, uzun zaman başarı ile karşı koyabileceğine inanmak hata olur. Ezelî anlaşmazlık Almanya ile Fransa'yı harbe sevk ettikçe ve bu harp Fransız saldırısına karşı Alman savunması olarak kaldıkça, kesin bir sonuç alınmayacaktır, fakat Almanya asırdan asıra yeni yeni mevziler kaybedecektir. Onikinci yüzyıldan beri Alman dilinin konuşulduğu sınırlardaki çalkantılar tetkik edilirse, bugüne kadar bizim için çok kötü sonuçlar vermiş olan bir oluşumun daha iyi şekilde sonuçlanacağına inanmak güç olur.

Almanya ancak bu husus anlaşıldığı ve tamamen pasif bir savunma ile milletin yitik bir duruma düşmesine imkân verilmediği, Fransa ile kesin olarak hesaplaşmak için bütün enerjimizi topladığımız, bu kesin mücadelede Alman milletinin esas gayelerini bir kefeye koyarak savaştığımız zaman bu sürekli kısır mücadele son bulacaktır. Fakat şu şartla ki, Almanya Fransa'nın ezilmesini, milletimize başka sahalarda gelişmesi için nihayet imkân açılmış olarak görsün. Bugün Avrupa'da seksen milyon Alman var. Dış politikamızın iyi yürütüldüğünü kabul edebilmek için yüz yıl içinde bu kıtada iki yüz elli milyon Almanın yaşayabilmesini temin etmek gerekir. Ve bu Almanlar, Amerika kıtasındaki fabrikalarda, esirler gibi üst üste yığılmış olarak değil, köylü ve işçi olarak mesaileriyle birbirlerinin ihtiyaçlarını karşılayan, bekasını temin eden insanlar olarak yaşamalıdırlar. 1922 Aralık ayında Almanya ile Fransa arasındaki ilişkiler tehdit edici bir noktaya ulaşır gibi oldu. Fransa yeni ve muazzam gasp hareketleri için tedbir alıyordu ve başarı sağlaması için de yeni teminatlara, rehinlere ihtiyacı vardı. Ekonomik istismar ve istifadeden önce siyasî baskı yapması lâzımdı ve Fransa'nın kanaatine göre bütün Alman organizmasının sinir merkezlerinden birine indireceği şiddetli bir darbe ile, dik kafalı milletimize daha ağır bir boyunduruk vurulabilecekti. Fransa Ruhr Havzası'nı işgal etmekle moral bakımından belkemiğimizi kırmakla kalmayacağını, aynı zamanda bizi, en ağırlarına kadar her türlü mecburiyeti kabul edecek, ekonomik bakımdan köle durumuna düşürecek bir neticeye ulaşacağını da ümit ediyordu. Ya taleplerine boyun eğmemiz lâzımdı, ya da ilişkileri kesmek. Almanya evvelâ direndi ve sonra kendini tamamen direnişi kırılmış olarak buldu.

Ruhr Havzası'nın işgal edilmesiyle, kader Alman milletine ayaklanması ve kalkınması için bir defa daha yardım elini uzatmış bulunuyordu. Çünkü ilk bakışta bir felâket gibi görünen şeyin, daha yakından

bakılırsa, Almanya'nın ıstıraplarına son verecek bir imkân olduğu görülürdü. Fransa Ruhr'u işgal etmekle, siyasî bakımdan ilk defa İngiltere'yi gerçekten ve ciddî olarak gücendiriyor, onun husumetini kazanıyordu. Bu durumdan yalnız İngiliz diplomatik çevreleri değil, en alt tabakadaki insanlar bile memnun değildi. İngiliz diplomatları Fransa ile ittifakı sadece pratik bakımdan soğukkanlı hesaplar sonunda muvafık bulmuş ve kabul etmişlerdi. Fransa'nın kıta üzerinde kendisini bu suretle inanılmaz şekilde kuvvetlendirmesi, Manş ötesindeki ekonomik çevrelerde hiç de saklanmayan bir hoşnutsuzluk doğurmuştu. Çünkü Fransa şimdi Avrupa'da, siyasî ve askeri bir devlet olarak evvelce Almanya'nın bile ulaşmadığı bir duruma gelmişti ve artık İngiltere ile siyasî bakımdan rekabet edebilmek için, ekonomik kaynaklar ve imtiyazlı bir durum elde etmiş bulunuyordu. Almanya'nın en zengin demir ve kömür kaynakları öyle bir milletin elinde toplanmış bulunuyordu ki, bu millet, Almanya'dan farklı olarak, o zamana kadar hayatî menfaatlerini azimli, kararlı bir hareketle müdafaa etmişti. Büyük savaşta silâhlarına duyduğu güveni bütün dünyaya hatırlatmıştı. Fransa Ruhr'u işgal etmekle İngiltere'nin elinden savaşta elde ettiği bütün kazancı kaldırmış oluyordu ve zafer artık İngiltere'nin hareketli ve oynak siyasetinden yana olmayacaktı. Zafer artık Fransa'nın ve onu temsil eden Mareşal Foch'un idi.

İtalya'da da, Fransa'nın ilham ettiği duygular, harp sonundan beri zaten dostane değildi ve şimdi tam bir nefret halini almıştı. Bu, dünkü dostların, yarın düşman olacakları büyük, tarihî bir an idi. Eğer böyle olmamışsa, ikinci Balkan savaşında görüldüğü gibi, müttefikler birbirleriyle birdenbire savaşa tutuşmamışlarsa, bunun sebebi Almanya'nın bir Enver Paşa'dan mahrum bulunması, Reich Şansölyesi'nin Cuno adında biri olması idi. Bununla beraber Fransa'nın Ruhr'u istilâ etmesi Almanya'ya dış politikasında gelecek için geniş perspektifler açmakla kalmamış, iç politikasına da aynı imkânları getirmiştir. Fransa, devamlı surette yalan neşriyat yapan basın sayesinde, vatandaşlarımızın bir kısmına kendisini terakki ve liberalizmin şampiyonu olarak kabul ettirebilmişti. Ruhr'un istilâsından sonra işte bu vatandaşlarımız bir anda bu hülyadan sıyrıldılar, tedavi edilmiş oldular.

1914 yılı, Alman işçilerinin kafasına yerleşen bir kanaati, milletlerarası dayanışma hayalini dağıtmıştı. Bu hayal işçilerimizi sonsuz bir mücadelenin hüküm sürdüğü âleme götürmüş ve onlara orada, kuvvetlinin yaşamasının, zayıfın ölümünü gerektirdiği gerçeğini öğrenmişlerdi. 1923 ilkbaharı da aynı rolü oynadı.

Fransa tehditlerini tatbik edip ilerlemeye başladığı, önce gayet tedbirli olarak Aşağı Almanya'nın maden bölgesine indiği zaman, kader Almanya için kesin karar saatini çaldırıyordu. Eğer o anda milletimiz, o zamana kadarki tutumunu değiştirmeseydi ve başka türlü hareket etseydi, Moskova Napolyon için ne olmuşsa, Ruhr da Fransa için o olacaktı. Ancak iki şekilde hareket edilebilirdi. Ya, tek kelime söylemeden, elleri bağlı durarak bu harekete tahammül edilirdi, ya da, Alman milletinin dökümhanelerinde demirlerin döküldüğü, yüksek fırın bacalarının tüttüğü bu toprak parçasına çevrilir onda bu bitmeyen hakaretlere son vermek, böyle bir dehşet içinde yaşayıp gitmektense, her şeyi göze almak ve karşı koymak için ateşli bir arzu ve irade uyandırmaya çalışılırdı.

O zamanki Reich Şansölyesi Cuno ölümsüz şöhreti ile üçüncü bir yol keşfetti ve bizim burjuva partilerimiz de Şansölyeyi hayranlıkla takip ederek yeni şöhret ve unvanlar kazandılar! Şimdi, mümkün olduğu kadar kısa bir şekilde, bize sunulan imkânların ikincisini tetkik etmek isterim. Fransa Ruhr Havzası'nı işgal etmekle Versay anlaşmasını en açık şekilde ihlâl etmişti. Böylece anlaşmayı imzalayan devletleri, bilhassa İngiltere ve İtalya'yı gücendirmiş, kızdırmış bulunuyordu. Fransa, sadece kendi çıkarına, kendi egoizmini tatmine yarayacak olan bu gasbetme işinde bu devletlerin kendisini destekleyeceklerini umamazdı. Şu halde bu macerayı iyi bir sonuca ulaştırmak için sadece kendi kuvvetine güvenebilirdi. Bu iş başlangıçta gerçekten bir macera idi. Millî bir Alman hükûmeti ancak şerefin emrettiği yolu tutardı. Fransa'ya derhal askerî kuvvetle karşı konamayacağı muhakkaktı, fakat uzlaşmak için yapılan her müzakerenin bir kuvvet tarafından desteklenmedikçe gülünç olacağı, kısır kalacağı da muhakkaktı. Karşı koyacak bir kuvvet olmadığı için "müzakereyi reddediyoruz" demek mânâsız ise, sonunda karşı koyacak bir kuvvet hazırlamadan müzakereleri kabul etmek çok daha mânâsızdı.

Bu, Ruhr'un işgalini askerî tedbirlere başvurarak önleyebilirdik, demek değildir. Böyle bir karara varmak için çılgın olmak gerekir. Fakat, Fransa'nın bu teşebbüsünün uyandırdığı intibadan ve bu teşebbüsü gerçekleştirmek için geçecek zamandan istifade edilebilirdi ve edilmeliydi. Fransa'nın yırttığı Versay anlaşmasına kıymet vermeyerek askerî kaynak temin edilmesi gerekiyordu. Almanya'yı temsil eden müzakereciler temin edilecek bu kaynaklara sırtlarını dayayabilirlerdi. Müzakereciler ne kadar iyi olursa olsun, bulundukları toprak, oturdukları sandalye kendi milletleri tarafından korunmuyor, onun himayesinde bulunmuyorsa, bunların bir başarı elde edemeyecekleri de düşünülmeliydi. Zavallı kü-

çük bir taş amelesi büyük atletlerle mücadele edemez. Ve savunmasız bir delege de, Brennus terazinin bir kefesine kılıcını attığı zaman öbür kefesine kendi kılıcını koyamaz. 1918'den beri muntazaman devam eden, düşmanın tek taraflı ve keyfi kararlar aldığı müzakere komedilerine katılmak ümit kırıcı değil miydi? Oysa onlar, bizi önce alay edercesine bir konferans masasına çağırarak, bütün dünyaya işte bu aşağılatıcı sahneyi gösteriyorlardı ve burada bize çoktan alınmış kararları ve tespit edilmiş programları takdim ediyorlardı. Biz bu kararlara dair görüşümüzü bildirir, nutuk söyleyebilirdik ama hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizi önceden kabul etmek zorundaydık. Doğrusunu söylemek gerekirse, delegelerimiz en mütevazı vasatiyi pek nadir olarak aşabiliyorlardı. Ve bunların çoğu Lloyd George'un hakaret dolu bir konuşmasını pek haklı gösteriyorlardı. Lloyd George, eski Reich Şansölyesi Simon'un da hazır bulundugu bir toplantıda, pek alaylı bir ses tonu ile, "Almanlar şef veya temsilci olarak zeki adam bulmasını bilmiyorlar" demişti. Aslında, dahi olan adamlar bile, kuvvet kullanmaya azmetmiş bir düşman karşısında ve temsil ettiği savunmasız milletin acıklı bir âcz içinde olması yüzünden ancak pek zayıf sonuçlar alabilirlerdi. Bununla beraber, 1923 yılının ilkbaharında askerî kuvvetlerimizi yeniden teşkilâtlandırmak ve kurmak için Fransa'nın Ruhr'u işgal etmesinden faydalanmak isteyen bir kimse, evvelâ milleti mânen silâhlandırmalı, onun iradesini kuvvetlendirmeli, onda evvelce ve eskiden beri mevcut olan bu kuvveti tahrip edenleri yok etmeliydi.

1914 ve 1915'te, marksist yılanın başını ezmemek suretiyle işlediğimiz hatayı, 1918'de kanımızla ödemiştik. 1923 ilkbaharında, memleketlerine ihanet eden, milletlerinin katili olan marksistleri saf dışı bırakmak ve zararsız hale getirmek için fırsatı değerlendiremediğimizden dolayı da cezamızı korkunç bir şekilde çekmeliydik. Eğer beş yıl önce, savaş meydanlarındaki direnişimizin kırılması için içerden çalışmış olanlara savaş ilân etmeden Fransız saldırısına karşı asker gücü ile karşı koymaya çalışmak tam bir çılgınlık olurdu. Marksizmin belki geliştiği ve 1918'in şefleri olan alçak yaratıkların birdenbire millî vicdana karşı borçlarını ödemeye hazır duruma geldiklerine ancak burjuva zihniyeti inanabilirdi. O zaman şef olanlar, hükûmet makamlarında yer alabilmek için iki milyon ölüyü soğukkanlılıkla ayaklar altına atanlardı. Evvelce vatanlarına ihanet etmiş olanların bir anda Alman hürriyetinin şampiyonları olacaklarını ümit etmek, gerçekten akıl almaz ve saçma bir düşüncedir. Onlar böyle bir şeyi düşünmekten çok uzaktı-

lar! Bir sırtlan bir leşi nasıl bırakmazsa, marksistler de onun gibi vatana ihanet etmekten vazgeçmezler. Buna, vaktiyle birçok işçinin de vatan için kan döktüklerini söyleyerek aptalca itiraza kalkışmasınlar. Evet, Alman işçileri kanlarını dökmüştür, fakat onlar o zaman enternasyonal marksistler değildiler. Eğer 1914'te Alman işçileri sadece marksist doktrin taraftarlarından teşekkül etseydi, savaş üç hafta içinde biterdi. Daha ilk asker sınırı aşmadan Almanya çöküp giderdi. Hayır. O zaman Alman milleti savaşa devam ettiyse bu, marksist çılgınlığın onun kalbini henüz kemirmemiş olmasındandır. Fakat bir Alman işçisi ve bir Alman askeri marksist şeflerin eline geçtiği anda, bu işçi ve bu asker vatan için kaybedilmiş demekti. Harbin başında ve devamında, her meslekten en iyi Alman işçilerinden yüz binlercesinin cephede maruz kaldığı zehirli gazlara karşı bir defacık olsun, milletleri tefessüh ettiren, oniki-onbeş bin Yahudi maruz bırakılsaydı, milyonlarca insan boş yere feda edilmemiş olurdu. Aksine, bu oniki-onbeş bin alçaktan kurtulmak, çok parlak bir istikbal vaat eden Alman yiğitlerinin hayatlarını kurtarmak olurdu. Fakat burjuvazinin "siyaset ilmi" milyonlarca insanı göz kırpmadan savaş meydanlarında ölüme yollamak, buna mukabil oniki bin kadar millet hainini -tüccar, tefeci ve dolandırıcıyı- milletin en kutsal, en kıymetli hazinesi gibi, el üstünde tutmaktan, onlara dokunmamaktan ibaretti. Bu burjuva âleminde ahmaklığın mı, zayıflığın mı, korkaklığın mı, yoksa iyice bozulmuş bir ahlâkın mı hakim olduğu bilinemez. Bu, yok olmaya mahkûm bir sınıfı temsil ediyor ve maalesef bu sınıf kendisiyle birlikte bütün milleti de uçuruma sürüklüyor.

1923'teki durum 1918'dekinin aynıydı. Nasıl bir direnme kabul edilirse edilsin, yapılması gereken ilk iş, alınacak ilk tedbir, milletimizi marksist zehrinden kurtarmaktı. Tam kanaat getirmiş bulunuyorum ki, gerçekten millî bir hükûmetin ilk vazifesi, o zamanlar, marksizme karşı bir imha savaşı ilân edecek azimli kimseler bulmak, sonra da bu adamlara meydanı serbest bırakmaktır. Millî hükûmet, "sosyal huzur ve asayiş" gibi aptalca bir formülün hayranı ve kölesi olmamalıydı. Düşman dışarda vatana öldürücü darbeyi indirirken ve içeride her sokak başında ihanet kol gezerken, o bu formüle bağlanmamalıydı. Hayır! Gerçekten millî olan bir hükûmet, o anda, kargaşalıklara iyi bir gözle bakmalı ve bu hareket, milletimizin can düşmanı marksistlerle tam bir hesaplaşmaya imkân vermelidir. Eğer bu tedbir ihmal edilirse, herhangi bir şekilde direnişe geçişi düşünmek, tam bir çılgınlıktır.

Tarihî önemi büyük olan böyle bir hesaplaşma için, ruhen kurumuş ve kocamış birkaç bakanın ve birkaç özel müşavirin çizdiği plâna bağlı kalınamazdı. Var olmayı bir mücadele, durmayan bir mücadele haline getiren yeryüzündeki hayatın ebedî kanunlarına uymak gerekiyordu. Şu gerçeği gözden uzak tutmamak gerekirdi. En kanlı iç savaşları çok defa bir millete çelikleşmiş, dinç bir vücut verir. Kokusu göklere kadar çıkan bir kokuşmuşluk ise suni olarak devam ettirilen bir barışın sonucudur. Şu halde, 1923'te, milletimizin bünyesini kemiren engerekleri kuvvetli bir elle sıkıp boğmak gerekiyordu. Bu iş başarıldıktan sonra aktif bir direnişin bir mânâsı olacaktı. 1914'teki ve onu takip eden yıllardaki hataları tekrar işlersek, neticenin de 1918'deki durumdan başka bir şey olmayacağını hiç olmazsa sözde milliyetçi çevrelere açıkça anlatabilmek için ne sıkıntılar çektim. Hiç bıkmadan, kaderi kendi akışına bırakmak gerektiğini, hareketimize marksizmle hesaplaşması için imkân verilmesini istiyordum. Fakat hep sağırlara hitap ediyordum. Ordu kumandanı dahil hepsi benden daha iyi bildiklerini iddia ediyordu. Bu iddialarında, tarihte görülmemiş bir şekilde teslim oluncaya ve ağızlarını açamayacak hale gelinceye kadar devam ettiler. İşte o zaman kanaat getirdim ki, Alman burjuvazisinin vazifesi artık sona ermiştir ve artık ona hiç bir görev verilemez. Gördüm ki, bütün burjuva partileri marksizmle daha çok bir rekabet hissinden ve kıskançlıktan dolayı çekişiyorlar ve onu ciddî olarak yok etmek için çalışmıyorlar. Onların hepsi uzun zamandan beri vatanlarının yıkılmasına boyun eğmişlerdi ve yalnız bir düşünceleri vardı. Cenaze merasimindeki ziyafete katılabilmek. Hâlâ mücadele etmelerinin tek sebebi bu idi. Açıkça itiraf edeyim ki, o günlerde ben, Alplerin güneyinde milletine karşı duyduğu sevgiden ilham alarak, İtalya'nın içindeki düşmanlarıyla anlaşmaktan uzak, onları her çareye başvurarak yok etmeye çalışan o büyük adama karşı büyük bir hayranlık duyuyordum. Mussolini'yi bu dünyada büyük adamlar sırasına koyacak olan şey, İtalya'yı marksizmle paylaşmamak için gösterdiği azimdir. Bilâkis o, marksizmi yok ederek vatanını enternasyonalizmden kurtarmaya çalışıyordu. Onunla kıyas edilince bizim bayağı devlet adamlarımız acınacak cüceler halinde görünüyorlar. Ve bu sıfırların, kendilerinden bin defa daha üstün adamı tenkit etmek gibi uygunsuzlukları sizi âdeta boğar. Ve daha yarım asır önce, şef olarak bir Bismark'ın bulunduğu bu memlekette böyle sözleri duymak çok tuhaf!

1923'te burjuvazinin böylece aldığı vaziyet ve marksizme karşı tutumu, Ruhr Havzası'nda girişilecek her türlü aktif mukavemetin kaderini

önceden tayin etmiş oluyordu. Kendi saflarımızda can düşmanlarımız bulunurken Fransa ile dövüşmek pek aşikâr bir aptallıktı. Buna ilâve edilen her şey, Almanya'nın milliyetçi unsurlarını biraz tatmin etmek için, halk ruhunun galeyana gelmesini durdurmak, yatıştırmak, fakat aslında onları aldatmak için, bir mizansen idi. Eğer inanarak hareket etseydiler, bir milletin gücünün silâhlardan önce iradesinde olduğunu, dıştaki düşmanı yenmeden önce içerdeki düşmanı da yok etmek gerektiğini de anlarlardı. İçerdeki düşmanlar yok edilmezse millet için bir felâkettir, çünkü bu takdirde, daha ilk günden, gayretlerin mükâfatı zafer olmayacaktır. Mukavemet gücünün kırılması ve dışarıdaki düşmanın kesin zafer kazanması için, içinde düşman unsurları saklayan milletin üzerinden bir hezimet gölgesinin geçmesi kâfidir.

1923 ilkbaharından itibaren önceden bilinebilecek hususlar işte bunlardı. Fransa'ya karşı askerî bir başarı kazanmanın imkânsız olduğu da söylenmesin. Çünkü Fransızların Ruhr Havzası'na girmeleriyle meydana gelen reaksiyon sadece marksiz-min Almanya'da yok edilmesiyle sonuçlansaydı bile, başarı bizden yana olurdu. Hayatının ve geleceğinin bu can düşmanlarından kurtulmuş bir Almanya, dünyada hiç kimsenin mağlûp edemeyeceği bir güç kazanırdı. Almanya, marksizmin yok edildiğini gördüğü gün, gerçekte kendini bağlayan zincirlerin de yok edildiğini görecektir. Çünkü biz, tarihimiz boyunca, asla düşmanlarımızın kuvvetine yenilmedik. Mağlûbiyetimize sebep kendi kusurlarımız ve kendi içimizde bulunan düşmanlarımızdır.

Alman hükûmeti o devirde böylesine kahramanca bir harekete girişmekten âciz bulunduğu için, yukarıda gösterildiği gibi birinci şıkkı seçmek akıllılığını göstermeli, yani şimdilik hiçbir şey yapmadan hâdiseleri kendi akışına bırakmalıydı. Fakat tarihimizin o çok ciddî anında, Allah Alman milletine bay Cuno gibi bir büyük (!) adam gönderdi. Bu, bir devlet adamı değildi, meslekten bir politikacı da değildi ve tabiî, doğuştan bir devlet adamı hiç değildi. O sadece belli işleri yaptırmak için kullanılan bir oyuncaktı, bu manevrada verilen rolü yapıyordu. Bundan başka bilhassa ticaret işlerinde tecrübeli idi. Bu da Almanya için talihsizlikti, çünkü siyasete karışan bu tüccar, siyaseti bir ticaret olarak görüyor ve öyle hareket ediyordu.

"Fransa Ruhr Havzası'nı işgal ediyor. Ruhr Havzası'nda ne var? Kömür. Demek ki, Fransa Ruhr Havzası'nı kömürünü temin etmek için işgal ediyordu". Ve pek tabiî bay Cuno, Fransızlar kömür elde edemesin diye, grev yapılmasını emrediyordu. Bay Cuno'nun fikrine göre grev yü-

zünden Fransızlar bir gün Ruhr Havzası'nı muhakkak tahliye ederlerdi, çünkü bu harekât onlara bir kazanç sağlamayacaktı. "Bu önemli devlet adamı"nın ve "millî ruh"un, Stuttgart'ta ve başka yerlerde milletine hitap eden ve milletin de kendisini sükûnetle ve hayranlıkla dinleyeceği bu büyük adamın muhakemesi ana hatları ile işte bundan ibaretti! Fakat madem ki, grevi yapması gerekenler bilhassa işçilerdi, o halde pek tabiî grevi başlatmak için marksistlere ihtiyaç vardı. Şu halde öteki Almanlar tarafından kurulan birleşik cepheye işçilerin de alınması zarureti vardı. (Burjuvazinin devlet adamı için işçi ve marksist terimleri eş anlamda idi.) Bu dahiyane parolayı duydukları zaman, burjuva küflerinden çıkan siyasî parti temsilcilerinin gözlerinin nasıl parladığını görmeliydiniz! Hem millî, hem dahiyane buluyorlardı bunu. Nihayet, uzun zamandan beri aradıklarını bulmuşlardı! Bay Cuno böylece marksizmle bizi ayıran uçuruma bir köprü atmış oluyordu, o zaman millî şarlatan, kendine eski Almanya'nın bir evlâdı unvanını vererek ve büyük vatanperver ilan ederek, dost elini memleket haini enternasyonalcilere uzatabilirdi.

Ve bu memleket hainleri de bunu alkışlarla kabul etmek için koşuştular. Çünkü birleşik cephe kurmak için Cuno'nun marksistlere ihtiyacı var idiyse, bunların da Cuno'nun parasına ihtiyaçları vardı. Her iki taraf bu ittifaktan kazançlı çıkacaklardı. Cuno "birleşik cephe"sini geveze milliyetçilerden ve milliyetçi aleyhtarı dolandırıcılardan kurmuştu. Enternasyonal sahtekârlara devletten tahsisat alacak asil vazifelerine sarıldılar, yani millî ekonomiyi bu sefer devlet hesabına dağıtmak, yıkmak işine giriştiler. Bu genel greve tahsisat ayırarak, grevcileri besleyerek bir milleti kurtarma fikri, şahane bir fikirdi! İşte bu parolaya en kayıtsız ve değersiz bir kimse en büyük heyecanla karşılık veriyordu! Bir milletin sadece dua ederek hürriyete kavuşturulamayacağı malûmdur. Fakat tembelliğe teşvik edilerek de hürriyete kavuşsamazdı ve tarihî bir tecrübe bunu bir defa daha ispat ediyordu. Eğer o zaman bay Cuno, paralı bir grevi tepik edeceği ve "birleşik cephe"yi bu greve dayandıracağı yerde, her Alman'dan iki saat fazla çalışmasını isteseydi, bu birleşik cephe hikâyesi kendiliğinden daha üçüncü günde son bulurdu. Milletler tembellikle değil, fedakârlıkla kurtarılır.

Zaten bu sözde pasif direniş de uzun sürmedi. Bir insanın böylesine gülünç çarelere başvurarak işgal ordularını korkutup gerileteceğini sanması için savaş hakkında hiçbir fikre sahip olmaması gerekir. Bu neticeyi elde etmek için girişilecek hareket sonunda masraflar

milyarlara ulaşır ve millî paranın temelleri kökünden sarsılır. Fransızlar kendilerine karşı nasıl bir direnişin hazırlandığını görür görmez, pek tabiî, kendi evlerine girer gibi Ruhr Havzası'na girip yerleştiler. Dik kafalı bir halkın davranışı işgali yapanlar için ciddî bir tehlike teşkil ettiği zaman bunları yola getirmede en tesirli usulün ne olduğunu Fransızlar bizden öğrenmişlerdi. Dokuz yıl önce biz Fransız ve Belçika çetelerini bir anda dağıtmamış mıydık? Faaliyetleriyle Alman ordularına gerçekten tehlikeli olmaya başladıkları zaman sivil halka durumun ciddiyetini açıkça anlatmamış mıydık? Eğer Ruhr Havzası'ndaki pasif direniş Fransızlar için gerçekten tehlike arz etseydi, işgal orduları sekiz gün içinde bu çocukça kargaşalığı kanlı bir şekilde ve kolayca bastırırlardı. Yine şu noktaya geliyoruz. Eğer pasif direniş düşmanı gerçekten sinirlendirse ve o zaman silâha başvurarak kan dökseydi ne yapılacaktı? Bu takdirde de direnişi devam ettirmeye karar verilmiş miydi? Eğer verilmişse, en ağır, en kanlı zulümlere ister istemez tahammül edilmesi beklenir. Fakat o zaman da aktif bir direnişteki durum meydana gelir. Savaşmak, bundan dolayı pasif direniş ancak onu, gerektiği zaman açıktan açığa çarpışarak, gerektiği zaman gerilla savaşı yaparak devam ettirmek şartıyla bir mânâ ifade eder. Genel olarak böyle bir mücadele başarının mümkün olduğunu düşündürür. Bir müstahkem mevki düşman tarafından kuşatılıp baskı altına alınır alınmaz, kurtuluş ümidi yoksa, kendiliğinden teslim olur. Tamamen sarılmış bir kaledeki garnizonun kurtuluş ümidi kırılırsa, bütün mukavemet gücü de bir anda kırılır ve dağılır. İşte bundan dolayı Ruhr Havzası'nda pasif bir mukavemet, elde edilecek sonuçları göz önünde tutulursa, onun ardından ancak aktif bir savunmaya geçilmesi halinde bir mânâ ifade ederdi. Ve o zaman milletimizden sonsuz kaynaklar elde etmek de mümkün olurdu. Eğer Westphalie'de oturanların her biri işgal edilmemiş Almanya'nın seksen yahut yüz tugaylık bir ordu teşkil ettiğini bilseydi, Fransızlar kendilerini diken üzerine oturmuş bulacaklardı. Teşebbüsün faydasızlığı besbelli olsa bile cesur adamlar başarı ümidi ile daha fedakâr olmaya meyyaldirler.

Biz Nasyonal-Sosyalistleri vatanperverane olduğu iddia edilen bir parolaya karşı azimli bir şekilde vaziyet almaya sevk eden telâkkiler işte bunlar oldu. Ve biz de vaziyet aldık. Bunu takip eden aylarda, bütün vatanseverlikleri ahmaklıktan ve sahte görünüşten ibaret olan kimselerin hücumları eksik olmadı.

Bunlar kurtlarla beraber uluyorlardı. Çünkü hiçbir tehlikeye maruz kalmadan, gururları bu şekilde birdenbire vatansever görünebilmekten

dolayı okşanan kimselerdi. Ben bu acıklı "birleşik cephe"yi nümayişlerin en gülüncü olarak gördüm ve olaylar beni haklı çıkardı. Sendikalar Cuno'nun döktüğü paralarla kasalarını doldurur doldurmaz ve pasif direnişten aktif direnişe geçiş zamanı gelir gelmez, kızıl sırtlanlar birdenbire koyun vatandaşlar sürüsünü terk ettiler ve evvelce ne idiyseler yine o oldular. Bay Cuno sessiz sedasız gemilerine dönmüştü. Almanya yeni bir tecrübe edinmekle zenginleşmiş, fakat büyük bir ümit yitirmekle fakirleşmişti.

Yaz sonuna kadar birçok subay ve subayların şüphesiz en iyileri, olayların bu derece alçaltıcı bir sonuca varacağına inanamamışlardı. Subayların hepsi, açıkça değilse bile gizliden gizlice, Fransız birliklerinin tahkir edici akınlarının Alman tarihinin bir dönemeci olması için, gereken tedbirlerin alınacağını ümit etmişlerdi. Bizim saflarımızda da hiç olmazsa Reich ordularına güvenen birçok Alman vardı. Ve bu inanç o kadar derindi ki, çok sayıdaki gencin hareketlerine ve bilhassa eğitimine kesin tesirleri oldu. Fakat birleşik cephe, milyarlarca para ve Reich şeflerinin vaatlerini ciddiye alan binlerce Alman genci feda edildikten sonra utanç verici bir şekilde çöktüğü ve yine utanç verici, kahredici bir teslim anlaşması imzalandığı zaman, zavallı milletimiz bu ihaneti alev alev bir nefretle karşıladı. İşte o zaman milyonlarca beyinde, Almanya'yı kurtaracak olan tek hareketin, bugünkü siyasî sistemi tamamen yıkacak köklü bir değişiklik olduğu inancı aniden ve açık-seçik olarak doğdu.

Böyle bir çözüm için durum hiçbir zaman bu derece müsait olmamıştı. Hiçbir zaman bugün olduğu kadar şiddetli ve emredici tarzda bir hal çaresi istenmemişti. Bir yandan vatana yapılan ihanet, çırılçıplak hayasızlığı ile ortaya çıkmıştı, öte yandan millete zorla kabul ettirilen ekonomik şartlar onu yavaş yavaş açlıktan ölüme mahkûm ediyordu. Madem ki, bizzat devlet bütün namus ve iman hükümlerini ayaklar altına alıyordu, madem ki, vatandaşların haklarını alay konusu yapıyordu, milyonlarca vatan evlâdının fedakârlığı ile elde edilenleri gasp ediyor ve milyonlarcasının da parasını son meteliğine kadar çalıyordu, artık bütün tebadan kin ve nefretten başka bir şey beklemeye hakkı yoktu. Vatan ve milletin iblislerine karşı duyulan bu kin, ne şekilde olursa olsun, boşalacak bir yer, dağlayacak bir yara arıyordu. Burada, 1924 ilkbaharındaki büyük dâva sırasındaki son beyanatımın neticesini hatırlatmaya hakkım vardır.

"Bu devletin hakimleri, yaptığımız şeyler için bizi gönül rahatlığı ile mahkûm edebilirler. Tarih, üstün bir gerçeği ve daha yüksek bir hakkı tecessüm ettiren bir tanrıça, bir gün tebessümle bu hükmü

yırtıp atacaktır ve yükletilen bütün suçlardan bizi arındıracak, affedecektir." Fakat tarih, kendi mahkemesinde, bugün iktidar sahibi olanları, hak ve kanunları çiğneyenleri, milletimizi sefalete mahkûm edenleri, vatan felâketlerin ortasındayken bencil menfaatlerini toplum hayatının üstünde tutanları da zikredecektir.

Burada 8 Kasım 1923 olayını ve onu doğuran önceki olayları anlatacak değilim. Bunları anlatmakta gelecek için bir fayda görmüyorum. Ve bilhassa bugün kabuk tutmuş gibi görünen bir yarayı deşmekte fayda bulmuyorum. Ayrıca, aslında milletimizi benim kadar seven, fakat benimle aynı yolu takip etmeyen veya takip etmesini bilemeyen insanları suçlamayı da faydasız buluyorum.

Bugün vatanımızın maruz kaldığı ve hepimizin birlikte tahammül ettiğimiz felâketler karşısında, bir gün memleketlerine tam bağlı olarak millet düşmanlarının birleşik cephesine karşı büyük cepheyi kuracak olan Almanların kalbini yaralamak ve onları bölmek istemem. Zira biliyorum ki, bize dûşman olanlar bile, Alman milletine olan sevgilerinden dolayı ölüme götüren acıklı yolu tutan kimseleri, saygı ile anacaklardır.

Bu eserin birinci cildini onsekiz kahramana ithaf etmiştim. lkinci cildini bitirirken o kahramanları taraftarlarımıza ve doktrinimizi savunanlara, bizim için ve şuurlu olarak kendilerini feda eden örnek kahramanlar olarak göstermek istiyorum. Bunlar, zayıflara, cesareti sarsılanlara vazifelerini yapmaları gerektiğini her zaman hatırlatmalıdır. Bunların arasına en iyilerden biri olarak milletimizi şiirleriyle, fikir yazılarıyla ve aksiyonu ile uyarmak için hayatını hasreden birini daha katmak isterim:

Dietrich Eckart'ı

SONUÇ

Nasyonal-Sosyalist Alman İşçi Partisi, 9 Kasım 1923 günü, kuruluşunun dördüncü yılında kapatıldı, memleketin her tarafında faaliyeti yasaklandı. Bugün, kasım 1926'da, onu bütün Almanya'da, tekrar ve tam olarak hürriyetine kavuşmuş, eskisinden daha güçlü, daha sağlam teşkilâtlanmış olarak görüyoruz. Partinin ve şeflerinin maruz kaldığı zulümler, uğradığı bütün iftiralar ona hiçbir şey yapamadı. Fikirlerinin doğruluğu, niyetlerinin iyi ve temiz oluşu ve taraftarlarının fedakârlık ruhu sayesinde, bütün tecrübe ve felâketlerden, her zamankinden çok daha güçlü olarak çıkabildi.

Tefessüh etmiş bugünkü parlamentarizmde bu parti, yürüttüğü kavganın derin sebeplerini günden güne daha iyi anlıyorsa, ırk ve fert değerini en saf şekilde tecessüm ettirdiğini hissediyorsa ve bu şekilde teşkilâtlanıyorsa, hemen hemen matematik bir kesinlikle bir gün zaferi kazanacaktır. Eğer Almanya da aynı prensiplerle teşkilâtlanır ve idare edilirse, bu dünyada lâyık olduğu duruma muhakkak ulaşacaktır.

Irkların karışıp bulaştığı bir devirde, kendi ırkının en iyi unsurlarını muhafaza işine kıskançlıkla önem veren bir devlet, bir gün dünyanın hakimi olacaktır. Taraftarlarımız, bir gün endişeye düşecek olurlarsa, partimizin onlardan istediği büyük fedakârlıkları ve başarı şanslarını göz önüne getirmeyi ve yukarıda söylenenleri asla hatırdan çıkarmasınlar.

-SON-

Adolf HİTLER
KAVGAM

Nasyonal-Sosyalist Alman İşçi Partisi, 9 Kasım 1923 günü, kuruluşunun dördüncü yılında kapatıldı, memleketin her tarafında faaliyeti yasaklandı. Bugün, kasım 1926'da, onu bütün Almanya'da, tekrar ve tam olarak hürriyetine kavuşmuş, eskisinden daha güçlü, daha sağlam teşkilâtlanmış olarak görüyoruz. Partinin ve şeflerinin maruz kaldığı zulümler, uğradığı bütün iftiralar ona hiçbir şey yapamadı. Fikirlerinin doğruluğu, niyetlerinin iyi ve temiz oluşu ve taraftarlarının fedakârlık ruhu sayesinde, bütün tecrübe ve felâketlerden, her zamankinden çok daha güçlü olarak çıkabildi.

Tefessüh etmiş bugünkü parlamentarizmde bu parti, yürüttüğü kavganın derin sebeplerini günden güne daha iyi anlıyorsa, ırk ve fert değerini en saf şekilde tecessüm ettirdiğini hissediyorsa ve bu şekilde teşkilâtlanıyorsa, hemen hemen matematik bir kesinlikle bir gün zaferi kazanacaktır. Eğer Almanya da aynı prensiplerle teşkilâtlanır ve idare edilirse, bu dünyada lâyık olduğu duruma muhakkak ulaşacaktır.

Irkların karışıp bulaştığı bir devirde, kendi ırkının en iyi unsurlarını muhafaza işine kıskançlıkla önem veren bir devlet, bir gün dünyanın hakimi olacaktır. Taraftarlarımız, bir gün endişeye düşecek olurlarsa, partimizin onlardan istediği büyük fedakârlıkları ve başarı şanslarını göz önüne getirmeyi ve yukarıda söylenenleri asla hatırdan çıkarmasınlar.

Fiyatı: **32 ₺**

